COMPUTERISED

சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்

UNIVERSITY LIBRARY MADRAS-5
10 JUL 1990
10 JUL 1990

பிஎச். டி. பட்டத்திற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

கு. வெ. பாலசுப்பிரமணியன், எம்.ஏ., எம். ஃபில்.,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
மா. மன்னர் கல்லூரி
புதுக்கோட்டை

தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

மார்ச்சு 1984

டாக்டர் பு. சுந்தரமூர்த்தி,
எம்.ஏ., பிஎச்.டி., டிப். மானிடவியல்,
விரிவுரையாளர்
தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை 600 005.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

'சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்' என்னும் தலைப்பில் திரு. சு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் ஆய்வு செய்துள்ள இந்த ஆய்வு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் உருவானது என்றும், இவ்வாய்வேட்டிற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் இதுவரை அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கிறேன்.

சென்னை 600 005
நாள்: 31.3.1984

சுந்தரமூர்த்தி
(பு. சுந்தரமூர்த்தி)

கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்,
எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
மா. மன்னர் கல்லூரி
புதுக்கோட்டை.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

'சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்' என்னும் தலைப்பில் பிஎச்.டி. பட்டத்திற்கு எழுதப்பட்ட இந்த ஆய்வேடு என் முயற்சியில் உருவானதேயாகும். இதனை இதற்கு முன் எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் கொடுக்கப்படவில்லை என்று உறுதியளிக்கிறேன்.

புதுக்கோட்டை
நாள்: 31.3.1984

கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்.
(கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்)

நன்றியுரை

ஆய்வாளராகச் சேரப் பணியில் யான் இருப்பதற்கு அனுமதி அளித்த தமிழக அரசின் கல்வித்துறைக்கும், ஆய்வாளனாக ஏற்றுக்கொண்ட சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் ஆய்வுக் காலத்தில் யான் பணியாற்றிய பல கல்லூரிகளின் தலைவர்களுக்கும், என் நன்றி உரியது.

ஆய்வாளராக்கி என்னை ஏற்றுக் கொண்டதும், என் ஆய்வுப் போக்கைத் தன் அறிவுரையால் நெறிப்படுத்தியவருமான சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மொழித்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியம், எம்.ஏ., எம்.லிட்., பிஎச்.டி. அவர்களுக்கு என் நன்றி என்றும் உரியது.

ஆய்வாளருக்கு என் வழிகாட்டியாய், வழித்துணையாய் அமைந்தவரும், களைப்புற்றுப் பட்டுழல் தந்த யான் தளர்ந்த போதெல்லாம் ஊக்குவித்தவரும், இன்றைய நாம் பயில ஏ அன்பேபோல ஆதரித்தவருமான சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மொழித்துறை விரிவுரையாளர் டாக்டர் ம. சந்திரமூர்த்தி, எம்.ஏ., பிஎச்.டி. அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் நெஞ்சு நிறைந்த நன்றி உரியது.

ஆய்வேட்டின் உருப்பெறுதற்கு உறுதுணையாக நின்று, ஊக்குவித்து அவ்வப்போது அரிய கருத்துகளை நல்கிய பேராசிரியர்கள் ரா. இராமகிருட்டிணன், எம்.ஏ., எம்.லிட்., டாக்டர் மா. இராமலிங்கம் (எழில்முதல்வன்) எம்.ஏ., பிஎச்.டி. ஆகியோர்க்கும் என் நன்றி உரியது.

ஆய்வாளர்க்கு உற்ற நிறை அவ்வப்போது வேண்டிய நூல்களைப் பார்வையிட அனுமதித்த சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகம், சென்னை மறைமலையடிகள் நூலகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக நூலகம், மதுரை காமராசர்

பல்கலைக்கழக நூலகம், கும்பகோணம் சிவகுருநாதன் செந்தமிழ் நூலகம், புதுக்கோட்டை மன்னர் கல்லூரி நூலகம் ஆகியவற்றுக்கு என் நன்றி உரியது.

மிகவெழு தோன்றல் பாடே வாயில்
பயமுறு பலவே பல்கதிர்ச் செல்வ
யானோ தஞ்சம் பெரும இவ்வுலகத்துச்
சான்றோர் செய்த நன்றுண் டாயின்
இமயத் தீண்டி இன்குரல் பயிற்றிக்
கொண்டல் மாமழை பொழிந்த
நுண்பஃ றுளியினும் வாழிய பலவே.

— ஆலத்தூர் கிழார்.

* * *

சொற்சுருக்க விளக்கம்

இளம்.	...	இளம்பூரணர்
உ.வே.சா.	...	உ.வே. சாமிநாதையர்
எழுத்.	...	எழுத்ததிகாரம்
சொல்.	...	சொல்லதிகாரம்
சேனா.	...	சேனாவரையர்
சை.சி.நூ.கழகம்	...	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
தொல்.	...	தொல்காப்பியர்
நச்.	...	நச்சினார்க்கினியர்
ப.	...	பக்கம்
பக்.	...	பக்கங்கள்
பதி.	...	பதிப்பு
பேரா.	...	பேராசிரியர்
பொருள்.	...	பொருளதிகாரம்
மே.ப	...	மேற்படி
Ibid.	...	In the same work
Op.Cit.	...	In the work cited
p.	...	page
pp.	...	pages
Vol.	...	Volume

* * *

சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்

உள்ளுறை

பகுதி		பக்கம்
	முன்னுரை	.. 1 - 18
ஒன்று	புறத்திணைத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	.. 19 - 75
இரண்டு	புறத்திணைப் போரியல்	.. 76 - 118
மூன்று	புறத்திணை அறவியல்	.. 119 - 167
நான்கு	புறத்திணைச் சமயவியல்	.. 168 - 211
ஐந்து	புறத்திணை வாழ்வியல்	.. 212 - 278
ஆறு	புறப்பொருள் காவியல்	.. 279 - 324
ஏழு	புறத்திணைப் புலவரியல்	.. 325 - 402
	முடிவுரை	.. 403 - 409
	பின்னிணைப்பு 1	.. 1 - 62
	பின்னிணைப்பு 2	.. 63 - 89
	துணைநூற் பட்டியல்	.. 90 - 107

முன்னுரை

'சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்' என்பது இவ்வாய்வேட்டின் ஆய்பொருள். பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையுமாகிய 2381 பாடல்கள் வழியும் புறப்பொருட் செய்திகள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து அக்காலப் புறத்திணை வாழ்வியலையும் இலக்கிய நெறிகளையும் புலப்படுத்துவதே இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

'புறம்' என்பது அகப்பொருளாம் பாலுணர்ச்சியாகிய அகமல்லாத பிற வாழ்வியல் எல்லாக் கூறுகளையும், செயற்பாடுகளையும் குறிக்க உணர்த்தும் சொல்லாகும். புறப்பாடல்களில் மட்டுமின்றி அகப்பாடல்களிலும், வரலாறாகவும் கருப்பொருள் வருணனையாகவும், புறப்பொருள் இடம் பெறுகின்றது. ஆகவேதான் ஆய்வில் சங்க அகப்பாடல்களும் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

அகம், புறம் இரண்டும் வாழ்வு நாணயத்தின், இரு பக்கங்கள். பாலுணர்வே சிறந்த வாழ்க்கை அடிப்படை. காம வாழ்க்கையால் நல்லுலகம்; சமுதாயம் விருத்தியாக முடியும். போரும் பிற புறவினையுமாகவே அமையும் வாழ்க்கை உலகியல் தழுவாத செயற்கைத்தாக, உண்மை அன்பு காணாததாக நாளில் வெறுப்பூட்டும்; அசோக மன்னன் நிலையாக முடியும். பின்னணியாகிய நட்டக் காமமும், செம்மை தருக்கும் செம்மையும் வாழ்வில் வேண்டும். அகத்தைப் புறக்கணித்த புறமும், புறத்தை அடிப்படுத்தாத அகமும் பயனில்லாதன. மாதொரு பாகன் போல அகமும் புறமும் பொருந்திய வாழ்வே இன்பமும் பயனும் தருவதாகும். சங்கப் பாடல்களில் அகம் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளது போலத் தோன்றும். அகப்பாடல்கள் எனும் புறப்பொருள் அவைகள் அனைத்தையும் கலந்துள்ள, புறப்பொருள் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளமை விளங்குமென்பர் அறிஞர். புறத்திணைச் செய்திகளைப் படிப்பவர் நெஞ்சம் கொள்ளத் தொல்காப்பியர் அகத்திணைப் பாட்டுச் செய்திகளைக்கின்றனர் என்றும் மொழிவர். வாய்ந்தொறும்

என்ற பயனைத் தாராத காதல் அகத்திணைச் செயல் கள்ளைப் பார்வைப் பேச்சால் பற்றிக் கொள்ளும் காம ஒழுக்கமாகும். ஆகவே கைக்கிளைத் திணை, அதுபற்றிய ஆசுரத் திணையும் சில அகவல் அகத்திணை உரிப்பொருள் அமைந்த விளக்கும். அகப்பாடல்கள் நீடு அமைவதற்கு ஏது, களவு பொருள்களின் வருணனையே காரணமென்ற அறிஞர் கருத்தை நினைதல் வேண்டும். எனவே அகமே உயர்ந்தது என்றும், புறமே சிறந்தது என்றும் கூறுதல் பொருந்தாததாகும். கண்ணிரண்டு, கையிரண்டு போல வாழ்வில் அகப்பொருளும், புறப்பொருளும், இடம் பெறத்தக்கவை என உணர்தல் வேண்டும். காமத்திணையாக அமைந்த தலைவியே தலைவன் உடன் வருவதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. வைப்புத் துறவும், பற்றொழிந்த தன்மாற்றும் தனி நாடாள் மெய்யுணர் வாழ்வாகவும் தவமாகவும் குறிக்கப்படவில்லை.

தொல்காப்பியர் அகப்பொருள் இலக்கணத்தை நான்கு இயல்களிலும், புறப்பொருள் இலக்கணத்தை ஓரியலிலும் கூறுகிறார். அகத்திணையியலைப் போலப் புறத்திணையியல் அமைந்தது. களவியல், கற்பியல் பொருளியல் போலப் புறத்திணை அரசியல், சமயவியல், அன்றாட வாழ்வியல், நாடு என்ற இயல்கள் அமையவில்லை. புற வாழ்வில் பல்வேறு கூறுபட்ட வாழ்க்கை இயல்புகள் தொல்காப்பியரால் தொகுத்துரைக்கப்படவில்லை. போர், போர்முறைகள், அரசரைப் போற்றுதல் என்ற அளவிலேயே புறத்திணையியல் அமைகின்றது. காஞ்சித்திணை ஒரு போரின் விளைவுகளையும் நிலையாமையையும் கூறுகின்றது. இதற்குக் காரணம் புறத்திணை வரலாறு தழுவியதாக அமைந்ததேயாகும். வரலாற்றில் கற்பனை புகுதல் அரிதாகும். நிகழ்ந்ததைப் பதிவு செய்யும் வரலாற்றுப் பகுதிகள் மிக்க புறத்திணைப் பாடல்களில், புலவர்களின் கற்பனையாற்றலை, இலக்கிய உத்திகளால் நிரப்பச் செல்லமாட்டா. மேலும் தொல்காப்பியர் காலத்தில், அரசியல் முறையும், சமயத்துறையும், மிகுதியான வளர்ச்சிகளைப்

பெறவில்லை. மக்களையே மையப்பொருளாகக் கூறாகப் பெற்ற அரசியலின் ஆட்சியியல் நெறியும் தொடக்க நிலையிலேயே பேசப்படுகின்றன. சமயக் கொள்கைகளும், மெய்யுணர்வுக் கோட்பாடுகளும் வளர்ந்த நிலையைத் தொல்காப்பியம் குறிக்கவில்லை. ஆனால் சங்க இலக்கியங்கள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் மட்டுமன்றி, அகநானூறும் புறப்பொருட் செய்திகளை விளக்குகின்றன. இப்பாடல்களை ஆராய்வதன்வழியே சங்ககாலப் போரியல், அரசியல், சமயவியல், குடும்ப வாழ்வியல், ஈகையியல் முதலியன வளர்ந்த படியும் எந்த அளவில் வளர்ச்சி அமைகின்றன.

இலக்கியக் குறிப்புகள்

மனிதனின் தொடக்க காலத்தில் வேட்டை நீர்மை முற்றும் ஆதலால், உடல்வலிமையும் மறவுணர்வும் காட்டுத்தீயெனப் பொங்கியெழ வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இத்தகைய மறவுணர்வு எரிமலைச் சேறும் தீயும் போல வெடிக்கும்போது வெளிப்படவும், வெடிக்காதபோது உள்ளொடுங்கவும் நாகரிக நிலைச் சூழல்கள் வழிவகுத்தன. இவ்வழியில் அரும்பியதே போர் வீரம். உலகெங்கும் மறவுணர்வினையும், வீர நிகழ்ச்சிகளையும் போற்றிப் புகழும் காலம், அக்காலத்திற்குரிய இலக்கியப் படைப்புகளும் தோன்றின. வீரநிலைக் காலம் என்றும், வீரநிலைக்கால இலக்கியம் என்றும் அவை பெயர் பெற்றன. வீர நிலைக் கால இலக்கிய இயல்புகளை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள், வீரநிலைக்காலப் பாடல்கள் கதை கூறுவன, மிக நீண்ட வடிவின, பெயர் தெரியாதன, அறிவுரை கூறாமல் மகிழ்வூட்டுவன, உயர்குடி ஆடவர் தனிப்பட்ட வீரச்செயல்களை மொழிவன, சொல்லும் பொருளும் வீரமான மொழியின, வேட்டை நீர்மைச் செயலுடையன, சமயச் சார்பற்றன என்ற இலக்கியப் பண்புகளை எடுத்துக் கூறுகின்றனர். அறிஞர் சாட்விக் அம்மையாரும், அறிஞர் சி.எம். பௌரா

எல்லாரும் வீரநிலைக் கால இலக்கியங்கள் ஆராய்ந்த வெளியீடுகளும் கருத்துகளைக் கொண்டு அறிஞர் கைலாசபதி சங்க காலமே தமிழகத்தின் வீரநிலைக் காலமெனக் கருதுகிறார். அறிஞர் நா. செயராமன் சங்க காலத்தை வீர நிலைக் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட பாடாண் காலமெனக் கூறுவர். 'சங்க இலக்கியத்திற் புறப்பொருள்' என்ற இந்த ஆய்வேடு,

1. விரிவுபடுத்தப்பட்ட போர் முறைகள் கூறப்பெறுதல்
2. மறவுணர்வு மிக்க போர்த்திறமையும்அறநெறிகள் காணப்படல்
3. சமய உணர்வும் சமயச் சடங்குகளும் இடம்பெறுதல்
4. புரவலர்களைப் புலவர்கள் போற்றியமைந்த பெருமைப்படுத்தலைச் சொல்லுதல்
5. வரலாற்றுக் கதைகளைப் பெற்றிருத்தல்

ஆகிய காரணங்களைக் கொண்டு சங்க காலம் வீரநிலைக் காலமாயிருந்தது எனக் கூறுகின்றது. சங்க காலத்திற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழக வீர நிலைக் காலம் இருந்திருக்கும். சிந்துவெளி நாகரிகமும் அகழ்ந்துக் கிடைக்கும் சமயச் சின்னங்களும், வீரநிலைக் காலம் சிந்துவெளிக் காலத்திற்கு முற்பட்டே இருந்திருக்கும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. இந்தியாவின் வடபகுதியில் ஆங்காங்கே பரவியிருந்த பழந்தமிழர்களே தங்களின் வீரநிலைக் காலக் கதைகளை இராமாயணமும் மகாபாரதமும் உருவாகத் தந்திருக்க வேண்டும் என இந்த ஆய்வேடு கருதுகின்றது. வீரநிலைக் கால எழுச்சிப் பன்னூறாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்ட வந்த சங்க காலத்தில் வீரநிலைக் கால எச்சங்கள் இல்லாமலில்லை. பகைவர் நாட்டைக் கொளுத்துதல், கொள்ளையிடுதல். மகளிர் கூந்தலைக் கயிறாக்கிக் காவல் மரத்தை வெட்டி வடம் ஆக்கி இழுக்கும் செயல்கள் சங்க காலத்திலும் இருந்திருக்கின்றன. போரைப் பாடும் எழுச்சி மிக்க பாடல்களும், போர் தவிர்த்த அமைதி நாட்டங்களைக் கூறும் பாடல்களும் சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளன. ஆகவே வீரநிலைக் காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்ட எழுந்த சங்க காலமென்றாலும், வீரநிலைக் காலக்

மெய்ப்பாடுகள் சில அக்க காலத்தில் பெருந்திணை என்றும் [illegible] [illegible] [illegible] புதிய ஆய்வுகளையும், சிக்கல்களையும் ஒருசேரப்பட ஆய்ந்ததன் விளைவாக பேருண்மை தோன்றியுள்ளது.

அகமும் புறமும்

ஆசிரியர் வ.சுப. மாணிக்கம் தமது நூல்களையெல்லாம் ஆராய்ந்த 'தமிழ்க்காதல்' நூலைக் காட்டுவார். தமிழ் என்ற சொல்லும் பொருள் என்ற சொல்லும் அகத்திணையையே குறிக்கும் சிறப்பை ஆசிரியர் காட்டுவர். ஆசிய [illegible] ஒழுக்கத் தமிழ் அகத்திணை [illegible] என அறிமுகத்தோடும் பாடிய பாட்டு கபிலரின் குறிஞ்சிப்பாட்டு எனும் ஆசிரியர் கூறுவர். குறிஞ்சிப் பாட்டின் தலைவன் தலைவியும், அகத்திணை நெறிப்படுத்த அன்பு வழிந்த பார்வைகளையெல்லாம், உறவைப் பிரிவுக் [illegible] ஒன்றும், தலையுடன் கற்பாகிய சிறப்புநிறம் மிக்க செல்வம் வெளிப்படுகின்றன. பின்னை நிலைத்த அக மக்களிருக்கக் கொள்கைக் கோட்பாடமைந்த அகத்திணையைக் காட்டுகிறது. அகவிய காதல், களவு கற்புப் பிரிவெல்லாம் விரவும் பேசப்படுதல் நினைத்தற்குரியது. உடன்போக்கில் செல்லும் தலைவி விருப்பமும், நிலவும் தோழும், வேறு வகையும், அமர்வாக பெயரிடுதல் என்ற ஆற்றல் அதன் பாடல்களைக் காட்டப்பெறுகின்றன. பிறர் நாட்டவர்க்கும், நாகரிகர்க்கும், வேறான தமிழிலம் என்ற தமிழ் அகத்திணையைப் புலவர் கண்டிருப்ப போலத் தமிழ்ப் புறத்திணையின் வீரம் சிறப்பும் உணர்த்தியவரிடா என்பர் தமிழ் அறிஞர் வெட்கிப் பேசக்கூடியவர் [illegible] வினா. பின்னெழுந்தக் கிடைக்கும் புறப்பாடற்பகுதி கிடைக்கும்.

> செருப்புகன் றெடுக்கும் விசய வெண்கொடி
> அணங்குருத் தன்ன கணங்கொ டாகைத்
> ஆற்றல் தன்ன மாற்றரு [illegible]
> நாக்குழற் கேண்மி [illegible] [illegible]
> நான்மறைக் குறித்தன் றருளா காமையின்
> அறக்குறித் தன்று பொருளா குதலின்

இப்பாட்டுப் புறத்திணைப் போர்ச்செயலைப் 'பொருள்' எனக் குறித்தமை விளக்குகின்றன. பொருள் என்னும் சொல் அகத்திணை போலப் புறத்திணையையும் குறிக்கும் நிலையை இப்பாடலிற் காணலாம். "தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து" என்ற புறநானூற்றுத் தொடரில் தமிழ் என்பது தமிழ்ப் படையைக் குறிக்கக் காணலாம். ஆகவே தமிழ், பொருள் என்னும் சொற்கள் தமிழர்களின் அக, புற, ஒழுகலாறுகளைக் குறிக்க வழங்கிய சொற்கள் என அறியலாம். தமிழின் அகப்பொருள் சில சிறப்பியல்புகளைப் பெற்றிருந்தது போலத் தமிழரின் புறப்பொருளும் சில சிறப்பியல்புகளைப் பெற்றிருக்கின்றது. அவற்றைப் புலப்படுத்தலே இவ்வாய்வேட்டின் நோக்கமாகும்.

அகமல்லாதது புறம் என்பதால், களவும் கற்பும் அல்லாத பிறவெல்லாம் புறம் என்ற பகுதியுள் அடங்கின. போர், சமயம், அரசியல் எனப் பல துறைச் செய்திகளும் புறமெனக் குறிக்கப்படுதற்கு உரியன எனினும், தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்பட்ட புறத்திணை போர்த்திணையாகவே அமைந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியரே போர்த்திணையின் விரிவையும், பிற பகுதிகளையும் இணைத்து இலக்கணப்படுத்த வேண்டிய இன்றியமையாமையினைக் குறிக்க வேண்டும். ஆதலால் ஏராளமாக அவர்க்கு முன் அல்லது அவர் காலத்தில் தோன்றிய பாடல்கள் எடுத்துரைக்க வேண்டும். இந்நிலையிலேயே, போர்களைப் பிற அரசரின் வெற்றி விழாவைப் பேசும் வாகைத்திணைப் பகுதியும், போரின்றி ஏற்படும் நிலைகளைக் கூறும் காஞ்சித்திணையின் இடம்பெறும் கூறும், கைக்கிளை, கற்பு, பெரிய ஆகிய பாடாண் பகுதியும் தொல்காப்பியரால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. வாளும் வேலும் ஆகிய கருவி கொண்டு போரிடலும், களிறுகளை மாய்ப்பதும், மார்பில் புண்படுதலும், புண் மிக்க உடலும் ஆகிய செயல்களே வீரமென்றும், பிறரின் உயர்ந்த எண்ணிய பெருமிதம் எனும் நிலைத்த சமூக நிலையில் காலப்போக்கில் மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வீரப்புகழும் போலவே கொடைப்புகழ், அறிவுப் புகழ், அறிவாளும் பெருமைக்குரியவனாகக் கருதப்படும் நிலைச் சமூக

நிகழ்ச்சிகள் காட்டுகின்றன. இவ்வாறே போரில் தாக்கப்படுதற்குரியர் என்ற வரையறை, பகைமை நீத்த நிலையிற்றி அமைதிக்காகவும் வாழும் அறவுணர்ந்த முறைகள், சாணக்கியரும், மாக்கியவல்லியும் கற்பித்தன போன்ற கொடுமுறைகளைப் பின்பற்றாத அறவியல்நெறி, தாம் வென்ற நாட்டில் தம் மொழியும் நாகரிகமும் வேரூன்றும் வரையில் அங்கேயே தங்கியிருந்து ஆட்சி செய்யாது அந்நாட்டவரிடமே நாட்டைக் கொடுத்த மீளும் பெருந்தகவு அல்லது பண்பாடு, மூவேந்தர்க்குரியதாக நில எல்லை பிரிந்திருப்பினும், மொழிவழிப்பட்டதில் ஒருநாடு என்ற உணர்ச்சி நிலவியமை, ஆகியன போன்ற சிறப்புக்களைச் சங்ககாலப் புறத்திணைப் பாடல்கள் காட்டப்பெறுகின்றன. இப்பகுதியினை ஆராயும்வழி சங்ககாலச் சமூக வரலாறு நன்கு புலப்படும் என்பது இவ்வாய்வின் கருதுகோள். இவ்வடிப்படையிலேயே இந்த ஆய்வு நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

கருவி

சங்ககாலப் புறப்பொருள் பற்றிய இந்த ஆய்விற்குக் கருவிகளாவன புறநானூற்றின் 300 பாடல்களும், பதிற்றுப்பத்தின் எண்பது பாடல்களும், பத்துப் பாட்டுள் ஆறு பாடல்களும், தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் முழுமையும் பெருந்துணையாவன. பரிபாடலின் புறம் பற்றிய பாடல்கள் சிலவே என்ற அளவிலேயே பயன்படுவன. புறம்பற்றிய பொருளைச் சுட்டிய அகப்பாடல்களும், தொல்காப்பியத்தின் உரை நூல்களும், இவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணை செய்வன. பிற்பட்ட காலத்திலிருந்து பெற்ற செய்திகளைக் கொண்ட இலக்கண நூல்களோடும், உலகின் பிறமொழி இலக்கியங்களோடும் ஒப்பிட்டு இவ்வாய்வில் பழந்தமிழ்ச் சமுதாய நெறிகள் இன்னவை என்று காட்டப்பட்டுள்ளன.

பழைய இலக்கண உலகம் கண்ட அகம், புறம் என்ற பகுப்பைச் சங்க இலக்கியம் போற்றியுள்ளது. உரையாசிரியர்கள் அகம், புறம் என்ற இரண்டையும்

விளக்கியுள்ளனர். பின்வந்த இலக்கண நூலாசிரியர்கள் அகப்பொருள்களையும் புறப்பொருள்களையும் தனித்தனி இலக்கண நூல் படைத்துள்ளனர். தமிழகத்தில் திறனாய்வு நெறிகள் பெருகியுள்ள தற்காலத்தில், புறப்பொருள் பற்றி விரிவாகத் திறனாய்வு நெறியில் முதல் முதல் ஆய்ந்த பெருமைக்குரியவராகப் பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தனார் தோன்றுகிறார். 'அகமும் புறமும் - புறம்' என்ற அவரது நூல், நாடு, அரசன், அமைச்சன், வாழ்க்கை உண்மைகள் என்ற பல கூறுகளாகப் புறப்பொருள் நிலைகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இந்த ஒப்பீட்டின் அடிப்படையாக அமைந்த சில நூல்களை இங்கொன்று வகை குறித்தல் வேண்டும். அருந்தமிழ் அறிஞர் மு. வரதராசனார் அவர்கள், புறநானூறு பற்றி எழுதிய 'தமிழ் நெஞ்சம்', 'புலவர் கண்ணீர்' ஆகிய நூல்கள் ஒப்பீட்டுத் திறனாய்வுப் பார்வையைக் கூர்மையாக்கியுள்ளன. அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்களின் தமிழ்க்காதல், அறிஞர் சி. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களின் சேரநாடு பற்றிய நூலும், ஆகியவை அகப்பாடல்களில் வரலாற்றுப் பகுதிகளைத் தெளியத் தருவன. டாக்டர் நா. செயராமன் அவர்களின் 'சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை' ஒப்பீட்டுத் திசை அமைத்து ஒரு வழிகோலாகும். அறிஞர் கைலாசபதியின் 'Tamil Heroic Poetry' என்ற ஆய்வு நூலும், அறிஞர் தமிழ்க்கல் பேரா. பெரிய கருப்பன் அவர்களின் 'Tradition and Talent in Cankam Poetry' என்ற ஆய்வு நூலும், அறிஞர் சிங்காரவேலு அவர்களின் 'Social life of the Tamils' என்ற நூலும் புறப்பொருள் பற்றிய ஒப்பீட்டுப் புதிய சிந்தனைகளுக்கு வழிவகுத்துத் தந்தவை எனலாம். அறிஞர் ந. சஞ்சீவி அவர்களின் 'சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள்' பல்லாற்றானும் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியின் பல நூல்கள் ஒப்பாய்வின் திசைகளைத் தீர்மானம் செய்தன என்று குறிப்பிடுவது மிகையாகாது.

மேற்குறித்த நூல்களேயன்றித் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் பல்வேறு உரைகளும், சிறப்பாக அறிஞர் சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்களின் புறத்திணையியல் உரையும், அறிஞர் மு. இராகவையங்காரின் 'தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சியும்', அறிஞர் க.ப. அறவாணன் அவர்களின் தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் உரை வேறுபாடு பற்றிய ஆய்வும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் குறித்த அறிஞர் பலரால் எழுதப்பெற்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் இவ்வாராய்ச்சியில் முடிவுகளைப் பெறுதற்குத் துணைபுரியும் கருவிகளாகியுள்ளன. தமிழர் சமயம் குறித்த நூல்கள், ஆட்சிநெறி பற்றிய நூல்கள், வாழ்வியல் நெறி பற்றிய நூல்கள், புறத்திணைப் புலவர் பற்றிய திறனாய்வு நூல்கள், தமிழ்க்கலைக் களஞ்சியங்கள், ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியங்கள், தமிழ் இதழ்கள், அகராதிகள் ஆகியவும் இவ்வாராய்ச்சியின் பொருட்டுப் பயன்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆங்கில நூல்கள் பலவும் இப்புறப்பொருள் பற்றிய ஆய்விற்கு நன்கு பயன்பட்டிருக்கின்றன. அறிஞர் பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்களின் 'தமிழர் வரலாறு', அறிஞர் இராமச்சந்திர தீட்சிதரின் 'பண்டைய இந்தியாவில் போர்' அறிஞர் கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களின் மரவழிபாடு பற்றிய நூல், அறிஞர் ந. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் சங்ககால அரசு பற்றிய நூல், அறிஞர் சர்வபள்ளி இராதாகிருட்டிணன் அவர்களின் 'இந்தியத் தத்துவம்' 'முதன்மை உபநிடதங்கள்' ஆகிய நூல்கள், அறிஞர் பானர்ஜி, புஷ்பிந்து ஆகியோரின் பண்டைய இந்தியச் சமயங்கள் பற்றிய நூல்கள், அறிஞர் சாட்விக் என்பாரின் 'இலக்கிய வளர்ச்சி' என்னும் நூல் ஆகியன இங்குக் குறிக்கத்தக்கவை. இவையெல்லாம் தமிழ்ப்புறத்திணைக் கருத்துகளை ஒப்பிட்டு நோக்கவும், தமிழ் இலக்கிய மரபும், அவை காட்டும் புறத்திணைச் சிறப்பியல்புகளை அறியவும் துணை புரிந்திருக்கின்றன. பிரமிடுகளைப் போலவும், தமிழகக் கோபுரங்களைப் போலவும், நிமிர்ந்து நிற்கும் இந்த நூலறிஞர்களின் அறிவுத்தொண்டில் ஏறி நின்று கண்ட புறத்திணைக் காட்சிகள் இவ்வாராய்ச்சியிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. உலகின் பல்வேறு மொழிகளைப் பண்டைக்

காலத்தில் வழங்கிய வீரநிலைக் காலப் பாடல்களைப் பற்றிய ஆய்வு நிறைவாக விளக்கும் சி. எம். பௌராவின் 'Heroic Poetry' என்ற நூலில் ஒரு வரிகூடப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னேயே வீரநிலைக் காலம் கண்ட தமிழகத்தைப் பற்றியில்லை என்பதை இவ்வாராய்ச்சி முன்னுரையிற் ஏற்படும் ஏக்கத்தோடும் குறிக்க வேண்டியுள்ளது. இந்திய இலக்கியங்கள் பற்றித் திறனாய்வு செய்யும் மேலை நாட்டாரும், இந்திய நாட்டில் ஆங்கில அறிஞரும், வேத நூல்களையும், உபநிடதங்களையும் மகாபாரதத்தையும், இராமாயணத்தையும் பற்றிப் பல பக்கங்கள் எழுதுகின்றனர். புறநானூற்றையும், பதிற்றுப்பத்தையும் வெளிக்காட்டிக் குறிக்காமற் செய்கின்றனர். இந்தியாவில் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்திருந்த பல்வகைத் திராவிடக் குழுக்களிடையே வாழ்ந்து மறைந்த வீரர்களின் வாழ்க்கைக் கதைகளே இராமாயணமும் மகாபாரதமும் உருவாக அடிப்படை மூலங்களாக இருந்தன என்ற பேராசிரியர் தீட்சிதரின் நிலையில், இந்தியத்தின் நாகரிகப் பேரும் சீரும் உலகப் பழமையாகிய தமிழகத்தின் வழியே காணப்படவில்லை என்ற கருத்துரைக்கும் நேர்மையை யாரும் உரைக்கிலர்.

ஆய்வுநெறி

'சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்' என்ற இந்த ஆய்வேடு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் வாழ்ந்த தமிழகச் சமுதாய வரலாற்றை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். உண்ட உணவு, உடுத்த உடை, உறைந்த இல்லம், எடுத்த படை, தொழுத கடவுள், எய்திய இன்பம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் பற்றிய செய்திகளைத் தொகுப்பதோடு மட்டுமின்றி அக்காலப் பண்பாட்டுச் சூழல், பழக்க வழக்கங்கள், அவற்றின் காரணங்கள், நிறைகுறைகள் ஆகியவற்றையும் சுட்டிக்காட்ட முயல்கின்றது புறப்பொருள் பற்றிய இந்த ஆய்வேடு. இலக்கியத்திற் கிடைக்கும் கருத்துக்களை ஆய்வேடு ஆய்வுக்கு உரியனவாகக் கொண்டிருக்கின்றது.

1. தமிழ் நாடகக் கோட்பாடுகளுக்கு மிக்க தொன்மையும்.
   அந்த நூல்களும் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டன.
2. வாழ்வின் அகம், புறம் என்ற பகுப்புகளும், வரையறைகளும் உலகப் பிறமொழியில்லை. வாழ்க்கை உண்மை என்பது, அத்தகை இலக்கண முறைப்படுத்திச் சொல்லும் முறை தமிழுக்கே உரியவை.
3. சிந்தனை நாடகம் தமிழில் தோன்றியுள்ளமையே.
   நாட்டிய, ஏனைய நாடகங்களில் நாட்டிய நாடகமே முற்பட்டதும் சிறந்ததுமாகும்.
4. சங்க காலத்திற்குப் பின் ஏற்பட்ட நாடக வீழ்ச்சிக்கு அயல் நாடக வருகையே காரணம்.
5. இந்திய நாட்டுப் பண்பாட்டு வரலாற்றிலும், சமய வரலாற்றிலும் தமிழகத்திற்குப் பெரும் பங்குண்டு. இந்தியச் சமயச் சிந்தனையின் உருவாக்கத்தில் பெரும்பங்கு தமிழுடையது.
6. வேறு நாடக வருகைக்குப் பின்னும் தமிழகம் தன் நாடக வகைகளை முற்றும் இழக்கவில்லை

இக்கருத்துக்களை வழங்கிய அறிஞர்கள், மறைமலையடிகள், கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், தேவநேயப் பாவாணர், மா. இராச மாணிக்கனார், ஹீராஸ் பாதிரியார், ப. அருணாசலம் ஆகியோராவர்.

ஆய்வின் தொகை வகை

இவ்வாய்வேடு ஏழு இயல்களையுடையது. 1. புறத்திணைத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், 2. புறத்திணைப் போரியல், 3. புறத்திணை அறவியல், 4. புறத்திணைச் சமயவியல், 5. புறத்திணை வாழ்வியல், 6. புறப்பொருள் நாடகம், 7. புறத்திணைப் புலவரியல் என்பன அவை. ஒவ்வொரியலின் முடிவும், ஆய்வுத்

பெறப்பட்ட ஆசிரிய முறைகள் தரப்பட்டுள்ளன. அவையாவும் அவையவைத்தம் இடம்பெற்றுக் கூறப்பட்டன. வேறுபடும் இடங்களையெல்லாம் சில முறையும் மேற்கோள் தொகுத்தளிக்கப்படுகின்றன.

புறத்திணைத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்னும் முதல் இயல், மாந்த ராக் குழுவை அடிப்படையாக உடையது. விலங்கு நிலையிலிருந்த மனித மரபினரிடையே புறப்பொருளின் தலைமையிடம் பெறுதலை இவ்வியல் தெளிவுறக் காட்டும். அகம், புறம் என்ற பகுப்பு, இவை தனித்தொன்றும் ஒரு திணைகளைப் பெறும் முறை, அகத்திணையும் புறத்திணையும் முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருளால் இயைபு பெறுதல், வெட்சித்திணையின் முதற்கண் பசுநிரை கவர்தல் மக்களின் வாழ்வியல் நெறியைக் கூறல், வேட்டுவ மக்களின் பூசல் வழி கொலையும், பெருவேந்தரால் நம் போர்த்திணைச் செயல்களும் தழுவிக் கொள்ளப்பட்டமை ஆகியவற்றை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கிறது. வீரநிலைக் காலத்திலிருந்த மாறுபட்ட ஒரு சமுக வளர்ச்சியையும், தெய்வநெறிக் கொள்கைகள், சமய உணர்வுடைய அடிப்படையான சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியன வீரநிலைக்கால மூடத் தன்மையின் பிறக்கும் யுள்ளமையையும் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் காட்டுவதை இவ்வியல் வழி உணரலாம். தம் காலத்தில் தோன்றிய செய்திகளின் அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் புதிய துறைகளைப் படைத்தார் என்பதைக் காத்திரத்தை நாம் இவ்வியல் நிறுவுகிறது. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், தொன்னூல் விளக்கம், அறுவகை இலக்கணம், சுவாமிநாதம் ஆகியன கூறும் புறத்திணைப் பொருள்களை ஒப்புநோக்குவதையும் இவ்வியல் குறிப்பிடுகிறது.

புறத்திணைப் போரியல் என்னும் இரண்டாவது இயல், சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்த போர்க்குரிய காரணங்களை ஆராய்கின்றது. அரசர்கள் என்றாலே வீரமும் போர்ப்பண்பும் இயற்கைத் தகுதிகளாக உடையவர் என்ற அடிப்படைச் சமுக எண்ணத்தை

நூலியல் காட்டுகின்றது. மன்னனுக்குப் புகழ் விருப்பமே பல போர்களுக்கு அடிப்படை என்பதை நூலியல் நிறுவுகின்றது. புறநானூற்றில் மண் மறத்தல், மகட்பாற் காஞ்சி முதலிய துறைகளில் பாடல்கள் உள்ளமையின் பெண் காரணமாக எழுந்த போர் முதலியன அல்ல என்றும், அவை வீரர்த் தன்மைச் சிறப்பியல்புகளை எடுத்துரைக்கும் இலக்கியப் புனைவுநெறியால் பிறந்தவை என்றும் நூலியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. பொருளதிகாரத்திலுள்ள அகவொழுக்கத்திலும், புறவொழுக்கத்திலும் தலைமையும் பெருமையும் மாறுபடும் முறைகள் அங்கு நேர்க்கியங்கள் காட்டுவதை நூலியல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம். மறம், வீரம் என்பன புனைவுக்குப் பெரும்பாட்டுக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுகின்றதை நூலியல் எடுத்துரைக்கிறது. சங்க காலம், வீரநிலைக் காலப் பண்புகளின் நிறைவையும், சமய கால நிலையின் பண்புகளின் தொடக்க அறிகுறிகளையும் கொண்டது என்பதை நூலாராய்ச்சி புலப்படுத்த நூலியல் பயன்பட்டுள்ளது.

புறத்திணைப் போரியல் என்ற ஆய்வுரை நூல், சங்க காலத் தமிழக அரசியல் நிலையைத் தெளிவுறுத்தப் பயன்படும். எட்டுத் தொகை நூல்களோடு திருக்குறளும் நூலியல் ஆய்வுக்குப் பயன்பட்டுள்ளது. வடமொழி அரசியல் நூலான அர்த்த சாஸ்திரம் காட்டும் அரசியல் நிலை சங்ககாலத் தமிழகத்திலிருந்ததோ என நூலியல் நிறுவுகின்றது. மெய்ப்பெருமையும், எம்பெறா-மையும், வேற்றுமொழி மேலாதிக்கத் தமிழ்ப் புலவர் ஈதலும் ஆதரிக்க உதவிச் சற்றுயாகத் திகழ்ந்தன என்றும், வேற்றரசு அரியணை உரிமையில் கொள்கையும் குடும்பப்போரும் தவிர்க்கப்பட்டன என்றும் நூலியலில் காட்டப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழகத்தில் வருணப் பாகுபாட்டின் நீதி வழக்கிடப்படவில்லை என்பதை நூலியல் உறுதி செய்கின்றது. இது என்பது ஒரு காலத்தின் நிலையை மட்டும் விளக்கி வருகின்றது. அக்காலத்தில் முறைகள் நெறிமுறையும் நடைமுறையோடு ஒத்து அமைந்தவர் ஆவர். அக்கட்டமைப்பில் வழிநின்ற, நூலியல், சாதி, குலம் கடந்த

காதற் கலை நெறி பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களிற் பரவலாகப் பேசப்படுதல், மன்னர் குலத்தவர் எவ்வ குடிப்பெண்ணைத் தம் பெருங்கோப்பெண்டாகக் கொண்டனர் என்பதிற் சாதியில்லை என்பதையும், அக்காலத்திலேயே தமிழ் வேந்தர்களிடை இது கோத்திர முறை ஏற்பித்துத் வடவாரிய நெறி புகுந்துவிட்டது என்பதையும் எடுத்துரைக்கத் தவறவில்லை.

புறத்திணைச் சமயங்கள் என்னும் நான்காவது இயல், சமயத்தின் தோற்றம் முதற்கொண்டு,வளர்ச்சி, கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்ட நிலை, சங்க காலச் சமயநிலை முதலியவற்றையெல்லாம் குறித்து வரும் பகுதியாகும். தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் சமயம் பற்றி வரும் குறிப்புகளையும், அகத்திணையில் வரும் நிலத் தெய்வங்கள் பற்றிய செய்திகளையும் இவ்வியல் ஆராய்கின்றது. தரநிலைக் காலத்தில் நிலவிய கொற்றவை என்ற தாய்த்தெய்வ வழிபாடு நாகரிக மக்கள் மிகுந்த காலத்தில் முதன்மையாகிய தேவித் தெய்வ வழிபாடாக மாறியமையினை இவ்வியல் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளது. உபநிடதங்களின் பல கருத்துகள் வேதங்களின் கருத்துகளோடு முரணுகின்றன. இராமாயண மகாபாரதத்தின் பல்வேறு பகுதிகள் பண்டைத் தமிழக ஒழுக்கக் கூறுகளைக் காட்டுகின்றன. ஆகவே உபநிடதங்களும், இராமாயண, மகாபாரதமும் திராவிடரின் சிந்தனைப் பிறவிகள் என இவ்வாசிரியர் இறுதி முடிவு செய்கிறார். அதில் பலர்க்கு [illegible] உண்டு. ஆனால், தமிழகத்தில் சிற்றூர்களிலும், நாட்டுப்புறப் பகுதிகளிலும், வாழ்ந்த மற்ற பெயரறியாப் போர் வீரர்களையும் அவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் வடமொழி இராமாயண, பாரத நூல்கள் தம் பாத்திர உருவாக்கத்திற்கும், கதைப்போக்கிற்கும் உகந்தவாகத் தழுவிக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற இந்த ஆய்வேடு முதன்முறையிற் கூறியுள்ளது. வேதங்கள் சிறுதெய்வங்களாகக் குறித்த சிவன், திருமால் ஆகிய தெய்வங்களும் பெருந்தெய்வ நிலை பெற்றமை தமிழ் இலக்கியமே என இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றது. ஊழ், மறுமை, வினை ஆகியன குறித்த கருத்துச் சிந்தனை பண்டைத் தமிழர்க்கிருந்தது என்பதையும், இந்தியச் சமயம் ஒவ்வொன்றின்

அடிப்படைக் கொள்கை உருவாக்கத்திலும், மெய்ப்பொருளியல் அறிவு வளர்ச்சியிலும் தமிழர்களின் சமயத்துறைக் கோட்பாடுகள் இடம் பெற்றிருந்தன என்பதையும் இவ்வியல் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறது. எச்சமயமும் தோன்றாத காலத்தில் மரத்தையோ கல்லையோ நட்டு வழிபடும் பண்டைத்தமிழ் வழக்கமே, இறந்தவர்க்குக் கல்லெடுப்பாகவும், பிற்கால நடுகல் வழிபாடாகவும் மாறியிருக்கிறது என்பதையும், பின்னர் வழிபாட்டு அடிப்படையான சமய அமைப்பு தலைதூக்கியதாக ஆக்கிக் கொண்டுவிட்டது என்பதையும் இவ்வியல் காட்டுகின்றது. 'மாயோன் மேய' எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் கூறுபொருளாகிய தெய்வத்தைக் கூறும் கருத்தை இவ்வியல் மிகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது.

புறத்திணை வாழ்வியல் என்ற இரண்டாம் இயல், சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் அன்றாட வாழ்வியல், உணவு, உடை, உறையுள் பற்றிய செய்திகள் கூடவே பெண்டிர் நிலை, சாதி, தொழிற் பிரிவுகள், கலை, கல்வி, அறிவியல், பொருளியல், உளவியல், சமய நிலை முதலியன பற்றிப் பல்வேறு செய்திகளைத் தொகுத்தளித்ததோடு, சில ஆய்வு முடிவுகளையும் தருகின்றது. சங்ககால வாழ்வின் ஒழுக்க பாதிகளையே காட்டும் மரபு நிலவியிருந்த மாறுபட்டுச் சங்க கால வாழ்வின் குறைபாடுகளையும் இவ்வியல் குறிக்கின்றது. உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர்; இழிஞர் என்ற பாகுபாடு இருந்தமையையும், உயிரின் மேம்பாடாகிய காதல் கூட எளியோர்க்கும், செல்வர்க்கும் வேறுவேறு வகையாய் நாடிச் சுட்டப்பட்ட நிலையையும் இவ்வியல் தயங்காது காட்டுகின்றது. 'ஏவல் மரபு' என்ற ஒழுங்கு-முறை இவ்வியல் வெளிப்படுத்துகின்றது. கலையும் கல்வியும் அறிவாற்றலும் பெருகி நின்ற அக்கால நிலையைச் சங்கப் பாடல்கள் கொண்டு காட்டும் இவ்வியல், அறிவியல் சார்ந்த எண்ணங்கள் அக்காலத்தில் நிலவியமைக்குத் தக்க சான்றுகள் தருகின்றது.

புறப்பொருள் நூலியல் என்ற மூன்றாவது இயலில் புறப்பொருள் பயன் காட்டும் இலக்கியக் கொள்கைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியரின்

இலக்கியக் கொள்கைகளுக்கும், சங்கத்தொகை நூல்களின் இலக்கியக் கொள்கைகளுக்கும் வேறுபாடுகள் உள்ளமையை இவ்வியல் காட்டியுள்ளது. புறப்பாடல்களின் உள்ளுறை மிக நுட்ப வருவதை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கக் காணலாம். தொல்காப்பியர் காட்டிய உவமைபோன்றே அல்லாத விளக்கங்களைச் சங்கத் தொகை நூல்களில் மிக அதிகம் இடம் பெற்றுள்ளன. வடமொழியில் அணிக்கோட்பாடு சிறப்புற அமைந்துள்ளது போலப் பழந் தமிழிலக்கியத்தில் அமையவில்லை. அணிகளின் நுட்பங்களை இவ்வியலில் ஆராயப் பெற்றுள்ளன. கிரேக்கம், சீனம், பாபிலோனியம், யூதம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் உள்ள புறத்திணைப் பாடல்களைத் தமிழ்ப் பாடல்களோடு இவ்வியல் ஒப்பிடுகின்றது. ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியங்களும், அறிஞர்கள் பலரது, அப்பாத்துரை அவர்களின் நூலுமே இவ்வொப்பியலுக்குத் துணையானவை என எண்ணத் தக்க பொருள்கள்.

புறத்திணைப் புலவரியல் என்ற ஏழாவது இயலில், புறம் பாடிய தமிழ்ப் புலவர் பெருமையின் பாத்திறம் காணப்பட்டுள்ளது. இவருள் ஒரே பாடல் பாடிய எளிய புலவர்களையும், பெருந்தொகைப் புறப் பாடல்களைப் பாடிய கபிலரும் உள்ளனர். புரோகிதரையே தலைநிறுத்திக் குறைப்படுத்தும் நூலில் தமிழ்வேந்தர் ஏற்கனவே தெய்வ வசியும் வடமொழி ஆழ்வும் பெற்றிருந்தனர். போர்க்கள முதல் புறப்பொருள் திணையமைதி வடமொழி வேத நூல்களில் உள்ளன. இவ்விரு செய்திகளை இவ்வியல் ஒப்புநோக்கித் தமிழ் வேந்தர்களின் நலமும், தமிழ்ப் புறத்திணைச் சிறப்பும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. சங்க இலக்கியங்களின் பொதுமைத் திணையமைவினையும், சமயப் புலவர் தம் நிலையாமையினையும் இவ்வியல் ஒப்பிட்டு ஆய்ந்த வகை கண்டது.

இவ்வியலில் சங்ககாலப் புறப்பொருட் செய்திகள், தொகை நூற் பாடல்களிலிருந்து தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் வரலாறும் பல்பாலும் குறித்தவை விளக்கங்கள். தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் ஆசி-

படையில் புறநானூற்றுத் திணை துறை வகுக்கப்படவில்லை என்ற நச்சினார்க்கினியர் கூறியதை நினைந்து, அவ்வடிப்படையில் புறநானூற்றுத் திணை துறை கண்டு மற்றொரு பகுப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட வாழ்ந்த ஒரு நாகரிக கூட்டத்தின் சமூக வாழ்வியலை இன்று ஓர் ஆய்வாளன் கண் கொண்டு எழுதற்கு உரிய நிலையில் ஒப்பீனையமேனும் திகழும் சங்கப் பாடல்களையும், சிதைந்தொழிந்து மறைவிடங்களில் அறையில் சிதைந்த திரட்டிய ஓலையோடு மாதிரி போலச் சங்கப் பாடல்களைப் புறம் புறம் போய் அலைந்து திரட்டிய தமிழ்த் 'தாத்தா' உ.வே. சாமிநாத ஐயரையும் இவ்வாய்வேட்டாளன் நெஞ்சால் நினைந்து நெகிழ்ந்து வணங்குகிறான்.

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றை உருவாக்க வல்ல அரிய வரலாற்று மூலங்களைப் பேழையில் கொண்டுள்ளன உள. தமிழினத்தின் வாழ்வுச் செம்மையை அறிவதற்கும், அது போன்ற வளமும் நலமும் வனப்பும் மிக்க வாழ்வை மீண்டும் பெறவும், இலக்கியக் கல்வியும், இலக்கிய ஆய்வும் தேவையென்பதை இவ்வாய்வேடு உணர்த்துகிறது; உணர்த்தவும் முற்படுகின்றது. அவ்வகையில் இவ்வாய்வு 'பண்டைத் தமிழர் சமூக வரலாறு' (Social history of the ancient Tamils) எனக் கொள்வதற்குரியதெனக் கருதலாம்.

> வீரம் என்ற பெயரால் போர்க்களத்தில் எண்ணற்ற மனித உயிர்களைச் சிதைப்பதன் வழியே பேரரசுகளின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியுமான கதை நிகழ்வதும், உலகப்படத்தில் மனிதக் கூட்டங்கள் இடம் விட்டு இடம் நகர்வதும், அமைதி நிறைந்த மக்களால் பொறுமையான உழைப்பின்வழித் திரட்டப்பட்ட செல்வத்தைக் கொள்ளையிடும் அழிவும், அரச மகுடத்தைக் கைப்பற்றுதல், பழிவாங்கும் உணர்ச்சியால் எழுவன போன்ற சிறுமை மிக்க செயல்களும், ஆக இவற்றை விரித்துரைப்பதே வரலாறென்றால் தமிழ் இந்தியா கி.பி. 600 வரை தன்னுடையதாகச் சொல்வதற்குரிய வரலாறு இல்லாத மகிழ்ச்சியான

> நாடாகும். இதற்கு மாறாக நில இயற்கையும், பிற நானிலத் தொடர்பும் சாதிக்கிற சாதனைகள் ஏற்படும் கலை, சமய, ஆட்சியில் பழக்க வளர்ச்சியும், உடைமை, பழமை, விளையாட்டுகளை, அன்பு செய்திகளை, பாடல், இசை, வாழ்க்கை குடியிருப்பில் மக்கள் படிப்படியாக அடைந்துவரும் மாற்றங்களும், உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வாணிகத் தொடர்புகளும், பல தொடக்க நிலையிலிருந்த பெரிய இலக்கியக் கோட்பாடுகளை உருவாக்கிக் கொண்டும் இலக்கிய வளர்ச்சியும், ஆக இவற்றை விரித்துரைப்பதே வரலாறாகும், மிகப் பழங்காலத்திலிருந்து கி.பி.600 வரையிலான தமிழர்களின் வரலாற்றை உருவாக்குதற்குத்தேவையான செய்திகள் உள்ளன.
>
> – அறிஞர் பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார்
> 'தமிழர் வரலாறு' நூல்.

இவ்வகையில், சங்கப் பாடல்கள் அரிய வரலாற்றுக் கருவூலம் எனக் கொண்டு அவை வழங்கும் செய்திகளைப் புறத்திணை இலக்கணத்தோடு பொருத்திப் பார்த்தலை இனிக் காண்போம்.

***

நூல் ஒன்று

புறத்திணைத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

புறத்திணைத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

'புறம்' என்ற சொல் தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் பல இடங்களில் பயின்றுள்ளது. அவ்வாறு குறிக்குமாறு இச்சொல், வெளியிடம், அந்நியம், பக்கம், வேறு, அலர்மொழி, காலம் ஆகிய வேறுவேறு பொருள்களைக் குறிக்கும் வகையில் இடம் பெற்றுள்ளது.[1] புறப்பொருள், புறத்திணை என வழங்குமிடங்களில், அகப்பொருள், அகத்திணை என்பவற்றிற்கு மறுதலையானவற்றைக் குறிக்கவே 'புறம்' என்னும் இச்சொல் பயன்படுகின்றது. அகம், புறம் இரண்டனுள் அகத்திற்கே தலைமையும், இன்றியமையாமையும் தரப் பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் 'திணை' என்பதற்கு விளக்கம் கூறுகையில் அகத்திணை ஏழினையே காட்டுவதையும், அவற்றைப் 'பெருந்திணை' என அடை கொடுத்துச் சிறப்பித்ததையும் நோக்க, அகப்பொருட்கு அவர் வழங்கிய தலைமையறியப்படும்.[2] உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் 'ஏழ் பெருந்திணை' எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பதன் புறத்திணைகளும் அடங்குமென்பர்.[3] பேராசிரியர், 'முறைநெறி வகையான்' என்ற நூற்பாக் கொண்டு புறத்திணைகளையும் சுட்டுமென்பார்.[4] இவ்விளக்கங்களும் 'அகம்' என்பதன் முதன்மையையே காட்டுகின்றன. இளம்பூரணர் 'அகம்' என்பதனை உரிப்பொருள் மேற்றாக எண்ணி, அகத்திணைகளின் மாட்டேறாக வருவனவே புறம் எனக் கூறினார். அகப்பொருள் என்பதற்குப் போக நுகர்ச்சி என்றும் புறப்பொருள் என்பதற்கு மறச்செயலும், அறச்செயலும் என்றும் அவர் பொருள் கொள்வர்.[5] நச்சினார்க்கினியர் அகத்திற்குரிய விளக்கம் கூறி, இதனை ஒழிந்தன புறம் எனக் கூறுகிறார்.[6] இவ்விரு உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்களிலிருந்தும் பொதுப்படப் புலனாகும் செய்தி, தந்தமக்குப் புலனாவதும், பிறர்க்குக் கூறப்படாததும் அகமாகும் என்பதும், பிறர்க்குப் புலனாவதும், பிறர்க்குக் கூறப்படுவதும் புறம் என்பதும் ஆகும்.

இலக்கியங்கள் ஓர் இலட்சியமயமாக் குறிப்பைத் தருகின்றன. தத்தமக்கு மட்டும் புலனாகும் போக நுகர்ச்சியே பிறர்க்குப் புலனாகாமல் அமைவானது என்ற ஒரு வரையறை இலக்கியங்களால் பெறப்படும் ஒன்றாகும்.

மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்[7]

புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே[8]

என்ற நூற்பாக்கள் அகத்திணையில் பெயர்சுட்டிப் பிறர்க்குப் புலனாக்குதல் இல்லை என்பதைக் காட்டுகின்றன. பாவலர்களும் இன்ப நாட்டத்தால் உந்தப்பட்ட தலைமக்களின் நிலைப்பாட்டையும், செயல்களையும் இயற்பெயர் சுட்டாமல், சமுதாயத்தில் பெயரறியா யாரோ இருவரின் நினைவுகளாகவும், செயல்களாகவும் பாடியதே அகத்திணை மரபெனப்பட்டது. இதற்கு மாறாகப் புறத்திணை என்பது சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பாக அமைந்த தனிமனிதன் ஒருவன் மேற்கொண்ட நினைவு-களையும், உணர்வுகளையும் செயல்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகிறது.[9] இலக்கியங்கள் அகத்திணைக்கு அமைந்த வரையறுத்த விதிகள் போலவும், அகப்பொருளைப் பாகுபடுத்தமைந்த விதிமுறைகளைப் போலவும், புறத்திணைக்கும் புறப்பொருளுக்கும் அமையவில்லை என்பது தெரிகின்றது. அகப்பொருளை இன்ன பாங்கிலேயே பாடுதல் வேண்டுமென வரையறுத்தவர்கள், புறப்பொருளுக்கு அவ்வாறு ஒரு வரையறையை விதிக்கவில்லை என்பது கருத்தாகும்.[10] அது, அன்பு என்னும் இருதிணையிலும், நாடக நிலை கடவாமல் தொடர்புடைய இருவர் அகத்தில் இடம் பெறும் பாவனைத்தியே அமைக்கப்பட்டது. பிறரறியப் புலனாகவும், பாவலர்களும், வாழ்வின் பிற உணர்ச்சிகளும், நினைவுகளும், செயல்களும் புறமெனப்பட்டன. ஆகவே, புறவொழுக்கம், மறைவாக அமையாத

பிறரிய வெளிப்படை என்றும், புலனாகின்றதாகிய பொதுமைப் பண்பு உடையது என்றும் பொருள் கூறலாம். மாறுபட்ட, அகப்புறம் ஆகிய சொல் வழக்குகள் பிற்பட்ட நினைவைத் தருவன.

புறத்திணையும் வீர உணர்ச்சியும்

அகம், புறம் என்னும் பகுப்பினுள் தலைமக்களின் பாலுணர்ச்சி பற்றிய அகம் பாடுபொருளாம்பொழுதே பல வரம்புகட்கு உட்படும் நிலையுள்ளது. உணவு போலவும், உறக்கம் போலவும், பாலுணர்ச்சியும் உடம்பிற்குரிய பண்புகளில் ஒன்றாகும். நாகரிகச் சமுதாயம் உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் நேர் நெறிகளைக் கடைப்பிடிப்பது போன்றே பாலுணர்ச்சியின் வெளிப்பாட்டிற்கும் சில நெறிமுறைகளை வகுத்துள்ளது. உயிர்கள் அனைத்திற்கும் பொது நாட்டமென்பது உரியது எனினும், மனித நாகரிகம், எல்லாக் காலத்தும், எல்லா வயதினர்க்கும் எல்லா இடங்களிலும் உரியதென உரைக்கும் பண்பு அகத்திற்கு இல்லை என்பது தோன்ற, கால, இட, எல்லைகளை இறுக்கியுள்ளது.[11] அக உணர்வாகிய காமத்திற்குப் பருவம், ஒருதலை மனநிலையும் இன்றியமையாதன. எனவேதான் முதல், கரு, உரிப்பொருள்களின் விளக்கம், தொல்காப்பியரால் கூறப்பட்டுள்ளது. அகமென்பது காம உணர்வு என்றாற்போலப் புறத்திற்குக் குறிப்பிட்ட ஓர் உணர்வைக் கூறுதற்கில்லை. அவலம், இரக்கம், வெகுளி, வீரம், பெருமிதம் ஆகிய உணர்வுகள், காமம் பற்றாத நிலைகளால் புறத்திற்குரியன. காமம் போலன்றி வாழ்வின் பல நிலைகளில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளுக்கு இடமுண்டு. எனினும், புறத்தினும் அகமே முதன்மையானதாகவும் இன்றியமையாததாகவும் புலவர்களால் பேசப் பட்டிருக்கிறது. இதற்குரிய காரணம் கண்டு ஆராய்தற்குரியது. 'புறம்' என்னும் திணை பல்வேறு உணர்வுகளுக்குரியதாயிருப்பினும், மறவுணர்வாகிய வீரத்தையே பெரிதும் குறிப்பதாக அமைந்திருக்கிறது. புறத்திற்குரிய ஏழு

உரிஞரின் வீரமே விஞ்சிய உரிமையாகப் போற்றப்பட்டிருக்கிறது. இவ் மக்கள் பெருந்தன்மையாக மறவராகக் கருதப்பட்டிருப்பதை மறவன், குடவன், இடை, ஆகிய பெயர்களும், காளை, விடலை ஆகிய உயர் இயற்பெயர்களும் காட்டுகின்றன. மறம் என்பதற்கு வலிமை என்பது பொருள். அது என்னும் நாகரீகப் பொருள்களையுடைய மறவினையிற்று குடவன், இடை ஆகிய சொற்கள் தோன்றியுள்ளன. ஆகவே மறவரின் நாட்டிலும், உலகத்திலும் மிகவும் தேவையானதொரு பண்பாக அக்காலத்தில் கருதப்பட்டமை அறியலாம். என்னும் பெண்மக்களின் மிகுதியாகப் பாராட்டியாகிய அகம் பகைமப் புலவரால் பாடப்பெற்றமைக்குக் காரணம் யாது? காதல், வீரம் ஆகிய இரண்டையே, கருவே பற்ற வகைக் கருத்தைப் புனைந்துள்ளது, அவை பொருளுக்கு உரியதாக இருந்தமை பற்றி அப்பொருள் புலவர் பலரால் பாடப்பட்டது என்பர் டாக்டர் ச.வே. மாணிக்கம்.[12] அறிந்தவர் அறியாதவர், இளமை காரண நிலைய யாரும் அஞ்சத்தையும் மன ஓட்டங்களையும், பேசும் நல்லவையும் விரும்புக் கொண்டிருக்கிற நிறைவு விரும்பிய உள்ளமெலாம் புனைந்து அகப்பொருள் உடலும் வாய்ப்பும் உண்டு. புறத்திணையில், பாடாண் திணை ஒன்றிலேயே ஒருவர் புனைவுக்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. ஏனைய பெரும்பாலும் உண்மை கொண்டனவே. புறத்திணைப் புலவர் தம் கற்பனைத் திறனைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்குரிய பாடல்களையாகக் காணக் கருதினர். புறப்பொருளிலோ நடவாத ஒன்றைப் பாடுவதில்லை. நடந்த ஒன்றையும் அழகுபடுத்திச் சொல்லும் நெறி அங்கு காணப்படவில்லை. வாழ்வில் நிகழ்ந்தவற்றையே உணர்ச்சி உந்தப் புலவர்கள் புறப்பாடல்களைப் பாடினர் என்பர் டாக்டர் இராம. பெரியகருப்பன்.[13] என்னும் அவர்கள் பலர் சங்கப் புறப்பாடல்களில் அகப்பாடல்களே பலவாக அமைந்திருப்பதைக் கண்டனர். எவ்வகை மிகுந்த அகப்பாடல்களில் காதல், காமம் ஊடல் அடிகளையும், அவ்வகப்பாடல்களில் பயிலும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் போன்ற

புறச்செய்திகளைக் கூறும் அடிகளையும், புறப்பாக்களின் அடிகளையும் நோக்கின், சங்கத் தமிழிலக்கியத்தில் அகப்பொருளைவிடப் புறப்பொருள் பேசும் அடிகளே மிகுதியாகக் காணலாம். மிகச் சில புறப்பாடல்களிலேயே அகச்செய்திகள் வருகின்றன. ஆனால் அகப்பாடல்கள் பலவற்றில் புறப்பொருட் செய்திகள் பொதிந்து தோன்றுகின்றன.

> புறத்திணை கருப்பொருளையும், அதனால் வரும் பயனையும் அகத்திணையுட் கைக்கொள்பவாகலின் இதனானே விரித்தாராயிற்று. அவையுமெனவே ஒரு செய்யுட் கண்ணும் அப்புறத் திணையாகிய இயற்பெயர்களும் சிறப்புப் பெயர்களும் ஏற்ற பெற்றி பலவும் வருதல் கொள்க[14]

என நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதிலிருந்து அகத்திணையில் புறத்திணை பேசும் பண்பு அறியப்படும். இச்செய்திகளிலிருந்து, புலவர்கள் அகத்திணைப் பாடல்களை ஒர் இலக்கிய வாயிலாகவும், ஊடகமாகவும் கொண்டு தாம் கூற விரும்பும் புறப்பொருட் செய்திகளைக் கூறியுள்ளனர் என்பதை அறியலாம். பெருவீரன் ஒருவனின் பேராண்மையைப் பேசுங்கால், அவனைக் குறித்த காதற்செய்தி தேவையில்லையென்றும், புலவர் வேண்டுமென்றே அதனை ஒர் இலக்கிய உத்தியாகச் சேர்ப்பதை டாக்டர் கைலாசபதி நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார்.[15] மக்கள் பலரைச் சென்று சேர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு, அவர்க்கு விருப்பமான பாலியற் குறிப்பு வழியே, தாம் கூட புறப்பொருட் செய்தியைப் புலவர் பாடியுள்ளனர் என்பதற்கு, சங்க அகப்பாடல்கள் பலவற்றில் பயின்று வரலாற்றுக் குறிப்புகளே சான்றாகும். பரணர் அகப்பாடல்களில் புறப்பொருளே மிகுதியாக இடம் பெறுவதை அவ்வாசிரியர் குறிக்கின்றனர்.[16] இக்கருத்தின் அடிப்படையிலேயே சிந்தாமணியில் பல இலம்பகங்களும், கவிதைப்பரப்பில் கலந்திருப்பும் அமைந்துள்ளமை வெளிப்படுகிறது.

[illegible]

புறப்பொருளில் [illegible] பெரும் மறவர் மகிழ்ந்து தோன்றிய [illegible] உடன்பிறந்த வீரம் உள்ளதாம். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],

போர்தான் வாழ்க்கைத் தந்தை; எல்லோருக்கும்
[illegible]; ... போராட்டத்தில் மடிந்தால்
எல்லாப் பொருள்களும் உயிர்த்தன்மை அடைகிறது

என்ற கருத்தைச் [illegible] [illegible] எடுத்துக் காட்டுகிறார்.[17] தொடக்க கால மனிதன் உணவு தேவைக்கும், தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்கும் போரிடும் பண்புத் தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறான். பின் கூட்டமாய் வாழக் கற்றுக் கொண்ட நிலையில் தமக்கு வேண்டிய பொருள்கள் தம்மிடம் இல்லா நிலையில், அப்பொருளுடைய பிறரைக் கொன்று தாக்க வேண்டியதே போர் தொடக்கமாயிற்று.[18] ஒரு கூட்டம் மற்றொரு கூட்டத்தின் மேல் படை செலுத்துவதை அதனை [illegible] புதிய கற்காலத்திலேயே [illegible].

ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவதன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை[19]

என்பர் [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible][20]

மறவர் கூறுவர். "வேந்தன் உட்பகை ஒரு [illegible] [illegible] எம்மைப் [illegible] பகைவர் [illegible] யாம் [illegible] [illegible] [illegible]

கடமேல் என்ற நீங்காத மறத்தையுடையோர்" கூறுவர் என்பது இதன் உரை.[21] மறவரின் போர் சிறப்புடன், உடல் திறமும் வலிமையாகச் செய்யும் போர்க்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுகின்றன என்பது இதனால் அறியப்படும். போலவே தொழில்களையும், போர்ச் சாலையே புகுந்தோரையும் பற்றித் தமிழர் [illegible] சான்றுகள் பல இருக்கின்றன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட கல், மர எச்சங்கள் கற்பனைக்கு எட்டாக் காலத்திலிருந்தே போர் நிகழ்வு வந்ததை நமக்குக் காட்டுகின்றன.[22] நாற்பதாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட வாழ்ந்த மனிதன் ஒருவனின் கீழ்க்கடைவாய்ப் பற்களுடன் கூடிய எலும்பு ஒன்றின் அமைப்பிலிருந்து அவன் எதிர்பாராத விதமாகத் தாக்கப்பட்டிருப்பதை மாண்டஃ வார் எடுத்துக் காட்டுவர்.[23] போர்முனைவும், தாக்குதலும், மனித இனம் தோன்றியதிலிருந்தே அதனுடன் இணைந்த பண்பாக உள்ளது. ஆகவே இத்தகைய மறவுணர்வு புலவர்களால் மிக விரிவாக மதித்துப் போற்றப்படுகின்றது.

இடைப்பட்ட மறவர்க்கே சிறந்தவே மாசு
சிறப்புடை மகவு மார்புறப் படுதி
காட்டுவ புலி கடந்த
ஈடாய் புகழ்மை விடலைத் தாய்க்கே[24]

என வீரனை ஈன்ற தாயின் மறவுணர்வு போற்றப்படுவதை இலக்கியம் காட்டுகின்றது. போர் புரிவதும், போரில் அஞ்சாமையைக் கொள்வதும் வீரர்க்குரிய கடமைகளாகக் கூறப்படுகின்றன. போரில் இறந்த மறவனைப் பெருமைக்குரியதாகப் பழந்தமிழ்ச் சமுகம் நினைத்திருக்கிறது. அரசக்குடியினர் களத்திலே பட வேண்டும் என்ற பெருமித நினைவு உடையவராக இருந்திருக்கின்றனர். வேந்தரும், வீரரும் மறவுணர்வு மிக்க தம் வீரப் புகழைப் புலவர் பாட வேண்டுமென விரும்பினர். புலவர்களும் இத்தகைய வீரர்களை மற்றை மனிதர்களினின்று மிகவும் வேறுபடுத்திப் போற்றியுள்ளனர். இவர்களின் புகழைப்

பாடுகின்ற புலவர்கள், உளர்வின் சிறப்பு, வளர்ப்புகளை மற்ற மக்களின் சிறப்பு, வளர்ப்பு, நிலை, முதலியவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பாடியதை உலக மொழிகள் பலவற்றிலிருந்தும் எடுத்துக்காட்டினார் அறிஞர் சி.எம். பௌரா.[25] அகமல்லாதவை எல்லாம் புறமெனக் கொள்ளத்தகும் சங்கப் புலவர்களே புலவர் பலராலும் புகழ்ந்து பேசப்பெறும் பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றனர். தாம் பெற்ற பெரு வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடத்தக்க பெருமைமிக்க புலவர் இல்லாது போக நேர்ந்ததே என அரசன் ஒருவன் வருந்துவதையும், அவ்வெற்றியை யான் பாடுவேன் என மற்றொரு புலவர் கூறுவதையும் புறநானூற்றில் காணலாம்.[26] ஆகவே சிறப்புமிக்க பெரும்பாலும் புறப்பாடல்கள் பலவற்றில் தோற்றுவித்த நிலைக்களனாக அமைந்தன எனலாம்.

தமிழில் அகம், புறம் இலக்கியப் பகுப்பு

இப்படி உலகை அகமென்றும், ஏனை உலகைப் புறமென்றும் பிரித்துப் பார்த்த காலத்திலேயே தமிழ்ச் சமுதாயத்தினர். சாத்திரிய செல்வாக்காக எத்தனையோ பலவற்றைப் பெரும்பான்மையை வடமொழியிலிருந்து பெறப்பட்டவை என்ற கருத்துடைய வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் அகம், புறம் என்ற பாகுபாடு தமிழுக்குரியது என்ற கருத்தை மறுத்திருக்கிறார்.[27] அவரும் இருந்தாலும், தமிழ் அகத்திணைப் பாடல்களுக்கு ஒப்பான மகாராட்டிரப் பிராகிருத மொழியில் ஹாலர் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன என்பதை விளக்குகின்றன.[28] அகநானூறு நாடகங்களிலிருந்தும், காவியங்களிலிருந்தும், மகாராட்டிரப் பிராகிருத மொழி செம்மைப்பட்டதே கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் என வடமொழி இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.[29] வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களே தொகை நூல்களைப் பற்றியொரு கட்டுரையில் கூறுங்கால், எட்டுத் தொகை நூல்கள் "தமிழ் மக்களின்

இலக்கிய சரித்திரத்தின் ஆரம்ப காலத்திலும், அதன் பின்புமே தோன்றியவை என்கிறார்.[30] தமிழ் மக்களின் இலக்கிய சரித்திரத்தின் ஆரம்ப காலம் என்பது கி.பி. நூற்றாண்டுகளாக இருக்க முடியாது என்பதற்கு அவரே சான்று பகர்கிறார்.[31] ஆகவே கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலேயே அகத்திணை, புறத்திணை குறித்த பாடல்கள் தமிழில் இருந்தன என்பது அறியப்படும். பண்டை ஆண்டுகளாகக் காதற்பாடல்களும், காதலல்லாப் பிற பாடல்களும், வழங்கியும் தமிழ் மொழியில் இவற்றைப் பாகுபடுத்தும் அகம், புறம் என்னும் இரு பிரிவுகள் தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்டே தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப[32]

முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை[33]

திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை இலவே
நிலனொருங்கு மயங்குதல் இன்றென மொழிப
புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே[34]

ஆறுநிலை வகையொடு ஆங்கெழு வகையால்
தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்[35]

என்பன போலும் நூற்பாக்கள் பலவற்றில், தொல்காப்பியர் தனக்கு முன் இருந்த அகம், புறம் பற்றிய கோட்பாடுகளையும், பாக்கள் பலவற்றையும், பற்றிய செய்திகளைக் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றார். முதல், கரு, உரி, அவையவை அகப்பாடல்கட்கே சிறந்தவை. இவற்றை 'வழங்கும் அகப்பாடல்கள் பல இருந்தமையைப் 'பாடலுட் பயின்றவை' என்ற தொடர் உணர்த்தும். குறிஞ்சிக்குக் கூதிர், யாமம் உரிய என்றும், திணை மயங்குதல் இல்லை என்றும்,

புலவர் கூறுவர் எனக் கூறுவதால் அகத்திணைப் பாடல்கட்குரிய விதிமுறை தொல்காப்பியர்க்கு முன்பே இருந்தமை அறியப்படும். இதுபோலவே புறத்திணை பகுதிகளைப் பாகுபடுத்தியமை மேற்காட்டிய நூற்பாவின் "தொகைநிலை பெற்றன என்மனார் புலவர்" என்ற தொடர் கொண்டு அறியப்படும். வடமொழியில் அகம், புறம் என்ற பாகுபாடுகள் இல்லை. அணியிலக்கணத்திற்கும், இரசக் கோட்பாடுகளுக்கும் பெரிதும் முக்கியமாகக் கொடுத்த வடமொழி இலக்கண நூலார், மெய்ப்பாடுகளில் ஒன்று, சிருங்காரம் எனப்படும் காதற் சுவைக்கே பெரிதும் இடமளித்திருக்கின்றனர். காதற்சுவையே மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டமையால் வடமொழி இலக்கிய வாணர் பாட்டிலும் நாடகத்திலும் அச்சுவைக்கே பேரிடம் அளித்தனர் என்பர் அறிஞர்.[36] காதலை மெய்ப்பாடுகளின் நாயகம் என்பர் வடமொழி நூலார்.[37] வீரம் ஒரு சுவையாகப் பேசப்படுகையில், பரத முனிவரால், யுத்த வீரம், தர்ம வீரம், தான வீரம் எனப் பாகுபடுத்தப்படுகிறது.[38] இவையெல்லாம் பெரிதும் நாடகத்திற்கே உரியனவாகப் பேசப் பெறுமேயன்றிச் செய்யுட்குரியனவாகக் கூறப்பெறவில்லை. ஆகவே தமிழில் அமைந்தாற்போல அகத்திணை, புறத்திணை பற்றிய சிந்தனைகள் வடமொழியில் இடம் பெறவில்லை.

தொல்காப்பியமும், பகுப்பு முறையும்

தமிழ் நூல்களில் கிடைப்பனவற்றுள் தொல்காப்பியமே காலப்பழமை மிக்கதாகும். இந்நூலின் பொருளதிகாரம் அகம், புறம் ஆகிய இரு பிரிவுகட்குரிய இலக்கண நெறிகளை வகுத்துக் கூறுகின்றது. இவற்றுள் அகத்திற்கெனவே அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என நான்கு இயல்கள் அமைய, புறத்திற்குப் புறத்திணையியல் ஒன்றே அமைகின்றது. புலநெறி வழக்கம் அகத்திற்கே சிறப்பாக உரிமை பற்றி, அதனைக் கூறும் இயல்கள் மிகுதியாயின. தொல்காப்பியர் புறத்திணையியல், ஏழு புறத்திணைகளைக்

கூறுகின்றன. ஒரு அகத்திணைக்குப் புறமாக ஒரு புறத்திணை அமையும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். திரு மு. அருணாசலம் பிள்ளையவர்கள், பன்னிரு படலம் என்னும் நூல் தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்டதாகக் கருதத்தக்கது என்றும், பன்னிரு படலம் கூறும் பன்னிரு புறத்திணைகளைத் தொல்காப்பியர் ஏழாகத் தொகுத்துப் புறத்திணையியலில் கூறியுள்ளார் என்றும் கருதக் கூடும் என்கிறார். சிலப்பதிகார எடுத்துக்காட்டும் போர் நிகழ்ச்சிகள் பன்னிரு படல அமைப்புடையனவே விளக்கப்படுகின்றன என்றும், திருக்குறளும் பன்னிரு படல நூலையே பின்பற்றப்பட்டுள்ளதென்றும், கூறும் ஆசிரியர், பன்னிரு படலமே தொல்காப்பியரால் புறத்திணையியலாகத் தொகுக்கப்பட்டமைக்குப் 'புறத்தொகுத்தோரே' என்னும் தொல்காப்பியப் பாயிரத் தொடரும் சான்று கூறுவதாக உரைக்கின்றார்.[39] அருணாசலம் பிள்ளையவர்களின் கருத்து மேலும் ஆய்வதற்குரியது. இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியோரின் தொல்காப்பிய உரைகளும், நச்சினார்க்கினியரின் மதுரைக்காஞ்சி உரையும், சிவஞான முனிவரின் தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியும், இறையனார் களவியல் உரையும், யாப்பருங்கல விருத்தியுரையும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும், மாறனலங்கார உரையும், இலக்கண விளக்கவுரையும், பன்னிரு படலம் பற்றிய செய்திகளைக் குறிக்கின்றன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த பன்னிரு படலத்தைப் பின்பற்றியவர் என்ற வெண்பாமாலையின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் கூறுகிறது. வெண்பாமாலை பன்னிரு படலத்தின் வழிநூல் என உரையாசிரியர் இதனால் குறிப்பிடுகின்றனர். பன்னிரு படலத்தின் முதற் படலம் எனக் கருதப்படும் வெட்சிப் படலத்தின் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரே என்று பேராசிரியரும், சிவஞான முனிவரும், யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியரும் கூறுகின்றனர். ஆனால் சிவஞான முனிவர்,

> ... அகம், புறம் எனப் பகுத்தவற்றைத் தமிழ் வேறுபாடு நோக்கி, அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறம் என நான்காகப் பகுத்ததும், வெட்சித்திணை, உழிஞைத்திணைகளின் மறுதலை வினையை வீற்று வினையாதலும், வெற்றிப்புகழ் உரைதல் ஆகிய வேறுபாடு பற்றி வேறு திணையாக வைத்தெண்ணுதலும், இன்னோரன்ன பிறவுமாம். இவை முன்னம் வேறுபாடும் புணர்ச்சி முதலும், சொல் முதலும் பொருள் முதலும் வேறுபடாமையின், மரபுநிலை திரியாதன. இவ்வுண்மை, புலவரானார் பன்னிரு படலம் முதலிய நூல்களை வழீஇய என்றிகழ்ந்ததை, பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியனார் கூறியதன்று எனவும் தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப

என்ற கருத்தைத் 'தமிழ் நூல் தொகுப்புக்கலை' என்னும் நூலில் புலவர் சுந்தர சண்முகனார் எடுத்துக்காட்டி ஆராய்ந்துள்ளார்.[40] ஆனால் இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும், இலக்கண விளக்க உரையாசிரியர் வைத்திய நாத தேசிகரும், வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியரால் இயற்றப்படவில்லை எனக் கூறுகின்றனர். இவர்கள் அனைவர் கருத்தும் ஒன்றாகவிருக்கின்றன. உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் பன்னிரு படலத்தின் வெட்சிப் படலமும், தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலும் சிற்சில இடங்களில் கருத்து வேறுபடுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். பன்னிரு படலச் செய்யுள், புறப்பொருள் அறமே, இன்பம் அகமாதலின் அமையும் எனக் கூற, தொல்காப்பிய வாகைத்திணையில் 'கட்டில் நீத்த பால்' என்பதனைக் 'காமம் நீத்த பால்' என்றாக உள்ள கருத்து இலக்கணத்திற்கு மாறாக அமைகின்றன என்கிறார் இளம்பூரணர்.[41] மேலும் அவர், அகத்திணை ஒவ்வொன்றிற்கும் புறத்திணை ஒவ்வொன்று புறனாக அமைதலைக் காட்டும் பன்னிரு படல அமைப்பின்படி, புறத்திணை பன்னிரண்டாதற்கு நேராக அகத்திணைகளும் பன்னிரண்டு இருத்தல் வேண்டுமென்பதும் இஃது ஏழ்திணை மரபு கூறும் தொல்காப்பியர் கருத்துக்கு ஒவ்வாதென்றும் கூறுகின்றார். வேந்தரால் விடப்பட்டோர் வெற்றிப்புகழ் செக்கு

ஆக்களை செய்கை வெட்சியென்னும் தொல்காப்பிய இலக்கணம், தன்னுறு தொழில், வேந்துறு தொழிலென வெட்சி இருவகைத்து எனக் கூறும் பன்னிரு படல இலக்கணத்திற்கு மாறுபாடுடையதாதலின், பன்னிருபடல நூல் வெட்சிப்படல ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அல்லரென்பார் இளம்பூரணர். நச்சினார்க்கினியர், பன்னிரு படலம் கரந்தை ஒரு திணையெனக் கூறும் கருத்தை மறுக்கவில்லை. தொல்காப்பியரின் காஞ்சித்திணை நிலையாமைப் பொருளைக் குறிக்க, பன்னிரு படலக் காஞ்சித்திணை போர்ச்செயலைக் குறிக்கிறது. "வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முள் மாறே" என்ற குறிப்பிலும் பன்னிருபடல அடிப்படையில் பெயர் பெறாமல் தொல்காப்பியர் கூறும் காஞ்சித்திணைப் பொருளிலேயே 'மறைக்காஞ்சி' என்ற பெயர் பெற்றுள்ளது என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர்.[42] அந்தர. சுழுவனார் உரையாசிரியர்கள் கருத்தையெல்லாம் அந்த நூலில் பன்னிருபடல வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பட்டதே என மறுக்கின்றார்.[43] இங்ஙனம் கைக்கிளை பெருந்திணைகளை அகப்புறமென ஒன்றிப் புறத்திணையுள் சேர்ப்பின், அகத்திணைகள் ஏழானவை ஐந்தாகவும், வெட்சி, கரந்தை, பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணைகளோடு புறத்திணைகள் பன்னிரண்டாகவும் ஆகி,

கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப[44]

அகத்திணை இலக்கணம் அறிதப உணர்ந்தோர்
புறத்திணை இலக்கணம் திறம்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே[45]

என [illegible] இருதிணைகளை அமைத்தால், ஓர் அகத்திணைக்கு ஒரு புறத்திணையைப் புறனாகக் கூறுகின்ற தொல்காப்பிய நெறியோடு மாறுபடும். தொல்காப்பியர் வெட்சியல்லா வகைப்படக் கருத்தோடு மாறுபடுத் தமது எனக் கூறுகிறார் அந்தர. சுழுவனார்.[46] எனவே பன்னிரு படலம் பகுப்புமுறை

தொல்காப்பியரின் திணைப் பகுப்புக்கு மாறாக விளங்குவதையும், வெட்சி, கரந்தை எனப் பிற்காலத்தில் இரு திணைகளாக வகுக்கப்பெற்றதை வெட்சித்திணை என ஒரே திணையாகத் தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கும் தொல்காப்பியர் கருத்தைப் பற்றிய சிறந்த வெட்சியென ஒரு படலம் தனியே வகுத்தாரெனல் பொருந்தாமையினையும் எண்ண வேண்டும். மேலும் பன்னிரு படல நூற்பாக்களின் நடை பிற்காலக் கருத்தைப் பெற்றிருப்பதை கருதப்பட வேண்டியதாகும். உரை மேற்கோளாக இப் பன்னிரு படல நூலைச் சார்ந்த பத்து நூற்பாக்கள் கிடைக்கின்றன.

> மிக்க சிறப்பின் அறம்பொருள் இன்பமென
> முப்பகை தழிய வகையின் ஆறின்
> அறமும் இன்பமும் அகலா தாகிப்
> புறனெனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே[47]

என்ற பன்னிரு படல நூற்பா இளம்பூரணரால் காட்டப் பெறுகின்றது. இந்நூற்பா பன்னிரு படலத்தில், வெட்சிப்படலத்ததாதல் வேண்டும். எனவே புறத்திணைக்குரிய பொதுவிலக்கணம் கூறும் இந்நூற்பா பிற திணைகளில் இடம் பெறல் இயலாது. அவ்வாறாயின், வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியர் எழுதினார் என்ற கருத்தின்படி இந்நூற்பா தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பட்டதாதல் வேண்டும். தொல்காப்பியத்தில், 'பொருள்' என்ற குறியீட்டை அகத்திணை, புறத்திணை என்ற பாகுபாட்டைக் குறிக்க வழங்கவில்லை என்பதையும், அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் செய்யுட் பொருள் எனக் குறிக்கிறார் என்பதையும் திரு அ. தாமோதரன் கட்டுரையொன்றில் விளக்கியுள்ளார்.[48] ஆனால் மேற்கண்ட நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் கருத்துக்கு மாறுபட்டுப் புறம் எனப்படுவதே பொருள் குறித்தது எனக் கூறப்படுகிறது. வீரசோழிய உரையில் காணப்பெறும் நூற்பா ஒன்று பன்னிரு படலத்தைச் சேர்ந்தது எனக் கருதத் தகும் என்பர். அந்நூற்பா வருமாறு:

ஆய்ந்த அகப்புறம் அப்பாலும் ஆகுங்கால்
சார்ந்த அன்புடைமை ஏறல்; காமக்
காமந்தவர் ஏமி வெளிப்பாட்டம்; காமந்த
அறநடை மாதர் வருத்தம்; அறம்
ஒருபாலை தன்னை மொழியின் மனமறிந்தார்க்
காவல் மிகக் கழிய நாணும்.
பாசறை முல்லை தலைமகள் பாசறைக்கும்
மாசற மாதரை உள்ளல்; மாசற்ற
நல்லவள் செல்லவும் அஃதேயாம்; சொல்லுங்கால்
மற்றிடை கோல்வகை யானைத் தலைமகள்
மற்றத் துறந்த அறவாம்; செல்லல்
மற்றத் துறந்த தலைமகனை முன்னிய
பொற்றொடி மாதர் புலம்பறிவாம்; பெற்றதீர்
தாயும் காதல் தலைமகனை நீக்கிய
சேரு மாதர் திலையாரும்; வேலைச்சீர்
நீக்கப்பட் டாளை உவந்த தலைமகன்
பார்த்தனன் உம் தன்மை அதனால் தபுதாரம்
பத்தும் அகத்தின் புறம்[49]

இந்நூற்பா கலிவெண்பா யாப்பில் அமைந்தது. இவ்வகை யாப்புப் பிற்காலத்துக்குரியது. திருக்குறள், தொல்காப்பியம் ஆகும் பண்டைத் தமிழ்த் தொகுக் கொள்கை மரபில் நின்றும் போதலும் என்பதும், இந்நூற்பா கூறும் கருத்து பிற்காலத்தன என்பதற் கருத்துத் தருவன. 'ஒருபாலை தன்னை மொழியின்' எனச் சாரிய கொடுத்த வழக்கும் மொழிநடை, 'நீக்கப்பட்டாளை' என்ற உறவு சேர்ந்த செயப்பாட்டு வினைவடிவம் ஆகிய தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்பட்ட நிலை எனக் கருத இடந்தருவன. செயப்பாட்டு வினை வடிவச் சொல்லை வழக்காகவே வழங்க மரபைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பர்.[50] உறவு சேர்ந்த நிலையில் இதனை 'நீத்தாளை' எனப் பண்டை முறையில் வழங்கியிருக்க வேண்டும். இவ்வேறுபாட்டில் பழந்தமிழ் நூல்களில் வருந்த, சொல், பொருள் என்ற

இலக்கணத்தை முழுமையாகவே பகுத்துக் கூறுவரெனில், எழுத்து, சொல், அகப்பொருள், புறப்பொருள், யாப்பு, அணி, என ஐந்தாகவும், ஆறாகவும் பகுக்கும் மரபு பிற்காலத்தது என்பதும் கருதப்பட வேண்டும். இவ்வகைக் கால நிலையிலேயே புறப்பொருட்களைத் தனி இலக்கண நூல் அமைக்கும் வகையில் பன்னிரு படலம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். இந்நூல் புறப்பொருள் வெண்பா மாலைக்கு ஒரு நூற்றாண்டு முற்பட்டதாகலாம் என்பர் இலக்கிய வரலாற்று நூலாசிரியர் திரு மு. அருணாசலம்.[51] இந்நூலைச் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டதென்றும், தொல்காப்பியர் முதல் பன்னிருவர் பெயரால் பன்னிரு படலம் என்ற பெயரிட்டு அமைத்துக் கொண்ட நூலென்றும் கருதுவர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.[52] பன்னிரு படலத்தில் வெட்சிப்படலத்தை எழுதிய தொல்காப்பியர் பிற்காலத்தவரென்றும், இவர் தொல்காப்பியத்தை எழுதிய தொல்காப்பியர் அல்லரென்றும், இரு தொல்காப்பியர்கள் வெவ்வேறு காலங்களில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்றும் பேராசிரியர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் கருதுகிறார்.[53] தொல்காப்பிய அகத்திணை இயல் உரையை ஆசிரியர் அருணாசலம் பிள்ளை, தொல்காப்பியப் புறத்திணை வழி இலக்கண நெறிகடந்துச் சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் ஆகிய நூல்களின் பகுதிகள் மாறுபட்டிருப்பதைக் காட்டி, இப்பகுதிகள் பன்னிரு படலத்தைப் பின்பற்றியமையை என்கிறார்.[54] மேலே கூறிய ஆய்வு முடிவுப்படி பன்னிருபடலம் பிற்காலத்ததாகல் வேண்டும். எனவே திருக்குறளும், சிலப்பதிகாரமும் பன்னிருபடல இலக்கண நெறிகளைப் பின்பற்றியிருக்க முடியாது என்பது தெளிவாகும். தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட உலக நடைமுறையில் போர்நெறியில் சில மாறியிருக்கக் கூடும். இலக்கியங்களிலே திருப்பங்களும், இவ்வேறுபாடுகளும் பதிவு செய்யப் பட்டன எனலாம், இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பும் வகையில், இவ்விலக்கியங்களைப் பின்பற்றிப் பிற்காலத்தில் பன்னிரு படலம் என்ற இலக்கணம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றல் மிகவும் பொருத்தமாகும்.

புறத்திணையியல் கூறும் போர் நெறிகள்

தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் கூறும் இலக்கண நெறிகள் எல்லாம் நம் ஆய்வுக்குரியன. இப்புறத்திணையியல் ஏழு புறத்திணைகளைப் பேசுகிறது. ஒவ்வோர் அகத்திணைக்கும் ஒரு புறத்திணை புறனாக அமைகிறது எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். புறத்திணைகட்கும் அகத்திணைகட்கும் இயைபு கூறும்போது உரையாசிரியர் ஒவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறு காரணம் கூறக் காண்கிறோம். காதற் களவும் ஆநிரைக் களவும் நிகழும் ஒப்புமை பற்றி வெட்சி, குறிஞ்சிக்குப் புறனென்கிறார் இளம்பூரணர்.[55] கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடிக்கும் [illegible] காரணமாக வெட்சி, குறிஞ்சிக்குப் புறமாயிற்று என்று கூறுகிறார் நச்சினார்க்கினியர்.[56] குறிஞ்சியும் வெட்சியும் இரவிலே களவில் நிகழ்கின்றமையால் வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறமாகும் என்பர் சோமசுந்தர பாரதியார்.[57] நிரையும் நீரும் உள்ள கால நிலையில் வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாயிற்று எனக் கூறுவர் இளம்பூரணர்.[58] அரசன், அரசி பிரிவொப்புமையால் வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாகும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.[59] மகளிர் மனையுறப் பொருதல் போல ஆடவர் அம்மையுறப் பொருதல் பற்றி வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாயிற்று எனக் கூறுவர் சோமசுந்தர பாரதியார்.[60] இவ்வாறு உரையாசிரியர்கள் வேறு வேறு காரணம் கூறுதற்கிடமாக உள. புறத்திணைகளின் இயைபுகள் தொல்காப்பியரால் விளக்கப்படவில்லை. அகத்திணைக்கே சிறப்பாகப் பொருந்தும், முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் புறத்திணைக்கு முற்றும் தொடர்புற்றன எனக் கூறுதற்கில்லை. இம்மூப் பொருள்களின் அடிப்படையிலேயே திணை இயைபு கொள்ளப்பட்டதாகக் கருத இடமில்லை. உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், தும்பைத்திணை நெய்தல் திணைக்குப் புறனாக அமைவது பற்றி விளக்குகையில் முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்றாலும் தும்பையும் நெய்தலும் இயைபு பெறுதலைக் காட்டுகிறார்.[61] முதலும் கருவும் பெறாத் திணைகளாகிய கைக்கிளையும்,

பெருந்திணையும் உரிப்பொருள் பற்றி முறையே காஞ்சித்திணையோடும், பாடாண்திணையோடும் இயைபு பெறுகின்றன. இவ்வாறு முதல், கரு, உரிப்பொருள்களின் அடிப்படையில் புறத்திணைகளைச் சிந்தித்தல் பயனில் முயற்சி என்பர் டாக்டர் ப. அருணாசலம்.[62] ஆனால் இவ்வோர் இயைபு தன்மைப் பிறதொல்கம் பொருத்தின்மை எப்படியும் ஏற்றல் வேண்டும். நில அமைப்பும், கருப்பொருள் வளத்தால் அமையும் பொருளியல் நிலையும், அதன் அடிப்படையில் அமையும் வாழ்க்கைப் போக்குகளும், மன உணர்வுகளும், போர்க்குரிய காரணங்களாக மலருகின்றன என்பதை எண்ணுமிடத்து, புறத்திணைகளுக்கும் முதல், கரு, உரிப்பொருள்களுக்கும் உள்ள இயைபு புலனாகும். காதலும் வீரமும் நிறைந்த ஒப்பற்ற மனைவிகளைக் கூறல், இளமைக் கணவனைக் களத்தில் பறிகொடுத்த மகளிர் ஒருங்கிழக்கும் கதிர், முப்பகைக் கால நிலைகள், யாமப்பொழுது, கொங்கு செவ்வானின் விரைந்த உள்ள, உடம்பைக்கள், பொருந்தாமயானச் சிற்றம், மீட்பு முயற்சி, தலைவன் தம்மோடு நிலையைக் கெட்டியும் ஒத்தியும் இயைந்திருக்கக் காணலாம். இவ்வாறு அகத்திணைக்குப் போலப் புறத்திணைக்கும் புலனெறி வழக்கம் இன்மையின், புறப்பாடல்களில், முதல், கரு, உரி வகைகளும், ஒழுங்கும், முறைச்சிறப்பும் பெயர் மறந்தும் பாருதலும் இல்லை போயின. ஆதலால் திணையியைபு விளங்காது போயிற்று என உரைக்கலாம்.

தொல்காப்பியரின் வெட்சித்திணை "வேந்தனால் விடப்பட்ட படை மறவர்கள் வேற்று நாட்டிற் களவாகவே ஆவைக் கொண்டு பெயர்ந்து பாதுகாத்தல்" செயலைக் குறிக்கிறது. ஆநிரைகளைக் கவர்தல் மீட்டலாகிய இரு செயல்களையும் இரு பிரிவுகளாகப் பகுத்த வெட்சித்திணையெனக் கருதினார் உரையாசிரியர். ஆநிரைகளைக் கவர்தல் மீட்டலாகிய இரு செயல் பற்றிய மட்டும் இயல்பாக அமையவில்லை. படையியங்கு அரவம் முதலாகிய பதினான்கு துறைகளும், மறக்குடி மக்களது நிலையும், கொற்றவை நிலையும், வேந்தனை அகப்படுத்தாத மறவர்கள் புறச்செயல்களாகும். இத்துறைகள் பெரும்போர்க்

செயல்களைக் கூறுவன அல்ல. 'பூசல் மாற்று' 'ஊர்கொலை' என்னும் துறைப்பெயர்கள் இதை நினைக்கத்தருவன. வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தள் தொடங்கி வாழ்த்தல் ஈறாக அமையும் இருபத்தொரு துறைகள் ஆநிரை மீட்புச் செயல் மட்டும் கூறுவன அல்ல. வேந்தர்கள் பகை பெரும் நாடு நடத்திய போர்ச்செயல்களை இத்துறைகள் குறிப்பிடுகின்றன. 'மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ' 'உடல் வேந்தடுக்கிய உன்னநிலை' 'சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்துரைத்தல்' ஆகிய துறைப்பெயர்கள் இதனைக் காட்டும். இவ்வாறு திணை வகுக்கப்பட்டமைக்கு, ஒரு குறிப்பிட்ட மறக்குடியினரின் செயலை ஓர் அரசன் மேற்கொண்டு பெரும் போர் நிகழ்த்தியபோது ஒட்டவைத்த ஓர் இலக்கிய மரபை நிலைநிறுத்த முயன்ற தொல்காப்பியரின் முயற்சியே காரணமென்பர் டாக்டர் ப. அருணாசலம்.[63] இதைத் தொல்காப்பியரின் முயற்சி என்பதை விட, இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் கூறுவதே முறையாதலின் அக்கால வழக்கமென்றே கூறலாம். முனையிடத்து வாழும் மறவர்களை வேந்தன் போரைத் தொடக்குதற்குரிய செயலுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டான் என்று கொள்வது பொருத்தமாகும்.

வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும்[64]

என்ற நூற்பா இத்தொடரில் எண்ணத்தக்கது. மக்கள் முதன் முதல் நாகரிக நிலையெய்தியது மந்தை நிலையிலேயே என்பர் அறிஞர்.[65] அதனை நோக்கத்து பல் இனக்குழு மக்கள் ஓர் வழிச் சேர்ந்து வாழ்ந்த காலத்தே அவர்கள் மற்ற இனக்குழுவோடு கொண்ட மாறுபாட்டையும், பகைமையும் விளக்குவதாக அமைந்தன வெட்சித்திணையின் முதல் பதினான்கு துறைகள். ஆயின் கைக்கோலே செங்கோலாகக் கருதப்படும் அரச மரபுகள் தோன்றிய பின், அரசியல், படை, நாட்டெல்லை ஆகியன உருவானபோதே இரு வேந்தர்களுக்கிடையில் போரும் தோன்றியது. இந்நிலை-

நிலையே மறக்குடி மிக்க சமூகத்தின் வேந்தனின் போர்ச் செயலைத் தலையாயின் எனக் கருதவே தகவுடையதாகும். போரைத் தூண்டிய களும் பொருளாக இருந்த ஆநிரை பிற்காலத்தில் தமிழகத்தில், மக்கட் கூட்டங்களின் களவும் பொருளாகவும் மாறிய நிலையிலேயே வேந்தன் ஏவலினும் ஆநிரைக் கவர்வு நிகழ்ந்திருக்கிறது.

வெட்சி வேந்தன் பணியும் பணிப்பினும்
செற்றியல் முனையுந் தகு[66]

என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும் வெட்சித்திணைக் கருத்து ஒப்பிடத்தக்கதாகும். பண்டு மக்களிடையே போர்க்குரிய பொருளாக, கவர்ந்த பசுக்களைத் தம் செல்வநிலை பெறுதற்குரியதாக இருந்த ஆநிரை தொல்காப்பியர் காலத்தில், வேந்தனின் ஏவலால் கவரப்படுவதாக, போரைத் தூண்டுங் களவுச் செயற்குரியதாக அமைந்த, வெண்பாமாலையார் காலத்தில் போர்க்கும், களவுக்கும் உரியதாக வேந்தரும், தம் மறவரும் கவர் பொருளாக மாறியிருக்கிறது. இதனைப் புலவர் கோவிந்தனார் கீழ்க்காணுமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

> ஆநிரை மீட்பும் போரின் அறன் மரபெனும் காலம்
> வரவே, அவ்வாறு ஆநிரையும் அரசர்களின் உடைமையான
> மன்னர்களைப் புகழ்வதோடு, அவ்வரசர்களைப் புகழ்வதும்,
> அவ்வரசர்தம் படை வீரர்கள் தம்மை அவ்வாறே
> மீட்புப் போருக்குப் போக்குதல் வேண்டித் தத்தம்
> பெருமை, பேராண்மைகளை அவ்வரசர் முன் எடுத்துச்
> சொல்லிப் பெருமை கொள்ளுதலும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளும்
> கரந்தை நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறலாயின[67]

கரந்தைப் பகுதியில், முல்லை நிலத் தெய்வமாகிய திருமாலுக்குரிய பூவை நிலைத் துறையையும், குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமான முருகனுக்குரிய வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த

காந்தளையும் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் வெட்சிப் பகுதிக் தெய்வம் எதனையும் சுட்டவில்லை என்பதனை எண்ணுதல் வேண்டும். அவர் அதைப்பிரிவு வழி வந்த அதில் 60 ஆ நூற்பாவில்,

மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே[68]

எனக் கூறுவர். புலவர் கோவிந்தனார், ஆநிரைக் கவர் செய்பவர் முன்னையும் குறிக்கும் முறையில் திரிந்த பாலை நிலத்த எயினரால் அமைக்கப்பட்ட கொற்றவைத் தெய்வம் கூறப்பட்டதென்பர்.[69] தொல்காப்பியர் பாலைநிலத்திற்குரிய தெய்வமாகக் கொற்றவையை எங்கும் குறிக்கவில்லை. பழைய இனக்குழு மக்களின் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டின் அடையாளமே துடிநிலை சிறந்த கொற்றவை எனக் குறிப்பிடலாகும். கடும்பொழுதுக்குரிய நிலத் தெய்வங்கள் தோன்றுதற்கு முன்னர் இனக்குழு மக்கள் இத்தாய்த் தெய்வத்தையே வழிபட்டனர் என்பதை இந்நூற்பாவால் அறியலாம். இத்தாய்த் தெய்வத்தின் பழமை பற்றிய 'பழையோள்' என்ற பெயர் இத்தெய்வத்தைக் குறித்த என்றும், மலையிலும் காட்டிலும் பாலை நிலத்திலும் இத்தெய்வம் வழிபடப்பட்டதென்றும் அறிஞர் கூறுவர்.[70] ஆகவே வெட்சி குறித்த பாடல் செய்திகள் பண்டை இனக்குழு மக்களைக் குறித்தவை எனத் தெரியும். புறநானூற்றில் அமைந்த வெட்சித் திணைக்குரிய நான்கு பாடல்களிலும், பெரும் போர்ச் செய்திகளோ, வேந்தர் பற்றிய குறிப்போ படைகளின் பெருக்கமோ பேசப் பெறவில்லை.[71] அதற்கு மாறாகப் பெயர் அறியப்படாத வீரர்களைச் செலுத்திய நாற்பரும் கழல், புல்லைத்தானை, வில்லோர் என்ற பொதுப்பெயர்களால் குறிக்கக் காணலாம். பண்டை இனக்குழு மக்களின் தெய்வமாக விளங்கிய ஆநிரைகளைக் கவரும் கவர் முயற்சியே பிற்காலப் பெரும்போர்களுக்குத் தொடக்கச் செயலாக அமைந்ததனை இதனால் அறியலாம். நிரை மீட்கும் கரந்தைச் செயல்களைக்

கூறும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வேந்தரைப் பற்றிய குறிப்பும், வெட்சியை ஒட்டிய செய்தியும் காணப்படுகின்றன. வெட்சி, கரந்தைப் போர்களில் பட்ட வீரர்களுக்குக் கல் நடுதல், வாழ்த்துதல் பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். வெட்சி கரந்தை பற்றிக் கூறுமிடத்தில் மட்டுமே தொல்காப்பியர் நடுகல் செய்திகளைக் கூறுதலைக் கொண்டு, தொடக்க காலத்தில் ஆநிரைப் போர்களில் பட்டோர்க்கே நடுகல் நடப்படும் வழக்கம் இருந்ததென்பர்.[72] இவ்வாறு கல்லெடுத்த வழிபடும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழரின் இறைவழிபாடு பற்றிய நம்பிக்கையுடன் தொடர்புடையதென்றும் இவ்வாறு இறந்தோரைப் புதைத்த பெருங்கல் வழியும் புதைகுழிகளிலிருந்தே கோயில் கட்டடக்கலை வளர்ந்திருக்கலாம் என்றும் அறிஞர் கூறுவர்.[73]

வஞ்சித்திணை முல்லைத் திணைக்குப் புறனாம் என்பது.

எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதகச் சென்று அடல்குறித் தன்றே[74]

என்ற நூற்பா இலக்கணம் கூறுகிறது. நூற்பாவால் தொல்காப்பியரின் போர் விரும்பா உள்ளம் புலப்படுகின்றதென்பர் டாக்டர் ப. அருணாசலம்.[75] தொல்காப்பியர் மண ஆசையைத் தாழ்த்தச் சார்ந்தவராதலின் போரை விரும்பாதவராகவும், அற ஒழுக்கத்தில் கலந்த நெறியைப் பாராட்டியவராகவும் இருந்தார் என்ற அவர் கருத்து ஆய்வுக்குரியது. பொருளதிகாரம் அன்றைத் தமிழகத்தின் வாழ்வியல் நெறிகளை வகுத்துக் கூறும் இலக்கண நூலாகும். தம் உள்ள விருப்பு வெறுப்புகளுக்கேற்பத் தக இலக்கணமாற்றாது அமைத்தனர் என்பது பொருந்துமா என்ற வினா எழுகிறது. எனினும் அவரின் உள்ளக் குறிப்பாகவேனும் புலப்படும் இடங்கள் இல்லாமல் போகா. அவ்வகை இடங்களில் இதனை ஒன்றாகக் கொள்ளுதற்கு ஏற்பாகப் பொருள் படுத்தவியலவில்லை. தானாகப் போர்க்குச் செல்லவில்லை எனவும், வஞ்சியில் வந்த வேந்தன் அஞ்சாமல் சென்று அடல் குறித்து நிலையைப் போரை விரும்பா உள்ளநிலை

என்ற கூற்று பொருந்துவதாக இல்லை. எரிபரந்தெடுத்தல், அடுத்தூர்ந்து அட்ட கொற்றம், வென்றோர் விளக்கம், தோற்றோர் தேய்வு என்ற துறைப்பெயர்களை ஆயுமிடத்தும் தமிழரின் வீரப்போருணர்வே வெளிப்படக் காண்கிறோம். இத்திணைக் குரியனவாகப் பகுத்துள்ள துறைகளைக் குறிப்பிடச் சிறப்பில்லை என்ற தொல்காப்பியர் குறிப்பும் நோக்கத்தக்கது. வெண்பாமாலையில் மண்கொள்ளுதற்காக எழுந்த வஞ்சிப்போர் எனக் கூறுவதையும் தொல்காப்பியர் கூறும் வஞ்சியிலக்கணத்தையும் பொருத்தித் தொல்காப்பியர்க்குப் போர்விருப்பம் இல்லையெனக் கூறலும், தமிழர்களின் வரலாற்று நெறிக்கும் பொருந்துவதாக இல்லை. வெண்பாமாலையார் காலத்தில் சமுதாய மாறுபாடுகள் பலப்பலவாக இருந்தமையாலேயே தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலிலிருந்தும் மாறுபட்ட புறப்பொருள் வெண்பாமாலை தோன்றலாயிற்று எனலாம். தொல்காப்பியம் குறிக்கும் வஞ்சித்திணைப்போர் தற்காப்பே குறித்ததாயின் எரிபரந்தெடுத்தல் ஏன்? போர் வேட்டா உள்ளம் எரிபரந்தெடுத்தல் முதலான துறைச் செயல்களை மேற்கொள்ளாது.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப
துப்பில் சிறந்த வேந்தரோ [illegible]
[illegible] முரசம் [illegible]
மணந்தலை பெயரா [illegible] [illegible][76]

என்ற கோவூர் கிழார் பாடலில் குறிக்கப்பட்ட அவர் வேந்தன் உள்ளத்திலேயே போர்வேட்டுக் குறிப்புடையதாகும். தொல்காப்பிய வஞ்சித்திணையின் துறைகள் இதுபோல் அமைவதில்லை என்பதைக் கருத வேண்டும். தொல்காப்பியர் காலம் போர்த்தினவுக் காலம் என்பதையும், போரை முதன்மை நிலையா மறவுணர்வு போற்றப்பட்ட காலமென்பதையும் மறத்தல் கூடாது. எரிபரந்தெடுத்தல் அடுத்தூர்ந்து அட்ட கொற்றம் ஆகியவை துறைகளாய்ப் போற்றப்பட்ட உணர்ச்சிக்

என்றும், அவ்வகையிலேயே நின்று, தமது அமைதியும் பாராட்டப்பட்டவன் என்றும் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார் குறிப்பதை ஈண்டு நினைதல் வேண்டும்.[77] [illegible] [illegible] வேந்தராக, மன்னரைப்போல மேற்செல்வோரையும், மன்னுயாமல் செய்த காப்பவரையுமாக, இவரையும் குறிப்பர் நச்சினார்க்கினியர்.[78] [illegible] சிறப்பினைக் காட்டவந்த இராவணன் கூறும்,

ஒப்பிலாத மக்கள் [illegible] வேந்தர்
வெந்திறல் [illegible] [illegible] உடம்பிறந்தவ[79]

என்ற உரையே பெரிய உரையென்பர் சோமசுந்தர பாரதியார்.[80] இருவரையும் மக்களையுடையவராக [illegible] [illegible] [illegible] நோக்க, இராவணனின் உடலே சரியாத இடம் தேடினான். அவ்வாறு இராவணனே புறத்திணையில் [illegible], "இருபெரு வேந்தரும் [illegible] [illegible]" என்ற [illegible] அவர் உரைக்கே மாறுபாடாக அமைந்துள்ளது. பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணர், இருவேந்தரை ஒருவனே மேற்சென்றனன் என்றும், அவனே வென்றான் என்றும் உரைப்பர்.[81] அவ்வாறாயின் மற்றவன் எதிர்கொண்டிலான் என்ற வினா வரும். நச்சினார்க்கினியரும், புலவர் குழந்தையும் "அஞ்சா மன்னை வேந்தரை வேந்தன்" என்ற தொடரில் இருவேந்தர் நாலெட்டும் இடையீடாக அமைந்த பொருளினை விளக்கி இரண்டு போர்க்கெழுதோராகக் கூறுவர்.[82] [illegible] இருவரும் 'அஞ்சா' என்ற சொல்லை [illegible] அடையாகக் கருது 'மன்' என்னும் சொற்றொடர் அடையாக்குவர். இவ்வாறு கூறுதல் இருவேந்தரும் வென்றார் எனக் கூறல் இயற்கையாகாது. புலவர் கோவிந்தனார் இயம்புவது அரசர் முதலாக [illegible] போரில் பக்கம் சேராத உள்ள குறுநிலவரையும், மன்னையுடைய வேந்தரையும், ஒருவன் தாக்கிய பெருமை முதலாகக் [illegible] சேராத உள்ள [illegible] மன்னியாமல் காப்பவர்க்கும் உரியவராகி, மன்னோன வகையைக்

நடுக்க எதிர்ந்தவரே வஞ்சியாம் என்பர்.[83] இரண்டாம் பிரிவில் வென்றோர் விளக்கமும் தோற்றோர் தேய்வும் என இருதிறத்தார்க்குரிய துறைகள் அடுக்கப்படுத்த வகுத்த இவ்வகைப் பிரிவு தொல்காப்பியத்து அமைவுடையதாக இல்லை. இக்கட்டுப்பாடு கருதிய பிற்காலத்தார் "வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முள் மாறே" என்ற திணை வகுத்தனர் எனக் கருத இடமுண்டு. மண்ணைக் கவரலாம் என்ற கருத்துடையவனை 'மண்ணசை வேந்தன்' என்று தொல்காப்பியர் குறிக்கிறார். அவன் செயலில் இரக்கமில்லை. மனநிகழ்ச்சியே உள்ளன. அதனை ஒருமைப்படுத்திக் கூற வேண்டிய தேவையில்லை. அவன் எல்லைதனைக் குறியாக உயர்ந்த மதிலையான் தன் மண்ணைக் காதலக் கொள்ளும் பொருட்டே படையெடுத்து மேற்செல்கிறான். அவனே இவனே வஞ்சி வேந்தனாகிறான். மண்ணைக் கவர வேட்கும் என்ற எண்ணமுடையவனின் வஞ்சி வேந்தன் படையெடுத்து மேற்செல்கிறான் என்ற உரைகொள்கை பொருந்துவதாகும்.

உழிஞைத்திணை மருதத்திற்குப் புறனாகும். அரண் முற்றலும், கோடலுமாகிய செயல்களையுடையது. "மருதத்துப் புறம் உழிஞைத்திணை, எயில் காத்தலும் எறிதலும் வேறுபாடு குறித்த உழிஞையையும், நொச்சியையும் இரண்டு குறிப்பன" என்பர் இளம்பூரணர்.[84] "செற்ற வேந்தன் வளைத்தலும் இருந்த வேந்தன் காத்தலுமாகிய" இருதிறத்தார் வினையென்பர் நச்சினார்க்கினியர்.[85] "முற்றியார் வெல்ல அரண் கொள்ளுதல்" என்பர் சோமசுந்தர பாரதியார்.[86] அகத்தோன் புறத்தோன் என்ற நூற்பாவே குறிப்பிடுகின்ற இவர் செயல் பத்தாம் நூற்பாவில் குறிக்கப்படுவனவாகும். இத்திணைக்குரிய துறை நூற்பாக்கள் இரண்டாக உள்ளன. கொள்ளார் தேஎம் குறித்த கொற்ற முதலாக வருபகை பேணார் ஆரெயில் உளப்பட நாலிரு வகைத்தே என்ற முதல் நூற்பாவின் கூறுவர். வகைப்படுத்த முறையாகாது என்பர் சோமசுந்தர பாரதியார்.[87] "துறைப் படுத்தற் கேலாத பரப்புடைச் செய்கையினை வகைபெறக் கூறினார்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வியல்பு, காலம், கற்பனைகளும் வகை எல்லைத்

துறை என்ற பொருளிலேயே தொல்காப்பியர் குறிக்கிறார். "வந்த ஈரேழ் வகை" "பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகை" "[illegible] வகை" என நூற் குறிப்பன துறைகளையே குறிக்கின்றன. உழிஞைத் திணையில் இரண்டாவது நூற்பாவில் குடைநாட்கோள் முதலாக, தொகைநிலை ஈறாகப் பன்னிரண்டு துறைகளைக் குறிக்கிறார். முதல் நூற்பாவில் உள்ள துறைப்பிரிவுகள், காவற்காடுகள், மதில் வளைத்தல் நடக்கின்ற செயல்களைக் கூற, வேந்தர் வந்து கொள்ளும் மதிற்போர் இரண்டாவது நூற்பாவில் துறைப்பிரிவுகளில் புலப்படும். இரண்டாவது நூற்பா குடைநாட்கோள், வாள் நாட்கோள் ஆகிய துறைகளோடு தொடங்குகின்றது, ஒரு பக்க வேந்தர் வந்து கொள்ளும் போர் வகைப்படுவனவாம். இவ்வகையாகத் துறைகள் அமைவதைத் திணை குறித்த நூற்பாவில் "அரணம் முற்றல் கோடல்" என ஒரு தொகுப்புக் கூறலாலும் அறியலாம். வெட்சியும் வஞ்சியும் இல்லாத குடை நாட்கோள், வாள் நாட்கோள் ஆகிய இரு துறைகள், இத்திணையில் இடம் பெறுகின்றன. இருவேந்தரும் போர்க்குப் புறப்படலும், போர் புரிதற்குரிய நாளும், பொழுதும் தேர்ந்த கொள்ளலும், இத்திணையில் வாய்ப்பு உள்ளமையால், குடை, வாள் பெயர்ச்சிகள் சுட்டிக் கூறப்பட்டன. வெட்சியும், வஞ்சியும் எதிர்வரோர் போர்க்குரிய நாள் நேரம் பற்றி எண்ணுதற்குரிய சூழல் இல்லை. உழிஞையில் கோட்டையை முற்றியோர் புறத்திருக்கவும், கோட்டையார் அகத்திருக்கவும், போர்க்குரிய நாள், பொழுது பற்றி எண்ணுதற்கு வாய்ப்புண்டு. வெட்சியிலமைந்த 'விரிச்சி' நிகழ்வு மக்களின் நம்பிக்கையைக் காட்ட அமைந்ததின் உண்மையும், உழிஞையில் நாள்கோளும் வேந்தர் நடுவில் நிலைத்த நம்பிக்கைகளைக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய நம்பிக்கைகள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் புகுந்தவையல்ல. மனித வாழ்வின் தொடக்கத்திலிருந்தே தொடர்ந்து வருவன என்றும் மக்கள் வாழ்வோடு ஒன்றிப் போயின என்றும் [illegible] கருதுவர்.[88]

தும்பைத்திணை நெய்தல் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாம் அமைவது. மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச் சென்று தலையழிக்கும் செய்கை உடையது. [illegible] [illegible] போர்த்திறனைச் செயலைத் தனி ஒரு பாற்பாலாக் தொல்காப்பியர் குறிக்கிறார்.

கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலின்
சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை
இருநிலந் தீண்டா அருநிலை வகையொடு
இருபாற் பட்ட ஒருசிறப் பின்றே[89]

'அருநிலைவகை' என்பதற்குத் தலைதுமிக்கப்பட்ட அட்டை ஆடும் போலும் நிலையென உரை செய்வர் இளம்பூரணர். இத்தகையதே போரின் மிகக் கடுமையான உச்சநிலை எனலாம். கடலும் மணலும் பரந்த நெய்தற் பெருவெளியில் செருக்கி வந்த வேந்தனைச் செற்றழித்தல் எனும் இத்திணை, தானைநிலை முதலான பல்வேறு துறைகளையுடையது. இத்துறைகளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இவை தனித்த வீரத்தைப் புகழ்வனவாக அமைகின்றன என்ற அறிஞர் ம. அருணாசலம் கூறும் கருத்து பெரிதும் பொருந்த அமைவதைக் காணலாம்.[90] வேந்தர்களின் தலைமையிலும், வீரர்களின் தனித்த பேராற்றலே சிறப்பாகப் போற்றப்படுமாறு இத்துறைகள் அமைந்துள்ளன.

வேட்டு வேந்தனை மொய்த்துழி ஒருவன்
[illegible] எறிந்த தார்நிலை[91]

ஒருவன் ஒருவனை உடைபடை புக்குக்
கூழை தாங்கிய பெருமை[92]

செருவகத்து இறைவன் வீழ்ந்தெனச் சினைஇ
ஒருவனை மண்டிய நல்லிசை நிலை[93]

ஒள்வாள் வீசிய நூழில்[94]

னைத் தலைவர்களின் வீர உணர்வுக்குரிய துறைகள் அமைக்கப்படுகின்றன. காலந்தனை வென்று பெற்றுவந்த வெற்றியினைப் போற்றுந் தெய்வாத மன்னன் வெற்றியாகவே பாடுதலைக் கவிஞர்கள் பாவில் பார்க்கும்போது தொல்காப்பியத் துறையில் வியப்பளிக்கவே செய்கிறது. எயினத்தலைவர் ஒருத்த வீரனையும், அவர்தம் ஒப்பற்ற வீரச்செயல்களையும் பாடுபொருளாகக் கொண்ட புலவர்கள் பற்பல புதியன கொண்டு புதியனத் துறைகள் தோற்றுவிக்க வேண்டும். பிற்காலப் பகுதிகளில் பெருகிவிட்ட புறப்பாடல்கள் புதியன துறைகள் தோன்றுதற்குக் காரணமாகலாம். "பூசல் வேந்தர் ஒருவரும் ஒழியாத் தொகைநிலை" என்னும் துறை வேந்தரும் வீரமாக எல்லோரும் மாண்டதில் கண்கொள்ளுதற்கு உரியவர்கள் நிலையைக் காட்டுவதாக பூக்கோட்டின் வழி நிலையாமையைப் புலவர் குறிப்பின் வழிதாக நோக்கலுமெனக் கூறுவர் டாக்டர் ப. அருணாசலம்.[95] அழாத்தலையாலும், கவிஞன் பாடியுள்ள தொகைநிலைத் துறைக்குரிய பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன.[96] அவை போர்க்களங்களில் வரலாற்றில் நிகழ்ந்தவை முழுவதும் ஏற்பட்டுள்ள என்பதும், தமர் நிலைபடும் அச்சமில் பெயர்தலும் போரை வெறுத்தலில்லாத அழகும், போர்க்கால மிக விரும்பித் தொடர்ந்து போர் புரிந்த படைகள் நிலைமை நிகழ்ச்சி காட்டும் என்பதும் பல்லவிலக்கியத்தால் அறியப்படும். போரில் உயிர்நீத்தவர் எத்தனை பெரும் பெயர் உடையதை எண்ணும் வெறும் அலைவும் படையிலேயே நிம்போர் விருப்பம் நிகழ்ந்தமை எனிய வழு வேண்டும். தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட நிலைய வீரநிலைக்கால இலக்கியச் சான்றாக நாம் நோக்கவேண்டும்.

வாகைத்திணை பாலை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாம் அமையும். தத்தமக்குள்ள பல்வகை மிகுதிப்படுத்தல் பற்றிய மேன்மையையே புறத்திணையியல் பிறரை போர் வென்ற செய்திகளே அமைய, மக்களின் மறத்தன்மையையும் அறத்துறைக்குரிய வெற்றி விளக்கம் பேசப்படுகின்றன. அரும்போர்களும், வெற்றிகளும், .

பொறிபுலன்களை அடக்கி மெய்ப்படுதலை, துறவுக்கோட்பாடும், பண்பட்ட சமூகத்தின் எல்லா வளர்ச்சிகளைக் காட்டுவன. கருவி கொண்டு பொருத உடல்வலிமிக்க வீரநிலைக் காலம், சமய எண்ணங்களின் தாக்குதலால் அறிவுநிலைகளைப் பயன்படுத்தி உடல் நீக்கி வாழ முயன்ற முயற்சிகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கிற்று எனலாம். வைதிக, சமண, பௌத்த மதச் சார்புகளும், கொள்கைகளும் தமிழகத்தில் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே பரவி அவர் நூலிலும் இடம்பெற்று நிற்கின்றன. தமிழக வீரநிலைக் காலத்தை அதன் வழிப்பின் தன்னையிழந்த நிலைக்கு மெல்லமைப்படுத்திய பிற்சமய சிந்தனைகள் பெரியதோர் காரணம் என்பதில் ஐயமில்லை. வாழ்க்கை நிலைக்குரிய நிலைகளும் உயிரைத் நிலையில் சிறப்பப்படுதை போலவே பல நூற்பாக்களில் குறிப்பிடுகின்றன. மேல் நூற்பா பார்ப்பனர் முதலான நால் வருணத்தினர், அறிவர், தாபதர், பொருநர், ஆகியோர்க்குரிய வாழ்க்கை முறைகளைக் கூறுகின்றன. இப்பகுதி வைதிக சமயத்தின் தாக்கத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. சோமசுந்தர பாரதியார், வெள்ளைவாரணர், புலவர் குழந்தை முதலிய பிற்கால உரையாசிரியர்கள் எவ்வளவோ முயன்று, இந்நூற்பா வருணக் கோட்பாட்டைக் குறிக்கவில்லை எனக் கூறினும், உண்மைநிலை வேறாகவே உள்ளது. இந்த பொருள் கூறும் முயற்சிகளால், தொல்காப்பியர் வருணப் பாகுபாடுகளைக் கூறும் கருத்தினர் அல்லர் என மொழியினும், தொல்காப்பியர் நிலவும் பாகுபாடுகள் புகுந்துவிட்ட ஒரு சமூகத்தைப் படம்பிடிக்கிறார் எனக் கூறுவதே பொருந்தும். அக்காலத்தில் ஆரியரின் கோட்பாடுகள் வேதியரையும், பெரு நகரங்களின் வாழ்வோரையும் தம்பால் ஈர்த்துச் செலுத்தித் தமிழகம் முழுதும் பரவி வேரூன்றின எனக் கொள்ளுதற்கில்லை. தமிழின் நாகரிகப் பெரியோரும் ஆரிய நாகரிக நுட்பமும் நெருக்கமாய் ஒன்ற இணையாமல் தத்தம் போக்கில் சென்று கொண்டிருந்தன என்பர் வரலாற்றறிஞர். தொல்காப்பியரே, ஆரிய நெறிகளை உயர்வாகக் கருதுதல் விளைவாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வேரூன்றாத நால்வகை நெறிகளைப் படைத்துவிட்டார்

என்பர்.[97] வாகைத்திணை நூற்பாவில் வகையையும் வேளாண்மையையும் தொல்காப்பியர் சமநிலையில் வைத்துக் கூறியுள்ளார். வகையும், வேளாண்மையும் ஒத்த தகைமைத் தொழில்கள் என்பது அவர் கருத்தாகும். ஆனால் இந்நூற்பாவுக்கு உரைவரைந்த நச்சினார்க்கினியர், மேலும் தமிழ்நெறிக்குப் பொருந்தா வகையில் வேளாண்மையை வடநூல் கூறும் முறைப்படி நிறுவியுள்ளார். இந்நூற்பாவின் வாயிலாக வருணாச்சிரம நெறி அக்காலத் தமிழகத்தில் நடப்பு முறையாக இருந்ததென்பர் பி.எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார்.[98] இருவேறு நெறிகளும் வெவ்வேறாகவே ஒழுகலாம் கருதப்பட்டமைக்குச் நெடுந்தொகையில் ஒரு பாடற் கருத்தும், புறநானூற்றில் ஒரு பாடற் கருத்துமே போதுமானவை.[99] தமிழரின் கற்புநெறியும், புறத்திணைப் போர் நெறியும் ஆரிய நெறிகளினின்று மாறுபட்டவை என இப்பாடல்கள் தெளிவுற அறிவிக்கின்றன. இவ்வடிப்படையில் நின்றே தொல்காப்பியர் தமிழகத்தின் பெருநெறிகளில் புகுத்திட்ட பிற நாகரிகச் சாயலையும் தழுவியே நூற்பா யாத்தார் என்பது விளங்கும். வாகைத் துறைகளைக் கூறும் மற்றொரு நூற்பா பதினெட்டுத் துறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பதினெட்டும் ஒரு பட்டியலே என இளம்பூரணர் கூற நச்சினார்க்கினியர் அவற்றை மறத்துறைகள் ஒன்பது, அறத்துறைகள் ஒன்பது எனப் பகுப்பர். கூதிர்ப் பாசறை, வேனிற் பாசறை, பனிப் பாசறை ஆகிய தொல்காப்பிய அடிப்படைகளை மறத்துறைகளிற் காணலாம். மறத்துறைகள் ஒன்பதும் வெற்றி விழையும் மன்னனின் ஒழுகலாறுகளைக் கூற அறத்துறைகள் ஒன்பதும் அரசர் முதலிய அனைவரும் பேணத்தகும் வாழ்வியல் நெறிகளை வகுத்துரைக்கின்றன. அறநெறி பொருந்திய வேள்வி புரிந்த, ஐம்புலன்களை அடக்கி, வெகுளாமை, பொறையுடைமையோடு கூடி வாழ்தல் மெய்யுணர்ந்த, அருளுடைமை பூண்டு, பற்று நீக்குதலே வாகை எனக் காட்டப்பெறுகின்றன.

காஞ்சித்திணை பெருந்திணைக்குப் புறனாகும். பல நெறியானும் நில்லாத உலகத்தைப் பொருந்திய நெறிமை யுடையது இதன் இலக்கணமென்பர். வெட்சி சிறு போர்த்திணையாக அமைய, வஞ்சியும் உழிஞையும், தும்பையும் பெரும்போர் பற்றிய திணைகளாக, வாகை வெற்றி மேம்பாடுகளைப் பேச, காஞ்சித்திணை பொதுத்திணையாக அமைகிறது. பிற்காலத்திய இருபது துறைகளில் வஞ்சிக் காஞ்சி, மகட்பாற் காஞ்சி ஆகிய பல துறைகளைத் தனி வகை பதினெட்டும் சிறப்புக் குறிக்கின்றன. பிற்காலத்திய ஆசிரியரின் பல பகுதிகள் காணக்கிடைக்கின்றன. பத்துத் துறைகளை முதலிற் கூறும் தொல்காப்பியர்,

தலையொடு முடிந்த நிலையொடு தொகைஇ
ஈரைந் தாகும் என்ப[100]

என்று கூறிப் பின்னர் பத்துத் துறைகளை அடுக்கிய நிலையில்,

பலர்செல செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு
நிறையருஞ் சிறப்பின் துறையிரண் டுடைத்தே[101]

என நுவல்வர். நச்சினார்க்கினியர் முதற் பகுதியை ஆண்பாற் காஞ்சி எனவும், அடுத்த பகுதியைப் பெண்பாற் காஞ்சி எனவும் பாகுபாடு செய்வர். பெண்பாற்பாட்டுடைய கணவன் இறப்பக் கண்ட மனைவி அவனொடு முடியும் கொண்டான் தலையொடு முடிந்த நிலையும், ஆஞ்சிக் காஞ்சியும், மகட்பாற் காஞ்சியும், காதலி இறந்த தபுதார நிலையும், ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறுநிலையும் காடு வாழ்த்தும் பெண்பாற் காஞ்சியில் அடங்குகின்றன. இதனால் இப்பாகுபாடு சரியன்றென்பது விளங்கும். பெருங்காஞ்சி, முதுகாஞ்சி, மறக்காஞ்சி, பேய்க்காஞ்சி, மன்னைக் காஞ்சி, வஞ்சிக் காஞ்சி, தொடாக் காஞ்சி, ஆஞ்சிக்காஞ்சி, மகட்பாற் காஞ்சி, தலையொடு முடிதல் ஆகிய பத்தும் போர்ப்பண்பு மிக்க ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் உரிய

துறைகளாகும். இனி இறப்புக் குறித்த துறையைக் காண்புழி, உயிர் செகுத்தல்லாத போர்க்குப்பம் மிக்குடைய அரசனையும், அவனைச் சார்ந்த வீரரையும் காட்டும் இப்பகுதியை வேத்தியல் எனக் கருத வேண்டும். இவை போரையே குறித்த மறத்துறைகள். பொருது மாய்ந்த மகன் சுற்றத்தார் அழுகை, தாங்கரும் பையுள், கணவனொடு செத்த மனைவியர் குறித்த மூதானந்தம், கணவனை இழந்த மனைவியின் முதுபாலை, ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறுநிலை, காதலியை இழந்த தபுதாரநிலை, காதலனை இழந்த தாபதநிலை, கணவனொடு கூடி அழற்புகும் பாலைநிலை, இறந்துபட்ட மகனை நோக்கிச் செலும் தாய்நிலை காடுவாழ்த்து ஆகிய பத்தும் போரைக் குறித்தன அல்ல. போரைக் குறித்தன எனின் தபுதார நிலைக்குப் பொருந்தவில்லை. இப்பிரிவு உலகியல் இறப்புகளைச் சுட்டுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு கொள்ளவில்லையெனின், தலைவனொடு முடிதல் என்ற துறையும், கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி என்ற துறையும் ஒரேவகை இறப்புக் குறித்த இரு துறைகளாகக் கூறியது கூறலாகும். எனவே காஞ்சித்திணையின் முற்பகுதிப் பத்துத் துறைகள் போரியல் இறப்பையும், இரண்டாம் பகுதிப் பத்துத் துறைகள் உலகியல் இறப்பையும் தொல்காப்பியர் காட்டுகிறார் எனக் கருத வேண்டும். போரியல் இறப்பில் அழுகையும் அரற்றும் இல்லை. உலகியல் இறப்புக் குறித்த துறைகள் புலம்பல்கள், தாங்கரும் பையுள், புலம்பிய முதுபாலை, புலம்பிய கையறுநிலை, ஆகிய தொடர்கள் இந் நிலையைத் தருவன. நச்சினார்க்கினியர் இத்துறைகளைப் போர்த்தொடர்பு ஏற்றிக் கூறுதல் பொருத்தமுடையதாக இல்லை. உலகியல் இறப்புகளைத் தொல்காப்பியர் இப்பகுதியில் பாடக் காரணமென்ன? இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை செல்வ நிலையாமை ஆகிய பல்வகை நிலையாமைகளைப் பாடுவதே இத்திணையின் நோக்கம் என்பது பற்றியே உலகியல் இறப்புகளை இங்குத் தொகுத்திருக்கிறார்.

பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே[102]

என்ற நூற்பா இதை நிலைநிறுத்துகிறது. "பனி தலைச் செல்லாக் காடு" என்னும் துறைத் தொடரும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் நிலையாகத் தன்மையுணர்ந்த சான்றோர் பலரின் பாடல்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்த இந்தத் துறைகள் தோன்றக் காரணமாயிருந்திருக்க வேண்டும். துறைகளைப் பற்றிக் கூறும் நூற்பாவில், வரும் பதின்மூத் துறைகளை, "உறைந்த தூமெய்ப" என்ற பிறர் கற்றாகக் கூற-னையும் பின்வரும் பதிவையும் அல்லாத கூறாமையும் கொண்டு தொல்காப்பியர்க்கு முன்னரே ஏற்பட்ட துறைகள் இலக்கண ஆசிரியர்களால் கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும், பின்னர் அமைந்த பதிவும் இலக்கியக் கட்டமைப்பும் வகையில் தொல்காப்பியரால் வகைப்படுத்தி மொழியப்பட்டனவென்றும் உய்த்துணரலாம்.

பாடாண்திணை கைக்கிளைக்குப் புறனாகும். இப்பாடாண்திணை எட்டு வகையுடையதென்பர். இவ்வெட்டு வகையினை விளக்குவதில் உரையாசிரியர்கள் பெரிதும் கருத்து வேறுபாடு கொண்டுள்ளனர். இளம்பூரணர் கடவுள் வாழ்த்து வகை முதலான எட்டு என்பர்.[103] நச்சினார்க்கினியர் பாடாண் திணைக்குரிய பொருட்பகுதி முதலான எட்டுவகை உரைப்பர்.[104] சோமசுந்தர பாரதியார் கொடுப்போரேத்தல் முதலான எட்டுத் துறைகளை ஒரு விளக்கமாகவும், அறு புறத்திணைகள், அகனைந்திணை, கைக்கிளை ஆக எட்டை மற்றொரு விளக்கமாகவும் பாடாண் எட்டு என்பதை விளக்குவர்.[105] புலவர் குழந்தை அறு போர்த்திணைகளோடு தேவ பாடாண், மக்கட் பாடாண் ஆக இரண்டும் சேர்ந்த எட்டென்பர்.[106] வெள்ளைவாரணர் போர்த்திணைகள் ஆறையும், அகனைந்திணை, செந்துறை வண்ணப்பகுதி ஆகியவையும் சேர்ந்த எட்டை என்றனர்.[107] இவ்விளக்கங்களை ஆராய்ந்த டாக்டர் நா. செயராமன் பாடாண், அகத்திணைவழிப்பாடாண், போர்த்திணைவழிப்பாடாண் தொகுத்துப் பல பொருட்படக் கூறுவர்.[108] போர் மறவரைச் சார்ந்த மக்கட் பாடாண் ஒன்றும், காதல் வகையைச் சார்ந்த தெய்வப் பாடாண் இரண்டு

எனக் கூறும் பாடாண் திணை என்று குறிப்பர் டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம்.[109] சிறப்பித்தற்குரிய தலைவரையும் தெய்வத்தையும் பல்வேறுவகை இலக்கிய உத்திகளால் புனைந்து போற்றுதற்கு இத்திணை வாய்ப்பளிப்பதை நூற்பாக்கள் வழி உணரலாம். இந்நூற்பாவுக்குரிய துறைகளாக முதலில் பத்தை ஒரு பிரிவாகக் கூறுவர். கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தல் முதலாகக் கைக்கிளை ஈறாக உள்ள நிலை பரவல் புகழ்ச்சியும் அமைந்தவை. பின்னர் வரும் பிரிவில் துயிலெடை முதலாகப் பத்துத் துறைகளைக் கூறுவர். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் "லோகத்து வழக்கு நடக்கை" என்பர். ஆகவே தம் காலத்து நடப்பியல் நெறிகளையும் மரபுகளையும் இவ்வாறு வகைப்படுத்தியுள்ளார் எனல் வேண்டும். வெட்சி முதலாகப் பல திணைப் போர்ச்செயல்களைக் கூறும் பாடாண் வீரர்களின் பெருமையும் புகழும் பேசுவதாக அமைகிறது. ஏனைத் திணைக்குரிய இலக்கணம் கூறியாற் போலப் பாடாண் திணைக்குரிய நூற்பாவில் அத்திணைக்குரிய இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறவில்லை. வீரவுணர்வு விளக்கம் பெறுவதற்குக் கொடை மெய்ப்பாடே பொலிந்த தோன்றுமாறு துறைகளும் அமைந்துள்ளன என்பர் டாக்டர் ப. அருணாசலம்.[110] இதற்குக் காரணம் வீர வெற்றியை நேராகப் புகழ்ந்தால் அது வாகையாகவே இலக்கிய உத்திகள் அமைந்து துயிலெடை நிலையாகவும், தேவபாணி, கைக்கிளை ஓம்படையாகவும் பரிசில்நிலையாகவும் பாடுதல் வழி தலைவனின் உயர் வீரப் பண்புகளைப் போற்ற முனைதலாகும். அழகிய போலப் புனைவுக்கும், கற்பனைக்கும் ஓரளவு வாகைத்திணையும் பேரளவு பாடாண் திணையும் இடந்தரும். ஒருவன் பெற்ற ஒரு கள வெற்றியையும் அதுபற்றியும் முதல் நிகழ்ச்சியினையும் கண்டு அவ்வமயத்தில் அவன் வீரச் சால்பைப் பாடுவது வாகையெனவும், பொதுவாக எல்லா வெற்றி நிகழ்ச்சியையும் அடியாக தலைவன் வீரத் தன்மையையும் கொடைப்பண்பையும், பலவகையில் போற்றல் பாடாணாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வேறுபாட்டின் இருதிணையும் ஒன்றாகின்றன. வெட்சித்திணையில்,

ஆகோள் மறவரின் ஆண்மையும் அம்பலில் தனி வீரர்களின் போர்ச்செயல் திண்மையும் பேசப்பட்டமை போல ஈண்டு எந்த மன்னர்களின் நிலையைப் பேசும் துறைகள் இல்லை. வேந்தனின் பெருமையும் செல்வ வளமையுமே மிகப்பெரிதும் பேசப்பெறுகின்றன. வேந்தனை உறங்கச் செய்தலும், துயிலெழுப்புதலும் கூடத் துறைப்பொருளாகின்றன. அவன் பிறந்தநாட் பெருமங்கலம் புலவரால் பாடுதற்குரிய புகழுடையதாகிறது. புகழுக்கும் போர்க்களத்தும் வீரம் மட்டுமன்றிப் பிறந்த குடிப்பெருமையும் செல்வ வளமும் காரணமாக அமைந்தன என்ற டாக்டர் கைலாசபதி குறிப்பது இங்கு எண்ணுதற்குரியது.[111]

இதனால் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் கூறும் புறத்திணை இலக்கண நெறி ஆராயப்பட்டது. தொல்காப்பியர்க்கு முன் புறப்பாடல்கள் தோன்றியமையையும், புறத்திணை இலக்கணத்தைக் கூறும் பொருளிலக்கணப்பகுதி இருந்தமையையும், தொல்காப்பியம் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது. தொல்காப்பியர்க்குப் பின்பும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன்பும் புறத்திணை இலக்கணப் பகுதி உடைய ஒரு இலக்கண நூல் இருந்திருக்க வேண்டும். சிலப்பதிகார உரையில் காணும் கூறும் புறத்திணை இலக்கணம் தொல்காப்பியர் கூறுவதிலிருந்தும் மாறுபட்டுள்ளமை இவ்வாறு எண்ணத் தூண்டுகிறது. இவ்விலக்கண நூல் பன்னிரு படலமாக இருக்கக் கூடுமோ என்ற வினாவெழுகிறது. புறப்பொருளைக் குறித்துத் தனி இலக்கண நூலெழுதும் மரபும், அகப்பொருள் குறித்துத் தனி இலக்கண நூலெழுதும் மரபும் பிற்காலத்திலேயே தோன்றின. இதனைப் பன்னிருபடல நூலின் காலம் கி.பி. எட்டு எனக் கருதுவர் திரு. மு. அருணாசலம்.[112] மூன்று வகையாக இருந்த தமிழ் இறையனார் களவியல் காலத்தில் நான்காக ஆனமை,

தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும்
சொல்லும் பொருளும் யாப்புமென[113]

என்ற கணிப்புரை வழிதான் அறியலாம். இதன் பொருள் ஒரு கருப்பட்டத் தனித்தனியே குறிப்பிடும் வழக்கும் ஆக்கமாயிருந்ததை உரைப்படுகிறது. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தோன்றியதாகக் கருதப்பெறும் 'தமிழ்நெறி விளக்கம்' இன்று முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. அகத்திணை பற்றிய சில நூற்பாக்களே கிடைக்கும் பதிப்பின் முதல் நூற்பா,

> அகத்திணை புறத்திணை அவற்று பகுதியின்
> மிகுதிற மாகி விரிந்த பொருளே[114]

என்ற அடியை கொண்டும் இந்நூலாசிரியரே இந்நூற்கு வரைந்ததே உரை கொண்டும், இந்நூலில் புறத்திணை இலக்கணப் பகுதி இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது உறுதியாய்ப் படுகின்றது. மேலும் இந்நூலைப் பதிப்பித்த உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள்,

> பொருளியலென்ற பொதுப்பெயரே இதற்கு அகப்பொருள்,
> புறப்பொருளென்னும் இரண்டு பகுதியேனும் இருக்க வேண்டு-
> மென்று நினைக்க ஆதாரமாகின்றது[116]

என்று கூறுகிறார். இந்நூல் முழுமை அறியப்படா நிலையில், புறப்பொருள் பற்றிக் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஒன்றே குறிப்பிடற்குரியது. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் அகப்பொருள் நூல்கள் பல தோன்றினும், புறப்பொருள் பற்றித் தோன்றிய தனிநூல் இதுவேயென்பர் மு. அருணாசலம்.[115அ] இந்நூல் பன்னிரு படலம் வழிப்பிறந்த நூலாகச் செய்யப்பட்டதை இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகின்றது. எனவே கிடைக்கும் பன்னிருபடல நூற்பாக்களையும், வெண்பாமாலையும் ஒப்பாய்வு செய்தால், வெண்பா மாலை தொல்காப்பியத்தையே பெரிதும் தழுவி அமைதல் அறியப்படும். "உழிஞையும் தொச்சியும் தம்முள் மாறே" என்ற பன்னிரு படலம் கூறும் எல்லையில் அமையாது தொச்சி முதலியம், அதன்பின்பே உழிஞையும் தனக்குக் கிடைத்த என்னா எட்டும் பிறத்தையும்

அமைந்திருந்தமையினை உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் குறிப்பிடுவது இங்கு எண்ணத் தக்கதாகும்.[116]

தொல்காப்பியர் ஏழாகப் பகுத்த புறத்திணைகளை ஐயனாரிதனார் பன்னிரண்டாக்கி விளக்கம் செய்துள்ளார். வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண் பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை எனப் பன்னிரண்டாக அவர் திணைகளை வகுத்தமைக்குரிய காரணம் ஆராயத் தக்கது. [illegible] முன்னர் குறித்தொதாத மறுதலை வினைகளை வகுத்ததன்வழி கரந்தை, நொச்சி ஆகிய இரு திணைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவையிரண்டும் தொல்காப்பியரால் துறைகளாக வகுக்கப்பட்டவை. இத்துறைக்குரிய செயல்கள் பெருக வளர்ந்த நிலையில் தனித் திணையாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வஞ்சியானை எதிர்த்து நிற்பாரின் செயலைக் காஞ்சியென வகுத்த ஐயனாரிதனார், தொல்காப்பியர் காஞ்சித் திணையிற் குறித்த நிலையாமையைப் பொதுவியலில் அடக்கினார். பொதுவியல் திணை, தொல்காப்பியர் வெட்சி, காஞ்சி, வாகை என்ற மூவகைத் திணைகளிலும் போர் வினை புரியாத கூறுகளைக் கூறுவது. தொல்காப்பியம் பாடாண் திணையின் கைக்கிளை என்ற ஒரு துறையுண்டு. வெண்பாமாலையில் கைக்கிளை ஒரு திணையாக்கப்படுகிறது. பெருந்திணையைத் தொல்காப்பியர் புறத்திணையில் கூறவில்லை. இவையிரண்டும் பாடாண் திணையின் வளர்ச்சி எனலாம். பாலுணர்ச்சிக்குரிய தலைவனை கைக்கிளை, பெருந்திணைக்குரிய காம வகையாகப் புறத்தே போற்றுதலை [illegible] நெறியாகப் பிற்காலத்தே கருதி விட்டமையால் இவை புறத்தில் இடம் பெற்றன. சங்க காலத்தில் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் காம அகத்திணைகளாக இருந்த என்பதையும், அவை உரையாசிரியர் பலரால் பிற்காலத்து ஒதுக்கப்பட்டுக் கீழ் காமத்திணைகளாக இழிவுபட உரைக்கப்பட்டன என்பதையும் அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் நன்கு நிறுவியுள்ளார்.[117] அடங்கா காமம் உற்றோர் மடலேறாப் பெண்மை, இறையன்பு நெறியிற் செல்லுங்கால் மடலேறுவதாகப் பாடலை அறிவியல் [illegible] சமயச் சூழல் நிலைத்தது.

தாரானை தாமரைபோல் கண்ணானை எண்ணருஞ்சீர்
பேரா யிரமும் பிதற்றி, பெருந்தெருவே
ஊரார் இகழினும் ஊரா தொழியேன்நான்
வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்[118]

எனத் திருமங்கையாழ்வாரின் தலைவி சங்க அகத்திணை மரபுக்கு முரணாக வீதியில் மடலேறக் காண்கிறோம். திருமங்கை மன்னர் மடலேறுதலை ஒரு புரட்சிய உத்தியாகவே கொண்டு பக்திநெறியைப் பாடினாரெனலாம். காதல் நடப்பியலை முரண்பட எதிரொலிக்கவில்லையெனினும், கைக்கிளை உயர்வு பெற்றுவிடுவதாகவும், அது மடலேறுதலை வெளிப்படுத்தும் முகிலக்கியம் காட்டவே கைக்கிளை பெருந்திணைகள் புறத்திணைகளாயின. தொல்காப்பியர் காலத்தில் இரு அகத்திணைகளும் ஏற்பிலவாகவும், பொருந்தாதனவாகவும் இருந்தன. அவை மீறிய பாராட்டு, மிகைக் கற்பனை, சமயவெழுச்சி, காதலைக் புலவர்கள் கைக்கிளை பெருந்திணைகளைத் தத்தம் விருப்பிற்கேற்பப் புனைந்ததன் காரணமாக இவை புறத்திணைகளாகி விட்டன. ஆகவே புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெட்சி கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை பெருந்திணை எனப் பன்னிரு திணைகளை வகுத்தன.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்ட சில துறைகள் வெண்பாமாலையில் மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட்டு, ஒரு துறை பல துறைகளாகப் பகுத்துரைக்கப்படுகின்றன. சில துறைகள் வெண்பாமாலையில் வேறு பெயரால் குறிக்கப்படுகின்றன.[119] எண்பத்து நான்கு துறைகள் வெண்பா மாலையில் புதியனவாகச் சேர்க்கப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்ட துறைகளுள் பதினெட்டு வெண்பாமாலையில் சொல்லப்படவில்லை. உழிஞைத் திணைக்குரிய எட்டும், வாகைத் திணைக்குரிய எட்டும், பொதுவியலில் இரண்டும். அவை மதிற்போரின் துறைகள், வெற்றி விழாவைக் கொண்டாடும் துறைகள் மாறியும் படைக்க வேண்டியதை இதனால் உய்த்துணரலாம். உழிஞைத் துறைகளில் வெண்பாமாலையார் திறனால், மதில், முதல் ஆகியோர் போர்ச் செயல்களுக்கும்

முறை வருவதைக் காண்கிறோம். ஆகவே போர் நிலைகளில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன என்றும், போரைப் பாடும் துறைகளில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன என்பது விளங்கும். சமயவுணர்வுப் பெருக்கமே இத்துறைகள் தோன்றக் காரணமெனலாம். வாகைத் திணையமைந்த கட்டில் நீத்த பால், காம நீத்த பால் ஆகிய அறத்துறைகள் வெண்பாமாலையில் இடம் பெறவில்லை, என்பதைக் காண்கையில் அறநெறிகளும் பற்பல மாறுபாடுகள் நிகழ்ந்துள்ளமை அறியப்படும். அத்துறைகள் அவ்வளவு போற்றப்படாமை நோக்க, வேண்டாமை ஆகிய வீரச் செயலும், பிறர்க்கு ஈந்த சிறப்பும் வன்மையும், அரசாட்சிச் செல்வத்தையே புறந்தள்ளும் போதும் துறவு வீரமும் போர்க்குரிய வீரம் பண்பு போலப் போற்றப்படவில்லை என்பது புலனாகும். இவ்வகைப் பண்புகளை பிற்காலத்தார் தியாகம் என வழங்கியுள்ளனர். இவற்றை வீரத்தின்பாற்படுத்தி ஆசிரியர் விளக்கவில்லை என அறியலாம். மனைவியைப் பிற மாதரின் கற்பில் தலையிட நாள் புறப்பட கொடுமை தம்பால் நிகழ்ந்ததாயினும் என ஒப்பும் உரைக்கும் ஒருவன் அவர்கள் அரசர்களாக இருந்த காலத்தில் காம நீத்த பால் என்ற துறை தோன்றப் பெற்றது எனலாம். பல்லவரின் மதம் அரச வழக்கமாகி விட்ட பின் இத்தகு அறத்துறைகள் இடம் பெறாமற் போகவில்லை.

வெண்பாமாலையை அருளிய ஐயனாரிதனார் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இலக்கியமாகும். இந்நூல் பொருட்படலம், பொருளை அகப்பொருள், அகப்புறப் பொருள், புறப்பொருள், புறப்புறப் பொருள் என நான்கு வகையாக வகுக்கிறது. இவற்றுள் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை ஆகிய ஏழும் புறமென்றும் வாகை பொதுவியல் பாடாண் ஆகிய மூன்றும் புறப்புறமென்றும் இந்நூல் பாகுபாடு செய்கிறது. தொல்காப்பியத்தில் வெட்சிக்குரிய பதினான்கு துறைகளை அப்படியே பின்பற்றும் இந்நூல் துறைப் பெயர்களைச் சுருக்கியும் மாற்றியும் தந்துள்ளது. தலைப்பாடு, செருப்பாடு, பகைப்பாடு என வரும் துறைப் பெயர்கள் துறைப்பொருளைத் தெளிவாய் உணர்த்தவில்லை.

கரந்தைக்குரியனவாக ஐயனார் எட்டுத் துறைகளைக் காட்டுகின்றார். இவ்வெட்டும் கூறி ஐயனார் உரைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பர் டாக்டர் ச.வே. சுப்பிரமணியன்.[120] வஞ்சிக்குரியனவாகப் பதின்மூன்று துறைகளும், உரைக்கப் பெறுகின்றன. காஞ்சித் திணையை நிலையாமை தத்துவமாகவே கூறும் ஐயனாரிதனார் வஞ்சித் திணையை அடுத்த வஞ்சிக்குப் போருக்கானதாக ஐயனார். தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றியே உழிஞைத் திணைக்குரிய துறைகளை அமைக்கும் ஐயனாரிதனார் நொச்சிப்போர் என்ற புதுத் துறை ஒன்றை புதிதாகப் அமைக்கக் காண்கிறோம். நொச்சிப்போர் என்ற தனியாகப் பொருள் தெரியும் துறைப் பெயர்க்கு உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் "நீர்ப் போராகை வலியாரைப் பொரிபோவாற் கலையிற்றியே செய்த பொருள்"[121] என்ற உரைக்கும் உரை உரிய பொருளைத் தருவதாக இல்லை. நொச்சித் திணையை ஒரு திணையாக ஐயனாரிதனார் விரித்தபின் அதற்குரிய துறைப் பிரிவுகளைக் கூறவில்லை. உழிஞையை அடுத்த வாகை, தும்பை, பாடாண், என்ற வரிசையை மேற்கொள்ளும் எக்காரணம் பற்றியென்பது புலனாகவில்லை. பதினான்கு துறைக்குரிய வாகையில் ஒற்றுமை என்றும் புதுத் துறை ஒன்று காணப்படுகிறது. "ஒல்லார் இடவயின் புல்லிய பாங்கு" என்றும் தொல்காப்பிய வாகைத்துறையை ஒட்டி 'ஒற்றுமை' என்ற கருத்து ஐயனார் அமைத்திருக்க வேண்டும். நிலை, பாதி, கோள், வாளோட்டு, உடைபடை, வெற்றிக் களம், ஆகிய பதின் துறைகளையே தும்பைக்குரியனவாகக் காட்டுவர் ஐயனாரிதனார். புகழ்ச்சி, பரவல், குடிப்பு, கொடை நிலை, கடிநகர், வாழ்த்து ஆகியவை பாடாணுக்குரியனவாகக் கூறப்பெறும். வடமொழி நெறிப்பட இலக்கணம் வகுத்த ஐயனாரிதனார் புறப்பொருளைத் தொல்காப்பிய நெறியிற் சில மாற்றம் அதனைச் செய்தும் தொகுத்ததே ஒரு புதுமை என்பதை ஐயனாரின் பொருட்படலம் காட்டுகிறது. பற்பல போர்களின் நிகழ்ச்சி வாகை முடிவிற்பின், பிற்காலச் சோழப் பெருவேந்தர் காலத்தெழுந்த ஐயனாரின் பொருட்படலம் தமிழ்ப் போர் நெறியை மறக்காமல் தொல்காப்பியப் புறத்திணையில்

UNIVERSITY LIBRARY

MUL
PhD2116

பொருளிற், அகப்பொருள் நூல்களும், அகப்பாடல்களும் ஒழுங்கும் மிகவே, தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்ற முயன்றும் செம்மையான நோக்கமாக விளங்கவில்லை.

வீரசோழியத்தை அடுத்துப் புறத்திணை குறித்துக் காணத்தகும் நூல் இலக்கண விளக்கமாகும். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இந்நூலைப் பதிப்பித்த சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, தம் பதிப்புரையில்,

> முதலில் இவர் நன்னூலிற்குச் சில விதிகளைத் தக்க உதாரணங்களொடு கூடத் தாமோர் உரை எழுதினர். பின்னர் அதிற்பல இடங்களில் நன்னூலாரோடு தம்முள் மாறுபட்டமையால் இந்நூலை இயற்றத் தொடங்கினர். அவ்வாறியற்றுங்கால் புதுநூலை நன்னூல் போல எழுத்துச் சொல்லிரண்டோடமையாது முழுவதாக உலகிற்குப் பெரும்பயன்பட ஐந்திலக்கணமும் முற்றுப்பெறச் செய்தனர்[122]

என்று கூறுவதோடு இதற்குப் போட்டியாகச் செய்யப்பட்டதே சங்கர நமச்சிவாயரின் நன்னூலுரையென்றும் கூறினார். ஆகவே சமயவுணர்வு காரணமாகவே பிறந்த இந்நூலின் புறத்திணையியல், தொல்காப்பியர் கூறிய ஏழு புறத்திணைகளை அவ்வரிசையிற் கூறுவதுடன் வெண்பாமாலையிற் கூறியுள்ள பொதுவியலை ஒழிபு என வகுத்துக் கூறக் காண்கிறோம். இந்நூலாசிரியரே வரைந்துள்ள இந்நூலுரை தொல்காப்பியர் கொண்ட எழுதிணைப் பகுப்பே நெறியெனக் காட்டுகிறது. திணைப் பகுப்பைத் தொல்காப்பிய அடிப்படையில் கொண்ட இவர் துறைப் பகுப்புகளை வெண்பாமாலையின் அடியொற்றி அமைத்துள்ளார். மிகச் சில துறைகளைத் தவிரப் பெரும்பான்மையான துறைகள் வெண்பாமாலை கூறியுள்ள வரிசையிலேயே அமைந்துள்ளமை நினைக்கத் தகும். ஆகவே இந்நூலைப் பதிப்பித்தோரும் இந்நூல் தொல்காப்பியத்தையும் வெண்பாமாலையையும் இணைப்பதாக உள்ளது என்பர்.[123]

ஐந்திலக்கண நூல்களில் அடுத்த 1730ஆம் ஆண்டில் தோன்றிய தொன்னூல் விளக்கம் இப்பகுதியில் குறிப்பிடற்குரியதாகும். வீரமாமுனிவர் தேம்பாவணி என்னும் தமிழ்க் காப்பியம் புனைந்த ஆற்றலுடையவர். எனினும் தமிழ்த் தொன்னூல் விளக்க உரைக்கும் அகம், புறம் என்னும் மரபை இவர் பின்பற்றிப் பொருட்பகுதியை ஏற்கவில்லை.

> அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நான்கு இவற்றுட்
> பொருளோ திறந்த செந்தமிழியற்றினோர் மற்றை யாவு
> மொழிய அகப்பொருள் எனத் திரித்த மொழிகளையும்
> புறப்பொருளெனப் படைச் செலவுமொழிகளையும் விரித்
> துரைத்தார். அவ்வகை பொருட்படவமைந்த நூல்
> சிறப்புடைமையாகையால் இக்கலம் அற [illegible]
> கேற்பப் பொருள் நான்கு இலக்கணமுடிபெனவே
> கொள்க[124]

என இந்நூலாசிரியர் கூறுவது நோக்கத்தக்கது. இவர் அகத்திணையாவன பன்னிரண்டு என்றும்,அவையாவன இயல்பு, வகை, பொது, சிறப்பு, உவமை, புறநிலை, எதிர்நிலை, கருவி, காரியம், காரகம், முன்னை, பின்னை என்றும் கூறுகிறார். அகம் என்பது வழக்கிழந்தது என்றும் இந்நூல் உணர்த்திப் புறத்திணையின் சான்றுகாட்டி விளக்கப்படவே புறத்திணை எனும் இவர் கருத்துப் புதுமையாக உள்ளது. புறப் பொருளாவன ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம், எனக் கூறும் இவர் மரபுவழி வரும் ஏழு புறத்திணைப் பகுப்பையும் கொள்ளவில்லை.

> வெட்சி கரந்தை வஞ்சி காஞ்சி
> நொச்சி உழிஞை தும்பையேப் புறத்திணை[125]

எனக் கூறுவதைக் காணலாம்.

புறத்திணை பற்றிக் கூறும் பிற்கால இலக்கண நூல் திரிசிரபுரம் உறையூர் முத்துவீர உபாத்தியாயர் இயற்றிய முத்து வீரியம் என்பதாகும். இந்நூல்

> வெட்சி கரந்தை வஞ்சி காஞ்சி
> நொச்சி உழிஞை தும்பை வாகை
> எச்சம் படலமொ டுறையென மொழிப[126]

என எட்டுத் திணைகளைக் கூறியவர் ஒவ்வொரு திணையும் எச்செயற்குரியது என்பதை எட்டு நூற்பாக்களில் அமைத்துள்ளார். வேறு விரிவான செய்திகள் இல்லை. இந்நூலாசிரியர்,

வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார் மேற் செல்வது வஞ்சியா - உட்கா
தெதிரூன்றல் காஞ்சி எயில்காத்தல் நொச்சி
அது வளைத்த லாகும் உழிஞை - அதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்
செருவென் றதுவாகை யாம்[127]

என்ற திணைகளைப் பாடலையே இந்நிலைக்குக் குறித்துப் பின்பற்றியுள்ளார் எனக் கருத வேண்டியுள்ளது. இந்நூலின் ஆய்வு முன்னுரையில் புறத்திணை அகத்திணைக்குப் புறனாம் என்னும் வகையில் தொல்காப்பியரையும், திணைவிளக்கத்தில் ஐயனாரிதனாரையும் இந்நூலாசிரியர் பின்பற்றியுள்ளதாகப் பேராசிரியர் ந. சுந்தரமூர்த்தி கூறுவர்.[128]

தொன்னூல் விளக்கத்தை அடுத்துச் 'சுவாமிநாதம்' என்னும் இலக்கண நூல் புறப்பொருள் வளர்ச்சியில் கருதத் தக்கதாகும். இரு நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது இந்நூல், செந்தமிழ் நாட்டுக் கல்லிடையூரில் தோன்றிய சாமிக் கவிராயர் என்ற புலவரால் இயற்றப்பட்டது இந்நூல், இதனை முதலில் பதிப்பித்த திரு செ. கோவிந்தசாமி பிள்ளை கூறுகிறார்.[129] இந்நூல் முழுமையும் ஓலையில் கிடைத்த ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்து 1975இல் டாக்டர் செ.வை. சண்முகம் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் பொருளதிகாரம், அகத்திணை மரபு, கைக்கோள் மரபு, புறத்திணை மரபு என மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது. இவற்றுள் புறத்திணை மரபு புறத்திணை ஏழையும் பொதுவியலையும் பற்றிக் கூறுகிறது. இந்நூலாசிரியர் எழு புறத்திணைகளையும் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றிக் கூறியுள்ளார். பொதுவியல் திணை புறப்பொருள் வெண்பாமாலையைப் பின்பற்றியும், சிறப்பிக்கப்படாத துறைகள் பலவற்றைச் சேர்த்துத் தொல்காப்பியர் கூறாத துறைகளைக் கூறுகிறது. வெண்பாமாலை கூறும் சில துறைகளைப் பலவாகப் பகுத்தும் சில இடங்களில் வெண்பாமாலையோடு வேறுபட்டும் துறைகளை அமைத்துள்ளார் இந்நூலாசிரி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 'அறுவகை இலக்கணம்' புறத்திணை பற்றியும் கூறுமோர் இலக்கண நூலாகும். தவத்திரு தண்டபாணி சுவாமிகள் ஐவகை இலக்கணத்தோடு புலமை இலக்கணத்தையும் சேர்த்து அறுவகை இலக்கணம் கூறுவதாக இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். பொருளை அகப்பொருள், புறப்பொருள், அகப்புறப் பொருள் என மூவகையாகப் பாகுபாடு செய்வர் சுவாமிகள். புறப்பொருட் பிரிவில் சுவாமிகள் ஐவகை நிலைப்படுத்தும் முறை தொல்காப்பிய மரபோடு மாறுபட்டதாக உள்ளது. திணைப் பொருளும் துறைகளை வகுத்த, அகத்திணையியற்கை எட்டும் பாகுபாட்டு முறையும் மாறி விட்டதை இந்நூல் காட்டுகிறது. அரசர்களும், நால்வேறு வருணத்தவரும், உழவர்களைப் புறப்பொருளில் சுவாமிகள் அடக்குகிறார். போர்களைப் பற்றிய செய்திகளை ஒரே ஒரு பாடலில் சுவாமிகள் குறிக்கிறார்.

> கவர்தலும் காவும் கனியும் ஆவைத்
> திரளும் ஆடவும் செந்நீர் ஆழ
> நிலைப்பத் தொடலும் நிறைமலி முழுத்த
> அறிவொளா விழுமம் காட்சியும் நாடாய்
> கருவோடு பருவம் காக்கையும் படர்தலும்
> வெற்றியும் தோல்வியும் வேறுபல் பிறவும்
> பொருதகச் சீரெனப் புகன்றனர் புலவோர்[130]

இந்நூற்பா பகைவர் நாட்டின் காவற்காட்டினைப் புகைப்பது போலக் கூறுகின்றதேயன்றிப் போர்க்குரிய திணை நெறிகளைக் கூறுவதாக அமையவில்லை.

> பிறவா வீடே பெறுவழி நிற்பார்க்கு
> உடம்பும் புறமென உரைத்தனர் உயர்ந்தோர்[131]

என்றுரைப்பதிலிருந்து, சமயவுணர்வு பெருகிய கால நிலையில், அகப்பொருள் புறப் பொருட்குரிய இலக்கணமும் மாறிவிட்டமை அறியப்படும்.

தொல்காப்பியர்க்கு முன்னிருந்தே வழங்கிய அகம், புறம் என்ற திணை நெறி தொல்காப்பியர் காலத்தில் சில வளர்ச்சிகளைப் பெற்றன என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. எழுதிணைப் பகுப்பு அவர்க்கு

முன்னேயே அமைய, அவற்றைத் தமது பலவாய்த் தொல்காப்பியர் விரித்துரைத்தார் என்பதற்குக் காஞ்சித்திணையின்துறை பற்றிக் கூறும் நூற்பாவே தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். அகத்திணை ஒவ்வொன்றற்கும் புறத்திணை ஒவ்வொன்றும் புறம் என்னும் கருத்தும் தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட இலக்கண ஆசிரியரால் கூறப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே தொல்காப்பியர் அவ்வியைபுக்குரிய காரணம் பற்றிக் கூறவில்லை. தொல்காப்பியர்க்குப் பின் அகப்பொருள் புறப்பொருள் பற்றித் தனி நூலெழுதும் மரபு தோன்றியிருக்கிறது. இவ்வகையில் உரையாசிரியர்கள் கைக்கிளை, பெருந்திணை பற்றி எழுதிய உரை விளக்கமும், சமய உலகில் இன்று நிலைப்பட எழுந்த பாடல்களும், இவற்றைப் புறத்திணைக்குத் தள்ளவே புறத்திணையின் எல்லை விரிவடைந்தது. திணைகள் பிரிக்கப்பட்டன; பொதுவியல் என்னும் பொதுத்திணையும் சேர்ந்தது. பன்னிரு படலம் என்னும் நூலை முதனூலாகக் கொண்ட புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் தோன்றின. வடமொழி அறிவும் உணர்வும் மிக்க காலத்தில் அந்நூலின் சாயலோடு எழுந்த வீரசோழியம், வடமொழியில் இல்லாத அக, புறத்திணைகளைப் பற்றிக் கூறுங்கால், தொல்காப்பியத்தை ஒட்டியுரைப்பினும், எவ்வகையிலும் புறத்திணை வரிசையைக் காட்டுவதாக இல்லை. இலக்கண விளக்கம் திணையியலில் தொல்காப்பியத்தையும், துறைவகையில் வெண்பாமாலையையும் பின்பற்றுவதாகவே அமைகிறது. தொன்னூல் விளக்கம் அகம், புறம் என்ற சொற்களுக்குப் பிறிதொரு பொருளை ஏற்றியதன் விளைவாக அதுகாறும் எண்ணப்பட்டு வந்த அகம், புறம் என்ற இலக்கண நெறி முற்றிலும் மாறிவிட்டதை அறியலாம். எனினும் தொன்னூல் விளக்கமும், பண்டைத் தமிழ்ப் பொருளிலக்கண மரபை அறவே ஒதுக்கிவிட முடியாத நிலையில் தான் கூறும் இலக்கணமெல்லாம் கூறிய பின், வெட்சி முதல் தும்பையீறாய எழுதிணைகளைச் சுட்டிச் செல்கிறது. இதனைத் தொடர்ந்த முத்துவீரியம் எழு புறத்திணைகளைக் கூறிய அளவில் அமைகிறது. விருத்தப்பாவில் அமைந்த சுவாமிநாதம் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றித் திணைகளையும், வெண்பாமாலையைப் பின்பற்றித் துறைகளையும் கூறுவதோடு, துறைகளின் எண்ணைப் பெருக்கியிருக்கிறது. பதினொன்பதாம் நூற்றாண்டின் 'அறுவகை இலக்கணம்' சமய உணர்வு பட அகத்திணை, புறத்திணைப் பகுப்பை எல்லையிடுகின்றது. இவ்வகை

வளர்ச்சியிலிருந்து, தொல்காப்பியமும், வெண்பாமாலையுமே தமக்குரிய சில தனித் தன்மைகளால் பலர் பயிற்சிக்குரிய புறநூல்களாக இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன. எந் நூலாகத் திணைகளை வகுத்து அவற்றின் உட்பிரிவாய்த் துறைகளுக்குரிய இலக்கணம் கூறி, அமைப்பொழுங்குபட்ட புறத்திணையியலை வகுத்த தன்மையால், தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் அதன் பின் தோன்றிய புறப்பொருள் இலக்கண நூல்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாக அமைகிறது. திணை, துறைகளின் வளர்ச்சியைக் காட்டும் வகையில் அமைந்த நூற்பாக்களையும், திணை துறைகளின் இலக்கணத்தைச் சுருக்க உரைக்கும் வகையில் கொளுக்களையும் அவற்றுக்கு இலக்கியமாகப் பொருள் செறிந்த வெண்பாக்களையும் இயற்றியமையால் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையும் நிலைபெறத்தக்க இலக்கண நூலாக அறிஞர்களால் போற்றப்படுகின்றது. வீரசோழியம் பலரால் போற்றப் படாமைக்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு. இலக்கியக் கட்டமைப்பு இலக்கணம் இயல்பும் நெறியில் அமைக்க முற்படாமல் வடமொழி இலக்கணத்தை ஒட்டி அதை இலக்கண நூலின் சுருக்கமாக அமைந்ததனை அறிஞர் குறிக்கின்றனர். ஆகவே தொல்காப்பியந் தொடங்கி இன்றுவரை கிடைக்கும் புறத்திணை இலக்கணக் குறித்த நூல்களில் தொல்காப்பியமும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுமே சங்ககால, இடைக்கால புறப்பொருள் இலக்கியங்களை ஆராய்வதற்கு உரிய புறத்திணை இலக்கண நூல்களாக அமைகின்றன என்பது நம் விளக்கம். பொதுவாக இவ்விரு இலக்கண நூல்களும், சிறப்பாக இவற்றுள் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலும் வழங்கும் புறத்திணை இலக்கண ஒளியில் சங்ககால இலக்கியங்கள் இந்த ஆய்வேட்டின் பகுதிகளில் ஆராயப்படும்.

இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகளாவன

1. அகமல்லாதவை புறம். அகத்திணை புலவரின் புனைவு நெறிக்கு மிக்க வாய்ப்பளிப்பது. புறத்திணை வரலாறு சார்ந்தது. அகத்திணைப் பாடல் கேட்போர் விருப்பத்திற்குரியவை. ஆகவே அவற்றை அடியாகக் கொண்டு புறப்பொருளை அகப்பாடல்களிற் பொதிந்து காட்டினர் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்.

2. அகம், புறம் என்ற பாகுபாடு தமிழுக்கே உரியது. தொல்காப்பியருக்கு முன்பே அகம், புறம் என்ற பகுப்புகளும் அகத்திணை, புறத்திணைகளும் இருந்தன. புலனெறி வழக்கின் மிகுதி பற்றி அகத்தைப் பல இயல்களிலும் புறத்தை ஓர் இயலிலும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

3. பன்னிரு படலம் தொல்காப்பியத்திற்குப் பிற்பட்டது. பன்னிரு படல வெட்சித்திணை தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பட்டதல்ல.

4. முதல், கரு, உரி ஆகிய மும்பொருளாலும் அகத்திணை ஒவ்வொன்றும் புறத்திணை ஒவ்வொன்றோடு இயைபு பெறும்.

5. தொல்காப்பிய வெட்சித்திணைச் சூத்திரத் துறைகள் பெரும்போர்ச் செய்திகளைக் கூறவில்லை. பண்டை இனக்குழு மக்களின் மாடுபிடிச் சண்டையினையும், நாட்டுத்தெய்வ வழிபாட்டு நெறியையும் வெட்சிப் பகுதி கூறுகிறது.

6. தமிழக வீரநிலைக் காலத்தில் வெட்சித் தன்மையின சமய உணர்வுகள் இருந்ததை வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

7. வைதிக நெறியும் வருணப் பாகுபாடும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழகத்தில் புகுந்து விட்டன. அந்தணர்களின் வாழ்க்கைப் போக்கை அவை வேறான விதம், வேந்தரையும் நாவலோரையும் பொருநர் வாழ்க்கையினையும் வளர்த்தன என்பதற்கு வாகைத்திணை நன்றாகவே சான்றாகும். வேள்வி இறைமை நெறிகள் என்ற கருத்து உணர்வு அப்போது நிலவியமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

8. காஞ்சித்திணையில் முதல் பத்துத் துறைகள் போரியல் இயைபு குறித்தன. பின் பத்துத் துறைகள் உலகியல் இறப்புக் குறித்தன. தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் போரியல் இறப்புக் குறித்த பத்துத் துறைகளே இருந்திருக்க வேண்டும்.

9. கைக்கிளை, பெருந்திணைகளை ஏனைய அகத்திணைகளாக கொள்ளாமையும் மிகுந்த பின் இவை புறத்திணையாகக் கொள்ளப்பட்டவையாகும் புறத்திணைப் பாகுபாட்டில் புதுமைத் திணைகளாகும். இந்நிலையிலேயே புறத்திணைகளின் எண்ணிக்கை கூடியது.

10. சமய உணர்வுகளும் மக்கள் வாழ்க்கைநெறிகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் புதிய புறத்துறைகள் தோன்றக் காரணமாயின.

11. வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்து வீரியம், சுவாமிநாதம், அறுவகை இலக்கணம் ஆகிய நூல்கள் தொல்காப்பியத்தையும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையையும் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் பின்பற்றுவனவாக அமைகின்றன. இந்நூல்கள் [illegible] தமிழரின் புற வாழ்வியலைப் பொதுவாக விளக்குகின்றன.

* * *

இயல் ஒன்று

புணர்ச்சித் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

அடிக்குறிப்புகள்

1. Tamil Lexicon, Vol.V, Part I, University of Madras, Madras, 1934, p.2809.
2. தொல். பொருள். நூற். 487.
3. மேலது.
4. தொல். பொருள். பேரா. 407.
5. தொல். பொருள். இளம். அகத்திணையியல் முகவுரை.
6. தொல். பொருள். நச். அகத்திணையியல் முகவுரை.
7. தொல். பொருள். இளம். 57.
8. மேலது 58.
9. Shanmugam, S., Narrinai - A Literary Study, Unpublished thesis submitted for the degree of M.Litt. of the Annamalai University, 1969, p.52.
10. தொல். பொருள். நூற். 56.
11. 1. "Sex is an instinct, just as eating or keeping warm, or sleeping when tired are instincts. Sex is the instinct which results in the continuation of the race, and it includes such feelings as those usually termed the maternal and paternal instincts. As an instinct sex or race preservation comes second only to self preservation which normally dominates all other instincts. In civilization we curb our instincts and they are moulded to a certain extent by our civilisation.

    - Anthony Havil, The technique of sex, The Whales Publishing Company, London, 1939, p.29.

2. "It is generally recognised that in men and animals alike the sex impulse is apt, to manifest itself in very vigorous and sustained efforts towards its natural end; and that in ourselves it may determine very strong desire, in the control of which all the organised forces of the developed personality, all our moral sentiments, and ideals, and all the restraining influences of religion, law and custom and convention too often are confronted with a task beyond their strength".

   - William Mc Dougall, An Introduction to Social Psychology, Methun & Co., London, 1950, p.343.

12. மாணிக்கம், வ.சுப., தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை. 1975, ப.122.

13. Periyakaruppan, Rm., (Thamizhannal), Tradition and Talent in Cankam Poetry, Madurai Publishing House, Madurai, 1976, p.203.

14. தொல்.பொருள். நூற். 56.

15. "Clearly it is a poem on the life and times of a great hero and as is evident the love element is almost negligible. In fact it is tempting to venture the opinion that even this short love 'interlude' was but a poetic device introduced as a foil to the martial elements".

   - Kailasapathy, K., Tamil Heroic Poetry, Oxford at the clarendon Press, London, 1968, p.10.

16. மாணிக்கம், வ.சுப., மு.நூ., ப.452.

17. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள். கெ. நாராயணன் (மொ.பெ.), தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, 1964, ப.63.

18. Pearce, F.G., An outline History of Civilisation, Oxford University Press, London, 1965, p.13.

19. புறநானூ 70:1-2.

20. ௸ 68.

21. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், ஆறாம் பதிப்பு, உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, பாடல் 68-ன் உரை, ப.101.

22. Ramachandra Dikshitar, V.R., War in Ancient India, University of Madras, Madras, 1944, p.4.

23. [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] நிலையம், சென்னை, 1977, ப.12.

24. புறநானூறு 295:5-9.

25. Bowra, C.M., Heroic Poetry, Macmillan Press Ltd., London and Basingstoke, 1978, pp.95-96.

26. புறநானூறு 53.

27. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., இலக்கியச் சிந்தனைகள், பாரி நிலையம், சென்னை, 1956, பக்.32-34.

28. Vaiapuri Pillai, S., History of Tamil Language and Literature, New Century Book House, Madras, p.45.

29. "It was founded on a wholly misleading view of the antiquity of the anthology of Hala, who was placed in the first century A.D. Against this view must be set the form of Maharastn Praknt, which shows a development in the language such as cannot be dated before the latter part of the second century A.D., if regard be paid to the evidence of the inscriptions and of the Praknts of the dramas of Asvaghosa".

- Berriedale Keith, A., A History of Sanskrit Literature, Oxford University Press, London, 1928, p.40.

30. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ். இலக்கிய மணிமாலை, தமிழ் புத்தகாலயம், சென்னை, 1964, ப.6.

31. "We might naturally expect that the Tamils had an ancient literature of which they might be legitimately proud. Their civilisation is of great antiquity and their ruling dynasties played an important part in the third century B.C.".

- Valyapuri Pillai, Op.Cit., p.7.

32. தொல்.பொருள். நூல். 3.

33. ஷ௸ 7.

34. ஷ௸ 14.

35. ஷ௸ 74.

36. "Of all the rasas, however as Sringara (or love) forms the absorbing theme of Sanskrit poetry and drama in general, and as this particular poetic sentiment has an almost universal appeal, these writers naturally work out this important rasa in all its phases; and we have in consequence a series of erotico - rhetorical treatises, of which the earliest known and the most remarkable is Rudrabhattas Sringaratilaka".

- Sushil Kumar De, Studies in the History of Sanskrit Poetics, Luzac & Co., London, 1925, p.333.

37. Ibid., p.337.

38. Ibid., Foot note of page 344.

39. [illegible] A glimpse of Tamilology V.S.P. Manickam (Ed.), The Academy of Tamil Scholars, Tiruchirappalli, 1966, p.15.

40. சந்திர சங்கரனார், தமிழ் நாட்டு தொல்பொருள்களை. பாரி நிலையம், சென்னை, 1972, ப.174.

41. தொல்.பொருள். நூல். புறத்திணையியல் உரை.

42. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும் உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, 1961, ப.338.

43. சந்திர சங்கரனார், மு.நூ., ப.174.

44. தொல்.பொருள். நூல்.1.

45. ஷ௸ 59.

46. சந்திர சங்கரனார், மு.நூ., ப.174.

47. தொல். பொருள். நூல். புறத்திணையியல் உரை.

48. தாமோதரன், அ., 'தொல்காப்பியர் காலத்தில் அகமும் புறமும்', ஐந்தாவது கருத்தரங்க ஆய்வுக் கோவை, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், சென்னை, 1973, பக்.706-711.

49. அறவாணன், க.ப., ஜைனரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை, ஜைன இளைஞர் மன்றம், சென்னை, 1974, ப.320.

50. தொல். சொல். சேனா. 246.

51. அருணாசலம், மு., 1. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பதினோராம் நூற்றாண்டு, காந்தி வித்யாலயம், திருச்சிற்றம்பலம், தஞ்சை, 1971, முன்னுரை, ப.6.

2. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு, காந்தி வித்யாலயம், திருச்சிற்றம்பலம், தஞ்சை, 1975, ப.264.

52. வெங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள், பாரி நிலையம், சென்னை, 1959, ப.89.

53. மீனாட்சி சுந்தரம், தெ.பொ., Two Tolkappiars, ஐந்தாவது கருத்தரங்க ஆய்வுக் கோவை, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், சென்னை, 1973, ப.761.

54. அருணாசலம், மு., [illegible], மு.நூ., ப.25.

55. தொல். பொருள். நூற்.60.

56. தொல். பொருள். நச்சி. 57.

57. தொல். பொருள். புறத்திணையியல் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் உரை, பசுமலை, மதுரை, 1942, நூற்பா 1.

58. தொல். பொருள். நூற். 64.

59. தொல். பொருள். நச்சி. 61.

60. தொல். பொருள். புறத்திணையியல் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் உரை, மு.நூ., நூற்பா 7.

61. தொல். பொருள். நச்சி.69.

62. அருணாசலம், ப., தொல்காப்பியர், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1975, ப.99.

63. அதே பக்.103-104.

64. தொல். பொருள். நூற்.60.

65. வரதராசன், மு., முல்லைத்திணை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1975, ப.5.

66. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெட்சிப்படலம் 1.

67. கோவிந்தன் புலவர் கா., பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி, பாரி நிலையம், சென்னை, 1965, ப.63.

68. தொல். பொருள். நூற்.62.

69. கோவிந்தன், புலவர் கா., மு.நூ., ப.35.

70. சாமி. பி.எல்., தமிழ் இலக்கியத்தில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1976, ப.61.

71. புறநானூறு, 257, 258, 262, 297.

72. [illegible], டாக்டர் ச.ப., [illegible], பாரி நிலையம், சென்னை, 1978, ப.263.

73. கைலாசபதி, க., பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பாரி நிலையம், சென்னை, 1966, ப.48.

74. தொல். பொருள். நூற். 64:2-3.

75. [illegible], ப., மு.நூ., ப.106.

76. புறநானூறு. 35:8-13.

77. வரதராசன், மு., [illegible], பாரி நிலையம், சென்னை, 1965, ப.69.

78. தொல். பொருள். நச். 63.

79. தொல். பொருள். நூற். 64.

80. தொல். பொருள். புறத்திணையியல் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் உரை, மு.நூ., பக்.47-49.

81. வெள்ளை வாரணன், க., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1978, ப.97.

82. தொல். பொருள். நச். 62.
தொல். பொருள். புலவர் குழந்தையுரை, வேளா வெளியீடு, ஈரோடு, 1968, நூற்பா 273, ப.452.

83. கோவிந்தன், புலவர் கா., மு.நூ., பக்.114, 134.

84. தொல். பொருள். இளம். புறத்திணையியல் உரை.

85. தொல். பொருள். நச். 65.

86. தொல். பொருள். புறத்திணையியல், ச. சோமசுந்தர பாரதியார் உரை, மு.நூ., பக்.66-67.

87. மேலது.

88. சுந்தரமூர்த்தி, இ., [illegible], தமிழ் [illegible], சென்னை, 1977, ப.32.

89. தொல். பொருள். இளம். 71.

90. அருணாசலம், ப., மு.நூ., ப.109.

91. தொல். பொருள். இளம். 72:3-4.

92. மேலது 72:6-7.

93. மேலது 72:14-16.

94. மேலது 72:17.

95. அருணாசலம், ப., மு.நூ., ப.108.

96. புறநானூறு, 62, 63.

97. Srinivasa Iyengar, P.T., History of the Tamils, C. Coomaraswamy Naidu & Sons, Madras, 1929, pp.122,123, 154.

98. Subramanya Sastri, P.S., Tolkappiam, Madras, 1949, p.51.

99. குறுந்தொகை 150; புறநானூறு 362.

100. தொல். பொருள். இளம். 77:17-10.

101. மேலது 77:35-30.

102. தொல். பொருள். நூற்.7632-3.

103. மே.கு. 78.

104. தொல். பொருள். நூற். 80.

105. தொல். பொருள். புறத்திணையியல், ச. சோமசுந்தர பாரதியார் உரை, மு.நூ., நூற்பா 26.

106. தொல். பொருள். புலவர் குழந்தையுரை, மு.நூ., நூற்பா 287.

107. வெள்ளைவாரணன், க., மு.நூ., ப.103.

108. செயராமன், நா., தமிழ் இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1978, ப.41.

109. மாணிக்கம், வ.சுப., பாடாண் பாட்டு, பதினொராவது கருத்தரங்க ஆய்வுக் கோவை, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், 1979, ப.298.

110. [illegible], ப., மு.நூ., ப.115.

111. Kailasapathy, K., Op.Cit., pp.248-258.

112. [illegible], தமிழ் இலக்கிய வகை, [illegible]. [illegible] மு.நூ., ப.276.

113. இறையனார் அகப்பொருள், கழ.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1969, நூற்பா 1.

114. தமிழ்நெறி விளக்கம், முதல் பகுதி அகப்பொருள், உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, 1947, நூற்பா 1.

115. மே.கு. முகவுரை, ப.2.

115அ. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பதினான்காம் நூற்றாண்டு, மு.ப. மு.நூ. ப.24

116. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, 1946, முகவுரை, ப.6.

117. மாணிக்கம், வ.சுப., மு.நூ., பக்.226-273.

118. [illegible], 78-80.

119. சுந்தர மகாலிங்கம், பொ., புறத்திணை [illegible], சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1977, பக்.77-125.

120. சுப்பிரமணியன், ச.வே., வீரசோழியம் ஒரு திறனாய்வு [illegible]. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1977, ப.25.

121. வீரசோழியம், 103.

122. இலக்கண விளக்கம், சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (பதி.), சென்னை, விபூதி அச்சகம், பதிப்புரை, பக்.1-2.

123. இலக்கண விளக்கம், தி.வே. கோபாலையர் (பதி.), சரஸ்வதி மகால் வெளியீடு, தஞ்சை, 1972, ப.43.

124. தொன்னூல் விளக்கம், ச.வே. சுப்பிரமணியன் (பதி.), தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1978, ப.32.

125. ஐந்திலக்கணத் தொன்னூல் விளக்கம், மூலமும் உரையும், [illegible] காபஸ் ஐயர் (பதி.), சென்னை, 1891, நூற்பா 199, ப.137.

126. முத்துவீரியம், [illegible] உரை, சென்னை, 1973, நூற்பா 820.

127. சேந்தன் திவாகரம், தாண்டவராய முதலியார் (பதி.), சென்னை, [illegible] முன்னுரை, ப.160.

128. முத்துவீரியம், [illegible] உரை, முன்னுரை, ப.20.

129. தமிழ்ப்பொழில், துணர் 4, 1928-29, பக்.351-360.

130. அறுவகை இலக்கணம், சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரி வெளியீடு, பேரூர், 1976, நூற்பா 76.

131. மேலது , நூற்பா 110.

* * *

நிலச் சார்பு

புறத்திணைப் பொரியல்

புறத்திணைப் போரியல்

வீரமும் போரும்

எல்லாரோடும் ஒப்ப நில்லாத பேரெல்லையாக நிற்கும் பெருமித உணர்வே வீரமென்றும், இவ்வுணர்வு கல்வி, தறுகண், இசைமை கொடை ஆகிய நாற்பண்பு பற்றிப் பிறக்குமென்றும் கூறுவர்.[1] இவையன்றிக் காமம், வெகுளி காரணமாகவும் வீரம் பிறத்தலுண்டு. யானை மதம் போலும் உடல் திறனும், பிறரைப் பகைக்கும் உளச் செருக்கும் மனித இனத்தின் தொடக்க காலத்தில் வீரமாக மதிக்கப்பட்டன. வேட்டையின் உணவு சேகரிக்கும் முயற்சியும், ஒரு கூட்டம் மற்றொரு கூட்டத்தோடு மோதுகின்ற நிலையில், தொல்பழங்காலத்தில் மனித வீரம் மிகுந்து நிற்பதற்கு மிக தேவைப்பட்டதாக இருந்தது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால எச்சங்கள், மனிதர்கள் கல்கொண்டு பொருத செயல்களைக் காட்டுகின்றன. பெரும்பாலான காப்பிய வாய்ப்புடைய நூல்களெல்லாம் போர் என்பதை தவிர்க்க முடியாததாகவே குறித்திருக்கின்றன.[2] இப்போர்க் குணம் மிக்க ஆடவரை வீரர், மறவர், மள்ளர், பொருநர், மழவர் எனப் பல சொற்களால் குறிப்பதோடு, புலி, சிங்கம், சிறுத்தை ஆகியவற்றோடும் வெள்ளம், தீ ஆகியவற்றோடும் ஒப்பிட்டும் உவமித்தும் புலவர் பாடுவர்.[3] வீரர்களை மற்ற மக்களிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பாடும் உலகில் பல நூல்களும் வழக்கமாக இருந்திருக்கின்றன. உளச்செருக்கும் உடலுறுதியும் வாய்ந்த வீரன் கொண்டாடப்பட்டிருந்தான், இறப்புவரை பல நிகழ்ச்சிகளில் அவன் தெய்வத்தை ஒத்தவனாகப் போற்றப்படுகிறான். ஆகிலஸ் பெரு வீரனாக [illegible] [illegible] கடலருகில் பிறந்தவனாகக் கூறப் பெறுகிறான். பாட்ரகள் என்பவன் [illegible] மேல் சினம் வைக்கப்

பட்டிருந்த மறப்பெண் வயிற்றில் தோன்றியதாகக் கூறப் பெறுகிறான்.[4] இத்தகைய வீரக் குடியின் சிறப்பும் பின்னாளில் புகழ் மிக்கதாகப் புனையப் படுகின்றன.

செற்றன் றாயினும் செயிர்த்தன் றாயினும்
உற்றன் றாயினும் உய்வின்று மாதோ
பாடுநர் போலக் கைதொழு தேத்தி
இரந்தன் றாகல் வேண்டும் பொலந்தார்
மண்டமர் கடக்குந் தானை
திண்டேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே[5]

எனப் பெருவீரனின் உயிர்ப்பும் அவனைக் கொண்ட பகைவரால் நேர்ந்ததாகப் பாடுவர். வீரக் கல்லறை புகழ்ந்தும் மான மேம்பாட்டிற்கும் உரியதாகப் பேசப் பெறுகிறது. முகத்திலும், மார்பிலும் விழுப்புண் படுகிற அருஞ்செயல் உடையவர், உயர்ந்தோர் உலகத்தைச் சேர்வர் என்றும், அரசக் குடிப் பிறந்தார் இத்தகு நெறிப்படாதே மறைந்தவிடத்தும், கல்லறை பெறாத நிலையும், நோயுற்றும் இறந்தாரை வாள்போழ்ந்தடக்குதல் வேண்டுமென்றும் புறப்பாடல்கள் தெளிவு-படுத்துகின்றன. இத்தகைய வீரர், கல்லில் தெய்வமாவதும் 'வல்லாண்மை' எனப் படும் சீரிய உலகை எய்தும் பேறு பெறுவரென்ற தொல்காப்பிய நூற்பாக் கருத்தை அறிஞர் காட்டுவர்.[6] குடும்பத்தில் இழவுகள் பல நேர்ந்த பின்னும் ஒரு மறக்குடி மகளிர் தன் மகனைப் போர்க்கனுப்பும் காட்சியையும், வளர்த்த நாட்டுச் சமுதாயத்திற்குக் கடமை புரியும் வகையில் குடும்பம் என்ற எல்லையைக் கடந்து பெயர்ந்து வர வேண்டிய தேவையையும் புறப்பாடல்கள் நன்கெடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறெல்லாம் வீர உணர்வும், போரும் சமுதாயத்தின் இன்றியமையாத் தேவைகளாக வலியுறுத்தப்பட்டமைக்குரிய காரணங்கள் ஆராயத் தக்கன.

போர்க்குரிய காரணங்கள்

போர்க்குரிய காரணங்களாகப் பற்பல உரைக்கப் பெறுகின்றன. இயல்பான மறப்பண்பு, மண்ணாசை, ஆட்சிப்பெருக்கம் மிக்க வேட்கை, அரசர்க்-

அரசராகத் திகழும் உட்கோள், அரசியலைக் கைத் தட விழைதல், அரசியல் வாரிசுரிமைச் சிக்கல், மாமன்முறை உட்பட மற்றையோர் நடத்தல், மண் வதத்தல் ஆகிய காரணங்களால் போர் தோன்றக் கூடுமென்பர் அறிஞர் வித்தியானந்தன்.[7] பழைய தமிழ் சமூகத்தில் போர்கள் நடைபெற்றமைக்குரிய உண்மைக் காரணங்களாக 1. சாதிச் சமூகப் பிரிவுகளில் போரைத் தொழிலாகப் பெற்றவரின் மனநிலை. 2. போர்த்தொழிற்கு ஏற்ற அமைய மாறாத மனநிலை. 3. வீரச்செயல்களில் நாட்டம். 4. உடல் திறவு. 5. தற்காப்பு எண்ணம். 6. வெறியும், பொறாமையும். 7. பிறர் மீது ஆட்சை செலுத்தும் நோக்கம் ஆகியவற்றை அவர் குறிக்கின்றார்.[8] அரசன் தோன்றுதற்கு முன்னர், நாடு பல மக்களிடையே செல்வப் பொருளாக விளங்கிய ஆநிரைகளைக் கவரும் மாறுபாட்டுச் சண்டையே அரசரும், அதிகாரமும் தோன்றிய பின்னர் 'பிரதேச' எல்லைக் ஆட்சியுடன் நாட்டைச் சண்டையாகிவிடக்க வேண்டுமென்ற கருத்தும் உருவகத்தன்மை.[9] நாட்டுப் பிரிவுகளும் அரசர்களும் உருவாகிய பின் காலகட்டம் குகைகளில் வாழ்ந்த நிலையில் மக்கள் வேட்டைத் தொழில் செய்யும் போதும், உணவு சேகரிக்க முறையும் போரைப் புதிய பொருளாக் கொண்டிருக்கிறது. மக்களின் அவசியம் வலியதாகவும், தற்காப்பு மிக்கவர்களாகவும் மக்கள் தங்களாக வேண்டியிருக்க வேண்டும். பிறரை அடக்கியும், அச்சி ஒடுக்கச் செய்யும் தலைமை புறநானூற்றுச் சட்டமெனப்படுவதால், குடிப்பிறப்பால், பெரும்பான்மையினர் விருப்பத்தால் தலைமைபெற்றும் நாகரிகச் சமுதாயம் தோன்றும் பண்டைத் தமிழகத்தில் ஒரு உடல் வலியும் துணிவையுமே தலைமையை முடிவு செய்தன. வீரம் நிறைந்த எக்காலத்தும் தலைவன் ஒப்பிலா வலிமையும் ஆற்றலும் உடையவனாகக் கருதப்படுகிறான்.

களம்புக லோம்புமின் றெவ்விர் போரெதிர்ந்து
எம்முளு முளனொரு பொருநன் வைகல்
எண்டேர் செய்யுந் தச்சன்
திங்கள் வலித்த காலன் னோனே[10]

எனத் தலைவன் போராற்றல் உரைக்கப் பெறும்.

ஐதரேய பிராமணம், தேவாசுரப் போராட்டத்தில், தேவர்களாகிய தங்களுக்குத் தொடர்ந்த தோல்வி நிலைக் காரணம் அசுரர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஓர் அரசன் இருப்பதே போலத் தங்களுக்கு இல்லாமையே என உணர்ந்த ஒரு தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டனர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. தேவாசுரப் போராட்டம் என்று இங்குக் குறிக்கப்படுவது ஆரியர், திராவிடர் போரையே குறிக்கிறதென்றும், ஆரியர்க்கு முன்பே திராவிடரிடம் வேந்தமரபு உண்டாகி விட்டதென்றும் வரலாற்றறிஞர் குறிக்கின்றனர்.[11] இத்தகைய வேந்தமரபு தமிழரிடையே தோன்றியது எனக் கணித்தற்கு இயலாத தொன்மையுடையது.[12] வலிமை மிக்கவர் தலைவராக, பிறகு அவரே மரபு தொடர்ந்த தலைமக்களாயினர். எனவே உடல்வலிமையும், போராற்றலும் மிக உடையோரே தலைமக்களும் போற்றலுக்கும் புகழ்க்கும் உரியர் ஆவர் என்பது தெளிவுபெறும். இத்தகைய அரச அமைப்பில் வீர உணர்வே எல்லாவற்றுக்கும் உயிர் நாடியாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. கலித்தொகைப் புலவர் பெரும் சான்றோரும், கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சாதவனையே காதலனாக வரிக்கும் ஆயமகளும்,

யானை தாக்கினும் அரவுமேற் செலினும்
நீல் விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினும்[13]

அஞ்சாத் தன்மையும், புலி சேர்ந்து போகிய கல்லளை என வீரனைப் பெற்ற தன் வயிற்றைக் குறிக்கும் தாயும், மார்புப் புண்ணொடு மடிந்த மகனைக் கண்டு ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவக்கும் முதியளும், எதிரிற் புறமிட்ட மகனும் மறமகளும் இச்சமூகத்தில் உறுப்பினர் ஆவர். இத்தகைய வீரம் நிரம்பிய தன்மையை அக்காலச் சமூகம் 'சால்பு' எனக் குறித்திருக்கிறது. போர்வீரர் 'சான்றோர்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.[14] அற உணர்வுகளும், சமய எண்ணங்களும் வாழ்நெறியில் புகுந்த பின் சால்பு, சான்றோர் என்ற சொற்கள் அன்பு முதலாகிய

பண்புகளையும், அப்பண்புகள் நிரம்பிய பெரியோரையும் குறிக்கத் தொடங்கியுள்ளன.[15] தொல்காப்பியமேகூட பண்டைத் தமிழகத்தில் வீரநிலைக் காலம் நிலவியதாகவும், அக்காலம் பாடாண் பாடற் காலம் எனக் குறிப்பிடுவதெல்லாம் அறிஞர் கூறுவது முற்றும் ஏற்கத் தக்கதாகும்.[16] சங்க காலத்திலும் வீர நிலைக் காலக் கூறுகள் தென்படுகின்றன. இதன் விளைவாகவே 'சான்றோர்' என்ற சொல் வீரரையும் அறிவிற்சிறந்த கொள்கைச் சான்றோரையும் குறிக்கும் வகையில் பல நிலைகளில் சங்க இலக்கியங்களில் வழங்கக் காண்கிறோம்.[17] ஆகவே வீர நிலைக் காலத்திலிருந்த போர் விருப்பச் சூழல் சங்க காலத்திலும் நிலவியிருக்கிறது. சேரநாட்டுத் தலைவர்களான மன்னர்கள் பெரும்பாலாகவே வீரக் குடிப் பிறப்பினர்; தம் சீர்த்த படையாகிய மன்னரும் மறவரும் தங்கள் தலைவனைப்போற்ற விழைவும் உள்ளத் துடிப்பினர். அதற்கும் மேலாக அச்சமற எதிர்நிற்கின்றவரும், போர்வழித் புறம் மறவரோடிய வீரர், போர்க்களத்திலேயே பொருதைச் சுவிக்கவும், களத்திலேயே வீரச் சாவு பெறவும் நிலைப்புடையவராக, இவ்வோரின் தலைவனாகிய வேந்தன் எவ்வாறிருப்பான்? போர்க் களத்தில் வழியில் சிதறிய ஒப்புடைத் தானே அவித்தும் வீரம் முடிவித்தும், புலிப்பல்லால் ஆன தாலியைச் சிறுவர்க்கு அணிவித்தும் மறம் வளர்த்தும், வேந்தர் ஆயுதங்களைத் தம் வாழ்நாளில் பற்பல போர் புரியவும், அவன் வழியே தலைமைப் புகழ் பெறவும் விரும்பியதில் வியப்பில்லை.

நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்
பாசறை யல்லது நீயொல் லாயே[18]

என நலங்கிள்ளி இருந்தமை வீட்டில் பாசறையிலேயே விரும்பும் வேந்தனைப் பார்க்கிறோம். தலைமை பூண்ட மன்னரும், போர்த்தொழிலேயே மறவரும், முறையிற் பெண்டிரும் வீரப்பண்பு என்ற பண்புகள் வாழ்க்கையில் தலைசிறந்ததாகக் கருதும் நிலையை அக்கால இலக்கியம் காட்டுகின்றது. இதனால்

புலவர்கள் மேலும் வளர்த்திருக்கின்றனர் என்பதை இலக்கியங்களில் சில பாடல்கள் தெளிவுறக் காட்டுகின்றன.

வாடுக இறைவநின் கண்ணி ஒன்னார்
நாடுசுடு கமழ்புகை எறித்த லானே[19]

கரும்பல்லது காடறியாப்
பெருந்தண்பணை பாழாக
ஏம நன்னாடு ஒள்ளெரி ஊட்டினை[20]

என மாற்றார் நாட்டைத் தீ மடுத்த புகழ் பாடுவர். 'எரிபரந்தெடுத்தல்' என்ற வஞ்சித்திணைத் துறையே இச்செயலைப் போரிலக்கியத்திற்கு உரியதாகக் காட்டும். இமயவரம்பன் சினந்துத் தீய்த்த நாடுகள், கரும்புகை கமழ்ந்து புல்லெழுந்தன; வீடுதோறும், உடை, முள்ள வேலமரங்கள் பெருகின; கவைத்தலைப் பேய்மகள் கழுதூர்ந்த இயங்கும் பாழடைந்த மன்றங்கள் மலிந்தன; நெருஞ்சி படர்ந்தன; உயிருள்ள அச்சமான நாடே அழிவுற்றது எனக் கூறி முடிப்பர் கண்ணார், அணங்கு நீ பெற்ற நாடெல்லாம், மறு வேந்து புலம்ப பாழ் நின்றன என்பர். பகையும் போரும் நிகழ்த்த வேண்டி கூறுவர்.[21]

பகைவர் நாட்டைக் குறித்து அழிப்பதில் சேரக் கோதையுடைய கொற்றவன்மையைச் சேர உடனுக்கலயம் மாற்றார் அழிக்கப்படுவதாக அமைந்த வெற்றியின் தன்மையினைப் பேசுவதாகவே அமைகிறது. நச்சினார்க்கினியர் இத்தகைய இலக்கியமாக ஒரு முத்தொள்ளாயிரப் பாடலைக் காட்டுவர்.

வேறுகை பம்பிச் சுரைபடர்ந்து வேளைபூத்
ஏரறிய வாகா கிடந்தனவே - போரின்
முகையவிழ்தார்க் கோதை முசிறியார் கோமான்
நகையிலைவேல் காய்த்தினார் நாடு[22]

இப்பாடல்களும் இவையொத்த பிற பாடல்களும் 'பகைப்புலம் பழித்தல்' என்ற புறத்திணைத் துறையினைத் தலைப்பிக்கக் காணலாம். அதன்கண் அமைந்த, பாக்கள் இவை

[illegible] [illegible] வகையில் பிறமொழி கலந்த தன்மையை [illegible] காட்டுவதைக் காணலாம். மேலும், கொலையும் மலிந்த போர்க்களக் காட்சி-களைத் தம் பாத்திறனால் புலவர் [illegible] [illegible] [illegible] புகழ்ப்பாட-[illegible]. மன்னர்க்காகத் [illegible] உயிர் விடும் பேறு பெற்றதை [illegible]. மன்னரைக் கடவுளே உயர்த்திப் பாடுகிறார். [illegible] [illegible] [illegible] போர்த்திறன் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] புலவர் [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].[23] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போர்[illegible], புலவர் பாடு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. போர்க்[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], புலவர் புகழ் பெற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] போர்க்களத்தில் [illegible] பெற்ற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] போலப் [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] பாடுநர்
[illegible] பாடுநர் [illegible] பாடுநர்
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
உடையார் [illegible] [illegible] [illegible][24]

நீண்ட சமயமுரண்டு பிறந்த பிற்காலச் சோழர் காலத்திலேயே போர் வெற்றியையே மெய்க்கீர்த்தியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர், வீரநிலைக்காலப் பண்புகள் மேலும் மங்கிப் போகாத அச்சங்க காலத்தில் போர் வெற்றியே முதன்மைப் பாடுபொருளாதல் வியப்பில்லை. பதிற்றுப்பத்தின் எல்லாப் பாடல்களையும், புறநானூற்றின் முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு பாடல்களையும் திணை, துறை அடிப்படையில் ஆய்ந்த பேராசிரியர் நா. செயராமன், புறநானூற்றிலுள்ள நூற்று எழுபத்தொரு பாடல்களே போர்த்திணை பற்றியன என்றும், இதர நூல்களில் போர்ச்செய்தியைச் சுட்டும் பெறவில்லை என்கிறார்.[25] புறநானூற்றுப் பாடல்களை வகைப்படுத்திப்பட்டுள்ள திணை, துறையின் அடிப்படையில் விளக்கம் பொருந்தவில்லை.[26] அவ்வாறு என்கிறார், காஞ்சித்திணைப் பாடல்களைத் தொல்காப்பிய அடிப்படையில் நிலையாமை குறித்தன எனக் கொள்ளக் கூடாது. ஏனெனில் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பிற்பட்ட அடிப்படையில் திணை, துறை வகுக்கப்பெற்றவை. ஆகவே புறநானூற்றுக் காஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் போர்ச் செய்திகளைக் குறிப்பன. புறத்திணைக்குரிய எழுபத்தொரு பாடல்களிலும் பதிற்றுப்பத்தில் போர்ச் செய்தி குறித்தவும், புறநானூற்றுப் பாடாண் பாடல்களும் போர்ச்செய்தி குறித்தனவும் கண்டிடப்படும் போர்ச்செயல்களோடும், வீரவுணர்வுக்குமே அடிப்படைப் புறத்திணைப் பாடல்கள் பெருமை பெறும் நிலையுணர்வும். எடுத்துக்காட்டாகப் புறநானூற்றில் பாடாண் திணைக்குரியதாகக் காட்டப்பெறும் கீழ்வரும் பாடல் சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியின் போர்ச்செயலையும் வீரத்தையும் உரைக்கக் காணலாம்.

இவன்யா ரென்குவை யாயின் இவனே
புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
எய்கணை கிழித்த பகட்டெழில் மார்பின்
மறலி யன்ன களிற்றுமிசை யோனே

களிறே, முந்நீர் வழங்கு நாவாய் போலவும்
பல்மீன் நாப்பண் திங்கள் போலவும்
சுறவினத் தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப
மரீஇயோ ரறியாது மைந்துபட் டன்றே
நோயில னாகிப் பெயர்கதி லம்ம
பழன மஞ்ஞை உகுத்த பீலி
கழனி உழவர் சூட்டொடு தொகுக்கும்
கொழுமீன் விளைந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடுகிழ வோனே[27]

இவ்வகைப் பாடல்கள் பகைவரின் வேந்தனின் கொடையின்போது வீரர்களையும், படை வலியும் இவற்றால் பேசப்பெறுகின்றன. ஆகவே வறுமை வருகின்ற மறக்குடிப்பிறப்பு, அரசநிலை ஆகிய போரை ஆளுகின்றன. போரிற் பெறும் வெற்றியும், அவ்வெற்றியைப் புலவர் பாடுவதால் பெறும் புகழும் வேந்தரின் போர் வேட்கையை மேலும் எழுப்புகின்றன. மண் காரணமாகவோ, பெண் காரணமாகவோ, பிறவற்றிற்காகவோ நடக்கும் போர்கள் அனைத்திற்கும், இவையெல்லாம் புறத்தே காரணங்களாகத் தோற்றுகின்றனவேயன்றி, போர்த் தொழிலில் மாளா ஆசை ஓயாத மனநிலையும், புலவரால் பாடப்பெறும் புகழ் விருப்புமே அடிப்படைக் காரணங்களாக அமைகின்றன. [illegible] பிறர் நாடுகளின் மீது படையெடுத்துச் செல்வோர் வெற்றியின், பகைநாட்டை [illegible], வெல்லரு வீரத்தைப் பாராட்டுகின்றனர். பகையரசர் பல்லாண்டில் திறைபெற்ற அவரவருக்கே நாட்டைக் கொடுத்துத் திரும்பியிருக்கின்றனர். பகைப்புலத்தைத் தமதாக்கி நாட்டெல்லையை விரிவாக்கி நிலைபெற அந்நாடுகளை ஆளுதலைக் காண்பது மிக அரிதாகவே இருக்கிறது. இமயம் வரை படையெடுத்துச் சென்ற பண்டைத்தமிழ் மன்னர்கள் இமயவெற்பில், புலி வில் பொறி பதித்து மீண்டனரேயன்றித் தாம் வென்ற பகுதிகளைத் தம் பொறுப்பில் வைத்துக் கொண்டவராக இல்லை. சிறந்த நிலப்பரப்பை ஆண்ட சேர மன்னர்களைப்

புலவர்கள் போற்றிப் பாடும் அத்தகைய படைகளின் நெடிய நிலப்பரப்பை அவர்கள் ஆள்வது போல் தோன்றாமை நாடின் எல்லை பெறப்படும். ஆகவே மிகப் பெரிய நிலப்பரப்பைத் தாம் ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணம் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்க்-கிருந்தது என்பது தெளிவு.[28] வையக் காவலர் வழிமொழிந்தொழுகுவதாகவும், குமரியொடு வடவிமயத்து ஒருமொழி வைத்து உலகாண்டதாகவும், கங்கை கடாரம் கொண்டதாகவும் தமிழ் மன்னர் பெருமைக் கூறிக்கொள்வதற்கு அந்நாடுகளில் கொடியும் படையும் நிறுவி, மொழியும் பண்பாடும் வேரூன்றப் பல்லாற்றானும் முயற்சி செய்திலர். அங்ஙனம் செய்திருப்பின் தமிழ் பன்னாட்டு மொழியாகவும், தமிழர் பண்பாடு உலகப் பண்பாடாகவும் அமைந்திருக்கும். பெரிய நிலப்பரப்பை ஆளவேண்டும் என்னும் அவாவிருந்தும் தாம் கொண்ட நாடுகளில் கோலோச்சாமைக்குரிய காரணம் யாது? பிறர் தோற்ற அளவில், புலவர்தம் வெற்றியைப் புகழ்ந்த அளவில், போர்த்தினவு தணிந்த அளவில் நிறைவடைந்த தமிழரின் பெருந்தன்மையே பிற நாடுகளைக் கைக்கொள்ளாமைக்கும், தமிழகம் எல்லை விரியாமற் போனமைக்கும் காரணமாகும். 'ஒடுங்கா உள்ளத்து ஓம்பா ஈகை' என்பதால் வீரத்தாற் பெற்ற நாடுகளை ஈகையுணர்வால் பிறர்க்கீந்த புகழ் சுட்டும் விழுப்பம் தமிழ் வேந்தர்க்-கிருந்தமை அறியப்படும். ஆகவே தமிழ் வேந்தரின் மனநிலைக்குக் காரணம் நாடு பிடித்து ஆளவேண்டுமென்பதன்று; புகழ் விருப்பமே என்பதறியப்படும்.

மகட்பாற்காஞ்சி

அழகிய பெண் காரணமாகப் போரெழுந்ததைக் கூறுவனவாகக் கருதப்படும் பாடல்கட்குரிய மகள் மறுத்தல் துறை சுட்டப்பெற்றுள்ளது. இத்-துறைக்குரிய ஒன்பது பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன.[29] இவ்வகைப் பாக்களைக் கபிலர் பாடினர்; இப்புறப் பாடல்களிலோ, அகப் பாடல்கள் பிறவற்றிலோ

மூவேந்தர் பாரியிடம் மகட்கொடை வேண்டியதாகவோ, பாரி மறுத்ததாகவோ குறிப்பில்லை.

மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்
தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் றாரலன்
யானறி குவெனது கொள்ளு மாறே[30]

என்றும்,

கடந்தடு தானை மூவிரும் கூடி
உடன்றனி ராயினும் பறம்புகொளற் கரிதே[31]

என்றும் கூறுகின்றன, மூவேந்தரும் நாடுகொள வந்தனரே என்பதறியப்படும். இத்தகைய போர்களின் குறிக்கோள் கொள்ளையடிப்பதே என்பர் நிலங்களின் விளைவுகளைக் கவர்வதே என்னும் கூறும் செய்திகள் மிகக்குறைவாகும். எரிபரந்தெடுக்கலும், வெள்ளம் விடுக்கலும், கொள்ளையிடுதலுமற்ற போர் நிகழ்த்தப்படவில்லை. போருக்கு வேறு காரணமாக இவையும் ஒரேவழி நிகழ்ந்தன எனக் கொள்ளுதலே நேரிதாகும். மகள் மறுத்தல் துறையினவாகப் புறநானூற்றில் உள்ள பத்து பாடல்களும் மகள் மறுத்த செயல் கூறுவனவே எனக் கூறுவர் பேராசிரியர் ரா. இராகவையங்கார்.[32] நோக்கத்தக்கதே. மகள் மறுத்தல் துறையோ தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. மகள் மறுத்த மொழிதல் மறவர் கூற்றாக நிகழுமெனப் வெண்பாமாலை உரையாசிரியர்.[33] ஆனால் புறநானூற்றில் உள்ள பாடல்கள் புலவர் கூற்றாக அமைந்துள்ளன. ஆகவே இந்தப் பாடல்களும், இத்துறைக்குரியனவல்ல என எண்ண வேண்டியுள்ளது. பேராசிரியர் தெ. வெங்கடராமச் செட்டியார், பறம்பு மலையும் நாடும் கொடுக்க மறுத்த செய்தியே இப்பாடல்களில் உள்ளது என்றும், தலை வணங்காமையால் ஒரு வகையான ஒற்றை நோக்கி பகைமையுற்றல் எனக் குறிப்பார்

பகுதி இவை உரைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், மதிநுமாரி எனும் சிறந்த நோக்கி மதில் மறந்த செயலை மகன்மையிக்குச் செயலோடு ஒப்ப வைத்துக் கதை வகுக்கப்பட்டிருக்குமென்றும் கூறுவன முற்றிலும் ஏற்கத்தக்க செய்திகளாகும்.[34] ஆகவே இப்பத்துப் பாடல்களும், பெண் காரணமாக எழுந்த போரைக் குறித்தன அல்ல என்பது பெறப்படும்.

அடுத்த மகட்பாற்காஞ்சித் திணைக்குரியனவாகப் புறநானூற்றில் பதினொன்பது பாடல்கள் உள்ளன என்பர்.[35] இவற்றுள் பதினொன்று, மகள் மறுப்பதால் எழுவதும் போரும் என்றும் இந்த பாடல்கள் உணர்த்துவனவாகப் புலவர்கள் தாம் விரும்பிய மன்னனைப் புகழ்வதை என்றும் பாதுகாத்துக் காணும் டாக்டர் நா. செயராமன் இப்பாடல்கள் போர்ப்பண்பாட்டை அறிவுறுத்த எழுந்தவை என்றும் யாரையும் சுட்டிக் கூறுவன அல்ல என்றும் கருதுகிறார்.[36] இப்பாடல்களில் பெண் கேட்டு வந்தவர் வேந்தர் என்ற குறிப்புப் பெறுகின்றனர். 337ஆம் பாடலில் கபிலர், சோணாட்டுக்கு உரியவன் போர்க்குரியவனாக மகட்கொடை வேண்டிப் போர்க்குரியவனாக வந்தான் என்பர். பெண் மறுப்பவர் மறக்குடியினர் எனப் போதப்படும் பாடல்கள் ஒழிய பாடலொன்றில் குறிக்கும் 'முதுகுடி' என்ற சொல்லப்படுவதும், 349ஆம் பாடலைப் 'பெருங்கல் சிறூர் மகள் மறுத்தல்' என்ற துறைப்பெயரையும்[37] குறிப்புகளையும் நோக்க, இப் பாடல்கள் சீறூர்த் தலைவரை நோக்கிப் பாடப்பட்டன என்பதும், இத்தலைவர்-களின் பெயர்கள் அறியப்படாமல் மறைந்து போயின என்பதும் பெறப்படும். இப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களில் பலர் புறநானூற்றுப் பிற பாடல்களையும் நோக்கப் பெருவேந்தர்களைவிடச் சீறூர்த் தலைவர்களையே மிகுதியாகப் பாடியுள்ளனர். பெருவேந்தர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் இருந்த தொடர்பினும் மேம்பட்டது, சீறூர்த் தலைவர் குடியோர்க்கும் புலவர்களுக்கும் இருந்த தொடர்பே நெருக்கமும் இருக்கும்

வாய்ந்ததாக இருந்திருக்கிறது. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பதிற்றுப் பத்தில் போற்றத் தொடங்கும் கபிலர்,

புகோ லக்கத்துப் பகைவ ரெங்கோ
மலர்ந்த சாந்தின் புலரா ஈகை
மலர்ந்த மார்பின் மாவண் பாரி
முழவுமண் புலர இரவல இனைய
வாராச் சேட்புலம் படர்ந்தோன்...[38]

எனப் பாரியை நினைந்து போற்றுவதை எண்ண வேண்டும். எனவே இப்புலவர்கள் எல்லாரும் பெருவேந்தரிடம், குறுநில மன்னர்களையும் சீறூர் மறக்குடித் தலைவரையும் பாட்டில் பெருமைப்படக் காட்டியுள்ளனர் என அறியலாம். இவ்வடிப்படையில் புறநானூற்றில் 300ஆம் பாடல் தொடங்கி 306 ஆம் பாடல் முடிய தும்பை, வாகை, காஞ்சித் திணைகளைக் குறித்த விரிவாக அமையும் பாடல்களில், தனி மறவர் வீரத்தையும், மறக்குடியின் பெருமிதத்தையும் புலவர்கள் பாடக் காணலாம். பெருவேந்தர் நாற்படையொடு வரினும் அஞ்சாத மறக்குடி என்றும், வேந்தனின் ஏவிய வீரம் படைத்த மறவு என்றும், சோணாட்டுக்களத்திலும், வென்ற வேந்தரிடம் தனி விருப்புற்றிருந்த நடுகல்பொருதலிலும், வேறு அறியக் கடந்தப் படைக்கே பெருமை நிலையும் மாறச் செருக்கு மிக்க தொல்குடி என்றும் சீறூர்த் தலைவர்களின் முதுமைச் சிறப்பு இப்பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. ஆகவே பெருவேந்தரிடம் சீறூர்த் தலைவர் மானமாகவும் மறவராகவும் மிக்கவர் எனக் காட்டுதற்காகப் புலவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சியே புதிய நெறியை வகுப்பாற் காட்டியது என்பதை உணரலாம். எனவே இப்பாடல்கள் பெருவேந்தர்க்கு அடிமை செய்த நெறியை அல்ல என்பதும் சீறூர்த் தலைவர் வேந்தரினும் பெரியராய்ப் பாராட்டப்பெற்ற புதிய நெறியே என்பதும் உணரலாம்.

தேர்வழுதித் தலைவர்களின் பெயர்கள் மாறிச் சிதைந்திருக்கின்றன என்பதை இளம்பூரணர் உரை காட்டுவதால் இப்பாடல்கள் யாவையும் கட்டுக் கதைகள் அல்ல என்பது தெளிவாகும். ஆகவே புறநானூற்றில் மகட்பாற் காஞ்சிப் பாடல்கள் பெண் காரணமாக எழுந்தவை அல்ல எனவும், வீரம் புகழும் காரணமாய்ப் பாடப்பட்டவை என்பதும் உறுதிப்படும். தம் மேலாண்மையையும் வீரத்தையும் ஏற்றுக் கொண்ட மன்னரோடு போர் புரியத் தமிழ்வேந்தர் முனைந்ததில்லை.

> இறைவ மகனின் பொருநரைப் பெறாஅச்
> செருவெங் காதலின் திருமா வளவன்
> வாளும் குடையும் மயிர்க்கண் முரசும்
> நாளொடு பெயர்த்த நண்ணார் பெருமிதம்
> மன்மை மருங்கினெம் மலிகழு தோளெனப்
> புண்ணிடத் தினையும் போகிய அந்நாள்[39]

எனச் சேர மன்னர் ஆட்சிய நிலையில் போர் விருப்பம் காரணமாகக் கரிகாலன் வடதிசையில் படையெடுத்துச் சென்றமை அறியப்படும். கரிகாலனது மேலாட்சியை ஏற்றுக்கொண்ட நேய அரசர்களான வச்சிர, மகத, அவந்தி நாட்டினர் அவனுக்குப் பற்பல பரிசளித்தனர். ஆகவே போர்க்குரிய பெருங் காரணங்களாவன போர் செய்ய விழையும் வீரவுணர்வும், மறப்புகழில் மிகுமைந்த பெருங்காதலுமேயாகும்.

> மஞ்சிவர் ஈர்ந்தகன் மங்கலக் கனவிக்,
> வெல்கீர்த்தி மேற்செல்ல மேவார்நா டிடம்படப்
> புலியொடு விற்கெண்டை புகழ்பொறித்த கிளர்கோட்டை
> வில்லோர் வணங்கிய வடபாற்றிசைத் தென்னவன்[40]

என்ற தம் குடிமக்கள் உறைந்த நிலம் வேண்டிச் செய்த போரின் நோக்கமும் புகழ்பெறுதலே என்பதை 'புகழ் பொறித்த' என்ற தொடர் உணர்த்தக் காணலாம்.

சங்க காலப் போர்கள் பலவற்றிற்கும் வீரவுணர்வும் மறப்புகழ் விருப்பமுமே காரணமாய் இருந்திருக்கின்றன. சங்ககாலம் வீரநிலைக் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலம். எனினும் வீரநிலைக்காலப் பண்புகள் அறவே சங்ககாலத்தில் அழிந்து போகவில்லை. வீரநிலைக் காலப் பொதுப்பண்பு சங்க காலத்தில் இருந்தமையால் வேந்தன் போர் வீரனாகவும் போரை வழிநடத்திச் செல்பவனாகவும் இருந்திருக்கிறான். பல சமயங்களில் போர் என்பது வேந்தர்களின் பகை வெகுளி காரணமாகவும், மேலாண்மை உணர்வு காரணமாகவும் விளைந்திருக்கின்றன என்றும் சில சமயங்களில் ஆநிரை கவர்தல், கடிமரம் தடிதல் என்ற அற்ப காரணங்களைக்கொண்டும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன என்றும் ஆசிரியர் கருதுகிறார்.[41] புகழுக்கு மாறாக இகழ் வருகின்ற நிலையைத் தம்வேந்தர் மாசுகெடாக் காத்துப் போரில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தன்னைப் பகைவேந்தர் 'இளையன்' எனக் கூறிப் பழித்ததைப் பொறாது வஞ்சினம் மொழிந்து போர்க்கெழுகிறான்.

புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்...[42]

என்புழிப் பண்டைத்தமிழ் வேந்தர் புகழ் மீது கொண்ட அவா புலனாகும். இன்னும் அரசுரிமை காரணமாக ஒருகுடியிற் பிறந்த சோழவேந்தர் பகைத்துப் போர்க்கெழுந்த செயலும், அரசுரிமை பெறவேண்டித் தந்தைக்கெதிராகப் போர் செய்ய முனைந்த கோப்பெருஞ் சோழன் மக்கள் செயலும் பண்டைத் தமிழ் வரலாற்றில் இல்லாமலில்லை. கூர்ந்த நோக்கோடு இவற்றுக்கும் பிறர்மீது மேலாட்சி செய்ய முனைகிற வீர உணர்வே காரணமாகும்.

புல்லென்ற போல்வ கல்லைப் போல
நிறை வயிறோ வீழவே
தொலைவில் மாதோ போர்க்களத் தானே[43]

என்று கூறுகிற தாயும்,

> விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே என்னையும்
> ஒ... ... ... வேந்தனொடு
> நாடுதரு விழுப்பகை யெய்துக வெனவே[44]

என்று கூறுகிற மனைவியும் உறுப்பினர்களாக உள்ள சமூகத்தில் போர் நிரந்தரமானத் தேவையாக விருக்கிறது. ஆகவே மறவுணர்வு மிக்க ஒரு சமூகத்தின் மனவெழுச்சியான வீரமும், புகழுணர்வுமே பண்டைத் தமிழர்களின் போர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படைக் காரணங்களாக அமைகின்றன.

மரபுகள்

சங்ககாலத் தமிழகப் போர் முறைகளில் சில வியத்தகு மரபுகள் காணப்படுகின்றன. வேந்தர்கள் அடையாளப் பூச்சூடியதோடு, அவ்வப் போர் நிலைக்கேற்ற பூவையும் சூடுதல், படை வீரர்கள் அடையாளப் பூச்சூடுதல், முதலிய தொல்காப்பியராலேயே குறிக்கப்பெறுகின்றன. தமிழர் வாழ்வில் அகத்திலும் புறத்திலும் மலர்கள் குறியீடுகளாகவும், மங்கலப் பொருள்களாகவும், மதிப்புச்சின்னங்களாகவும் விளங்கியிருக்கின்றன. கண்ணியும் கோதையும் தொடையலும் பிணையலும், தாரும் மாலையும் ஆகும் எத்தனை பல்வகையாக மலர்களைச் சேர்க்கப்பட்டுப் புறத்திணை நிகழ்ச்சிகளில் ஆடவரும் அகத்திணை நிகழ்ச்சிகளில் மகளிரும் புனைந்து கொண்ட பெருமை வாழ்வியலைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும். புறத்திணைப் போர் நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மலர் சூடும் வழக்கம் பிறமொழி இலக்கியங்களில் எங்கும் இல்லை என ஆய்வாளர் குறிப்பது கருதத்தக்கதாகும். வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி என்ற அனைத்து மலர்கள் புறத்திணையில் இடம் பெறுவன. பண்டைக் கிரேக்க வீரர் வெற்றிக்குப் பின் தலைக்கவசத்தின் மேல் பூவை சூடிக்கொள்ளும் வழக்கம்

தமிழர் வாகை மலரைச் சூடும் வழக்கத்தை ஒத்ததென எனும் போர்ச்செயல் ஒப்புநோக்குகையில் ஒரு குறிப்பிட்ட மலர் சூடும் வழக்கம் வேறு எங்கும் இருந்ததில்லை. போருக்குப் புறப்படுவோர் ஊர்க்கயத்தில் நீராடி வெள்ளையாடை உடுத்துச் செல்லும் மரபு.

மூதூர் வாயிற் பனிக்கய மண்ணி
மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து[45]

வெள்ளைக் கொழுந்த வெள்ளிநிந் துடுப்பு[46]

என்ற பகுதிகள் எடுத்துக்காட்டாகும். போருக்குப் புறப்படுமுன் விரிச்சி கேட்டலும், புள் முதலியவற்றால் நல் நிமித்தம் காணலும், உன்னமரத்தின் நிலை நோக்கலும், முகூர்த்தம் பார்த்தலும் ஆகிய நம்பிக்கைச் செயல்கள் உள்ளடங்கும் இவற்றைக் கருதாதவரும் பெற்றிருக்கின்றனர் என்பதை.

காலனும் காலம் பார்க்கும் பாராது
வேலீண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய
வேண்டிடத் தடூஉம் வெல்போர் வேந்தே[47]

புலப்புலி [illegible] பறம்புடைப் போர்க்கள
விசும்புற [illegible] வேழக் காப்பினை[48]

புலிகா [illegible] பகைய வெம்போர்[49]

என்ற பகுதிகளால் அறியலாம். ஊரும் மனையும் கடந்த பெருவெளிகளான பறந்தலை எனப்படும் இடங்களிலேயே வேந்தர் போர்க்களத்தை அமைத்துக் கொண்டனர் என்பது வாகைப்பறந்தலை, வெண்ணிப் பறந்தலை, தலையாலங்கானம் ஆகிய ஊர்ப் பெயர்களால் அறியப்படும். போர்கள் அனைத்தும் பகற்பொழுதிலேயே நடைபெற்றிருக்கின்றன. இரவுப்போதில் போர் தவிர்த்த பாசறை

எனப்படும் கட்டூரில் வீரர்கள் தங்கியிருப்பதும், புண்பட்ட வீரர்களைக் கவனி தலைவன் கூறும் கூற்றும் பாசறையை அறிகிறோம். போர்க்குரிய வேனிற் காலத்தில் போருக்குத் தொடங்குவோர் கார்காலம் வந்ததும் போரை நிறுத்திவிட்டு ஊர் திரும்புவர்; வாடைப் பாசறையில் தங்கியிருப்பர். கார் காலத்தில் போர் உணர்வு காரணமாகப் படைஞர் ஊர் திரும்பார் என்பதும், கார்காலத்தில் படைகளின் இயக்கம் செம்மையாய் இராது என்பதால் போரை நிறுத்தி ஊர் திரும்புவர் என்பது பொருத்தமான காரணமாகும்.[60]

அறக்கோட்பாடுகள்

கொலை மலிந்த போர்க்களத்திலும் அற அடிப்படையிலான சில வரைமுறைகள் சங்க காலத்தில் இருந்திருக்கின்றன. போர்க்களத்தில் புறங்கொடுத்தோடுவோரொடு பொருதல், தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தாமல் திடீரென்று கோட்டையை அடைந்த உயிரை வாளாவிருத்தல் முதலியன நாகரிகத்தலைவருடைய செயல்கள் எனப்பட்டன. போர் தொடங்குதற்கு முன்னர்,

ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை...[61]

உடையவர் தமிழ்வேந்தர் என்பதறியப்படுகிறது. வீரநிலைக் காலப்போருக்கும், சங்க காலப்போருக்கும் வேறுபாடு உண்டென்பதை இப்பாடல் தெளிவுறக் காட்டுகின்றது. வீரநிலைக் காலப் போர்களில் ஆவை, பார்ப்பனர், பெண்டிர், பிணியாளர், மகப் பெறாதவர், என விலக்கில் போர் மறவரோடு மட்டும்

போற்றும் நிலை இல்லை. சங்க காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வைதிக சமயம் தன் கோட்பாடுகளைப் படர விட்டதன் விளைவே ஆகும், பார்ப்பனர் உயிர்கட்குத் தீங்கு விளைக்கக் கூடாது என்ற கொள்கையாகும். சமண பௌத்த நெறிகள் உயிர்க்கொலையைக் கடுமையாகக் கண்டித்த சமயங்களே ஆகும். இவற்றிடமிருந்து இல்லறை நெறியைப் பின்பற்றிய வைதிக சமயம், பசுவைத் தெய்வமாகவே வழிபட்டதன் விளைவாகப் பசுவைக் கொல்லுதல் என்பது கொடிய தீமையாகக் கருதப்பட்டது.

வயவாள் எறிந்த வில்லின் நீக்கி
பயம்நிரை தழீஇய கடுங்கண் மழவர்
அம்புசேண் படுத்து வன்புலத் துய்த்தென
தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பில்
கொழுப்பு ஆ எறிந்து குருதி தூஉய்
புலவுப் புழுக்குண்ட வான்கண் அகலறை[32]

என்ற அகநானூற்றுப் பகுதியால் ஆகோள் மறவர் கொழுத்த பசுவை வெட்டி உண்ணும் வழக்கத்தினர் என்பதை அறியலாம். "ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்" என்ற புறப்பாட்டில், பசுவும் பார்ப்பனரும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் புதல்வரைப் பெறாதவரைப் போர் முனையிலிருந்து விலகி விடுக என்பதும் ஆரிய வைதிக சமய எண்ணங்களாகும். இப்பாடலிற் புகழப்பெறும் பாண்டிய வேந்தன் வேத வேள்விகளில் ஈடுபாடுடையவனாகவும், 'பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி' என்ற பெயருடையவனாகவும் இருந்திருக்கிறான் என்பதும் எண்ணத்தகும்.

போரிற் புறக்கொடுத்தல் இழிந்த செயலாகவும், அன்னார் புறமிட்டோர் மீது வாளோச்சுதல் இழுக்காகவும் கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

புல்லென மடப்பிடி நாணக்
குஞ்சர மெல்லாம் புறக்கொடுத் தனவே[53]

எனப் போர்வீரர் புறங்கொடுப்பின் வெள்கி நகைப்பர். நாணுவர் என்ற கருத்தைப் பிடி, களிறு யானைகளின் நிலையில் வைத்துக் கூறுவர். மண்டமர்க்கு உடைந்தனனாயின் உண்ட என் முலையறுத்திடுவேன் என்று சீறிச் சினந்து நின்ற முதியளைப் புறநானூறு காட்டுகின்றது. இவ்வாறு போர்ப் பின்னிடலும், முதுகு காட்டலும், முதுகிற் புண்படலும் நாணத்தக்க செயல்களாக வேறெந்த நாட்டு இலக்கியங்களிலும் கூறப்படவில்லை.[54] போரிற் பின்னிட்டுப் பின்பு தாக்குதல் போர் வீரர்க்குரிய தந்திர நெறியாகவும் பிறநாடுகளில் கருதப்பட்டிருக்கின்றது. மார்பிற் புண்படுதலும், புண்பட்டு உடம்பினை ஒழிதலும், போர் வீரர்க்குப் பெரும் புகழைத் தரும் செயல்களாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

நீயே, அமர்காணி லமர்கடந்தவர்
படைவிலக்கி யெதிர்நிற்றலின்
வாஅள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு
கேள்விக் கினியை கட்கின் னாயே
அவரே நிற்காணிற் புறங்கொடுத்தலின்
ஊறறியா மெய்யாக்கையொடு
கண்ணுக் கினியர் செவிக்கின் னாரே[55]

எனப் போரில் விழுப்புண் பெற்றவர் சிறப்பும், பெறாதவர் இழிவும் கூறப்படுகின்றன. தன்னைக் குறித்துக் கரிகாற் பெருவளத்தான் எறிந்த வேல் தன் மார்பை ஊடுருவிப் புறம் போனதற்கு நாணிப் பெருஞ்சேரலாதன் வடக்கிருந்த செய்தியைப் புறநானூற்றில் இரு பாடல்களும், அகநானூற்றில் ஒரு பாடலும் காட்டுகின்றன.[56]

எம்புதலின் தெரிந்த புறப்புண் நாணி என்றது
மார்பில் ஊடுருவிய புண்ணைப் புறப்புண்ணாகப்
பொருந்துமென நாணிவடக்கிருந்ததாகக் கொள்க[57]

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் உரை கூறுவதை அறியலாம். பகைவரின் வெட்டுக்குத் தாம் ஆற்றாது போவதோடு அன்றி நிலையே வீரர்களை இல்லாத செய்யும் எண்ணியிருக்க வேண்டும். போர்க்களத்திலிருந்து பிறக்கிட்டவர்களும் வீரர்கள் தமக்கு மானக்குறைவு நேர்ந்தவிடத்து வடக்கிருத்தல் உண்டு என்பதை கோப்பெருஞ்சோழன் வரலாற்றால் அறியப்படுகிறது. சல்லேகனை என்ற பட்டினி நோன்பு சமண தீர்த்தங்கரர்களால் வடநாட்டில் பெரும் சமயப்பற்றின் மேற்கொள்ளப்பட்டதென்றும், அந்நோன்பினைத் உயிரைத் துறக்கும் பழக்கம் பின்பு தமிழ்நாட்டில் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களால் பின்பற்றப்பட்டதென்றும் அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி கூறுகிறார்.[58] இடையூறு, ஒழியா நோய், மூப்பு முதலிய பிற காரணமாகச் சல்லேகனை மேற்கொள்ளப்படுமென அருங்கலச் செப்பு கூறுகிறது.[59] பழி வரும்போதும், மானக்குறைவு ஏற்படும் போதும் வடக்கிருத்தல் மேற்கொள்ளுதலைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. ஆகவே சமண சமயத்தின் அறக்கோட்பாடு தமிழர்களின் போர்த்துறையில் ஓர் அறக்கோட்பாடாக இடம் பிடித்ததை அறியலாம்.

பொருள் மாற்றம்

சமயங்களுக்குரிய அறக்கோட்பாடுகள் போர் வீரர்களுக்குரிய அறக்கோட்பாடுகளாகவும் கொள்ளப்பட்ட நிலையில், மறம், வீரம் ஆகிய சொற்கள் பொருள் நிலையில் மாற்றம் அடைந்திருக்கின்றன. வீரம் என்பது போர் வீரர்களுக்குரிய பண்பாகக் கருதப்பட்ட நிலைமாறி சமய ஞானிகளையும், புலனடக்கம் வாய்ந்த பெரியோரையும் வீரர் என்ற குறிப்பிடும் நிலையைக் காணலாம். புலன்களையும், வினைகளையும் வென்றவர் என்ற பொருளிலேயே தீர்த்தங்கரர் ஜினர் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளார். சமண சமயத்தில் இருபத்து நான்காவது தீர்த்தங்கரரான வர்த்தமானர், மகாவீரர் என்றழைக்கப்பட்டுள்ளார். இவரை

ஒழுக்கச் சிறந்த அன்பு, கொடை, நேர்மை, தூய்மையும், தம்மையே ஒறுத்துப் பிற உயிர்க்கு அருள் செய்யும் மனப்பாங்கின் சமய உரம், மறம், வீரம் ஆகிய சொற்களைத் தத்துவமயமானவையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளன. பாகனை நீத்து வந்த வேழத்தின் பிடியிலிருந்து ஒரு முதியவனைக் காப்பாற்றிய கோவலன் 'கருணை மறவன்' என்ற சொற்றொடரின் பெயரால் புகழப்படுகிறான். இறைவன் கண்ணில் குருதி வழியக் கண்ட கண்ணப்பர் தன் விழியை இடந்தப்பும் செயல் 'திருமறம்' என்று புகழப்படுகிறது. ஆகவே வீரம், மறம் என்பன பிறரை வருத்தவும், வெல்லவும், பிறரோடு போரிடவும் அமைந்த உணர்வு என்பது மாறி தன்னை வருத்தியும், தன்னை இழந்தும், பிறர்க்கெனத் தான் உழைத்தும் வாழும் வாழ்க்கைக்கும் உரியதாகியிருக்கிறது. வடமொழி நூல்களில் தானவீரம், தயாவீரம், தர்மவீரம், யுத்த வீரம் என்று வீரம் நான்கு வகையாகப் பகுக்கப்படுகிறது.[60] தொல்காப்பியர், வீரம் எனப்படும் பெருமிதம் என்னும் மெய்ப்பாடு, கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை ஆகிய நான்கு காரணமாகப் பிறக்கும் என்கிறார்.[61] ஆகவே வீரம் என்பது, போர்த்துறை அல்லாத பிறதுறைகளிலும் பிறரோடு ஒப்பு நிகரற்ற பெருமையாக நிற்கும் ஆற்றலைக் குறிக்கும் வகையில் ஒரு பரந்த பொருண்மையைப் பெற்றிருக்கிறது. இவ்வாறு பலதுறைகளிலும் பரவும் வீரமும், அவ்வீரத்தால் பெறும் வெற்றிகளும், தொல்காப்பியரால் வாகைத்திணையில் கூறப்படுகின்றன.

சங்ககாலச் சமூகம் ஒரு போர் விருப்புச் சமூகமாக இருந்திருக்கிறது. ஆடவர், பெண்டிர் அனைவரிடமும் மறவுணர்வு மேம்பாடாக இருந்தமையைப் புலவர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர். ஆடவனாகப் பிறந்த ஒருவன் கடமை அவன் போர்க்குச் சென்று களிறுபாய்களை வென்று வருதலே எனப் பொன்முடியார் கூறினர்.[62] போர்க்களம் சென்ற தாய் தன் வயிற்றைப் புகழ்ந்த போது

அறிவதை விளக்கிறான்.[63] மடப்பரிக்குடையாக விரும்பும் பட்டுச் சிறந்த வேறாகிய மனமுடைய வீரர் ஒரு நாள் உயிர் வாழ்வதையும் வெறுக்கிறான்.[64] தந்தையையும், கணவனையும் இழந்தாள் போர்க்களத்தில் இறந்த ஒருவனைக் கண்டேனோ?, இன்னொரு மகனாகிய புதல்வன் என்றாள் அவனையும் போர்க்களத்திற்கனுப்புகிறாள்.[65] இவ்வாறு புறப்பாடல்களின் தலைமைமிக்க பாடல் செய்திகள் தமிழரது மனவீர உணர்வைக் காட்டும். இவ்வாறு வெற்றிப் போர்களுக்குக் காரண நோக்கமைந்தாகிய காரணம் யாது என ஆராய வேண்டும். போரில் வெற்றி பெற்ற பின் வீரர்க்கு வேந்தன் பல சிறப்புகளைச் செய்வான்; கள்ளைத் தருவான்; தான் அணிந்திருந்த மணிமாலையைச் சூட்டுவான்; பட்டாடை நிலங்களை வழங்கிச் சிறப்புச் செய்வான். ஆயினும் நன்கொடைகளையும், பரிசுப் பொருள்களையும் வீரர் பெரிதும் விரும்பினர் எனக் கருதற்கில்லை. அவர் தம்முடைய நாட்டில் தலைவன் ஒருவன் நடத்திய கைக்கொள்ள, "யான் விருந்தினர் புகழ்பெறுவேனாக; என் கொற்றம், வேந்தன் நாட்டின் விருப்பமே விழைவானாக" என வேண்டுகிறான். வீட்டுக்கு விருந்து வரவேண்டுமென்பதற்கும், நாட்டிற்குப் போர் வரவேண்டுமென்பதற்கும், இவை நிகழாவிடில் பாத்திர ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்வான் என்ற நமது முன்னோர் காரணமாக இருக்க வேண்டுமெனப் பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன்.[66] இங்ஙனம் வீரர்களும் பரிசுகளை இழிபொருள்களாகக் கொண்டனர் எனக் கருதற்கு இடந்தந்த விளக்கும். தம்மொருத்தி போர்க்குச் செல்ல வேண்டுமென நினையும் தலைவின் உள்ளம் வறுமை வந்த மறக்குடியில் பிறவியா என வேண்டும். மகன் போர்க்களம் செல்ல வேண்டுமெனவும், வெற்றி விருப்புப் பெற இறந்துபட வேண்டுமெனவும் தாய் விரும்புகிறாள் என்றால் நினைவில் ஆண்டவர்க்கு மனமும் மிக்க பெருமித நோக்கும் பெற்றவளாகவே இருத்தல் வேண்டும். சிறந்த புறநிலைகளையும், போர் புரிதலையும் அக்காலச் சமூகம் தலையாய கடமைகளாய்

போற்றியிருக்கின்றன. இவ்விரண்டாலும் பெறும் புகழ் இம்மைக்கு மட்டுமன்றி மறுமைக்கும் நன்மையாகும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலச் சமூகத்தில் இருந்திருக்கிறது.

கால மாரியின் அம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வேல்பிறழினும்
பொலம்புனை ஓடை அண்ணல் யானை
இலங்குவால் மருப்பின் நுதிமடுத் தூன்றினும்
ஓடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை
நெல்லுடை நெடுநார்க் கூட்டுவயின் பிறழும்
தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினே
மாசில் மகளிர் மன்றல் நன்றும்
உயர்நிலை உலகத்து நுகர்ப அதனால்
வம்ப வேந்தன் தானை
இம்பர் நின்றும் காண்டிரோ வரவே[67]

இந்த பாடற்பகுதி வீரரின் உயர்நிலை உலக அவாவைக் காட்டும். சாகும்போது புகழை வாழவைக்குமென்றும், இறந்த வீரர்கள் சுவர்க்கமே பெறுதல் வேண்டுமென்றும் அக்காலச் சமூகம் நினைந்திருக்கிறது. ஆகவே, பரிசில் காரணமாகவோ, பகைமை காரணமாகவோ போர் ஏற்படுத்தப்பட்ட போதிலும், புகழ் விருப்பம் காரணமாகவே போரை விழைந்த வீரர் சிறப்புடையராவர்.

போர்க்கடமை பூண்ட படைஞர் நாட்டில் போர்ச்சூழல் உண்டாகும் போது போர்ப்பறை கேட்டு விரைந்து அத்தொழில் மேற்கொள்வர்.

[illegible]
[illegible][68]

எனக் கூறுமாறு வழிவழியாக வேந்தர்க்காகப் போர் செய்யும் குடிமரபு குறிப்பிடத் தக்கதாம். இந்த மறக்குடியினர் 'பொருநர்' எனப்பட்டனர். மன்னர்க்கமைந்த நால்வகைப் படையுள் தக்கன நற்பொருநர் சேர்ந்தமையாதனராவர். மன்னர்க்குரிய காலாட் படைமேற்செலுத்தி எதிர்க்கும் உக்க போர் மறவரும், சீறூர்த்தலைவரும் போர்க்காலங்களில் மன்னர்க்கு உதவி புரியச் செல்வர்.

வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதர
ஏந்துவாள் வலத்த னொருவ னாகித்
தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலிற் பெருங்கடற்
காழி யனையன் மாதோ வென்றும்
பாடிச் சென்றோர்க் கன்றியும் வாரிப்
புரவிற் காற்றாச் சீறூர்த்
தொன்மை சுட்டிய வண்மை யோனே[69]

என்ற புறப்பாடலில் சீறூர் மறக்குடித் தலைவன் பெருவேந்தனுக்குத் துணையாயினமையினையும், தன்னளவில் பெருமிதமான வள்ளன்மையினையும் காணலாம். பெருவேந்தர்கள் சீறூர்த் தலைவர்களிடத்தும், குறுநில மன்னர்களிடத்தும் படையுதவி பெறுதல் உண்டு.

மூவரு ளொருவன் துப்பா கியரென
ஏத்தினர் தரூஉங் கூழே[70]

என்றுபதிற்றுப் ஒருவருக்குக் காரி உதவி செய்ததைக் காட்டும், நம்பி பாண்டியனது,

படை வேண்டுழி வாளுதவியும்
வினை வேண்டுழி அறிவுதவியும்[71]

நாலைந்துவர் நாலும் செய்ததை வடநெடுந்தத்தனாரும் கூறுவர். ஆகவே மன்னர்கள் தந்தமக்குரிய படையை நிலையாக வைத்திருந்ததோடு பெரிய அவசர வேளைகளில் பிறர் உதவி வேண்டியும் பெற்றனர் என்பதறியலாம். தமிழகம் 'போர்வை கட்டிய முரசம்' என்ற மூவேந்தர்க்குரியதாகக் குறிப்பிடப்படினும் சிற்சில நிலப்பகுதிகளை ஆண்ட குறுநில மன்னர்களும் வலிய படையும் நிறைய புகழும் கொண்டிருந்தனர் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. அதியமான் நெடுமானஞ்சி இத்தகைய சிறந்த மன்னர்களில் ஒருவன். 'வைகல் எண்டேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த' காலை ஒத்த வீரன். வாழ்நாளில் இடையறாத போரில் ஈடுபட்டிருந்தவன். மகன் முகம் காணும்போதும் அவன் விழிகளில் செருக்கனச் சினச்சிவப்பு மாறவில்லை என்பர் ஒளவையார். இவ்வாறு தொடர்ந்த போர்த் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தமையால் உடல் வடுவுற நேர்ந்திருக்கிறது.

உண்டாயிற் பதங்கொடுத்
தில்லாயின் உடனுண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கற் றலைவன்[72]

என்ற ஒளவை கூற்றிலிருந்து அவன் பொருள் வழங்கிய பாங்கும் உள்ளடங்க அறியப்படும். இந்நிலையிலேயே அவன் மலையமான் திருமுடிக் காரியோடும், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையோடும் போர் புரிய வேண்டியிருந்தது; ஒளவையைத் தொண்டைமானிடம் தூது போக்கியிருக்கிறான். இடையறாத போர்களால் வேல்களும் உடைந்தமையால் அவன் பொருட்டுத் தொண்டைமானிடம் சென்ற ஒளவை உதவி வேண்டிப் பாடிய பாடலாகவே 'இவ்வே பீலியணிந்து' என்ற புறநானூற்றுப் பாடலைக் கருத வேண்டும். பழித்தல் போலப் புகழ்ந்ததாக இப்பாடலைக் கருதுவது அதியமானின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளோடும் படையுதவி வேண்டிப் பெறும் பண்டை வழக்கத்தோடும் முரண்படுவதாக அமையும். ஆகவே மன்னர் ஒருவர்க்கொருவர் படையுதவி வேண்டிப் பெற்றமை இச்சான்றுக்காட்டாலும் உணரப்படும்.

நாற்படை

தானை நிலை, யானை நிலை, குதிரை நிலை, முன்தேர்க்குரவை, பின்தேர்க்குரவை ஆகிய தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் காட்டும் துறைகளால், தமிழகத்திலிருந்த நாற்படை நிலை நன்கு தெரியப்படும்.

> கடுத்தெழுந்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்
> நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகன்மறவரென
> நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட
> அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்[73]

என நாற்படை கூறப்படும். புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு ஆகிய மூன்று நூல்களில் நாற்படைகளையும் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ள இடங்களைக் காணக்கிடைக்கிறது. இவற்றுள் சில இடங்களில் கொடைப் பொருளாக வழங்கப் படுவதையும் காட்டுகின்றன. அவை இடங்களில் ஆ, ஆடு, பொன் ஆகியவற்றைக் குறித்த போல எடுத்துரைக்கும் பாடல்களில் நாற்படையும் உடையவராக முடிவேந்தராகிய பெருவேந்தரே குறிக்கப் பெறுகின்றனர். கொடைப்பண்பு மிக்க குறுநில மன்னர்களிடம் யானை, குதிரை, தேர் ஆகிய படைப்பொருளை மட்டுமின்றிக் கொடைப்பொருளையும் விளக்குகின்றன. நாற்படைப் பொருளைப் பெருவேந்தர்கள் கொடைப் பொருளாகக் கொடுத்திருப்பினும், படைப்பொருளைக் கொடைப் பொருளாக்கும் நிலையில் குறுநில மன்னர்களாகிய வள்ளல்களிடமே சிறப்பாக நிகழக் காண்கிறோம். நாற்படையும் வேந்தர்களின் செல்வப் பெருக்கையும், மேம்பாட்டையும் காட்டுவனவாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றன. கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் தனக்குப் பரிசில் நீட்டித்த சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவன் நாற்படைச் செல்வத்தையும் குறிப்பிட்டு அவனை தமக்கு வியப்புடையனல்லனென்கிறார். எடுத்த முறைமை

பதித்த நடப்பவர் சீறூர் மன்னரெல்லாம் அவரே மதித்துப் போற்றத்தக்கவர் என்கிறார் அப்புலவர். [illegible] பறவை [illegible] வேந்தர் மறந்தோரும் [illegible] பசுக்கள், புறத்தோரும் தேரைப் பரப்பும் இருந்த நிலையைக் கபிலர் குறிப்பிட்டு என்னும் உவமைக்கு வெற்றி ஆகிய என்கிறார். ஆகவே நாற்படைகள் பெருவேந்தரின் செல்வத்தையும், வலிமைப் பெருக்கத்தையும் காட்டும் அடையாளமாக இருந்தன என்பது புலனாகும். புலவர்கள் இலக்கியங்களில் நாற்படைச் செல்வத்தைப் பெரிதாக மதித்துச் செருக்கும் மன்னர்களைக் கடிந்து பாடியிருக்கின்றனர்.

நாற்படைகளுள் களிற்றுப்படை பெருமிதத்திற்குரியதாகவும், வேந்தர் ஊர்தியாகவும் இருந்திருக்கிறது. யானையோடு பொருதலும் யானையை எறிதலும் பெருவீரச் செயல்களாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வகை எண்ணமே பிற்காலப் பரணி தோன்றக் காரணமாகும். களிறெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு, களிற்றொடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வாளோர் ஆடும் அமலை என்று [illegible] தும்பைத்திணைத் துறைகளாகத் தொல்காப்பியரால் கூறப்படும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும் களிற்றுடனிலைத் துறைக்குரியதாகப் புறநானூற்றில் ஒரு பாடல் உளது.[74] படைப்பொருளாகவும், கொடைப் பொருளாகவும், பதிற்றுப் பத்தில் ஐம்பதிற்கு மேல் பாடல்களில் இடம் பெறக் காணலாம். வேறு எவ்விலக்கியத்தும் இவ்வளவு செய்யுளில் இடம்பெறவில்லை என்பது கருதத்தகும். பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை ஆகிய வேந்தர்களின் பெயர்கள் யானையோடு தொடர்புடையன. கரிகாலன் என்னும் பெயர் யானைகளுக்குக் காலன் போன்றவன் என்ற பொருளுடையது என்பார் உ.வே. சாமிநாதையர்.[75] யானையைக் கொடைப் பொருளாகக் கொடுப்பவனும் ஆற்றல் மிக உயர்ந்தவனாக [illegible] பாடப்பெறுகின்றான்.

'ஒழி அஞ்சாமல் ஒற்றத்தைப் பாடியதோ கவிதை மிகவுடைய நீக்கமும்' என விளக்குவர் அப்புலவர்.[76] பாசிலையின் வாகை நீர்மிக உணர்தாமலும் பெருமித உணர்வு ஊறுவதாக யானைப் பரிகிப் புலவராகல் விரும்பப்பட்டிருக்கிறது.

பனைமருள் தடக்கையொடு முத்துப்படு முற்றிய
உயர்மருப் பேந்திய வரைமருள் நோன்பகடு
ஒடாங்க ஓடை பொலிய மருங்கிற்
படுமணி இரட்ட வேறிச் செம்மாந்த
செலவுகரு புற்றொன் சிறப்பிற் குடுமி[77]

என்ற பாடலைப் பெருஞ்சித்திரனார் வேழம் பகை பெற்றமையைப் புறநானூறு குறிக்கும். சகலர் பிறரை வேண்டா வெற்றிக் கருதி யானைக் கொண்டிருந் அரும்படையாகும். மதமிக்க யானையை எதிர்த்த வெற்றிப் போரில் பெற்ற வெற்றி வீரர்க்குரிய என்றும் வகையிலேயே தொல்காப்பியர் வரையறுத்திருக்க. அவ்வெற்றியை யானைக்கே உரியதாக்கிப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யானைமறம், யானை வெற்றி ஆகிய துறைகளை வகுக்கக் காணலாம்.

நாற்படையுள் குதிரைப்படை சிறப்பாக நிற்பது. தனித்த வீரயானையும், தேரோடு கூடியும் செயல்படுவது. குதிரையினை எப்பற தொல்காப்பியர் கண்டது. குதிரை மறம், குதிரை வெற்றி என்பன வெண்பாமாலையாரின் துறைகள். "உண்ணப் போவ ஒழிந்த உணவும் புல்லிய கவிரா" தலைமைக்குரிய அருமைப் பொருளாகத் தொல்காப்பியரால் குறிப்பேற்கும்.[78] வேந்தன் வினை முடிந்து தேரின் ஏறிய தலைவன் நினைத்துக் கொண்டு சேர்ந்த விரைந்து கூடு தலைவன்,

காற்றுறழ்க் கடுநடை கலிப்புட் டனைபோ
மாறு வாகதி மண்புட் டனைபோ
உரைமுதி வாதிபோ வன[79]

என்று கூறுகிறார். குதிரை மறத்திற்குரியவாகப் புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்கள் உள்ளன.[80] ஓரி குதிரை, காரிக்குதிரை எனக் குதிரைகள் தம்மை ஊரும் தலைவர்களின் பெயர்களைப் பெற்றன. கி.மு. பதினான்காம் நூற்றாண்டிலேயே மேனாட்டில் தேர்களை இழுத்துச் செல்லக் குதிரைகள் பயன்பட்டிருக்கின்றன. தொடக்கத்தில் தேர்களோடு பயன்படுத்தப்பட்ட குதிரைகள் பின் தனித்து ஊர்வதற்கும் பயன்பட்டன.[81] தமிழகக் கடற்கரைகளில் ஆண்டுதோறும் பதினாயிரம் குதிரைகள் வந்திறங்கிய செய்தியை அயலகப் பயணி குறிப்பர்.[82]

தேர்ப்படை ஒப்பற்ற செல்வத் தகுதியைக் குறிப்பதாகும். "வைகல் எண்தேர் செய்யும் தச்சன்" என்ற புறநானூற்றுத் தொடர் தேர்த்தச்சுத் தொழில் சிறப்புற நடந்ததைக் காட்டும். தேர்வண் கிள்ளி, தேர்வண் பாரி, தேர்வண் மலையன், உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி ஆகிய வேந்தர்களின் பெயரடைகள் அவர்களுடைய தேர்ச் செல்வத்தைக் காட்டும். தேரோர் தோற்றிய வென்றி, முன் தேர்க்குரவை, பின்தேர்க்குரவை ஆகிய தொல்காப்பியத் துறைகளும், தேர் மறம், தேர்முல்லை, தேர் வென்றி ஆகிய வெண்பாமாலைத் துறைகளும் இப்படையின் பெருமை சாற்றுவன. இரவலர்க்குத் தேரும் மாவும் வழங்கும் நிலைக்கு மேலாகப் பற்றுக்கோடின்றித் தவித்த முல்லைக் கொடிக்குத் தேரீந்த பாரியின் சால்பைத் தமிழிலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. தேரைச் செலுத்தும் தொழில்வல்ல வீரரைப் புறநானூறு 'சான்றோர்' எனக் குறிக்கின்றது.[83]

காலாட் படை 'தானை' என வழங்கப்பெறும் சிறப்புடையது. "போந்தை வேம்பே ஆரென வரூஉம் மாபெருந் தானையர்" என்பதால் வேந்தர் படை போலவே இப்படை அடையாளப் பூக்கும் உரிமையுடையது என அறியலாம். குடிப்பால் சிறந்த போலப் பகைப்படைக்கெல்லாம் நோவாதும் குலைவில் மிக்க வீரர் திரளே காலாட்படையாகும். 'நெஞ்சு புகல் மறவர்' 'கடுஞ்சின

பாடினர்' என மொழியப்படும் முன்னோர் கூற்றின் செந்நெறியைக் காக்கும் கடமை பூண்டார்.

இவற்கீத்து உண்மதி கள்ளே சினப்போர்
இனக்களிற்று யானை இயல்தேர்க் குரிசில்
நுந்தை தந்தைக்கு இவன்தந்தை தந்தை
எடுத்தெறி ஞாட்பின் இமையான் தச்சன்
அடுத்தெறி குறட்டின் நின்றுமாய்ந் தனனே
மறப்புகழ் நிறைந்த மைந்தினோ னிவனும்
உறைப்புழி ஓலை போல
மறைக்குவன் பெரும நிற்குறித்து வருவேலே[84]

எனத் தாதை வீரர் சேந்தர்க்குச் சொல்வதாக ஔவையார் பாடுவர். [illegible] ஓர் அடிப்படை,

தலைப்போர் [illegible] [illegible] [illegible]
இடைப்போர் [illegible] [illegible] [illegible]
கடைப்போர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible][85]

நடந்த செய்தியைத் தெரிப்பர். படையின் முற்பகுதியினர் [illegible] [illegible] அந்த இடைப்பகுதியினர் [illegible] [illegible] [illegible] என்றும் படையின் முதலில் வருவோர்க்கு [illegible] [illegible] காலமாகும் என்றும் உயிர் [illegible] கருதும், என இப்படையினை ஓ அடிப்படை அமைந்த பெரிய [illegible] [illegible] உணரப்படும்.

வென்றோர் விளக்கமும் தோற்றோர் தேய்வும்

போரில் ஒரு பக்கம் வெற்றியும் மறுபக்கம் தோல்வியும் விளைந்தால் தோற்றோர்க்கு உயிரிழப்பும் பொருளிழப்பும் ஏற்படும். போரில் பிள்ளைகளும்

சான்றோர் உள்ளத்தில் அவலம் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. போர் வினைகளே மக்கள் மனத்தில் நிலையாமை எண்ணத்தை அழுத்தமாகப் பதியச் செய்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த நிலையாமையைக் காஞ்சித் திணையென வகுத்த பழந்தமிழ்ப் புலவர் அதன் துறைகள் வழியே அரிய நீதிகளை உணர்த்தியுள்ளனர். மூவேந்தர்க்குரிய நிலத்தையும் பொதுமையின்றி ஆண்ட வேந்தரும் மாண்டனர்; அவர் ஈட்டிய செல்வமும் அவர் பின்னே துணையாகச் செல்லவில்லை; ஆகவே அறவினையை விழைப்பதே மறுமைக்கு உறுதி எனக் கூறுவர் பிரமனார் என்னும் புலவர்.[86] போர்க் குறிப்பில்லாத அரணகத்து இருக்கும் வேந்தனோடு போர்க்குச் செல்லுதல் நாணுத்தகவுடைத்து என்பார் ஆலத்தூர் கிழார்.[87] அந்தணர் முத்தீப்போல மூவேந்தரும் பகையொழிந்து உடனிருந்த காட்சியை வாழ்த்தினர் ஔவையார்.[88]

நுகம்பக் கடவு மிகுபெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல[89]

என்ற கபிலரின் அகப்பாட்டடியும் அவருடைய போர் வேட்கை உள்ளக் குறிப்புணர்த்தும்.

முரசுமுழங்கு தானை மூவருங் கூடி
அரசவை இருந்த தோற்றம் போல[90]

என்ற முடத்தாமக் கண்ணியார் உவமை, மூவேந்தரும் பகையும் போருமின்றி ஒற்றுமையாய் வாழ வேண்டுமென்ற அவர் அவா உணர்த்தும். எனினும் முடியாட்சி உலகில் போர் தவிர்க்க முடியாதனவாயின. வீரப் பண்பும் போற்றத் தகுந்தன, ஒருவர் ஒருவரின் மேம்பட விழைதலும் புகழ் விருப்பும், இவை போர்க்குரிய சூழல்களைப் படைத்தன. அரசக் குடியிற் பிறந்தோர் போர்க்களச் சாவே பெறுதல் வேண்டுமென்றும், இயல்பாக இறந்தவர் வாள்போழ்ந்திடப்படுதல் வேண்டுமென்றும் கூறக் கேட்கிறோம். வீரர்க்கே உரிய மறுமையுலகும் கிடைக்குமெனக் கருதப்பட்டன. ஆகவே கொலைச்செயல் மலிந்த போர் அறமாயும் மறமாயும் விரும்பப்படும் நிலை காண்கிறோம்.

பகைநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்ற அதனைப் பல வகையாலும் பாழாக்குதல் சிறப் பண்பாகவும், புகழ்ச்செயலாகவும் கருதப்பட்டது.

இழிபறியாப் பெருந்தண்பணை
குரூஉக் கொடிய எரிமேய
நாடெனும் பேர் காடாக
ஆசேந்தவழி மாசேப்ப
ஊரிருந்தவழி பாழாக[91]

அழிந்தன பகைவர் நாடெரிப்பர். மதிலை அழிப்பர்; அகழி தூர்ப்பர்; வளமை களை ஒடிப்பர். தேரோடுந் தெருக்களில் வெள்வாய்க் கழுதைகளைப் பூட்டி வெள்வரகு விதைப்பர். நீர்த்துறைகளில் யானைகளைப் படிப்பர். மாற்று வேந்தரின் காவல்மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துவர். விளைவயல்களை எரியூட்டுவர். இத்தகைய அழிவுச் செயல்களைப் புகழ்ந்தும் ஊக்கப்படுத்தியும் புலவர் பாடியுள்ளனர்.

பழையன் காக்குங் கருஞ்சினை வேம்பின்
முழாரை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி
வாலிழை கழித்த நறும்பல் பெண்டிர்
பல்லிருங் கூந்தல் முரற்சியாற்
குஞ்சர ஒழுகை பூட்டி ...[92]

எனப் பதிற்றுப்பத்து சேரரின் வெற்றியைப் பெருமிதத்தோடு பாடுகிறது. பழையனின் காவல் மரத்தை அவன் நாட்டுப் பெண்டிரின் கூந்தலால் இழுத்து வந்ததை சேர வெற்றியெனப் பேசப்படுகிறது. கண்களைக் குருடாக்கல், பற்களைப் பறித்துக் கோட்டை வாயிற் பதித்தல் போன்ற கொடிய வழக்கங்களும் நேர்ந்திருக்கின்றன. போரில் பிற நாடுகள் பின்பற்றாத சில அறநெறிகளைப் பின்பற்றிய தமிழகம், பிற நாடுகளில் வழக்கிலிருந்த போலவே சில கொடுமைகளையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்திருக்கிறது. காவல் மரத்தை அயலார் தீண்டக் கூடாது என்ற வழக்கு இருந்த எனவும், அம்மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த நீரில் வந்த ஒரு கனியைத் தின்ற

UNIVERSITY LIBRARY MADRAS

பெண்ணின் கொலைக்குக் காரணமாயிருக்கிறது.[93] முதலாட்டில் அறியாத சிறு அப்பிள்ளைப் புலவன் ஒரு உத்தியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு சோழன் வாள் அவனை இரு கூறாகக் கிழித்திருக்கிறது.[94] இக்கொலைகளுக்குக் காரணம் பேராசைக் கொடுமை என எண்ணமையே யாகும். வீரநிலைக்கால மரபுகளான இச்செயல்கள் அக்காலம் முதல் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து இருந்ததன் விளைவே இந்த இரக்கமில் செயல்கள் நிகழக் காரணம் என்பதை உய்த்துணரலாம்.

வீரநிலைக் காலமும் கதைப் பாடலும்

வீரநிலைக் காலப் பண்புகள் குறித்த அறிஞர்கள் சி.எம். பௌராவும், சாட்விக்கும் கூறும் கருத்துகள் முதலில் காணத்தக்கவை. அறிஞர் சாட்விக், வீரநிலைக் கால இலக்கியம் செய்யுளாகவோ, உரைநடையாகவோ அமையுமென்றும், அரசக் குடியினர் அருஞ்செயல்களைப் புகழ்ந்துரைப்பனவாக இருக்குமென்றும் கூறுவர். இவ்விலக்கியங்கள் வருணனை மிகுந்தவைகளாகவும், இயல்பு பொதுப் போக்குடையனவாகவும், படைப்பாளரின் பெயரறியப்படாதனவாகவும், குறிப்பிட்ட பாத்திரங்களையுடையனவாகவும் இருக்குமென்றும் அவர் கூறுவர்.[95] அறிஞர் சி.எம். பௌரா, வீரநிலைக் கால இலக்கியங்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக வரும் வாய்மொழி இலக்கியம் என்றும், வருணனை மிகுந்தவைகளாகவும் புறநிலைக் கூற்றாக அமைந்தவைகளாகவும், நாடகப் பேச்சு முறையில் உருப்பெற்றவைகளாகவும் இருக்குமென்பர். இவை கூறும் செய்திகள் உண்மையில் நிகழ்ந்தனவாக இருக்க வேண்டிய தேவையில்லையென்றும் அவர் கூறுவர்.[96] இத்தன்மைகள் சில சங்க இலக்கியங்களோடு ஒத்திருக்கும் நிலை காட்டி கி.மு. நான்காம் அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொட்டுத் தமிழகத்தில் வீரநிலைக் காலம் அமைந்தது என்றும், வாய்மொழியாக வழங்கி வந்த வீரநிலைக் கால இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் எழுத்து வடிவம் பெற்றன என்றும் அறிஞர் கைலாசபதி கூறுவர்.[97] இவருடைய கருத்துக்களையும் ஆராய்ந்த

திரு நா. செயராமன் 'சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண்திணை' என்னும் நூலில், தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட வீரநிலைக் காலமென்றும், சங்க இலக்கியங்கள் பாடாண் கால இலக்கியங்கள் என்றும் கூறுவர்.[98] வீரநிலைக் காலமென்பது நாகரிகமற்ற முரட்டுத்தன்மை மிகுந்த காலமாகும் என்ற சாட்விக்கின் கருத்தை[99] நன்கு எண்ண வேண்டும். மாற்றார் நாட்டை எரியூட்டுதல், விளைவயல்களைத் தீ மடுத்தல், மகளிர் கற்பழித்தல் முதலிய ஈரமற்ற இன்னாச் செயல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுவதும் இவற்றையே மக்கள் போற்றினர் எனக் கருதல் பொருந்தாது. அருளும் அன்பும் மிக்க கொடை நிகழ்ச்சிகள், புலவர் இடித்துரை கேட்டுப் போர் தவிர்க்கும் வேந்தரது, உயரிய அறப்பண்புகளைப் போற்றி ஒழுகிய வாழ்க்கை முறை முதலியனவும் பாடல்களில் உரைக்கப்பெறும். சங்க இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மையும் தன்மை நவிற்சியுடையன. குறிப்பாகப் புறப்பொருள் பாடல்களெல்லாம் வரலாற்று அடிப்படையின. வீரநிலைக் காலம் வரலாறு தழுவிய இலக்கியங்களைப் படைப்பதில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் வாய்மொழி இலக்கியக் கூறுகள் உண்டேயன்றி முழுவதும் வாய்மொழி இலக்கியங்களாக அவை கருதப்படுவதில்லை. ஆகவே தமிழகத்தில் வீரநிலைக்காலம் தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட நிலையது என்பதே சரியான கருத்தாகும். வீரநிலைக்கால முரட்டுத் தன்மையினையும், போர்வெறியினையும், தற்பலிச் செயலினையும் சமய உணர்வு இளக்கியிருக்கிறது என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன. சமயக் கோட்பாடுகளும், அற உணர்ச்சியும் அன்பு, அருளாகிய பண்பு நலன்களும், வீரநிலைக்காலப் பண்பை மாற்றிச் சங்ககாலப் பண்பாடாக உருவாக்கியிருக்கின்றன. எனினும் வீரநிலைக்காலப் பண்பின் சாயல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் இல்லாமலில்லை. அப்பண்பின் நிழல்களே, மாற்றார் நாட்டை எரிமடுக்கவும், இடையறாத போர் மேற் செல்லவும் ஊக்குகிற பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் தமக்கு மிக முற்பட்ட வீரநிலைக்காலத்திற்கும், தமக்குப் பிற்பட்ட சமய காலத்திற்கும் இடைப்பட்டு அமைந்த தனித்தன்மைகள் உடையன என்பது தெளிவாகும்.

இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகளாவன

1. வீரமும் போர்ப்பண்பும் உடன்பிறந்த இயல்புகளாம் பண்புகளைச் சங்க காலம் கருதியது. வீரநிலைக் காலத்தில் நிலவிய போர் விருப்பச் சமூகம் சங்க காலத்திலும் நிலவியது. வீரரும் ஆற்றல் மிக்குடைய கொள்கையினரும் 'சான்றோர்' என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். புகழ் விருப்பமும் பெருமித உணர்வுமே சங்க கால அரசர்களைப் போர் செய்யத் தூண்டியிருக்கின்றன. நாடு பிடிக்கின்ற ஆசையை விடப் புகழைப் போற்றிப் பெறும் புகழ் விருப்பப்போர் செய்யத் தூண்டுதல் குறிக்கின்றது.

2. புறநானூற்றில் மண்ணாசைத்திறம் குறிக்கின்றனவாக அமைந்துள்ள ஒன்பது பாடல்களும் பெரும்பான்மையாக எழுந்த போரைக் குறிப்பனவல்ல

3. புறநானூற்றில் மகட்பாற்காஞ்சிப் பாடல்களும் பெரும்பான்மையாக எழுந்த போரைக் குறிப்பனவல்ல. சீறூர்த் தலைவரின் வீரமும் ஊக்கச் சிறப்பும், மான மாண்பும் புகழ்வதற்கும் புலவர்கள் மேற்கொண்ட புனைவு நெறியே மகட்பாற்காஞ்சித் துறையாகும்.

4. சங்க காலப் போர் நெறியில் அறக்கோட்பாடுகள் புகுந்து விட்டன. இதற்குச் சமய உணர்வுகளின் தாக்கம் சங்க காலச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டு விட்டதே காரணமாகும். இக் காரணமாக வீரர் போலவே அறவோரும் தலைவராக மதிக்கப் பெறும் நிலையில் போர்ப் பண்புகளோடிய மறம், வீரம் ஆகிய சொற்கள் புலனடக்கிய ஞானியின் மேம்பாட்டையும் குறிக்கத் தொடங்கின.

5. நாற்படைகள் பெருவேந்தரின் செல்வக் குறியீடாக இருந்தன. இவைகளைச் செல்வச் செருக்கைப் புலவர் கடிந்து பாடியுள்ளனர். படைப் பொருளாக விளங்கிய யானை பெரும்பகைக் காரணமாகக் கொண்ட போர்களையும் அறிகிறோம்.

6. வீரநிலைக்கால நூல்களின் கொள்கைகள் சங்க காலத்திலும் இருந்தன. இவற்றை அறிவியல் வகை வழி வழித் தொடர்ந்த புலவர்கள் கையாண்டிருந்தனர்.

7. சங்க இலக்கியங்கள் வீரநிலைக் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவையாகும். சங்க காலப் புறப்பொருள் நூல்கள் வீரநிலைக் காலப் பாடல்கள் போலக் கற்பனை நிகழ்ச்சிகளையுடையனவல்ல. சங்க இலக்கியங்கள் வீரநிலைக் காலப் பண்புகளின் நிழல்களையும் சமய கால இலக்கியங்களின் உருவக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கிய தனித்தன்மை வாய்ந்தவை.

* * *

இயல் மூன்று

புறத்திணைப் போரியல்

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல். பொருள். பேரா. 257.

2. "In the long record of history and Pre-history there are few cases of peoples who have never fought a war. The Eskimos are one such society. That is not because Eskimos are somehow different from other human beings but simply because living as they do in scattered family units they never gather in large enlugh numbers to engage in organised fighting ... Archeological finds of Pre-historic weapons and of skulls split by axes and stones show us that war has been with us from very early times in pre-historic eras, to judge from the remains armed clashes between rival bands of hunters and food gatherers must have been common".

   - Mary Douglas & Others, Man in Society, Patterns of human Organization, Double day & Company, New York, 1964, p.196.

3. Bowra, C.M., Heroic Poetry, Macmillan Press Ltd., 1978, p.97.

4. Ibid., p.95.

5. புறநானூறு 226.

6. கைலாசபதி, க., [illegible], ஒப்பியல் இலக்கியம், பாட்டாளிகள் வெளியீடு, சென்னை, 1978, ப.111.

7. வித்தியானந்தன், சு., தமிழர் சால்பு, பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1971, பக்.83-86.

8. Ramachandra Dikshitar, V.R., War in Ancient India, University of Madras, Madras, 1944, p.8.

9. கேசவன், கோ., மண்ணும் மனித உறவுகளும், சென்னை புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1979, ப.29.
10. புறநானூறு 87.
11. Jayaswal, K.P., Hindu Polity, The Bangalore Printing & Publishing Co., Bangalore, 1943, pp.190-191.
12. திருக்குறள் 955, பரிமேலழகர் உரை.
13. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 135-130.
14. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., [illegible], ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை, 1964, ப.57.
15. திருக்குறள் 982, 983.
16. ஜெயராமன், நா., சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண்திணை, மு.நூ., ப.332.
17. புறநானூறு, 34, 63, 191, 210, 325.
18. மேலது , 31:5-6.
19. மேலது , 6:21-23.
20. மேலது , 16:15-17.
21. பதிற்றுப்பத்து 23.
22. புறத்திரட்டு 1279.
23. Kailasapathy, K., Tamil Heroic Poetry, Op.Cit., p.77.
24. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி.வை., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், பகுதி 1, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1967, ப.278.
25. ஜெயராமன், நா., மு.நூ., ப.311.
26. தொல்.பொருள். நச். 90.
27. புறநானூறு, 13.
28. மாணிக்கம், வ.சுப., தமிழ்க்காதல், மு.நூ., ப.183.
29. புறநானூறு 109-111.
30. மேலது 109, 11-14.
31. மேலது 110, 1-2.

32. செந்தமிழ்ச்செல்வி, 29ஆம் சிலம்பு பரல் 8, ஏப்ரல் 1955, பக்.357-371.

33. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, 94.

34. தெ. வெங்கடராமச் செட்டியார், புறப்பொருள்_வழக்கில்_போர். செந்தமிழ்ச்செல்வி 29ஆம் சிலம்பு, பரல் 8, ஏப்ரல் 1955, பக்.357-371.

35. செயராமன், நா., சங்க_கால_கருத்துக்கள். குமரன் பதிப்பகம், மதுரை, 1977, ப.17.

36. மே.ப. ப.18.

37. புறநானூறு (201-400 பாடல்கள்) ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் உரை, சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1972, பா.349

38. பதிற்றுப்பத்து 61:6-10.

39. சிலப்பதிகாரம், 5:90-94.

40. குறுந்தொகை 204:1-4.

41. "To be at war with the neighbouring kings was a normal occupation for any king. To be a king was enough reason for fighting ... Just as economic competition among individuals is the order of the day in modern times, so competition for supremacy was the order in ancient times among kings. So there was no need to look for a reason for starting hostilities, nor was there any room for distinguising between a just was and an unjust war, though fighting had to be done in conformity with certain conversions ... A king or a ruler according to the Cankam Poets had to be a war hero".

- George, P.K. Fr., A Comparative study of the Cankam Literature of Tamil and the Golden Age Literature of Latin, Unpublished thesis submitted for Ph.D. of the Annamalai University, 1977, pp.134-138.

42. புறநானூறு 182:5-6.

43. மேற்படி 86:4-6.

44. மேற்படி 306:5-7.

45. மேற்படி 79:1-2.

46. மேற்படி 279:8.

47. மேற்படி 41:1-3.

48. மேற்படி 20:18-19.

49. பதிற்றுப்பத்து 61:6.

50. மாணிக்கம், வ.சுப., மு.நூ., ப.202.

51. புறநானூறு 9:1-6.

52. அகநானூறு 309:1-3.

53. புறநானூறு 300:10-11.

54. "Certainly turning one's back to the enemy is a disgrace if it is a sign of fear or cowardice. But the Cankam Poets seem to take the expression too much in a literal sense, so as to leave hardly any room even for a strategic retreat.

- George, P.K. Fr., Op.Cit., p.159.

55. புறநானூறு 167:1-7.

56. மேற்படி 65, 66. அகநானூறு 55.

57. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.) பா.65 உரை.

58. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., _சமணமும் தமிழும்_, சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, ப.183.

59. மேற்படி ப.180.

60. Bagavan Das, _The Science of Emotions_, The Theosophical Publishing House, Madras, 1953, p.176.

61. தொல். பொருள். நூற். 253.

62. புறநானூறு, 312.

63. மேற்படி 86.

64. மேற்படி 278.

65. மேற்படி 279.

66. சிதம்பரனார், சாமி.. எட்டுத்_தொகை. தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1960, ப.70.

67. புறநானூறு 287:3-14.

68. மேற்படி 290:3-4.

69. மேற்படி 330.

70. மேற்படி 122:5-6.

71. மேற்படி 179:6-7.

72. மேற்படி 95:6-8.

73. மேற்படி 55:7-10.

74. மேற்படி 307.

75. புறநானூறு மூலமும் உரையும், உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.). ப.620.

76. புறநானூறு 131.

77. மேற்படி 161:16-20.

78. தொல். பொருள். நூற்.198:3-4.

79. அகநானூறு, 384:9-11.

80. புறநானூறு, 273, 290, 302, 303, 306.

81. Jacquetta Hawkes and Sir Leonard Woolley, History of Mankind, Cultural and Scientific Development. Unesco, 1967, p.485.

82. Nilakanda Sastri, K.A., Foreign Notices of South India, University of Madras, Madras, 1939, p.166.

83. புறநானூறு, 63.

84. மே.ப 200.

85. மே.ப 225:1-3.

86. மே.ப 357.

87. மே.ப 36.

88. மே.ப 367.

89. குறிஞ்சிப்பாட்டு 27-28.

90. பொருநராற்றுப்படை, 54-55.

91. மதுரைக்காஞ்சி, 154-158.

92. பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம் பத்துப் பதிகம், 13-17.

93. குறுந்தொகை 202.

94. புறநானூறு 50.

95. Chadwick, H.M. & Chadwick, N.K., The Growth of Literature, Vol. III, Cambridge at the University Press, 1968, pp.727-728.

96. Bowra, C.M. Op.Cit., pp.31-40.

97. Kailasapathy, K., Proceedings of the Second International Conference Seminar of Tamil Studies, Vol.II, 1971, p.153.

98. ஜெயராமன், ந. சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண்திணை, பக். 300-332.

99. Chadwick, H.M. & Chadwic N.K., Op.Cit., p.728.

* * *

இயல் இரண்டு

புறத்திணை இயல்

புறத்திணை அரசியல்

அரசு அமைந்த முறைகளும் அரசியல் உறவுகளும், இவ்வமைப்புகளைப் பின்பற்றப்படும் அரசியல் கோட்பாடுகளும் ஒரு நாட்டின் அரசியல் நிலையைத் தெரிந்து கொள்ள உதவும் இன்றியமையாத பகுதிகளாகும். தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல், மரபியல் அரசனைக் குறித்தும் போர் முறைகள் குறித்தும் விளக்குகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் ஆட்சியியல், கோட்பாடுகள் குறித்துப் பல செய்திகளை வழங்குகின்றன. எனினும் சங்க காலத்தது எனத் திட்டமான தனித்த ஓர் அரசியல் நூல் இல்லை. சங்க கால மன்னர்களின் வரலாற்றை வரிசை முறையாக அறிவதற்கு வாய்ப்பில்லாத நிலையில் புறநானூறும் பதிற்றுப்பத்தும் வழங்கும் செய்திகளும், அகப்பாடல்களில் உவமையாகப் பெறப்படும் செய்திகளும், பதிகப்பாட்டு வழங்கும் குறிப்புகளுமே அக்கால அரசியல் நிலையை அறிய உதவுகின்றன. சந்திரகுப்தனின் அமைச்சராக இருந்தவராகக் கருதப்பெறும் சாணக்கியர் இயற்றிய 'அர்த்த சாத்திரம்' என்னும் பொருள் நூல், அக்கால வட இந்திய அரசியல் நிலையைத் தெளிவுறக் காட்டுகின்றது. மகாபாரதத்தின் சாந்தி பருவம் என்னும் பகுதியில் அம்புப் படுக்கையிலிருந்து வீடுமர் தருமருக்கு உரைக்கும் வகையில் அரசியல்நெறிகள் தொகுத்துக் கூறப்படுகின்றன. வான்மீகி இராமாயணத்தில் இராமனைக் அறிவுரைக்கும் வகையில் பரதன் வீடணன் ஆகியோரால் அரசியல் நெறிகள் உரைக்கப்படுகின்றன. இவற்றுக்குப் பின் தோன்றிய மனுதரும சாத்திரம் சுக்கிரநீதி நூல்களில் அரசியல் நெறிகளை வகுத்தளிப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க நூலாகும். சங்கத் தொகை நூல்களில் புறநானூற்றில் செவியறிவுறூஉ, பொருண்மொழிக்காஞ்சி ஆகிய துறைகளின் வாயிலாக அரிய அரசியல் கோட்பாடுகள் உரைக்கப்படுகின்றன. எனினும் திருக்குறள் பொருட்பாலே தமிழில் முதன்முதல் காணக்கிடைக்கும் தலைசிறந்த அரசியல் பொருள் நூற்பகுதியாக உள்ளது. தன் காலத்திற்கு முந்தைய அரசியல் கருத்துக்களையும்,

பிறநாட்டு அரசியல் தத்துவங்களையும் அவர் அறிந்திருப்பினும், தமிழ்நாட்டு அரசியலுக்கும், தமிழகச் சமுதாயத்திற்கும் அடிப்படையான தமிழ் நாகரிகக் கோட்பாடுகளின் மீது ஓர் அரசியல் தத்துவ மாளிகையை உருவாக்கியுள்ளார் எனலாம். அர்த்த சாத்திரத்தை ஆராய்ந்த அறிஞர் பலர் அதனை அற அடிப்படையில் அமைந்ததாகக் கூறுகின்றனர்.

> கௌடில்யருக்கு அரசியலே பிரதானமானது. அவர் காலத்திய நிலைமைகளே அவரை அரசியலில் மிகவும் பெரிய அக்கறையான கடுமையான பரிசோதனையைச் செய்யத் தூண்டின. தொன்று தொட்டே அரசியல் என்பது ஒரு விசித்திர விளையாட்டாகவே இருந்து வருகிறது. யுத்தம் தற்பெருமை முதலியவைக்கான சந்தர்ப்பங்கள் எல்லாம் அடியோடு ஒழியும் வரை அரசியல் அப்படித்தானிருக்கும். இது கௌடில்யரின் குற்றமல்ல. அரசுக்கு ஒழுக்கம் அவ்வளவு முக்கியமல்ல. ஆயினும் அவர் ஒரேயொரு தவறைச் செய்து விட்டார். அரசியலின் [illegible] வெவ்வேறு தீய வழிகளை வரிசையிட்டு, எல்லாவற்றையும் அவர் அனுமதிப்பதுதான் அத்தவறாகும்

என்ற பாந்தோபாத்யாயா என்ற அறிஞர் குறிப்பிடுவதைச் சாணக்கியனைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியாளர் காட்டுவர்.[1] ஒழுக்க நெறிகளிலிருந்து விலகாத அரசியலறம் கூறும் திருக்குறள் இவ்வகையில் வேறுபட்டதாகும். இதற்குக் காரணம் திருவள்ளுவர் ஓர் அறவோராக இருந்தது மட்டுமன்றி அவர் கால அரசியல் நிலையும் ஒரு காரணமாகும். இதற்கு நேர் முரணான ஓர் அரசியல் நிலையை அர்த்தசாத்திரம் காட்டுகிறது.

> பத்ரசேனை அவன் சகோதரனே ராணியின் அந்தப்புரத்தில் ஒளிந்திருந்து கொன்றான்; தன் தாயாரின் சயனக் கட்டிலடியில் ஒளிந்திருந்த அரசனான கருசனை அவன் மகனே கொன்றான்; வறுத்த அரிசியில் தேனென்று சொல்லி விஷத்தைக் கலந்து தன் கணவனான காசிராஜனைக்

> கொண்டுவந்த அவனுடைய ராணியே அவனைக் கொன்றாள்;
> விடம் பூசப் பூசப்பட்ட [illegible] கொண்டுவந்து
> வைரந்தியா என்ற அரசனை அவன் மனைவியே கொன்றாள்;
> அவீரா என்ற அரசனையும் அவனது ராணியே, தன்
> நகையில் பதிக்கப்பட்டிருந்த ரத்தினத்தில் விடத்தைத்
> தடவிக் கொண்டிருந்து கொன்றாள்; தன் தலைமுடிக்குள்
> கத்தியை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருந்த விதூரதனை
> அவன் ராணியே கொன்றாள்; ஜாலுதா என்ற அரசனை
> அவன் மனைவியே முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் விடத்தைத்
> தடவி வைத்திருந்து கொன்றாள்

என்று சாணக்கியர் கூறும் பகுதியை அறிஞர் எடுத்துக்காட்டுவர்.[2] இது போன்ற ஒரு நிலை சங்ககாலத் தமிழக அரசியலில் இல்லை. நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி என்னும் தாயத்தார் இருவர் தம்முள் பொருதபோது கோவூர்கிழார். "குடிப் பொருள் அன்று நும் செய்தி" என அறவுரைத்து இருவரையும் சந்து செய்விக்கக் காண்கிறோம்.[3] மனம் மாறுபட்ட தன் புதல்வர்களோடு போர்தொடுத்த கோப்பெருஞ்சோழனைப் புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார், அறிவுறுத்திப் போர்தவிர்த்த செய்தியைப் புறநானூறு குறிக்கிறது.[4] ஆகவே உறவினர்களுக்குள் நயவஞ்சகக் கொலைபுரிந்தோ கொண்ட கொடூரரைச் சூழ்ச்சியாற் கொன்றோ அரச கட்டிலைப் பற்றும் நிகழ்ச்சி சங்ககாலத் தமிழகம் அறியாததாகும். அரசியல் நூல் வல்லோர் ஓர் அரசு ஒழுங்காக இயங்க வேண்டும் என்பதற்குரிய நெறிகளை வகுத்தளிப்பவரே எனினும் தம் காலத்து நிகழ்ச்சிகளை ஒப்பியும் மறுத்தும் கூறுமிடங்களில் அக்கால அரசியல் நிலைமை வெளிப்படாமற் போகா. ஆகவே சங்கத் தனிப்பாடல்கள் பலவும், திருக்குறள் பொருட்பாலும், தமிழகத்து நிலவிய அரசியல் நெறிகளை எதிரொலிக்காமல் இல்லை.

அரசுரிமை

பண்டைத் தமிழகத்தில் அரசுரிமை, அரசக்குடியின் வழியிலே வந்ததாக இருந்தது. விதியே இல்லாத தம்மை அரசக்குடியில் பிறப்பித்து நாடாளும் பேறு நல்கியதாக அன்னோர் கருதினர்.

மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தெனப்
பாறற வந்த பழவிறற் றாயம்[5]

என்று சோழன் நலங்கிள்ளி தன்வரவைப் பேறு குறித்துப் பாடுகிறான். அரசனின் மூத்த மகன் அடுத்த அரசன் என்ற மரபில் சில நன்மைகளுமுண்டு; சில தீமைகளுமுண்டு. அரியணை ஏறுதற்கு நெடுங்கால முன்பாகவே, அஃதாவது மகன் பிறந்தவுடனேயே அரசுரிமை முடிவாகி விடுவதால், உரிமைச் சிக்கல் எழ வாய்ப்பில்லை. பிறந்தவுடனேயே உரிமை பெற்று விடுவதால் அரியணை ஏறுமுன் உள்ள நீண்ட காலப் பகுதியில் அரசற்கு வேண்டும் அத்தனைப் பயிற்சிகளையும் அவ்வுரிமையாளன் பெற முடியும். ஒரு தந்தைக்குத் துணையாக 'சேம அச்சு' போல அவ்வுரிமை மகன் போர்க்களத்திலும் இருப்பான். இவ்வகைய நன்மைகள் உண்டெனினும், அறிவாற்றல் குறைந்தவன், தீய பண்பினன் எனும் நிலையில் ஒருவன் அரசக் குடியில் மூத்தோனாகப் பிறப்பின் அவனையும் மக்கள் அரசனாக ஏற்றாக வேண்டிய நிலையும் உண்டு. அந்நிலை தாம் உரிமை உடையோம் என்ற செருக்கைத் தோற்றுவிக்க வாய்ப்பும் உண்டு. பட்டினப்பாலை அரசியலில் அரசுரிமைச் சிக்கலைக் காட்டும் நிகழ்ச்சிக்குச் சிறப்பான சான்று. கரிகாலன் அரசுரிமை பெற்றதைக் குறிக்கும் பொருநராற்றுப்படையும், பட்டினப்பாலையும் முறையே

தாய்வயிற் றிருந்து தாய மெய்தி[6]

உருகெழு தாய மூழி னெய்தி[7]

என்கின்றன. நச்சினார்க்கினியர் பொருநராற்றுப்படை உரையில்,

தாம் பிறக்கின்ற காலத்துப் பிறரோடே நல்ல
முகூர்த்தமும் வேளையும் தாமுடைய வெற்றிவேலிருந்த
பிறக்கையினாலே அரசுரிமையைப் பெற்றுப் பிறந்தெக்கிறார்[8]

எனக் கரிகாலன் அரசு பெற்றமை குறிக்கக் காண்பர். அரசக்குடியிற் பிறந்த மூத்தோன் அரசுரிமை பெறுதல் வழக்கமாயிருக்க, நல்ல நேரத்திற் பிறந்ததனால்

அரசுரிமை பெற்றான் என நச்சினார்க்கினியர் உரை காண்பது சரியன்று. கரிகாலன் தாய் வயிற்றிலிருக்கும்போதே அவன் தந்தை இறந்ததனால் அப்போதே அவன் அரசுரிமை பெற்றான் என்ற உரையாசிரியர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார் இக்கருத்துக் கேற்பக் கூறும் உரையே ஏற்றுப் பொருந்துவதாகும்.[9] இளமையால் குழவி நிலையிலேயே அரசுரிமை பெற்றதற்கு மேற்கோள் உண்டென்பது அறியப்படும். மகளிர்க்கு நாடாளும் உரிமை அளிக்கப்பட்டதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் யாண்டும் குறிப்பில்லை. பூதப்பாண்டியன் உயிர் நீத்த பின்பு தீப்பாயும் அவன் தேவியைக் குறித்த ஒரு பாடலிலும் அரசுரிமை பெறுவது பற்றிய குறிப்பில்லை.[10] அரியணையில் அரசனுடன் அவன் மனைவியும் அமர்ந்திருக்கும் செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களும், சிலப்பதிகாரமும் குறிக்கின்றன.[11] எனினும் அரசியல் குறித்த செய்திகளில் மனைவியர் பங்கு பெற்ற குறிப்பில்லை.[12] எனவே இது கொண்டு அக்காலத்தில் மகளிர்க்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்பில்லை எனக் கூறுதற்கில்லை. காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனுக்குக் காவல் நடைமுறை ஒழுகத் தக்க நெறிகளையுரைப்பர்.[13] ஔவையார் அதியன் பொருட்டாக அரசியல் தூதரானார்.[14] ஆகவே மகளிர் தலையிடாத அரசியற்போக்கை அக்கால அரசர் மேற்கொண்டனர் என்பது அறியப்படும். அரசன் உயிருடன் இருக்கும்போதே அவன் மக்கள் அரியணையை அடைய அவனோடு மாறுபட்டமைக்குக் கோப்பெருஞ்சோழன் வரலாறு ஒரு சான்றாக அமைகிறது. வடபுலத்தே அரசனிடமே அரசுரிமை காரணமாகக் கொலைகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. உடன் பிறந்தோரைக் கொன்று அரச கட்டில் ஏறியோர் உண்டு. பௌத்த சமயத்தின் அற நெறியை உலகில் பரப்பிய அசோகனே இளமைக்காலத்தில் தன்னைச் சார்ந்தவர்களைக் கொன்று அவர்களின் குருதியில் நீந்தியே அரியணை ஏறியதாக வரலாற்றாசிரியர் குறிக்கின்றனர்.[15] கோப்பெருஞ்சோழன் வரலாற்றில் அத்தகு ஒழுக்கை பகுத்துக்க வேண்டும். ஆனால் புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் என்னும் சான்றோர் கோப்பெருஞ்சோழனைத் தடுத்திருத்தியே உரிய அறிவுரைகளை எடுத்துரைத்துப்

போர் தவிர்க்க வேண்டுகிறார்.[16] நல்லிசை மேற்கொண்ட வேட்கைமிக்க கருத்துடன் ஆட்சியின் வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கிறான். நலங்கிள்ளி நெடுங்கிள்ளி என்ற தாயத்தார் இருவர் தம்முள் போர நேர்ந்தபோது கோவூர் கிழார் ஒரு குடிச் சோழராகிய நீவிர் போரிடுதல் அறம் அன்று எனக் கூறிச் சந்து செய்விக்கிறார்.[17] தமிழ் நிலத்தில் பண்டைய ஒரோவழி அரசியலில் சிக்கல் ஏற்பட்டபோது புலமைச் சான்றோர் தலையிட்டு அறக் கருத்தை நெறிப்படுத்தி நல்லுறவு காணச் செய்தனர் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் போற்றும் அரிசில்கிழார் அவ்வேந்தனுக்கு அரசுதுறை போகிய மகன் அமைந்ததனைக் குறித்து,

ஒடுங்கீர் ஓதி ஒண்ணுதல் கருவில்
எண்ணியல் முற்றி ஈரறிவு புரிந்து
சால்பும் செம்மையும் உளப்படப் பிறவும்
காவற் கமைந்த அரசுதுறை போகிய
வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை ...[18]

எனப் பாராட்டக் காணலாம். இளைய அரசனாகிய மகனைப் பெற்றதை அரசர் மிகவும் விரும்பினர் என்பதையும், அம்மகனைக் காவற் சான்றோருக்குப் பயிற்சிக்கு உட்படுத்தினர் என்பதும் இப்பாராட்டால் அறியப்படும். அதியமானின் மகன் பொகுட்டெழினி திறமையுற்ற யானைச் சேனைக்குப் போல விளங்கினான் என்பர் ஔவையார்.[19] இந்த மகனைப் போர்க்கலப் பயிற்சியிலும் அரசியல் நெறிகளிலும் உருவாக்கிய பண்டைத் தமிழ் வேந்தரின் செயல் இவ்வெடுத்துக்காட்டால் உணரப்படும். பண்டைக் காலமுறையில் நெடுஞ்சேரலாதன் மக்களுள் மூத்தோனாகிய செங்குட்டுவனே அரசுரிமை பெறுதற்கு உரியவனாக இருக்க நிமித்திகனால் ஏற்பட்ட சிக்கலை இளங்கோவே முன்வந்து நீக்கியதாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.[20] அரசுரிமைச் சிக்கல் தன் காலத்தில், தமக்குப் பின்பு ஏற்படாதிருக்கத் திருமணம் விரும்பாத துறவுநெறி மேற்கொண்டு தமையற்கு உரிய அரசை அளித்தார் இளங்கோ என்பர்.[21] வீரர் [illegible] கட்டுவித்த பாடல்

மேற்கொண்டமையினைப் பாரதம் கூறுகிறது.[22] ஆகவே அரசியல் சிக்கல்கள் எழுந்தும் சிறந்த நல்லோரின் தியாக உணர்வால், புலவர் சான்றோரின் அறிவுரையால் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன என அறியலாம்.

பெருவேந்தரும் குறுநில மன்னரும்

சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் முவேந்தரே பண்டைய பெருவேந்தராகத் தொல்காப்பியத்தாலும் சங்க இலக்கியங்களாலும் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்.[23] இம்முவேந்தரும் ஓரோவழி ஒற்றுமை கொண்டிருந்தார்களேயன்றி நிலைத்த உறவும் ஒற்றுமையும் உடையவர்களாயில்லை. முவேந்தரும் ஒற்றுமையாக இருப்பதைப் புலவர் அவாவினர்.[24] எனினும் புகழ் வேட்கையும் போர் விருப்பும் வேந்தமரபும் அவர்களை ஒற்றுமையாக வாழ அனுமதிக்கவில்லை. எனினும் புலவர்கள் முவேந்தரின் ஆணைக்குட்பட்ட மூன்று வேறு நிலப்பகுதியையும் தமிழ் உலகம் என்ற பொதுப் பெயரால் குறிப்பிடுகின்றனர். "பொதுமை சுட்டிய மூவருலகம்" எனத் தமிழகம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.[25] முவேந்தரையும் "தண்டமிழ்க் கிழவர்" எனக் குறிப்பர்.[26] வேங்கடத்திற்கு அப்பாலிருக்கும் நாட்டினை "மொழி பெயர் தேயம்" என்ற பெயரால் புலவர்கள் குறிப்பர்.[27] எனவே மொழி அடிப்படையில் தமிழகம் முழுவதையும் ஒரு நாடாகக் கருதும் உணர்வு அக்காலத்தில் இருந்தது என அறியலாம். கனகசபையார் தமிழ் வேந்தரைப் போலப்பட இருந்தமையினைப் பொறாக்காத [illegible] செல்ட்டியர் படையெடுப்பை ஒப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகவே தமிழ்ப் பொற்காலத்தில் தமிழ் வேந்தர் என்ற ஓருணர்வு முவேந்தரிடத்தும் இருந்தமை சில நிகழ்ச்சிகள் புலப்படுத்துகின்றன. [illegible] ஔவையார் மூவரும் மனமொத்துத் தொடர்புடையராகவும் குறித்திருக்கின்றனர். செங்குட்டுவன் தாய் சோழர் குடியினள் எனப் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகமும் சிலப்பதிகாரமும் கூறுகின்றன.[28] கரிகாலன் மகள் ஆதிமந்தியைச் சேரன் ஆட்டனத்தி மணந்து கொண்ட செய்தியை அகநானூறும் சிலப்பதிகாரமும் காட்டுகின்றன.[29] இவ்வேந்தர் குடியினர் வேளிர் குடியினரோடும்

மணவினைத் தொடர்புடையர். தம்மையொத்த பெருவேந்தரின் உறவினை, குறுநில மன்னரெனத் திகழ்ந்த வேளிர் உறவினை மணவினைத் தொடர்பு கொண்டிருந்த அக்கால நிலவுடைமைச் சமுதாய நிலை அறியப்படும். தம்மையொத்த மதிப்பும், செல்வமும், வலிமையும் உடையவர்களிடமே பெண்கொள்ளும் ஒரு சமூக நிலையை புலப்படக் காட்டுகின்றன. காதற் களவுநெறி பரவலாகவும், போற்றத் தக்கதாகவும் பேசப்பெறும் சங்க காலத்தில் காதற்களவு காரணமாக வேந்தக் குடியினன் ஒருவன் ஏழ் எளிய குடியைச் சார்ந்த பெண்டிடம் மனஞ்சாய்ந்து அவளைத் தன் பெருங்கோப்பெண்டாகக் கொண்டான் என்ற குறிப்பு எதுவுமில்லை. செல்வப் பெருக்கும் அதிகாரப் பெருக்கமும் மன்னர்களின் வாழ்க்கைப் போக்கை வரையறுத்த நெறிக்குச் செல்லாமை குறிக்கத்தக்கனவாம். பன்மனைவியர் கொண்டும் பழகியும், பரத்தையரொடும் அக்காலத்திருந்த களவு, நாடகம், புறம்பாக்கல் போன்ற ஒழுக்கக் கேடுகள் அக்கால அரச மரபில் இருந்திருக்கின்றன.

சங்க காலக் குறுநில மன்னர்களில் பலர் சிறப்புப் பெற்றவர்கள். தம் நிலப்பரப்பால் அவர்களின் உடைமைப் பரப்பு பெருவேந்தரின் நிலப்பரப்பினும் பெரிதாக இருந்தது. மலையமான் திருமுடிக்காரியிடம் பெருவேந்தரே படையுதவி வேண்டியிருக்கின்றனர்.[30] மூவேந்தரினும் குறுநில மன்னர்களே புலவர்க்கும் பாணர்க்கும் அடையாத நெடுங்கதவும் அன்பளித்த மொழியும் கொண்டு அவர்களின் வறுமை ஓட்டியிருக்கின்றனர். குமணனைப் பாடும் பெருஞ்சித்திரனார், பாரி, ஓரி, காரி, அதியமான், பேகன், ஆய், நள்ளி ஆகிய ஏழு வள்ளல்களும் இறந்த பட்டியலைக் குறிக்கிறார்.[31] சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் இவ்வெழு வள்ளல்களாக எழுவர் மன்னர் புகழப்படுகின்றனர்.[32] ஔவையார், கபிலர், பரணர், நக்கீரர் ஆகிய பெரும்புலவர்கள் குறுநில மன்னரைச் சிறப்பப் பாடியுள்ளனர். கபிலர் பாரியொடு உயிர்நட்புப் பூண்ட உரவோர். புறநானூற்றில் பத்தொன்பது பாடல்களில் கபிலர் பாரியைப் பற்றிப் பாடுவர்.[33] அவனை வாழ்வின் உயிரெனத் தாங்கிய உடனிருந்தே, பாரியிறந்தபின் அவன் மகளிர்க்குத் தந்தையாக இருந்து,

இம்மை போலக் காட்டி உம்மை
இடையில் காட்சி நின்னோ
டுடனுறை வாழ்க்கை புரிந்த பாலே[34]

எனக் கூறி உயிர் துறந்ததைக் காணலாம். வேள் பாரியின் பறம்பை புறநானூற்றில் முற்றுகையிடப் புலவர் பிறரால் உவமையாக்கப்படுகின்றது.[35] பற்றக் கொடுக்காத முல்லைக் கொடி போல வளரும் பாரி மகளிரைக் கபிலர் அடைக்கலப் படுத்த முனைகையில் அவன் முல்லைக்குத் தேர் ஈந்த செய்தி கபிலரால் கூறப் படுகிறது.[36] கொடை மடத்தால் புகழ் பூண்ட பாரியின் பெருமையும் சிறப்பும் மூவேந்தரையும் அவனிடம் படையெடுக்கத் தூண்டுகின்றன. மூவேந்தரும் பொறாத வரை அவர்கள் முற்றிய மன்னனான பாரியைத் தோல்வியுறச் செய்துவிடினும் அவர்களின் பெருமிதத்திற்கும் புகழிற்கும் இப்படையெடுப்பு ஒரு பொருட்டாகவே அமையவில்லை. வேல்கொண்ட வேந்தர் நாடும் செல்வம் ஒழியினும் ஒருவனைப் பகைத்தபோதிய காரணமின்றி மூவேந்தர் வந்த குறைகளுடன் ஆறுதல் என்பதைக் கபிலர் பாடல் நன்கு விளக்குகின்றது.[37] வல்வில் ஓரி வன்பரணரால் கழைதின்யானையாரால் பல புறப்பாடல்களில் பாடப்பெற்ற வள்ளல்.[38] விறலினால் புகழ்பெற்றிருந்த சென்ற அம்பு பல விலங்குகளை ஊடுருவி வீழ்த்தும் வில்லாண்மை, இரவலர்க்கு அறிப்பூட்டும் வள்ளன்மை ஆகியன இப்பாடல்களில் கூறப்பெறுகின்றன. கொல்லி மலைத் தலைவனாகிய ஓரி மலையமான் திருமுடிக்காரியோடு மாறுபாடு கொண்டு போர் செய்தான் என அறியப்படுகிறது.[39] காரி ஓரியைக் கொன்று கொல்லிமலையைச் சேரனுக்களித்தான் என அகநானூறு கூறுகின்றது.[40] கபிலர், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், ஆகிய இரு புலவர்கள் இவனைப் பாடியுள்ளனர். 125ஆம் புறப்பாட்டின் தலைவனாகக் குறிக்கப்பெறும் தேர்வண் மலையன் என்பவன் இக்காரியே ஆவன்.[41] மூவேந்தரும் இவன் படைவேண்டுமளவு சிறப்புடையனாகக் கபிலர் பாடுவர்.[42] சேரமான் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையும் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் போரிட்டபோது சேரனுக்கு மலையமான் உதவி நின்றதை புறப்பாட்டின் அடிகள் வெளிக்காட்டுகின்றன

பாடுகிறார்.[43] அதனால் [illegible] திறத்தையும், கல்லாடனாரும், [illegible] கபிலரும், [illegible] மன்னனை உவமை வழிப் போற்றினர்.[44] ஔவையார் அதியமானைப் பற்றிய இருபத்திரண்டு புறப்பாடல்களையும், அதியமான் மகன் பொகுட்டெழினியைப் பற்றிய ஒரு புறப்பாடலையும் பாடியுள்ளார்.[45] அதியனின் கொடை வன்மையைப் பலவாறாகப் போற்றிப் புகழும் ஔவையாரே ஒருவன் அவன் பாலில் நிற்குந்தன்மையைக் கூறிப் பாடியுள்ளார்.[46] இத்தகைய ஔவைக்கும் அதியனுக்கும் நெருங்கிய நட்பு ஏற்பட்ட பின் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். அதியமானே பெருஞ்சித்திரனாரைக் காணாது தந்த பரிசிலை அப்புலவர் ஏற்காது வெறுத்துப் பாடிய நிகழ்ச்சியும்.[47] இப்பெருஞ்சித்திரனாரே குமணனால் பெரிதும் போற்றப்பட்டிருக்கிறார்.[48] ஆகவே ஒரு வள்ளலுக்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு புலவருக்கும் இடையில் நிலவும் இறுகிய நட்பு அவ்வள்ளலுக்கும் புலவர் பிறர்க்கும் இல்லாமற் போவதைக் காண முடிகிறது. பாரியும் கபிலரும், அதியனும் ஔவையும் குமணனும் பெருஞ்சித்திரனாரும், ஓர் உயிரும் உடலுமாயும், போல ஒருவர்க்கு ஒரு புலவர் நெருங்கிய நட்புரிமை பூண்டவராக விளங்குகிறார். இம்முறையிலேதான் 'அவைக்களப் புலவர்' என்ற ஒருநிலை உருவாகியிருக்க வேண்டும். வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் மயிலுக்குப் போர்வை தந்த கொடை மடச் செயலுடையவன். பரணர் இவன் கொடைப் பெருமையை நான்கு புறப்பாடல்களில், உவமையாக அதனைத் திறம் பாடலமைத்தும் பாடியுள்ளார்.[49] ஈர நெஞ்சு உடைய பேகன் தன் மனைவி கண்ணகியைத் துறந்து வேறொரு பெண்ணை நயந்தபோது, அவனது அந்நெறியின் பிழைபாட்டை உணர்த்தும் வகையில், கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் ஆகிய புலவர் நால்வர் ஐந்து பாடல்கள் பாடியுள்ளனர்.[50] அரசரது தவறாற்றலையின்கண் உள்ள குறையையும் சுட்டிக் கூறும் உரிமைபெற்ற புலமை வாழ்க்கைத் தனிப்பெரும் சிறப்பினைக் காட்டுவன இப்பாடல்கள் எனலாம். அஃறிணை மயிலுக்கு அருளைச் செய்தவன் உயர்திணை மனைவிக்கு இன்னாப் பிழைத் தந்ததைச் சுட்டி 'நீ நின் மனைவியொடு சேர்ந்து வாழ்தலே யாம் வேண்டும்

பரிசில்' எனக் கூறும் புலவர்களின் கொள்கைச் சான்று இப்பாடலில் புலனாகும். ஆய் அண்டிரனை உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பன்னிரண்டு புறப்பாடல்களிலும், துறையூர் ஓடைகிழார் ஒரு புறப்பாட்டிலும், குட்டுவன் கீரனார் ஒரு புறப் பாட்டிலும் பாடியுள்ளனர்.51 'மோசி பாடிய ஆய்' என்ற புறநானூற்றுத் தொடரால் புலவரின் பெருமையும் இவர்க்கிருந்த நெடிய நட்பும் அறியப்படும்.52 ஆய்வள்ளலைக் காரிக்கண்ணனாரும், மோசிகீரனாரும், பாண்கொற்றனாரும் பரணரும் உவமையாக்கிப் புகழ்ந்துரைப்பர்.53 ஆய் வள்ளல் யானைக் கொடை புலவர்களால் பெரிதும் போற்றப்படுகிறது. "ஆஅய் நின்னாட்டு இளம்பிடி ஒருசூல் பத்தீனும்மோ" என்னும் கவிச் சுவையுடைய [illegible] 'ஆய் அண்டிரன் வென்றி பாடிய சொற்கோ' என்னும் முடமோசியார் விருப்பு மிகத் தொகுப்பர்.54 கண்டீரக் கோப்பெரு நள்ளி வன்பரணரால் ஒரு புறப்பாடலில் பாடப்பட்டவன்.55 [illegible] கொடுக்கும் நல்ல இயல்பு புறநானூற்றுப் பாடலாலும் சிறுபாணாற்றுப்படையாலும் அறியப்படும்.56 இவ்வெழு வள்ளல்களையும் 'கடையெழு வள்ளல்கள்' எனக் குறிக்கும் வழக்கு பிற்காலத்ததாகும். இவர்க்குப் பின் இத்தகையதொரு வள்ளல் இல்லை, புறநானூற்றிலும் சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் சொல்லப்படுவதைப்போல [illegible] என்ற கருத்தே 'கடையெழு வள்ளல்' என்ற தொடரால் உணர்த்தப் படுகிறது.57 தலையையே பரிசிற்பொருளாகக் கொடுக்க முனைந்த குமணன் இப்பட்டியலில் இடம் பெற்றிலன். எழுவரும் மாய்ந்த பின்னர் இரவலர் நினைக்கத் தக்கவனாக நீயே இருக்கிறாய் எனக் குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனாரும், நல்லியக்கோடனை நத்தத்தனாரும் போற்றுவர்.58 இக்குறுநில மன்னர்கள் சங்கப்புலவர் மூவேந்தரினும் மிக்க நிலையில் இருத்தியிருக்கின்றனர். இக்குறுநில மன்னர்களேயன்றி, அதியன், ஆதனுங்கன், எழினி, இருங்கோவேள், இளங்கண்டீரக்கோ, இளங்குமணன், இளவிச்சிக்கோ, இளவெளிமான், ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன்மாறன், எவ்வி, எழினி, ஏறைக்கோன், கொண்கானங்கிழான், ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன், ஓய்மான்

நல்லியக்கோடன், ஓய்மான் வில்லியாதன், கடியநெடுவேட்டுவன், கரும்பனூர்க் கிழான், குமணன், கொண்கானங் கிழான், சிறுகுடி கிழான் பண்ணன், தொண்டைமான், நள்ளி, நாஞ்சில் வள்ளுவன், பழையன், பிட்டங்கொற்றன், புல்லி, மல்லிகிழான் காரியாதி ஆகிய கொடையாளிகள். குறுநில மன்னர்களாகவும், ஊர்த் தலைவர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றனர். இக்குறுநில மன்னர்கட்கும் பெருவேந்தரோடு சிலபோது உறவும் சிலபோது மாறுபாடும் இருந்திருக்கின்றன. ஆயினும் இரக்கமும், கொடையியல்பும் மிக்க இக்குறுநில மன்னர்களிடையே கொடைப் பண்பில்லா [illegible]மானும், பெண்கொலை புரிந்த நன்னனும் இருக்கின்றனர். நாட்டாட்சி ஆசையால் உடன்பிறந்தவனின் தலையை வெட்ட ஏவும் நெஞ்சமுடையவனும் இருக்கிறான். இத்தகைய குறையுடையோர் புலவரால் தூற்றப்படுகின்றனர். சங்ககாலக் குறுநில மன்னர் பலரும், வேள் என்னும் குடிப்பெயருடையவராக இருக்கின்றனர். நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில்,

> துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்
> வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்குடி வேளிர்
> உள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையுங் கொண்டு போந்து
> காடு கெடுத்து நாடாக்கி[59]

என்று அகத்தியர் தமிழகம் வந்த புராணச் செய்தியைக் கூறுவர். இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு அறிஞர் மு. இராகவையங்கார் வேளிர்குடியினர் வடநாட்டிலிருந்து வந்தவரென்பர்.[60] வேள் என்னும் சொல் தமிழில் மண், விருப்பம், தலைவன் எனப் பல பொருளில் வழங்கும் ஒரு சொல்லாகும்.[61] வேட்கோவர், வேட்டம், பாரிவேள் ஆகிய சொற்கள் இப்பொருள்களில் வழங்கக் காணலாம். மண்ணுரிமை பூண்ட விருப்பத்திற்குரிய தலைமக்களை வேளாளர் என்பர்.[62] உழவுத்தொழிலும் தமிழ்நிலக் குடியினரே வேளிர் எனப்பட்டனர். ஆகவே வேளிர்களை ஆரியர் [illegible] [illegible]. இராகவையங்கார் கூற்றின்படி, வேளிர் வடபுலத்திருந்து வந்தவர்கள் என்றும், ஆய் அண்டிரன் எனும் பெயர் ஆந்திரன் எனும் பெயரோடு

தொடர்புடையதென்றும், வேள்புலம் மகாராட்டிரமே என்றும் கூறுவர் எனினும் வரலாற்றுச் சான்றுகளற்ற கருத்துக்களாகும்.[63]

நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுட் டோன்றிச்
செம்புபுனைந் தியற்றிய சேணெடும் புரிசை
உவரா ஈகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே விறற்போ ரண்ணல்[64]

என்று இருங்கோவேளைக் கபிலர், வடநாட்டு முனிவர் வழிவந்தவராக உரைப்பர். பல்வேறு வேந்தர்களுக்கு இவ்வாறு கோத்திர முறை கற்பிக்கும் ஒரு நெறி அந்நாளில் தமிழகத்திற் புகுத்தப்பட்டதையே இக்குறிப்பு காட்டுகிறதேயன்றி இது வரலாறாகத் தகுவதில்லை. பெருவேந்தர்கள் வடக்குப் பகுதிகளையும், சமவெளிப் பகுதிகளையும் ஆண்டுவந்த குறுநில மன்னர்கள் மலைகளையும், காட்டுப் பகுதிகளையும் ஆண்டனர் எனக் காட்டுவர் அறிஞர் சிலர் ஆய்வாளர்.[65] இவ்வாறு குறுநில மன்னர்க்கு மலை உரியதாக உரைக்கப்படுதலைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. குறுநில மன்னர்களைப் புகழ்ந்த பாடல் புலவர்கள் பெருவேந்தர்களை மதியாத செருக்கையும் புறநானூறு காட்டுகின்றது. மோரிச் சனைவரைப் போற்றும் புலவர்கள் பெருவேந்தரை 'வம்ப வேந்தர்' என்று குறிக்கின்றனர்.[66] மோரி மன்னர் இந்தியத்தின் பழங்குடியினர் எனவும் பெருவேந்தர் இந்தியத்திற்கோ பழங்கோ புதியவர் என்பதனைத் தெளிவு காட்டும்.

மூவேந்தர், குறுநில மன்னர் ஆகியோரின் தலைமுறைகள் வரிசையுற அறியப்படவில்லை. சங்க இலக்கியங்களைக் கொண்டு மூவேந்தரின் பரம்பரை முறைகளை அறிஞர் சிலர் ஓரளவு வரிசைப்படுத்தியுள்ளனர்.[67] புறநானூறு பதிற்றுப்பத்து ஆகிய நூல்களிலும் காணப்படும் செய்திகளையும் அகம் பொருள் நூல்களின் உரைகளில் பயின்ற செய்திகளையும் கொண்டு வகுக்கப்பட்டுள்ள இத்தலைமுறை வரிசை முற்றிலும் சரியானது எனக் கூறவியலாத நிலையே உள்ளது நம்

தெளிவுற உணரலாகும். 125ஆம் புறநானூற்றுப் பாட்டில் குறிப்பிடப்பெறும் தேர்வண்மலையன் திருமுடிக்காரியே என்பர் ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்.[68] இப்பாடலுக்கு முன்னும் பின்னும் காரியைக் குறித்த பாடல்களே இடம்பெற்றுள்ளன. இக்காரியைப் பாடிய கபிலர் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடியுள்ளார். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் காலம் கி.பி. 25 முதல் கி.பி. 50 வரை என்பர் சிவராசப்பிள்ளையவர்கள்.[69] ஆகவே மலையமான் திருமுடிக்காரியும் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனும் ஒருகாலத்தவராதல் வேண்டும். ஆனால் காரியின் உதவி பெற்ற இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி மாந்தரஞ்சேரலோடு பொருத செய்தியைப் புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.[70] மாந்தரஞ்சேரலின் காலம் கி.பி. 125 முதல் 150 வரை என்று சிவராசப்பிள்ளை அவர்கள் கூறுவர்.[7 இக்கருத்தின்படி மலையமான் திருமுடிக்காரி செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் காலத்திலிருந்து மாந்தரஞ்சேரல் காலம் வரை இருந்தான் என்ற தவறான கருத்தேற்படும். மேலும் இம்மாந்தரஞ்சேரல், யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறைக்கும் பிற்கோன் என ஆசிரியர் கருதுவதையும் உட்கொண்டு சிவராசப்பிள்ளையவர்களின் கணிப்பின்படி மலையமான் திருமுடிக்காரி நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் அரசு செய்தானாகக் கொள்ள நேரிடும். ஆகவே இவர்தம் காலக்கணிப்பு சரியாக அமையவில்லை என்பது தெளிவாகும். புலவர்கள் உண்மை வழியாகக் காட்டும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அவர்கள் காலத்திற்குரியவை, குறிப்பிட்டவை எந்த மன்னரை முதலாக அரசர்களின் காலத்தை முடிவுசெய்வதற்குப் பெருந்துணையாக உள்ளன. பரணர் [illegible] போரைப் பற்றிய வரலாற்றுச் சான்றுகளையும், நக்கீரர் [illegible] போரைப் பற்றிய வரலாற்றுச் சான்றுகளையும், மாமூலனார் [illegible] பற்றிய வரலாற்றுச் சான்றுகளையும் வழங்குவர். தமக்கு முன் தம்காலத்தும் வாழ்ந்த வரலாற்று மக்களைக் குறித்து இப்புலவர்கள் தரும் செய்திகளே சங்ககால அரச மரபினரைக் காலமுறைப்படி அறிய [illegible]

அவர்கள் காலநிலை, அரசியல்நிலை பற்றி அறியத் துணைபுரிகின்றன. உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி, கரிகாற் பெருவளத்தான், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி, நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், செங்கணான், செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி, நலங்கிள்ளி, மாவளத்தான், நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி, போர்வைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி, முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி, வேற்பஃறடக்கைப் பெருநற்கிள்ளி, கோப்பெருஞ்சோழன், நெடுங்கிள்ளி, மணக்கிள்ளி ஆகிய புகழ்மிக்க சோழ வேந்தர்கள் சங்கத்தொகை நூல்களால் அறியப்படுகின்றனர். சங்க காலத்தில் கரிகாலன் என்ற பெயருடைய சோழ மன்னர் இருவர் இருந்தனரென்றும், பொருநராற்றுப்படை பாடப்பெற்ற கரிகாலன் முதற் கரிகாலன் என்றும், இமயம் வரை படையெடுத்துச் சென்றவன் இரண்டாம் கரிகாலன் என்றும் அறிஞர் [illegible] கருதுவர்.[72] இரண்டாம் கரிகாலனைக் குறித்தே பொருநராற்றுப்படையும், பட்டினப்பாலையும் பாடப்பட்டுள்ளன. இக்கரிகாலன் தந்தை இளஞ்சேட்சென்னி அரசாளும் பொழுது இளங்கோவாக இருந்திருக்கலாம் என்பர் பேராசிரியர் இராசமாணிக்கனார்.[73] இளமையிலே கரிகாலன் காலத்தில் அரசுரிமைச் சிக்கல் ஏற்பட்டுக் கரிகாலன் சிறைப்பட்டுப் பின் சிறையினின்று தப்பிப் பகைவரை வென்று அரசுரிமை பெற்றுக் கொண்டான். இச்செய்தி பட்டினப்பாலையால் விளக்கப்படுகின்றது.[74] இக்கரிகாலன் இலங்கையை ஆண்ட வசப அரசன் மகனான வங்க நாசிகனின் காலத்தில் இலங்கை மீது படையெடுத்துச் சென்று சிங்களர் பன்னீராயிரவரைச் சிறைசெய்து கொண்டுவந்து காவிரிக்குக் கரையமைத்தான் என்று வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பதை அறிஞர் ஏற்றுக்கொண்டனர்.[75] அந்த நாசிகனின் மகனே [illegible] [illegible] வந்த [illegible] இலங்கைக் கயவாகு ஆவான்.[76] இரண்டாம் கரிகாலன் சோழன் [illegible] நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்து பிற்பகுதியில் இறந்துபட்டான் என அறிஞர்

[illegible] [illegible].[77] என்றும் [illegible] [illegible] தந்தையான முதற் கரிகாலன் குறிக்கப்படுகிறான்.[78] இம்முதற் கரிகாலனைப் பரணர் பாடியுள்ளமை காணத்தக்கது.[79] ஆகவே சிலப்பதிகாரம் கரிகாலர் இருவரையும் பற்றிப் பேசுகிறது. முன்னோரின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் நற்செயல்களையும் தம் காவிய மன்னர் மீது புலவர் ஏற்றிக் கூறுதல் உண்டு என்பதைப் பேராசிரியர் ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.[80] இவ்வடிப்படையில் கரிகாலர் இருவரின் வரலாறு ஒருவர் வரலாறு போலத் தோற்றுவித்திருப்பதாக உள்ளது. சோழர் குடியில் வந்த சில வேந்தர்களைப் பற்றிச் சிற்சில செய்திகளே அறியப்படுகின்றன. யாது காரணமாகவோ தந்தையோடு மனம் மாறுபட்டு வந்த போரினைக் கோப்பெருஞ்சோழன், ஒருவழிப் பிறந்தும் தம்மைப் பகைத்த நல்லிசைச் செம்மியர், பெற்ற வளர்த்த மக்களோடு மாறுபட்டு, முடிவில் காணா ஒருவருடன் நட்புமிகும் புலவோருடன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்த கோப்பெருஞ்சோழன், என்ற சில வேந்தர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் அறியப்படுகின்றன. கிள்ளி [illegible] பெயரும், செம்பிய [illegible] பெயரும், வளவன் சென்னிப் பெயரும் சோழ வேந்தர்க்குப் பெயரடையாகவுள்ளன.

சங்ககாலப் பாண்டி வேந்தருள், நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன், பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, ஆகிய இருவரும் கடைச்சங்க காலத்திற்கு முற்பட்டவரென்பர் அறிஞர் சதாசிவப் பண்டாரத்தார்.[82] நிலந்தரு திருவில் நெடியோன் என்ற பெயர் கொண்டு இவ்வேந்தன் இருபத்து நாலாயிரம் ஆண்டு அரசு வீற்றிருந்ததாக நச்சினார்க்கினியர் புனைந்துரைப்பர்.[83] "நிலந்தந்த பேருதவிப் பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன்" என்ற தொடரைக் காட்டியும், "முந்நீர் விழவின் நெடியோன்" என்ற புறநானூற்றுத் தொடரைக் கொண்டு முற்காலத்தில் பாண்டி நாட்டின் பகுதி கடலால் அழிந்ததையும், அழிந்த பகுதிக்கீடாக மக்களுக்கு

வேறு நிலந்தந்தவனையும், முந்நீர் விழா நெடியோனையும் அறியப்படும்.[83] இவன் காலத்தில் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்ட செய்தியைப் பாயிர ஆசிரியர் பனம்பாரனார் குறிப்பர்.[84] அறியப்படும் பாண்டிய அரசருள் இவனே தொன்மையானவன் எனக் கருதலாம். கடைச்சங்க காலப் பாண்டியருள் குறிக்கத்தக்கோர், கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி, பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன், பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், பாண்டியன் கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர்வழுதி, பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதி, நல்வழுதி, கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி, இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், குறுவழுதி, வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி, நம்பி நெடுஞ்செழியன், ஆகியோராவர். இவருள் பலர் தாமே பாவியற்றும் திறனுடையோர் என அறியலாம். எனினும் அப்பாக்களுள் தம்வரலாற்றுக் குறிப்புகளைப் பொறித்த இவர்கள் பாடவில்லை. ஆரியப்படை கடந்த என்ற அடைமொழிக்குரிய செய்தியோ சான்றோ ஏதும் அப்பாண்டியன் பாடலிலோ, தொகைநூற் கொளுவிற் பிறவிடங்களிலோ அறியப்படவில்லை. இந்நெடுந்தகை வடஆரியர் படை கடந்தனாகக் கூறும் சிலப்பதிகாரமும் இந்நிகழ்ச்சியை விளக்கிக் கூறவில்லை. நீதிக்காக உயிர்நீத்த இந்நெடுஞ்செழியனைக் குறித்துச் சிலப்பதிகாரம் கூறும் வழக்குரை காதைச்செய்தியை அகத்தொகை நூற்பாடல் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. எனினும் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் கூறுவது போல இந்நெடுஞ்செழியனை ஒரு கற்பித அரசன் என்று கூறுதல் பொருந்தாது.[85] 'ஆரியப்படை கடந்த' என்ற அடைமொழியும் இவ்வரசன் பாடியுள்ள ஒரு புறப்பாடலும், இவனைக் கற்பித அரசன் என்று எண்ணவிடா. நேராகப் புரிந்த ஒரு கொலைவினையை அறவும் தொடர்பில்லாத ஒரு வேந்தன் மீது இவ்வேனோ போலும் ஒரு சான்றோர் ஏற்றியுரைத்தார் எனக் கூறுதலும் சாலாது.

ஆகவே கோவலன் கொலை நிகழ்ச்சியும், வடவாரியர் படைகடந்ததும் நடந்தனவாதல் வேண்டும். வேத வேள்வியைப் போற்றலும், அந்தணர்க்கு வேண்டுவன எல்லாம் செய்தலும் தமிழரசர்களின் தலையாய கடன்களாகப் புலவர்களால் பாடப்பட்ட ஒரு காலச்சூழலில் குறிப்பிடத்தக்க கடந்த செயல் பாடப்படாது போயிருக்க முடியாது.[86] செங்குட்டுவனின் வடபுல வெற்றியைக் கூடச் சிலப்பதிகார வழியே நாம் அறிய முடிகிறது என்பதை நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். வைதிக நெறிக்கு மாறான சமண சமயத்தைச் சார்ந்த இளங்கோவடிகள் இவ்வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் புறக்கணியாது பாடியுள்ளார் என்பதும் எண்ணத் தக்கது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மிக இளமைக் காலத்தில் பகைவர் எழுவரை வென்ற செய்தி புறநானூறு, அகநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை ஆகிய நூல்களில் கூறப்படுகிறது.[87] சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையும், செம்பியனும், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இளங்கோவேண்மான், பொருநன் ஆகிய எழுவருடன் சேர்ந்த பாண்டியனுடன் போர் புரிந்தனரென்றும், தமிழகம் முன் என்றும் கண்டிராத அப்பகைக் காட்சியைக் கண்கூட்டிற்றென்றும் அறிஞர் கூறுவர்.[8] நெடுஞ்செழியனின் இவ்வெற்றியைப் பாடும் குடபுலவியனார், "தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங்கானம்" என இக்களத்தைக் குறிப்பர்.[89] தமிழக வேந்தர்கள் தம்முள் பொருத காட்சியை இக்களம் காட்டுகிறது. பெருவேந்தர்கள் குறுநில மன்னரையும் வேளிரையும், போரில் துணைக்கழைத்துக் கொண்டதைத் தலையாலங்கானப் போர் நிகழ்ச்சி காட்டுகின்றது. ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனுக்கு மாவன், ஆந்தை, அந்துவஞ் சாத்தன், ஆதனழிசி, இயக்கன் என நண்பர் இருந்தனரென அப்பாண்டியனின் வஞ்சினப்பாட்டு தெரிவிக்கின்றது. வேங்கை மார்பன் என்ற குறுநில மன்னனை வென்று கானப்பேரெயிலை உக்கிரப்பெருவழுதி கைக்கொண்ட செயலை ஐயூர் மூலங்கிழார் பாடுவர்.[90] இவ்வேந்தன் சேரமான் மாரி வெண்கோவுடனும், சோழன்

இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியுடன் ஒருங்கிருந்த திறத்தினை ஔவையார் உவந்து பாடுகிறார்.[91] முப்பெரும் வேந்தர்கள் இவ்வாறு ஒற்றுமையாக இருந்த நிகழ்ச்சியைப் புலவர்கள் போற்றி வரைந்துப் பதிவாக்கியுள்ளனர். போர் நிகழ்ச்சிகள், இறந்துபட்ட பின் பாடிய கையறுநிலைப் பாடல்கள் ஆகியவை இவ்வேந்தர்களின் வரலாற்றை ஒளிரக் காட்டுகின்றன.

சோழரும், பாண்டியரும் போலன்றிச் சேரர், வரலாறு காட்டும் தனி இலக்கியம் படைத்தவராயுள்ளனர். பத்துச் சேர அரசர்களின் வெற்றி வீரங்களைப் பாடும் பதிற்றுப்பத்து முறையான ஒரு வரலாற்று இலக்கியமாகும், சேர அரசர் ஒரு பரம்பரை வரிசை முறையை ஓரளவு தெளிவுறத் தருகிறது. பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங்களை ஆராய்ந்த அறிஞர் சதாசிவ பண்டாரத்தார் உதியன் மரபினர், இரும்பொறை மரபினர் என இரு மரபினர் சேர மண்டலத்தைத் தனித்தனி பகுதிகளிலிருந்து அரசாண்டனர் என்றும், கிடைக்கும் எட்டுப்பத்துகளின் தலைவர்களில் உதியன் மரபினர் ஐவர் என்றும், இரும்பொறை மரபினர் மூவரென்றும் கூறுவர்.[92] கிடைக்காதவற்றுள் முதற்பத்து உதியஞ் சேரலைப் பற்றியதாகவும், இறுதிப்பத்து யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையைப் பற்றியதாகவும் இருக்குமென்று [illegible] [illegible] [illegible] குறிப்பிடுகிறார்.[93] இவ்விரு வழிமுறையினரும் மக்கள் தாயத்தினரா, மருமக்கள் தாயத்தினரா என்பதில் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுள்ளது. பதிற்றுப்பத்து பாடப்பெற்ற பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் [illegible] பதிகங்கள் இயற்றப்பட்டன என்பது அறிஞர் கருத்தாகும்.[94] இப்பதிகங்கள் கூறுவ கொண்டு கூறப்பெறும் தாயமுறை சரியானதாக இருக்குமென [illegible]; உதாரணம் பதிற்றுப் பதிகத்தில்,

குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேர லாதற்குச்
சோழன் மணக்கிள்ளி ஈன்ற மகன்[95]

என்ற கருப்பொருள் உறவுமுறை பொருத்தமுடையதாக இல்லை. இதனால், "சோழன் மகளின் மகளின் மகன்" என்ற தொடர் இருக்க வேண்டுமென்பர் திரு. சதாசிவம்.[96] சோழன் மகளின் என்பதற்குப் பின் மகன் முறை குறிக்கும் ஒரு சொல் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பர் சோமசுந்தர பாரதியார்.[97] "ராஜேந்திரச் சோழன் மகள் ஈன்ற மைந்தன்" என்பர் இளங்கோவடிகள்.[98] "சோழன் நல்மகள் நற்சோணை" என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்.[99] இத்தகைய முரண்பட்ட குறிப்புக்களால் சேரனின் முடிவுநிலைத் தெளிவுற அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை. எனினும் ஒரு தந்தையராக பத்துச் சேர அரசர்கள் சேரநாட்டின் பகுதிகளை ஆண்டனர் என்ற செய்தி பதிற்றுப்பத்திலிருந்து உணரப்படுகிறது. இக்குறிப்புகள், ஒரு வேந்தனுக்கு மூன்று மக்களென்றால், மூவர் பின் ஒருவராக முடிசூடிக்கொள்ளும் வழக்கத்தைக் காட்டுகின்றன என்பர் ஔவை. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்.[100] இமயவரம்பனுக்குப் பின் அவன் தம்பியும், அதற்குப் பின் இமயவரம்பன் மக்கள் மூவர் அடுத்தடுத்தும் அரியணை ஏறிய செய்தி பதிற்றுப்பத்தாலறியப்படும். பதிகங்களின் குறிப்புகளிலிருந்து சேர வேந்தர் சோழரிடமும், வேளிரிடமும் மகட்கொடை பெற்றனர் என்ற செய்தி அறியப்படுகிறது.[101] சேரர்க்கு மகட்கொடை நேர்ந்த ஆய்வேள் முதலியோர் குட்ட நாட்டுக்குத் தெற்கில் வேணாடு என்னும் பகுதியில் வாழ்ந்தோராவர்.

தமிழகத்தின் பெருவேந்தர்களான மூவேந்தர்களும், அவர்களுக்குத் துணையாயமைந்த வேளிர் முதலியோரான குறுநில மன்னரும், இந்தியத்தின் வழிவழி வந்த தமிழ்க் குடியினராவர். பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே அரச மரபும், ஆட்சிநெறியும் இந்தியத்தில் தோன்றிவிட்டன என்பதை இவர்களின் பழமையும் சிறப்பும் கொண்டு அறியலாம். இவர்களின் முன்னோர்களான திராவிடர்களிடத்திலேயே இத்தகைய அரச அமைப்பு இருந்ததனைக் குறித்த வரலாற்றாசிரியர் பலர் பல சான்றுகளை ஆய்வுரையில் எடுத்துக் காட்டுவர்.

... கி.மு. மூன்றாம் ஆயிரமாண்டில் நிலையான நாகரிகம் ஒன்று ஏறத்தாழ ஒரே சமயத்தில் எகிப்தில் நைல்நதிக் கரையிலும், மெசபொடேமியாவில் டைகிரிஸ்-யூப்ரடீஸ் ஆற்றுக் கரையிலும் பஞ்சாப் சிந்து மாநிலப் பிரதேசத்தில் (இன்றைய மேற்கு பாகிஸ்தானத்தின் வடமேற் பகுதியில்) சிந்துக் கரையிலும் தோன்றியது. இந்தியாவில் தோன்றிய அந்த நாகரிகத்திற்கு சிந்து நாகரிகம் அல்லது சிந்துவெளி நாகரிகம் என்பது பெயர்.

... முதல் முதல் இந்த ஆராய்ச்சியினை நடத்தியபோது அங்கெல்லாம் கோட்டை கொத்தளங்களையோ அரண்மனை அல்லது கோயில் போன்ற இடங்களையோ கண்டுபிடிக்கவில்லை. அங்கிருந்த வசதியான நகரங்கள் சிலவும் வாய்ப்புக் குடியிருப்புகள் என்றும், சில நகரங்கள் ஒருவர் ஒரு அரசு ஆட்சி செய்திருக்கும் என்றும் மேலும் செல்வந்தரும் பிற வணிகரும் கூடி அமைந்த குழுவினரே அந்த பிரதேசத்தை ஆட்சிபுரிந்திருப்பர் என்றும் கருதினர். ஆனால் 1940ல் ஹரப்பா என்னுமிடத்தில் நடந்த அகழ்வு ஆய்வுகளில் மொர்டீமர்வீலரால் மேலும் கண்டுபிடித்த சான்றுகளால் இக்கருத்து தவறு என்ற கருத்தை உறுதிசெய்யும் சான்றுகள் கிடைத்தன. அந்த நகரங்களில் ஒவ்வொன்றும் கோட்டை மதிலால் சூழப்பட்டது என்பது தெரியவந்தது. நகர அமைப்பில் ஒரே தன்மையைக் காணும்போது இந்நகரங்கள் தனித்தனி நகர - அரசுகளாக இருக்கவில்லை. இவையெல்லாம் சேர்ந்த ஒரு மத்திய அரசின் கீழ் செயல்பட்டன என்பது வெளிப்படையாகும். அநேகமாக சமயச் சார்புடைய அரசாக அது அமைந்திருக்கலாம் என்று பிக்கட் (Piggot) என்னும் அறிஞர் கருதுகிறார். இந்த நாகரிகம் தொடர்ந்து இருந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலம் வரை ஒரேவகை அரசு இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது பேராசிரியர் ஏ.எல். பாஷம் (A.L. Basham) அவர்களின் கருத்து[102]

இப்பகுதியிலிருந்த ஒரு நிலைத்த அரச மரபு பல்லவர்களையோத் தமிழர்க்கும் அரசர்களின் மேலாதிக்கத்திற்கு இருந்தது என அறியலாம். ஆனால் இத்தகைய அரச மரபின் பழமை பெருமையை எடுத்துக் கூறிக் கொள்ளும் நிலையாலும் புராண மரபு தழுவிய பெருமைகளைத் தங்களுக்கேயுரியனவாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஒரு வழக்கம் தமிழக அரசர்களிடையே இருந்திருக்கிறது. இவ்வகையிலேயே சேரர் குலத்தவனாகிய உதியஞ்சேரலுக்குக் குருமரபு சொல்லப்படுகிறது. முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்னும் புலவர்,

அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்[103].

என உதியஞ்சேரலைப் பாடியுள்ளமை இங்குக் கருதத்தக்கது. பாரதப்போரில் இறந்துபட்ட தம் முன்னோர்களுக்குப் பெருஞ்சோறு அளித்தவன் உதியஞ்சேரல் என்ற செய்தியையே இவ்வடிகள் கூறுவர் பேராசிரியர் க. அரங்கசாமி அவர்கள்.[104] பாண்டவரையும் கௌரவரையும் தன் முன்னோராகக் கருதி இருபெருஞ்சோறு படைத்திருக்கலாம் என்பர் டாக்டர் ப. அருணாசலம்.[105] இமயவரம்பனின் தந்தையான உதியஞ்சேரல் வேறு என்றும், அவன் முன்னோனான பெருஞ்சோற்று உதியன் வேறு என்றும் முன்னோன் செயல் உதியஞ்சேரலின் மீது ஏற்றிக் கூறப்பட்டதென்றும் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் கூறுவர்.[106] புராண இதிகாசப் பெருமைகளைத் தமிழ்வேந்தர் மீது ஏற்றிப்போற்றும் மரபே இவ்வாறு பாடத் தூண்டியதெனலாம். புறா ஒன்றிற்காகத் தன் உடலை அரிந்து கொடுத்த சிபியின் வழியினர் என்றும், கன்றின் பொருட்டாக மகனைத் தேரூர்ந்து முறை செய்த மனுச்சோழன் மரபினர் என்றும் சோழவேந்தரைப் பாடுதல் கேட்கப்படுகிறது.[107] இதுவே பெருமளவு நடைமுறையில் புராணத்திற்கும் ஆதாரத்தை

இவ்விலக்கியப் பகுதிகள் காட்டுகின்றன. தன்மை நவிற்சி மிக்க தமிழிலக்கியத்தின் பகுதியை இத்தகைய புராணக்கதைகள் நீங்கியமையால், அவை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளாகக் கருதப்பட வேண்டியனவாய் உள்ளன. எனினும் இவற்றுக்கான மிகமிகக் குறைவானவே உள்ளன.

கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட பல நூற்றாண்டுகளிலிருந்த தமிழ் நிலத்தை உரிமையுடன் ஆண்டுவந்த சேர சோழ பாண்டியர் இடையே நிகழ்ந்த போர் நிகழ்ச்சிகள் பல உள்ளன. கபிலர் காலம் வரையில் இம்மூவேந்தர்கள் புகழ்பட கோலோச்சி இருக்கின்றனர். தமக்குள் பகையும், கடுத்த மாறுபாடும் இருப்பினும் அவர் தம் நிலத்திற்குப் புறம்பாக, தமிழ் பாவேந்தர்களும் அவர் பணிப்புக்கு ஆளாகாமல் பாதுகாத்த ஒரு கட்டுறுதி வாய்ந்த தமிழ் வேந்தர்களிடையே இருந்திருக்கிறது. நூற்றுப்பதின்மூன்று ஆண்டுகளாகத் தமிழ்வேந்தரிடையே ஒரு கூட்டணி நிலவியதாகக் காரவேலன் கல்வெட்டு குறிப்பிடுவதும் இங்கு எண்ணத்தக்கதாகும்.[108] அயல்நாட்டினர்களுக்கும், சமய மாறுபாடுகளுக்கும் பணியாதே இக்கட்டுறுதி வாய்ந்த தமிழகத்தின் தனிச்சிறப்புக் காரணமாயின. இதன் விளைவாய் பண்பட்ட வேந்த மரபுகளும், பொருள் சூழலும் ஒளிர்ந்தன.

அரசியல் முறை

சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் மன்னனை உயிராகக் கருதியது.

நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே[109]
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

என மோசிகீரனார் பாடுவர். தொல்காப்பியர் இறைவன் என்று அரசைப் புகல்வர்.

காற்பாரி கோத்த ஞாலத் தியக்கும்
காவற் சாகா டுகைப்போன் மாணின்
ஊறின் றாகி யாறினிது படுமே
உய்த்த றேற்றா னாயின் வைகலும்
பகைக்கூ ழள்ளற் பட்டு
மிகப்பஃ றீநோய் தலைத்தலைத் தருமே[110]

என [illegible] சகடம் செலுத்துவோன் போல நல்வெறியில் நல் நாட்டைச் செலுத்த வேண்டுமெனக் கூறுகிறார். [illegible] என்பது [illegible] [illegible] என்பதும், தொழில் போற்றத்தக்க நிலையென்பதும், [illegible] [illegible] [illegible] மொழிந்தார்.[111] [illegible] [illegible] செங்கோலான ஆட்சி செய்ய வேண்டுமென்ற கொள்கை மன்னர்கட்கு இருந்திருக்கிறது. நாடு காவல் தொழிலில் அரசனுக்குத் துணையாக மந்திரிச்சுற்றம் இருந்தமைக்குக் குறிப்புகள் உள்ளன.

பாசறை புல்லியும் பகைமு [illegible]
நாளும் வேத நெறிதிரி [illegible]
[illegible] சுற்றமொடு முறைசெய் [illegible][112]

என்ற புறநானூற்றுப் பகுதி அமைச்சர்கள் வேந்தர்க்கு உறுதிச் சுற்றமாய் விளங்கிய செய்தியைக் காட்டுகின்றது. அரசனுக்கு ஆட்சியில் உதவி புரிய ஐம்பெருங்குழுவும், எண்பேராயம் ஆகிய இரண்டு அமைப்புகள் இருந்தன என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பே ராயமும்
வெம்பரி யானை வேந்தற் கோங்கிய
கரும வினைஞருங் கணக்கியல் வினைஞரும்
தரும வினைஞருந் தந்திர வினைஞரும்[113]

என வேந்தனைச் சூழ்ந்த குழுவினர் பலரும், வினைஞர் பலரும் செயல்பட்டதை அறியலாம். சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான மதுரைக் காஞ்சியில், நன்றும் தீதும் கண்டு ஆய்ந்து அடக்கி அன்பும் அறனும் ஒழியாது காத்த ஐவரும் காவிதி மாக்களாகிய அமைச்சரைக் குறிப்பிட அடியொற்றிய ஏனை நாவலர் "நாம் மெய்ந்நொடிந்த நாற்பெருங் குழு" எனக் குறிக்கின்றது.[114] ஆகவே ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் ஆகிய அமைப்புகள் சங்க காலத்தில் இருந்திருக்கும். ஆனால் இக்குழுக்கள் இருந்தோர் பற்றியும், அவர்கள் பணிகள் குறித்தும் ஆங்காங்கு இலக்கியங்களிலிருந்த எச்செய்தியும் அறிய இயலவில்லை. ஐம்பெருங்குழுவினர் என்பார் அமைச்சர், புரோகிதர், படைத்தலைவர், தூதர், சாரணர் ஆகியோர் என்பார் அடியார்க்கு நல்லார்.[115] மாசனம், புரோகிதர், மருத்துவர், கணியர், அமைச்சர் என்னும் ஐவரென்பார் அரும்பத உரையாசிரியர்.[116] வேந்தனுக்கு உறுதிச்சுற்றமாக அமைந்த பல குழுக்களும் செய்யும் தொழிலை ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு சான்றோர் குழுவாக இவ்வமைப்பு இருந்திருக்க வேண்டும். வடமொழியில், பஞ்சவர்க்கம் என்ற குறிப்புகளை இதன் மொழிபெயர்ப்பே என்றும், இதனையொத்த அமைப்பு அம்மொழி ஆட்சியாளரிடம் நிலைபெற்றதும் அறிஞர் ந. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூறுவர்.[117] எண்பேராயத்தினர் என்பார் கரணத்தியலவர், கருமகாரர், கனகச்சுற்றம், கடை காப்பாளர், நகர மாந்தர், படைத்தலைவர், யானைவீரர், குதிரை வீரர் ஆகிய எண்மரென்பார் அடியார்க்கு நல்லார்.[118] இவ்வாயம் அரச அலுவலர்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது என்பது விளங்கும். அமைச்சரையும் படைத்தலைவரையும் மணிமேகலை 'நீக்காச் சுற்றம்' எனக் கூறுகிறது.[119] இவருள் அமைச்சர் அவை யாவினும் இன்றியமையா உறுப்பினர். அமைச்சர்கள் பெருஞ் சான்றோர்களாகவும், காவிதிப் பட்டம் பெறத்தகுதியுடையோராயும் இருக்க வேண்டுமென விதித்திருக்கின்றனர். கோப்பெருஞ்சோழனின் அமைச்சராக ஆய்ந்தறிந்த புலவர் பொத்தியார் அவனோடு உடனுயிர் நீத்தமை நெருங்கிய நெஞ்சக் கலப்புடையவராக உள்ளார். வடநாட்டில்

மீது படையெடுத்துச் செல்வது பற்றிச் செங்குட்டுவன் எண்ணுகையில் அவனுடைய அமைச்சர்களான வில்லவன் கோதையும் அழும்பில் வேளும் அப்படையெடுப்பு மேற்கொள்ளத்தக்கதே என உரைப்பர்.[120] அமைச்சர்களன்றித் தானைத்தலைவரும், புரோகிதரும் கணியரும் இப்படையெடுப்பு பற்றிக் கருத்தறிவிக்கின்றனர்.

அரசன் தனக்குரிய உரிமைச் சுற்றத்தோடும், மந்திரச் சுற்றத்தோடும் நாள்தோறும் அவைக்கண் இருந்து அரச அலுவல்களை மேற்கொள்வது வழக்கம். வேத்தவை, நாளவை, நாளிருக்கை, நாள்மகிழ் இருக்கை, திருவோலக்கம் எனப் பல பெயர்களால் அரசவை குறிக்கப்பெறும். புறநானூற்றின் உரைக் குறிப்பும், இறையனார் களவியல் உரையும், வேந்தன் நாளின் முதற் கூறினை அறத்திற்கும், இடைக்கூறினைப் பொருளிற்கும், கடைக்கூறினை இன்பத்திற்கும் செலவழித்தல் வழக்கமெனக் கூறும்.[121] செங்கோலேந்தி வெண்குடை நிழற்ற அரியணையில் பெருங்கோப்பெண்டுடன் வீற்றிருந்த வேந்தன் அரச அலுவல்களைப் புரிவான். நாடு முழுமைக்கும் வேந்தனைத் தலைவனாகக் கொண்ட முடியாட்சியே நிலவியதெனினும், சிற்றூர்ப் பகுதிகளில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஊரவை ஊர் நிர்வாக அலுவல்களை மேற்கொண்டது.

கயிறு பிணிக்குழிசி ஓலை கொண்மார்
பொறிகண்டு அழிக்கும் ஆவண மாக்கள்[122]

என்ற அகநானூற்றடி ஒரு சிற்றூர்த் தேர்தலை ஓலை வழியே காட்டுகிறது. மேற்றிசையில் குடியாட்சி எனினும், எம் சிற்றூர்களில் குடியாட்சிப் பண்புகள் நிறைந்த குடியாட்சியே நடந்திருக்கிறது. வேந்தன் மக்களால் நெருங்கிக் காணத் தக்கவனாக இருந்திருக்கிறான். வையைப் புனலில் மாறன் குடிமக்களோடு புனல்புணர்வதைப் பரிபாடல் காட்டுகிறது.[123] முறை வேண்டுநர்க்கும், குறை வேண்டுநர்க்கும் வேண்டுவ வேண்டியாங்கு எய்தும் வகையில் வேந்தன் காட்சிக்-

கொடியோராயிருந்தால் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறும்.[124] "இக்கோள் என்பதற்கு இளமை" என்பது வேந்தர்க்குப் புலவர் கூறும் அறிவுரையாகும்.[125]

செங்கோன்மையும் கொடுங்கோன்மையும்

அரசர்க்கு 'உலகின் உயிர்'[126] என உரைக்கப்படும் அரச அவையினர் பலர் நெறிகோடாத அறத்தில் நடாத்தி வந்துள்ளனர். தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரை பெரும்பாலும் தலைவர்களும், வேந்தரைச் செங்கோல் நெறி பிறழா நிலையிலிருத்த புலவர் பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளனர். அரசர் மேற்கொள்ளத்தக்க அறநெறியை அஞ்சாது எடுத்துரைத்த புலவர் பலர். தகுதியற்ற அதிகாரிகளைக் கொண்டு மக்களை வருத்திப் பொருட்செல்வங்களைப் பெற முயற்சியினைத் தவிர்க்க வேண்டுமென நாளைக்குச் செய்யுமாறு எனக் கூறும் புறநானூற்றுப் பாடல் செங்கோன்மை நிலைபெறப் புலவராற்றிய பணியைத் தெளிவுறக் காட்டுவதாகும்.

> அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா
> நிரயம் கொள்பவரொடு ஒன்றாது காவல்
> குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி[127]

எனக் கடுமையாக அறிவுறுத்தினர் அப்புலவர். இதே போல மக்கள் வருந்த வரி வாங்க முயன்ற பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்குப் பிசிராந்தையார் தக்க அறிவுரை கூறி ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளார்.[128] வரிசையறியாச் சுற்றத்தைத் துணையாகக் கொண்டு மிகுதி வெள்ளமாய்ப் பரிசித்துச் செயல்படுவது யானை புகுந்த புலம் போல நாடு கெடும் என்பதை அப்புலவர் இடித்துரைத்தார். இவ்வித நிகழ்ச்சிகளால், நாட்டின் மிகப்பெரிய வளமாகிய செல்வத்தைக் கைக்கொண்டிருந்த பெருமக்கள் அரச அவையில் அறநெறியைக் கடைப்பிடித்தனரெனலாம், ஒரோவழி நிகழ்ந்த தீச் செயல்களைப் புலவர்கள் மன்னர்க்குணர்த்தி அவர்கள் அந்நெறியைக் கைவிட

செய்தவரென்பதை அறியலாம். 'அருளும் அன்பும் நீக்காத நிரயத்தைத் தமக்கிடமாகக் கொள்பவரோடு பொருந்தாத நாட்டைக் குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் தாயரைப் போலப் பாதுகாப்பாயாக' என்பது நரிவெரூஉத்தலையார் சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறைக்குக் கூறிய அறிவுரையாகும்.[129] செங்கோல் நெறி பிறழ்ந்தால் நிரயம் செல்ல நேரிடும் என்பது புலவரின் அச்சுறுத்தும் உரை.

வழிபடு வோரை வல்லறி தீயே
பிறர்பழி கூறுவோர் மொழிதே றலையே
நீமெய் கண்ட தீமை காணின்
ஒப்ப நாடி அத்தக வொறுத்தி
வந்தடி பொருந்தி முந்தை நிற்பின்
தண்டமுந் தணிதி பண்டையிற் பெரிதே[130]

என்பது சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னிக்கு ஊன்பொதி பசுங்குடையார் கூறிய அறிவுரையாகும். "நமரெனக் கோல் கோடாது பிறரெனக் குணங்கொல்லாது" அறநெறி செலுத்துக என்பது பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு மதுரை மருதனிளநாகனார் நவின்றது.[131] இத்தகு அறவுரைகள் கூறக் காரணமென்ன? வேந்தர்கள் பிழைக்கக் கூடும் இடங்களை உணர்ந்த புலவர்கள் அறந்தெருட்டிய பகுதிகள் இவை. சிலபோது வேந்தர் பிழைத்தபோது அதனை இடித்துரைத்துத் திருத்தச் செய்த பகுதிகளும் உள. ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம், அமைச்சர் அவையோர் ஆகிய யாரினும் உரிமை மிக்க புலவர்களின் அஞ்சாத வாய்மையுரை வேந்தர்களின் செங்கோன்மைக்குத் துணையாகின்றன. அதனால் செங்கோலாக இருந்தாலே நாட்டில் மழை, விளைவு ஆகிய இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் ஒழுங்குற நிகழும் என்ற நம்பிக்கையைப் புலவர்கள் வளர்த்தனர்.

கோல்நிலை திரிந்திடிற் கோள்நிலை திரியும்;
கோள்நிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்;
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயிர் இல்லை;
மன்னுயி ரெல்லாம் மண்ணாள் வேந்தன்
தன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகும்[132]

என்ற மணிமேகலை தெய்வம் கூறும் மொழிகள் நினைக்கத்தக்கன. ஆகவே மக்களைத் உயிரெனக் கருதும் வேந்தர் தாம் அறநெறியில் ஒழுகல் வேண்டும் என்ற உறுதியுடையோராய் இருந்தனர். எனினும் சில காலத்து வேந்தரெல்லாம் செங்கோன்மையே செய்தனர் என ஒருதலையாக் கூறற்கில்லை. 'நடுவுநிலைமையில்லாத கொடிய அமைச்சரின் சொற்கேட்டு ஒழுகும் அரசனது கொடுங்கோல் கடுமை போலப் பகல் காய்ந்தது' எனப் பாலைக்கலித் தொடர் ஒன்று கூறும் உவமை இங்கு நினைக்கத்தக்கதொன்றாகும்.[13

கொடுங்கோல் வேந்தன் குடிகள் போலப்
படுங்கதிர் அமையம் பார்த்திருந் தோர்க்கு[134]

என்ற இளங்கோவடிகளும் இத்தகையதோர் உவமை கூறினர். ஆகவே தமிழகத்தின் நீண்ட வரலாற்றில் கொடுங்கோல் அரசர் சிலர் இருந்திருக்கக் கூடும். வரலாற்றறிஞர் எட்டிய வகையில், இலக்கியம் காட்டும் அளவில், பெருவேந்தர்களில் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஒருவனே கோவலனை ஆராயாது கொல்வித்துக் கோல் கொடியனாகக் காணப்படுகிறான்.

மன்பதை காக்கும் தென்புலக் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது[135]

என்பது அவ்வேந்தன் கூற்றாகும். அக்காலத்தில் பிழைபாடு புரிந்த மன்னன் அவனே என்பது அறியப்படும். அறியாதும் ஆராயாதும் செய்த அப்பிழைக்குத் தான் அப்பொழுதே தன்னுயிர் ஈந்து வளைந்தகோலை நிமிரச் செய்திருக்கிறான்.

ஓதிய மகளிர்களில் பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் புலவரால் தூற்றப்படுகிறான். இந்நன்னன் சற்றும் இரக்கமற்றவன் என்பதை வேறு சில நிகழ்ச்சிகளால் அறியப்படும். நன்னன் படைத்தலைவன் மிஞிலி ஆய் எயினனை ஒரு களத்தில் கொன்றபோது எயினன் உடம்பை ஞாயிற்றின் கதிர்கள் வருத்தா வண்ணம் பறவைகள் சுற்றி நிழல் செய்தன என்றும், அப்பகுதி காவற்றில் கடை போலக் கைக்கொட்டியைச் செய்து காணாதிருந்தான் நன்னன் என்றும் பரணர் பாடுவர்.[136] பகைவருடைய உரிமை மகளிர் கூந்தலை அறுத்துக் கயிறாகத் திரித்துப் பகைவர்களின் யானைகளை இழுத்தவன் இவன், என்பதையும் பரணர் காட்டுவர்.[137] நன்னன் படைத்தலைவனாயிருந்த கோசர் தம்மிடத்துப் பெண்ணை மாங்காய் திருடியமைக்காகக் கொன்ற செயலைத் தருதி ஆவை காவல்புரிந்த வெட்டி விழுத்தி தலையும் புல்லை நாட்டிய ஒட்டன் என்ப வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.[138] ஒருகால் இந்நன்னனைப் புகழ்ந்த பாடிய பரணர், பின்னர் அகப்பாடல்கள் பலவற்றில் உவமையாக இவன் கொடுஞ் செயல்களைக் கீழ்மை வழி முறை தவறியமையைப் பாடுவதை அறிகிறோம்.[139] இவ்வாறு சிறந்த நீதியைக் கொடுங்கோன்மைச் செயல்கள் புலவர்களால் மதிவாயும் வெறுக்கப்பட்டுத் தக்கோரால் தூற்றப்படுகின்றன. நன்னன் பகைவர் வெறுப்புக்காளானவன் நாடு கெட்டு நேரான் அழிந்து போகிறான் என்பதும் உணர்த்தும்.

அரசரும் புலவரும்

பண்டைத்தமிழக அரசரும், புலவரும் கொண்டிருந்த நட்புணர்ச்சி, அதிகார, செல்வ, இன வேறுபாடுகளையெல்லாம் கடந்த ஒரு சமநிலைச் சகோதரப் பண்பு காட்டுவதாக உள்ளது. சாதி வேறுபாடுகளும், குலவேறுபாடுகளும், பொருளாதார உயர்வு தாழ்வுகளும் நிலவிய சங்க காலத்தே இப்பண்பு உயர்ந்து தெரியப்படும். இத்தகைய சமநிலையில் புலவர்கள் மன்னருடன்

நெருங்கிப் பழகவும், அவர்களின் தவறுகளை உரிமையுடன் கண்டிக்கவும், முடிந்தநிலை அரசர்க்கும் புலவர்க்கும் இருந்த நெருங்கிய நட்புணர்ச்சியைக் காட்டுகிறது என்ற அளவோடு மட்டும் அமையவில்லை. புலவர்கள் அரசர்களை இறைவனாகக் கருதிப் போற்றி அவர்களின் கொடையையும் வீரத்தையும் புகழ்ந்து பாடி மக்கள் உள்ளத்தில் அரசர்களைக் குறித்த ஒரு தெய்வீக எண்ணம் உருவாகச் செய்தனர் என்றும், அரசர்கள் புலவர்களால் பாடப்பெறுதல் ஒரு பெரும்பேறு எனவும், புலவர்க்குக் கொடை நேர்தல் மறுமையுலகத்தைச் சேர்த்திடுமெனவும் ஒரு நம்பிக்கையைத் தம் செயல்வழி மக்கள் உள்ளத்தில் வளர்த்தனர் எனவும், இவ்வகையான ஒரு சொல்லப் பெறாத ஒப்பந்தம் வேந்தர், புலவர் ஆகிய இருதிறத்திடையே நிலவியிருந்ததெனும் அறிஞர் கருத்து உண்மையான கருத்தாகவேயாகும்.[140] வேந்தரைக் குறித்த சமூகத்தில் ஓர் உயர் எண்ணம் ஏற்படப் புலவரே காரணமாயிருந்தனர். புலவர்களின் வறுமை நீங்க வேந்தர் காரணமாயிருந்தனர். அதனால் புலவர்களைச் சான்றோர் என்று மதித்த தன்மையும், கல்வியும் புலமையும் உயர்ந்த தகுதிகளைப் போற்றியதன்மையும், அரசர்க்கும் புலவர்க்கும் நெருங்கிய பிணைப்பு ஏற்படக் காரணமெனலாம். நெடுஞ் தொண்டிப் படைவெருக்கச் செய்த ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் வஞ்சியிடம் பகைப்போரில் ஒன்றில் தம்மிலிருந்தபோது விறலியர் கூட்டத்தில் மனநெகிழ்ந்த செயல் மறந்திருந்தமை கண்ட காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார்,

> சுடர்நுதல் மடநோக்கின்
> வாள்நகை இலங்கெயிற்று
> அமிழ்துபொதி துவர்வாய் அசைநடை விறலியர்
> பாடல் சான்ற நீடினை யுறைதலின்
> வெள்வேல் அண்ணல் மெல்லியல் போன்மென
> உள்ளுநர் கொல்லோநின் உணரா தோரே[141]

என்று கூறி அவன் பகைமேல் செல்ல வேண்டும் பாங்கினை அறிவுறுத்தினார். இத்தகைய உரிமை அமைச்சர்களிடத்தும் இருந்திருக்குமோ என்றே ஐயப்படத் தோன்றுகிறது. அரசர்-

கவி நாவலரின் வாயிற் காவலர்க்குத் தொல்லை செய்யும் உரிமை புலவர்களுக்கிருந்தன.[142] முரசு கட்டிலில் உறங்கிய போதும், நீ சோறும் மகள் அல்லை என வெகுண்டு உரைத்த போதும், கோட்டையை முடைத்த உண்மையைச் சுட்டும் நாணத்தக்கது என்று கூறியபோதும், "இரவலர் புரவலை நீயுமல்லை புரவலர் இரவலர்க் கில்லையு மல்லர்" என வெகுண்டு மொழிந்த போதும், மனைவியைப் பிரிந்து மற்றொருத்தியை நயந்த வாழ்வைச் சாடியது எனக் கடிந்து கூறிய போதும், வேந்தர்கள் புலவர்களிடம் பகைமை கொள்ளவில்லை.[143] மாறாக அவர்களின் நன்மொழிகளை ஏற்றிருக்கின்றனர். புலவரால் நெறிப்படுத்தப் பெற்ற அரசு, புகழ் விரும்பிய வாழ்வே இவ்வகை அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் காரணமெனலாம். எனவே இவ்வகைப்பாட்டில் தோன்றிய அன்பு கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையும், அதியமான் ஔவையும், பாரியும் கபிலரும், ஆதனுங்கனும் கள்ளில் ஆத்திரையனும் போல உயிர்கலந்த நட்பினரையும் உருவாக்கியிருக்கிறது என அறியலாம்.

அரசர்களின் கொடை மட்டற்ற புலவரால் போற்றத்தகுவதாக இருந்திருக்கிறது. புரவி பூண்ட தேரும், பிடியும் களிறும், பொற்றாமரையும், அணிகலன், கொட்டைக்கரைய பட்டுடையும், நல்லுடையும், ஊனும், சோறும், நாடும், பத்து நூறாயிரம் பொற்காசும், அரச வாழ்வும், பெற்ற புதல்வனும் கொடைப் பொருளாக வழங்கப்பட்டமையினைச் சங்க நூல்களும் பதிகங்களும் காட்டுகின்றன. இவையெல்லாம் அரச வறுமையைப் போக்க நிகழ்ந்த கொடைச் செயல்கள் இல்லை. பகைவர் மதில் வளைந்திருந்த வெம்போருற்ற நேரம்; அரசர் விழாவிற்குச் செல்லு பொழுது; கார்ப்பருவ அந்திமாலை; இச்சமயத்தில் ஒருவன் பகைவனையே தலைவனாகக் கொண்டு கட்டில் மீது போர்க்கோலம் [illegible] நிகழ்ந்திருக்கிறான்.[144] இந்தப்போர் மகிழ்ந்த சூழ்நிலையில் பாணர்க்கும் புலவர்க்கும் வழங்கும் செல்வம் உவகையின் எல்லை கடக்கும் நோக்கத்தில் அளிக்கப்பட்டது எனலாம். அரச

இத்திறம் மக்களின் ஆதரவினைநாடி இயங்க வேண்டுதலைப் புலவர் ஒரு விருப்ப வாயில் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் நிகழ்ந்தது இக்கொடை என்பதும் அறியப்படும். முல்லைக் கொடிக்குத் தேர்கொடுத்த நிகழ்ச்சியும், மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்த செயலும், வல்வேல் தேர் உயரும் தோற்ற பெருமைக் கருதி மயில் நாளைக் கட்டிவிட்ட முறையும் கொடை அவர்கள் குடிக்கட்டும் காட்டிய அன்பும் அருளும் உரைப்பனவாகும், சங்க இலக்கியத்தில் கேட்டுப் பெறும் எல்லாக் கொடை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் அன்பும் அருளுமே அடிப்படை எனக் கூறவில்லை. வறுமைத்துயர் என்ற அளவில், புலவர்களின் அவல வாழ்க்கையே பரவலாக விளக்கப்படுகிறது. உடுக்கை உரிந்தது போன்ற எலும்பெழுந்த விலாப்பக்கம், கதிர்ப்பருத்தில் சிறுத போலச் சிறுத்த உடல், புத்தெரிந்த பார்வை ஆகிய புலவர்க்கும் பாணர் முதலிய கலைஞர்க்கும் உரியனவாக உரைக்கப்படும். இத்தகையபோரின் வறுமைத் துயரைத் துடைத்தல் அரசர்களின் கடமை என அறிவுறுத்தப்படுகிறது. ஆகவே போர் நிகழ்ச்சிகளைப் போலவே கொடை நிகழ்ச்சிகளும் பெரும்பான்மையும் புகழ் விருப்பத்தால் செய்யப்பட்டவையே என்பது விளக்கம்.

நீதி வழங்கல்

அரசவை, மன்றம் ஆகிய அமைப்புகள் அக்காலத்தில் நீதி வழங்கின. மன்றில் அமைதியும் அறிவும் நிறைந்த கொள்கைச் சான்றோர் காவலராயிருந்தனர். இத்தகைய சான்றோரை நோக்கித் தான் விரும்பும் தலைவியைத் தனக்களிக்குமாறு மடலேறித் தலைவன் கேட்பது உண்டு.

> முறையுடை யரசன் செங்கோ லவையத்
> தியான்றற் கடவின் யாங்கா வதுகொல்[145]

எனத் தோழனைத் தலைவன் கேட்பான். இதனால் அகத்திணைப்பட்ட காதல் வழக்குகள் அறங்கூறவையம் அறியும் புறத்திணையாதல் உண்டு என்பதறியப்படும். அறங்கூறவையத்தில் குற்றம் நீக்கிய சான்றோரே பணியமர்த்தப்பட்டனர் என்பது,

அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கிச்
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து
ஞெமன்கோ லன்ன செம்மைத் தாகிச்
சிறந்த கொள்கை அறங்கூறு அவையமும்[146]

என்ற மதுரைக்காஞ்சி கூறுவதால் பெறப்படும். 'பகைவரை யான் வெல்வேனாயின் அறங்கூறவையத்தில் திறமில்லாத ஒருவனை அமர்த்தி மெலிகோல் செய்த குற்றத்திற்கு ஆளாவேன் ஆக'[147] என்பது பூதப்பாண்டியன் வஞ்சின உரை. ஆகவே தகுதிமிக்க சான்றோரை அறங்கூறவையத்தில் பயன்படுத்திய தன்மையால் தனக்கு வெற்றி கிடைக்கும் என்ற உறுதியில் வேந்தன் இருப்பது தெளிவுபடுத்தப்படும். வேந்தனே அவையில் இருந்து வழக்குகளைக் கேட்டு நீதி வழங்கல் உண்டு. கரிகாலன் அவையில் புகும்போதே முதியோர் தமக்குள் கொண்டிருந்த மாறுபாடு நீங்கினர் என்பர் முடத்தாமக் கண்ணியார்.[148] அறம் துஞ்சு உறந்தை எனச் சோழர் பேரூர் புகழ்பெற்றது.[149] அறக்கடவுளே அரசனாக இருந்து முறை வழங்குவதாகவும், முறைவேண்டி வருவோர்க்கு அவ்வரசன் செவ்வி எளியனாய் இருந்து முறை வழங்குதல் மழை வேண்டுவதுடன் பெய்வது போல்வதாகவும் உரைப்பர்.[150] அரசன் அடிகளைத் தொட்டேன் எனக் கூறி ஆணையிட்டுப் பிறரைக் கட்டுப்படுத்தும் வழக்கம் அக்காலத்திலுண்டு.[151] அரசப் பெயரே [illegible] பெறுமதிக்குச் சான்றுடைய என்பது இதனால் அறியப்படும். சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தம் செயல்களுக்கு அறநூல்களை மேற்கோளாகக் காட்டுதல் உண்டு என்பது கலித்தொகையாலும் புறநானூற்றாலும் அறியப்படும்.[152] கலித்தொகை காட்டும் அறநூற் குறிப்பு தமிழர்க்குரியதாக இல்லை. புறநானூறு காட்டும் குறிப்பு திருக்குறளை நினைவூட்டுவதாக அமைகிறது.

ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென

நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
அறம்பா டிற்றே யாயிழை கணவ[153]

என்ற பகுதியிலிருந்து அக்காலத்தில் கொடுமைகளாகக் கருதப்பட்டவை ஒன்றினை அறியலாம். இவற்றுள் செய்ந்நன்றி கொல்லுதல் கழுவாய் இல்லாத தீமை என அறியப்படும். தீமைகளுக்குக் கழுவாய் செய்த அறநெறிப் போக்கினைக் கொண்டும் பண்டை மக்களும் இப்பாடற் பகுதியால் புலனாகும். இப்பாட்டில் செய்த குற்றத்திற்கேற்ற தண்டம் வழங்கும் தமிழ் மரபிற்கு மாறாகக் குற்றம் செய்தோரின் வருந்தத்தேற்பத் தண்டம் வழங்கும் முறைமையைப் "பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்" என்ற அடியால் புலனாகும். தமிழறம் கூறும் ஒரு பாடலில் இவ்வடி பிற்காலத்தவரால் சேர்க்கப்பட்டது என்றும், "குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்" என்ற இவ்வடி இருக்க வேண்டுமென்றும் அறிஞர் கருதுதல் பொருத்தமேயாகும்.[154] மேற்கூறிய அரசுச் சட்டத்தில் அடிப்படையான கொடுமைகளல்ல; அறத் தீமைகளே எனக் கருதவே இவை. இத்தகைய அறக்கேட்டைப் புரிந்தாரை அரசவையில் பழிமாற்றி முறை வழங்குதல் அக்கால அரசர் கடனாகும். குற்றங்களுக்குத் தண்டனைகளாக விலங்கிடல், சிறையிடல், ஒறுத்தல், உயிர் போக்குதல் எனக் குற்றங்களுக்குத் தக்கவாறு தண்டனைகள் வேறுபட்டன. காவல் மரத்தைக் கனியைத் தின்ற பெண்ணுக்கு நன்னன் கொலைத்தண்டம் விதித்தபோது, அதற்கு உரிய அப்பெண்ணைப் போலப் பொற்பாவை செய்து கொடுக்கவும் எண்பத்தொரு களிறுகளைக் கொடுக்கவும் அப்பெண்ணைச் சார்ந்தோர் முன்வந்தனர்.[155] சிறையில் கொடுமை இருந்த செய்தியைக் கணைக்காலிரும்பொறை தண்ணீர் கேட்டுப் பெறாத பின் சிறுமையுறும் வகையில் பெற்றமையினைக் காட்டலாம்.[156] அரசர்க்கும், அரச அவைக்கும் தீங்கு செய்தோர் கடுமையாக நோக்கப்பட்டுருக்கின்றனர். பகையரசனான மலையமானின் மக்களை யானையின் காலால் இட

துணை செய்தமை.[157] ஒற்றன் என்று கருதிப் புலவர் இளந்தத்தனைக் கொலைத்தண்டம் விதித்தமை.[158] காவல் மரக் கனியைத் தின்ற பெண்ணைக் கொல்லுமாறு பணித்தமை.[159] அரசியின் சிலம்பைத் திருடியதாக குற்றஞ்சாட்டிக் கோவலனைக் கொல்லுமாறு ஏவியமை[160] ஆகியன எல்லாம் அரசனும், அரசனைச் சார்ந்த நாட்டாட்சி அமைப்பும் பாதிக்கப்படும் போது விதிக்கப்பட்ட தண்டனைகளாகும். "கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோலன்று" என்ற சிலப்பதிகார வேந்தன் கூற்றும், "கொலையிற் கொடியாரை வேந்து ஒறுத்தல்" என்ற திருக்குறள் தொடரும் கொடிய குற்றங்களுக்குக் கொலைத்தண்டம் விதித்தலை முறையென்று காட்டும்.[161] அரசக் குற்றங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையளவும் வேறுபட்டிருக்கக்கூடும். தன் மனைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க முயலும் வேகத்தில் தன் மனைவியின் சிலம்பு கோவலன் கையில் இருக்குமானால் அவனைக் கொன்று அச்சிலம்பு கொணர்க என்று பாண்டியன் ஊர்க்காப்பாளர்க்கு ஆணையிடுகிறான்.[162] தன் மனைவி குறித்ததாக இல்லாதிருந்தால் பாண்டியன் இவ்வளவு விரைவைக் காட்டியிருப்பானா என்பது ஐயத்திற்குரியதேயாகும். எனினும் பண்டைத் தமிழகத்தில் பிறப்பின் சார்பு பற்றி நீதி வழங்கும் வழக்கமில்லை.

> பிராமணனுக்குத் தலையை முண்டஞ்செய்தல் உயிர்த்தண்டனையாகும். ஏனையோர்க்கு உயிர்த்தண்டனையே உண்டு
>
> எந்தப் பாவம் செய்த போதிலும் பிராமணனைக்
> கொல்லாமல் காயமின்றி அவன் பொருளுடன் ஊரை
> விட்டுத் துரத்துக[163]

என்ற பகுதியில் மனுவால் கூறப்பட்டது. அத்தகைய வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்த நீதிமுறை சங்ககாலத் தமிழகத்தில் இல்லை. அறம் எல்லார்க்கும் ஒப்ப அமைந்த நிலையைப் புலவர்கள் வற்புறுத்தியதை அறியலாம். அரசர்க்கு அவ்வப்போது உரிய அறவுரைகளையும், நீதிக்கருத்துகளையும் புலவர்கள் எடுத்துரைத்தனர்.

> பல்வேறு துறைகளில் நிகழ்வுகளைக் கூறும் புறநானூற்றுப் பாடல்களை ஒருங்கு திரட்டிப் பார்ப்போமானால் அவற்றுள் மிகப்பெரும்பாலான பாடல்கள் நேரடியாக நிகழ்ச்சிக் கருத்துக்களை மட்டும் எடுத்தியம்புவன புலனாகும். இவை அல்லாமல் அறத்தின் சிறப்பையும் கீர்த்தியையும் அறிவிக்கும் பாடல்கள் முப்பதுக்கு மேல். நிலையாமை இயல்பை உணர்த்தும் வகையில் நிலைப் பாடல்கள் நாற்பதும் அதில் இடம் பெற்றுள்ளதை நாம் காணலாம். மேலெல்லாம் நோக்குகிற பொழுது புறநானூற்றில் அறத்தைப் பற்றி அறிவிக்கும் பாடல்கள் அத்தொகை முறைய ஏற்றதாக உள்ளமை புலனாகிறது[164]

என்ற ஆய்வாளர் கூறுவது எண்ணுதற்குரியது. இத்தகைய அறக்கருத்துக்களைப் புறநானூறு மட்டுமின்றி ஏனைச் சங்க இலக்கியங்களும் எடுத்துரைக்கின்றன. "அறிஞர் போற்றல் பக்கோர்க்கில்லை"[165] "திறவோர் செய்வினை அறவதாகும்"[166] "சான்றோர் புகழு முன்னர் நாணுப. பழியாங்கு ஒல்பவோ காணுங் காலே"[167] "உயிரை சிறப்போர் முறைமையின் படார்"[168]

மறந்தா மருந்தும் கொள்ளார் மாந்தர்
உறந்தாச் செய்யார் உயர்தவம் வளங்கெடப்
பொன்னும் கொள்ளார் மன்னர்...[169]

விழுமா உள்ளம் விழுமு மாக்கம்
எய்தி செட்டிடை தொட்டனக விட்டாங்கு
அறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல்[170]

இவை அறவுரைகள் அகத்திணைக்கண் காணப்படுவன. ஆகவே புறத்திணைப் பாடல்களும் அகப்பாடல்களும் பற்பல அறங்களைப் பேசுவன என அறியலாம். சங்கத்தில்

பல பகுதியினர்க்கும் நேர்மையான சான்றோரால் எடுத்தோதப்படும் அறநெறிகளைத் தழுவியே நாட்டின் நீதிமுறை அமைந்தது எனலாம். பொருள் நேயம் அல்ல நேர்மையும் அறத்தை வழிப்படும் என்பதை அக்காலத் தமிழர் நம்பினர். ஆகவே அரசர்கள் தம்மினும் மிக்க அதிகாரம் படைத்தவர் இல்லையெனினும், புலமைச் சான்றோர் உரைத்த அறநெறிகளைச் செயற்படுத்தினர். அறத்தின் வழி நீதி வழங்கினர். கையிகந்து தண்டித்தால் வரும் கேட்டினைப் பரணர் தெரியவுறுத்தும் பாடல்கள் வழிக் காட்டுவர்.[171] பயற்றங் கொல்லையில் தன் பசு மேய்ந்ததை ஒப்புக் கொண்ட பின்னும் அன்னிமிஞிலியின் தந்தை கண்களை கோசர்கள் பறித்தனர். உடனே மிஞிலி அறப்போர் தொடுத்தாள். அதற்கு உண்ணாமலும், தூய உடை உடுக்காமலும் அறநோன்பிருந்த அவளுக்காகத் திதியன் முறைப்படி அக் கோசர்களின் உயிரைப் போக்கி முறை செய்தான். இச்செய்திகளிலிருந்து ஒரோவழி தலைவர்கள் நீதி தவறி நடந்தபோது நாடாளுகின்ற மன்னர்களிடம் முறையீடு செய்து தக்கதும் வழங்கச் செய்யும் முறைமையும், உண்ணா நோன்பு போன்ற தன் ஒறுப்பு முறையால் மன்னன் நாட்டினைச் சார்ந்த அறம் வழங்கச் செய்யும் திறமும் அறியப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் சான்றோர்களிருந்தும், அறமும் அரசநீதியும் விலகாமல் ஒருங்கிணைந்து அக்காலத்தில் இயங்கியமையை அறியலாம். இத்தகைய அரச நீதிகளைத் தொகுத்துச் சொல்வதாகத் திருக்குறள் பொருட்பால் அமைகிறது. திருக்குறளைச் சங்க நூல்களின் பிற்பட்டதாகக் கருதுவர் டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்.[172] திருக்குறளின் கருத்துக்களையும், சிறிய தொடர்களையும் சங்கப்புலவர் தம் பாடல்களில் கையாளும் நிலையை அவர் பல சான்றுகளால் விளக்குவர். இக்கருத்தின்படி அறநூலாகிய திருக்குறள் சங்க நூல்களுக்குப் பிற்பட்டதாயின், அதன் பொருட்பால் சங்க கால அரசர்க்கு ஒரு சிறந்த அரசியல் நூற்பகுதியாகத் துணை செய்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகள்:

1. சங்கத் தொகை நூல்களும், திருக்குறளும் பண்டைக் காலத் தமிழக அரசியல் நிலையைக் காட்டுகின்றன. அர்த்தசாஸ்திரம் காட்டும் அரசியல்நிலை தமிழகத்திற்குரியதில்லை.

2. தமிழக அரசியலில் அரசியலைப் பற்றிக் கருத்துக்கள் தோன்றிய காலத்து ஆராய்ந்து புலமைச் சான்றோரின் அறிவுரையும், அரசர்க்கும் பிறந்த நல்லோரின் நியாய உணர்வும் கலந்தே தனி அமைந்திருக்கின்றன.

3. தமிழகம் மூவேந்தரால், குறுநில மன்னரால் பகுதி பகுதியாக ஆளப்பட்டிருப்பினும், மொழி அடிப்படையில் தமிழகத்தை ஒரு நாடாகக் கருதும் உணர்ச்சி புலவரிடையேயும், தமிழ்ப் பொதுநலம், தமிழ் வேந்தர் என்ற உணர்வு மூவேந்தரிடையேயும் இருந்தது.

4. சாதி, குலம், கடந்த காதற் களவுநெறி பண்டைத் தமிழிலக்கியத்தில் பரவலாகப் பேசப்படினும், மன்னர் குலத்தவர் வேறு குடிப்பெண்ணைத் தம் பெருங்கோப்பெண்டாகக் கொண்டதற்குச் சான்றில்லை.

5. வேளிர் குடியினர் பண்டைத் தமிழ்நாட்டினைச் சார்ந்தவரே; அயலாரல்லர்.

6. சங்க காலத்திலேயே தமிழ் வேந்தர்களுக்கு இருகோத்திர முறைக் குறிக்கும் அடையாளம் ஏதும் புலப்படவில்லை.

7. அரச மரபும் ஆட்சிநெறியும் பண்டைத் தமிழர்க்குத் தொன்று தொட்டு வருவன. தமிழரின் தொன்மையான திராவிடத்திலேயே தலைமை அரச மரபு இருந்திருக்கிறது.

8. ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் ஆகிய இரண்டு அமைப்பும் சங்கத் தமிழகத்திற்கே உரியன. இக்குழுக்களை விடப் புலவர் சான்றோர் வேந்தருக்கு உறுதுணையாகவும் உரிமை படைத்தவராக விளங்கினர்.

9. சங்க இலக்கியங்களில் புலவர்களின் அவை தனியாக வகுக்கப்படவில்லை. அக்காலத்தைப் பற்றிய வேந்தரின் அவையாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

10. பண்டைத் தமிழகத்தில் அவை அமைப்பிடம் தனி வகுக்கப்படவில்லை. அரசின் அமைப்பிடமே அக்கால அரசியல் இருந்தது.

***

இயல் ஐந்து

புறத்திணை மரபியல்

அடிக்குறிப்புகள்

1. கொடுமுடி ராஜகோபாலன், சாணக்கியனின் ஆட்சிக்கலை, ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை, 1959, ப.127.
2. ஷ , பக்.10-11.
3. புறநானூறு 45:7.
4. ஷ 213.
5. ஷ 75:1-2.
6. பொருநராற்றுப்படை, 132.
7. பட்டினப்பாலை, 227.
8. பொருநராற்றுப்படை, 132; பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1961, ப.115.
9. பத்துப்பாட்டு, முதற்பகுதி, பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை, சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை.
10. புறநானூறு, 246, 247.
11. பதிற்றுப்பத்து, 21:37-38.
12. சிலப்பதிகாரக் காட்சிக் காதையில் செங்குட்டுவன் செப்பட்டுவன், "நல்லதன் பெருக்கும் நல்லோர் யார்" எனக் கேட்டு அரசியல் புரிந்தது.
13. பதிற்றுப்பத்து, 51.
14. புறநானூறு, 95.
15. சுப்பிரமணியன், ந., பண்டைய இந்திய அரசியல் ஆட்சி நிலையங்கள், தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1973, ப.84.
16. புறநானூறு 213.
17. ஷ 45.

18. பதிற்றுப்பத்து, 74:17-21.

19. அகநானூ, 102:5-6.

20. சிலப்பதிகாரம் 30:175-183.

21. மாணிக்கம், வ.சு., தமிழ்க்காதல், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1978, ப.259.

22. மகாபாரதம், ஆதிபர்வம், உபய-வே.தி.ந. கிருஷ்ணமாசாரியர் (வெ.ஆ.) ம.வீ. ராமாநுஜாசாரியர் (பதி.) கும்பகோணம் 1951, ப.401.

23. தொல்.பொருள், நூ.63:3-5. 384:3. பொருநராற்றுப்படை, 54.

24. புறநானூ, 367:12-18.

25. மேலது , 357:2.

26. மேலது , 35:3.

27. ஐங்குறுநூ 211:7-8.

28. பதிற்றுப்பத்து. மூன்றாம் பத்தின் பதிகம், 3; சிலப்பதிகாரம் 29, உரைப்பாட்டு மடை.

29. ஐங்குறுநூ. 222:10; சிலப்பதிகாரம், 21:10-15.

30. புறநானூ, 122:5-

31. மேலது , 182:1-27.

32. சிறுபாணாற்றுப்படை, 84-113.

33. புறநானூறு பாடல் 105-111, 113-120, 200-202, 236.

34. மேலது 236:10-12.

35. மேலது 176:9, குறுந்தொகை, 196:3.

36. மேலது 201:1-5.

37. மேலது 109.

38. மேலது 152, 153, 204.

39. சிறுபாணாற்றுப்படை, 110-111.

40. அகநானூறு, 209:13-15.

41. புறநானூறு (1-200 பாடல்கள்), ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் உரை, சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1967, ப.265.

42. புறநானூறு, 122:4-7.

43. ௸ , 125.

44. அகநானூறு 35, 209; குறுந்தொகை 198, 312.

45. புறநானூறு, பாடல்கள் 87-95, 97-101, 103-104, 206, 231, 232, 235, 315, 390; 98, 102, 392.

46. ௸ , 206.

47. ௸ , 200.

48. ௸ , 161.

49. ௸ , 141, 142. அகநானூறு 262:16.

50. புறநானூறு பாடல்கள் 143-147.

51. ௸ பாடல்கள் 127-135, 241, 374, 375, 136, 240.

52. ௸ 158:13.

53. நற்றிணை 237:7-8; குறுந்தொகை 84:3-5; அகநானூறு 69:17-18, 198:14-27.

54. புறநானூறு 130:1-2; 131:3-4.

55. ௸ பாடல்கள் 148-150.

56. ௸ 150:20-21; சிறுபாணாற்றுப்படை 103-107.

57. ௸ 158:17.

58. ௸ 158:18-20; சிறுபாணாற்றுப்படை 113-115.

59. தொல். சொல். நச். பாயிர உரை, கணேசையர் (பதி.), சுன்னாகம் [illegible] பதிப்பு, 1953, ப.11.

60. இராகவையங்கார், ரா., வேளிர் வரலாறு, செந்தமிழ்ப் பிரசுரம், மதுரை, 1916, ப.13.

61. Tamil Lexicon, Vol. VI, Part I, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1934, ப.3642.

62. மேலது , ப.3644.

63. ஞானசம்பந்தன், அ., மு.நூ., பக்.4-30.

64. புறநானூறு, 201:8-12.

65. Thani Nayagam, X.S., Tamil Culture and Civilization, Asia Publishing House, Madras, 1970, p.131.
(மேற்கோள் பகுதிக்கு).

66. புறநானூறு, 345:7.

67. Sivaraja Pillai, K.N., The Chronology of Early Tamils, University of Madras, Madras 1932, Tables I, II, & III
No page number

68. புறநானூறு, (1-200 பாடல்கள்) மு.நூ., பக்.256-260.

69. Sivaraja Pillai, K.N., Op.Cit., Table III, No page number.

70. புறநானூறு, 125-ம் அடிக்குறிப்பு.

71. Sivaraja Pillai, K.N., Op.Cit., Table III, No. page Number.

72. Ibid., p.91.

73. இராசமாணிக்கனார், மா., பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை 1970, ப.241.

74. பட்டினப்பாலை 220-227.

75. இராசமாணிக்கனார், மா., மு.நூ., பக்.250-252,

76. மேலது , ப.252.

77. மேலது , ப.257.

78. சிலப்பதிகாரம், 21:11-15.

79. அகநானூறு, 240:8-14.

80. [illegible] [illegible], [illegible] ச., [illegible], [illegible] பதிப்பகம், [illegible], 1969, பக்.64-65.

81. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி.வை., பாண்டியர் வரலாறு, சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1969, பக்.5-7.

82. தொல்.பொருள். நச்., மு.நூ., ப.21.

83. மதுரைக்காஞ்சி 60-61, புறநானூறு, 9:10-11.

84. தொல்.சிறப்புப் பாயிரம், 9-10.

85. இராசமாணிக்கனார், மா., தமிழ் மொழி இலக்கிய வரலாறு, ப.277.

86. "A minor king of Madura was called Aryappadai Kadanda (or tenda) Nedunjeliyan. This probably means 'Nedunjeliyan who defeated the Arya army'. But there is no mention anywhere of his fighting with an Arya army, so it may have been an empty title".

- Srinivasa Iyengar, P.T., History of the Tamils, p.510.

87. புறநானூறு பாடல்கள் 70-79; அகநானூறு, 36:13-23; 175:10-11; 209:4-6; மதுரைக்காஞ்சி, 125-130; நெடுநல்வாடை, 186.

88. அப்பாத்துரை, கா., தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், [illegible], சென்னை, 1957, ப.101.

89. புறநானூறு, 19:3.

90. மே.ப, 21.

91. மே.ப, 367.

92. [illegible], [illegible], பதிற்றுப்பத்து [illegible], [illegible], ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் உரை, [illegible] கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1958, ப.46.

93. மே.ப, ப.47.

94. மே.ப, ப.45.

95. மே.ப, ஐந்தாம் பத்துப் பதிகம், 2-3.

96. [illegible], [illegible], [illegible], நாகர்கோவில், முதல் பதிப்பு, 1956, ப.23.

97. சோமசுந்தர பாரதி, ச., சேரர் தாயமுறை, அண்ணாமலைநகர், 1935, பக்.22-25.

98. சிலப்பதிகாரம் 29, உரைப்பாட்டு மடை.

99. சிலப்பதிகாரம் மூலம் அரும்பதவுரையும், அடியார்க்கு நல்லாருரையும்.
உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை ஐந்தாம் பதிப்பு, 1950,
ப.12.

100. சேரமன்னர் வரலாறு, ஔவை சு., மு.நூ., ப.51.

101. பதிற்றுப்பத்து, பதிகம் 2:3, 4:2, 5:3, 6:1-2; 8:2, 9:1-2.

102. [illegible], ந., மு.நூ., பக்.28-29.

103. புறநானூறு, 2:13-16.

104. M.A. Dorai Arangasamy, Did utian ceral belong to the Maha bharatha period?,
Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies, Volume I,
International Association of Tamil Research, Kuala-Lumpur, Malaysia, April, 1966, pp.294-296.

105. P. Arunachalam, Peruncottu utiyan ceralatan, Ibid, p.312.

106. சேரமன்னர் வரலாறு, ஔவை சு., மு.நூ., ப.65.

107. சிலப்பதிகாரம் 29:52-56.

108. நீலகண்ட சாஸ்திரி கே.அ., தென்னிந்திய வரலாறு, பாகம் 1,
மு.ரா. பெருமாள் முதலியார் (மொ.பெ.), தமிழ்நாட்டுப் பாட
நூல் நிறுவனம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1979, ப.142.

109. புறநானூறு, 166:1-2.

110. மேலது , 165.

111. சிலப்பதிகாரம், 25:100-104.

112. புறநானூறு 2:17-19.

113. சிலப்பதிகாரம் 26:38-41.

114. மதுரைக்காஞ்சி 510.

115. சிலப்பதிகாரம், அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும், மு.நூ.,
ப.166.

116. மேலது , ப.146.

117. Subramanian, N., Sangam Polity, Ennes Publications, Madurai, 1980, p.97.

118. சிலப்பதிகாரம் [illegible] நடுகற்காதை.

119. மலைபடுகடாம்,376.

120. சிலப்பதிகாரம் 25:150-177.

121. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), ஏழாம் பதிப்பு, 1971, ப.105.

122. அகநானூறு, 77:7-8.

123. பரிபாடல், திரட்டு 2:91-97.

124. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 443-444.

125. புறநானூறு 40:9.

126. பெரும்பாணாற்றுப்படை 447; மலைபடுகடாம் 550.

127. புறநானூறு 35:19-21.

128. ஷை 104.

129. ஷை 5.

130. ஷை 10:1-6.

131. ஷை 55:10-17.

132. மணிமேகலை, 7:8-12.

133. கலித்தொகை, 0:1-2.

134. சிலப்பதிகாரம் 13:15-26.

135. ஷை 30:76-77.

136. அகநானூறு, 148:7-10.

137. நற்றிணை, 270:8-10.

138. குறுந்தொகை, 73:2-5.

139. அகநானூறு, 152:11-12; 208:5-14, 396:1-2; நற்றிணை 270:9-11; குறுந்தொகை 73:2-5; 292:1-5.

140. Kailasapathy, K., Tamil Heroic Poetry, p.77.

141. பதிற்றுப்பத்து 51:19-24.

142. புறநானூறு 54:1-4.

143. ஷை 50, 43, 44, 182; 143-147.

144. ஷை 82.

145. குறுந்தொகை 276:5-6.

146. மதுரைக்காஞ்சி 489-492.

147. புறநானூறு 71:7-9.

148. பொருநராற்றுப்படை, 287-188.

149. புறநானூறு, 58:9.

150. ஷை, 35:16-26.

151. கலித்தொகை, 94:36.

152. ஷை, 62:14-15. புறநானூறு 34:7.

153. புறநானூறு, 34:1-7.

154. புறநானூறு (1-200 பாட்டுக்கள்) ப.உ.

155. குறுந்தொகை, 202.

156. புறநானூறு, 74.

157. ஷை, 46.

158. ஷை, 47.

159. குறுந்தொகை 282.

160. சிலப்பதிகாரம் 16:153.

161. திருக்குறள் 550.

162. சிலப்பதிகாரம் 16:150-154.

163. மனுதர்ம சாஸ்திரம், திருலோகசீதாராம் (மொ.பெ.), பாரி நிலையம், சென்னை, 1961. ப.255.

164. திருநாவுக்கரசு, க.த., திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1971, ப.540.

165. குறுந்தொகை, 104:1.

166. மே.ப, 247:2.

167. மே.ப, 252:6-8.

168. மே.ப, 283:1.

169. நற்றிணை 220:1-3.

170. அகநானூறு, 286:8-12.

171. மே.ப, 196, 202.

172. இராசமாணிக்கனார், மா., தமிழ் மொழி இலக்கிய வரலாறு சங்ககாலம், பாரி நிலையம், சென்னை, 1969, ப.122.

* * *

பகுதி நான்கு

புறத்திணைச் செய்யுள்

புறத்திணைச் சமயவியல்

சமயம், மதம் என்ற சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் வழங்கப்படவில்லை. எனினும் இச்சொற்களால் குறிக்கப்பெறும் உணர்வுகளும், வாழ்வுநெறிகளும் அக்காலத்தில் இல்லாமலில்லை. மனித இனம் அறிவுத்திறம் பெறத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே சமயம் இருந்து வருகிறதென்றும், சமய உணர்வு என்பது பல்வேறு வகைகளில் உலகெங்கும் எக்காலத்தும் காணப்படுவதொன்று என்றும் கூறுவர்.[1] எனினும் கடவுள் நம்பிக்கையே சமயத்திற்கு அடிப்படை என்று கூறுவதற்கில்லை என்பர். கடவுள் என்ற கருத்தைக் கடைப்பிடியாத பௌத்த நெறியையும் சமயம் எனக் குறிப்பிடுகின்ற அறிஞர் பலரே. மரபுவழிப்பட்ட நம்பிக்கைகள், வாழ்க்கைச் சடங்கு முறைகள், இறப்பு, பிறப்பு பற்றிய எண்ணங்கள், நல்லன தீயன என்ற பாகுபாடு, வாழ்வின் பயன், பற்றுக்கள் ஆகிய உணர்வுகள், என்ற கூறப்பெறும் அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது சமயம். மதம் என்னுஞ்சொல்லைக் 'கொள்கை' என்ற பொருளில் தமிழ் சான்றோர் குறிக்கின்றனர்.[2] Religion என்ற ஆங்கிலச் சொல்லைத் தோற்றுவித்த இலத்தீன வேர்ச்சொல்லுக்குக் (religare) கட்டுதல், கூடுதல், மீண்டும் இணைதல் ஆகிய பொருள்கள் தரப்படுகின்றன.[3] ஆகவே மனித வாழ்வு குறித்த முறையான சிந்தனைகளும் கோட்பாடுகளுமே சமயமென்றும், மதமென்றும் வழங்கப் பட்டன என்பதறியப்படும். இந்து சமயம், பௌத்த சமயம், சமண சமயம், ஆசீவக சமயம், ஷிண்டோ சமயம், யூத சமயம், கன்பூசிய சமயம், இஸ்லாமிய சமயம், கிறித்தவ சமயம், சீக்கிய சமயம் எனப் பல சமயங்கள் உலகின் பல பகுதிகளில் தோன்றி வளர்ந்திருக்கின்றன. வெவ்வேறு மொழிகளின் இலக்கியங்கள் வளர்வதற்கும், நல்ல ஞானம் செழிப்பதற்கும் இச்சமயங்கள் உதவியிருக்கின்றன. இச்சமயங்களில் சில தோன்றும் முன்னரே சங்க இலக்கியங்களும், தொல்காப்பியமும் தோன்றி விட்டன. இந்நூல்கள் காட்டும் சமயவியற் கொள்கை இப்பகுதியில் ஆராயப்படும்.

சமயம் புறமே

காதலொழுக்கத்தைத் தவிர ஏனையவற்றையெல்லாம் புறமெனப் பகுத்தன தமிழ் நூல்கள். சுத்த சிந்தனையும், மெய்ஞ்ஞானியுகமும் கொண்ட ஞானியர் அறிவார்ந்த முடிவுகளைக் கொண்ட சமயம் புறப்பொருளாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இறைவனையோ, இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் பேரின்பப் பெருவாழ்வின் நிலைமையோ, இத்தன்மையன என்றும் இல்லையென்றே சொற்களால் விளக்கிக் கூற முடியாதெனப் பல பல சமயங்கள் கூறுகின்றன. காதலன் காதலியும் நுகர்கின்ற காமவின்பமும் இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் அகத்தவரே அறியுமாறு அமைவதென்பர். நாயகன் நாயகியாய் நின்ற பாவ பக்திப் பாடல்களும் சமய உலகில் உண்டு. இவ்வொப்புமையைப் பற்றி சமயத்தையும் அகத்தில் அடக்கலாமோ என்ற வினா எழக்கூடும். அகமெனப் பகுக்கப்பட்ட பாலவு. இவ்வாறிருந்ததெனச் சொல்ல இயலாதது மட்டுமல்ல; சொல்லக் கூடாததுமாகும். பெண்டிர் காமம் பிறர் செவிகளை யொருப்படுவதில்லை. தலைவன் தன் காமத்தைத் தானே சொல்லி புலம்புவானேல் கைக்கிளையாகும்; பிறர் பலரறியச் சொல்லின் பெருந்திணையாகும். ஆனால் இறைவிய நிலைகளைச் சொல்லுதல் அரிதே தவிரப் பலர் அறியச் சொல்வதற்குத் தடையானதில்லை. ஆகவே சமயம் பலர்க்குரியதாகிப் புறப்பொருளில் வைத்து எண்ணப்படுவதாயிற்று. புறப்பொருள் திணைகளில், எந்தச் சமயத் தொடர்பான கருத்துகள் உண்டு. வெட்சி, கொற்றவைநிலை, வெறியாட்டு, பூவைநிலை, காட்சி, கல்கோள், நீர்ப்படை, நடுகல், பெரும்படை, வாழ்த்தல், பெருஞ்சோற்று நிலை, மங்கலங்கள், ஒருவரும் ஒப்பாத் தொகை நிலை, வாகையின் பல துறைகள், காஞ்சியின் பல துறைகள், தேவ பாடாண், கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி, முதலிய சமயஞ்சார்ந்த கருத்துகள் உடையன. இவற்றில் கூறப்பெறும் சமயக் கருத்துகள் எச்சமயத்திற்குரியன என்பதும், அவை இலக்கியங்கள் காட்டும் சமயம் எவ்வெப்பதம் சார்ந்த காலப்பகுதி இந்திய நாட்டுப் பண்டைச் சமயங்களைப் பற்றி அறிஞர் கூறுவன அறிதல் வேண்டும்.

பண்டைத் தமிழர் சமயநெறி

(இந்தியாவின் தொல்குடிகளாகவும், ஆரியர் இந்நாட்டில் வருதற்கு முன்னரே விழுமிய நாகரிகம் படைத்தவர்களாகவும் திராவிடர் விளங்கினர் என்பதைச் சிந்துவெளி அகழ்வாராய்ச்சிகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளதை அறிஞர் காட்டுவர்.[4]) திராவிடரை இந்தியாவின் உண்மைக் குடிகளாகக் கருதுபவர்களும், ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வருமுன்னரே திராவிடர் இந்தியாவில் இருந்தமையினை ஒப்புக் கொள்கின்றனர்.[5] இருக்குவேதம் ஆரியர் திராவிடரோடு கொண்டிருந்த மாறுபாட்டைத் தெளிவுறக் கூறுகிறது.[6] எனவே அறிஞர் பலர் திராவிடரின் தனித்தன்மை வாய்ந்த நாகரிகத்தை அறிந்து கொண்டவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர்.

> இந்தியாவுக்கு வந்து பார்வையிடும் வெளிநாட்டினர்கள் பலர் முதலில் ஒரு புதுமையான முரண்பாடு காணப் படுகிறது. இந்திய மக்களில் பெரும்பாலோரின் அடிப்படையின ஒற்றுமை கண்டு அவர்கள் வியப்படைந்துள்ளார்கள். அத்துடன் இந்தியர் பெரிதும் இனத்தால் திராவிடரே என்னும் வேற்றுமையான கருத்தையும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆயினும் அதே சமயம் இந்திய நாகரிகம், சமயம், மெய் விளக்கத் தத்துவங்கள் முதலிய அனைத்தும் ஆரியச் சார்பானவை என்னும் பாமரர் கோட்பாட்டையும் ஆர்வமாக ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்[7]

என்று கில்பர்ட் சிலேட்டர் கூறுவது பெரிதும் எண்ணத்தகும் கருத்தாகும். சிந்துவெளி அகழ்வாராய்ச்சி திராவிடரின் சமய, மெய்ப்பொருளியல் கொள்கைகளை நன்கு காட்டுகிறது. சிந்துவெளியில் கிடைத்த அரும்பொருள்களான இலிங்க வடிவங்கள், அம்மை உருவங்கள், பெண் உருவங்கள், மரவணக்கம் ஆகியன அக்காலச் சமய நிலையைக் காட்டுவனவாக விளங்குகின்றன. சர் ஜான் மார்ஷல், இலிங்கமும், அம்மை வடிவும் சிவனையே குறிப்பதாகவும், சைவ சமயம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தொன்மைச் சமயமென்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.[8] அத்தொன்மைக் காலத்திலேயே

மர வழிபாடும் இருந்திருக்க வேண்டுமென்றும், அம்மரவழிபாடு பிற்காலத்தில் பிற வணக்கத்தாரால் கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் சர் ஜான் மார்ஷல் கருதுவர்.[9] கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டினரான மெகஸ்தனிஸ் வசுதேவன் (Heracles) சிவன் (Dionysus) ஆகிய தெய்வங்களின் வழிபாடு பற்றிக் [illegible] சந்திரகுப்த மன்னன் வேட்டை மேற்செல்வதைச் சிவனுடைய ஊர்வலத்தோடு ஒப்பிடுவர்.[10] கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டினரான பதஞ்சலி, பாணினியின் சூத்திரத்திற்கு உரையெழுதுகையில் சிவன், ஸ்கந்தன், விசாகன் ஆகிய தெய்வ வடிவங்களை மக்கள் செய்து விற்றனரென்றும், சிவன், உருத்திரன், கிரிசன், மகாதேவன் திரியம்பகன் பவன், சர்வன், எனப் பல பெயர்கள் பெற்றிருந்தான் என்றும், அவனைத் தொழுபவர் 'சைவர்' எனப்படுவரென்றும் குறிப்பிடுகிறார்.[11] மேலும், இருக்கு வேதம், இலிங்க வழிபாடு ஆரியரல்லாதார் வழிபாடு எனக் குறிப்பதோடு இலிங்க வழிபாடு செய்வோரை 'சிசின தேவர்' என்றும் கூறக் காண்கிறோம்.[12] இவ்வாறு குறிப்பன கொண்டே இலிங்கம் என்பது ஆண் பெண் குறிகளின் புணர்ச்சியென்ற ஒரு தவறான கருத்து சமய உலகில் இடம் பெற்றுவிட்டது. இந்திய சமயங்களைக் குறித்த ஆராயும் எந்த அறிஞரும் இவ்வகையான தவறான கருத்தையே கொண்டுள்ளப் [illegible].[13] சமய வேறுபாட்டுணர்ச்சி காரணமாகப் [illegible] பெருவாரியானவர்களின் [illegible] இச்செய்தியையே கூறிப் பரிந்துரைக்கக் காணலாம்.[14] சமயச் சார்பில்லாத ஆராய்ச்சி அறிஞராகிய கைலாசபதி அவர்களும்,

சத்தியும் சிவமுமாய தன்மையிவ் வுலகமெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா ஆணும் பெண்ணும் உயர்குண குணியுமாக
வைத்தனன் அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாக்கமெல்லாம்
இத்தையும் அறியார்பீட லிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்

என்ற சிவஞான சித்தியார் பாடலை எடுத்துக்காட்டி ஆண், பெண் சேர்க்கையே இலிங்க வடிவில் அமைந்ததென்பர்.[15] இப்பாடலின் வரும் 'பீட லிங்கத்தின் இயல்பு' என்பதற்கு உரையாசிரியர் மறைஞான சம்பந்தர் "பீடம் மனோன்மணி சொரு-

மாகவும், சிவலிங்கம் சதாசிவ சொரூபமாகவும் திகழும் தன்மை" என்ற பொருள் கூறுவர்.[16] மற்றோர் உரையாசிரியரான நிரம்பவழகியர் "சிவத்தை விட்டுச் சத்தியும் தனித்து ஒருபொழுதும் நின்று காரியப்படாது. சத்தியை விட்டுச் சிவமும் தனித்து ஒரு பொழுதும் நின்று காரியப்படாது. அது எப்போல எனில் ஆவுடையாளும் சிவலிங்கமும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று நீங்காமல் தம்மில் கூடியிருந்து ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கிற முறைமை"[17] என்ற விளக்கம் கூறுவர். இவ்வுரைகளில் மேற்கண்ட கருத்தினைப் பெறுதற்கு இல்லை. ஆனால் மற்றொரு விளக்கவுரையாசிரியரான சிவாக்கிர யோகிகள் இச்செய்யுள் தொடர்க்கு உரையாகக் கீழ்வருமாறு கூறுவர்.

> சிவம் நாதரூப லிங்கமாகவும் சத்தி விந்து ரூபமான
> பீடமாகவும் மேவியும் இலிங்கமாக எம்பெருமான்
> கூடியிருந்த இப்படியே யோனி இலிங்க சம்பந்தத்தினாலே
> சகல பிரஜோற்பத்திகளை உண்டாக்குகிறான் ...[18]

இவ்வுரையும் இலிங்கோற்பவக் கருத்தை, அறிஞர் பலர் கொண்ட பொருளை ஒத்துச் செல்கின்றன. எனவே தமிழ்நாட்டில் ஆதி வழிபாட்டு நெறியினைத் தழுவிய முறையில் இலிங்கோற்பவக் கதைகளையும் சைவாகம தத்துவங்கள் தோன்றி வளர்ந்த பிற்கால உரைப்போக்கின் கருத்தையும் கொண்டு இதனை முடிவு செய்தல் பொருந்துவதாகாது. இலிங்கத்தின் ஆவுடையார் என்ற பகுதி பிற்கால வளர்ச்சியாகும்.[19] இவற்றுக்குரிய சாத்திர இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே மக்களின் வழிபாட்டு வடிவமாகிய இலிங்கத்தைப் பிற்காலத் தத்துவப் பொருளை ஏற்றிக் கூறல் பொருந்தாது. சிந்துவெளி, ஹரப்பாவில் கண்ட எழுத்து வடிவங்களைக் குறித்த ஈராஸ் பாதிரியாரின் கருத்துக்கள் ஏற்கத் தக்கனவல்ல என்பார் அறிஞர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்.[20] ஆகவே இலிங்க வடிவங்களைக் குறித்த மொழிச்சான்று ஏதும் கிடைக்காத நிலையில் உய்த்துணர்வால், பற்றுணர்ச்சியால், வெறுப்புணர்ச்சியாலும் சொல்லப்படும் கருத்துக்கள் ஏற்கத்தக்கனவல்ல.

> சிவன் என்னும் பெயர் இந்திய நாட்டில் வடமொழிக்கே
> இருந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களால் ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு
> முன்னமே குறிக்கப்பட்டு எல்லாம் வல்ல பெருந்தெய்வக் கடவுட்-
> குரிய சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பட்ட பான்மை
> தெளியற்பாற்று[21]

என்ற மறைமலையடிகளார் கருத்துக்கு வரலாற்றுப்படியான சான்றில்லை. சிவம், இலிங்கம் ஆகிய சொற்கள் தமிழ் வழக்கு என்பதற்குச் சான்றில்லை. இலிங்க வடிவாகக் காணக்கிடைக்கும் பொருள்கள் எப்பெயரில் அக்காலத்தில் வழங்கப் பட்டன என்று கூறுதற்கில்லை. தமிழில் கிடைப்பனவற்றுள் முதல் நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் சிவனைப் பற்றிய குறிப்பில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் 'சிவன்' என்ற பெயர் இல்லையெனினும் அத்தெய்வம் நாற்றிசையும்பொலிந்தது அறிகின்றோம். முக்கட் செல்வன், கறைமிடற்றவன், நீலமிடற்றவன், முதுமுதல்வன், நீலமேனி வாலிழை பாகத்தொருவன், மறுதலை வைத்தவர், [illegible], பெண்கட் பாம்பணி புலி உரியவன், மணிமிடற்றவன், ஈசன், முக்கணான், எரிசடை அந்தணன், அமரர் செல்வன், [illegible], ஆகிய பல பெயர்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளதை அறிஞர் எடுத்துக்காட்டுவர்.[22] தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இவ் வழிபாடு உண்டென்பதற்குக் கொற்றவை என்ற பெண்பாற் பெயருக்கு நேரான கொற்றன் என்ற ஆண்பாற் பெயர் உரையாசிரியர் இளம்பூரணரால் வழங்கப்படுவதைக் காட்டுவர் மறைமலையடிகள்.[23] சங்க காலத்துக்குப் பின் பிற்காலத்தில் வந்த இளம்பூரணரின் சொல்லாட்சி சான்றாகக் கொள்ளத் தக்கதில்லை. இலிங்க வடிவைக் குறித்து ஆசிரியர் மறைமலையடிகள்,

> தீக்கொழுந்தையும், அதன் வளர்ந்தெரியும் தீச்சுடரையும்
> ஒப்பதாகத் தாம் கல்லின்கண் அமைத்த நிறுத்திய
> பண்டைத் திருவுருவே பிற்காலத்தில் இலிங்கம் என்னும்
> பெயரால் வழங்கப்பட்டு வரலாயிற்றென்றுணர்தல் வேண்டும்[24]

என்று கூறுவர். இத்தொடரில் 'பிற்காலத்தில் இலிங்கம் என்னும் பெயரால்' என்ற பகுதி கருதத்தக்கது. முன் [illegible] தீயைப் பழந்தமிழர் வழிபட்டனர்

என்பது ஆரியரின் வேறான நிராட்டின் தனித்தன்மையைக் காட்டுவதாகஇல்லை. இருக்கு வேதம் கூறும் பெருந்தெய்வங்களில் இந்திரன் பேரிடம் பெறக் காண்கிறோம். சந்தோக்கிய உபநிடதம் இந்திரனுடைய உலகின் முதல் என்றும் அசுரரோடு போரிட்டு வெற்றிகண்ட தோன்றல் என்றும் கூறுகிறது.[25] ஆகவே ஐந்நிலமாக நிலத்தை வகுக்கப்படுவதற்கு முன்பே இந்திரன் தோன்றியவன் எனக் கருதற்கான சான்றில்லை.

நடுகல் வழக்கம்

ஆண்மைப் போரில் வீழ்ந்த பட்டவர்களுக்கு நடுகல் எடுப்பது செய்கை பற்றித் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. காட்சி, கல்கோள், நீர்ப்படை, நடுகல், பெரும்படை, வாழ்த்தல் என்ற ஆறு நிலைகளை இச்செயற்குரியவையாகக் காட்டுவர்.[26] வெற்றிநிலை உருவாகாத வெட்சித்திணைக் காலத்தில், மாடு பிடிக்கும் சண்டையில் மாண்டவர்களுக்குக் கல் நடுவித்த வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. இவ்வழக்கம் பின்பு அரசர் உருவான காலத்தில் போரில் மாய்ந்த பெருவீரர்க்கும், அச்செயல் புரிந்த புகழொடு மடிந்த மன்னர்க்கும் உரியதாகியிருக்கிறது. போரில் இறந்துபட்ட அதியமானுக்கும், வடக்கிருந்து உயிர்நீத்த கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் நடுகல் அமைந்த செய்தியைப் புறநானூறு கூறும்.[27] சீறூர் வாழ்க்கை ஒன்றை மறக்குடி மக்கள் சுற்றாக மாங்குடி கிழார் கூறுகையில்,

குரவே தளவே குருந்தே முல்லையென்று
இந்நான் கல்லது பூவும் இல்லை
கருங்கால் வரகே இருங்கதிர்த் தினையே
சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிளர் அவரையொடு
இந்நான் கல்லது உணாவும் இல்லை
துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்று
இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை
ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிறேந்து மருப்பின் களிறெறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லே பரவின் அல்லது
நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே[28]

என்கிறார். உலகிற் பிறவுடலுயிர் [illegible] போற்றும் வாழ்க்கை முறை நமக்கு [illegible] மறுத்து மனம் கூறக் காண்கிறோம். நம் நிலத்தே புகழும் மனிதரும், விளையும் உயிர்ப்பொருள்களும், வாழும் முறைமைகளும், சிறந்த நலன்களான வீரத் தெய்வங்களையன்றிப் பிற நிலத்திலிருந்தும் வேறு புலத்திலிருந்தும் வந்தவற்றை ஏற்காத மனநிலையையே [illegible] பாட்டு புலப்படுத்துகின்றது. சோமயாகம், [illegible] வேட்டம் முதலிய காமவேள்விகள் செய்த வைதீகரான [illegible] தெய்வத்திற்குக் கல்லே 'பிடகம்' என்று கூறியது போல்வதோர் கூற்று ஆகும்.[29] வீரநிலைக்கால் ஒருகட்டம் இதுவரை வழிபாடு நிலவியிருக்க வேண்டும். நிலைத்தமான பயிர்த்தொழிலும், அதனடிப்படையான நில உடைமைச் சமூகமும் தோன்றிய பின்னர் நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளர்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இப்பாட்டுக் நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுள் என்க குறித்தது மருத நிலத்திற்குரியதாக ஏற்பட்ட இந்திரன் போன்ற தேவரையே என கொள்ளவும் இடமுண்டு. அயல் நாகரிகத் தாக்கத்தால் வந்த புதிய தெய்வங்களைக் கடவுள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளாது [illegible] வெறுப்பு மனநிலையை இப்பாடல் காட்டுகிறது எனலாம்.

அருந்தவர்க் காயினும் அரசர்க் காயினும்
ஒருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க் காயினும்
நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
இறந்தோர் மருங்கின் சிறந்தோர் செய்த
குறியவும் நெடியவும் குன்றுகண் டன்ன
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும்[30]

என்ற மணிமேகலை இத்தகைய நடுகற்கள், கால வளர்ச்சியில் வருணப் பாகுபாடுகள் தோன்றிய பின்பு கோயிலான நிலையைக் கூறுகின்றது. செங்குட்டுவன் தன் தாய் நற்சோணைக்குக் கல்லெடுத்துக் கங்கை நீர்ப்படுத்த செய்தியைச் சிலப்பதிகார வரி [illegible] காட்டுவோர் குறிக்கின்றனர்.[31] கண்ணகிக்குக் கல்லெடுத்துக் கோட்டம் சமைத்திருக்கிறான் இவ்வரசன். பெருங்கல் வகைப் புதை குழிகளிலிருந்தே கோயில்

கட்டடக்கலை வளர்ந்திருக்கலாம் என்று அறிஞர் கூறுவது இங்குச் சிந்திக்கப்பட வேண்டியதாகும்.[32] வீரநிலைக் காலச் சமுதாயத்தின் வழி வந்தவர்கள் வேந்த நாகரிக அலைகளால் தாக்கப்படாத உள்ளொதுங்கிய சிற்றூர்களில் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் வழிவழி வந்த வழிபாட்டு நெறிகளையும் வாழ்க்கைச் சடங்குகளையும் கைவிட்டு விடாது போற்றி வந்தனர். போரில் இறந்துபட்ட வீரர்க்குக் கல் நட்டு, அக்கல்லுக்குப் பீலி சூட்டி, துடி முழக்கி, நெல்லாற் செய்த கள்ளுடன் மறியறுத்துப் பலி கொடுத்தனர் என்று அகநானூறு கூறுகிறது.[33] இஃது ஒரு சிற்றூரின் வழிபாட்டு முறை. இதுவே நாகரிக அலை புகுந்த பேரூர்களில் அடிப்படை மாறி விடாமல், பீலி சூட்டுதற்குப் பதிலாக மலர்ச்சரம் சூட்டுதலும், துடி முழக்கத்திற்கு மாறாக மணியோசை எழுப்புதலும், கள்ளிற்கு மாறாகத் தூய தீர்த்தமென நீர் பெய்தல், மறியறுத்தற்கு வேறாகத் திருவமுது படைத்தல், பெருங்கோயில்களில் வழிபாடு நிகழ்த்தக் காண்கிறோம். இன்றும் பெருங்கோயில்களில் நிலவும் பலி பீடங்கள் பண்டைய வழக்கத்தைச் சுட்டும் எச்சங்களே. அவை சாத்திர உலகம் பின்னாள் புகுத்திக்கொள்ளாமல் தன்மையான அறிவு வயப்பட்ட தத்துவப் பொருள்களைக் கற்பித்திருக்கின்றன. இவ்வடிப்படையில் இவற்றை வகுத்து அறிந்த நாம் கொள்ள வேண்டும். வீரம் பண்பைத் தமக்கு உயிராகக் கொண்டோர் போர் நிகழ்ச்சியில் இறந்துபட்ட போது அவர்களைத் தெய்வமெனக் கருதி வழிபாடு செய்ய முற்பட்ட போது அதற்கென ஒரு கல்லை நட்டிருக்கின்றனர். ஊரின் வெளியே இருந்த கற்கள் பல காலம் பகர்கின்றன.[34] இங்ஙனம் இவர்கள் ஒரு கல்லைத் தேர்ந்து கொள்ளக் காரணமென்ன என நினைதல் வேண்டும். தெய்வம் என்றாலே ஒரு மரத்தையோ, கல்லையோ நட்டு வழிபடும் வழக்கமிருந்த ஒரு சமுதாயத்தின் எண்ணத்தை இச்செயல் காட்டுகின்றது. தொடக்கத்தில் பொதுவாகத் தெய்வ வழிபாடு செய்ய விரும்பியவர்கள் இவ்வாறு உருவத் திட்டம் பெறாத ஒரு கல்லை வழிபட்ட நிலையிலிருந்தே தெய்வமென்றாலே இவ்வாறு வழிபடுவதாம் என்ற கருத்து ஏற்பட அதிலிருந்து இறந்தவர்களுக்கும் கல் நடும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். சங்க காலத்தில் பொது இடங்களில் அமைந்த

அந்த அக்காலத் தெய்வ அடையாளம் எனக் கருதலாம். இக்கைவடிவு நீக்கடவுளைக் குறித்ததென்றோ ஓவியமாக இறைவனைக் கண்ட முயற்சியின் முதிர்ச்சி என்றோ கூறுதற்கில்லை. ஆகவே அந்த வழிபாடும் நகரத்தையும் பார்த்தே நமக்கு எதிர்ப்படுகிறது; அந்த வழிபாடும் நகரத்திலே பிற்காலச் சமய உலகில் 'இலிங்க'மாகியிருக்கிறது. இக்கருத்தே சங்க காலத்திலிருந்த கடவுளைப் பற்றிய கோட்பாடுகளையும் பலவேறு கடவுளரையும் பற்றிக் கூறிய பின் தெளிவுபெறும்.

சங்ககாலக் கடவுட் கொள்கையும் கடவுளரும்

தொல்காப்பியத்தில் முதற்பொருளான நிலத்தின் பாகுபாடு பற்றிக் கூறுகையில்,

> மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
> சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
> வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
> வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
> முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
> சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே[35]

என ஒவ்வொரு நிலத்தையும் அதற்குரிய தெய்வத்தோடு இணைத்துக் கூறுகிறார். சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படும் என்பதற்கு இம்முறையன்றிச் சொல்லவும் படும் என இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் பொருள் கூறினர். இப்பாட்டில் வரும் 'சொல்லவும் படும்' என்ற தொடரில் வரும் உம்மை எதிர்மறைப் பொருளுடையது. ஆகவே இம்முறையின்றி வேறு முறையாகவும் சொல்லலாம் என்பது உரையாசிரியர்களின் கருத்தாகும். வேறு முறை என்றால் எம்முறை என்று அவர்கள் விளக்கவில்லை. சூத்திரத்தில் நாலு நிலப் பெயரும் வந்துள்ளமைபோல நில ஒருவாறு நிரனிறை வகையால், முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனும் பெயர்களைப் பொருத்திச் சொல்லவும் படும் எனப் பயனிலை கொண்டு முடிந்தன. ஆகவே நிலப்பெயர்களை மட்டும் வரிசை மாற்றிக் கூறுதல் இங்குச் சரியாகாது.

நிலப்பெயர்களை மாற்றிவைத்துத் தக மேலே உள்ள 'மாயோன் மேய' முதலான நான்கு தொடர்களையும் நிரல்நிறைப் பொருள்கோள் கெடாமல் மாற்ற வேண்டும். அவ்வாறு மாற்றுவதால் விளையும் பொருட்பயன் ஒன்றுமில்லை. ஆகவே இந்நூற்பாவிற்குக் காடுறையுலகு, மைவரையுலகு, தீம்புனல் உலகு, பெருமணல் உலகு என முதற்பொருளாகிய நிலத்தை அதன் சிறப்பு கொண்டு பகுத்துக் கூறுதல் ஒரு முறையென்றும், மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகியோர் உறையும் நிலங்கள் எனப்பகுத்துக் கூறுதல் ஒரு முறையென்றும், முதலில் கூறிய முறையேயன்றி இம்முறையானும் கூறப்பெறும் என்றும் இந்நூற்பா கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். நிலவியல்பு கொண்டு முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனப் பகுப்பது பழந்தமிழர் கொள்கையாகும். தமிழர் கொண்டிருந்த தெய்வங்களோடு தாம் கொண்டிருந்த சில தெய்வங்களை உறுத்தி ஒன்றாக்கிச் சில தெய்வங்களைப் படைத்த வைதீக சமயத்தாரின் தெய்வக் கொள்கைத் தாக்கம் ஏற்பட்ட பின்னரே மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன், ஆகிய தெய்வங்களை முதலாக வைத்து நிலத்தைச் சுட்டும் நெறி தோன்றியிருக்கிறது. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற அவ்வந்நிலத்தில் சிறப்பாகத் தோன்றிய மலர்களின் பெயரையே நிலத்திற்குக் கொடுத்த வழக்கமே பண்டைத்தமிழ் வழக்கு. மலராகிய கருப்பொருளைக் கொண்டு அறியப்பட்ட நிலம், மக்களால் படைத்துக் கொண்ட ஒரு கருப்பொருளாகிய தெய்வத்தைக் கொண்டு சுட்டப்படுகின்ற ஒரு கால மாற்றத்தை இந்நூற்பா தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இயற்கைநெறிக் காலம் மாறிச் சமயநெறிக் காலத்திற்கான வித்திடப்பட்டு விட்டது என அறியலாம். இன்னும் இவ்வித்து முளை விட்டு, வெளிப்படையில் விளைவுபெறும் பின்னை நாள்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆகவே சங்ககாலம் சமயநெறிக் காலமே என்பது தெளிவுபடும்.

அடுத்து இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்டுள்ள நான்கு தெய்வங்களைப் பற்றி ஆராய்தல் வேண்டும். மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகிய இந்நான்கு

தெய்வங்களையும் ஐவகை நிலங்களிலிருந்த நாற்றிசை நிலத் தெய்வங்களென்றே தொல்காப்பியர் கருதியிருப்பார் என்பர் அறிஞர்.[36] தெய்வம் கடவுள் ஆகிய சொற்கள் சங்க காலத்தில் முன்னோர்களையும் மறவர்களையும் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையினை அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.[37] மாயோன், சேயோன் என நிலம் குறித்த பெயர்களை அதனால் இத்தெய்வங்களுக்கு உருவம் இருந்ததாகவும் கூறுவர்.[38] இதிகாசங்களிலும், புராணங்களிலும் ஒருங்கிணைந்தவனாக உரைக்கப்பெறும் இந்திரன் மருத நிலத் தெய்வமாகக் கூறப் பெறுகிறான். இந்திரனின் வச்சிரப் படைக்கும் வெள்ளானை ஊர்திக்கும் பூம்புகாரில் கோட்டங்கள் இருந்தமையைச் சிலம்பு கூறுகிறது.[39] கிள்ளி தலைநகரில் காவிரி நீரால் நீராட்டுவதை அதனால் இந்திரனுக்கு உருவம் கோயில் இருந்தது என்பதும் அறிகிறோம்.[40] ஆரியரின் வேறு நாட்டு மன்னர் வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் இருந்திருப்பினும் வருணனுக்குரிய கோயிலோ விழாவோ பேசப்படவில்லை. ஆனால் சமய உலகில் மாயோனாகிய கண்ணன், தேவர்கோனாகிய இந்திரன் பற்றிக் குறிப்புகள் இருக்கின்றன.[41] எனவே வைதிக சமயமே இத்தெய்வங்களைக் குறித்த விரிவான பல கதைகளும் தோற்றிய வரலாறும் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே வைதிக சமயத்தின் தாக்கமே தொல்காப்பியர் இயற்கை நெறியமைந்த நிலம் பற்றிய தெய்வத்தைச் சுட்டக் கூறத் தூண்டியது என்பதறியப்படும்.

இந்நிலத் தெய்வங்களன்றியும் பிற தெய்வங்களும் தொல்காப்பியரால் குறிக்கப் பெறுகின்றன.

காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வரூஉம்
ஆயீ ரைந்தொடு பிறவும் அன்ன
ஆவயின் வரூஉம் கிளவி எல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா உயர்திணை மேன[42]

என வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் உலகம், உயிர், உடம்பு தவிர்த்த ஏனையவெல்லாம் தெய்வத்தையே உணர்த்தின என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.[43] இவற்றுள் வினை என்பதைச் சேனாவரையர் அறத்தெய்வம் என்கிறார்.[44] இத்தெய்வ வரிசையுள் கூறப்படும் பால்வரை தெய்வம் சால ஆராய்ச்சிக்குரியது. பால்வரை தெய்வம் என்பது ஆண், பெண், அலியாகிய தன்மையை வரைந்து நிற்கும் பரம்பொருள் என்பர் தெய்வச்சிலையார்.[45] இன்ப துன்பத்திற்குக் காரணமான இருவினைகளை எல்லார்க்கும் வகுத்தளிப்பது என்பர் சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும்.[46] இவ்விரு உரையாசிரியர்கள் கூறும் கருத்தை உடன்பட்டு மொழியும் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணர் பால் என்பது ஊழ் ஆகூழ், போகூழ் ஆகிய இருவகை ஊழுமாகும் எனக் கூறுவது ஏற்கத் தகுவதாகும். இவ்வாசிரியர்,

> தெய்வத்தின் இயல்பினை விரித்துரைக்கக் கருதிய தொல்காப்பியனார், 'பால்வரை தெய்வம்' என்ற தொடரால் தெய்வத்தைக் குறிப்பிட்டார். அவ்வாசிரியர் கருதியபடி அதன் இயல்பினை விளக்கக் கருதிய திருவள்ளுவர், 'வகுத்தான் வகுத்த வகை' என அதனை விரித்துரைத்தார். ஆகவே 'பால்வரை தெய்வம்' எனத் தொல்காப்பியனார் குறிப்பதும் வகுத்தான் எனத் திருவள்ளுவர் குறிப்பதும் இறைவனையே என்பது இனிது புலனாதல் காண்க[47]

என்ற உரைக்கும் செய்தி தொல்காப்பியரின் கடவுட் கொள்கையை இனிது விளக்குவதாகும். இறைவன் வினையை அவரவர்க்கு அளிக்கும் ஒரு பேராற்றலே எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதனைச் சிவன் என்றோ, திருமால் என்றோ, பிற பெயருடைத் தெய்வமென்றோ குறியாமை நினைக்கத்தகும். புறத்திணை வாழ்த்து என்பதில் இக்கணம் கூறப்போகும் வழிபடு தெய்வம் நின்னைக் காக்கவென வாழ்த்துதல் என்பர்.[48] ஆகவே 'வழிபடு தெய்வம்' என்ற தொடரால் அவரவர் வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வத்தையும் தொல்காப்பியர் குறித்தாராயினர். மெய்ப்பாட்டியலிலும் களவியலிலும் காணப்படும் 'தெய்வம் அஞ்சல்' 'தெய்வம் வாழ்த்தல்' ஆகிய தொடர்கள்

தலைமக்கள் பெரும்பதிகளில் வைத்த வழிபட்ட தெய்வங்களைக் குறிப்பன.[49] இவைகளேயன்றிப் பாடாண் திணைப்பகுதியில்,

கொடுநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே[50]

என்ற நூற்பாவில் கடவுள் வாழ்த்தைப் பற்றிக் குறிப்புள்ள செய்தி நோக்கத்தக்கது. கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்பவற்றுள் முதலிரண்டும் முறையே வேந்தனது கொடியின் நிலையையும், பகைவர் அரண் அழித்தலையும் குறிக்குமென்பர் இளம்பூரணர்.[51] நச்சினார்க்கினியர் இவை மூன்றும் முறையே வெஞ்சுடர் மண்டிலம், தத்துவம் கடந்த பொருள், தண்கதிர் மண்டிலம் ஆகிய குறிக்குமென்பர்.[52] இவை மூன்றும் கொண்ட பாடாண்களைக் கடவுள் வாழ்த்தொடு வருமென்பர் சோமசுந்தர பாரதியார்.[53] வேந்தன் கொடியைத் தெய்வக்கொடியோடு உவமித்தல், வேந்தன் திறலை பகைவர் அரணழித்த மாயவன் திறனொடு ஒப்பிடல் வள்ளிக் கதை முருகற்குரித்தாதல் ஆகிய மூன்றையும் இத்துறைகள் காட்டுமென [illegible] கூறுவர்.[54] இந்நூற்பாவை இளம்பூரணர் வழி நின்ற பேராசிரியர் செயராமன் விளக்குவது பொருத்தமாக இருக்கிறது.

> ... தலைவன் கொடியைப் புகழும்போதும், அவன் பகையரணை அழித்ததைக் கூறும்போதும், வெறி வள்ளிக் கூத்தாடும் போதும், கடவுள் வாழ்த்தையும் இணைத்துத் தலைவனைப் புகழ்ந்து கூறும் மரபு என்ற பொருள் கொள்வதே பொருத்தம் உடையதாகும்.[55]

இவ்வகையிலேயே சோழ வேந்தன் கொடையையும், சுற்றத்தையும், தண்ணளியையும் ஞாயிறு, திங்கள், மழைமேகம் மூன்றோடு உவமித்த இளங்கோவடிகள் வாழ்த்தெடுத்தனர்.[56]

ஒரு நிலத்திற்கு ஒரு தெய்வம் என்னும் கருத்து தொல்காப்பியர் காலத்தில் தோன்றிவிட்டதை போலவே ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய தொழில்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தெய்வத்தால் செய்யப்படுகிறது என்ற கருத்தும் ஏற்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பின்
தாவா விழுப்புகழ்ப் பூவைநிலை[57]

எனக் கூறுவது கொண்டு மன்னனைத் திருமாலுக்கு உவமித்தும் போற்றித் திருமால் காத்தல் தொழிலுடையவர் என்ற கருத்தே காரணமாகும் என்பதறியப்படும். எனினும் சிவனைப் பற்றியும் நான்முகனைப் பற்றியும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடவில்லை. ஆடு மாடுகளைக் கொன்று அவற்றை உணவாக்கிக் கொள்ளும் நிலையிலிருந்து அவற்றைப் பாதுகாத்தும் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய காலத்தில் ஆநிரைகள் விழுமிய செல்வமாயின; கோவலர் காவலராயினர்; ஆயர்களின் கைக்கோல் செங்கோலாயிற்று. முல்லையில் மக்களைக் காக்கும் வேந்தன் ஆநிரை காவலனாகிய மாயவனோடு உவமிக்கப்பட்டான். மன்னர் குடிப்படையில் ஓங்கிய செல்வமும் ஆதலின் சங்க கால ஏடுகள் சிவபெருமானைவிட மன்னரை உவமையாகக் கூறப்பெறும் திருமாலை விழுமியதாகப் பேசுகிறது.[58]

வெட்சித்திணை குறித்துக் கூறுகையில் தொல்காப்பியர் கொற்றவை பற்றிக் கூறினார்.[59] வழிபடுபொருளாக வரும் மறக்குடியினரிடம் இவ்வழிபாடு நிலவியிருக்க வேண்டும். மொகஞ்சதரோ - ஹரப்பாவில் கிடைக்கும் பெண் தெய்வ வடிவங்களோடு இக்கொற்றவை வழிபாடு தொடர்புடையதாக வேண்டும். கொற்றவையினை வீரநிலைக் காலக் கடவுள் எனக் கொண்டால், வீரநிலைக் காலத்திற்குப் பின் நாகரிகக் கூறுகள் மிகுதியான காலத்தில் பெருக வழிபாடு தோன்றியபோது, வழிபட்டுத் தாம் வணங்கிய கொற்றவையின் மகனாக முருகனைக் குறித்திருத்தல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியம் காட்டும் சமயநிலைக்கும், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை காட்டும் சமய நிலைக்கும் வளர்ச்சி நிலையில் சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடலின் சில பாடல்கள் ஆகியவை முருகனை தெய்வ நோக்குடையனாகக் காட்சியளிக்கின்றமையும் பிற நூல்களில் கோயில் வழிபாடுகளும் திருவிழாக்களும் பெருகக் கூறப்படுகின்றமையும், புராணச் செய்திகள் பல கூறப்படுகின்றமையும், பலராமன், பரசுராமன் ஆகிய தெய்வங்களைப் போற்றுகின்ற தன்மையினையும் சமயநிலையின் வளர்ச்சியைக் காட்டுவன எனலாம்.[60]

சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான அகநானூற்றில் சிவபெருமானும், திருமாலும் 'முழுமுதற் தெய்வம்' என்ற குறிப்புப் பெறுகின்றனர்.[61] ஆனால் புறநானூற்றில்,

ஞாலம் காக்கும் கால முன்பின்
தோலா நல்லிசை நால்வர்[62]

என்ற சிவபெருமான், பலராமன், திருமால், முருகன் ஆகிய நால்வரும் தலைமைத் தெய்வமாகப் பேசப் பெறுகின்றனர். முருகனைச் சிவபெருமானிடமும், பலராமனைத் திருமாலிடமும் அடக்கி முழுமுதற் தெய்வம் என எண்ணியிருக்கக் கூடும். சிவபெருமான் கண்ணி கொன்றை ஊர்தி ஏறும், கொன்றை என்றும் குறிக்கப் பெறுதலைச் சங்க நூல்களில் காணலாம்.[63] ஆயினும் சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு நேரில் எவ்விடத்தும் ஒப்பரிய சிறப்புடையவனாகக் காட்டப் பெறுதலை அறியலாம். கந்தனை வேல் கொண்டும் உரிமையுடையன் என்ற முறையில் சிவனையும் கந்தன் என்ற பெயரால் குறித்திருக்கின்றனர். சிவபெருமானை ஆலமர் செல்வனாகக் கூறும் செய்தி வடமொழி வேதங்களிலோ, மகாபாரதத்திலோ காணப்படாத ஒன்றெனவும், எட்டுத்தொகை நூல்களே முதன்முதலாக எடுத்துரைக்கின்றன எனவும் கூறுவர்.[64] வேத பிராமணங்கள் வேள்விகளை மிகவும் வற்புறுத்திய காலத்தில் வைதிக சமயம் செல்வர்களின் ஆதிக்கம் பெற்றதாக ஆயின. மக்கள் மனத்திலிருந்த வைதிக பிராமண சமயம் நலித்

தொடக்கவே, வைதிக சமயத்தின் முதல்வனாகப் 'பிரசாபதி' (Prajapati) தோற்றுவிக்கப்பட்டான்;[65] ஆரண்யகங்கள் தோன்றி வேள்வி பலிகளோடு புதிய தத்துவ விளக்கங்களைக் கொடுத்தன.[66] அக்கினி, இந்திரன், வாயு, வருணன் எனப் பல தெய்வ வழிபாடு மாறியதோடு, உபநிடதங்கள் வழித் தத்துவ ஞானம் பரவத் தொடங்கியது.[67] அதே இக்கால அளவில் தோன்றிய பௌத்தம், சமணம், சாங்கியம் ஆகிய சமயங்கள் சாதிகளையும், சடங்குகளையும் எதிர்த்தும், மறுத்தும் தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பவே மக்களின் மனம் இந்நெறிகளின் பின் சென்றன.[68] இந்நிலையிலேயே வேத ஆரிய சமயம் தன் உயிர்ப்பை இழந்து விடாதபடிக்குப் பல வேறுபட்ட நாகரிகங்களின் சமயக் கோட்பாடுகளைத் தழுவிக் கொண்டு கலவை நெறியாக இந்து சமயமாக உருவெடுத்தது. இவ்வுருவாக்கத்திற்கு உபநிடதங்களும், இராமாயணமும் மகாபாரதமும் பெரிதும் உதவியிருக்கின்றன. ஒரு நிலையில் வேதங்களின் தொடர்ச்சி என உபநிடதங்கள் கருதப்படினும், மற்றொரு நிலையில், பிராமண மதநெறிகளின் மறுப்பாக இவை விளங்குகின்றன என அறிஞர் சர்வபள்ளி இராதாகிருட்டிணன் கூறுவதை இங்கு எண்ண வேண்டும்.[69] மனித உயிர்கள் வினை காரணமாக விலங்குகளாகவும் மரங்களாகவும் பிறப்பெடுத்தலை இந்தியப் பழங்குடிகளே சமயக் கோட்பாடாகக் கொண்டிருந்தனர் என்றும், இக்கோட்பாடு உபநிடதத்தில் இடம் பெற்றதென்றும் அறிஞர் இராதாகிருட்டிணன் கூறுவர்.[70] ஏழு பெரும்பகுதிகளையுடைய வான்மீகி இராமாயணத்தில் முதற்பகுதியும் ஏழாம் பகுதியும் பிற்காலச் சேர்க்கை எனவும், இப்பகுதிகளே பிராமணர்களின் சிறப்புகளை எடுத்து மொழிவன எனவும் தொடக்கத்தில் மனித வீரனின் போர்க்கதையாகவே இது விளங்கியதெனவும், அறிஞர் கூறுவன நம் சிந்தனைக்குரியன.[71] ஒரு காலத்தில் 8800 சுலோகங்களே கொண்டிருந்த மகாபாரதம் இப்போது ஓர் இலக்கத்திற்கு மேற்பட்ட சுலோகங்களைக் கொண்டிருப்பதும் எண்ணத் தக்கதாகும்.[72] ஆகவே உபநிடதங்களும், இராமாயண, மகாபாரதம் பற்றிய பகுதிகளும் ஆரியரின் வேறான குடிகளின் சிந்தனைப் பிறப்புகள் எனக் கருத இடமுண்டு. அக்குடி இனம் திராவிட இனமே என்பதில் ஐயமில்லை.[73] எனவேதான் இந்த

நாகரிகத்தில் ஒரு யோகியின் முத்திரை யோகம் அல்லது சிவபெருமானுடைய என்ற அறிஞரின் கருத்தை எடுத்துக்காட்டி இந்தியாவில் வழிபாடு நிலவியதும் நடைமுறையும், நம்பிக்கைகளுமே இந்து சமயமாக உருவெடுத்தது என்பர்.[74] விக்கிரக வழிபாட்டுத் தொடக்க காலத்தில் பெற்றிராத வைதீக சமயம், சமண, பௌத்த, சாக்கிய சமயங்களுக்கு எதிராக நிலைபெறும் முயற்சியில், திராவிட நாகரிகக் கூறுகளைப் பெற்றதன் விளைவாக, இந்திரன், வருணன், மித்திரன், அக்கினி முதலிய தெய்வங்களுக்குரிய சிறப்புகள், வழிபாடுகள் குறைந்து சிவன், திருமால் வழிபாடுகள் பெருகின. சிவ வழிபாட்டை இந்நிலையிலேயே வைதீக சமயம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. "உருத்திரன் ருக்மியாக விளங்குகிறான் என்ற இருக்கு வேதக் கருத்தினையும் தழுவிக் கொண்டு உருத்திர சிவனைத் தோற்றுவிக்கிறது.[75] இந்நிலையில் நாம் திராவிடர்களுக்குரிய சிவ வழிபாடு ஆரியரால் தமக்குரியதாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

திருமாலையும் வேத காலத்தில் ஒரு சிறு தெய்வமாகக் குறிக்கின்ற நிலையை அறிஞர்களின் சில வழிபாட்டுப் பகுதிகளிலிருந்து அறிந்து கொள்வதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.[76] இருக்குவேதம் முதல் காலவெளியில் வேத நடைமுறைபொருள் அதனை விட்டுணுவாக உருவகித்துக் கூறுவதை அறிஞர் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.[77] எனினும் வைணவம் ஒரு தெளிவான வழிபாட்டு நெறியாக உருவாவதற்குக் கிருஷ்ணவாசுதேவ பக்தி நெறியே (Krishna Vasudeva Cult) ஓர் அடிப்படையை அமைத்திருக்கிறது.[78] பகவத் கீதையின் அடிப்படையில் எழுந்த இந்தப் பக்தி இயக்கத்தைக் கட்டவர் போர் வீரர்களின் குலத்தில் யாதவ இனத்தில் பிறந்து தோன்றிய வசுதேவர் என்றும், கிருஷ்ணதேவரே பின்பு வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வமாகியிருக்கிறார் என்றும் அறிஞர் எடுத்துரைப்பர்.[79] கிருஷ்ணதேவரைப் பாணினி தன் நூலில் குறிப்பிடுவதையும் அறிஞர் காட்டுவர்.[80] கிருஷ்ணதேவர் கோர ஆங்கிரச முனிவரின் மாணவர் என்று சாந்தோக்கிய உபநிடதம் கூறுகிறது.[81] இந்த வசு-

தேவரின் பாகவத சமயம் 'பகவத்' என்ற பேராற்றலை வழிபாடு செய்வதாக அமைந்து, யாதவ குலத்தினரால் மட்டும் பின்பற்றப்படுகின்ற பக்தி இயக்கமாகத் தொடக்கத்தில் அமைந்து, பின்பு வேத நெறியினர் வழங்கிய விட்டுணு, நாராயணன் ஆகிய தெய்வங்களோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.[82] மகாபாரதம், இராமாயணம் ஆகியவை வழங்கும் கதை நிகழ்ச்சிகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.[83] இராமனைக் குறித்த வான்மீகி கூறாத செய்தியும் அகநானூற்றில் வழங்குகின்றது.[84] பாரதமோ, பாகவதமோ கண்ணனைக் குறித்த வழங்காத செய்திகளைத் தமிழிலக்கியங்கள் வழங்குகின்றன என்பர் அறிஞர்.[85] வரலாற்றறிஞர் நீலகண்ட சாத்திரியார் "இராமாயணம் வரலாறோ உருவகமோ அன்று; புராணத்தில் மேலமைந்த கவிதை" என்கிறார்.[86] விட்டுணுவின் பல பெயர்களைக் கூறும் அமராநிகண்டும், பலராமனைக் குறிப்பிடுகின்றபோதிலும் இராமனைக் குறிப்பிடவில்லை என்கிறார் ஆய்வாளர்.[87] ஆகவே அவையல்லாத பிற பல மரபினரிடையே வழங்கிய நம்பிக்கைகளும், வழிபாட்டு நெறிகளும், வீர வரலாறுகளும் தொகுக்கப்பட்டு திருமாலிடமும், திருமாலின் அவதாரங்களிடமும் உரியனவாக உரைக்கப்பட்ட நிலையில் திருமால் ஓர் உயர்வுற நிலைக்குரிய தெய்வமாகியிருக்கிறார். இவ்வகையில் தமிழகம், திருமால் ஒரு பெருந்தெய்வமாகக் கருதப்படுவதற்கு ஒரு சிறப்பிய கருத்துக் கொடையை நேர்ந்திருக்கிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பரிபாடல் ஒன்று மட்டுமே திருமாலைக் குறித்துத் தோத்திர வகையில் இயன்ற ஆறு பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. திருமால் சிவனாகவும் நான்முகனாகவும் திங்களாகவும் ஞாயிறாகவும் விளங்குகிறான் என்கிறது பரிபாடல்.[88]

> ... வேறுவே றுருவின் ஒருதொழில் மூவர்
> தாமே நீயென மொழியும் மறையும்[89]

என்ற திருமாலைக் குறிக்கின்றதில், மாயோனுக்கும் பலதேவனுக்கும் சேயின் ஒருமைப்பாட்டைக் குறிப்பில் உணர்த்துகின்ற ஒரு பரிபாட்டு. வேதத்தை "வாய்மொழியோடு" என்ற குறிக்கும் ஒன்றாம் பரிபாட்டு, வேதங்கள் கூறும் ஐம்பெரும் பூதம், ஞாயிறு, திங்கள்,

அறம். பிறகோள்கள், தலைமைத்தேவர் முப்பத்து மூவர், முதலிய செய்திகளையும் விளக்குகின்றன.[90] வடமொழிப் புராணச் செய்திகள் இப்பரிபாடல்களில் மிகுதியாக இடம் பெறுகின்றமையைக் காணலாம். அகப்பொருள் சார்பு சிறிதுமில்லாத பாடல் பெறும் இக்கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் நூலுள் இடம் பெற்றுள்ளமை சங்க கால நிலையில் ஒரு புதுமையாகும். புறத்திணையில் சமயம் ஒரு பாடுபொருளாக அமைதற்கு இந்தப் பாடல்கள் அடிகோலியிருக்கின்றன.

தீயினுள் தெறல்நீ பூவினுள் நாற்றநீ
கல்லினுள் மணிநீ சொல்லினுள் வாய்மைநீ
அறத்தினுள் அன்புநீ மறத்தினுள் மைந்துநீ
வேதத்து மறைநீ பூதத்து முதல்நீ
வெஞ்சுடர் ஒளியுநீ திங்களுள் அளியுநீ
அனைத்துநீ அனைத்தினுட் பொருளுநீ[91]

என்ற திருமாலைப்பலவாறாகப் பாடல் காணலாம். வேத நூல்களில் அரசர்க்கு உவமையாக்கப்பட்ட திருமாலைக் கடவுள் வழிபாட்டு நெறியில் பாடிய பாடற்பகுதி இது. இதுவே இப்பாடல்களைத் தோத்திர இலக்கியங்களின் தோற்றுவாய் எனலாம். முல்லைப் பாட்டு திருமாலின் வாமன அவதாரத்தை உவமையாகப் பாடுகிறது.[92] முல்லைக்கலி பலதேவனையும் திருமாலையும் காளைகளுக்கு உவமையாக்குகிறது.[93] பெரும்பாணாற்றுப்படை காஞ்சியில் திருமால் கிடந்த கோலத்தைப் போற்றுகிறது.[94] சங்க இலக்கியங்களில் இவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்றிருப்பினும் திருமால்நெறி ஒரு தனிச் சமயநெறியாக அக்காலத்தில் உருப்பெறவில்லை.

முருகனைக் குறித்துத் திருமுருகாற்றுப்படையும், பரிபாடலில் எட்டுப் பாடல்களும் சங்க காலத்தில் எழுந்தன. முருகாற்றுப்படையில் முருகன் கோயில் கொண்ட ஆறுபடை வீடுகள் கூறப்படுகின்றன.

அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ
ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை
மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ
இழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி[95]

என்ற போற்றுமொழிகளால் முருகன் சிவபெருமானும் கொற்றவையும் படைத்தளித்த கடவுள் என்பதறியப்படும். முருகன் குமரி செல்வியாகிய சிவபெருமானின் மகன் என்றும் செய்திகளைச் சிலப்பதிகாரமும் கலித்தொகையும் குறிக்கின்றன.[96] "சேய் பயந்த மாமோட்டுத் துணங்கையஞ் செல்வி" என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடுகின்றது.[97] சிவபெருமானின் கருவை இந்திரன் பெற்று அங்கிரச முதலாகிய ஏழு முனிவர்களிடம் அளிக்க, அவர்கள் அதனை வேள்வித் தீயிலிட்டுப் பெற்ற அவிப்பொருளைச் சப்த மாதரில் அருந்ததி ஒழிய ஏனைய அறுவருக்கும் வழங்க அவர்கள் அதனையுண்டுச் சூலாகி முருகனாகிய அறுவரை ஈன்றனர் என்ற பரிபாடல் முருகனை தோற்றத்தை விரிவாகக் கூறுகிறது.[98] முருகாற்றுப்படையும் இச்செய்தியினைச் சுருக்கமாகத் தருகிறது.[99] இப்பாடலில் முருகனைக் கார்த்திகை மாதரின் மகனாகக் கூறுகின்றவேயன்றிக் கொற்றவையின் மகனாகக் கூறவில்லை.[100] வான்மீகி இராமாயணம் கந்தன், இந்திரன் நான்முகனை வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்கக் கங்கையிடத்தே அக்கினிக்கு மகனாய்ப் பிறப்பிக்கப்பட்டவன் எனக் கூறுகிறது.[101] மகாபாரதம் 'ஸ்வாகா' என்பவள் சப்த மாதரில் அருந்ததி ஒழிந்த ஏனைய அறுவரின் வடிவெடுத்து அக்கினியைப் புணர்ந்தபோது தோன்றியவன் கந்தன் என்று கூறுகிறது.[102] பரிபாடலும் முருகாற்றுப்படையும் முருகன் பிறப்பு பற்றிக் கூறுதலும், இராமாயண, பாரத நூல்கள் முருகனை பிறப்பு பற்றிக் கூறுதலும், முரண்பாடுகள் உள்ள. ஆனால் பரிபாடலிலும் முருகாற்றுப்படையிலும் மற்றும் சங்கத் தொகைப்பாடல்களில் முருகன் போர் வகையில் சிறப்பிக்கப்படுகிறான். 'செருமிகுசேஎய்' 'செவ்வேல் சேஎய்' எனப் புறநானூற்றில் முருகன் போர்ப்பண்பு மிக்க வீரனாகக் காட்டப் பெறுகிறான்.[103] நற்றிணையில்,

கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேட்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினு மாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே[104]

வெறி தலைவி அணங்கப்பட்டமைக்கு முருகன் காரணமல்லன் என்று தோழி கூறுவாள். மகளிர் காதல் நோய் அறியா முருகை மடவை என உரிமை மிகக் கூறுகிறாள். நற்றிணையின் மற்றொரு பாட்டில் முருகனும் வள்ளியும் களவில் ஈடுபட்டு உடன்போக்கு மேற்கொண்டமை உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது.[105] தமிழகத்தில் தொடக்கத்தில் முருகன் மலை சார்ந்த ஒரு குறிஞ்சி மக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய வழிபடு தெய்வமாக இருந்திருக்கிறான் என்பதையே தொகைப் பாடல்கள் பலவும் காட்டுகின்றன. காதலும் வீரமும் வாழ்வின் இன்றியமையாப் பண்புகளாகப் பெற்றிருந்த ஒரு மக்கள் உரிமையுடன் அத்தெய்வத்தைத் தொழுதும் வாழ்த்தியும், பின்னர் வைதும் வாழ்த்தியமையைத் தொகைப் பாக்களின் பகுதிகள் காட்டுகின்றன.[106] முருக வழிபாடு காலந்தோறும் பெற்ற வளர்ச்சியை அறிஞர் வானமாமலை குறிப்பிடுகையில்,

> வேறுபட்ட வளர்ச்சி நிலையில் கடம்பமரத்தடியிலும் வேல் முருகனாயும் இருந்த ஒரு மக்களின் தெய்வமான முருகன் களவுப் புணர்ச்சியின் காவல் தெய்வமாகவும் இருந்தான். இந்நிலையில் இருந்த "வேலன் வெறியாட்டம்" பின்னர் மகளிர் வழிபாட்டு முறையாக மேற்கொண்டனர். குறிஞ்சி வாழ்க்கையில் களவுப் புணர்ச்சியும் திருமணமும் இருந்தன. எனவே குறிஞ்சி மக்களான குறவரின் தெய்வமான செவ்வேள், குறப்பெண்ணோடு களவுப் புணர்ச்சியில் மணந்து கொண்டான். அவன் பிற்றைக் கற்பனையோடு இணைக்கப்பட்ட பொழுது [illegible] ஒரு மனைவியிருந்தாள். ... புராணங்களில் இவளும் அவன் மனைவியாக்கப்பட்டாள்[107]

என்று கூறுகிறார். எனவே வேட்டையாடும் ஒரு மக்கள் வழிபட்ட சிறு தெய்வ நிலையிலிருந்து கால வளர்ச்சியில் ஒரு பெருந்தெய்வமாக முருகன் உருவாக்கப்படுவதை அறியலாம்.

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் சமணம், பௌத்தம் ஆகிய இரு சமய நெறிகள் ஏற்பட்டிருந்தன. இவற்றுள் சமணம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் வந்ததென்பர் அறிஞர்.[108] சமணம் கி.மு. 317ஆம் ஆண்டு தோன்றிய [illegible]

என்ற தீர்த்தங்கரர் காலத்திலேயே வட இந்தியாவில் சமணம் ஓரளவு வளர்ச்சி பெற்ற சமயமாக இருந்திருக்கிறது.[109] அரிட்டநேமி தீர்த்தங்கரர், சமண சமயத்தின் தோற்றத்திற்குக் காரணமான வசுதேவன், பலதேவன் என்ற இரு அரச குலத்தவரின் நெருங்கிய உறவினர் என்று ஆய்வாளர் கூறுகின்றனர்.[110] தொடக்க காலத்தில் இச்சமயம் நிகண்டம் என்றும் நிர்க்கந்தம் என்றும் குறிக்கப் பெற்றிருக்கிறது.[111] சமணம், வைணவம் ஆகிய இரு சமய நெறிகளிடையே இருந்த நெருங்கிய உறவு முறை காரணமாக இவ்விரு சமயப் புராண கதைகளில் வரும் பெயர்களிலும், நிகழ்ச்சிகளிலும் ஒற்றுமைகள் நிறைய உள்ளன. சமண சமயக் கொள்கைகள் பலவும் தமிழிலக்கிய நூல்களில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஓரறி உயிர், வினையின் நீக்கம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுவதைக் கொண்டு தொல்காப்பியரைச் சமணர் என்ற கருத்து பொருந்தாது என்பர் அறிஞர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்.[112] ஆனால் சமண சமயச் சிந்தனைகளும், கோட்பாடுகளும் தொல்காப்பியர் உள்ளத்தில் சில சலன அலைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன என்பதை சில சூத்திரங்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.[113] கணியன் பூங்குன்றனார், பக்குடுக்கை நன்கணியார் ஆகியோரின் புறப்பாடல்களில் சமண சமயத்திற்குரிய சிந்தனைகள் காணப்படுகின்றன.[114] உலோச்சனார் என்ற புலவரின் பெயர் பற்றி அவரைச் சமணர் என உரைப்பினும் அவருடைய பாடல்களில் சமயம் பற்றிய குறிப்பில்லை. இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை ஆகிய பல்வேறு நிலையாமைகளையும், வடக்கிருத்தல் போன்ற நோன்பு நெறிகளையும் சங்க காலத்தில் புலவர்கள் போற்றிப் பாடியிருப்பதற்குக் காரணம் சமண சமய நெறிகளின் தாக்கமே எனலாம்.

கி.மு. 563இல் தோன்றிய புத்தரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பௌத்த சமயம் அசோகருடைய காலத்தில் (கி.மு.273-232) தமிழகம் வந்திருக்கிறது.[115] பிராமண மதம் கடைப்பிடித்த சடங்குகளையும் வேள்விப் பலிகளையும் கடுமையாக எதிர்க்கும் பணியைப் பௌத்தம் மேற்கொண்டது. புத்த [illegible] [illegible] [illegible] உண்மையென்ற நான்கு [illegible] [illegible] [illegible] மேன்மையை காட்டுகின்றது.[116] கலித்தொகையில்,

மறையவர் கொடுமைக்கு அஞ்சினர் புலியைத்
திரையுறப் போக்கிய புலவுமீ னனைத
இரையுயிர் செகுத்தலோர் அறவினை மாண்பால்
முதலவர் சார்ந்தோர் அடித்தொழு பாதத்தை[117]

என்று ஒரு தலைவன் அருளாட்சி உடையவனாய் ஒழுகுதலை நல்லந்துவனார் காட்டுவர். பட்டினப்பாலையில்,

வலைஞர் முன்றில் மீன்பிறழவும்
விலைஞர் குரம்பை மாவீண்டவும்
கொலை கடிந்தும் களவு நீக்கியும்[118]

புகார் வணிகர் வாழ்ந்தனர் எனக் கூறும். கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்ற ஐந்து தீமைகளைக் கடிந்த வாழ்வே அறவாழ்க்கை எனப் பௌத்த சமயம் கூறுவ. இதை ஒப்பிடுதும். வணிகரை இச்சமயம் பெரிதும் ஈர்த்திருக்கிறது என்பது பட்டினப்பாலையின் குறிப்பால், சாத்தன் என்ற புத்தருக்குரிய பெயரை வணிகருள்ளோர் மிகுதிக் கொண்டமையால் அறியலாம். ஆலம்பேரி சாத்தனார், கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார், சீத்தலைச் சாத்தனார், பிரான் சாத்தனார், பெருந்தலைச் சாத்தனார், பேரி சாத்தனார் என்ற புலவர் பலர் பெயரும், மாசாத்துவான் என்ற கோவலன் தந்தை பெயரும் சாத்தன் என்ற பெயர் தமிழகத்தில் பரவலாக அக்காலத்தில் நிலவிய தன்மையைக் காட்டும். கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்ற பெயர்த்தொடரில் வாணிகன் என்ற பெயர் தொழிற்பெயர் என்பதும் சாத்தன் என்பது இயற்பெயர் என்பதும் நினைக்கத் தக்கன. ஆகவே பௌத்த சமயம் தமிழகம் புகுந்த பின்பு இப்பெயர் பலரால் கொள்ளப்பட்டன எனலாம். சங்கப் புலவர் இளம்போதியார் என்பவரைப் பெயர் கொண்டு பௌத்தப் புலவரென்பர்.[119]

இதுகாறும் கூறியவற்றால், சங்ககாலத்தில் சிவன், திருமால், முருகன், கொற்றவை, பலராமன் ஆகிய பல தெய்வ வணக்கம் இருந்ததையும், வைதிக சமயம்,

சமண சமயம், பௌத்த சமயம் ஆகிய சமயக் கொள்கைகள் சிறிது மக்கள் வாழ்க்கைப் பகுதியில் இடம் பெற்றிருந்ததையும் அறியப்பட்டன. மேற்கூறிய தெய்வங்களேயன்றி அக்காலத்தில், நான்முகன், காமன், இந்திரன், வருணன், கதிரவன், திங்கள், நிலம், நீர், தீ, வளி, விசும்பு ஆகிய ஐம்பெரும் பூதங்கள், கோள், மீன்கள், அரமகளிர், நடுகல், ஊர்த்தெய்வம் பற்றிய குறிப்புகளும் காணக் கிடைக்கின்றன.[120] பேய்கள் தெய்வமெனத் தொழப் பட்டிருக்கின்றன.[121] பேய்களைக் குறித்த அச்சமும் அவற்றிடமிருந்து காத்துக் கொள்ளும் காப்புச் செயல்களும் இருந்திருக்கின்றன.[122] இவையேயன்றி மரங்களைத் தெய்வமாக வழிபடும் ஒரு வழக்கமும் இருந்திருக்கிறது.[123] 'கடவுள் மரம்' 'தெய்வம் சேர்ந்த பராரைவேம்பு' 'கடவுள் முதுமரம்' எனத் தொகை நூல்களில் வரும் தொடர்கள் நினைக்கத் தக்கன.[124] சிந்துவெளி அகழ்வாய்வில் வழிபாட்டுப் பொருள்கள் எனக் கருதத்தகும் பல மர வடிவங்கள் கிடைத்துள்ளமையினை அறிஞர் காட்டுவதை இங்கு எண்ண வேண்டும்.[125] தொல் பழங்காலத்தில் உலகின் பல பகுதிகளிலும் காடுகளில், மரங்களில் தெய்வம் உறைவதாகக் கருதி வழிபாடு செய்யும் வழக்கமிருந்திருக்கிறது.[126] ஜெர்மானிய நாட்டின் மிகப் பழைய கோயில்கள் இயற்கைக் காடாக இருந்ததையும், டியூட்டானிய மொழியில் கோயில் என்பதைக் குறிக்க வழங்கும் சொல்லுக்கு மரமடர்ந்த காடு எனப் பொருள் இருப்பதையும் அறிஞர் காட்டுவர்.[127] தென் ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடியினர் மரங்களில் இறந்துபட்ட தம் முன்னோர் உறைவதாகக் கருதினர்.[128] இறந்த பட்டவர் ஆவியைக் குறையின்றி மதிக்க வேண்டுமெனக் கருதி, இறந்தவர்களின் கல்லறைகளில் சீனநாட்டவர் மரங்களை நட்டிருக்கின்றனர்.[129] பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும், ஒவ்வொரு மரத்திலும் ஒவ்வொரு கடவுள் விரும்பி உறைவதாகப் பாடியுள்ள குறிப்புகள் உள்ளன.[130] "ஆலமர் கடவுள்" "கடம்பமர் நெடுவேள்" என்பன கருதத்தக்கன.[131] ஊர்ப் பொது நிகழ்ச்சிகளுக்குரிய மன்றம், பொதியில் ஆகிய இடங்களில் மரங்களை நட்டுப் பேணும் வழக்கமுடையவராக இருந்திருக்கின்றனர் பழந்தமிழ் மக்கள். இம்மரங்களின் தண்டோ, கிளையோ, அடி மரமோ, ஏதேனும் ஒரு பகுதி சிறப்பு தெய்வத்தை

உணர்த்தும் வடிவமாகக் கொள்ளப்பட்டுக் 'கந்து' என வழங்கியிருக்க வேண்டும். 'மறங்கந்தாக' 'நட்புக் கந்தாக' என்ற நாலடியார்த் தொடர்கள் கந்து என்ற சொல்லுக்குப் பற்றுக்கோடு என்னும் பொருளைத் தருகின்றன.132

கொண்டி மகளிர் உண்டுறை மூழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழ
வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்133

என்ற பட்டினப்பாலையில் கந்து நடப்பட்ட பொதியில் வழிபடுமிடமாக விளங்கிய செய்தி குறிப்பெறும். "கலிகெழு கடவுள் கந்தம் கைவிட" என்றும் "கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தத்து" என்றும் தொகை நூல்கள் கந்து எனப்படும் நடுதறியில் கடவுளுறைந்தமை கூறும்.134 கந்து எனப்படுவது தெய்வ வடிவாகக் கருதப்பட்ட நிலையிலேயே வீரப்போரில் இறந்தவர்களையும் தெய்வமாகக் கருதியவர்கள் அவர்களுக்கும் இத்தகைய நடுதறியை நட்டிருக்க வேண்டும். காலப்போக்கில் மரங்களால் ஆன நடுதறிகள் அழிந்துபடக் கண்டவர்கள் தெய்வங்களைக் குறிக்கக் கல்லெடுத்து வழிபட்டிருக்க வேண்டும். இதுபோல இறந்தவர்களுக்கும் கல்லெடுத்து வழிபடும் வழக்கம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். மரங்களால் ஆன கோயில் கட்டுமானப் பகுதிகள் பிற்காலத்தில் கற்களால் ஆன பகுதிகளாக மாற்றப்பட்டமை போல இம்மாறுபாடு நிகழ்ந்திருக்குமென எண்ணலாம்.

சமயங்கள் தோன்றாத காலத்தில் நிலவிய இந்த வழிபாட்டு வடிவமே பிற்காலத்தில் சைவ சமயத்தவரால் 'இலிங்கம்' எனப் பெயரிடப்பட்டுத் தம் சமயத் தெய்வ வடிவாகக் கொள்ளப்பட்டது. "கற்றாம்பர் நடுதறியைக் காணாமே" எனத் திருநாவுக்கரசர் இலிங்க வடிவை நடுதறி என்று குறிக்கக் காணலாம்.135 யானையைப் பிணிக்கும் கந்தாகவும் கட்டுத் தறியாகவும் இருந்த மரவடிவம் தெய்வ வடிவாகவும் இலிங்க வடிவாகவும் கருதப்பட்ட பின் பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து உருவான சைவ சித்தாந்தம், ஆணவ மலத்தை உடைய உயிராகிய பசுவைப் பிணிக்கத் தக்க பதியாக மரவடிவிலிருந்து மாற்றிக் கொள்ளப்பட்ட கல்வடிவைக் கருதியது. ஆகவே

சிந்தனையில் காணக்கிடக்கும் ஒன்பது இலக்கிய வகைகள் திராவிடரின் தெய்வ நடையாகக் குறிப்புகளையோ நேர்முகமாகக் குறித்த எண்ணப்பெற்ற நிலைத் சித்திரங்களையோ குறிப்பதாகக் கொள்ளும்.

பழந்தமிழர் சமயமும் மெய்ப்பொருளியலும்

சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்கள் தோன்று முன்பே பண்டைத் தமிழர்க்குக் கடவுள் நெறியும், மெய்யுணர்வு நெறியும் இருந்திருக்கின்றன. சமண சமயக் கோட்பாடுகளையும் வைதிக சமயக் கோட்பாடுகளையும் [illegible] எடுத்துப் பேசும் தொல்காப்பியரை ஒரு சமயத்திற்குரியவராகக் கருத இயலவில்லை. சங்கப் புலவர் எவரும் இவர் இன்ன சமயத்தினர் என்று அவர் பாடல் கொண்டு கூறுதற்கில்லை. திருவள்ளுவரும் சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாதுலகியல் கூறினார். ஆகவே பழந்தமிழகம் ஓர் பொதுநெறிக் காலத்தைப் பெற்றிருந்தது என்பர் டாக்டர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை.[136] பொதுநெறிக் காலம் எக்குறிப்பிட்ட சமயஞ்சாராமல், எல்லாச் சமயங்களும் அமைந்த நல்ல கோட்பாடுகளை பற்றி ஒழுகிய ஒரு பொதுமை நெறிக்காலம் எனக் கொள்வதே இங்குப் பொருத்தமாக அமையும். திருவள்ளுவர்,

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு[137]

என்ற அறிவுப் பண்பு கூறுவர். இவ்வறிவு கொண்டு பொருள்களின் தன்மையை ஆய்ந்தறியும் இயல்பை அக்காலத்தவர் பெற்றிருந்தனர். மதுரைக்காஞ்சியில், சிவபெருமான், திருமால், முருகன் ஆகிய தெய்வங்களையும், அருகர், பௌத்தர், சமணர் ஆகியோர் இருப்பிடங்களையும் வேறுபாடின்றி மக்கள் உயர்வாகக் கருதிப் போற்றும் நிலையை எடுத்துக் காட்டுவர்.[138] இத்தகைய சமயப் பிரிவுகளும், பல்வேறு தெய்வக் கொள்கைகளும் தொடக்கத்தில் பழந்தமிழரைப் பாதிக்கவில்லை. எல்லாம் நிறைந்த ஒரு

போற்றலைக் கல்லையும் மரத்தையும், உருவிலாப் பதுமம் செய்து, இக்காலச் சிற்றூர்களின் மரத்தடிகளிலும், மன்றங்களிலும் வைத்துப் பலிகொடுத்தும் படையலிட்டும் வழிபாடு செய்து வந்த பண்டைத் தமிழர்க்குச் சிவன், திருமால் ஆகிய தெய்வங்கள் புதியவையே. இன்றும், சிவவழிபாடோ, திருமால் வழிபாடோ பிற பெருந்தெய்வங்களின் வழிபாடோ பெருஞ்சமய நெறிகளோ உள்ளொடுங்கிய தமிழகச் சிற்றூர்களில் காணப்படாமையினைக் காண வேண்டும். சிற்றூர்ப் பகுதியினர் பெருவிழா நாட்களைத் தவிரப் பிற நாட்களில் நகரங்களில் நிலவும் பெருங்கோயில்களுக்குச் செல்வதில்லை என்றும், பொருளியல் சமூக நிலையில் உயர் குலத்தோர்போரே சிவன், திருமால் ஆகிய தெய்வங்களை வழிபாடு செய்வதில் பெரிதும் கருத்துச் செலுத்தினர் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் தென்னகச் சமய நிலைக் குறிப்புகளில் கூறுவர்.[139] சிற்றூர் மக்கள் ஊர்தோறும் வீடுதோறும் வழிபட்டு வந்த பற்பல சிறு தெய்வங்கள், அருஞ்செயல் புரிந்த பெரியோர், வீரர் குறித்த பற்பல செய்திகள் வழக்காறாக நிலவி வர, இச்செய்திகளிலிருந்து பெறப்பட்ட கருத்துகளின் வலிமையில் வைதிக சமயம் ஒரு மறுமலர்ச்சியைப் பெருவளர்ச்சியினைப் பெற்றது. தொல்பழந்தமிழரின் தெய்வக் கோட்பாட்டின் பழமை வளர்ச்சியாக வந்த சிவன், திருமால், காளி ஆகியவை வைதிக சமயத்தவர் சில தெய்வங்களாகப் போற்றிவந்த உருத்திரன், நாராயணன், துர்க்கை ஆகிய தெய்வங்களே என ஏற்குமாறு வைதிக சமயம் திராவிடச் சமயத்தோடு ஒரு கலப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு விட்டது.[140] இராமன், கண்ணன், பலராமன் முதலியோரைக் குறித்த செய்திகளும் பல பழந்தமிழ்ப் போர்வீரர்களின் அரிய செயல்களாகலாம். இவ்வீரர்களின் பெரும்போர் வீரச் செய்திகள் வைதிக சமயத் தாக்கத்தால் இராமன், கண்ணன், பலராமன் ஆகியோர் மீது ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும்; பழந்தமிழரின் காதல், வீரம் ஆகிய இரு பண்புகளின் மொத்த உருவமாகக் கருதப்பட்ட பழந்தமிழரின் முருகுத் தெய்வமாகிய முருகன் வேதங்களில் வரும் ஸ்கந்தனோடும், பாரதம் இராமாயணம் ஆகியவற்றில் வரும் கந்தனோடும் தொடர்புறுத்தப்பட்டு பல புராண நிகழ்ச்சிகளுக்கு உரியனாக்கப்பட்டிருக்கிறான். திராவிடர்களுக்கே உரிய உருவ வழிபாட்டு நெறியையும் ஆரியர் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உலக முதல்வன் மிகத் தொன்மையானவை

திராவிடக் கூறுகளையே பெற்றிருக்கின்றன என அறிஞர் ஜா பிர ரினோ கூறுகிறார்.[141] வேதங்களிலும் திராவிடக் கூறுகள் உள்ளன என அவர் கூறுகிறார்.[142] வேதங்களிலுள்ள பல இடங்களில் மாறுபடும் வேதாங்கங்கள் திராவிடச் சிந்தனைகளே என [illegible] தெரிய சிந்தனையாகும். பாரத இராமாயணங்களிலும் தென்னாட்டவரின் பண்பாட்டுப் பாதிப்புகள் உள்ளன என்று இக்காலத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டது.[143] ஆகவே ஒரு வகை மதமெனக் கருதப்படும் இந்து சமயத்தில் மிக அதிகமான விழுக்காடு திராவிட சமயத்தின் கூறுகளே என்று கூறுவதில் தடையே இல்லை. வேதாந்தத் தத்துவத்திலும், சைவ, வைணவ சித்தாந்த தத்துவங்களிலும் அடிப்படை மூலக் கூறுகளையும், முத்திக் கருத்தோட்டங்களையும் தமிழர் சமயமே நல்கியிருக்கிறது. இன்றைய சைவ சித்தாந்தம் பிராமணரல்லாதாராலேயே பேணி வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சமய சாத்திரத் தொடர்களும், மெய்ப்பொருளியற் கூறும் வடமொழிப் பெயர்களையே பெற்றிருப்பது கொண்டு இவையெல்லாம் வைதிக சமய சித்தாந்த விளைவுகளோ என்ற எண்ணம் பலர்க்கும் தோன்றக் கூடும். இவ்வகைத் தோற்றம் ஓர் உருவெளித் தோற்றம் போன்றதே. வடமொழிப் புலமையும் மிக்க தமிழறிஞர்கள் பலர் வைதிக நெறியினராக இருந்து தம் மனதில் விளைந்த அந்த மெய்ப்பொருளியற் கருத்துக்கு வைதிக உடல் என்னும் தீட்டி விட்டனர் என்பதே உண்மையாகும். தமிழறிவு நிறைந்தவராயிருப்பினும் வடமொழி அறிவும் இருந்தாலே நிரம்பிய அறிவுடையவர் எனக் கருதல் தமிழ் மரபாகிய சிறந்த முன்னோரையும் விடவில்லை என்பதை நினைக்க வேண்டும்.[144] ஆகவே சமய மெய்ப்பொருளியலின் உயிர் தமிழாகவும் புறக்கோலம் வடமொழியாகி விட்டது. இந்நிலையில் டாக்டர் ந. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், சங்ககாலத் தமிழர், கவின் கலைத்துறைகளில் பெரு முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தனர் எனவும், மெய்ப்பொருளியல் சிந்தனைகள் அறவே இல்லாதவர் எனவும், உபநிடதங்களைப் போன்ற புலங்கடந்த பொருளியல் ஆய்வுகளையோ, புராணங்களையோ ஆரியர்களைப் போல பெறாதவர் என்றும் கூறுகிறார்.[145] மேற்கூறிய செய்திகளோடு இக்கூற்றை உடன்வைத்து நோக்குங்கால் இதன் வலிமையின்மை புலப்படும். இந்தியாவில் தோன்றிய எச்சமயமாயினும்

அதன் உருவாக்கத்திற்கும், மெய்ப்பொருளியல் கூறு வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படை முனைப்புகளை வழங்கியது தமிழகமே என்பதை நற்றிணை தெளிவு புலப்படுத்தும். நிலையாமையைக் குறித்த பல பாடல்கள் தமிழர்களின் உயர்ந்த வாழ்க்கை நோக்கைக் காட்டுவன.

நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து
குளித்துமணற் கொண்ட கல்லா இளமை
அளிதோ தானே யாண்டுண்டு கொல்லோ
தொடித்தலை விழுத்தண் டூன்றி நடுக்குற்
றிருமிடை மிடைந்த சிலசொற்
பெருமூ தாளரே மாகிய வெமக்கே[146]

என வாழ்வின் இருவேறு பருவங்களை ஒப்பிட்டு அதன்வழி உடற்பொலிவை அழியும் நிலையை இப்பாடல் அழகுறக் காட்டும். ஒரு வீட்டில் இறந்தோர்க்குப் பறை கறங்கவும், மற்றொரு வீட்டில் மணமுழா ஒலிப்பதும் அமைந்த உலகின் முரண் அமைவையாய் படம் பிடிப்பர் பக்குடுக்கை நன்கணியார்.[247] நல்லவை செய்ய மாட்டாராயினும் தீமையைச் செய்தலைப் பரிகரிக்க; அதுதான் யாவரும் உவப்பது அன்றியும் நன்னெறியின் கண் செலுத்துவதும் ஆறே என அறிவுறுத்துவார் நரிவெரூஉத் தலையார்.[148]

தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா ஒருவற்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே[149]

என்பர் நக்கீரர். செல்வம் மிகப் படைத்த அரசர்க்கும், ஒன்றுமில்லாத வறியவர்க்கும் உலகில் வாழ்க்கை நிலை ஒன்றே என்பதை எடுத்துக்காட்டி உடைமை யாவற்றையும் துய்க்க வேண்டுமென ஒருவர் நினைப்பினும் இயலாது என்பதை இப்பாடலில் அறிவுறுத்தி

அரிய வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை உணர வைப்பர் புலவோர்கள். இம்மை, மறுமை வாழ்க்கைகளின் இயல்புகளைச் சங்கப் பாடல்கள் பல காட்டுகின்றன.

யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே
அதனால் உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்திசி னோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கின் எய்த லுண்டெனின்
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடும்
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சி யில்லெனின்
மாறிப் பிறப்பி னின்மையுங் கூடும்[150]

என்ற அரிய பாடற்பகுதி நல்வினை செய்வோர்க்கெல்லாம் மறுமையுலக வாழ்வினைக் கூறும். புறநானூற் புகழுடை வளர்த்த பரவை தந்த முனி மரபினால் செந்தீ வளர்த்து நலம் புரிவோரைப் பற்றிக் கூறும் புறநானூற்றுப் பகுதி ஆரியப்பழக்கத்தை நினைவூட்டுகிறது.[151] பக்தர் தவச்செல்வர் உய்த்துணர்ந்த மெய்ப்பொருளியற் கொள்கைகள் எவ்வாறோ பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியலில் ஒரு மணம் பரப்பியிருக்க வேண்டும். திருக்குறளில் அமைந்த 'மெய்யுணர்தல்' என்ற ஒரதிகாரம் பண்டைத்தமிழர் மெய்ப் பொருளியல் பிழிவு எனலாம்.

புராணக் கதைகளைப் படைத்த வழக்கத்தில் பழந்தமிழர் ஒரு வரையறையுள்ள அறிவு எல்லைகளையும் பண்பாட்டு எல்லைகளையும் மீறிக் கடந்த நிலையில் நின்று உரைக்கவில்லை. எவ்வாறோ தத்துவப் பொருள்களைக் கற்பித்தாலும் அத்தீ ஆறு மக்களைப்பெற்றதையும், [illegible] [illegible] பெற்றதையும் பண்டு தொட்டு நிலவும் இந்திய மரபின் அடிப்படையோடு பொருந்துவனவாக இல்லை. ஒன்பதாம் பரிபாடலில் வடமொழி நூல்களில் சொல்லப் பெறாத புராணச் செய்தி ஒன்று கூறப்பெறும். அதில் முருகனைக் கண்டு ஊடிய தேவசேனையும், வள்ளியும் இணைய ஒருவர் பக்கத்தும், இருவரின் மயில்களும், கிளிகளும், தோழியரும், வண்டுகளும் போரும் [illegible] ஓர் அழகாகக் காட்டியிருப்பதைப் புலவர்

காட்டினர்.[152] இக்கோட்பாடு தமிழர் தமக்கே உரியதாய்ச் சிறந்த கரு நெறியில் ஒப்புதலை உரை வைப்பர். ஆகவே சங்க இலக்கியங்களில் புராண நிகழ்ச்சிகள் உண்டு; அவை அறிவு, பண்பாடு ஆகியவற்றின் எல்லைகளைத் தாண்டவில்லை என்று உரைத்தனர். இந்திய வேதங்களின் தொகுத்திற்கு முற்பட்ட பல கருத்துகளை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்,

> பிரபஞ்ச தத்துவத்தைப் பற்றிய சில வேத மந்திரப் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் மெய்ப்பொருளியல் கருத்தின் வளர்ச்சியில் ஒன்றாக வேறுபட்ட தேவைகள் ஆங்குக் காணப்படவில்லை. உலகத்தின் ஒருமைப்பாடு என்ற தன்மையை உரை வேதகாலத்திலிருந்த புதிய சமயத்தில் தோன்றும் பல கருத்துகள் காணப்படுகின்றன[153]

எனக் கூறித் தெய்வத் தொகுதியில் பெண்மைக் கூறு கொண்ட பெயர்களையும், விலங்குகள், பறவைகள், மரங்கள் போன்ற சமய வாழ்வில் கூடும் பெயர்களையும் இவ் வகைக் கருத்துக்களைக் குறிப்பர். இறைவர்களைப் புகழ்ந்து வழிபடுதலையுடைய சிந்தனை நாளடைவே வேத நாகரிகத்தை விடக் கலைக் கொள்கையைத் தெளிவுற நன்கனம் காட்டுகிறது என்றும் பேராசிரியர் குறிப்பர்.[154] இந்திய மெய்ப்பொருளியலைப் பற்றி அறிஞர் மேக்ஸ்முல்லர் தூய்மையாய் கூறுவர் அவர்தம் குறிப்புகளில்,

> இந்தப் புலமையாளர்களின் கருத்துக்களை நாம் ஒப்புக் கொண்டால், இந்திய மெய்ப்பொருளியலின் தோற்றத்தை கி.மு. ஏறத்தாழ ஆயிரத்து ஐந்நூறுக்கு முன்பே பல ஆயிரங்களுக்குத் தள்ளியே காண வேண்டும். ஏனெனில் ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முந்திய வளர்ச்சியின் காரணமாக மெய்ப்பொருள் நிலையைப் பற்றிய சிந்தனைகள், ஆயிரமாயிரம் பல ஆண்டு-களுக்கு முன்பே தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும். கிரேக்க நாட்டின் 'தேலீஸ்' காலத்திலிருந்து அரிஸ்டாட்டில் காலம் வரையில் ஏறக்குறைய 300 வருடங்கள் ஆகின. மெய்ப்பொருளியல் சிந்தனைகளை முறைப்படுத்தி நடத்திக் கொண்ட காலத்திலிருந்த 'சாங்கியம்' 'யோகம்' 'நியாயம்' ஆகிய மூன்றின் ஒரு ஒரே கால அளவு செய்திகளைப் பெறுதல் எளிதல்ல என்பதும்

> இல்லை. [illegible] கிறித்துவுக்கு ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே இந்திய மெய்ப்பொருளியல் தோன்றியதென உய்த்துணர்வது சரியாகாது[155]

என்கிறார். இவ்விரு அறிஞர்களின் கருத்துக்களிலிருந்து, மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே இந்தியாவில் மெய்ப்பொருளியல் இருந்தது என்பதும், அதில் இன்றியமையாப் பகுதிகளாகத் திராவிடக் கூறுகள் இருந்தன என்பதும் அறியலாம்.

இவ்வியலில் கண்ட முடிவுகளாவன

1. சமயம் புறப்பொருளில் அடங்கும். தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் சமயம் சார்ந்த துறைகள் உள்ளன.
2. இலிங்க வழிபாடு, பண்டைத்தமிழரின் 'கந்து' வழிபாட்டிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். பின்னால் இது சைவர்க்கே உரியதாகி விட்டது.
3. தொல்காப்பியர் கூறும் நிலத் தெய்வங்கள் வைதீக சமயத் தாக்கத்தால் கொள்ளப்பட்டவையாகும்.
4. வீரநிலைக் காலத்தில் கொற்றவை என்ற தாய்த் தெய்வ வழிபாடிருந்தது. வீரநிலைக் காலத்திற்குப் பின் நாகரிகக் கூறுகள் மிகுதியான காலத்தில், முருக வழிபாடு தோன்றியது. பிறகு கொற்றவையின் மகனாக முருகன் குறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
5. உபநிடதங்களும், இராமாயண, மகாபாரதம் முதலிய பகுதிகளும் திராவிடரின் சிந்தனைப் பிறப்புகளாகும்.
6. திருமால், சிவன், ஆகிய தெய்வங்களைக் குறித்த வடமொழி நூல்கள் வழங்காத செய்திகளைப் பண்டைத்தமிழ் நூல்கள் வழங்குகின்றன. வேதங்களில் சிறு தெய்வங்களாகக் குறிப்பிடும் இவற்றைப் பெருந்தெய்வ நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது அவை புதிதான தமிழர் சிந்தனையேயாகும்.

7. தமிழர்க்கென்ற தனி மெய்ப்பொருட் கொள்கை இருந்தது. ஊழ், மனம், வினை ஆகியவை பற்றிய ஆழ்ந்த சிந்தனை பண்டைத் தமிழர்க்கிருந்தது. இந்திய நாட்டில் தோன்றிய பண்டைச் சமயங்கள் அனைத்தின் உருவாக்கத்திற்கும், மெய்ப் பொருளியல் துறை வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படை மூலக் கூறுகளை வழங்கியது தமிழகமே.

* * *

மூன்று

பக்திமைச் சுவையும்

குறிப்புகள்

1. தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி நான்கு, ப.452
   தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1960.
2. [illegible] 11.
3. The Encyclopaedia Britannica, Eleventh Edition, Vol. XXIII, Cambridge at the University Press, 1911, p.61.
4. Seshaienger, A., Studies in Indian Culture, Sri Rama General Stores, Bangalore, 1973, p.17.
5. Nilakanta Sastri, K.A., A History of South India, Oxford University Press, 1955, p.56.

   Sathianathaier, R., History of South India, Volume I, Published by S. Viswanathan, Madras, Reprint, 1969, pp.30-31.
6. இருக்குவேதம் வசனபாகம், எம்.ஆர். ஜம்புநாதன் (மொ.பெ.), பம்பாய், 1977, சூக்தம் 486:24, ப.841.
7. கில்பர்ட் ஸ்லேட்டர், இந்திய நாகரிகத்தில் திராவிடப் பண்பு, கா. அப்பாதுரை (மொ.பெ.), சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1955, ப.39.
8. "Among the many revelations that Mohenjo-dara and Harappa had in store for us none perhaps is more remarkable than this discovery that Saivism has a history going back to the chalcolithic Age or perhaps even further still and that it takes place as the most ancient living faith in the world".
   - Sir John Marshall, Preface to Mohenjo dara and the Indus Civilisation, Vol.I, 1931, p.VII.
9. இராசமாணிக்கம் பிள்ளை, மா., மொஹெஞ்சொதரோ அல்லது சிந்துவெளி நாகரிகம், சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1962, ப.198.

10. Banerjee, P., Early Indian Religions, Vikas Publishing House, Delhi, 1973, p.35.

11. Ibid., pp.35-36.

12. Ibid., p.40.

13. Ibid., p.24.

14. புரட்டாசி விசேஷம், மேற்கோள், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம், மாத இதழ், 25.10.82, திருச்சி, ப.80.

15. கைலாசபதி, க.., பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1978, ப.15.

16. சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம், திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு, 1965, செய்யுள் 88, மறைஞான தேசிகர் உரை.

17. மேற்படி, நிரம்பவழகியர் உரை.

18. மேற்படி, சிவாக்கிர யோகிகள் உரை.

19. அருணாசலம், மு.., பக்தி இலக்கியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1973, ப.50.

20. மீனாட்சிசுந்தரம், தெ.பொ.., தமிழ்மொழி வரலாறு, ச. செயப்பிரகாசம் (மொ.பெ.), சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1977, ப.223.

21. மறைமலையடிகள், தமிழர் மதம், சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1965, பக்.120-121.

22. அருணாசலம், மு., மு.நூ.., பக்.25-26.

23. மறைமலையடிகள், மு.நூ.., ப.120.

24. மேற்படி, ப.155.

25. The Principal Upanishads, Dr. S. Radhakrishnan (ed.), London George Allen & Unwin Ltd., New York, 1978, p.55.

26. தொல். பொருள். புறம். நூற்பா 63.

27. புறநானூறு, 221, 223.

28. மேற்படி, 335.

29. சிலப்பதிகாரம், 9:59-64.

30. மணிமேகலை, 6:54-59.

31. கேசவராஜ், வெ., 'சத்திரங்கள்', பதினோராவது கருத்தரங்க ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி-2, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், உஸ்மானியப் பல்கலைக்கழகம், ஹைதராபாத், 1979, ப.80.

32. கைலாசபதி, க., மு.நூ., பக்.55-56.

33. அகநானூ. 35:4-10.

34. நாகசாமி, இரா., 'நடுகல்', கல்வெட்டியல், தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, 1972, ப.137.

35. தொல். பொருள். புறம். நூற்பா 5.

"சொல்லிய முறை, என்பதற்குச் சொல்லிய வரிசைப்படி என்பர் பேரா. எந்த வரிசை? மேல் கூறப்படு நிரை வரிசையல்ல; குறிப்பிட்ட வரிசை ஒன்று கொள்ள வேண்டும்".

"முதலில் கல் [illegible] தெய்வத்தை [illegible] சான்றுக் கிடைக்கவில்லை"

- மாணிக்கம், வ.சுப., 'சொல்லிய முறை', சிந்தனைக்களங்கள், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1975, பக்.46 & 34.

36. அருணாசலம், ப., தொல்காப்பியர், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1975, ப.216.

37. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1960, பக்.106-114.

38. வெள்ளைவாரணன், க., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1978, ப.128.

39. சிலப்பதிகாரம், 8:141-143.

40. ஷை , 5:105-108.

41. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., சமணமும் தமிழும், சை.சி.நூ.கழகம், 1954, சமய [illegible] 52, ப.218.

42. தொல்.சொல். சேனா. நூற்பா 57.

43. தொல். சொல். நச்., நூற்பா 58.

44. தொல். சொல். சேனா, நூற்பா 57.

45. தொல். சொல். தெய்வச்., நூற்பா 55.

46. தொல். சொல். சேனா., நூற்பா 57.
தொல். சொல். நச்., நூற்பா 58.

47. வெள்ளைவாரணன், க., மு.கா., ப.138.

48. தொல். பொருள். இளம். 87:9.

49. தொல். பொருள். இளம். 260:1, 123:7.

50. தொல். பொருள். இளம். 85.

51. ஷை , 85.

52. தொல். பொருள். நச்., 80.

53. தொல். பொருட்படலம் புறத்திணையியல், ச. சோமசுந்தர பாரதியார் உரை, மதுரை, பசுமலை, 1942, நூற்பா 31.

54. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, 9:39, 40, 41.

55. சேதுராமன், நா., சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1975, ப.53.

56. சிலப்பதிகாரம் 1:1-9.

57. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 12:9-10.

58. அருணாசலம், ப., பக்தி இலக்கியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1973, ப.27.

59. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 63.

60. பரிபாடல் 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 21.
மதுரைக்காஞ்சி, 365-366.
பெரும்பாணாற்றுப்படை 410-411.
நற்றிணை 220:6, 293:4.
குறுந்தொகை 223:1.

பதிற்றுப்பத்து 15:18, 30:20-21.
கலித்தொகை 5:10-11.
அகநானூறு 17:20-22
மணிமேகலை 3:144.

61. "வளையொடு கவிர்த்திறல் நுமையதத் தேர்க்கிலை
உருபுடன் ஏவுந்த தோற்றம் போல"
- அகநானூறு 360:6-7.

62. புறநானூறு, 56:9-10.

63. புறநானூறு 56:2, 11, 195:4.
கலித்தொகை 103:15.

64. அருணாசலம், ப., பக்தி இலக்கியம், தமிழ் புத்தகாலயம், சென்னை, 1973, பக்.23, 44-45.

65. Banerjee, P., Op.Cit., p.5.

66. Ibid., p.7.

67. Ibid., p.11.

68. Ibid., pp.11-12.

69. Radhakrishnan, S., Indian Philosophy, Vol.I, Muirhead Library of Philosophy Blackie & Son, London, p.25 & 66.

70. Ibid., p.255.

71. "The Ramayana is another poem of immense length, containing c 24000 (Sloka) Couplets. It is preserved in three different texts, which vary greatly from one another. ... certain portions however especially the first and the last books (I and VII) are believed to be additions made in later times, while the original matter is thought to have been greatly expanded. These additions must have taken place before the poem was committed to writing for the extant texts though they differ greatly from one another, all contain books I and IV.

- Chadwick Munro, H. and Chadwick Kershaw, N.
The Growth of Literature, Vol.II, Cambridge University Press, Reprint, 1968, p.471.

72. Banerjee, P. Op.Cit., p.15.

73. [illegible], இரா., [illegible], சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1977, பக்.180-184.

74. [illegible], ப., மு.நூ., ப.51.

75. Banerjee, P., Op.Cit., pp.28-29.

76. "There is evidence that as the ancient vedic deities declined in power two great personal deities began to emerge. One of these Vishnu was a minor Sun deity in the Vedas.

- An encyclopaedia of Religion, Edited by Vergilius Ferm, The Philosophical Library, New York, 1945, p.338.

77. "Latter Veda texts clearly define the three steps as earth, admosphere, and heaven. Vishnu represents the sun in his ascent from the horizon of the earth through the admosphere to the Zenith considered as the solar paradise. His swift climb over the back of the universe through the cosmic triad justly arrested the fancy of the poets, and they name him accordingly. Instead of holding to the proper name of the sun or to his more familiar functions of given of light and life they express in the name Vishnu".

- Maurice Bloomfield, The Ancient Religion of India, GP Putnam's Sons New York, London, 1908, p.169.

78. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி ஒன்பது, ப.435.

79. Banerjee, P., Op.Cit., p.69.

80. Ibid., pp.60-62.

81. The Principal Upanishads, Edited by H.D. Lewis, The Muirhead Library of Philosophy, London, 1974, p.541.

82. Banerjee, P., Op.Cit., pp.60-6 2, 89.

83. பரிபாடல் 3:15-16,30-32, 4:10-21, 13:24-37; கலித்தொகை 101:30-33, 124:1-3; புறநானூறு 198:9; 174:1-5, 378:18-21.

84. அகநானூறு, 70:13-16.

85. அருணாசலம், ப., பக்தி இலக்கியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1973, ப.45.

86. Subramanian, N., Sangam Polity, Ennes Publications, Madurai, 1980, p.414.

87. Ibid., p.413.

88. பரிபாடல் 1:42.

89. மே.ப 15:13-14.

90. மே.ப 3:4-10.

91. மே.ப 3:63-68.

92. முல்லைப்பாட்டு 3.

93. கலித்தொகை 104:7-10.

94. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 302.

95. திருமுருகாற்றுப்படை, 255-259.

96. சிலப்பதிகாரம், 24, உரைப்பாட்டுமடை. 12; கலித்தொகை 81:9.

97. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 458-459.

98. பரிபாடல் 5:35-54.

99. திருமுருகாற்றுப்படை, 253-255.

100. திருமுருகாற்றுப்படையில் 'வெற்றி வேல் போர்க் கொற்றவை சிறுவ" (258) என்ற குறிப்புமுளது.

101. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் பாலகாண்டம் [illegible], 35ஆம் சர்க்கம் தேதியூர் ஸுப்ரமண்ய சாஸ்திரியார் (மொ.பெ.), சென்னை, 1942, பக்.429-450.

102. ஸ்ரீ மஹாபாரதம், வனபர்வம் இரண்டாம் பாகம் ஸ்ரீ உ.வே. ம.வி. ராமானுஜாசாரியர் (மொ.பெ.), சென்னை, 1932, பக்.882-861.

103. புறநானூறு 14:19, 120:22.

104. நற்றிணை, 34:8-11.

105. ஷை, 82:4.

106. அகநானூறு 260:20-21; குறுந்தொகை 263:1-4
பரிபாடல் 9:27-69.

107. வானமாமலை, நா., தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1978, பக்.48-49.

108. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., சமணமும் தமிழும், சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1954, ப.34.

109. Banerjee, P., Op.Cit., p.181.

110. Ibid., p.181.

111. Ibid., p.149.

112. மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ.பொ., சமணத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. கலைக்கதிர் வெளியீடு, கோயம்புத்தூர், 1961, பக்.13-18.

113. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., தமிழ்ச்சுடர் மணிகள். [illegible] காரியாலயம், சென்னை 10, 1949, பக்.7-26.

114. புறநானூறு 192, 194.

115. வேங்கடசாமி, மயிலை. சீனி., பௌத்தமும் தமிழும். சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1950, ப.21.

116. மணிமேகலை, 16:125-128.

117. கலித்தொகை, 131:31-34.

118. பட்டினப்பாலை, 107-199.

119. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., மு.நூ., ப.

120. காமாட்சி சீனிவாசன், குறள் கூறும் சமயம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை 1979, பக்.11-24.

121. பரிபாடல், 10:92-94; 16:52-53; சிலப்பதிகாரம், 13:174-175.
திருமுருகாற்றுப்படை 224.

122. புறநானூறு, 281:1-5, 296:1-3.

123. Subramaniya Pillai, Vidwan, G., Tree Worship and Ophilatory, Annamalai University, 1948, pp.84-87.

124. அகநானூறு, 270:12, 309:4; நற்றிணை 83:2.

125. Dikshit, K.N., Pre-historic Civilisation of the Indus Valley, University of Madras, 1973, p.31.

126. The Golden Bough, A Study in Magic and Religion Part I, Vol.II, 1911, pp.8-9.

127. Ibid., pp.8-9.

128. Ibid., p.29.

129. Ibid., p.31.

130. நற்றிணை 303:4-5, 343:3-4; பெரும்பாணாற்றுப்படை 76
பதிற்றுப்பத்து 66:15.

131. திருமுருகாற்றுப்படை 286; பெரும்பாணாற்றுப்படை 75.

132. புறநானூறு 93:9, 217:6.

133. பட்டினப்பாலை 246-249.

134. புறநானூறு, 52:12; அகநானூறு 307:12.

135. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், ஆறாம் திருமுறை 1-10.

136. வேலுப் பிள்ளை, ஆ., தமிழர் சமய வரலாறு, பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1980, ப.35.

137. திருக்குறள் 355.

138. மதுரைக்காஞ்சி 453-488.

139. "The religion of their daily life has always been as it is at the present day that of their forefathers, namely worship of local deities and of patron gods and goddesses with propitiation of demons, praying to the former for temporal blessings and averting the anger of the latter by sacrifices and offerings ... The worship of Siva and Vishnu is practically confined to the upper classes".

- The Imperial Gazetter of India, The Indian Empire Vol. II, 1908, pp.322-323.

140. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., சமணமும் தமிழும், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1954, பக்.58-59.

141. Louis Renou, Religions of Ancient India, University of London, 1953, pp.46-47.

142. Ibid., p.47.

143. அருங்கலச்செப்பு 83, 84.

144. தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி. சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1975, ப.35.

145. Subramanian, N., Op.Cit., p.334.

146. புறநானூறு, 243, 9-14.

147. மேலது , 194.

148. மேலது , 195.

149. மேலது , 189.

150. மேலது , 214:4-10.

151. மேலது , 251, 252.

152. பரிபாடல் 9:28-69.

153. [illegible], தொகுதி 1, [illegible] (பதி.), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1970, ப.37.

154. மேலது ப.46.

155. மேலது ப.13.

* * *

இயல் ஐந்து

புறத்திணை வாழ்வியல்

புறத்திணை வாழ்வியல்

சங்ககாலப் புறத்திணை வாழ்வியல் நிலைகளைப் புறநானூறும் பதிற்றுப்பத்தும் கோவையாக வரலாற்று நெறியில் கூறவில்லையெனினும், அக்கால மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், தொழில்நிலைகள், பண்பாட்டுக் கூறுகள், கல்வி, பொருளியல், கலை ஆகிய துறைகளில் வளர்ச்சி முதலியவற்றை ஒரோவழிப் புலப்படுத்துகின்றன. "மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்"[1] என்பதனால் அரசனைச் சார்ந்தே அக்கால வாழ்வியல் அமைப்பனைத்தும் நிலவின என்பதறியப்படும். புறப்பாடல்கள் பெரும்பான்மையும் அரசர்களையும், குறுநில மன்னர்களையும் குறித்தே பாடப்பட்டுள்ளமை நோக்க அக்கால நிலக்கிழார் என்ற மக்களின் வாழ்க்கையை விளக்கும் நோக்கில் முற்ற அமையவில்லை என்பது புலப்படும். தும்பைத் திணையிலமைந்த தனி மனித வீரத்தைப் புலப்படுத்தும் புறநானூற்றுப் பாடல்களும் அவ்வீரர்களின் பெயர்களைக் கூறவில்லை என்பது அறிய வேண்டும். அகத்திணைப் பாடல்களில், இந்தத் தலை மக்கள் பெயர் வெளிப்படுத்த வாய்ப்பில்லாதவாறு நாடக வழக்கும், அதன் அடிப்படையிலமைந்த புலனெறியும் அப்பாடல்களைப் பொதுமைப்பண்புடையனவாகக் காட்டுகின்றன. ஆனால், குறிப்பிட்ட அப்பாடல்களிலும் உண்மை வரலாறும் பெருவேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்களின் பெயர்களும் சிறப்புகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை செல்வமும் புகழும் வாய்ந்த உயர்குடியினரைப் பாராட்டும் பொருந்தத்தொடுத்த நிலக்கிழார்களாக நிலை நிறுத்துகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், அவை இயக்கத்திற்கு மிகத் தேவையான பொருளுடைமை காரணமாகவும், வீரர்களைப் புரந்துப் போற்றியும், தேவையான போது உரிமையுடன் நெறிமுறைத்தும் அறநெறியிலிருந்தும், மக்களுக்கு உதவும் அன்பு நெறியிலிருந்தும், அரசுக் கடமையினின்றும் வழுவாத பணியாற்றத் தகுதியுடைய பண்பட்ட தமிழ்ப் புரவலர்களாக வாழ்-

சேரர்க்கு. ஆகவே உடைமைத்ததாயும் பாராட்டப்பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அப்பாராட்டிற்கு ஒரு குறிக்கோள் இருந்தது. எயின சமூகத்தின் வாழ்வு நிலை பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதில் புலமைச் சமூகத்திற்கு அக்கறை இருந்திருக்கிறது. அதற்கு இந்நிலையில் ஒரு முறை உண்டு. நானிலங்களிலும் வாழ்ந்த எயின குடிமக்கள் இலக்கியங்களின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக இல்லை என்ற குறை பழந்தமிழ் இலக்கியத்திற்குண்டு. இதனை உணர்ந்த நிலையிலேயே அரசகுமரனைக் காவியத் தலைவனாக அமைக்காது ஒரு வணிகக் குடியினைத் தலைவனாகப் போற்றிய சிலப்பதிகாரம் குடிமக்கள் காப்பியம் எனப் போற்றத் தகுந்தது என்கிறார் அறிஞர். தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார்.[2] ஆனால் சிலப்பதிகாரக் காவியமும், எயின மக்களைக் காவியத் தலைவர்களாகக் காட்டும் நிலைக்கு இறங்கி வரவில்லை. காவியத் தலைவன் கோவலன் சிறந்த வாணிபொருட் குடியுடையவன். கண்ணகியோ வணிகச் சிறுகுடி மகளாக அறியப்படுபவள். இவர்களை எயின குடிமக்கள் என்று கூறுதற்கில்லை. எனினும் அரச நிலையிருந்து, வணிகக் குடிக்குக் காவியத்தலைமை இறங்கி வந்திருப்பதை இக்காவியம் காட்டுகிறது. ஆனால், இளங்கோவடிகளும் முற்றிலும் அரசத்தலைமையினையும், குடிமையினையும் புறக்கணிக்க முடியவில்லை என்பது அவர் கூறும் மங்கல வாழ்த்தால் அறியப்படும்.

திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண்குடை போன்றிவ்
வங்கண் உலகளித்த லான்[3]

என்பது முதலாகத் தொடங்கும் மங்கல வாழ்த்தில், திங்கள், ஞாயிறு மழை ஆகிய இயற்கைகளை வாழ்த்திக் கூறிய அடிகள், இயற்கைப் பொருள்கள் எல்லாம் உவமைகளே. அரசனின் குடை, திகிரி, அளி ஆகியவையே இங்கு வாழ்த்தப் பெறுகின்றன. அதுபோன்றே நல்லாரும்,

இவை நாஞ்சில் சிறியன் வெற்பனையும் செம்பியனையும்
புனாலையும் சிறப்பித்தன[4]

என்று கூறுவர். ஆகவே அற்றைக் காலச் சமூகம் அரசை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கியதை அறியலாம். இந்நிலையில், பல புறப்பாடல்களுக்கு அரசனே பாடு பொருளாகியிருக்கிறான். எனவே எளிய மக்களின் வாழ்க்கைச் சூழல் அனைத்தும் அக்கால இலக்கியங்களால் புலப்படுத்தப் பெறவில்லை.

வீட்டுலக வாழ்வும், வெளியுலக வாழ்வும்

வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாப் பொருளைத் தேடும் முயற்சி சங்க இலக்கியங்களில் பெரிதும் பேசப்பெறுவது.

வினையே யாடவர்க் குயிரே வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க் காடவ ருயிரென
நமக்குரைத் தோருந் தாமே
அழாஅ றோழி யழுங்குவர் செலவே[5]

என்பது பொருள்வயிற் பிரிதலை உணர்த்தும் பாட்டு. பாலைப் பெருநிலைத் தனித்து நெடுந்தொலைவு சென்று பொருளீட்டல் இல்லறக் கடமை, [illegible] வரும் அனைத்து குறிப்பிடத்தக்க மகிழ்வு பொருந்தியதில் ஒன்று உணர்ந்தனர் என்பது உறுதிப்படும். பாலை, பாலைக் கலிப்போக்கி ஒன்றும், நெடுஞ் சாலை செல்வதன் இன்னல் தலைமக்கு உரியதாகக் கூறப்பெறும். பத்துப்பாட்டில் அமைந்த பெரும்பாணாற்றுப்படை ஒரு பெருவேந்தன் புகழ்பாடத் தோன்றியது எனினும், நாடோடிகளாய் வாழும் எளிய மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம்பிடிப்பதாகவும் விளங்குகிறது.

ஓடாத் தானை ஒண்டொழிற் கழற்கால்
செவ்வரை நாடன் சென்னியம் எனினே

[illegible] மடலேறித் [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible][6]

என்ற அடிகளால், [illegible] பாலைத்[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] குடியிருப்பில் [illegible] [illegible] [illegible] என்ற உரைத்தும் [illegible] வைரமாம். ஆகவே சேந்தன் புகழ்ந்திருக்க வேண்டிய இப்பாடல் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் [illegible] [illegible] மக்கள் வாழ்வும் அறியப்படுகிறது. கல்வெட்டுக்களால் விளை பொருள்களும், [illegible] [illegible] செய்முறை ஒன்றோடு நிலத்தின் பொருளாதார நிலையையும், அதனையொட்டிய மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், நாம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் [illegible] வகையில் அமைந்திருக்கின்றன. எயினர் குடியிருப்பில் பிள்ளையைப் பெற்ற எயிற்றியைத் தவிர ஏனையோர் வரம்புநிலத்தில் புகுந்து [illegible] புல்லரிசி எடுக்கும் பணியைச் செய்கின்றனர். ஆடவர் பகைநிலத்தில் சென்று ஆநிரைக் கவர்வு செய்கின்றனர். [illegible] வேடவர் [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] முழங்க ஆடுகின்றனர். இளமை நிறைந்த ஆய மகளிர் காலையில் தயிரைக் கடைந்த வெண்ணெயைத் [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு சென்று விற்கின்றனர். அவர் இருந்த ஆடவர் ஆநிரைகளைக் காட்டிலே தங்கி மேய்க்கின்றனர். உமண் மகளிர் [illegible] [illegible] நிலையில் வண்டிகளை ஓட்டிச் செல்கின்றனர். இத்தகைய செய்திகள் அக்கால வீட்டுமனை வாழ்வையும், வெளியுலக வாழ்வையும் அறியப் பெரிதும் துணைபுரிவன. வினையே ஆடவர்க்கு உயிர் என்றும், மகளிர் மனையுறைவோராய் கொழுநர்க்கு உரியன செய்தல் அவர் கடனென்றும் கருதப்பட்ட காலத்தில், கரம்பு நிலங்களில் புல்லரிசி திரட்டும் பெண்களையும், [illegible] போய் மோர் விற்கும் ஆய மகளையும், வண்டி ஓட்டிச் செல்லும் உமண மகளையும் காண்கிறோம்.[7]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible][8]

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா [illegible], தொழிலும் உள்ளுறை உவமம் கருதற்குரிய வரையறையைக் கூறுகிறது. இந்நூற்பாவுக்குப் பேராசிரியர்,

> [illegible] [illegible] கருப்பொருளோடே [illegible]
> வேண்டும்; தொழிற்காயின் [illegible] [illegible]
> சொல்லும் வேறு; பிற [illegible] [illegible] [illegible]
> ஆகச் செய்யுள் செய்யப்பெறார். இதனை பயம்
> தலைமகள் [illegible] [illegible] [illegible]-
> [illegible], [illegible] [illegible]
> [illegible] [illegible] [illegible] கூறுவது[9]

என்று உரை கூறுவர். [illegible] தலைமகள் வீட்டு எல்லையைப் பெரிதும் கடவாத வளாகம், தன் நிலத்தின பொருள்களையே பற்றி அறியாதவளாகவும் இருக்கிறாள் என்பதறிவாம். இந்த வாறாகச் சங்கச் சான்றோர் மக்கள் வாழ்வில் மகளிர் நிலம்-கடந்த [illegible] பொருள்களை விலைப்படுத்தலை இதைக் காட்டும்.

> [illegible] உயிரும் [illegible] [illegible]
> கொக்கின் [illegible] [illegible] [illegible]
> [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
> [illegible] [illegible] [illegible] [illegible][10]

என்ற அகப்பாடலில் உவமைப் பொருள் [illegible] என்ற உவமை [illegible] ஓர் இளைஞன் காதலன்பு அகப்பாடல் கூறப்பெறும். அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் இதனைத் திணைக்கலப்பு என்பர்.[11] தொல்காப்பிய விதிக்கும் இலக்கியத்திற்கும் இடையே ஒரு இடைவெளி இருப்பதை இக்காட்டுக் காட்டும். [illegible], பிற நில அறிவு இல்லாத பேதையாகவும் தலைவி படைக்கப்பட வேண்டுமென்பது புலவர் மரபுக்கு வரம்பு தந்த விதியோ. ஆனால் நடைமுறை உலகம் தெளிவாகத் தெரிந்த பிறபொருளை விலைப்படுத்திக்

குடிப்பிறந்தும் பொறுப்புடைய ஒழுக்கமுடையவரை உடையது. ஆகவே பொருளாதார நிலையில் உயர்ந்த வேந்தர் விட்டுக்கிய நிலையினராகவும் பந்தம் பாணரும் கூத்தும் கொண்டு ஆடமகளிரோடு பொருளை போக்கினர். பொருள் தேடும் நிலையுடைய ஒழுவம் சார்ந்த மகளிர் வெவ்வேறு வர்க்கமே நாடிச் சென்றனர். ஆனிரை மேய்ப்போர், உமணர், உழவர், எயினர், கொல்லர், குயவர், குறவர், தச்சர், பாணர், பறையர், துடியர், கடம்பர், வணிகர், வலைஞர் எனப் பல்வேறு தொழிற்குலங்கள் அக்காலத்திருந்தன. ஊரர், கிழார் எனப்படும் நில உடைமையர் உழுவோர் செய்யும் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர். இவர்களால் பண்ணையாளர் மற்றும் பரந்துபட்ட தொழில்கள் உண்டாயின. ஏவல் தொழில் புரிவோர், வேறு உடல் செய்வோர் ஆகியோர் 'அடியோர் வினைவலர்' என்று தொல்காப்பியரால் குறிக்கப் பெறுவர்.[12] பிறர் நிலைக்கும் புலமை வாய்ந்த அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம், இத்தகையோர் வீட்டினர் என்றும், இவர்களின் காதல் புறத்தே நிகழுமென்றும் கூறுவர்.[13] இவர் வீட்டினர்களாகவும், பிறர்க்கு அடித்தொழில் செய்வோராகவும் பணி வாழ்ந்தனர் என்பது பெறப்படும். இத்தகையோரின் காதல் கலித்தொகையில் காட்டப்பெறுகின்றன என்பர்.[14] இவ்வோர் நாணக்குறைபாடு உடையவர் என்றும் வேட்கை வழி சார்பவர் என்றும் இளம்பூரணர் கூறுவர்.[15] பொருளாதார அடிப்படையில் இவ்வாறு ஒரு பாகுபாடு அமைந்திருக்கும் நிலை இக்குறளால் உணர்த்தப்படுகின்றது. இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம் முதலிய களவுப் புணர்ச்சி வழக்கும் அறிவிக்கும் துறைகள். இத் துறைகள் ஆயவர் வினைவலர் காதற்றுணைவாக நிலை என்பது மேற்கோட் உரை-களால் உரைப்படும். இதேபோலப் பெருந்திணைப் பகுதி அரசர்க்கே உரியது போலவும், போர்க்கை அடுத்தவர்கள் அவர்களோடே குறிப்பிடத் தோலவும் உரைக்கப்படுகின்றன.[16] ஆகவே காதலாலும், சிறப்பாலும், பொருந்தப் பாடப்பெறாத ஒரு செல்லத்தவர் அக்காலத்தில் வேறுபட்டிருந்திருக்கிறது. இச்

செய்யுட் பாகுபாடு தவிர மக்கட்பாகுபாடும் அக்காலத்திலிருந்ததைக் 'உயர்ந்தோர்' 'இழிந்தோர்' 'மேலோர்' 'கீழோர்' ஆகிய சொற்களின் வழக்கு சான்று பகர்கின்றது.[17] 'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என்ற தொடரும் தொல்காப்பிய நூற்பா ஒன்றோடு வருணத்தாருக்குரிய கடமைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.[18] பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற அடிப்படையில் புலனெறி வழக்கம் அமைவதைக் குறிக்கையில்,

> தொல்காப்பியர், வள்ளுவர், இளம்பூரணர் ஆகியோரெல்லாம் இருவகைப்படியிலேயே மக்களைப் பாகுபடுத்துகின்றனர். இப்பாகுபாட்டின் அடிப்படையிலேயே காதலைக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டது. அன்பின் ஐந்திணை எனச் சிறப்பிக்கும் பெறுவது சமூகத்தில் உயர்ந்தோரது காதல் ஒழுக்கமாகும். அதுவும் புலனெறி வழக்கிற்கேற்பவே புனைந்துரைக்கப்படுகின்றது[19]

என்று கூறுவர். எல்லார்க்கும் ஒத்த உரிமையும் உணர்ச்சியும் உண்டு என்பது ஒரோவழி புலவர்களால் கூறப்படுகிறது. சங்ககால வாழ்வியல், செல்வர், வறியர் என்ற பாகுபாட்டையும் நானிலப் பாகுபாட்டையும் கொண்டிருந்தது என்பது மறக்கவியலாத உண்மையாகும். வருணம், குலம், தொழில் ஆகியனவெல்லாம் கடந்தது போலக் காதல் எனும் உணர்ச்சி போற்றப்படுவதும், வெவ்வேறிடங்களிற் பிறந்தார் ஒத்து வயப்பட்டுக் காதலிற் கலந்தது செம்புலப் பெயல்நீர் போல இணைந்தனர் என்று கூறப்படும் நடைமுறை வாழ்க்கை வேறாகவே இருந்ததைச் சில பாடல்கள் காட்டுகின்றன. நற்றிணைப் பாடலொன்று "இவள் மீனெறி பரதவர் மகள். நீயோ நெடுங்கொடி அசையும் தோன்றல் கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகன். எம்மிற் புலால் நாறுகின்றது. எம்மை விட்டுச் செல்க. எம் சிறிய வாழ்க்கைக்குத் தக்க செம்மல்கள் எம்மரபில் உண்டு" என்று கூறும் தோழி கூற்றாக உள்ளது.[20] இக்கவியில் தன்னை நடைமுறையில் காதலை ஏற்பதற்குரிய தகுதியைத் தோழி கீழ்மையாகக் கூறுகிறாள்.

ஆயர் மகனாயின் ஆயமகள் நீயாயின்
நின்வெய்ய னாயின் அவன்வெய்யை நீயாயின்
அன்னைநோ தக்கதோ இல்லைமன்...[21]

இதனால் ஆயர்க்குக் குலம் இன்றியமையாதது. தலைவன் ஒருவன் குடிச்சிறப்பைக் கூறும் கலித்தொகை அடிகளுக்குப் பொருள் கூறும் நச்சினார்க்கினியர்,

இதனால் தலைவன் தன் குலத்தின் உயர்ந்தானென்பது
தோன்றக் கூறினாள். இது பிறப்பொப்புமை கூறிற்று[22]

என்கிறார். தொல்காப்பியரும் தலைமக்களுக்குரிய ஒப்புமைகளைக் கூறுங்கால், முதலில் குடிப்பிறந்தவரைப் பிறப்பைக் கூறினர்.[23] ஆகவே அருப்பாலும் கொடும்பாலும் இவ்வாறு கலவையும், செம்புலப்பெயல் நீர் போலும் அன்புடை நெஞ்சங்களையும் பாலைதானங்களையும் புலவர் பலர் மிகச் சிறப்பாகப் பாடல்களில் வடித்துக் காட்டியிருப்பினும், நிலவியல் பிரிவுகளும், குலப்பகுப்புகளும், அக்கால நடைமுறை வாழ்வில் நிலவின என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஒவ்வொரு நிலமும், நிலத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த வாழ்க்கை முறைகளும், தொழில்களும், மேலோர், கீழோர் என்ற பகுப்புகளும் பிற்காலச் சாதி முறைகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்திருக்கின்றன. நகரங்களை முதலில் கூறிய வருணப்பாகுபாடும் சாதிமுறை அமைய உதவியாயிருக்கின்றது. இயற்கையமைப்பில் தோன்றிய நிலப்பாகுபாடே மேற்கூறிய பல பகுப்புகளுக்கு முன்னிருந்ததும் வழிவகுத்ததும் ஆகும். ஆயர், வேட்டுவர், உழவர், பரதவர் என நில அடிப்படையில் தோன்றிய தொழிற்பிரிவுகள் பிற்காலத்தில் பலவகைப் பிரிவுகட்கு இடந்தந்தன. ஆகவே வருணப்பகுப்பு தோன்றுதற்கு முன்னர் பண்டைத் தமிழ்மக்களின் வாழ்வு நானில அடிப்படையில் அமைந்தது என்பது தெளிவாகும்

காடு, நாடு, ஆறு, மலை என்ற நானில இயல்பை முறையே பாடினர்.[24] உடைமைகளும், அதற்கு மேல் அதிகச் செல்வம் மனைவியும்,

அதனைப் பாதுகாக்கும் வளரும் குடும்ப வாழ்வு தோன்றுதற்குரிய காரணங்களாகும். நாகரிகமடைந்த சமூகத்தின் அடையாளங்களாக உறவுமுறைகளும் மணங்களும் அமைகின்றன என்பர் அறிஞர்.[25] ஆகவே பண்புமிக்க குடும்ப வாழ்வு என்பது மணத்தில் தொடங்குகின்றது எனலாம். பாணர்க்கும் அகத் தொடர்பான இல்லறத்திலும் 'அகம்' என்ப. இன்றியமையாத உறுப்பாக அமையும் பொருள் தேடும் முயற்சி, வழிமுறையினரைப் பேணுதல், அறம்புரிதல், ஊர், நாடு என்ற அமைப்புகளின் நலனில் தன் குடும்பமும் உறுப்பாக இருந்த உரிய கடன் ஆற்றுதல், ஆகிய எல்லாம் ஆற்றுதற்குக் குடும்ப அமைப்பு இன்றியமையாததாகும். இக்கடமைகளெல்லாம் புறம் சுட்டும்.

ஆடு மாடுகள் முல்லை நிலத்தின் பெருஞ் செல்வமாகும். ஆயரும் ஆய்மகளும் வாழும் வாழ்க்கை பெரும்பாணாற்றுப்படையில் நன்கு கூறப்பெறும். வரகுப் புல் வேய்ந்த குரம்பை சிறிய வாயிலையும் கழிகளால் கட்டப்பட்ட கதவையும் உடையன. வரிந்த கயிற்றுக் கட்டிலிலே தோல் பரப்பி அதன்மேல் வெந்த முதியோர் துயில் கொள்ளும் காவலுடையன. முற்றத்தில் குறிய முளைகளில் செம்மறியும் வெள்ளாடும் பிணிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய குடியிருப்பில், வளரும் ஆய்மகள் விடியற்காலையில் எழுந்து புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிக்கத் தயிர்கடைந்த மோரினை விற்று வந்த நெல் முதலிய கொண்டு வந்து சுற்றத்தாரை அருத்துகிறாள். தான் விற்ற நெய்க்கீடாகப் பொன்னையும் பெறாது பசுவையும் எருமையையும் கன்றுடன் வாங்குகிறாள். இவ்வுணவையால் குடும்பத்திற்குரிய பொருளை ஈட்டும் பொறுப்பு மனை நிறைத்த ஆய்மகளை உடையதாக இருந்ததை உணரப்படும்.[26] ஒரு தலைமகன் மரபால் ஒரு பசுவை உடைய செல்வச் சிறப்பற்ற ஒரு குடும்பம் விருந்தோம்பலுடையதாயிற்று என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் கூறும்.[27] ஆயர் ஆனிரைகளை மேய்க்கும் தொழிலுடையவர். கோவலர், இடையர், பொதுவர் என்றெல்லாம் குறிப்பெறும் இவர்கள் காலில் செருப்பும் கையில் கோலும் உடையவராய், தோளில் உறியுடன் அழிய தடியும்

கொண்டவராகப் பல்லு பிடித்த கலப்பை மாலையினை அணிந்தவராய், ஓராடை உடுத்தியவராய் இருப்பர்.[28] காட்டிலே தங்கும் இடையோர் தாமே செய்த குழலைப் பாடியும் இசைப் பண்களை இசைப்பர். கொடிய குளிர்ச்சி மிக்க வாடைக்காலத்தே இவர்கள் ஆநிரைகளை முல்லை நிலத்திலே மேயவிட்டுப் பற்பல கொண்டு நடந்தும், கைகளைத் தீயிட்டே காய்ந்தும் நடுக்குறுதலும் செய்வர் என நெடுநல்வாடை கூறும்.[29]

கவைக்கதிர் வரகின் அவைப்புறு வாக்கல்
தாதெரு மறுகின் போதொடு பொதுளிய
வேளை வெண்பூ வெண்டயிர்க் கொளீஇ
ஆய்மகள் அட்ட அம்புளி மிதவை[30]

என்ற வரகரிசிச் சோறும் வேளைப்பூ இட்ட வெண்தயிர்ப் புளிக்கூழும் ஆயர் உணவாகக் கூறப்பெறும். ஆயர்கள் மலரையும் விரும்புபவர். ஆநிரைகளைக் காட்டுக்குக் கொண்டு செல்லும் ஆயர், முல்லை மலரை நாரிலே தொடுத்த பன்னிறத்தில் போதுடன் தொடுத்த அழகிய கொன்றையை நற்றிணை காட்டும்.[31] கோடல், பிடவம், குல்லை, குருந்து, காயா, கொன்றை, வெட்சி, தளவம் முதலிய மலர்களை மாலையாக்கிக் கோவலர் அணிவர் என்பதைக் கலித்தொகை காட்டும்.[32] ஆடுகள் மேய்க்கும் ஆயர் இடையர் என்றும் புல்லினத்தாயர் என்றும் கூறப்பட்டனர்.[33] ஆநிரை மேய்ப்போர் நல்லினத்தாயர் என்றும் கோவினத்தாயர் என்றும் கூறப்பட்டனர்.[34] ஆயர் திருமணக் காலத்தில் ஏறுதழுவிக் கொம்பின் நடு வழியாகச் செல்வர்.[35] ஏறுதழுவலில் வெற்றி பெற்ற ஆயரும், ஆய்ச்சியரும் தாதெரு மன்றத்தில் கைபிணைத்துக் குரவை ஆடுவர்.[36] முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கையில் ஆடுமாடுகளைப் பெரும் செல்வமாகப் போற்றும் பண்பு பழந்தமிழகத்தில் நிலவும் பண்பாகும். இன்றும் பழங்குடியினர் போன்று ஆநிரைகளைக் கொள்ளும் பழக்கம் இவர்கட்கு இல்லை.

குறிஞ்சி நில மக்கள் குறவர், கானவர், வேட்டுவர் எனப் பெயர் பெறுவர். குன்றவர் என்ற பெயரே குறவர் என மருவி வழங்கியிருக்க வேண்டும். குறவரும் குறத்தியரும் வாழும் மலைகளில் நிறைந்த சிற்றூர் சிறுகுடி என வழங்கும்.[37]

மால்வரை இழிதரும் தூவெள் அருவி
கன்முகைத் ததும்பும் பன்மலர்ச் சாரல்
சிறுகுடிக் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகள்[38]

என்ற வரும் பேரும் உரைக்கப்படும். தினை விதைத்தலும் தேனெடுத்தலும் குறவர் தொழில்களாகும். தினைப்புனம் காக்க இளைய குறமகளிர் போதல் உண்டு. குறவர் கவணாலும் கருவிகளாலும் விலங்குகளை விரட்டுவர். தேன், தினை, கிழங்கு நெய்யில் வெந்த இறைச்சி முதலியன குறிஞ்சி நிலத்தவர் உணவாகும். நன்கு குறிக்கப்பட்ட குறிஞ்சி நிலத்தவர், அவர் தாம் பிடித்து வந்த உடும்பின் இறைச்சி, கடமான் கொழுவிய இறைச்சி, பன்றியின் தசை முதலியவற்றை உண்டனர் என்றும், தேக்கள் தேறலையும், தோப்பிக் கள்ளையும் அருந்தினர் என்றும், பலாவின் சுளை, மா, புளி, மோர் முதலிய பொருள் கலந்த குழம்பொடு வெண்ணெற் சோற்றை உண்டனர் என்றும் மலைபடுகடாம் கூறும்.[39] கொடிய விலங்குகளும், செங்குத்தான வழிகளும் உடைய நிலம் அது. மக்கள் வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப உறையுளாகத் திகழ்ந்தது குறிஞ்சி நிலம். குறிஞ்சியின் வாழ்க்கை அடிப்படையிலேயே தமிழர் பண்பாட்டைக் குறிஞ்சிப்பாட்டுக் கபிலர் உணர்த்தியிருக்கின்றார் என்பது வெளிப்படையாகும். திருமணம் செய்து கொள்ளும் நோக்கமே மறந்து சிறந்த வாழ்வின் வழுவாக வரையாது நீட்டித்து வந்தவனைத் தாமதியாது அறம்புரியும் வாழ்க்கை மேற்கொள்ளச் செய்தவர் கபிலர்.[40] தலைவியர் சந்தன உலக்கையும், யானைத் தந்தமும் கொண்டு தினை குற்றுகையில் மலை நாட்டுச் சிறப்பைப் பாடுகின்றனர். வள்ளைப் பாட்டில் தமக்குரிய தலைவனைப் பெயர் குறியாது குறிப்பிட்டும் அவனைப் பாராட்டியும் தாம் கொண்ட காதலைக்

குறிக்கப் பாடுகிறார். இத்தகைய செய்தி [illegible] குறிக்கவில்லை; நக்கீரனார் செல்ல [illegible].[41]

நிலவகை சார்ந்த மருத நிலம் உழவு உழைப்பினாலே பயன்தருவது. உழவர், வணிகர், கருவியை ஏந்தியோர், கடைசியர் என மருதநில மக்கள் குறிக்கப் பெற்றனர்.[42] பெரும்பாணாற்றுப்படை உழவுத் தொழிற்குரிய செயல்முறைகளை வரிசைப்படுத்துகிறது. ஏரோடு பொருந்த சேற்று நிலத்தை நிரவுதல், நாற்று நடுதல், களை பறித்தல், செந்நெல்லின் தாளறுத்தல், கடாவிடுதல், வைக்கோலை நீக்குதல், காற்றில் தூற்றுதல் முதலிய செயல்கள் சொல்லப்படுகின்றன.[43] நெல்லறுக்கும் காலத்தில் பறை கொட்டும் வழக்கத்தை மதுரைக்காஞ்சி கூறும்.[44] அரிகிலும், [illegible], பொங்கலிலும் கிடக்கும் [illegible] கவர் [illegible].[45] கரும்பு ஆலையில் கரும்புச் சாற்றைக் கட்டியாக்கி காய்ச்சும் தொழில் நடைபெறும்.[46] வெண்ணெல் சோறும், கொழும் பொரியும் கொண்டு உழவர் விருந்தோம்புவர்.[47] கலப்பையும் நுகமும் [illegible] ஈடான மருத நிலத்தவர் மாண் நலனையும் வளத்தையும் பெறுவர்.[48] [illegible] வாளையும், [illegible] நுரையும், [illegible] தேனும், நீர்நிலையில் மலர் பூத்த செங்கழுநீர் [illegible] உழவர்களோடு [illegible] தரப்பெறும்.[49] இங்ஙனம் [illegible] பொருள்களை [illegible], நெல்லும், கரும்பும் தாமரையும், வள்ளியும், வாழையும், [illegible] புலவர்களால் உவமை பொருளாகப் பாடப்பெறுகின்றன.[50] பல மருத [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நில மக்கள் [illegible].

வாழி யாதன் வாழி யவினி
நெற்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே...[51]

என்ற ஐங்குறுநூறு பாட்டும், சிலப்பதிகாரத்தில் மங்கல வாழ்த்துக் காதையும் இம்முறையைக் காட்டுகின்றன.[52] நாலடியாரும் மருதமே முறையான வழியாம் மக்களாலும், நாடு, ஊர் என்ற நிலப்பகுதிகள் பெயர் பெறும் வகையும் அமையக் காணலாம். மகப் பேறு என்பது ஆக்கமாய்ச் சான்றோரின் வாழ்க்கை மொழியாக இருந்திருக்கிறது என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.[53] ஏனைத் திணைப் பாடல்களிலும், மருதத்திணைப் பாடல்களில், மக்களொடு கூடிய குடும்ப வாழ்வும், பெற்றோரின் கடன் தீர்க்கும் குழந்தைகளின் பேச்சும் நன்கு விளங்குகின்றன.

இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமும் மறுவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சி
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி யெல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம் தோழி[54]

என்றவாறு தலைமக்களின் அன்பு வாழ்க்கையைப் பற்றிய நிறைவும் மனைப் பெருமை இத்திணைப் பாடல்களில் நன்கு விளக்கப்படுகின்றன. கணவனும் மனைவியும் ஊடல் கொள்ளுமேனும், குழந்தைக் காரணமே இல்லறவுணர்வும் ஒற்றுமைப் படுத்தலைக் கொண்டு ஊடல் தீர்த்து வாழ்க்கைக்கு உயிரூட்டும் தலைவியர் ஆவர்.[55] ஆனால் சில பாடல்களில் பெரும்பான்மையும் தலைவன் பரத்தமையே தலைவியின் ஊடலுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன.[56] மருத வாழ்க்கையின் செல்வச்செழிப்பும், கூடி உழைப்பை வேண்டாத நிறை இன்பமும், பரத்தமை அமையக் காரணம் எனலாம்.

அலைவெறியும் கடற்கானலும் நெய்தல் நிலச் சிறப்புகள் அமையும். நெய்தல் என்னும் அகத்திணைக்குரியதாக ஏறத் தாழ நாற்பத்தாறு பாடல்கள் உள்ளன.[57] இவை பரதவரின் வாழ்க்கை முறையை நன்கு காட்டுகின்றன. நெய்தல் நிலப்பெயர்கள் பட்டினம் என்றும் பாக்கம் என்றும் வழங்கப்பட, அந்நிலத்

[illegible], சிறுகுடி, [illegible] என்று குறிக்கப்படுகின்றன.[58] நெய்தல்நில ஆடவர்கள் நுளையர், திமிலர், பரதவர் என்றும், பெண்டிர் நுளைத்தியர், நுளைச்சியர், பரத்தியர் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றனர் என்றும், ஆடவர்களில் தலைமக்கள் கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், புலம்பன், மெல்லம்புலம்பன் என வழங்கப்படுகின்றனர் என்றும், பெண்பாற் தலைமகளைக் குறித்த பெயர்கள் அக இலக்கியத்தில் இல்லை என்றும் [illegible] [illegible]. அவ்வறிஞர் குறிப்பிடுவர்.[59] தலைமகள், பரதவர் மடமகள் என்று தலைவி குறிக்கப்பெறுதலே காணப்படுகிறது என்பர் அவ்வறிஞர்.[60] மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல், முத்துக்குளித்தல், மறு வலையை காயவிட்டு நெல் விளைத்தல் முதலியன நெய்தல் நில ஆடவர் தொழில்களாகும். உப்பிட்டு மீனை உலர்த்தல், பிற நிலங்களிற் சென்று உப்பு விற்றல், முதலியன மகளிர் தொழில்களாகும். பொன்னும் மணியும் கொடுப்பினும், காவிரிப் பெருந்துறைப் பரதவன் மடமகள் பெறுதற்கு அரியவள் என்றும், அப்பரதவனோடு சென்று கடலிடையே உழந்து மீன் வேட்டையாடி அலைந்து திரும்பும் வருவாய் ஒருவனால் அவள் தன் மகளைத் தரக் கூடுமென்றும் அம்மையாரின் நெய்தல் தலைவன் கூறுகிறான்.[61] எம்முடைய தலைவி பரதவர் மகள்; நீயோ கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகன். ஆதலின் நீ எம் தலைவியை விரும்புதல் பொருந்தாது. எம் தலைவிக்கேற்ற ஒருவன் எம்மூரில் உண்டு என்று கூறும் தோழியை நற்றிணை காட்டும்.[62] இவ்வெடுத்துக் காட்டுகளால் தம் குலத்தொழிலோடு இயைந்த அவர்களின் வாழ்க்கையை உணரலாம். தம்முடைய தொழிலைச் செய்கின்றவரோடு மணவுறவு கொள்ளும் ஒரு முறைமை அக்காலத்திருந்ததனை இப்பாடல்கள் வழி அறியலாம். பரதவர் வாழ்க்கை இடர்ப்பாடு மிகுந்ததென்றும், [illegible] இரவில் அவர்கள் மீன்பிடி மேற்கொள்வர் என்றும், கடல் வேட்டுவர்களுடைய படகுகளில் சென்று இரவில் திமிங்கிலங்களை எறிந்து [illegible] எறிவர் என்றும் அப்படிப் பலவற்றைக் கூறும் செய்திகளை நா. வானமாமலை எடுத்துக் காட்டுவர்.[63]

ஓங்கிரும் புன்னை வரிநிழல் இருந்த
தேன்கமழ் தேறல் கிளையொடு மாந்தி
பெரிய மகிழும் துறைவன்
சிறிய நெஞ்சத்து அகல்வறியாதே[64]

இந்த மீன்பிடித்த களைப்பு நீங்கச் சுற்றத்தாரோடும் பரதவர் கள்ளருந்தும் வழக்கம் கூறப்படும். 'இரும்பனந் தீம்பிழி'[65] எனப்படும் கள்ளை மகளிர் மிக்க ஆர்கலி உண்பது வழக்கமென்று உரைக்கப்படும். மீன் கொள்பவர் வலைகளில் கிடைக்கப் பெற்ற முத்துக்களைக் கழித்து விலையாக்குவர்.[66] அரா மிக்குவந்த அச்சாத கடலின் முத்தம் பரதவர் வலம்புரிச் சங்குகளைக் கொணர்வர்.[67] நெய்தல் கரைகளில் அமைந்த பட்டினம் பெருங்கவின் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாலும் வாணிகப் பொருள்வளம் குறிக்கப்படுகிறது.[68] நெய்தல் நிலப்பாடல்களில் தலைவியின் தனித்த அவர்நிலை அழுத்தமாகப் பேசப்படுகிறது.[69] நெய்தல் நிலத் தெய்வமாக வருணன் கூறப்படுகிறான்.[70] வலைவழித் தப்பிய காலத்தில் சினைச்சுறவின் கோடு நட்டு மனைச் சிலையுடன் வருணனை வழிபடுவர் என்று பட்டினப்பாலை கூறக்காணலாம்.[71]

தமிழக நல்லுலகத்தில் பாலை என்றொரு நிலம் இல்லையெனும், பாலைத் திணைக்குரிய பாடல்கள் மிகுதி. அகநானூற்றில் மட்டுமே இருநூறு பாடல்கள் பாலைத்திணைக்குரியன என்பது எண்ணப்படும்.[72] வேனிற்கால வெப்ப மிகுதியால், முல்லையும் குறிஞ்சியும் தம் இயல்பும் நிலைமையும் கெட்டுப் பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும் என்பர் இளங்கோவடிகள்.[73] மலையும் காடும் வளங்குன்றிப் பயன் தக்காத கோடை நீடிய பகுதியில் அங்கு வாழ்வோர் ஆறலைக் கள்வராகின்றனர். இப்பகுதி ஆடவர் எயினர் என்றும், பெண்டிர் எயிற்றியர் என்றும் உரைக்கப்பெறுவர்.[74] தலைமக்களின் உளம் செறிந்த அன்பு நிலையை எடுத்துக்காட்டும் புலவர்க்கு இப் பாலைத் திணையே பெரிதும் உதவியிருக்கிறது. வலியுற்ற யானையும், புலியும், செந்நாயும், கழுகும், பருந்தும், புறாவும் வற்றிய இலுப்பையும், ஓமையும், உழிஞையும் இலவமும், மராவும், குராவும் பாலைக் கருப்பொருள்கள்.[75]

வகம் வேய்ந்த உவர்நிலை வரைப்பின்
வறந்தேர் புரையும் அசைக்கிடாய் புகையொடு
கடுந்தடி எ வீழ் கலைக்கோற் பந்தர்
தொடர்நாய் யாத்த துன்னருங் கடிநகர்
வாழ்முள் வேலிச் சூழ்மிளைப் படப்பைக்
கொடுநுகத் தழீஇய புதவின் செந்நிலை
நெடுநுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயில்
கொலைவில் எயினர் குரம்பை..[76]

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை எயினர் குடியிருப்பு பற்றிக் கூறுகிறது. பாலைநிலக் குடியிருப்புகளில் வாழும் எயினர் தம் வில்லையே ஏராகக் கொண்டு வழிச்செல்வோர் மார்பே நிலமாக உழுது அவர் பொருள்களைக் கொள்வர். வழிப்பட்டோர் பொருளில்லாராயினும் அவர்களைக் கொல்லும் மறவுணர்வினர் இவ்வோர் எனக் கலித்தொகை கூறும்.[77] என்றும் வற்பொருள் இல்லாத ஒரு பார்ப்பனனைக் கொன்றதாக வருதலும் எயினரையும் அறனற்றவராகக் காட்டுகிறது.[78] வளம் பொருந்தாமையாலும், வாழ்தற்கு வேறு வழியில்லாமையாலும், ஒதுக்கி நின்ற வேட்டுவர் இத்தகைய கடுமை உடையவராக மாறியிருக்கின்றனர். மான்களையும், முயல்களையும், பன்றிகளையும் வேட்டையாடுபவர்கள், உள்ளத்தில் இயல்பாகவே அமைந்த மறவுணர்வு வளர்ந்து வரும் காலத்தில் கொலையாளிகளாக மாறியிருக்கின்றனர். யானை தாக்கினாலும், அரவு தலைமேற் சென்றாலும், வலிய உருமேறு ஒலிப்பினும் சூல்கொண்ட வயிற்றி அஞ்சாள் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.[79] இத்தகைய மறவுணர்வும், இரக்கமின்மையும் உடையவர்களும் தம் எயினக் குடியைச் சார்ந்தவர்க்குச் செந்நெற் சோறும், உப்புக்கறியும் படைத்த விருந்தோம்பலை இந்த பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுதல் வியப்பளிக்கவே செய்கிறது.[80] பெரும்பாணாற்றுப்படையில் வரும் எயினர் மறவர்களாகக் காட்டப் பெறவில்லை. தொண்டைமான் இளந்திரையன் நாட்டில் அரணமைத்தும் அவர் இருந்தார் என உரைப்ப

அவ்வேந்தனின் செங்கோன்மைச் சிறப்பிற்குப் பொருந்தாதது என ஆசிரியர் கருதியிருக்க வேண்டும். "களவேர் வாழ்க்கைக் கொடியோர் இன்றவன் கடியுடை வியன்புலம்"[81] என்று கூறி அமைவரே, கடுமை ஒழிந்த வம்பலர் வாழ்ந்த நெறிகளைக் காவல் செய்வர் என்கிறார்.[82] ஆகவே மறவைக் கூறும் கோடைநிலை காலங்களில் வழிப்பறி செய்யும் இயல்பினர் மறவர் என்பதும், வழிச் செல்வோரைப் பாதுகாக்க வேந்தன் காவலை அமைத்திருந்தான் என்பதும் புலப்படும். பாலைக்குரிய தெய்வமாகக் கொற்றவையைத் தொல்காப்பியர் குறிக்கவில்லை எனினும், வெட்சித் திணைக்குரிய துறையாகக் கொற்றவை நிலையைக் கூறுவர்.[83] முருகு நிறத்தின் வளம் நிறைந்த காட்டில் வேட்டுவர் அறமும் வீரமும் நிறைந்த மகளைப் பரவினர்.[84] வேற்றுப் புலத்தில் கவர்ந்த தம் நிரை மீண்டு வந்த பொழுதில் எயினராகிய வேட்டுவர் பலியைப் பாலையாகிய கொற்றவையை வணங்குகின்றனர். இப்போதும் பல்லவ நாட்டின் ஊர்கள் முற்றிலும் மறைந்து விடாத தமிழகத்தின் சிற்றூர்களில் மறைபட்டுப்போன முதுவேனிற் காலத்தில் காளி, மாரி முதலிய தெய்வங்கள் வழிபாடு செய்யப்பெறுதல் கண்கூடு விழாத்தெரியுமே.

பல்லவத் தமிழர்களின் புறத்திணை வாழ்வு நூல்கள் வாய்ந்த நிலத்தையும், நிலஞ்சார்ந்த கருப்பொருள்களையும் பொறுத்து அமைந்தமையினை மேற்காட்டிய சான்றுகள் காட்டுகின்றன. வளம் மலிந்த மருதநிலத்தில் செல்வச் செருக்கால் பரத்தமையும், விளைவற்ற பாலைப்போர்களின் கொடுமையான வழிப்பறி கொலைகளும் நிகழ்ந்தமையினைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.[85] இவ்வடிப்படையில்,

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே[86]

என்ற ஔவையாரின் புறப்பாடல் எண்ணத்தக்கது. நாடு, காடு, அவல், மிசை என்பன மருதம், முல்லை, நெய்தல், குறிஞ்சி நிலங்களைச் சுட்டுவன. தன்னிடத்தே வாழ்வோர் நல்லவராயின் நிலமும் நல்லதாக அமையும் என்பது இதன் பொருள். இதற்கு உரையாக "நிலத்தை இயற்கைக் குணம் போல உலகத்தியற்கை ஆடவராலாயிற்று"[87] என்ற கருத்தையும், உலகத்திற்கு அறநெறி கூறும் பொருண்மொழிக் காஞ்சித் துறைப்பாட்டிற்கு உரிய முறையாகக் குறிப்பதையும் கருத நிலமும் நல்லதாக அமைதல் வேண்டும்; அதில் வாழும் மக்களும் நல்லவராக அமைதல் வேண்டுமென்பதும் குறிப்பு உணரப்படும். நிலத்தைத் திருத்திப் பயன்கொள்ளும் மக்கள் தீயராயின் நிலமும் பயனற்றுப் போகும். முல்லையும் குறிஞ்சியும் வளமாக இருந்த காலத்தை அதன் பயன் நுகர்ந்தவர் நிலைப்பு கெட்டபின் கள்வராகவும் கொலைஞராகவும் மாறுகின்றனர். இவ்வாறு அவர்களை மாற்றியது எது? வாழ்வு வறுமையேயாகும். நாடும் நலமும் கெடுக்கும் வறுமையை எய்திய மக்கள் இயல்பை மாற்றிவிடுகிறது. நிலத்தின் குறைபாட்டால் ஏற்படும் மாற்றம் நிகழ்வதைப் பாலைத்திணை காட்ட, மக்களின் செல்வப்பெருக்கால் நிலம் கொழுத்த வளத்தால் மக்கள் தம் ஒழுக்கநெறியில் குன்றுவதை மருதத்திணை காட்டுகின்றது. உழைப்பதற்கு வாய்ப்பின்றி பாலையும், உழைப்பு மிகுதியில் செல்வம் பெருகும் மருதத்திலேயே இத்தகைய பண்புத்திரிபுகள் காணப்படுகின்றன.

ஆடவர் பெண்டிர் நிலை

சங்ககால ஆடவர் தொழில் புரிந்து பொருளீட்ட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடையவர். இல்லற வாழ்க்கைச் செம்மைக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது என்றும் கருதினர் அன்னோர். கடலை கடந்தும், கடத்தற்கரிய சுரங்களைக் கடந்தும், பிரிதற்கரிய சுற்றத்தைப் பிரிந்தும் பொருள் தேடுவதைத் தம் கடமையெனக் கருதினர் அக்கால ஆடவர். இவ்வாறு வெளியூர்ச் சென்று பல்வகை விலைபுரிந்து பொருளீட்டும்

[illegible] பண்புடையளாகவும், ஆடவரின் வாழ்க்கைச் சகடத்திற்கு அச்சாணியாகவும் மகளிர் விளங்கினர். ஆணும் பெண்ணும் பிறப்பொடு பிறந்த ஒன்றும் ஒருயிர் என்றும், தொடர்ந்து வரும் அனைத்துப் பிறவிகளிலும் கணவன் மனைவியும் மாறாதிருக்க வேண்டும் என்றும் சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன.[88]

பெருமையும் உரனும் ஆடூஉ மேன[89]

அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப[90]

என்ற [illegible] இயல்பாக ஆணையும் பண்புகளைக் கூறும். இப்பண்புகள் இல்லாத வரையறுத்துக் கூறப்படும், பெண்ணுக்கும், பெருமை, உரன் ஆகியன ஆண்மைகள் உண்டு. ஆணுக்கும், அச்சத்தையொத்த அன்பும், பயிர்ப்பு நாணமும், [illegible] அறிவுடைமையும் ஆகியன உண்டு. பெண் அக்காலத்தில் உரிமை படைத்தவளாக இருந்திருக்கிறாள். பருவம் வாய்க்கப் பெற்ற பெண், செவிலித்தாயின் [illegible] அடிமையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்பது உண்மையே. "கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த நாடுதரு நிதியினும் செறிய" மகளிர் காக்கப்பட்டமைக்கு அவர்களின் பருவமே காரணமாகும்.[91] களவு என்பது [illegible] என்றும் [illegible] என்பது [illegible] என்றும் அக்காலத்தினர் கருதியும் மகளிர் தாமே விரும்பி மேற்கொள்ளும் மணம், எதிர்பார்த்த மகிழ்ச்சியைத் தராமல் [illegible] என்ற [illegible] பெற்றோர்களிடத்தே. காதலரால் கைவிடப்பட்ட மகளிரும் அக்காலத்திருந்தனர், என்பதை வெள்ளிவீதியார் அகப்பாடல் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது.[92] மணிமேகலையில் வரும் ஆதிரையின் கதை அக்காலப் பெண் கற்பு கோலோச்ச வேண்டியதன் தேவையைக் காட்டுகின்றது.[93] [illegible] தங்களை மகளிர் வாழ்க்கையில் உரிமை அதிகம் இடம் பெறுகின்றது. தம் கணவரோடு நீர்த்துறைகளில் இருந்து விளையாடுதல்,

[illegible] [illegible] [illegible], மணம் கொண்ட மகளிர் உரிமைகளாகின்றன.[94] [illegible] மகளிர் அக்காலத்தில் உரிமை பெற்றவராயிருந்தனர்.

[illegible]
[illegible]
[illegible] பூண்ட மங்கையர்[95]

பாசறையில் விளக்கேற்றும் பணி பூண்டமையினை முல்லைப்பாட்டு கூறும். [illegible] [illegible] புறப்பாடல்களும் மறக்குடி மகளிர் வீரவுணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன.[96] பெற்றோருடன் வாழும்வரை [illegible] பேதையாக வாழும் பெண் [illegible] [illegible] [illegible] கடமை [illegible] தாயும் [illegible] தன் [illegible] பேசுகிறாள்.

அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுந் [illegible]
கொண்ட [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] போல
பொலிக [illegible] [illegible] [illegible][97]

என்ற பாடல் பகுதி தலைவன் தன் குடியைக் காக்கும் [illegible] [illegible]. தந்தையின் செல்வங்களைக் கருதாது வாழும் சீர்மையைக் கூறுகின்றது. குடும்ப வாழ்க்கை, [illegible] நிலையிலும் பல உரிமைகளைப் பெற்றிருந்த அக்காலப் பெண், ஒருவன் மனைவி என்ற நிலையிலேயே [illegible] உரிமைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டாள். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] காட்டுகின்றன.[98] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] குறிக்கின்றது.[99] இத்தகைய [illegible] மகளிரைத் தந்தையின் பொருளும் பொருளாகக் கொண்ட [illegible] நிலவியது அக்காலத்தின் நிலை. மக்களும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தந்திருக்கிறாள்.

எக்கர் ஞாழல் மலரின் மகளிர்
ஒண்டழை அயரும் துறைவன்
தண்டழை விலையென நல்கினன் நாடே[100]

என்ற பாடல், இச்செய்தியைப் புலப்படுத்தும். 'தெய்வமச்சம்' என்ற மெய்ப்பாட்டிற்கு உரையாகப் பேராசிரியர்,

> தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வமும் அதற்கு
> தக்கபடியாகிய நாயகரும் இன்னாரென்பது அறியாத-
> ளாக்கப்பட்டு உணர்த்த தலைவன் அத்தெய்வத்தினை
> பக்தி ஒரும் ஒழுக்கம், அங்கட் போற்றும்; அதனைப்
> பிறந்த உள்ள நிகழ்ச்சியைத் தெய்வமச்சமென்போ
> ரென்பது. மற்றுத் தலைத்தும் தெய்வத் தன் கணவனாதலின்
> அத்தெய்வத்தினைத் தலைமகனாற்றகத் எதிர்ப்படின் அவளி
> நான் வேறொன்றாக மதிப்பதில் கட்டிலமாயின் அவன்
> அச்சப்படுந் தெய்வத் தன்மையும் அச்சப்படுமென்பது.
> அதனான் உற்ற தலைவர்த எதும் வருமேனும் அச்சமென்பது[101]

என்ற கருத்தை எண்ண வேண்டும். ஆகவே பண்டைத் தமிழ்மகளிர் மனையறத்தே எல்லா உரிமைகளையும் பெற்றிருக்கின்றனர் என்பதும், அதுபோல, விருந்தினர் போற்றலும், மங்கல நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் அவள் தலைமையோடேயே அவள் செய்திருந்தனள் என்பதும் உணரப்படும். இத்தகைய உரிமை படைத்த வாழ்வு கணவன் இறந்துபட்டவுடன் மனைவியை விட்டு நீங்குகிறது. சங்ககாலக் கைம்மை வாழ்வைப் புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுறக் காட்டுகிறது.

அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டா
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரல்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம்...[102]

புலன் உணர்வுகள் பற்றறுப்ப வருந்தும் இவ்வகை வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும் மகளிர் கூந்தலைக் களைதலும் வளையலை நீக்கலும் உண்டு.[103] கைம்மை வாழ்க்கை மேற்கொள விருப்பமில்லாதார் தீப்பாய்ந்து உயிர்விடுவர்.[104] வேள் எவ்வி இறந்துபட்டபின் கைம்மை நோன்பு புரிந்த அவன் மனைவி புல்லின் மீது பிண்டம் வைத்ததை வெள்ளெருக்கிலையார் பாடினர்.[105] தாபத நிலை குறித்த செய்திகளை வழங்கும் பல பாடல்களிடையே மனைவியை இழந்து வருந்தும் கணவன் ஒருவனின் தபுதாரநிலை பாட்டில் காணப்படுகிறது.

யாங்குப்பெரி தாயினும் நோயள வெனைத்தே
உயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையின்
கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை
வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிற கீமத்து
ஒள்ளழல் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கர் மாய்ந்தனள் மடந்தை
இன்னும் வாழ்வல் என்னிதன் பண்பே[106]

சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதையின் இப்பாடல், ஆடவன் ஒருவனின் ஒருமை நெஞ்சத்தைக் காட்டுகிறது. பன்மனைவியர் மணமும் பரத்தமையும் காணப்படும் அந்தக் காலத்தில் இத்தகையோர் ஒரு கலந்த அன்புத்திறம் நெஞ்சை நெகிழ்விக்கிறது. தாபத நிலை, தபுதார நிலை ஆகிய இருவகைகளும் ஆடவர், பெண்டிர் ஒத்த வாழ்வியல் நிலைகளைக் காட்டுவன. பரத்தமை ஒழுக்கமுடைய அக்காலச் சமுதாயத்தில் பெண்டிர் துணைக்குரல் கேட்காமலில்லை.[107] தலைவனோடு தலைவி ஊடுதற்குப் பெருங்காரணமாக இப்பரத்தமையே கூறப்படுகிறது. தலைவன் தலைவியிடையே ஏற்பட வேண்டிய அன்பு வாழ்க்கையிலிருந்து தலை செய்யும் ஊடலைத் தலைவியின் பரத்தமை பற்றிய காமக் கலக்கம் போல பரத்தமையை அக்காலச் சமூக அமைப்பு ஏற்றுக்கொண்டிருந்தமை என்பது தெரிகிறது. 'நா கோனும் மேலோரும் பிற செய்வோர்'[108] கொண்டவன் புறக்கணிப்புப் பற்றிச் சிறப்பு

ஆகியச் சங்கப் புலவர்கள் அவ்வொழுக்கத்தை இளங்கோ போலவும் திருவள்ளுவர் போலவும் அறுதியாகக் கடிந்து பாடவில்லை. அக்காலத் தலைமகள் கூற்றாகப் புலவர் பாடும்போது கூடத் தலைவன் பரத்தமை நேராக இகழ்ந்துரைக்கவோ கண்டிக்கவோ படவில்லை. மாறாக உள்ளுறை தோன்றவும், இறைச்சி அமையவும் புலவர்தம் கவித்திறம் தோன்ற தலைவனின் தவறு நடத்தையினை அழகான இலக்கியப் பொருளாக்கிப் பாடினர். கள்ள காமத்தையும், பரத்தமை பண்பையும் கூறும் இளங்கோவும், கோவலனைக் 'கற்றாக் கொள்கை கோவலனா'க் காட்டுவது சங்க மரபை ஒட்டியே எனக் கருத வேண்டும்.[109] தலைவி ஒரு தவறாகக் கருதாமல் ஆடவர்க்குரிய தகுதியாக அக்காலச் சமூகம் நினைத்ததமையே சங்க இலக்கியங்களில் புலனாகிறது. சங்ககாலத் தலைவனின் இச்செயலால் தலைவி பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமும் இல்லை. பேகன் மனைவி கண்ணகியின் அவலமே தேர்ந்த பெருஞ்சான்றாகும்.[110] அவலம் குறித்த பாடல்களும் பேகன் பரத்தமை நடந்த பண்பைக் கடிந்துரைக்கும் நிலையில் இல்லை என்பதைக் குறிப்பிடத்தக்கது.[111] இந்நிலையில் குடும்பம் பிரிய நேர்ந்த சங்க கால பெண் பெருந்துயரத்திற்கு ஆளானாள் என்பது நன்கு உணரப்படும். சங்க கால பெண் எவ்வளவு உரிமையுடையவளாய் இருப்பினும் இல்லோரிடம் அவள் வாழ்க்கைத் துணையாகவே விளங்கினாள். பல் விருப்பத்தோடு பலவிடத்துத் திரியும் ஆடவனை குறிக்கும் 'பரத்தன்' என்ற சொல்லால் கூறும் வழக்கு திருவள்ளுவர் தலைவிக்கே உரித்தாக்குகிறது.[112]

சிறுபொழுதுகள்

தொல்காப்பியர் ஒரு நாளின் ஆறு சிறுபொழுதுகளை மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், எற்பாடு, நண்பகல் என்ற வரிசையில் கூறுவர்.[113] பகல், இரவு என்ற இரு கூறாக விளக்கும் போதுகளில் இரவை நடுநாள் என்றும், யாமம் என்றும் அரைநாள் என்றும் குறிக்கிறார்.[114] நாள் என்பது தொல் பழந்தமிழ் உரியதாக வழங்கியிருக்கிறது.[115] கம்பராமாயணத்தில் "நடுநாட் கங்குல்"

என்ற குறிப்பை கொண்டு பகல் பன்னிரண்டு மணி முதல் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரை குறுநாளாகவும், அடுத்த பகுதியை நெடுநாளாகவும் முற்காலத்தவர் கணக்கிட்டனர் எனக் கூறுவர் டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்.[116] ஒரு நாளின் காலைப் பொழுதிற்குரிய வினைகள் மதுரைக்காஞ்சியில் நன்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன. நாட்காலையில் புள்ளின் ஆரவாரம் [illegible] போல அந்தணர் வேதமோதுவர். யாழோர் மருதம் பண்ணுவர். குதிரை வீரர் கனைக் கொண்டு குதிரைகளை உண்பிப்பர். பண்ணியக் கடையினர் கடையை மெழுகுவர். கள் விற்போர் தம் விலைக் தொடங்குவர். களவர் முயக்கத்தில் மயங்கியிருந்த பெண்கள் துயில் பயில் தெளிந்து எழுவர். சூதர், மாகதர், வேதாளிகர் முதலியோர் காலை வாழ்த்திசைப்பர். நாழிகை சொல்வோர் தம் கடமை புரிவர். பள்ளி-யெழுச்சி முரசு ஒலிக்கும். பொறியமைந்த வாயில் கதவுகள் திறக்கும். [illegible] கரையும். அகிலின் புகையும் [illegible] பெருக்கெடுத்து ஒலிக்கும். கட்டுக் உறையும் கரடியும் புலியும் ஒலிக்கும். செல்வ மகளிர் மகிழ்ந்து கணவரோடு புலந்த நிலையில் முத்த வடங்கள் சிந்த எழுவர். வேந்தனோ தம் கையைத் சிவப்பெழுந்த, நாட்காலைக் கடமையாகத் தெய்வ வழிபாட்டிற்குப் படைத்தலைவரும் பிறரும் வாழ்த்த அணைக்கலம் புரந்த படை மறவர்க்கும், களிறெறிந்த காளையர்க்கும், பெருஞ்சோறு அளிக்கும், அறக்கூழ்ச்சாலைக்கும் வரவு [illegible] [illegible] [illegible]. பாணர் முதலான கலைஞர்க்கும் இரவலர்க்கும் தேரும் களிறுமாகப் பரிசில் நல்குவான். அவ்வேளையில் [illegible], நெய் கமழும் பொரிக் கறிகளும் சமைக்கப்படும். மதுரை மாநகரின் செல்வச் செழிப்பு மிக்க வளமனைகளும் அரண்மனையும் தோன்றும் காலைக்காட்சி இதுவே.[117]

[illegible] [illegible] கொல்லோ நெருநல்
[illegible] போலப் பிறப்பு[118]

என்ற நிலையில் வாழ்ந்தவர்க்குக் காலை, நண்பகல், மாலை என்ற பாகுபாட்டு நாம் அறிந்தது, 'நெருநீர் புதிது' என்ற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

பெறும்.[119] முல்லையில் மேய்ந்த [illegible] கமழ [illegible] நிரப்புவிப்பாகர். புறவுக் கரையில் புல்புல வரகின் பாற்பெய் புல்லைக் [illegible] மயக்கிய கவளை, மரா-மரவல் படிந்த போலும் [illegible] சொற்றமளை, அமிழ்தன மரயின் [illegible] படிகம், [illegible] விதையவை நல்கிய நறவும், பாலிற்பெய்தவை, பாகிற்கொண்டவை பல உணவு வகைகள் காவலரின் நல்வழியில் ஒரு [illegible] பட்டன.[120] மற்றோர் புறம்

குறும்பல் [illegible] கொம்பின் [illegible]
[illegible] [illegible] கொம்பொடு [illegible]
நிரைய யாக வேற்றி போரின்
நல்கிய மற்ற பாசடை மேய்ந்த[121]

சார்ந்த வாழ்க்கையும் [illegible]. 'குருதி மறந்த கோவலர் அறப்பு'[122] கொண்ட மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை உணவு தேவையிலேயே கழிந்திருக்கிறது. 'நள்ளிருள் விடியல் புல்லெழு' உறக்கம் நீத்த ஆயமகள் மோர் கடைந்த விற்கச் செல்கிறாள்.[123] எருமை, பசு, ஆடு ஆகியவற்றின் நிரைகளையும் மேய்க்கும் ஆயர் தம் தொழிற் செய்கின்றனர்.[124] முல்லைக் காவலர் வேட்டை மேற் செல்லக் காவலர் மகள் தினைப்புனம் காக்கும் கடமையாற்றுகின்றாள்.[125] மருத நில உழவர் தம் தொழிலாகிய ஏற்றினை ஓட்டிச் [illegible] புகுகின்றனர்.[126] யாமத்திலேயே மீன்வேட்டம் புரியும் பரதவர் கடல்மேற் செல்கின்றனர்.[127] காலத்திலேயே மீன்வேட்டம் புகும் பகல் முழுவதும் [illegible] தந்தவர்களது விலை புரிந்த வாழ்க்கையாகிய பொருளை ஈட்டுவர். மாலைக்காலம் வந்தபோது தந்தம் இல்லம் திரும்பி உண்டும் களிக்கவும் [illegible] உடனுறையவும் செய்வர்.

பனைத்திரள் மருங்கின் அவ்வரிப் பறைய
மாக்கண் மராஅத்து நெடுங்கால் வாங்கைக்
கல்பயில் ஊர [illegible] புதர
வேட்டுவர் [illegible] கோவோ [illegible]
[illegible] பைங்கொடி பகட [illegible]
பாம்புமிழ் [illegible] பன்னிற் கோவல

நாம்பலந் தீம்செறி றெக்கிய பயிற்ற
வாய்ப வாரிதழ் விழுத்த வைமனம்
பதிசொடி மகளிர் எடுத்தலைக் கொண்ட
பதித் பதிதல நமரக் காவர்
வித்தோம் பலை மிசைசெறி யபாதிக[128]

மாலைக்காலம் அழகாகக் குறிக்கப்பட்டுளது. இம்மாலைக்காலத்தே [illegible] புதிய இசைக்குறல் போல நுதிக்கும் நல்லொளி அமையும். மகளிர் அவர் முகக்கம் விரும்பித் தீபாந் இசைப்பர். போதவிழ் பூமலர் தொடுக்க அமரும். வில்லோர் தெய்வ நம்பிக்கை செய்யும் கொண்டு மகளிரால் பரத்தையர் பாலிசைக்கவும் முழவொலிக்கவும் கூவர். இல்லுறைக்கும் தெய்வப்பிறந்த மகளிர் யாழ் செவ்வழி பண்ணுவர். பொழுதை விரும்பும் மறவர் கூடிய கள்ளின் தெருவில் திரிவர். ஒருசார் தேரோட்டுவும். ஒருசார் வேலைப் பிடித்தும் விளையாட்டு நடப்பெறும். தெருவில் வழங்கிய இரவு நடமாடும் வழிப் உரிய பேய் அச்சத்தால், அவர் பொருளைக் கவர்வர் என்ற அச்சத்தால் நகரத்துப் பொருளாளவே பாதுகாத்துவைக்கிறது. நான்கு திக்கும் அழகுபாய மலைக்கால பூவிய காவலர் யாமத்தேயம் மன் ஏத்தி, 'காப்புடை வாயில் போற்றோ' என முழங்குவர். இந்தக் கூடம் நாளைத் தொண்டு வழங்கையின் ஆலைக்கத்தைக் காண முதல் கருவியும் சுற்றும் பார்த்துத் திரிவர். காதற் காதலரைத் தேடும் காதலர் வர்க்கத்தோடு ஆடுவர். இவ்வாறு பதி பலரும் அக்காலத்து தேரமுதிர்ந்த செய்த வினைகளால், நாளிகைக் கடைகள், யாமத்தேயோர் அவ்வேளை பலவாகும், காலம் அறிய வாழ்வை நடத்தும் ஒரு முதிர்ந்த நாகரிகச் சிறப்புடைய சமுதாயம் பண்டைக்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் என உணரலாம்.[129]

தொழில்கள்.

அந்தணர், அரசர், வணிகர் என்னும் வகைப் பாகுபாடு தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழகத்தில் புகுந்துவிட்ட பகுப்பு எனினும், தமிழகச்

[illegible] கிடைக்கவில்லை. எனினும் தொழிலடிப்படையிலான பல பிரிவுகள் அக்காலத்திருந்தன. அக்காலத்திருந்த சாதிகளாகப் புறநானூற்றுப் பதிப்புரையில் பிற செய்திகள் என்னும் தலைப்பில் உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள்,

சாதிகள்: அந்தணர், அரசர், அளவர், இடையர்,
இயவர், உப்பு வாணிகர் (உமணர்), உழவர்,
எயிற்றியர், கடம்பர், கடைசியர், கம்மியர்,
கம்மர், கிணைஞர், கிணைமகள், குயவர், குறத்தியர்,
குறவர், குறும்பர், கூத்தர், கொல்லர், கோசர்,
தச்சர், துடியர், தேர்ப்பாகர், நுளையர், பரதவர்,
பறையர், பாடினி, பாணர், பாண்மகள், புலையர்,
புள்ளைப் கொள்வர், புலைப்பெண்டு, பொதுவிலை
மகளிர், பொருநர், மடையர், மழவர், மறத்தியர்,
மறவர், மோரியர், யவனர், யாழ்ப்புலவர்,
யானைப்பாகர், யானை வேட்டுவர், வடுகர்,
வண்ணாத்தி, வணிகர், வலைஞர், விலைப்பெண்டிர்,
வேடர்

என்ற பல பெயர்களைக் குறிப்பர்.[130] இத்தொழில்கள் வழிவழி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நுந்தை தந்தைக்கு இவன் தந்தை தந்தை போர்க்களத்தில் வீரப்பணி புரிந்திருக்கிறான் என்ற செய்தியை ஔவையார் கூறுவது எடுத்துக்காட்டாகும்.[131] தொடக்கநிலையில் தொழில்களிடையே உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என்ற கருத்தில்லை. அவரவர் செய்கடன் என்ற உணர்வே இருந்திருக்கிறது. பொன்முடியாரின் புறப்பாட்டு தாய்க்குரிய கடமையும், தந்தைக்குரிய கடமையும், கொல்லர்க்குரிய கடமையும், அரசர்க்குரிய கடமையும், ஒருபாட்டிற் கூறக் காணலாம்.[132] தெண்கடல் வளாகம் பொதுமையின்றி வெண்குடை நிழற்றும் அரசர்க்கும், கடுமாப் பார்க்கும் கல்லாத் தனி ஒருவர்க்கும் எல்லாம் ஒன்றுபோலவே அமையுமென்பர் நக்கீரர்.[133] இப்பாட்டிலேயே தொழில் அடிப்படையிலான ஓர் உயர்வு தாழ்வுக் குறிப்பு இருப்பினும், அதனைக் கருத வேண்டாம் என்பது நக்கீரர் அறிவுரை. இவ்வாறு

அந்நிலையிலும் அவர் தொழில்களில் ஓர் உயர்வு தாழ்வு உணர்ச்சி அக்காலத்தில் தோன்றியிருக்கிறது. ஒரு வறியோர், கல்வி மிக்கோர் அல்லோரை 'இழிசினர்' என்று குறிப்பிடும் வழக்கு இருந்திருக்கிறது.[134] இவ்வாறு மக்கள் பல நிலைக்கு ஆரியரின் வருணப்பாகுபாடே காரணமாகும். '[illegible] ஏற்றத்தினால், மேற்பால், கீழ்ப்பால் என்ற பகுப்புகளும், உயர்ந்தோர், ஏனோர் என்ற குறிப்புகளும் வருணப்பாகுபாட்டுக் காரணமாகத் தோன்றிவிட்டன.[135] பெரும்பாலும் அரசுரிமையும், அதிகாரமும் படைத்த வேந்தரும், தெய்வ ஆற்றல் மிக்க மந்திரங்களால் சமூக நன்மையைக் காப்போர் என்று நினைக்கப்பட்ட அந்தணரும், மக்களுக்கு வேண்டிய இன்றியமையாப் பண்டங்களைத் தந்த பொருள்வளம் படைத்த வாணிகரும் மேல் நிலையாக மதிக்கப்பட ஏனை வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவோரும், உழவரும், நான்காம் வருணத்தவராக உரைக்கப்பட்டனர்.[136] இப்பாகுபாடு தமிழர்களை நெருக்கமாய்ப் பற்றவில்லை என்பர் அறிஞர் பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார்.[137]

அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர்[138]

ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்
ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர்[139]

என்ற நூற்பாக்களும் இச் சாதிப்பாகுபாட்டு அமைப்பை எடுத்துரைக்கின்றன. இந்நூற்பாக்கள் எளிய மக்களுக்குரிய காதலைப்பற்றிக் கூறுவன. மற்றவர் போல இவர்கள் அடிமைத்தொழிற்குரியவர்களென்று இந்நூற்பாவுக்குப் பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.[140] 'ஏவல் மரபு' என்ற தொடரும் நோக்கத்தக்கதாகும். அடிமைப்பணி செய்தற்கென்றே மக்கள் இருந்தமையை இந்நூற்பாக்கள் காட்டுகின்றன. இதே கால எல்லையில் கிரேக்க நாட்டிலும் நான்கு இலட்சம் மக்கள் உள்ள ஒரு அமைப்பில் இரண்டரை இலட்சம் மக்கள் அடிமைகளாக இருந்தனர் என்றும் உடல் உழைப்பு

இழிவாகக் கருதப்பட்டதெல்லாம் அரசர் கடம் செய்திகள் தமிழக நிலையோடு வைத்து ஒப்புநோக்கத்தக்கன.[141] கிரேக்க, உரோம, யவன நாடுகளில் வேளாண்மை தவிர்த்த ஏனைய உடலுழைப்பும் பணிகள் இழிந்தவையாக எண்ணப்பட்டு வந்தன.[142] தமிழகத்திலும் இந்த அளவுக்கு இல்லையெனினும் பாணர், புலவர் ஆகியோர் தம்மையே இரவலர் எனக் குறித்துக் கொள்வதும், சில பிரிவு மக்களை இழிசினர் எனக் கருதும் வகையும் பண்டைத் தமிழகத்தில் நிலவிய சாதி உயர்வு, தாழ்வு மனப்பான்மைகளைக் காட்டுவன எனலாம். கிரேக்கத்தில் நிலவிய போன்ற அடிமை முறை அவ்வளவு இறுக்கமானதாகவும், மிக இழிவானதாகவும் தமிழகத்தில் இல்லை. "யாம் அடிமையர் எம் இறைவர்" என்ற ஒரு புலவரே தம் வேந்தனைக் குறித்துப் பேசுவதும் காண்கிறோம்.[143] செல்வத் தலைமக்களுக்கு அடியோர் பாங்கும், ஆயமும், ஏவலிளையோரும் இருந்தனர்.[144] தலைவிக்குச் செவிலி ஒருத்தி இருந்தாள், அச்செவிலி மகள் தலைவிக்குத் தோழியாகவும் தொண்டாற்றியதும் அறிகிறோம்.[145] ஒரே படை நிலையில் இருக்கும் தலைவி, தோழி இவர்க்குத் தலைமைக்குரிய கட்டுப்பாடுகளும் வரையறைகளும் தோன்றவில்லை.[146] இவையெல்லாம் பொதுவானதொரு அடிப்படையில் தோன்றிய பாகுபாடுகள் என்பதை உணரலாம். உழுதுண்ணும் வேளாளரும் வேந்தர் அரசர் முதலோடு கொள்வினை கொடுப்பினை நெருங்கு உயர்ந்தோராகக் கருதப்படும்போது நாற்பால் வருணம் என்பது மறந்து போகிறது.[147] ஆகவே தொழிலடிப்படையிலான பாகுபாடுகள் நிலவிய பண்டைத் தமிழகத்தில் பெயர் வாழ்க்கை ஆரிய வருண முறையை ஏற்றுக் கொண்டதெனவும், செல்வ உயர்ச்சி, வருணப் பாகுபாட்டையும் கட்டமைப்பில் வெளிப்படுகின்றன என்றும் உணரலாம்.

சங்க காலத்தில் மக்களின் தொழில் வகைமையைப் போற்றிப் புகழ்வதும், தொழில் வல்லோர் பாராட்டுப் பெறுவதும் இயல்பாக நிலவிய வழக்குகளாலும் கைவினைஞராயின் வேறு எவரினும் மேலாக இருந்தக்

திறமும் புலவரால் போற்றப்படுகின்றன.[148] அந்தணர் ஒருவர் போர் தவிர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுப் பெற்ற வெற்றியைப் புலவர் வியந்து பாடுவர்.[149] வேந்தர்களின் நாடு காவல் செய்யும் திறம் புலவர் பலரால் பாராட்டப் பெறும்.[150] தெய்வத்தைப் பகைவர் போல [illegible] நின்ற புலவர் [illegible] [illegible] புரிந்தனரெனப் புலவர் உரைத்திருக்கின்றனர்.[151] "ஞாயிறின் வெற்றி உலகிற்கு கவினை திருத்தி விளைந்த [illegible] பயன்" என்பர்.[152] "வைகல் எண்தேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த கால்" என்பதன் வழி தேர்செய்யுந் தச்சர் தொழிற்திறம் அறிவர்.[153] "மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர் மழுவுடைக் காட்டகத்தற்றே" என்ற உவமை வழித் தச்சச் சிறுவர் வினைத்திறம் போற்றுவர்.[154]

வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க்கால் வைத்த
பசுமட் குரூஉத்திரள் போலவன்
கொண்ட குடுமித்தித் தண்பணை நாடே[155]

எனக் குயக் கோவர் [illegible] கலம் உருவாக்கும் திறம் பேசும். குடை வேய்பவள் புலத்தி எனப்பட்டாள்.[156] அப்புலத்தி வறுமையில்லாதவள் என்ற நற்றிணை குறிக்கின்றது.[157] [illegible] [illegible] [illegible] பாடல்கள் காட்டுகின்றன.[158] இரும்பு செய் கொல்லன் வெங்குருகு ஊதிய [illegible] கொடுக்கும் கடப்பாட்டினன் எனவும் அவனது உலைக்களத்தில் போர்க் கருவிகள் படைக்கலங்கள் பல பார்த்துக் கொடுக்கின்றன எனவும் கூறுவர்.[159] பலவகையான அணிகலன்களைச் செய்வோர் கம்மியர் எனப்பட்டனர்.

குவிந்த கம்மியன் மாசறப் புனைந்த
பொலஞ்செய் பல்காசு... ...[160]

அரி, இழை, சுடர்க்குழை எனப்பல பெயர்களால் பொன்னும் வெள்ளியும் கொண்டு சமைத்த கலன்கள் பெயர் பெற்றன.[161] சிறுசெறி மரபின, செம்பொன்தொடி மரபின அணிக்கலன் மரபின, [illegible] மரபின என்ற அடைகள் பல பதிகளில்

மகளிர் அணிகளை அணிந்தும் பூட்டியும் கட்டியும் செறித்தும் மகிழ்ந்தனர்.[162] அணிகள் வேலைப்பாடு மிகச் செய்தமை, பொன், மணி, முத்தால் இயன்ற அணிகள் [illegible] தொழில் வல்லார் [illegible] உணர அறியப்படும்.[163] ஐம்படைத்தாலி, கிண்கிணி, தொடி, புலிப்பல் தாலி, பொற்றாமரை, முத்தவடம், கடகம், வளை, குழை ஆகிய பல்வேறு அணிகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.[164] பண்டைக்கால மகளிர் [illegible], [illegible] என்ற அணிமொழியாகக் குறித்தமையே அக்காலச் சமூகத்தில் நிலவிய அணிகள் விருப்பம் அறியப்படும்.[165] உரோமர் [illegible] பொன்னைக் கொண்டு மக்களாகவே [illegible] என்பர்.[166] [illegible], பொன்னின் மீது விருப்பம் கொண்ட சமூகமாகப் பண்டைத் தமிழகம் இருந்தது என்பதும், பொன்னைத் தேடும் முயற்சியில் அந்த சமுதாயம் ஈடுபட்டிருந்ததென்பதும் கூறலாம்.

நாகரிகம் மிக்க சமூகத்தின் சிறந்த அடையாளமான ஆடைத்தொழில் அக்காலத்தில் மிகச் சிறப்புடன் விளங்கியிருக்கின்றது.

நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து
அரவுரி அன்ன அறுவை[167]

ஆவி அன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்[168]

போதுவிரிபகன்றைப் புதுமல ரன்ன
அகன்றுமடி கலிங்கம்[169]

இழைமருங் கறியா நுழைநூற் கலிங்கம்[170]
காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை[171]
கொட்டைக் கரைய பட்டுடை[172]

பாம்புரி யன்ன வடிவின காம்பின்
கழைபடு சொலியின் இழையணி வாரா
ஒண்பூங் கலிங்கம்[173]

என்ற குடை பற்றிக் கூறியுள்ள செய்திகள் கருதத்தக்கவையாகும். "ஆளில் பெண்டிர் தாளிற் செய்த நுணங்குநுண் பனுவல்"[274] என்பதால் கைம்மை நோன்புடைய மகளிர் நெசவுத் தொழில் புரிந்தனர் என்பதறியலாம். அறுவையர், மறுகு, அறுவை வாணிகர் ஆகிய தொடர்கள் நெசவுத்தொழிற் சிறப்பைக் காட்டுவன.[175]

பண்டைத் தமிழகத் தொழில்களில் குறிப்பிடத்தக்கது வணிகமாகும். உற்பத்தி இடங்களிலிருந்து பிற இடங்களுக்கும் பொருளைக் கொண்டு சென்ற விலைப்பகுதியும், தம் நிலத்திற்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொண்டு வந்தும் வாணிகர் செய்த தொழிலாக மட்டுமின்றித் தொண்டாகவும் அக்காலத்தில் மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கலம் பகர்நரின் ஒழுக்கை வெற்றிப் புறந்தராய் பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றது.[176] "வலைஞர் முன்றில் மீன் பிறழவும், விலைஞர் குரம்பை மாவீண்டவும்" வாணிகர் அறநெறியோடு தொழில் புரிந்ததை விளக்கும் செய்தியாகும்.[177] புகார்த் துறைமுகத்தில் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்த பொருள்களின் பட்டியல் கூறப்படுகின்றது.[178] நில வணிகம், நீர் வணிகம் ஆகிய இரண்டும் பண்டைத் தமிழகத்தில் சிறந்திருந்தன. 'சாத்து' எனும் பெயர் பெற்ற வணிகக் குழுமம், தக்க பாதுகாப்புடன் நாட்டின் பல பகுதிகட்கும் சென்று தொழில் செய்தமையினை அகநானூறு குறிக்கின்றது.[179] உல்குடைப் பெருவழியில் அரச காவலர் இருந்து சுங்கம் பெற்றனர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.[180] புலவர்களில் அறுவை வாணிகர், பொன் வாணிகர், கூலவாணிகர், பண்ட வாணிகர் ஆகியோர் இருந்திருக்கின்றனர்.[181] "வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல் நாளங்காடி நாறும் நறுநுதல்" என்ற உவமை வழியே மதுரை மாநகரச் சிறப்பைக் கூறும் கடைத்தெருவின் சிறப்புப் புலப்படும்.[182] இந்திர விழவூரெடுத்த காதையில் புகார் நகர நாளங்காடியின் பெருமை பேசப்படும்.[183] கடைத்தெருவில் பொருள்களைக் குறிக்கக் கொடி கட்டும் வழக்கமிருந்தமையினைப் பட்டினப்பாலையும் மலைபடுகடாமும் குறிக்கின்றன.[184]

மலையவும் நிலத்தவும் நீரவும் பிறவும்
பல்வேறு திரயன் முத்தமொடு பொன்கொண்டு
சிறந்த தேஎத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்[185]

பிறவும் பெருகிய சிறப்பை மதுரைக்காஞ்சி காட்டுகின்றது. பல்வேறு புள்ளின் இசை எழுந்தாற் போன்ற ஒலிகளுடன் அந்தி அங்காடியையும் இந்நூல் காட்டும்.[186] அக்கால வணிகம் பெரும்பான்மையும் பண்டமாற்று முறையிலேயே நடைபெற்றிருக்கின்றது. சிந்துவெளி நாகரிகக் காலத்திலேயே விளைபொருட்களைப் பண்டமாற்றுக்குரியவையாகப் பயன்படுத்திய முறையை அறிஞர் காட்டுவர்.[187] வேதகாலத்தில் ஆவினங்கள் உயர்ந்த பண்டமாற்றாக விளங்கிய செய்தியை பாணினியின் அட்டாத்தியாயி கூறுவதாக அறிஞர் கூறும் செய்தி தமிழிலக்கியம் காட்டும் செய்தியோடு ஒத்திருக்கிறது.[18] நெய்க்கு நிகராக எருமை நல்லான் கருநாகு பெறுகின்ற குடிமகளும், பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும் குடை இடையனும், மான்கறிக்கு வெண்ணெய் பெறுகின்ற வேடனும் உப்பிற்கு நெல்லை ஏற்கும் உமணனும், மீனுக்கு நெல் வாங்கும் பாண் மகளும் அக்கால இலக்கியங்களால் காட்டப்பெறும் பண்டமாற்று வணிகராவர்.[189] யானைத் தந்தத்தைக் கொடுத்துக் கள்குடித்த நிலையும், யானைத் தந்தத்தை அளித்துக் கலம் பெற்றுண்ட எளிமையும் அக்காலத்தன.[190] மதுவுண்ணும் வேட்கையுடையோர், முத்துக்களையும், கரும்பையும், அவலையும், தேனையும் கிழங்கையும் அளித்துக் குடித்தனர்.[191] [illegible] குறிப்பிட்ட சில பொருள்களுக்குத் தங்கம் ஈடாக வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.[192] அறிஞர் மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் அக்காலத்தில் பொன், வெள்ளி, செம்பு நாணயங்கள் இருந்திருக்கும் என்று கருதுகின்றார்.[193] ஆனால் அக்காசுகள் நெல்லிக் காய்களைப் போலவும் வேம்பின் பழங்களைப் போலவும் இருந்தன என்று கூறுவதிலிருந்தும், மகளிர் இடையைச் சுற்றி அணிந்த மேகலையில் கோக்கப்பட்டவற்றைக் காசு என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்தும் அவை அரச முத்திரை பெற்ற நாணயங்கள் அல்ல என்பது உணரப்படும்.[194] ஒன்பது காப்பொன், நூறாயிரம் காணம், நாற்பது நூறாயிரம் பொன் என்ற பத்துப்பத்து

பதிக்கப் குறியீடுகளெல்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட எடை மதிப்புடைய பொற்காசேயன்றி அந்த காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் இல்லை.[195] அறிஞர் சீ. வேங்கடசாமி அவர்கள் சேலம் என்ற ஊரில் கிடைத்த பிராமி எழுத்துக்கள் கொண்ட நாணயங்கள் பற்றிக் குறிப்பதை இங்குக் கருத வேண்டியுள்ளது.[196] இந்தோ பாக்டிரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வரும் வரை இந்நாட்டில் தங்க நாணயங்கள் வெளியிடப்படவில்லை என்ற கருத்தைச் செப்பிய டாக்டர் பரமேஸ்வரி லால் குப்தா குறிப்பைக் கொண்டு. பதிற்றுப்பத்தில் 'காசு' என்ற பெயரால் குறிக்கப்பட்டவை நாணயங்கள் அல்ல என்றும் சிறந்த மணி வகைக்கும் பின் எழுத்தும் பொறித்த நாணயங்களை வெளியிடும் வழக்கம் ஏற்பட்டதென்றும் கருதலாம்.[197] வெளிநாட்டு நாணயங்கள் தமிழக அகழ்வாய்வுகளில் மிகுதியாகக் கிடைப்பதை வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பர்.[198] பண்டங்களைக் கொண்டு வந்த அயலவரோ மாறாகப் பண்டங்களைக் கொண்டு சென்ற வாணிகத்தில் அரசு வெளியிட்ட நாணயங்களின் பங்கு ஆராயத் தக்கதாகும். இந்தியாவிற்கும் உரோமாபுரிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற வாணிகத்திற்கு வார்மிங்டன் என்பவர், ஒப்பிடுகையில், சீனக, அரபு நாடுகளின் கலன்கள் மிகுதியான பொருளைச் சுமந்து வந்த வழியில் பண்டமாற்றுகள் கொடுக்கையில் மதிப்பு ஈடாக இல்லாத நிலையில், நாணயங்களையும் கொடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது என்ற கருத்தை அறிஞர் சுந்தராயனர் எடுத்துக் காட்டினர்.[199] "பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி" என்ற அகநானூற்றுக் குறிப்பு ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும்.[200] விலைக்கீடாகக் "கைந்நந்த பொற்பணம்" என்ற சேர்க்கப்பட்டதாகப் புறநானூறு கூறும்.[201] சேரநாட்டு முசிறி மிளகை மிகுதியாக ஏற்றுமதி செய்தது போலப் பாண்டி நாட்டுக் கொற்கை முத்துக்களை மிகுதியாக ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறது.[202] பாண்டி நாட்டுப் பட்டினத்தில், அரசின் தனிக்காவற் படையில் யவனர் இடம் பெற்றிருக்கின்றனர்.[203] இந்த வாய்ப்பை இரு நாடுகட்கும் இடையே நடைபெற்ற வாணிகமே உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். கழுதை, மாடு, மாட்டுவண்டி ஆகியன உள்நாட்டு வாணிகத்தை

நடந்தேறும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களாகப் பயன்பட்டிருக்கின்றன.[204] வடக் வழி நிகழ்ந்த வணிகத்தைக் குறிக்கும் செய்திகளைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும், அயல்நாட்டுப் பயணிகளின் குறிப்புகளும் வழங்குகின்றன. கி.மு. பத்தாம் நூற்றாண்டினனான பாலஸ்தீன அரசன் சாலமன் மதிப்புமிக்க வைர மணிகளையும், சந்தன மரங்களையும், யானைக்கோடுகளையும், தங்கத்தையும் தமிழகத்திலிருந்து பெற்றிருக்கிறான். யானைக் கோட்டாலமைந்த அரியணை ஒன்றைச் சாலமன் செய்து கொண்டிருக்கிறான். யானைக்கோடு என்பது ஈப்ரு மொழியில் 'இபதந்தம்' என்ற வடமொழிச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாக உள்ளது. சாலமனின் குரங்குகளும், மயில்களும், அக்காலத்தில் ஏற்றுமதியாகியுள்ளன. குரங்குகளைக் குறிக்க வடசொல்லான 'கபி' என்பதே எகிப்திய மொழியிலும், ஈப்ரு மொழியிலும் திரிந்து வழங்கியுள்ளது.[205] வணிகத்தொடர்பு புரிந்தவர்கள் தமிழர்கள் என்றும், வணிகப் பொருள்கள் தமிழகத்தின என்றும், இவற்றைக் குறிக்கும் சொல் வழங்கும் நிலையில் வடமொழி இருந்திருக்கிறது. தமிழர்கள் தம் மொழிப்பரவல் குறித்து அக்காலத்தில் கவலை படவில்லை என்பதையே இச்செய்தி காட்டுகின்றது. என்றும் தோகை, அகில் என்னும் சொற்கள் அம்மொழியில் வழங்குகின்றன.[206] வணிகத்தொடர்பு பன்னூறாண்டுகள் தொடர்ந்த அடிப்படையில் வணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோதிலும் தம் மொழியையும், நாகரிகத்தையும் அடுத்தடுத்த நாடுகளில் பெருமளவு பரப்ப முனையவில்லை. இன்றைய அயல்மொழிகளில் கிடைக்கும் தமிழ்மொழிக் கூறுகள் பன்னூறாண்டு வணிகம் செய்தவர் நிலையை நோக்க மிகக் குறைவே. கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டுப் பாரசீக வளைகுடா நாட்டிற்குக் கருங்காலி ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஏலம், மிளகு, கிராம்பு போன்ற பொருள்களும், பல்வகை மரங்களும், யானைகளும் இந்தியக் கடற்கரையிலிருந்து அசீரியாவிற்குக் கி.மு. 890 அளவில் கொண்டு செல்லப்பட்டமை அறியப்படுகிறது. போர்வாள் செய்வதற்குரிய இரும்பும் ஏற்றுமதியாகியிருக்கிறது. கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டுப் பகுதியில் ஒரு அசீரிய

அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியத் திமில் எருதுகள் அசீரியாவில் பயன்பட்டிருக்கின்றன. சிங்கம், புலி, சிறுத்தை ஆகியவற்றின் தோல் ஏற்றுமதிப் பொருளாகும். ஆப்பிரிக்காவிற்கு எள்ளெண்ணெய் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. கி.மு. 2600 அளவில், இந்தியக் கருங்காலி மரங்கள் எகிப்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கி.மு. 600இல் அசீரியப் பேரரசு மறைந்தபின் பாபிலோனியா சிறந்த வணிக நகரமாகியது. இப்பெரு நகரில் குடியேறிய தென்னிந்திய வணிகர் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை தம் குடியேற்றத்தைத் தொடர்ந்தனர். கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டினரான முதலாம் தாலமியின் ஊர்வலக்காட்சியில் இந்தியப் பெண்களும், இந்திய வேட்டை நாய்களும் இந்தியக் காளைகளும், மணப்பொருள்களும் இடம் பெற்றமை குறிக்கப்படுகின்றது. கி.மு. முப்பதில் எகிப்தைக் கைப்பற்றிய உரோமப் பேரரசர் அகஸ்டஸ் என்பாரின் அவைக்குப் பாண்டியனின் பரிசுக்குழு ஒன்று கி.மு. 21இல் சென்றிருக்கின்றது.[207] இப்பயணத்தில் பலர் வழியில் உயிரிழந்தனரென்றும், எஞ்சியோர் அகஸ்டஸ் அவைக்குச் சென்று, தாம் கையுறைப் பொருளாகக் கொண்டுவந்த பாம்பு முதலை ஆகியவற்றைக் கொடுத்தனர் என்றும், அவ்வணிகர்களில் ஒருவன் பயண நோக்கம் நிறைவேறிய நிலையில் தன்னையே அந்நாட்டில் எரித்துக் கொண்டானென்றும் [illegible] குறிக்கின்றார்.[208] கி.பி. 22இல் உரோம் நாட்டவர் திபேரியஸ் தம் நாட்டுப்பொருள் பெண்களின் ஆடம்பரப் பொருள்களுக்காக ஏராளமாக வெளிநாடு செல்கிற செல்வத்தைக் கண்டித்துத் தெரிவிக்கிறார்.[209] [illegible] [illegible], மிளகு, பருத்தி, ஏலம், கிராம்பு, சாம்பிராணி ஆகிய நறுமணப் பொருள்களையும், மயில், குரங்கு, பாம்பு, முதலை, யானை ஆகிய விலங்குகளையும், தேக்கு, அகில், கருங்காலி ஆகிய மரங்களையும், முத்துக்களையும் பொன் அணிகலன்களையும், யானைக் கோடுகளையும் கிளிகளையும், வைரம் முதலிய விலையுயர்ந்த மணிகளையும், அரிசி, சோளம், கம்பு ஆகிய உணவுகளையும் தேங்காய்களையும், மருந்துப் பொருள்களையும், மெல்லிய ஆடைகளையும், ஏற்றுமதி செய்திருக்கின்றனர். இதற்கு ஈடாக உரோம்

நாட்டினர் பிறநாடுகளினும் இறக்குமதிப் பொருள்களைப் பெறமுடியாத நிலையில் அந்நாடுகளிலிருந்து கஸ்தூரிப் புனுகுகள், மதுவகைகள், ஈயம், பவழம் முதலியவற்றோடு நாணயங்களை மிகுதியாகப் பெற்று வந்தனர்.[210] இத்தகைய வாணிகத்தின் காரணமாக உரோம நாணயத்தின் மதிப்பு கீழிறங்க நேரிட்டது என்றும் தமிழ நாணயங்கள் வெளிச் செலாவணிகளில் சென்றன. உள்நாட்டு நாணயங்கள் வெள்ளிச் செம்பம்பலவற்றை மாற்றாகச் செய்யாமல் செய்யப்பட்டன என்றும் பெரிப்ளூஸ் நூலுரைக் காட்டுகின்றனர்.[211] தொண்டை நாட்டு எயிற்பட்டினமும், சோழ நாட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினமும், பாண்டி நாட்டுத் தொண்டியும், கொற்கையும் சேரநாட்டு முசிறியும் அக்காலத்தில் புகழ்மிக்க துறைமுகங்கள். இவற்றைக் குறித்துப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும், பட்டினப்பாலையும், மதுரைக்காஞ்சியும், அகநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் பல செய்திகளை வழங்குகின்றன.[212] இத்துறைமுகங்களின் வழியாக அயல்நாட்டுப் பொன்னும், மதுவும், பட்டும், சருக்கரையும் தமிழகத்தில் வந்திறங்கின.[213] [illegible] [illegible] [illegible] பொருள் மிகுதியாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. இவ்விதத்தால் தமிழகத்தில் யவனர் குடியிருப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.[214] யவனர் பொறிகளையும், தச்சர்களின் மதில்களில் காவற்பொறிகள் பல உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.[215]

இறுதியுரை

ஒரு நாட்டின் பொருள்நிலை செம்மையாக அமைய அரசன் தக்கவல்ல அமைச்சருடன் கலந்து பொருள் வருவாய்க்குரிய வழிகளை இயற்றுதல் வேண்டும்.

உறுபொருளும் உல்கு பொருளுந்தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்[216]

என்பர் வள்ளுவர். மக்களால் செலுத்தப்பெறும் அறவிறை, வேற்று நாடுகளில் கொள்ளையாகக் கொள்ளப்படும் செல்வம், நிலத்தின் கீழ் கிடைக்கும் பொன்,

மணி முதலிய அணிகள் எல்லாம் ஒரு நாட்டின் பொருள் நிறைவை மிகுவிப்பனவாக உள. சங்க காலத் தமிழகத்தின் பொருளாதாரம் மன்னர்கட்கு நில வருவாயே தலையாயதாக அமைந்திருக்கிறது. அதனைப் பெறுவதிலும், அப்பொருளைத் திரட்டிப் பெருக்கத்தகு வகையில், நீர்ப்பாசனம் போற்றுவதில் கவனம் செலுத்துவதிலும் வேந்தர் அக்கறை கொண்டிருந்தனர். வேந்தர் வெற்றி பெற்றபோது புலமைச் சான்றோர் தக்கன கூறி அவர்களைச் சிறப்பித்தனர்.[217] இந்நிலையில் விளை வயல்களே பெருஞ் செல்வப் பொருளாகக் கருதப்பட்டமையால், 'தண்ணடை' பரிசாகப் பெற்றோர் சிலர் என்பதும், மற்றும் நில உரிமையுடைய பரம்பரையினர் வேளிர் என்னும் பெயர் பெற்றிருக்கின்றனர்.[218] பெருவேந்தர்களும் இந்நில உடைமையாளரைப் பேணிப் போற்றியும், இவர்கட்கு மகட்கொடை பெற்றும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.[219] நிலத்தை அடுத்து நிரை பெருஞ்செல்வப் பொருளாக மதிக்கப் பட்டிருந்திருக்கிறது. பாரியும் நக்க வகை ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்தும், அதனைத் தமக்கு வேண்டுவோர்க்கு நல்குதல் பண்டைக்கால வழக்கங்கள்.[220] பகைவரைப் போர்க்குப் பின்னர் வறுமையுற்ற நிலையில் வைத்திருக்க அவர்களின் விளைவயல்களை எரியூட்டுதலும், நிரைகளைக் கவர்தல் செய்ய வேண்டும் செயல்களாக இருந்திருக்கின்றன.[221] வேந்தனை ஆயனாக உருவகித்துச் செல்லும் ஆ-தொடரில் விளக்கமுறுவதாம்.[222] ஆகவே நில உடைமையும் நிரை உடைமையும் ஒரு நாட்டின் செல்வப் பெருக்கிற்கு உறுதுணை நல்கும் ஆக்கப் பொருளின் கொள்கையாகும். ஒரு பசுவும் பட்டியில் ஓரினப் புரக்குமாறு தேன் விளைய வேண்டுமென்பதே அக்கால விருப்பமாகக் கூறப்படுகிறது.[223] புரவலர் வித்தகர்க்கில்லா நிலங்களைப் பரிசிலாக விரும்பவில்லை.[224] அரசிறை பெறுதலில் அக்காலத்தில் ஒழுங்கு மீறிய கொடுமையினையும், அதன் காரணமாக நாட்டை விட்டு நீங்குதலையும் கலித்தொகை குறிக்கிறது.[225] பேரரசர் பெருந் திறைப்பொருள் கொண்டு வரவும் குறிக்கப்படுகிறது.[226] பாண்டியனுக்கு மன்னர் பலர் 'அருந்திறை' செலுத்தியமை கலித்தொகையால் அறியப்படும்.[227] வேந்தர் கொடுத்த திறை கொண்டு சேர்ந்தவர் சுற்றத்தை மாற்றரசரேனும் போற்றிப் பாதுகாப்பதாய் புறநானூறு கூறுகிறது.[228]

மணிக்கதிர் நெல்லின் செம்மல் மூதூர்
நுமக்குரித் தாகல் வேண்டிற் சென்றவற்
கிறுக்கல் வேண்டுந் திறையே.[229]

என வலியுறுத்த தம் வயல்களைப் பாதுகாத்தல் வேண்டி அதியமானுக்குப் பகைவர் திறையளித்தனர் என்பர் ஒளவையார். மலையிலிருந்த பலவகை செல்வப்பொருள்களை அருவி அடித்துக் கொண்டு செல்வதை போலத் தொண்டைமான் இளந்திரையனிடத்து மன்னர் பலர் திறைப்பொருள் கொண்டு சேர்ந்தனர் என்பார் உருத்திரங்கண்ணனார்.[230] நாட்டைவிட்டு வணிகத்தின் பொருட்டாக வெளியே செல்லும் பொருள்களுக்கும், நாட்டிற்குள் கொண்டு வரப்படும் பொருள்களுக்கும் அக்காலத்தில் 'உல்கு' எனப்படும் சுங்கம் பெறப்பட்டது.[231] 'உல்குடைப் பெருவழி' என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை காட்டும் தொடராகும்.[232]

வெளாஅ வியன்தெருவில்
நல்லிறைவன் பொருள்காக்குந்
தொல்லிசைத் தொழில்மாக்கள்
காய்சினத்த கதிர்ச்செல்வன்
தேர்பூண்ட மாஅ போல
வைகறொறு மசைவின்றி
உல்குசெயக் குறைபடாது[233]

அளந்தறியாப் பலபண்டம் புகார்த் துறைமுகத்தில் உல்குக் கட்டப்பெற்றமையைப் புலவர் பாடுவர். வரியும் திறையும் உல்குமாகிய இம்முப்பொருள் அக்கால அரசர் கருவூலத்தை நிறைத்தன. இப்பொருளியல் வளம் குன்றாது காக்கும் கடமை வேந்தர்க்கிருந்தது. பாரி நாட்டில் வளம் நிறைந்த வளம் அருகிக் கவிழ்ந்ததாகக் கபிலர் குறிக்கின்றார்.[234] இயல்பாகவே வளம் குறைந்த நிலப்பகுதிக்குரிய வேந்தர்களும் அக்காலத்திருந்தனர். தகடூர் கூட அதியமான் சிலபோது வறுமைப்பட்டமையினை ஒளவையார் குறிக்கின்றார்.[235] மன்னர்கள்

செல்வ வளம், அவர்கள் உள்நாட்டில் பிறர்க்கீயும் கல்வி பெருக்கத்தாலும், புலவர்களுக்கு அளிக்கும் கொடையாலும் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.[236]

தமிழ் மக்களின் குடும்ப வாழ்வில், பொருள் தேடும் முயற்சி மிகுதியாக மேற்கொண்டமை அகப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.[237] அறம் புரிதற்கும் இன்பம் துய்த்தற்கும் பொருள் வேண்டுமென்ற நினைவு அக்கால மக்களுக்கிருந்தது.[238]

இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும் -
அசையுடன் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இன்மை
வினைவயிற் பிரிந்த வேறுபடு கொள்கை[239]

எனச் சங்ககாலத் தலைவன் பொருட்கொள்கை அமைந்த நிலையைப் புலவர் காட்டுவர். பொருளைச் சேர்த்து வாழும் நிலை அக்காலத்தில் மிகுதியாக இல்லை.[240] பண்டமாற்றுச் சமூகத்தில் உற்பத்திப் பொருள்களை நீண்ட காலம் சேமிக்க இயலாதெனவே விருந்தோம்பலும், ஈகையும், விழாச் செலவுகளும் மிகுதியாக இருந்திருக்கின்றன. பொருள் இல்லாதபோது கடன் வாங்குதல், வரகு முதலான கலங்களைக் கடனாகப் பெறுதல், இரும்பால் செய்த வாள் முதலியவற்றை அடகாக வைத்துப் பொருள் வேண்டுதல் முதலிய சங்க காலத்திருந்தன.[241]

உளவியல்

இத்தகு மன உணர்வுகளையும், மன ஓட்டங்களையும் தொடர்படப் பிரிக்கும் ஆற்றலுடையவர் சங்கப் புலவர். வெளிப்பட விரித்துக் கூறவியலாத பாவனைகளை நயம்பட மொழிப்படுத்திக் குறிப்பில் உணர்த்தும் ஆற்றலை சங்க அகப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.[242] வேந்தர் அறியாச் செய்யுளாக்கிய உவமையின் வல்ல புலவர் அவ்வேந்தர் உள்ளம் கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தும் செய்யுளுமுள உ. புறத்திணையியல்.[243] வெள்ளைக்குடி நாகனார், கிள்ளிவளவன் தொகுமவர் சொற் கொண்டு மக்களை வருத்திப் பழஞ்செய்க்கடன் பெற முயன்றபோது அவனிடம் சென்று,

முரச முழங்கு தானை மூவருள்ளும்
அரசெனப் படுவது நினதே பெரும[244]

என்று பாராட்டி 'நீ கொண்ட வெண்குடை வெயில் மறைப்பதற்காக அமைந்ததன்று. குடிமக்களுக்கும் நீங்க நிழல் செய்வதற்கோ ஆதல் பணி' என மிக நயமாக அறிவுரை செய்வர்.[245] பேகன் தன்னைக் கைவிட்டுப் புரிந்த பரணர் முதலிய அவன் மயிலுக்குப் போர்வையளித்த ஈகையைப் பாராட்டிப் பின்னர் அவன் மனைவியோடு சேர்ந்து வாழ்வதை வற்புறுத்தினர்.[246] பாரி மகளிரை இருங்கோவேள் மணந்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கபிலர் முதலில் அவன் குடிப்பெருமை கூறினர்.[247] பிறர் சிறப்பெல்லாம் கூறிப் பின் அவர் புரிந்த தீமை காட்டி அவரைத் திருத்தும் நயமிக்க நன்னெறி புலவர் பாட்டில் காணப்படுகின்றது. மறவுணர்வு மிகுந்த, போர்க்கோலம் செய்து புறப்பட்டானை ஒருவனைப் போர் வேண்டாம் என்று நேராக அறம் உரைப்பின் அம்மொழிகளை 'அவன் ஏற்கான்' என்பதை நன்குணர்ந்த காரிக்கண்ணனார், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை மேலும் அவன் செயலை மகிழ்வார் போலப் பேசுவர். பகை நாட்டின் விளைவயல்களை நின் வீரர் கொள்ளை கொள்க; பகைவர் ஊரை நீ தீயாற் சுடுக; நின் வேல் பகைவரைக் கொல்க; என்றெல்லாம் கூறி,

கடிமரந் தடிதல் ஓம்புநின்
நெடுநல் யானைக்குக் கந்தாற் றாவே[248]

என்று இறுதியில் கூறி முடித்ததும். கொள்ளையிடுக; சுடுக, அழிக என்று கூறிப் பின்னர் பகைநாட்டுக் காவல் மரங்கள் மிக இனியன. அவை நின் யானைகளுக்குரிய கட்டுத்தறியாகா என்று கூறிப் போர்வெறியைத் தணிக்கும் மாண்பு, மிக அழகாக இப்பாட்டில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. ஆகவே இப்பாட்டின் துறையைத் துணைவஞ்சியெனக் குறித்தனர் என்பதும் அறியலாம். நரைத்து முத்த கிழவர் தீச்செயல் செய்தொழுகும் நிலை கண்ட நரிவெரூஉத் தலையார், 'பல அமைந்த நற்பண்புகளை உடையீர்' என இரங்கி விளிப்பர். இளமை அழிந்த அவர்கட்குத் தாம் கூறும் மொழியாக,

நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்த லோம்புமின்..[240]

என உரைப்பதன் வழியாகத் தம்மால் விரும்பப்பட்டவர் சான்றோரல்லர் எனக் காட்டுவர். எனவே குறிப்பமைந்த இகழ்ச்சியும், இடித்துரையும், கேட்போர் நெஞ்சில் சுருக்கெனப் பாய்வன. பரிசில் நீட்டித்த இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனிடம் விடைபெறும் ஆவூர் மூலங்கிழார் "நோயிலராக நின் புதல்வர்" என வாழ்த்தல் போன்ற வசைமொழி கூறல், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போரில் அரிய செயல்கள் செய்யக் கண்ட இடைக்குன்றூர் கிழார் அவனை இகழ்வோரை அளியர் போல "யார் கொல் வாழ்கவன் கண்ணி" என வாழ்த்துவதும் புலவர்களின் உள்ளார்ந்த நெஞ்சக் குறிப்பு காட்டும் மொழிகள்.[250] உள்ளுறைகளும், உள்ளம் கரந்த உரைக்கும் உவமமும், வெகுண்டாற் போல மொழியும் விருப்ப நெஞ்சங்களும், அகத்திணையிலேயே தோன்றுவன. ஆகவே அகத்திணைப் பாடல்களே படைப்போரின் உள்ளக் குறிப்புகளையும் பாத்திர உள்ளக் குறிப்புகளையும் மிகுதியாகக் காட்டுவன. புறத்திணைப் புலவர்கள் நேர்ப்படப் போல உள்ளம் கருதியன எல்லாம் சொற்களால் வகுத்துக் காட்டப்படுவன. ஆகவே புறத்திணைப் பாடல்களில் உள்ளுறைக் கருத்துகள் மிகுதியில்லை.

கல்வி - கலை - அறிவாற்றல்

சங்க காலத்தில் கல்வி பெரிதும் இன்றியமையாத் தேவையாக மதிக்கப்பட்டமைக்குப் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பாட்டே போதுமான சான்றாகும்.[251] வருணப் பாகுபாடு கல்வியால் மறையும் என்ற கருத்தை ஆரியப் படை கடந்தவன் கூறுவதை இப்பாடலில் காண்கிறோம். செல்வத்தகுதி இக்காலத்தில் சாதியை மறைத்தல் போல அக்காலத்தில் கல்வித் தகுதி குலங்களை மறைத்திருக்கிறது. கற்பிக்கும் ஆசிரியருக்கு உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும், வழிபடவும் வேண்டுமென இப்பாடல் கூறுகிறது.

கற்பித்தான் நெஞ்சழுங்கப் பகர்ந்துண்ணான் விச்சைக்கண்
தப்பித்தான் பொருளேபோல் தமியவே தேயுமால்[252]

என்ற கலித்தொகை அடிகள் அக்காலத்தில் ஆசிரியர் நன்கு மதிக்கப்பட்டமையினையும், கற்றுக்கொண்ட மாணவர்கள் ஆசிரியர்க்குக் கைம்மாறு செய்ய வேண்டிய கடப்பாட்டையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

அன்னா யிவனோ ரிளமா ணாக்கன்
தன்னூ ர் மன்றத் தென்னன் கொல்லோ
இரந்தூ ணிரம்பா மேனியொடு
விருந்தி னூரும் பெருஞ்செம் மலனே[253]

என்ற இளைய மாணவர், எவ்விதவசதியில்லாத நிலையிலும் வேற்றூர் சென்று கல்வி கற்றுவந்த நிலை குறிப்பிடுகின்றது. மேற்காட்டிய சான்றுகளிலிருந்து கல்வி, கற்பாரின் மதிப்பினையும், கற்பிப்பார் தொழிலையும் அமைக்கின்றதேயன்றி நாட்டாட்சி கல்வி வளர்ச்சிக்கு யாதும் செய்தது என விளக்கவில்லை. ஆகவே கல்வி நாட்டாட்சி நிர்வாகத்திற்குட்பட்ட துறையாக இல்லை என அறியலாம். 'பள்ளி' என்ற சொல்லும், சமண பௌத்த சமயங்களின் பரவலால் வழக்கிற்கு வந்ததென்ற கருத்துண்டு.[254] சாத்திர தானம் எனப்படும் கல்விக் கொடையைச் சமணரும் பௌத்தரும் தமிழகத்தில் புரிந்தமையினை அறிஞர் குறிக்கின்றனர்.[255] நற்காட்சி, நல்லறிவு, நல்லொழுக்கம் பயிற்றும் முறைகள் ஆகிய அச்சமய நெறிகளாக இருந்திருக்கின்றன.[256] சமண சமய நூல்களில், கல்வியின் பெருமையும், இன்றியமையாமையும் மிகவும் வற்புறுத்தியுரைக்கப்படுகின்றன.[257] இதனால் தமிழகத்தில் கல்விப் பரவலுக்குச் சமண பௌத்த சமயங்கள் பெருந்தொண்டு புரிந்தமை அறியலாம். அறிவர், குரவர் ஆகிய சொற்களும் சமணரிடையே தோன்றிய சமய ஆசிரியர்களைக் குறித்தல் காணத்தகுவன.

பலகேள்வித் துறைபோகிய
தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
உறழ்குறித் தெடுத்த உருகெழு கொடியும்[258]

எனச் சமயத்துறை வல்ல ஆசிரியர்கள் வாதம் செய்தமை குறிக்கப்படுகின்றன. எனவே, ஜோதிடமாகிய கலை அந்த காலத்தில் மிக உயர்நிலையில் இருந்திருக்கின்றது. மாத்திரை என்ற ஒலியளவையும், நாழிகை வட்டில்களும், பேரெண்களும், கணித அறிவு வளர்ந்திருந்த நிலை காட்டும்.

நெய்தலும் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும்
மையில் கமலமும் வெள்ளமும்...[259]

என்ற பரிபாடல் பேரெண்களைக் குறிக்கின்றது. தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் கூறும் வரிவடிவு பற்றிய செய்திகள் எண்ணத்தக்கன.[260] பண்டைத் தமிழ் எழுத்து வடிவம் பிராமிக்கு முற்பட்டதென்றும், அன்றியும் பிராமியே ற, ழ ஆகிய எழுத்துக்களைக் கடன் பெற்றதென்றும், தமிழ் வடிவமும் பிராமி வரிவடிவும் ஒரே மூலத்திலிருந்து தோன்றியவை என்றும் அறிஞர் கூறுவர்.[262]

தத்தம் தொழில்களில் வல்லோர், தம் துறையில் பெற்ற தேர்ச்சி காரணமாகக் கலை தோன்றியது. அழகுணர்ச்சியும் தொழில் நுட்பமும் சேர அமைந்த கலைத்துறைகள் பண்டைத் தமிழகத்தில் பல. உடுக்கும் உடையிலும், வாழும் மனையிலும், பூணும் அணியிலும், பாடும் பண்ணிலும், வரையும் உருவிலும், செதுக்கும் வடிவிலும் கலைப்பகுதிகள் பிறந்தன.

ஆறு கிடந்தன்ன அகல்நெடுந் தெருக்களும், முகில் தவழ்கின்ற மாளிகைகளும், விண்பொர நிவந்த வேயா மாடங்களும், கடகாரங்களும், கோட்டம்பலங்களும், சித்திரமாடங்களும், நெடுவேலிகளும், பாக்கங்களும், பாடிசேரிகளும், படைவீடுகளும், அங்காடிகளும், அறமனைகளும், அக்கால நகரமைப்பு முறை

இருந்தமையைக் குறிக்கிறது. மன்னர்க்குரிய அரண்மனையை நூலறி புலவர் வகுத்தமைத்த சிறப்பை நெடுநல்வாடை கூறுகிறது.[262] அரசனது அரண்மனை கோயில் என்றும் நகர் என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.[263] செல்வர் இல்லம் 'பன்மாண் நல்லில்' எனப்பட்டது.[264] சுற்றிலும் [illegible] கூடிய, அதில் [illegible] நிறமும், அமைந்திருந்த தெய்வ உருவங்கள் கோயில் கலைக்கும் [illegible] கலையின் வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியவை.

இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென
மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சேர் மாடத்து
எழுதணி கடவுள் போகலின் புல்லென்று
ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்றிணை[264]

என்று சிதைந்த ஒரு கோயிலை [illegible] கயமனார் காட்டுவார். முதலில் மரங்களால் கட்டப்பட்ட நிலையிலிருந்து செங்கற்களால் கோயில் அமைந்த நிலையை இப்பாடல் காட்டுவதாக அறிஞர் எழுதுவர்.[265] செங்கல், மரம், சுண்ணாம்பு முதலியன அக்காலக் கட்டுமானப் பொருட்கள். முல்லைப்பாட்டு, வேந்தன் வாழ்ந்த எழுநிலை மாடத்தைக் குறிக்கிறது.[266]

சங்ககாலத்தில் சிற்பக்கலை வளர்ச்சிக்குத் தெய்வ வழிபாடு துணை செய்திருக்கிறது. எழுத்துடை நடுகற்களும், கந்துகளும், நடுதறிகளும், உருவுடைய வாக வகுக்கப்பட்ட நிலையில், சிற்பக் கற்பனைகளும், சாத்திர உணர்வுகளும், பல்வேறு தெய்வங்களுக்குக் கலையுரு வாய்ந்த வடிவங்கள் அமையக் காரணமாயின. பொன்னால் பாவை செய்தல், [illegible] பாவை வடிவங்கள் அமைத்தல், தூணில் கடவுள் வடிவங்களைச் செதுக்கல், ஆகியன தொகைநூல்களில் குறிக்கப்படுகின்றன.[267]

மண்ணினும் கல்லினும் மரத்தினும் சுவரினும்
கண்ணிய தெய்வதம் காட்டுநர் வகுக்க[268]

என்ற மகிமையை ஈர்ப்பதுபோல் அக்காலத் தெய்வ வடிவங்கள் அமைக்கப்பட்ட செய்தி அறியப்படும். புத்தருக்கும் அருகன் கடவுளுக்கும் உருவம் அமைக்கப்படுவதுபோல் திருமால், சிவன், முருகன் ஆகிய தெய்வங்களுக்கு உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டு விட்டன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் செல்வர் மாளிகைகளில், பலவேறு உருவங்களைக் கதைச் சிற்பங்களாக அமைத்திருந்த செய்தி மணிமேகலையால் அறியப்படும்.[269]

ஓவியக்கலை வல்லார், அரங்குகளையும், செல்வர் இல்லங்களையும், கோயில்களையும் அழகிய ஓவியம் வரைந்தனர் என்பதற்குச் சங்க நூல்களே சான்றாகும்.[270] சித்திரமாடம் என்ற அரண்மனைப் பகுதி சுவரில் தீட்டப்பெற்ற ஓவியங்களையுடையது. சிறந்த ஓவியங்களைத் தீட்டும் வல்லுநரைக் "கண்ணுள் வினைஞர்" என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிக்கிறது.[271]

இரதி காமன் இவள் இவன் எனாஅ
விரகியர் வினவ வினாஇறுப் போரும்
இந்திரன் பூசை இவள் அகலிகை
சென்ற கவுதமன் சினனுறக் கல்லுரு
ஒன்றிய படியிது என்றுரைப் போரும்
இன்ன பலபல எழுத்துநிலை மண்டபம்[272]

என்ற பரிபாடலில் நப்பண்ணனார், திருப்பரங்குன்றில் ஓர் ஓவியக்கூடம் இருந்த செய்தி காட்டுவர். இளங்கோவடிகளும் 'எழுதெழில் அம்பலம்' எனக் குறிப்பர் என்பர் புலவர்.[273] நெடுநல்வாடை ஆசிரியர் நக்கீரர் ஒரு கலைப்புலவர். அப்பாட்டில் அவர் கலைப் பண்பின் நயம் போற்றுகின்றார். வெள்ளிபோலும் சுதை பூசிய சுவர்களில் வரைகளையுடைய பல புதுமையமைந்த கோடுகள் வரையப் பெற்ற அந்தப்புர ஓவிய அறை அவர் காட்டுகிறார். அவர் படைத்திருக்கும் கட்டில் மேற்புறத்தில், திங்கள் உரோகிணியொடு சேர்ந்துள்ள காட்சி ஓவியமாக வரையப்பெற்றமை இப்புலவர் காட்டுகின்றார். வண்ணந்தீட்டப்படாத கோடுகளால் அமைந்த ஓவியத்தைப் 'புனையா ஓவியம்' என்ற பேர் தருவர்.[274]

பெரும்பூட் பொறையன் பேஎமுதிர் கொல்லிக்
கருங்கட் டெய்வக் குடவரை யெழுதிய[275]
நல்லியற் பாவை... ... ...

எனக் கொல்லிப் பாவை கண்டார் உயிர்களைக்கும் வகையினதாய் அமைந்த நிலை கூறுவர்.

ஆடலும் பாடலுமாகிய இரு கலைகள் தமிழக அரசவை தோறும் அக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கின. ஆடல், பாடல், அழகு மூன்றும் அக்காலக் கலைஞரின் பெருந் தகுதிகள். சேர மன்னரைக் கூட்டத்துக் கொண்டு கலை வல்லவன் என்று அகநானூறு கூறுகின்றது.[276] போர்க்கள வெற்றியைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் வீரர் தேர் முன்னும் பின்னும் ஆடுதலை முன்தேர்க்குரவை, பின்தேர்க்குரவை ஆகிய வகைக் கூத்துக் காட்டுகின்றன.[277] ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் போர் வெற்றியில் ஆடுகின்ற துணங்கைக் கூத்து எனப் பதிற்றுப்பத்து கூறக் காணலாம்.[278] அரண்மனைகளிலும், திருவிழாக்களிலும், தெருக்களிலும் மன்றில் ஆடல் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. மலைக்குறவரும், கானவத் தொழில் காவலரும் கூடத் தம் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியில் பலமுறை குரவையாடியுள்ளனர். வெறியாட்டு, வள்ளிக்கூத்து ஆகியன அக்கால எளிய மக்களின் ஆடல்களாகும். அக்கால ஆடல்கள் வேத்தியல் என்றும் பொதுவியல் என்றும் இருவகையன. வேத்தியல் அரசர் முன்னும் பொதுவியல் பொது மக்களின் முன்னும் நிகழ்வன. சங்ககால ஆடற் கலை குறித்த இலக்கியங்கள் பற்பல செய்தி கூறும். ஆடலியலைக் கூறும் கூத்த நூல், சயந்தம் ஆகியன அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலேயே கிடைக்கவில்லை என்றும், அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் பலவகை ஆடல்களை விளக்கும் குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்றும் அறிஞர் கூறுவர்.[279] பாடற்கலை இசைக்கோவைகளையும் தாள ஒத்துகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. இசைப்பாடலிலேயே யாப்பியல் புலவர் பாவகை கண்டனர். திணைக்கேற்ப மக்களின்

இசைபடு வள்ளையும், குறிஞ்சிப் புனங்காக்கும் பெண்களின் கிளிகடி பாடலும், மலைதோறும் கேட்கின்றனவாம்.

ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கின் குறிஞ்சி பாடக்
குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற் றொய்யென
மறம்புகல் மழகளி றுறங்கும் நாட

என்ற குறிஞ்சி நிலத்தலைவி பாடல் கேட்டுத் தினைப்புனத்தை யானை உறங்கின்றதாம்.[28

ஆறலை கள்வரிடம் இயல்பாய் அமைந்த மறவுணர்வையே மாற்றும் ஆற்றல் பாலைப் பண்ணிற்குண்டாம்.[281] இவ்வாறு அஃறிணை உயிர்களையும் அருளிலாரையும் தெளிவிக்கும் இன்னோசைக் கூறு பண்டைத் தமிழிசையில் இருந்தமை அறியப்படும். காலை நேரத்திற்கு மருதப்பண்ணும், மாலைக்குச் செவ்வழியும் நண்பகலுக்குப் பாலையுமெனக் கால நேரங்களுக்கேற்ற பண்ணை அறிந்த தேர்ந்தவர் சங்ககாலப் பாணர்.[282] பண் வகுக்கப்பெற்ற பரிபாடல் இசையமைத்த இசைவாணர் பலரைக் குறிக்கின்றது. அரசர்கள் காலையில் எழுந்திடும் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுதற்குச் சூதர், மாகதர், வேதாளிகர் இருந்தனர். மிடற்றுப் பாடலோடு உடனிசைக்க வல்ல தோற் கருவிகள், துளைக்கருவிகள், நரம்புக்கருவிகள், கஞ்சக் கருவிகளும் சங்க காலத்தில் பலபல இருந்தன. முழவு, கிணை, தண்ணுமை, பதலை ஆகியன இன்ப இசை கூட்டும் தோற்கருவிகள்.

பண்ணமை முழவும் பதலையும் பிறவும்
கண்ணறுத் தியற்றிய தூம்பொடு சுருக்கிக்
காவிற் றகைத்த துறுகல் கடுப்ப[283]

என்ற பாணர் இசைக்கருவிகளை சுமந்து செல்லும் கலைஞர்களைக் குறிப்பர். குழல், தூம்பு, வயிர், வளை, கோடு ஆகியன சங்ககாலத் துளைக்கருவிகள். யாழ் அக்காலத்து நரம்புக் கருவியாகும். மகளிர் கொண்டாடாத [illegible]

போல யாழின் வகைகளும் தொகைப் பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. அப்பொழுதில் இடம்பெறும் தந்திய இசைக்கருவிகளின் பாடு பெறுகின்றன.

வார்மறை நீர்நாத் தழங்கல் தொடுத்தல்
பார்மறைத் தக்கி யாத்த...[284]

எனக் கலித்தொகை யாழிசைந்த பாலையும் கட்டமைப்பட்ட நீர்ற செய்தி கூறும். பாண்டில், எல்லரி முதலிய கஞ்சக் கருவிகளும், சங்க நூல்களில் குறிக்கப்படுகின்றன.

அக்காலப் பாடல், ஆடல், இசைக்கருவிகளின் பல்வகையும், இறைவனின் திருக்கோலங்களிலிருந்தும், ஆலயங்களிலிருந்தும், தனி ஓவியங்களிலிருந்தும் உருவாக்கிக் கொள்ளப்பட்டன.

புதை விசித்துப் பாற்கொண்ட கொளை கேட்பின்
கொளைப்பொருள் தெரிதரக் கொளுத்தாமல் குரல்கொண்டு
விளைக்குற்ற உழைக்குரலின் தேற்றுசுவ பாலையின் ஏழின்[285]

யாணர் வண்டின் யாழிசை பிறக்கப்
பாணி முழவிசை அருவிநீர் ததும்ப[286]

நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆல
நின்னுதல் நாறு முல்லை மலர
நின்னே போல மாமருண்டு நோக்க[287]

ஆடமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கில்
கோடை அவ்வளி குழலிசை யாகப்
பாடின் அருவிப் பனிநீர் இன்னிசைத்
தோடமை முழவின் துதைகுரல் ஆகக்
கணக்கலை இகுக்கும் கடுங்குரல் தூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியாழ் ஆக
இன்பல் இமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவளர் அடுக்கத்து இயலி ஆடுமயில்[288]

நுண்கலைகளும் பரந்தன, தமிழர் இவற்றிலிருந்து உருவாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட கட்டடக்கலை உயர்ந்தது.

அறிவாற்றல்

வாணிபமும் உயர்நிலைப் பொருளியலும் பற்றி ஒன்றே தமிழர்களின் அறிவாற்றலைக் காட்டப் போதுமானதாகும். கிரேக்க, உரோம, சீனப் பேரரசுகளுடன் போட்டியிட்டுக் கொண்டு நாவாய்ச் சிறப்பு வாய்ந்தவர்களாய் பண்டைத் தமிழ்ப் பேரரசுகள் விளங்கின. அறிவியல், வாணிபம், கலை, இலக்கியம், ஆகிய பல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கிய தமிழகம், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் அயலவரால் வெற்றி கொள்ளப்படாத நிலையுடையதாக இருந்தது. பெரும் பகைவரின் தமக்குள் வேற்றுமை மறந்த கூட்டணியாகப் பகை முறித்த வரலாற்று நிகழ்ச்சியும் இருக்கிறது.[289]

அறிவியல் நலத்தினும் வல்ல அறிஞர் பலர், அரசுக்கு உறுதுணையாயமைந்த செய்நெறிகளை அறிவுறுத்தினர். வானத்துக் கோள் நிலையும் நாள் நிலையும் முன்கூட்டி நாட்டின் நிகழ்வுகளைக் கணிக்கும் அறிஞர் இருந்திருந்தனர்.[290] கதிர், மதி, மீன், மழை ஆகிய இவற்றைக் கணக்கிட்டு இயக்கமும் போக்கையும் செல்ல ஆய்ந்த அறிந்தோர் போல நிகழ்த்தியிருந்தே கணியர் அறிவோர் இருந்தனர்.[291] இன்மை, மறமை, பல்வேறு நிலையான இவற்றை உய்த்துணர்ந்த மக்கள் வாழ்ந்திருக்க அறிவுநெறிகளைக் கற்பித்தோர் இருந்தனர்.[292] கீரந்தையாரின் இரண்டாம் பரிபாட்டு உலகத்தில் தோற்ற ஒழுக்கங்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றது.[293] கிரேக்க நாட்டுப் பழங்காலத்தில் அறிவியல் துறை தனித்தியங்காமல் தத்துவ சாத்திரத் துறையோடு சேர்ந்தே இயங்கிய போலப் பழந்தமிழகத்திலும் அறிவியல் எண்ணங்கள் தருக்கம், உய்த்துணர்வு ஆகியவற்றின் வழி இயங்கின. நாவல் கோள்களின் அமைதி பற்றி விளக்கிச் சொல்கிறார். கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டினரான பிதாகரசு புவி உருண்டை

[illegible] எனக் கருதியிருக்கிறார்.[294] இயற்பியலின் ஒரு பகுதியான இயக்கவியல் பற்றிக் கிரேக்க அறிஞர் ஆர்க்கிமிடீஸ் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சோதனைச் சாலை முறையில் ஆய்வு நடத்தியுள்ளார்.[295] அறிவியல் முறையில் இத்தகு முழுமையான ஆய்வு முறைகள் பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்தன எனக் கூற முடியாதெனினும், அறிவியல் எண்ணங்களும், நாள், கோள் மீன்களை உற்று நோக்கி அவற்றின் இயல்புகளை அறியும் நாட்டமும் இருந்தன எனலாம். 'ஞாலம்' என்ற சொல் 'ஞால்', 'அம்' என்ற இரு சொற்களின் கூட்டாகும். 'ஞால்' என்பதற்குத் தொங்குதல் என்பது பொருளென்பர்.[296] 'உலகம்' என்ற சொல்லின் வேர் 'உல்' என்றும், அச்சொல்லிலிருந்து உலா, உலவு என்பன வந்தன என்றும், அது சுற்றுதல் என்னும் பொருள் தரும் வேரென்றும் அறிஞர் குறிப்பர்.[297] இவ்வகை அறிவியல் எண்ணங்கள் பண்பாட்டின் புராணக் கருத்துகளோடு மயங்கியுள்ளன.[298] பதிற்றுப்பத்தின் ஒரு பாடல், புகை வழி கொண்டு செய்யும் மருத்துவமுறை பற்றிக் கூறுகின்றது.[299] பெரும்பாணாற்றுப்படை எரிந்த பாதிரியின் உள்ளமைந்த நிறத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.[300] பொருநராற்றுப்படை இரும்புடைய [illegible] வலிந்த [illegible]பொருள்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.[301] குறுந்தொகையின் ஒரு பாடல் கூம்பிய தாமரையின் உள்ளமைந்த வெம்மையை எடுத்துரைக்கின்றது.[302] புறநானூற்றுப் பாடலொன்று [illegible] காட்டுகின்றது.[303] இவ்வாறு பல்வேறு அறிவும் நிரம்பிய தன்மையைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

நிறை முறைகள்

சங்க கால மக்களின் அறிவுத் தெளிவு, ஒழுக்கமுடைமை, கலையுணர்ச்சி, அறநம்பிக்கை, அஞ்சாமை முதலிய பண்புகள் நிறைந்த வாழ்வின் உயர் பேறுகளாகும். புகழ் வேட்கையின் அடிப்படையில், மறம் மிக்க போர்களையும் அறம் மிக்க கொடைகளையும் ஆற்றினர் வேந்தர். படைத்திறமும், கொடைத்

குரலும் சங்கப் பாடல்களில் ஓங்கி ஒலிக்கின்றன. தமிழ் மொழி வளர்ச்சியும், அதன் அடிப்படையான தமிழகம் என்ற நாட்டுணர்வும் அக்கால வேந்தர்க்கும் புலவர்களுக்கும் இருந்தன.

இந்நிலைகளோடு, வருணப் பகுப்பு ஆளுமை செலுத்திய நகர வாழ்வு, செல்வத்துடைமையை மிகப் போற்றும் புலமை வாழ்வு, மேலோர், கீழோர் என்ற பிறப்படிப்படையில் கொள்ளும் பாகுபாடு, பரத்தமை, கள்ளுண்டு களித்தல், அடிமை முறையும் அக்காலத்திருந்தன. இவற்றோடு, வேற்று நாகரிக அலைகளுக்குத் தம் பண்பாட்டைப் பறிகொடுத்துவிட்ட பெருந்தகவும் ஒரு குறைபாடாகவே அமைந்ததும்.

இலக்கியத்திற் கண்ட குறைகளாவன

1. சங்க இலக்கியப் புறப் பாடல்கள் எளிய மக்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை ஒரோவழி வழங்கினும், அரசர்களையும் பெருஞ்செல்வர்களையுமே மிகுதியும் போற்றுகின்றன. ஆகவே எளிய மக்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகள் அனைத்தையும் அப்பாடல்கள் புலப்படுத்தவில்லை.

2. பாடல்சான்ற புலநெறி வழக்கம், சாதி, வருணப் பிரிவுகளைக் கடந்தது என்பது போலக் குறிப்பிடப்படினும், நடைமுறை வாழ்க்கைக்கும் அதற்கும் வேறுபாடிருந்தன. நானிலப் பகுப்பும், தொழிற் பிரிவுகளும் பிற்காலச் சாதி முறைக்கு இடந்தந்தன.

3. நில இயல்புகளும் அவற்றின் தோற்றக் கட்டுப்பாடுகளுமான அதன் வளமும், மக்களின் வாழ்க்கை நெறிகளுக்கும், பண்புகளுக்கும் காரணமாக அமைந்தன.

4. மனைவாழ்வே சங்ககாலப் பெண்களுக்கு எல்லா உரிமைகளையும் வழங்குகின்றது. எனினும், இல்வாழ்வில் கணவனின் பரத்தமை அவளைப் பெரிதும் வருத்துவதாக அமைகின்றது.

5. சங்க காலத்தில் வேள் மரபினர் எனக் குறுநிலத்தலைவர்கள் இருந்தனர். எனவே தமிழகத்தில் இன்றைய முறை பிரிக்க நாட்டைப் போல ஐக்கியமானதாகவும், ஒரே வேந்தனதாகவும் இல்லை.

6. நெசவு, வாணிகம் முதலியன சங்ககாலத்தில் சிறந்திருந்தன. வாணிகத்தில் பண்டமாற்றே நிலவியது. கிரேக்க, உரோமானிய வருகைக்குப் பிறகே நாணயங்களை வெளியிடும் வழக்கம் தமிழகத்தில் தோன்றியது.

7. மொழிப்பற்று உடையவரெனினும், தம்மொழியை வேற்றுநாடுகளில் சென்றும் திணித்துத் தமிழர் பரப்பவில்லை.

8. விளைநிலங்களின் வருவாயே அக்காலத்தில் பெரிய வருவாயாகும். நிலங்களைக் கொடுப்பதே அக்காலத்தில் பெரிய கொடைச் செயலாக மதிக்கப் பெற்றது. வேந்தர்களின் செல்வத்தை அவர்கள் பிறர்க்கு வழங்கும் கல்விப் பெருக்கத்தால் காட்டப் பெற்றன.

9. கல்வித்துறை வருணப் பாகுபாட்டை மறைப்பதாக அமைந்தது. கல்வி கற்பார் முயற்சியாகவும் கற்பிப்பார் தொழிலாகவும் அமைந்தது. கல்வி, நாட்டாட்சியின் நிர்வாகத்துக்குட்பட்ட துறையாக இல்லை.

10. சங்க கால ஆடல் பாடல், இவற்றைக் கலையின் அமைவுகளிலிருந்தே, பிற்காலக் கலைஞர்களால் உருவாக்கிக் கொள்ளப்பட்டன.

11. அறிவியல் சார்ந்த கலைகள் பலவும் தமிழகத்திலிருந்தன.

12. பிற சமுதாயங்களைப் போலவே பண்டைக்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் நிறை குறைகள் உடைய ஒரு சமுதாயமாகும்.

* * *

இயல் ஏழு

புறத்திணை வாழ்வியல்

அடிக்குறிப்புகள்

1. புறநானூறு, 186:2.
2. மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ., [illegible] காப்பியம், தொல்காப்பியர் நூலகம், சென்னை-14, 1961, ப.13.
3. சிலப்பதிகாரம், 1:1-3.
4. ௸ , ஆய்ச்சியர் குரவை, 1-12.
5. குறுந்தொகை, 135.
6. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 102-105.
7. ௸ , 92-93, 156-160, 58.
8. தொல். பொருள். பேராசிரியர் உரை 301.
9. ௸
10. அகநானூறு, 390:8-11.
11. மாணிக்கம், வ.சுப., தமிழ்க்காதல், மு.நூ., ப.360.
12. தொல். அகம். 25.
13. மாணிக்கம், வ.சுப., 'புறத்தில் புறத்தோற்றம்', சிந்தனைக் களங்கள், ப.54.
14. ௸ , ப.55.
15. தொல். பொருள். இளம்.உரை, நூற்பா 25.
16. புறநானூறு, 74.
17. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 23, 25, 31, 33, 142. புறநானூறு, 62.
18. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 74.
19. கணபதி, க., 'காதல் விடுதலை', தமிழ் இலக்கியம், ப.166.

20. நற்றிணை 45.

21. கலித்தொகை 107:20-22.

22. கலித்தொகை, நச்சினார்க்கினியர் உரை, பாடல் 107.

23. தொல். பொருள். இளம்., நூற்பா 269.

24. புறநானூறு 187.

25. Godfrey Lienhardt, Social Anthropology, Oxford University Press, London, 1966, p.13.

26. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 160-166.

27. குறுந்தொகை 295.

28. பெரும்பாணாற்றுப்படை 169-175.

29. நெடுநல்வாடை, 4-8.

30. புறநானூறு, 215-1-4.

31. நற்றிணை, 299:5-9.

32. கலித்தொகை 102:1-4, 103:1-4.

33. ஷை 107:1-2, 110:1, 111:3.

34. ஷை 107:3, 113:10.

35. ஷை 114:12-14.

36. ஷை 103:56-62.

37. நற்றிணை 32:11, 85:10, 204:10.

38. குறுந்தொகை 95:1-3.

39. மலைபடுகடாம் 522-566.

40. குறிஞ்சிப்பாட்டு, 200-207.

41. கலித்தொகை 43:1-7, 50:11-14, 56:12.

42. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 197, 223, மதுரைக்காஞ்சி 260,
புறநானூறு 61:1.

43. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 228-242.

44. மதுரைக்காஞ்சி, 261-262.

45. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 255-256.

46. ௸ , 260-262.

47. மதுரைக்காஞ்சி, 247-255.

48. பொருநராற்றுப்படை, 216-217.

49. புறநானூறு 42:13-18.

50. நற்றிணை 1, 176, 179; குறுந்தொகை 316; ஐங்குறுநூறு 65, அகநானூறு 36, 56.

51. மணிமேகலை 1:2-3.

52. சிலப்பதிகாரம் 1:7-8.

53. மணிமேகலை 2:2.

54. அகநானூறு 60:1-6.

55. திருக்குறள் 1321.

56. அகநானூறு 6, 16, 36, 46, 56, 66, 76, 86, 106, 116. [illegible] திணையில் [illegible] மருதப்பாடல்களில் பரத்தைப்பாடல்கள் பரத்தமை கூறுவ.

57. நற்றிணை 102 பாடல்கள்; குறுந்தொகை 71 பாடல்கள்.

58. ஐங்குறுநூறு 200 (129, 130 பாடல்கள் நீங்கல)
கலித்தொகை 35, அகநானூறு 40.

58. பட்டினப்பாலை 218, 227, அகநானூறு 45:1, 300:14, நற்றிணை 49:10.

59. [illegible], டி., சங்க இலக்கியத்தில் [illegible] நிலை, [illegible] பதிப்பகம், சென்னை, 1978, ப.168.

60. ௸ , ப.169.

61. அகநானூறு, 280.

62. நற்றிணை 45.

63. நற்றிணை 388.

64. ௸ 300:7-10.

65. ௸ 30:3.

66. அகநானூறு 290:8-10.

67. ௸ 330:10-12.

68. புறநானூறு 343:1-8, பட்டினப்பாலை 129-136,
புறநானூறு 30:10-14.

69. அகநானூறு 40, 50, 120, 330.

70. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 5.

71. பட்டினப்பாலை, 85-93.

72. அகநானூறு 1, 3, 5, 7, 9 எண்ணுடைய பாடல்கள்.

73. சிலப்பதிகாரம் 11:62-66.

74. அகநானூறு 79:14, பெரும்பாணாற்றுப்படை 94.

75. தொல். பொருள். நச்., நூற்பா 10.

76. பெரும்பாணாற்றுப்படை 122-129.

77. கலித்தொகை 4:1-6.

78. அகநானூறு 337:7-16.

79. பெரும்பாணாற்றுப்படை 134-136.

80. ௸ 95-105.

81. ௸ 40-41.

82. ௸ 81-82.

83. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 62.

84. புறநானூறு, 143:1-5.

85. கலித்தொகை 60. அகநானூறு 365.

86. புறநானூறு 187.
87. ஷை பழைய உரை.
88. குறுந்தொகை 40, 37.
89. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 95.
90. ஷை நூற்பா 96.
91. அகநானூறு 60:13-15.
92. குறுந்தொகை, 130.
93. மணிமேகலை 3:26-41.
94. பட்டினப்பாலை 106-108, திருமுருகாற்றுப்படை 117-118.
95. முல்லைப்பாட்டு 45-47.
96. புறநானூறு 279, 288, 300, 308, 312.
97. நற்றிணை 110:9-13.
98. கலித்தொகை 39:17-18.
99. ஷை 5-7.
100. ஐங்குறுநூறு 147.
101. தொல். பொருள். பேரா. உரை. நூற்பா 272.
102. புறநானூறு 246:4-10.
103. சிலப்பதிகாரம் 22:161, 30:27.
104. புறநானூறு 246:11-15.
105. ஷை 234.
106. ஷை 245.
107. அகநானூறு 170.
108. சிலப்பதிகாரம் 11:180-184.
109. ஷை 163.
110. புறநானூறு 143-147.

111. புறநானூறு 145:7.

112. திருக்குறள் 1311.

113. தொல். பொருள். மெய். நூற்பா 6-11.

114. அகநானூறு 118:9, 94:3, 130:15.

115. மதுரைக்காஞ்சி 430.

116. இராசமாணிக்கனார், மா., தமிழ் மொழி இலக்கிய வரலாறு, ப.148.

117. மதுரைக்காஞ்சி 655-666.

118. திருக்குறள் 1048.

119. புறநானூறு 64:7.

120. மேற்படி 381:2, 246:4-5.

121. மேற்படி 159:9-12.

122. மேற்படி 164:1.

123. பெரும்பாணாற்றுப்படை 155-162.

124. மேற்படி 148-175.

125. அகநானூறு 132:1-8, 388:12-9.

126. பெரும்பாணாற்றுப்படை 197-201.

127. நற்றிணை 300:5.

128. குறிஞ்சிப்பாட்டு 216-220.

129. மதுரைக்காஞ்சி 536-553; நற்றிணை 132:8-9.

130. புறநானூறு, உ.வே.சா. பதிப்பு, விசேடச் செய்திகள், பக்.85-86.

131. மேற்படி ப.290.

132. மேற்படி ப.312.

133. மேற்படி ப.189.

134. மேற்படி பக்.287, 82.

135. மேற்படி 183, தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்பூரணம், நூற்பா 74.

136. தொல். பொருள். இளம். உரை, நூற்பா 142.

137.

138. தொல். பொருள். நச். நூற்பா 25.

139. மேலது நூற்பா 20.

140. மேலது நூற்பா 26 உரை.

141. சோமசுந்தரம், செ.எஸ்., _பொருளாதாரச் சிந்தனை வரலாறு_, தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1972, ப.10.

142. மேலது ப.8.

143. புறநானூறு 191.

144. சிலப்பதிகாரம் 15:135, 20:17.

145. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 122-123.

146. மேலது நூற்பா 297, 298, 302, 304.

147. பதிற்றுப்பத்து 4, 6ஆம் பத்தின் பதிகம்.

148. புறநானூறு 166.

149. மேலது 305.

150. மேலது 39:8-9, 42:11, 117:1-7, 230:1-6.

151. பட்டினப்பாலை 205-212.

152. புறநானூறு 35:24-26.

153. மேலது 87.

154. மேலது 200:12-13.

155. மேலது 32:8-10.

156. மேலது 311:8.

157. நற்றிணை 90:3.

158. நெடுநல்வாடை 134-135, குறுந்தொகை 330:1.

159. புறநானூறு 313:3, 95:3-5.

160. மேலது 363:1-2.

161. புறநானூறு 146:1, 378:11-21.

162. ஷை 378:14-17.

163. குறிஞ்சிப்பாட்டு 13-14.

164. புறநானூறு 77:1, 7, 83:2, 474:9, 29:1, 126:3,
141:1, 319:15, 150:20, 135:4, 100:1,
முல்லைப்பாட்டு 70.

165. குறுந்தொகை 143:1, கலித்தொகை 39:26.

166. [illegible], [illegible]., [illegible]., ப.22.

167. பொருநராற்றுப்படை 82-83.

168. பெரும்பாணாற்றுப்படை 469.

169. புறநானூறு 393:17-18.

170. மலைபடுகடாம் 561.

171. சிறுபாணாற்றுப்படை, 236.

172. பொருநராற்றுப்படை 155.

173. புறநானூறு 383:9-11.

174. நற்றிணை 363:1-2.

175. மணிமேகலை 28:53, சிலப்பதிகாரம் 14:207, அகநானூறு 60,
124, 230, 254, 272, 302 ஆகியவற்றில் அக்குறிப்பு.

176. பதிற்றுப்பத்து 13:23.

177. பட்டினப்பாலை 187-188.

178. ஷை 184-192.

179. அகநானூறு 207:1-4.

180. பெரும்பாணாற்றுப்படை 80-81.

181. அகநானூறு 56, 124, 230, 254, 272, 302; 34, 134,
229, 306, 320, 68, 288, 328; முல்லைப்பாட்டு ஆகியவற்றில்
அக்குறிப்பு.

182. அகநானூறு 93:9-10.

183. சிலப்பதிகாரம் 5:60-63.

184. பதிற்றுப்பத்து 68:10, சிலப்பதிகாரம் 6:132.

185. மதுரைக்காஞ்சி 504-506.

186. ஷை 543-544.

187. மதிவாணன், இரா., இலெமூரியா முதல் அரப்பா வரை, சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1977, ப.192.

188. பரமேஸ்வரி லால் குப்தா, இந்திய நாடும் மக்களும் நாணயங்களும், அ. முத்தை (மொ.பெ.), நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், இந்தியா புது டில்லி, 1978, ப.3.

189. பெரும்பாணாற்றுப்படை 164-165, குறுந்தொகை 22:3-4, புறநானூறு 33:1-6, அகநானூறு 140:5-8, நற்றிணை 48,49.

190. அகநானூறு 61:8-10; குறுந்தொகை 100:3-5.

191. பொருநராற்றுப்படை 214-217.

192. பெரும்பாணாற்றுப்படை 164-166; மதுரைக்காஞ்சி 81-83.

193. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1974, ப.21.

194. புறநானூறு 353:1-2.

195. பதிற்றுப்பத்து பதிகம், 4, 6, 7, 8, 9.

196. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., மு.நூ., ப.24.

197. பரமேஸ்வரி லால் குப்தா, மு.நூ., ப.10.

198. Theni Nayagam, X.S., Tamil Culture and Civilization, p.150.

199. Ibid., p.146.

200. அகநானூறு 149:8-11.

201. புறநானூறு 343:5-7.

202. அகநானூறு 130:9-11, 201:3-4, 296:8-10, 350:8-11.

203. முல்லைப்பாட்டு 60-61, சிலப்பதிகாரம் 14:66-67.

204. பெரும்பாணாற்றுப்படை 58, 80.

205. Srinivasa Iyengar, P.T., History of the Tamils, pp.129-130.

206. Ibid., p.129.

207. Nilakanta Sastri, K.A., Foreign Notices on South India University of Madras, 1939, pp.77-78.

208. Ibid., p.78.

209. Srinivasa Iyengar, P.T., Op.Cit., p.304.

210. Ibid., pp.301-321.

211. Ibid., p.308.

212. பெரும்பாணாற்றுப்படை 320-324, பட்டினப்பாலை 119-141,
மதுரைக்காஞ்சி 134-138, அகநானூறு 10:13, 60:7,
149:11, 280:13, 296:10, 350:13.
பதிற்றுப்பத்து 88:21.

213. Srinivasa Iyengar, P.T., Op.Cit., pp.96-102.

214. Ibid., pp.311-312.

215. Ibid., pp.313-316.

216. திருக்குறள் 756.

217. புறநானூறு 18.

218. தேவநேயன், ஞா., பண்டைத்தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், நேசமணி பதிப்பகம் காட்டுப்பாடி 1966, ப.221.

219. பிள்ளை, கே.கே., தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1972. ப.168.

219. பதிற்றுப்பத்து - பதிகம், 2, 4, 6, 8,9.

220. தொல். பொருள். புற. நூற்பா 60, 61:7.

221. புறநானூறு 16, 58.

222. மேலது 369.

223. புறநானூறு 40:10-11.

224. ஷை 297:4-5.

225. கலித்தொகை 6:1-3.

226. புறநானூறு 51:6.

227. கலித்தொகை 141:24-25.

228. புறநானூறு 22:26-27.

229. ஷை 97:18-20.

230. பெரும்பாணாற்றுப்படை 426-435.

231. பட்டினப்பாலை 126.

232. பெரும்பாணாற்றுப்படை 81.

233. பட்டினப்பாலை 119-135.

234. புறநானூறு 118-120.

235. ஷை 95:7-8, 235:1-5, 315:2.

236. பதிற்றுப்பத்து 42:20-23, பொருநராற்றுப்படை 166-177.

237. அகநானூறு 1, 3, 5, 7, 9 என்ற ஒற்றை எண்ணுடைய பாலைப் பாடல்கள்.

238. கலித்தொகை 11:1-4.

239. நற்றிணை 214:1-3.

240. புறநானூறு 163.

241. ஷை 163:4, 316:5-6, 327:7.

242. நற்றிணை 172; குறுந்தொகை 312; ஐங்குறுநூறு 202.

243. புறநானூறு 35, 184.

244. ஷை 35:4-5.

245. ஷை 35:18-21.

246. ஷை 145.

247. புறநானூறு 201:8-15.

248. ௸ 57:10-11.

249. ௸ 195:6-7.

250. ௸ 196:10, 77:9.

251. ௸ 183.

252. கலித்தொகை 149:4-5.

253. குறுந்தொகை 35.

254. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., சமணமும் தமிழும், ப.44.

255. ௸ ப.44.

256. ௸ பக்.44-45.

257. சீவக சிந்தாமணி 1595, நாலடியார் 140-150.

258. பட்டினப்பாலை 169-171.

259. பரிபாடல் 2:13-14.

260. தொல். எழுத். நூன். மரபு 14, 15, 16, 17.

261. Subramanian, N., Sangam Polity, pp.417-419.

262. நெடுநல்வாடை 72-114.

263. ௸ 100, 90.

264. அகநானூறு 167:13-19.

265. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள், பாரி நிலையம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1969, ப.10.

266. முல்லைப்பாட்டு 80.

267. குறுந்தொகை 292:4, முல்லைப்பாட்டு 65-66, மதுரைக்காஞ்சி 352-354.

268. மணிமேகலை 21:125-126.

269. ௸ 3:126-131.

270. நெடுநல்வாடை 110-114, பட்டினப்பாலை 47-50, அகநானூறு 369:7-8.

271. மதுரைக்காஞ்சி 518.

272. பரிபாடல் 19:48-53.

273. ௸ 18:28.

274. நெடுநல்வாடை 147.

275. குறுந்தொகை 89:4-6.

276. அகநானூறு 300:13-14.

277. தொல். பொருள். புறத். நூற்பா 75:5-6.

278. பதிற்றுப்பத்து 52:14-16, 56:1-3.

279. Vaithilingam, S., Fine Arts and Crafts in Pattu-p-pattu and Ettu-t-tokai, Annamalai University, 1977, p.132.

280. அகநானூறு 102:5-9.

281. பொருநராற்றுப்படை 21-22.

282. புறநானூறு 149:1-3.

283. பதிற்றுப்பத்து 41:3-5.

284. கலித்தொகை 3:26-27.

285. பரிபாடல் 11:125-137.

286. ௸ 21:35-36.

287. ஐங்குறுநூறு 492:1-3.

288. அகநானூறு 82:1-9.

289. நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே.அ., தென்னிந்திய வரலாறு, மு.ப., ப.142.

290. புறநானூறு 220:11-15.

291. ௸ 30:1-5, தொல். பொருள். அகத். நூற்பா 74:4-5.

292. புறநானூறு 195, 236, 243, 356, 363.

293. பரிபாடல் 2:1-15.

294. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 4, பக்.393-94, தொகுதி 7, ப.272.

295. ஷை தொகுதி 7, பக்.752-754.

296. Tamil Lexicon, Vol. II, Part I, p.1685.

297. தேவநேயன், ஞா., வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1973, ப.65.

298. பரிபாடல் 2:1-18.

299. பதிற்றுப்பத்து 42:1-4.

300. பெரும்பாணாற்றுப்படை 4-6.

301. பொருநராற்றுப்படை 6-7.

302. குறுந்தொகை 376:5-6.

303. புறநானூறு 2:21-24.

* * *

தீபம் · [illegible]

புறப்பொருள் [illegible]

புறப்பொருள் ஆய்வு

தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல், ஏழு புறத்திணைகளையும் அவற்றின் துறைகளையும் விளக்கும் ஓர் இலக்கணப் பகுதியாகும். இவ்வியலில், புறத்திணை ஒவ்வொன்றும் அகத்திணை ஒவ்வொன்றுக்குப் புறம் எனக் கூறுவர் தொல்காப்பியர்.[1] எனினும் அவர், அகத்திணை புறத்திணைகளுக்குரிய நிலைகளை விளக்கவில்லை. அகத்திணையியலில், அகப்பாடல்களுக்குரிய உவமை, பாவகை, முதல் கரு பொருள்களின் பகுப்பு, கூற்றுக்குரியவர் கேட்பதற்குரியவர் யார் யார் என்ற வரையறை, தலைமக்கள் பெயர்களைத் தன்மை ஆகியவை குறித்த விதிகளைக் கூறியவர் புறத்திணையியலில் புறப்பாடல்களுக்குரிய இத்தகைய விதிமுறைகளை வகுத்துக் கூறவில்லை. பாடாண் திணையில் மட்டும் பாட்டுத்தலைமைந்த சில இலக்கிய உத்திகளை அவர் காட்டுகிறார்.[2] இவ்வாறு புறப்பாடல்களுக்கு வரையறுத்த இலக்கியக் கொள்கைகளே அவர் கூறாமைக்குக் காரணம், அகப்பாடல்களைப் போலப் புறப்பாடல்கள் நாடக வழக்கில் இயலாமையேயாகும். மேலும் சில புறத்துறைகள் நாடகக் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கும் நிலையைப் புறநானூற்றில் காணலாம். எனினும் இவை அகப்பாடல்களைப் போலப் பாடப்பெற்ற புறப்பாடல்கள். இவற்றில் பயன்படுகின்ற இலக்கிய உத்தி அகத்திற்கே உரியது. இந்நிலையில், தொல்காப்பியம் கூறும் புறத்திணைச் செய்திகளையும், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய புறத்திணை நூல்களையும் கொண்டு சங்ககாலப் புறப்பொருட் கோட்பாடுகளை இவ்வியல் விளக்க முற்படுகின்றது.

புறப்பொருள்யாப்பு

கலிப்பாவும், பரிபாட்டும், அகத்திணைக்குரியவை என்று தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ளார்.[3] ஆனால் கிடைத்துள்ள பரிபாடல்களில் புறப்பொருள் குறித்தவை உள்ளன. ஆகவே இன்ன யாப்பில்தான் இன்ன பொருளைப் பாட வேண்டுமென்ற கோட்பாடு சங்க காலத்தில் இல்லை என அறியலாம். கலியும் பரிபாட்டும் வழக்கு மொழிகளையும் இசை தழுவிய போக்கையும் கொண்டன. தேர்ந்த புலமையில்லாத

எல்லா மக்கள் தத்தம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை இயல்பொடு போக்காகச் சொல்லும் முறையில் அமைந்தே வரும் பழைய நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் செம்மையுற்ற வடிவமே கலிப்பாவும் பரிபாடலும் என எண்ண இடமுண்டு.[4] இப்பாடல்களின் ஓசை, நீளம், கருத்தையே திரும்பத் திரும்ப வேறு வேறு சொற்களில் கூறும் பாங்கு, கூட்டமாகப் பாடுதற்கேற்ற அமைப்பு, ஆகியவை எல்லாம் இக்கருத்தின் உண்மை விளக்கும். எல்லா மக்களிடமிருந்தே உருவாக்கிக் கொண்ட இந்த யாப்பு வடிவங்களைப் பின்னர், கற்றுத் தேர்ந்த புலவர்கள் கைக்கொண்டு தம் புலமைக் திறனை வெளிப்படுத்தற்கேற்ற அரிய யாப்பைத் தேர்ந்திருக்க வேண்டும். 'ஆசிரியம்' என்ற பெயரும் இத்தொடர்பில் எழுந்ததாகலாம். கற்று வல்ல புலவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட யாப்பாகையால் இப்பெயர் பெற்றிருக்கும். இந்நிலையில் தொல்காப்பியர் கூறிய, அகப்பொருளுக்கே உரிய பாக்கள் என்ற வரையறை நீங்கி ஆசிரியப்பா அகப் பாடற்கும் புறப் பாடற்கும் உரியதாகி இருக்கிறது.

புறப்பொருள் பாத்திரப் பேச்சு

புறப்பாடல்களில் தலைவர்களின் பெயர்கள் இடம் பெறுவதற்குத் தடையில்லை ஆதலால் புறப்பாடல்கள் பலவற்றில் பாட்டுடைத் தலைவர்களையும், பாடினோரையும் அடிக்குறிப்புகளைக் கொண்டே அறியும் நிலை உள்ளது. இப்பாடல்களில் கூறப் பட்டுள்ள செய்திகளையும், கூறப்பட்டுள்ள முறையையும் கொண்டு இவற்றைப் புறப்பாடல்கள் என அறியலாம். ஆனால், புறநானூற்றிலேயே உள்ள நக்கண்ணையாரின் பாடல்கள், காவற்பெண்டின் பாட்டு, மகட்பாற் காஞ்சித் துறையிலமைந்த பல பாடல்கள், பாடப்பட்டுள்ள முறையில், உள்ளடக்கத்திலும் அகப்பாடல்களைப் போல் உள்ளன.[5] இவை பாத்திரக் கூற்றாகவும் உள்ளன. இவையெல்லாம் அகப்பொருளைப் பாடுதற்கமைந்த இலக்கிய நெறியைத் தழுவிப் பாடப்பெற்ற புறப்பாடல்களாகும். மன்னர்களின் வீரம் வெற்றி முதலியவற்றைப் பாட விரும்பும் புலவர்கள் அவற்றைப் புறத்திணை அமையப் பாடாமல் அகத்திணைப் பாடலில் உவமப் பொருளாக வைத்துப் பாடுதல் உண்டு. அகப்பாடல்களிலே, மன்னர் பலரின் வெற்றி வீரங்களைப் புலவ

அமைந்தவையே. இவ்வாறு புறச்செய்திகளை அகப்பாட்டமைப்பில் பொருந்த காட்டுதல் போல, அகக்குறிப்புடைய பெண் ஒருத்தியின் போர்முறைகளைத் தலைமக்களின் வெற்றி சிறப்பும் பாடப்பட்டன. இம்முறைத் தொல்காப்பியர் பாடாண்திணையின் கைக்கிளைத் திறப்பாற் படுத்தனர். பாத்திரக் கூற்றாக அமைந்த வேறு சில பாடல்களை கூற்றுப் படைத்துறைக்குரியவாக அமைப்பர். தொல்காப்பியர் இவ்வாறு அகத்திணைக்குரிய பாத்திரப் பேச்சுமுறையைப் புறத்திணைப் பாடாண்திணைக்குரியதாகக் காட்டியிருக்கப் புறநானூற்றில் இவ்விலக்கிய நெறி அமைவதினை, காஞ்சித்திணை வகையிலும் பயின்றுவதை.[6]

புறப்பொருளில் உள்ளுறை உவமை

கருப்பொருள்களின் வருணனை புறப்பாடல்களில் மிகுதியுண்டு. இவ்வருணனை பாட்டுடைத் தலைவனின் நாட்டுவளம், நிலப்பெருமை, ஆட்சிச் சிறப்பு, செங்கோன்மை, அன்பு, அருள் முதலியவற்றைக் கூறப் பயன்படுவன. இவ்வருணனையில் உள்ளுறையோ இறைச்சியோ அமைப்பதாகக் கருதல் பொருந்தாது என்பர்.[7] ஆயினும் அகத்திணைத் தலைவனின் கொடுமை சுட்டுதற்கு உள்ளுறையும் இறைச்சியும் பயன்படுதல் போலப் புறத்திணையில் மன்னர்களின் கொடுங்கோன்மையினையும், ஆளும் பண்புகளையும் எடுத்துரைக்க இவை பயன்படலாம் என்ற கருத்தைப் புறநானூற்றின் சில பாடல்கள் காட்டுகின்றன.[8] புறநானூற்றின் உரையாசிரியர் இவற்றைக் குறிப்பு மொழியின என மட்டும் கூறுவதைச் சுட்டிக்காட்டி அறிஞர் ரா. சீனிவாசன் அவர்கள்,

> இவை உள்ளுறை இறைச்சி அகிய தன்மைகளைப் பெற்றுள்ள
> போதும் உள்ளுறை என்றோ இறைச்சி என்றோ குறிப்பிடப்
> படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்[9]

எனக் கூறுவர். ஆகவே உள்ளுறையும் இறைச்சியும் அகத்திற்கே உரிய நிலையில், மிகச் சில புறப்பாடல்களில் பயில்வனவற்றைக் குறிப்புமொழி என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். இக்கொள்கையால், இசைபாடல், வசைபாடல் ஆகியன உள்ளுறையாகவும், இறைச்சியாகவும் மறைத்துக் கூறாது நேர்முகமாக வெளிப்படக் கூறுவதே சங்ககாலப் புறத்திணைப் பண்பென அறியலாம்.

புறத்திணை அணி

தொல்காப்பியர் உவமை அணியையும், அதன் பல்வேறு வகைகளையுமே குறிக்கிறார். சங்க இலக்கியம் தொண்ணூறு விழுக்காடு உவமை அணியையும், பத்து விழுக்காடு வேறு அணிகளையும் பெற்றிருப்பதாக அறிஞர் தமிழண்ணல் கூறுவதோடு சில அணிகட்குரிய பாடல்களையும் காட்டுகிறார்.[10] சங்கப் புற இலக்கியங்கள், உவமை அணியால் மன்னர்களின் பேராற்றல்களைப் பற்றிய பல கருத்துகளை ஒப்பித்து ஒரு மரபைக் காட்டுகின்றன. ஞாயிற்றன்ன திறல், திங்களன்ன சாயல், மழையன்ன வண்மை, நிலமனைய பொறை, கடலனைய படை, குன்றனைய யானை, காற்றனைய குதிரை என இயற்கையோடு புறப்பொருட் கூறுகள் உவமம் கொண்டன. உருவகம் எனப் பிற்காலத்தார் கருதுவதைத் தொல்காப்பியர் உவமை என்றே கருதியுள்ளார்.[11] புறநானூற்றில் உருவகமாக அமைந்த ஒரு பாடல் கற்பனை ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் சொல்லோவியமாய் உள்ளது என்பர்.[12] ஒரு பாடல் முழுமையிலும் நீண்ட முற்றுருவக அணி அமைதலை அகத்தில் ஒரு பாடலும் புறத்தில் ஒரு பாடலுமே காட்டுகின்றமையால் தொல்காப்பியர்க்குப் பின் உருவக அணி பெற்றுள்ள வளர்ச்சியை அறியலாம். புறத்திணையில் நுவல் பொருள்களுக்கு ஏற்றனவாக உவமைகள் பயன்படுகின்றன. தன்மை நவிற்சி மிகுதியாயினும் சங்க இலக்கியத்தில் உயர்வு நவிற்சிக்கும் இடமுண்டு.[13] தற்குறிப்பேற்ற அணியும் சில பாடல்களில் இடம் பெறுகின்றன.[14] புறத்திணைப் பாடல்களில் மிகக் குறைவாக இவ்வணிகள் இடம் பெறினும், இப்பாடல்களே பிற்காலப் புலவர்கட்குரிய கற்பனை விருந்துகளை அளித்துள்ளமையால், இவ்வணிகளின் வளர்ச்சியையும் பெருக்கத்தையும் அறியக் காணலாம்.

புறத்திணைப் பகுப்பு

புறத்திணை ஏழெனக் கொள்வது தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்டதாகும். வெட்சி, கரந்தை சிலவற்றைத் தொல்காப்பியர் புதியனவாகச் சேர்த்துக் கூறியுள்ளார் என எண்ணுதற்கு இடமுண்டு. கால நிலை மாற்றங்களுக்கேற்பவும், புதிய இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கேற்பவும், இலக்கண நூல் புதிய பகுதிகளைத் தனது இலக்கணக் கூறுகள்

உண்டு. இந்நெறிப்படி, வெட்சி, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகிய திணைகளில் தொல்காப்பியர் துறைகள் பலவற்றைச் சேர்த்துள்ளார்.

தொல்காப்பியர்க்கு மிக முற்பட்ட காலத்தில், போர் நெறிகளும், வீரப் பண்பாடும் உருவாகாத கால நிலையில், இனக்குழு மக்களிடையே நிலவிய நிரை கவரும் செயல், போர்மரபுகளும் உருவான காலத்தில், வெட்சியாக உருப் பெற்றிருக்கின்றன. அரசமைப்பட்ட காலத்தில் நிரைகளைக் கவர்ந்த வருதலும் அதனைக் கொள்ள நினைதலும், அதற்றைக் கருத்தே விளையாக்கமும் பண்டை இனக்குழு மக்களின் செயல்கள். நாகரிகம் உருவான காலத்தில் இவ்வொழுக்கம் வெட்சியாயிற்று. ஆநிரைகளைக் கொள்ளுதல் தீவினையாகக் கருதப்பட்டது. போர்நிலையில் அதனைப் பாதுகாத்தல் வேந்தர் கடன் என்ற கொள்கை உருவானது.

வெட்சித் திணை வரும் நமக்குக் கோட்பாட்டு இன்று எய்தத் தக்கது. வெட்சிப்போர் வேந்தரின் போராகும். இப்போரில் இறந்தோர் வழிபடத்தக்க சிறப்பை அடைந்தனர். இறந்த வீரர்க்குரிய நடுகல் முறைகளைக் காட்சி முதலிய துறைகள் காட்டுகின்றன. ஒரு புலவின் இறந்தவர்க்கு அவரைச் சார்ந்தோர் செய்த கல்லெடுப்பு முறை பிறகு வேந்தராலும் பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது. வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தவர்க்கும், மகளிர்க்கும் கல்நடும் மரபு தோன்றியிருக்கின்றது. இம்மரபின் வளர்ச்சியே கோயிற் கட்டடக் கலையாகும்.

மேற்கூறியவற்றால் இனக்குழு மக்களின் வெட்சிப் பண்பு, நாகரிகம் மிக்க காலத்து மக்களின் போர் நெறிகளிலும், அற நெறிகளிலும் தன் உருவினை ஏற்படுத்தியுள்ளது என அறியலாம். தொல்காப்பியர் காலத்தில் பல துறைகளோடு ஒரு வடிவம் பெற்ற வெட்சித்திணைக் கோட்பாடு சங்ககாலத்தில் மேலும் சில மாற்றங்களைப் பெற்றிருக்கின்றது. மறம் நிரம்பிய வெட்சித்திணைச் செயல்களில் அறம் புகுந்துள்ள தன்மையை இம்மாற்றங்கள் காட்டுகின்றன.

வெட்சித்திணையில் குறிக்கப்படும் போர்ச்செயல், வேந்தர் முதலோர்க்கும் உரிய செயல், தொடர்ந்த போரின் ஒரு பகுதியாக நிரைக் கவர்தல் கூறப்படுதலும்

அறிஞர் தமிழண்ணல் கூறுவர்.[15] எனவே, காஞ்சித் துறை என்பது பிற்காலக் கொள்கையாகும். ஒரு திணைக்கு மற்றொரு திணை மாறு என்னும் கோட்பாடு தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லை என்பது தெளிவாக விளங்கும். இதன் துறைகள் எல்லாம் போர்ச்செயல் குறிப்பன. இதற்கு மாறாகப் பிற்காலத்தில், போரைத் தவிர்த்த உடன்பாடு கொள்ளும் வகை வஞ்சித் துறை நிகழ்ச்சியாகக் கூறப் பட்டுள்ளது.

உழிஞைப் போர், மதிற்போர் எனவும் உரைக்கப்படுவது. மதிலைச் சுற்றுதல், அகழை உடைத்தல், மதில் மேல் கொள்ளுதல், வாள் மங்கலம் எனப் பல துறைகள் பிற்காலத்தில் பாடப்படுதற்கு வாய்ப்பு தந்தன. தொகை வீரர் செயல் [illegible] தொல்காப்பியரோ, அவர்க்கு முன்னிருந்தவரோ அதனை ஒரு தனித்திணையாக வகுக்கவில்லை.

தும்பைத்திணை பெரும்போர் நிகழ்ச்சி ஆகும். தானை, யானை, குதிரை நிலைகளெல்லாம் கூறத் தகுந்தவே. வேந்தர்களின் நாற்படைப் போரைக் கூறுவதே இதன் சிறப்பாகும். வேந்தனை வெட்டுற்ற போல நின்ற காலாள் தலைவர்களின் நடைச் சிறப்பை நுதலிய மொழிகிறது. வீரர்களின் பெருங்கூட்டம் பொருதற்குத் தந்த நேர்த்த பெருமைகள் இப்போர் நிகழ்ச்சிக்குரியன.

வாகைத்திணை தொல்காப்பியர்க்கு பல துறைகள் மட்டுமே பெற்றிருந்ததாகக் கருத முடியும். போரையே குறித்த புறத்திணைப் பகுதியைப் போலல்லா உலகியல் நெறிகளில் செம்மையாய் விளம்பியவர் தொல்காப்பியர் எனலாம். போர்த் தொழில் அல்லாத பிற தொழில் புரிவோரும் வாகைக்குரியர் என அவர் காட்டுகின்றார்.[16] அறத்துறைகளிலும் வாகை இடம் பெறும் என ஆசிரியர் குறிக்கின்றார்.[17]

காஞ்சித்திணையில் போர்க்களத்தில் இறவாமல் இயல்பாக இறந்த பட்டோரின் புகழும், அதற்குரிய வருத்தமும் பேசப்படுகின்றன.[18] [illegible], தொல்காப்பியர், பாலைக்கு இல்லாத வகை எல்லாம் புறப்பொருள் திணைகளில் அடங்குமாறு புறத்திணைக் கோட்பாடு வகுத்தனர் என்பது புலப்படும்.

பாடாண் திணையில் வீரம் பண்பாடு, அன்பு அறம், ஈகை முதலிய பிற பண்புகளையும் பாடும் நிலை உருவாகியிருக்கின்றது. ஆற்றுப்படை, கைக்கிளை, [illegible] நிலை முதலிய இலக்கிய நெறிகள் மன்னர்களைப் போற்றுதற்குரியனவாக வகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

புறத்திணைப் பொருண்மையை ஆராய்ந்த அறிஞர் தமிழண்ணல் அவர்கள் பண்டைத் தமிழகத்தில் புறத்திணைப் பாடுபொருள் நாகரிக வளர்ச்சியின் காரணமாக வாழ்வின் பிற கூறுகளையும், நகரம் சார்ந்த முறைகளையும், தழுவிக் கொண்டது என்பர்.[19] மறவர்களும் கொலைச் செயலும், தழும்பும் மிக்க வீர நிலைக் காலம், மெல்ல இனக் குழு வரையறுத்த கோட்பாடுகளையுடைய போரமைப்பு முறை உருவாக்கப்பட்டதனை இத்திணைப் பகுப்பு காட்டும். தொல்காப்பியர்க்கு முன் தமிழகத்தில் 'வீரம்' இருந்தது. அது தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'வீரப்பண்பு' எனக் கருதப்படுவதாக மாறியிருக்கிறது என உணரலாம்.

புறத்திணை தோற்றம்

அகப்பொருளை ஆராய்ந்த அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கனார், புறப் பொருளினும் அகப்பொருள் சிறந்ததென்பர்.

> காமமும் வீரமும் அல்லது சிறந்த வாழ்க்கையுணர்ச்சிகள் வேறில்லை. இவ்விரண்டிற்கும் இரண்டு இலக்கியங் கண்ட தமிழ் மொழியின் பெருந்திறம் நமக்குப் பெருமிதம் தருவதாகும். இவ்விரண்டு உணர்ச்சியுள் வீரம் ஒரு பாலார்க்கிடையே நிகழ்வது; காமம் பான்மாறி நிகழ்வதாகலின் ஒப்பக் காட்சிக்கும் கற்பனைத் தொடர்புக்கும் அவை மிகுதிக்கும் அகத் திணையியல்பே இடங்கொள்ள என்ற புலவோர்கள் போற்றினர்[20]

னை அகத்திணை இலக்கியம் விழுமிய என்ற ஏற்றத்துக் காரணங் காட்டுவர். அன்றும் பொருளின் பால் கொண்ட அடிகளால் காதல் அதிகாரம் இல்லாத ஆற வைத்திருக்கும் போலும். வாழ்க்கை நாணயத்தின் இரு பக்கங்களே அகமும் புறமும் என்னும் நிலையில், இரண்டும் இன்றியமையாதனவே. இரண்டுக்கு உயர்வு தாழ்வு இல்லை. அகப்பாடல்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்தவை எனலாம். உண்மையே. ஆயின் அகப் பாடல்களில் இடம் பிடித்துக் கொண்ட புறப்பொருட் செய்திகள் பற்பல உள்ளடங்குவதை எண்ணுதல் வேண்டும். புறத்திணைப் பாடல்கள் பண்டைத் தமிழகத்தின் அரசியல் நெறியையும், சமுதாய அமைப்பையும், மக்கட் பண்பையும் எடுத்துரைக்கும் வரலாற்றுக் கருவூலம். அறிவியல், கலையியல், உளவியல், நில நூல், ஆட்சியியல், குடியியல் எனப் பன்னெறித்தான சிறப்பியல்புகளை எய்தும் அக்கருவூலம் அகம் போல உயர்ந்ததே. கற்பனைக்கும், சுவைக்கும், வரலாறனைய புறப்பாடல்கள் கதையனைய அகப்பாடல்கள் போல இடந்தராமற் போகலாம். தன்மை நவிற்சியோடு, நடந்ததை இலக்கியம் படைத்த அந்த நிலை பெற்றிருந்த புறத்திணைப் புலவர்கள் அறிவாற்றலில் குறைந்தவரல்லர். இவருள் பலர் அகமும் பாடினோர். அகத்தில் பொய்மை கலந்த விஞ்சுகிறது, அக்கப்பால் சுவையும் பிறக்கிறது. புறத்தில் இச்சுவையை உணர்ச்சி படைத்தளிக்கிறது. வீரம், அன்பு, இரக்கம் முதலிய உணர்ச்சிகள் கற்போரைத் துடிக்கவும், தவிக்கவும், கண் பனிக்கவும் வைக்கின்றன. பட்டினப்பாலை ஓர் அகப்பாட்டு. கரிகாற் பெருவளத்தானைப் போற்றக் கருதிய புலவர் அகவிலக்கிய நெறியில் இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். பாடலின் முடிவில்,

வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் தோளே[21]

எனப் புறப்பொருளாலும், அகப்பொருளாலும் கரிகாலன் பெருமை கூறினர். வீரம் காதலோடு இயைந்தனவாக அக்காலத்தில் அமைந்தன. ஆகவே அகப்பாடல்கள் பலவற்றில் இரு பொருளும் பாடப்பெறும். நெடுநல்வாடை அந்தப்புரத் தலைவியின்

குறிப்பிடலையும் பாசறைத் தலைவன் போர்வினையையும் காட்டும் அகப்பாடலாகும். புறப்பொருளைக் காதல்நெறி அமையப் பாடும் வழக்கும் சங்க காலத்துப் பிற்பட்ட நக்கண்ணையார் பாடல்களால் அறியப்படும்.[22] இவ்வகையைப் பிற்காலத்தில் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் போற்றியுள்ளனர். இப்பாடல்களில் வெளி வண்ணமே அகப்பொருள். அந்தரங்க பாட்டுப் புறக்கோலம் அகப்பொருள் நெறி தழுவுவன. ஆனால் இப்பாடல்களில் உள்ளார்ந்த குறிக்கோள் சமயமென்னும் புறத்துறையாகும். புறப்பொருள் உள்ளீடாகவும் அகப்பொருள் மேலீடாகவும் அமைந்த இத்தகைய வகை நயத்தற்குரியன. ஆகவே அகத்தில் புறமும், புறத்தில் அகமும் வேற்றுமையின்றிப் பொருந்துகின்றன என்பதறியலாம். ஒருவன் அக வாழ்க்கை செம்மையாக அமைந்தாற்றான் அவனே புறவாழ்க்கை போற்றுதற்கு உரியனாகும் என்பர் திருவள்ளுவர்.[23] வீட்டையும் நாட்டையும் நிறைவும் அமைதியே தம் கவலையின்மைக்குக் காரணமென்பர் பிசிராந்தையார்.[2] நாட்டாட்சி நன்கு செய்த பேகனை வீட்டு வாழ்வில் ஒழுங்குற இருக்குமாறு புலவர் அறிவுறுத்தினர்.[25] [illegible] ஒரு பாடலில் மலையமான் நிற்க சேரலை நாட்டு நிலை எண்ணும்படி இருக்கக் கூறினர் நச்செள்ளையார்.[26] ஆகவே வாழ்க்கைச் செம்மைக்கு அகமும், புறமும் செம்மையாய் அமைய வேண்டுமென்பது பண்டைத் தமிழர் குறிக்கோள். ஆகவே அகம் போலவே புறத்தையும் போற்றிப் பாடினர். நாட்டு வரலாற்றுக் குறிப்புகளைக் காக்கும் எண்ணம் புலவர்கள் புறக்குறிப்புகளைத் திரட்டித் தொகுத்ததற்குக் காரணமாகும். ஒரு நாட்டுப், மக்களினத்தின், வரலாறு பண்பாடு, பொருளியல், தொழிலியல், ஆகிய எல்லாம் புறப்பொருளாலேயே விளக்கப்படும். இதனடிப்படையே புறப்பொருள் இலக்கியப் படைப்பின் நோக்கம் ஆகும்.

அக இலக்கியத்தில் புறம்

சங்ககால அகப்பாடல்களில் மிகுதியான புறப்பொருட் செய்திகளை உரைக்கும் நூல் அகநானூறேயாகும். இதிலுள்ள நானூறு பாடல்களில் ஏறத்தாழ நாற்பத்தொன்பது பாடல்கள் வரலாற்றுச் செய்திகளை அறிவிக்கின்றன.[27] ஒரே பாடல்

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றுச் செய்திகள் உவமைகளாகப் பயில்கின்றன. இதனுள் பரணர் ஒருவரே முப்பத்தொரு பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கூறுகின்றார்.[2] பரணர், மாமூலனார், நக்கீரர் ஆகிய புலவர்கள் தங்களின் பெரும்பான்மையான பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகளை இடம்பெற வைக்கின்றனர். வரலாற்று உவமை மிகுதியாக இடம்பெறும் சில பாடல்களில் அகப்பொருளும், வரலாறான புறப் பொருளே சிறந்து நிற்கின்றன. அகநானூற்றுப் பாடல்களில் நெடுமைக்கு இத்தகைய வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம் பெறுதல் ஒரு காரணமாகும். ஆவூர் மூலங்கிழாரின் அகநானூற்றுப் பாடலொன்று பதினெட்டு அடிகளையுடையது. இப்பாடலில்,

[illegible] நோவே நன்னுதல் யாமே
கடிமதிற் கதவம் பாய்தலின் தொடிபிளந்து
நுதிமுகம் மழுகிய மண்ணைவெண் கோட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுநா ஒண்மணி
கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் பொழிகணை உதைப்புத்
தழங்குகுரல் முரசமொடு மயங்கும் யாமத்துக்
கழித்துறை செறியா வாளுடை எறுழ்த்தோள்
இரவுத் துயின்மடிந்த தானை
உரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யேமே[29]

என ஒன்பது அடிகளிற் போர் நிலையையும், பாசறைச் சிறப்பையும், புலவர் கூறுவர். எப்புறப்பாட்டிலும் இவ்வளவு அகம் பொருந்தி வருதல் இல்லை. ஆகவே அகப்பாடல்களில் நீட்சிக்குப் புறப்பொருள் செய்தி உதவியுள்ளது என்பது அறியத்தக்கதாகும். அகநானூறு கூறும் வரலாற்றுச் செய்திகளில், வாகை, உறந்தை, நன்னன், அஃதை, திதியன், மிஞிலி, ஆய் எயினன், கரிகால், பசும்பூட் பாண்டியன், புல்லி, வேங்கடம், கூடல், முதலிய செய்திகள் பல பாடல்களில் வருகின்றன. நற்றிணையில் ஐம்பத்தெட்டு வரலாற்றுக் குறிப்புகள் உள்ளன.[30] அகநானூற்றினும் நற்றிணையில் ஊர்ப்பெயர்கள் மிகுதியும் உவமைகளாகப் பயில்கின்றன. தொண்டி, மாந்தை, கூடல், சாய்க்காடு, நெடுந்தெரு, ஆர்க்காடு, கூடல், பொறையாறு, கழுமலம், உறந்தை, மருங்கூர்ப் பட்டினம், இருப்பை, பாரம், குன்றூர், கழாஅர், முசிறி, வியலூர், குடந்தை

ஆகிய வரிகள் உவமைகளாக உள்ளன.[31] குறுந்தொகையில் நெய்தற்றிணைப் பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் உள்ளன.[32] பெருவேந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களே மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளனர். ஐங்குறுநூற்றில் தேர், ஊர், ஓவியம், கழார், தொண்டி ஆகிய வரிகள் உவமைகளாக உள்ளன.[33] கலித்தொகையில் பாண்டியன், மதுரை பற்றிய செய்திகள் நெய்தலில் இதிகாசச் செய்திகளே மிகுதியாக உள்ளன.[34] முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய நான்கு நெடும் பாடல்களிலும் அகப்பொருட் கருவோடு போர் வருணனைகள், நகர் வருணனைகள், இயற்கை வருணனைகள் ஆகியவும் இடம் பெறுகின்றன. அரசர்களின் புகழ்ச்சிறப்புகள் இடம் பெறுதல், பாடல்கள், தலைவியின் ஆற்றுதல், அம்பல் அலர் ஆகிய ஊரார் பேச்சு, தாயின் கொடுமை, காதல் வெற்றி, தலைவன் நீட்டிலும் பொருள் என ஆகியவற்றிற்கு உவமை கூறும் வழியே நிகழ்கின்றன. விரிந்த கதையால் பொருள் விளங்காத அகப்பொருட் கருவை நன்கு புலப்படுத்துதற்கும், அம்பகுதிக் கொத்திலும் நிலையான உவமைகள் உதவுகின்றன. நாம் கூறும் அகப் பொருட் கருத்துச் சிறப்பித்த மொழியும், தொகையில் உள்ள மன்னர், நகரம் ஊர் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறும், கற்பனை சிறக்கச் செய்யும் புலவர்கள் வரலாற்றுக் குறிப்புகளை அகப்பாடல்களில் இடம் பெறச் செய்தனர் என்பர் அறிஞர்.[35]

௫.௨. புற வாழ்க்கையின் நிலை

அகமும், புறமும் போல ஒரு வாழ்வின் இரு பக்கங்கள் அகமும் புறமும் என்பது தமிழ் அறிஞர்களின் விளக்கம்.[36] புகழ் புரிந்த வீட்டு வாழ்க்கையே வெளியே நின்று போர் புரிய இடம் நடத்தும் காரணமென்பர் திணையியல் கருத்து.[37] மாட மனையிலும் நிரம்பிய மக்களும் அமைந்த அக வாழ்வும், கொள்கைச் சான்றோர் செங்கோல் வேந்தர் அமைந்த புற வாழ்வும் சிக்கலின்றி இருந்தமையால் தனித்த முறை தோன்றவில்லை என்பர் பிறைநிலையார்.[38] போரும், அதனால் ஏற்படும் வெற்றிப் புகழும் உள்ளடக்கிய புற வாழ்வின் மாட்சியே பெரிதென அறிய வேந்தரும் புலவர்களும் அன்பேபோல அறிவுறுத்திப் புறநானூற்றின் மற்ற பாடல்களையும், அகநானூற்றையும் நினைக்கத் தூண்டியுள்ளனர்.[39] அகநானூற்றின் இடப்பெயர்களில் எண்பதாம் வேந்தர்

மாறிப்போன புலவர்கள் அவர்களுக்குப் புறநானூற்றின் கடமைகளை நினைவூட்டுகின்றனர்.[40] காரி கிழார் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி பெருவழுதியைப் பாடியதைப்போல,

வாடுக இறைவநின் கண்ணி ஒன்னார்
நாடுசுடு கமழ்புகை எறித்த லானே
செலிய ரத்தநின் வெகுளி வாலிழை
மங்கையர் துனித்த வாண்முகத் தெதிரே[41]

என வீரமென்ற நோக்கத்தாலிய புறவாழ்வுப் பகுதியையும், அக நலத்தாலிய அக வாழ்வுப் பகுதியையும் கூறித் தண்கதிர் மதியம் போலவும் தெறுசுடர் ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும் வாழ்ந்து நிலைபெற வேண்டுமென்பர்.

கிரேக்க இலக்கியமும் பழந்தமிழ் இலக்கியமும்

கிரேக்க இலக்கியத்தின் கால வரையறை செய்யும் அறிஞர், காப்பிய காலம் (கி.மு. 900 – 900) தன்னுணர்ச்சிப் பாக்காலம் (கி.மு.700 – 450) நாடகக் காலம் (கி.மு.500 – 323) உரோமானிய காலம் (கி.மு.323 – 146 என நான்காகப் பகுத்துக் கூறுவர்.[42] எனவே, காப்பிய காலத்திற்கு முன்பே கிரேக்க நாட்டுப் பௌராணிக இலக்கியச் சமயக் கருத்துகளால் உருவாக்கப்பட்ட சமயச் சார்பான ஒரு கவிதை மரபு இருந்ததென்றும் இம்மரபு டெல்பி முதலான தெய்வங்களின் புகழ் பரவிற்று என்றும், வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பர்.[43] இக்கவிதைகளில் கூறப்பட்ட கடவுளர் மரபுகள் 'தியோகனிகள்' எனப்பட்டன.[44] பின் நாளில் இதே பெயரில் ஹெசியட் ஒரு காப்பியம் புனைந்திருக்கிறார். பழைய தியோகனிகள் கடவுளர், வீரர், பழைய இனக்குழு மக்களின் தலைவர் ஆகியோரை முன்னிலைப்படுத்திக் காப்பியங்களாக உருவாக்கப்பட்டவையாகும்.[45] உலகியல் சார்ந்த ஆசிரியர் சமயச் சார்பான பகுதிகளை நீக்கி வீரர்களின் வரலாறுகளைப் பாடத்தொடங்கினர். இதன் விளைவாகக் கடவுளரால் இயக்கப் பெற்றவராக அமைந்த வீரர்கள் கடவுளருக்குச் சமமாகவும் தன்னிச்சையாகவும் செயல்படுவோராக ஆயினர்.

இவை ஹோமரும் ஹெஸியடும் செய்த காப்பியக் கொள்கை மாத்திரமாகும்.[46] ஏனைய பெலப்பொனீசியர் பழைய சமயவியல் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்த அதே காலத்தில் செல்வமிக்க அயோனியர் ஹோமரின் புதிய காப்பியப் பாடல்களில் ஈடுபாடு காட்டினர்.[47] அயோனிய வட்டார வழக்கு மக்களிடையே பெருகப் பரவிய பின், எழுத்து வடிவம் உருவாக, ஹோமரின் காப்பியங்கள் வரி வடிவு பெற்றன.[48] ஹோமரின் காலம், கிறித்துவுக்குப் பதினொரு நூற்றாண்டுகள் முன்னரென்றும், ஒரு நூற்றாண்டுகளே முன்னரென்றும் வேறுபட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன.[49] எல்லாராலும், எழுத்தும் தோன்றிய கி.மு. 800க்குமுற்பட்ட வாய்மொழிக் காலத்தில் ஹோமரின் காப்பியங்கள் உருவாகியிருக்கின்றன.[50] ஹோமர் என்ற பெயருக்கே தொகுப்பாசிரியர் என்ற பொருள் உண்டென்றும், அவர் தமக்கு முன் கிரேக்கத்தில் வாய்மொழியில் வழங்கிய கதைகளைத் தொகுத்தார் என்றும் செய்திகள் வழங்குகின்றன.[51] ஹோமர் பதினாறாயிரம் அடிகளில் டிராய்நாட்டுக் காலக் கதை நிகழ்ச்சியை 'இலியட்' காவியத்தில் கூறியிருக்கிறார். முன்னாளில் இருபத்து நான்கு பாகங்களைக் கொண்டது. ஹோமர், தமக்குமுன்னிருந்த வழங்கிய பழங்கதைக் கூறுகளையெல்லாம் முக்கிய உருவாக்கத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.[52]

'டிராய்' நகர அரசன் 'பிரியம்' என்பானின் மகன் பாரிஸ்- 'மெனிலஸ்' என்ற அரசன் அழகு மனைவி ஹெலனைக் கவர்ந்து செல்கிறான். டிராய் நகர் முற்றுகையிடப் படுகிறது. பத்தாண்டுப் போருக்குப் பின் ஹெக்டரின் வீழ்ச்சியோடு இலியட் கதை முடிகிறது. டிராய் நகர வீழ்ச்சிக்குப் பின் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறாமலேயே கதையில் ஓர் நிறைவின்மை தெரிகின்றது. இலியட் காவியத்தின் நிகழ்ச்சிகள் பலவும் இராமாயண, பாரதக் கதை நிகழ்ச்சிகளை ஒத்தவை. ஒரு பெண் காரணமாக நேர்ந்தவைகள் அல்லது அவதாரங்கள் போர்ச் செயல்களைப் பின்னணிப் பிணைக்கின்றன. பாரிஸின் தலைக்கு வரும் அம்புக் கீறல் உதவியாக் கதைப்பாகமோடு முடிகிறது.[53] டயோமீடீ என்பான் ஒருவன் சோரியும் புண்ணை மினர்வா தேவதை கிரீன் மருந்தால் உடனே ஆற்றிச் செய்த செய்தி வழியும்

போர்முகம் செல்லச் செய்கிறது.[54] அகமெம்னான் கைப்பிடிக்கும் கோல், வல்கன் என்னும் தெய்வத்திடமிருந்து ஜூபிடர் தெய்வத்திற்குக் கிடைத்து, அதனிடமிருந்து எர்மிசுக்கு வர, எர்மிஸிடமிருந்து பெலோப்ஸ் பெற்று அவனிடமிருந்து அகமெம்னான் கைக்கு வந்தது.[55] ஹெக்டரின் உடலத்தின் இறுதிச் சடங்கைப் பேசுகிறது. பாரிஸ் கொண்டு வந்த ஹெலனைத் திருப்பி அனுப்பி விடும் ஹெக்டர் இசைந்த நிலையில் இருக்கிறான். ஆனால் காலந்தாழ்ந்த பேச்சில் அதற்கு இடமில்லாத நிலையில் போர் புரிவதே செய்யத்தக்கது எனக் கருதுகிறான்.[56] இந்திரஜித்தின் முறையே, கருடன் நாகக் கணையிலிருந்து இலக்குவனைக் [illegible] காத்தது, இந்திரஜித்தின் மந்திரக் கணையால் மயங்கிக் கிடந்தோரை அனுமன் சஞ்சீவி மலை கொண்டுவந்து எழுப்பியது, பரசுராமன் கையேந்திய வில் தெய்வத்தச்சன் மயனால் செய்யப்பட்டுத் திருமாலுக்குக் கிடைக்க, அவரிடமிருந்து ரிசிக முனிவர் அதனைப் பெற்று ஜமதக்கினி முனிவருக்குக் கொடுக்க அவர் அதனைப் பரசுராமனுக்குக் கொடுத்தது, இறுதிப் தோல்வியுறப் போவதை அறிந்தும், மான உணர்வு காரணமாகப் போருக்கு மறுதலே தக்கது என இராவணன் நினைந்தது ஆகிய பாரத இராமாயண நிகழ்ச்சிகளை ஒத்திருக்கின்றன.[57]

இலியது ஒரு போர்க்காவியமாக அமைய 'ஒடிசி' ஒரு பயணக் காவியமாக அமைகிறது. போரிலிருந்து வீடுபெறும் மறுநிலையும், ஓய்வும் ஏற்றதாக ஒடிசி அமைந்ததால் ஹோமர் தன் இறுதிக் காலத்தில் உருவாக்கிய காப்பியமென இதனைக் கருதுவர்.[58] ஒடிசியில் புராணக் கதைக் கூறுகள் உள்ளனவெனினும், இயல்பைக் காட்டும் இதன் பாத்திரங்கள் உண்மை வாழ்விலிருந்து உருவாக்கப்பட்டவை என்பர் திறனாய்வாளர்.[59] அரிஸ்டாடில், இலியது ஓர் எளிமையான, அவலச் சுவையுடைய காப்பியமென்றும், ஒடிசி சிக்கலானதும், அறநெறியுடையதுமான காப்பியமென்றும், கூறுவதை அறிஞர் எடுத்துரைப்பர்.[60] அக்கேயர்களுக்குத் திராய் நகர வெற்றியை உரிமையாக்கிய பின் யுலிஸிஸ் தன் நாட்டுக்குத் திரும்பும் பத்தாண்டுக் காலப் போராட்ட வாழ்வை ஒடிசி காட்டுகிறது. அதனாலும், போருக்குத் தன் காவியம்

ஆழமான முத்திரைகளைப் பதித்திருப்பதாகக் கூறும். யுலிசஸ் கடல் தெய்வத்தின் சீற்றத்தால் பல இக்கட்டுக்களுக்குள்ளாகிறான்.[61] அவன் மனைவி பெனிலோப் தன்னை மணம் செய்து கொள்ளத் துடிக்கும் அரச இளைஞர்களிடமே தந்திரத்தால் காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டு, கணவனுக்காகக் காத்திருக்கிறாள். யுலிசஸ் பல இன்னல்களுக்குப் பின் பெனிலோப்பை வந்தடைகிறான். மகாபாரதத்தின் கிளைக்கதையாகிய நளன் கதைபோல ஒடிஸி கதை ஒத்திருக்கிறது.

இவ்விரு காவியங்களும், கடவுளர்களின் இச்சை நெஞ்சத்திட்டங்களையும் முதன்மைக்கும் வல்லமை மிக்க நாயகனின் வீரப் பண்பு நலன், கதையின் இடைப்பகுதியில் அமைந்த ஒரு இன்றியமையா நிகழ்ச்சியிலிருந்து கதை கூறும் முறை, மனிதர்களைத் தங்கள் விருப்பு, வெறுப்பு, சினம், பொறாமை முதலிய ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டு தெய்வங்கள் ஆட்டிப் படைத்தல், பாத்திரங்களின் கூற்று முறையில் கதையினைக் கொண்டு செல்லுதல் ஆகிய காப்பியப் பண்புகளைக் காட்டுகின்றன.

பழந்தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களோடு கிரேக்க மொழிக் காவியங்களை ஒப்பிடுகையில் சில குறிக்கத்தக்க ஒப்புமைகள் புலப்படுகின்றன. வீரப்பண்பே கிரேக்க காவியங்களின் மையப் பண்பாக விளங்குதல் போலச் சங்க காலப் புறப் பாடல்களும் வீரப் பண்பைப் போற்றுகின்றனவாக உள்ளன. இலியத்தில் வரும் அக்கிலஸின் வீரப் பண்பை, தமிழ்ப் பாடல்கள் கூறும், முருகனின் சீற்றத்தோடும், கரிகாலன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், பதிற்றுப்பத்துச் சேரர்களின் சிறப்புச் செயல்களோடும் அறிஞர் ஒப்பிடுவர்.[62] அக்கிலஸ், பெட்ரோக்ளஸ் நட்பைக் கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார் நட்போடு ஒப்பிடுவர்.[63] ஹோமரின் காவியங்களைப் போன்றவை சங்ககாலத்தில் இல்லையெனினும், அக்காவியங்கள் காட்டும் வீரநிலைக் காலப் பண்புகள் சங்கப் பாடல்களில் உள்ளன என்று அறிஞர் வையாபுரிப் பிள்ளை கூறுவர்.[64] புகழ்ச்சி, வீரம், தாமே தனிப்பட்டுப் போர்புரியும் தனிச் செயல், தம் முன்னோர் வீரத்தை வியத்தல், தம் உயிரை மதித்த பெருமிதம், மன்னரும் படைத்தலைவரும் படைமுறை வகைப்படுத்தல், நாட்டுக்காக அழிந்த மன்னர்

குடிகளாகப் போரிடுதல், காதல், பழிவாங்கும் உணர்ச்சி, வீரத்தைப் புகழ்படுத்தல் நிலை ஆகிய காரணங்களால் போர்புரிதல், ஆகிய ஒரு பண்புகள் இருமொழி நூல்களில் ஒத்திருத்தல் பற்றி அவ்வறிஞர் கூறுவர்.65

ஹோமரின் காவியங்களுக்கும், தமிழ் மரபுகளுக்கும் இடையே வேற்றுமைகளும் உள்ளன. கற்பு பற்றிய கோட்பாடு இலியதில் கூறப்படுதல். தமிழ் நாகரிகத்திற்கு ஒத்திராத வேறுபட்டதாகும். ஹெலனின் கணவன் மெனிலாஸ் பாரிஸை வெல்லும் நிலையில், வீனஸ் அவனைக் காப்பாற்றி ஹெலனின் அந்தப்புரத்தில் சேர்க்க அவனை நோக்கி ஹெலன் "போரிலிருந்து திரும்பினாயோ! முன்னால் என் கணவன் என்று அழைக்கப்பட்ட மெனிலாஸ் என்ற போர்வீரன் பட்டத்தினால் மாளக் காணேனோ பெற்றிருக்க வேண்டும்? புறமுதுகு இட்டாய். வெட்கமாக ஓடிவந்த" என்கிறாள்.66 கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஒருத்தி இல்லாத பேதை அவளுடைய கற்போ பண்பு உறவோ இல்லையெனினும், இதற்கெல்லாம் காரணம் கடவுளே என்றும் ஹோமரின் பிற பாத்திரங்கள் கூறுகின்றன.67 இத்தகைய நிலை சங்கப் பாடல்களில் இல்லை. ஹோமரின் காவியங்களில் புராணக் கூறுப் புகுந்த காணப்படுகிறது. கடவுளும் மனிதரும் காப்பியப் பாத்திரங்களாக இயங்குகின்றனர். மனிதனால் தாக்கப்பட்ட தெய்வம் நொந்து புலம்புகின்றது.68 சங்க இலக்கியங்களில், வீரர்களின் ஆற்றல்களுக்குத் தெய்வங்கள் உவமையாதல் உண்டு.69 பண்புக் கூறுபாடுடைய தெய்வங்கள் இப்பாடல்களில் கூறப்படவில்லை. கிரேக்கர்கள் புராணத்தையும் வரலாறு என்றே கருதியதன் விளைவாக வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளும் புராண நிகழ்ச்சிகளும் கலந்த காவியங்கள் அங்கே உருவாகியிருக்கின்றன. கற்பனை உலகும், நடப்புலகும் அவர்களுக்கு வேறு வேறாக இருந்ததில்லை என்பர் அறிஞர்.70

ஹோமர், ஹெஸியட் ஆகிய கவிஞர்களை விட, தன்னுணர்ச்சிப் பாக்காலத்தில் தோன்றிய பிண்டார் என்பவரே சங்கப் புலவர்களை ஒத்தவராக இருக்கிறார். [illegible] பாவர் தீப்ஸில் பிறந்த பிண்டார், தன்னுணர்ச்சிப் பாக்காலத்தின் இறுதியில் இடம் பெறுகிறார். இவர் பாடிய பதினேழு நூல்களில்

சில பகுதிகளே இப்போது கிடைக்கின்றன. இவருடைய பாடல்கள் அரசியல் சார்பானவை. செல்வர்கள், அரசர்கள், கொடுங்கோலர்கள் ஆகிய பலரிடம் அமைந்த நற்பண்புகளை மட்டும் இவர் போற்றியுள்ளார்.[71] நாட்டுப்புறச் சமயத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட இவருடைய பாடல்களில் நிலையாமையும் மனித வாழ்வும் பேசப்படுகின்றன.[72] கவிதைத் தொழில் போற்றிப் பாடல் புனைவதே என்ற எண்ண நோக்கில் பிண்டார், மக்களாட்சி மரபினர், கொடுங்கோலர், டோரியர், அயோனியர் ஆகிய எல்லாரையும் பாடியுள்ளார். பிண்டார் எல்லா நிலையினரையும் போற்றியபோதும், தன்னையொத்த கவிஞர்களையும், தத்துவ அறிஞர்களையும் வசை பாடுகிறார்.[73] விளையாட்டுப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றவர்களைப் போற்றிப் பாடிய பிண்டாரின் பாடல்கள் சங்ககாலப் பாடாண் பாடல்களை ஒத்தவை என்பர்.[74] கிரேக்கப் பேரரசு உரோமானியப் பேரரசாக மாறிய பின்பு கூட, கிரேக்க மொழி எழுதவும் பேசவும் வழக்கிலிருந்தது. எனினும் சிறந்த கவிதைகள் புனையப்படவில்லை. தமிழகத்தில் சங்க காலத்திற்குப் பின் தமிழ் எழுதவும் பேசவும் வழக்கில் இருந்திருப்பினும், சிறந்த தன்னுணர்ச்சிப் பாக்களைத் தோற்றுவிக்கவில்லை என்பது கருதற்குரியது. அரசர்களின் ஆதரவுடையதாக ஒரு மொழி இலக்கியம், அதன் வாழ்வும் வளமும் சிறந்து அமையும் என்பதைச் சங்ககாலத் தமிழும், பண்டைக் கிரேக்க மொழியும் காட்டுகின்றன. சங்க இலக்கியமும் கிரேக்க இலக்கியமும் உள்ளார்ந்த ஆற்றல் மிக்க செவ்வியல் நெறி இலக்கியம் என்ற வகையில் ஒப்புமையுடையன என்பர் திறனாய்வாளர்.[75]

சீன இலக்கியமும் பழந்தமிழ் இலக்கியமும்

கி.மு. மூவாயிரத்திலேயே சீனமொழி உருவாகி விட்டதெனவும், அம்மொழியி
பழைய இலக்கியங்கள் கி.மு. 551-479 என்ற காலப் பகுதியில் கன்பூசியஸால் தொகுக்கப்பட்டன எனவும் அறிஞர் கூறுவர்.[76] கன்பூசியஸ் தொகுத்த ஐந்து தொகுதிகளின் பெயர்களை 1. மாற்றத் தொகுதி, 2. வினைமுறைத் தொகுதி, 3. வரலாற்ற
தொகுதி, 4. பழம்பாடல் தொகுதி, 5. தென்றலும் வாடையும் என மொழிபெயர்த்

கூறுவர் அறிஞர் அப்பாத்துரையார் அவர்கள்.77 பாட்டுத் தொகுதி முந்நூறுச் செய்யுட்களால் ஆனது. கோயில்களிலும் அரசவையிலும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களாகப் பாடப் பெற்ற இப்பாடல்களில் சில, முந்தையோரின் வீரச் செயல்களை எடுத்துரைக்கின்றன. இயைபுத் தொடையமைந்த இப்பாடல்களில் ஓர் இசைமை உண்டு. மாற்றுத் தொகுதி இப்போது கிடைக்காமல் போய் விட்டதென்பர்.78 வினைமுறைத் தொகுதி சில மக்களின் பழக்க வழக்கங்களை எடுத்துரைப்பதென்றும், வரலாற்றுத் தொகுதி சில அரசர்களின் வரலாறாக மட்டுமன்றி அக்கால அரசியல் நிலைப்பாடுகள், ஆணைப் பட்டயங்கள், சுற்றறிக்கைகள் ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்கியது என்றும், பழம்பாடல் தொகுதி எளிமையும் உணர்ச்சிச் சுவையும் நயமும் நிறைந்த பாடல்களின் தொகுப்பு என்றும், தென்றலும் வாடையும் என்பன கன்பூசியஸின் வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கூறும் நூலென்றும் அறிஞர் கூறுவர்.79 கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டினரான 'சூ-யு-யுவான்' சீன நாட்டுப் பெருங்கவிஞர் ஆவார். இவர் இயைபுத் தொடுத்த கையறுநிலைப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவரும் கன்பூசியஸ் போலவே தம் அரசரோடு கருத்து மாறுபாடு கொண்டிருக்கின்றார். கன்பூசியசுக்குப் பின் வந்தோர் அவர் கருத்துகளைத் தழுவியும், மறுத்தும் எழுதிய அறிவுநெறிகளும் ஒழுக்க நெறிகளும் சீனமொழியில் சிறந்த இலக்கியங்களாக உள்ளன.

சீனமொழி இலக்கியத்தில் வீரநிலைப் பாடல்களைவிட, சமயம் சார்ந்த அறிவுறுத்துகிற பாடல்களே மிகுதியாக உள்ளன. கன்பூசியஸ் சிறுதெய்வ வணக்கங்களை ஏற்கவில்லை. தூய ஒழுக்கமும், நன்னெறி அமைந்த வாழ்வுமே அவருடைய சமயத்தின் குறிக்கோள்களாக இருந்திருக்கின்றன. உள்ளொளி, யோகம் ஆகியவற்றை வற்புறுத்தும் 'தாவோ' நெறி புகுந்த பிறகு சீனநாட்டில் சிறுதெய்வ வணக்கங்களும், மூடப் பழக்கங்களும் மலிந்திருக்கின்றன. மகாயான பௌத்தம் புகுந்து சீனநாட்டில் பரவிய பின் சமயம் சார்ந்த புலவர்களின் இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன.

பழந்தமிழ் இலக்கியம் கன்பூசியஸின் எண்ணங்களைப் போல அறிவுநெறிகளைக் கற்பிக்கும் சமயக் குறிக்கோள் உடையதன்று. சங்ககாலத் தமிழிலக்கியப் போக்கைச்

சமண பௌத்த நெறிகள் பெரிதும் மாற்றிவிடவில்லை. சீன வரி வடிவம் பெற்றிலங்கும் பழைய கொரியமொழிப் பாடல்களில், இயற்கை வாழ்க்கை, மக்கள் உணர்வு, ஆகியவற்றோடு சமயமும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. சங்கப் புலவர்களில் யாரும் கம்பனைப் போலச் சமயநெறியைத் தோற்றுவிக்கவில்லை.

சீனமொழியிலும் பெரிதும் கடன்பட்ட ஜப்பானிய மொழியிலும் பழந்தமிழ் இலக்கியத் தொகை நூல்களைப் போல, ஒரு வரையறையோடு தொகுக்கப்பட்ட தொகை நூல் 'மான்யோ-ஷு' என்பதாகும். இத்தொகையில் ஐந்தடி முதலாக நூற்றைம்பது அடி வரை உள்ள பாடல்கள் உள்ளன. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டினரான காக்கினோமோட்டோ ஹிட்டோமரோ என்ற அரசவைக் கவிஞர் அரச குடும்பத்தில் இறந்தவர்களைக் குறித்து வருந்திப் பாடிய பாடல்கள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன.[80] இக்கவிஞர்தாம் பார்த்திராதவற்றையும் பாடியுள்ளார்.[81] சங்கப் புலவர்களும், மிகத் தொலைவிலுள்ள, தாம் காணாத மலை, ஆறு, நகர் ஆகியவற்றைப் பாடியுள்ளனர் என்பது எண்ணத்தக்கது. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் 1111 செய்யுட்கள் இருபது நூல்களாக ஜப்பான் மொழியில் தொகுக்கப் பெற்றன. இவற்றுள் ஐந்து நூல்கள் காதற்பொருள் பற்றியன.[82] ஆகவே உலகில் பிற மொழிகளிலும், தமிழ்ப் போலவே நூல்களைத் தொகை செய்யும் வழக்கமிருந்தமை அறியப்படும்.

பாபிலோனிய இலக்கியமும் பழந்தமிழ் இலக்கியமும்

அசீரியா, பாபிலோனியா ஆகிய நாடுகளின் மொழியான அக்கேடியனுக்குப் பழைய இலக்கிய வரலாறு உண்டு. செமிட்டிக் இன மொழியான அக்கேடியா சுமேரிய மொழியிலிருந்து வரி வடிவம் பெற்றதாகும். டைகிரிஸ், யூப்ரடீஸ் நதிக்கரைகளில் நிலவிய நாகரிகங்கள் சுமேரிய மொழியை வளம்பெறச் செய்தன. இம்மொழியின் மிகப் பழைய கல்வெட்டுக்கள் பொருட்கொடைகளையும் கட்டடக் கொடைகளையும் கூறுவன.[83] தமிழகத்தின் முதற் கல்வெட்டுக்களோடு இவை

ஒப்பிடத் தகுந்தன. அக்கேடிய மன்னர்கள் புரிந்த போர்களையும் அடைந்த வெற்றிகளையும் அக்கேடிய மொழி காட்டுகிறது.[84] இவை பதிற்றுப்பத்தில் பதிகங்களோடு ஒப்பிடத்தக்கவை. இரண்டு பழைய காப்பியங்கள் இம்மொழியில் காணக்கிடைக்கின்றன. 'எனுமா எலிஷ்' என்னும் காப்பியம், உலகம் படைக்கப்பட்டதைக் குறித்த கதையைக் கூறுவது. மார்டுக் என்ற நகர்த்தெய்வம், அச்சத்தக்க அரக்கி ஒருத்தியைக் கொன்று அவளுடம்பிலிருந்து உலகத்தைப் படைத்தது என்றும், அதற்குப் பரிசாக மற்ற தெய்வங்கள் உலகை ஆளும் பொறுப்பை மார்டுக்கிடம் ஒப்படைத்தன என்றும் இக்கதை கூறுகிறது.[85] இன்னொரு காவியமான 'கில்காமெஷ்' அக்கேடிய மொழியில் வழங்கிய கில்காமெஷ் என்ற மாவீரனின் கதையைக் கூறுவது. பாபிலோனியர்களின் பிரளயம் பிற்காலக் காவியமான 'நோவா' தோன்றுவதற்கும் காரணமாக அமைந்திருக்கிறது. மெசபடோமியாவில் நிலவிய கதைகளைத் தொகுத்துக் கில்காமெஷ் என்ற காப்பியமாகக் கவிஞர் சின்லிக் உன்னி என்பவர் உருவாக்கியிருக்கிறார். தமிழிலக்கியங்களில் காணப்படும் நிலையாமைக் கொள்கை இங்கு மிக அழுத்தமாகக் கூறப்படுகிறது. 'என்கிடு' என்ற நண்பனின் இறப்பால் வருந்துகின்ற கில்காமெஷ் இறப்பிலிருந்து மனிதனை விடுவிக்கும் மூலிகையைத் தேடிப் பயணமாகிறான். பல இன்னல்களுக்குப் பிறகு அவன் பெற்றெடுத்த மூலிகையை நீர்நிலையிலிருந்த பாம்பு வழியில் வரும் வேளை பறித்துப் போய் விடுகிறது.[86] பெண்காமத்தில் ஈடுபடும் மாந்தரும் கற்றுச் சாற்றிய பெருமையினைத் தக்க கதைப் பகுதியும் பொருந்த ஒருசேரக் காட்டுகிறது. கில்காமெஷ், என்கிடு ஆகிய இருவரின் நட்பும் சிறந்த வீரச் செயல்களும், கண்ணன், பலராமன் ஆகிய இருவரின் வீரச் செயல்களை நினைவூட்டுகின்றன. காவியத் தலைவனான கில்காமெஷ் 'இஷ்தர்' என்ற பெண் தெய்வத்தின் காம இச்சைக்கு மறுக்கவே, இப்பழிவாங்கத்தில் வந்த மாலை வடிவெடுத்த வகம் காமத் தெய்வத்திடம் மயங்காத கோவலனை நினைவூட்டுகிறது. கில்காமெஷ் மன்னர்களின் உயர்ந்தவனாகவும், கடவுளின் சிறந்தவனாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறான் என்பர் பெயரா.[87] சங்க இலக்கியங்களின் பாட-

நாட்டுத் தலைவர்களுக்கு உவமையாகத் தெய்வங்கள் கூறப்படுதலும். ஆனால் தெய்வங்களை உயர்த்திக் கூறும் நிலை இல்லை.

யூத இலக்கியமும், பழந்தமிழ் இலக்கியமும்

நாடு நாடாக விரட்டியடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த யூத இனம், ஈப்ரு மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும், அவ்வினம் தான் வாழ்ந்த நாடுகளின் மொழிகளையெல்லாம் வளர்த்திருக்கிறது.[88] எனினும், போனிசிய மொழிகளிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட ஈப்ரு மொழியில் விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாடு தோன்றியிருக்கிறது. உலகத்தின் படைப்பு, உலக முடிவு, மனிதர்களின் வாழ்வு முறை ஆகியன விவிலியத்தில் கூறப்படுகின்றன.[89] கி.மு. ஆயிரத்துக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து யூதர் கதைகள் நிலவியிருக்க வேண்டுமெனவும், கி.மு. ஐந்தாம் ஆண்டில் பழைய ஏற்பாடு தற்போதைய வடிவைப் பெற்றிருக்கக் கூடுமெனவும் அறிஞர் கூறுவர்.[90] தொடக்கத்தில் கடவுள் ஒருவரே இருந்தாரென்றும் அவரே விண்ணையும் மண்ணையும் படைத்தாரென்றும், ஒளியையும், பகலையும் உண்டாக்கி வகுத்தாரெனவும், ஆணையும் பெண்ணையும் படைத்த உலக வாழ்க்கை அமைத்தாரெனவும் விவிலியப் பகுதிகள் கூறுகின்றன.[91] உலகத் தோற்றம், மனிதப் படைப்பு முதலிய செய்திகள் ஆகியவற்றைக் கூறும் பரிபாடற் பகுதிகள் இவற்றோடு ஒப்பிடத்தக்கன. யூத இலக்கியம், வளர்ந்த சமய ஞானத்தையும், திட்டமான அறிவுப் போக்கையும், உயர்ந்த தத்துவத்தையும் உடையதாகக் கருதப்படுகின்றது.[92] அந்த இலக்கியத்தின் மையச் சார்பான பகுதிகள் குறைவு. எனினும் மேற்கு நாட்டு இலக்கியங்களில் ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ள பழைய ஏற்பாட்டின் சில பகுதிகள் திருமால், முருகன் ஆகிய தெய்வங்களைக் குறித்த சில கதைப் போக்குகளோடு ஒத்துச் செல்கின்றன. யூத மொழியின் தொடக்க கால உரைநடை பழந்தமிழ் உரைநடையைப் போலவே செய்யுள் தன்மை மிக்கதாகவே இருந்திருக்கிறது.[93]

வடமொழி இலக்கியமும் பழந்தமிழ் இலக்கியமும்

வடமொழி இலக்கிய வரலாற்று அறிஞரான பெரிடேல் கீத், இருக்குவேத மொழி நிலையை நோக்கும், அதன் பாடல்கள் பஞ்சாபிலும், [illegible], [illegible]

மரபினர் எனப்பட்ட பழங்குடிகள் வாழ்ந்த நிலப் பகுதியில், இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், இருக்குவேத மொழியில் ஆரியரல்லாத திராவிடர் எனப்படும் இந்தியாவின் முற்பட்ட குடிகளின் மொழிக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன என்றும் கூறுவர்.[94] வாய்மொழியாக வழங்கிய காலத்திலேயே வடமொழியில் திராவிடக் கூறுகள் இடம் பெற்றிருந்தமையினை இக்கூற்று உறுதி செய்கிறது. வேதகால இலக்கியங்கள் [illegible], வழிபாட்டுப் பாடல்களையும் வேள்வி நெறிகளையும் மெய்யுணர்வு ஆராய்ச்சிகளையும், கொண்டுள்ளமை கருதத் தக்கதாகும். ஆகவே வடமொழியின் இலக்கியத் தோற்றமே, பிறக்க இலக்கியத் தோற்றம் போலச் சமயச் சார்புடையதாக அமைந்து விடுகிறது. மழை, நெருப்பு, காற்று ஆகிய இயற்கைக் கூறுகள் அச்ச அடிப்படையில் தெய்வங்களாகத் தொழப்படுகின்ற நிலையை வேதங்கள் காட்டுகின்றன. நிலை பேறுடைய ஒரு வாழ்க்கைக்காக வேத நெறியினர் இந்தியாவின் தொன்மைக் குடிகளோடு போராட வேண்டியிருந்ததை சுலோகங்கள் காட்டுகின்றன.[95] இப்போராட்டத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட கலப்பில் ஆரியர்களின் சமய, இலக்கிய, வாழ்வியல் நிலைகளில் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் அப்பாத்துரை அவர்கள்,

> இந்திய ஆரியம் என்பது திராவிட ஆரியம் அல்லது ஆரிய திராவிடமேயாகும் என்பதும், வடமொழி ஆரிய அடிப்படையிலமைந்த திராவிட மொழியேயாம் என்பதும், குறிக்கொளத்தக்கவை. வடமொழி இலக்கியம் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே தமிழகத்தில் வளர்ச்சியுற்றது என்பதையும் தமிழகத்திலேயே நீண்ட காலம் நிலைத்து தமிழகத்தில் மிகப் பெரிய வளர்ச்சியுற்றது என்பதையும் நோக்கத் திராவிட மொழிப் பண்பாடு மட்டுமன்றித் தமிழிலக்கியப் பண்பாட்டுத் தொடர்பும் வடமொழியில் மிகுதி உண்டு என்பது தேற்றம்[96]

என்ற கூற்றை இக்கருத்திற்கு அரண் செய்வதாகும். பிற்பட்ட வேதங்களைப் போலல்லாமல் உபநிடதங்கள், சமய, இன நிலைகளைத் தாண்டி அறிவையும் அறநெறிகளையும் கூறுவது தமிழகச் சிந்தனைத் தொடர்பு பெற்றதனால் எனலாம். இராமாயண, மகாபாரதக் கதைகள், இந்தியாவின் பழங்குடிகளின் நாட்டுப்புற வாழ்க்கையிலிருந்த

அமைப்பிய கதைகளின் விரிவேயாகும். காலந்தோறும் தேவைக்கும் கற்பனை விரிவிற்கும் தகுந்தாற்போல இக்கதைகள் பல பிரிவுகளை மேலும் பெற்ற நிலையும் தன்மைகளையும் உள்ளடக்கிய இதிகாசங்களாக வளர்ந்திருக்கின்றன. இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் திராவிடர்களின் வழக்கத்திற்கிணங்க சடாயுவை இராமன் அடக்கஞ் செய்ததைக் குறிப்பிட்டு, ஆரியர்களின் எரிக்கும் அக்காலத்தில் அவ்வளவு பரவாத நிலையைக் காட்டுவர் அறிஞர் ஜீவா அவர்கள்.[97] இராவணன் முதலிய அரக்கர்கள் வடமொழியில் நிரம்பிய தேர்ச்சி பெற்ற 'பிரம்மராட்சதர்' எனப் போற்றப்படுகின்றனர்.[98] இவ்வடமொழித் தேர்ச்சியே திராவிட அறிஞர் பலர் அம்மொழியை வளமாக்கவும், வேதத்திற்கு மாறுபட்ட புரட்சிகரமான கருத்துகளைக் கொண்ட உபநிடதங்களைத் தோற்றுவிப்பதற்கும் வகை செய்திருக்கிறது. வைதீக நெறி தழுவிய பண்டைத் தமிழிலக்கியத்திலும், புராணக் கதைகள் நிரம்பிய வடமொழி இதிகாசங்களிலும் இடையே வேறுபாடுகள் மிகவும் உண்டு. போரின் கதைகளை மந்திரங்களின் துணையோடு செய்தலும், வேள்வியின் இன்றியமையாமை, சுயம்வரம் எனப்படும் மணவினை, இறைவன் அவதாரங்களைக் குறித்தவைகளைக் கதைகள், போரில் மறைந்திருந்த தாக்குதல் அறம் எனப்படும் இவை பண்டைத் தமிழிலக்கியச் செய்திகளோடு ஒவ்வாதவையாகும். புராணங்கள் தமிழில் இயல்பான இதிகாசங்களும் காவியங்களும் தொடங்க காலத்தில் தோன்றாமைக்குக் காரணமாகும். பெருங்காப்பியமே ஒரு தொடர்நிலைச் செய்யுளாகக் கருதும் ஓர் இலக்கிய நெறி தமிழில் இருந்தமையால், வைதீக நெறியை அறவே புறக்கணித்துப் புதிய அடிப்படையில் காவியங்களைப் படைக்கும் வாய்ப்பு அக்காலத்தில் இல்லை. இதிகாச, காவியங்களின் வளர்ச்சி வடமொழியில் சிறப்பாக அமைந்திருப்பதற்கு, வடமொழிப் புலவர்களின் கட்டுப்பாடற்ற கற்பனையாற்றலும், புராணங்களின் பெருக்கமும் காரணங்களாகும். வடமொழியில் அமைந்த [illegible] பாக்கள் சிருங்காரத்தையும், பக்தியையும் பேசின. தமிழில் அமைந்த புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து போன்ற புறப்பாடல்களின் தொகை வடமொழியில் இல்லை. எனவே சிருங்காரச் சுவை-

அமைந்த பாடல்கள் பலவற்றின் அடிப்படையில், வடமொழியில் அணிகளைக் கோட்பாடுகளும், இரசக்கோட்பாடுகளும், தொனிக் கோட்பாடுகளும் பிற்காலத்தில் உருவாகியுள்ளன. தொல்காப்பியம் உவமை என்ற ஓரணியையே குறிக்கிறது. பேராசிரியர் இவ்வுவமையினையும் பொருட்புலப்பாடு செய்வதற்கு அமைந்தது என்பர்.[99] எல்லா அணிகளும் உவமையின் அடிப்படையில் தோன்றுதலால் தொல்காப்பியர் உவமை அணி ஒன்றையே குறிப்பிடலாம் என்பர் அறிஞர்.[100] பொருள், அணி, சுவை ஆகிய மூன்றின் நலமும் அமைந்த சங்கப் பாடல்கள் தமிழின் இலக்கியப் பெருமை விளக்கிப் புலப்படுத்தும் இலக்கியக் கொள்கை நூல்கள் தமிழில் இல்லாமை பெருங் குறையே என்பர் அறிஞர் தமிழண்ணல்.[101]

புறப் பாடல்கள்

சங்ககாலப் புறநூல்கள் எட்டுத்தொகையில் புறநானூறும், பதிற்றுப் பத்தும் ஆகிய இரண்டும், பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம், மதுரைக்காஞ்சி ஆகியனவாகும். எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான பரிபாடலில், பதினைந்து பாடல்கள் புறப்பொருள் சார்ந்தன.[102] புறநானூற்றில் முழுமையாக நானூறு பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை. உ.வே. சாமிநாத ஐயரவர்களின் பதிப்பின்படி முந்நூற்று ஐம்பத்தொன்று பாடல்கள் முழுமையாகவும், நாற்பத்தைந்து பாடல்கள் சிதைந்தும் கிடைக்கின்றன.[103] இச்சிதைந்தவை பாடல்களில் ஒன்பது பாடல்களை முழுமையாக்கியும், இருபத்தாறு பாடல்களை ஓரளவு நிறைவு செய்தும், புதிய உரை வரைந்துள்ளார் ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்.[104] உ.வே. சாமிநாதையரவர்களின் குறிப்பின்படி புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் பாடியோர் தொகை நூற்றைம்பத்தேழு ஆகும். பதினாறு பாடல்களுக்கு ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படவில்லை.[105] புறநானூற்றைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் அறியப்படவில்லை. தொகுப்பில் ஒரு குறிப்பிட்ட வரிசை முறை பின்பற்றப்படவில்லை. சேர, பாண்டிய, சோழர் என்ற

வரிசையில் புலவர்கள், ஒரு வள்ளல்கள், குறுநில மன்னர், படைத்தலைவர், நிலக்கிழார் பொருண்மொழிக் காஞ்சித் துறைக்குரிய பாடல்கள், பரிசில் நீட்டித்த செய்தி குறித்த பாடல்கள், கையறுநிலைத் துறைக்குரிய பாடல்கள், வெட்சி, கரந்தை ஆகிய திணைக்குரிய பாடல்கள், தனி ஒருவர் வீரம் குறித்த பாடல்கள், தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் திணைக்குரிய பாடல்கள் என்ற வரிசையில் தொகுக்கப் பெற்றனவாக அறிஞர் கருதுகின்றனர்.[106] புறநானூற்றுப் பாடல்களில் வெட்சித் திணைக்குரியவை ஐந்து; கரந்தைத் திணைக்குரியவை பன்னிரண்டு; வஞ்சித்திணைக்குரியவை பதினொன்று; காஞ்சித் திணைக்குரியவை முப்பத்தொன்று; நொச்சித் திணைக்குரியவை ஆறு; தும்பைத் திணைக்குரியவை இருபத்தேழு; வாகைத்திணைக்குரியவை எழுபத்தேழு; பாடாண் திணைக்குரியவை நூற்று நாற்பத்தொன்று; பொதுவியல் திணைக்குரியவை எழுபது; கைக்கிளை திணைக்குரியவை ஒன்று; பெருந்திணைக்குரியவை ஐந்து;[107] உழிஞைத்திணை குறித்த பாடல் இல்லை. இத்திணை வைப்பு தொல்காப்பிய இலக்கணத்தோடு ஒட்டுவதில்லை. இத்திணை முறை வைப்பு செயற்கையானது என்பது பலர் கருத்தாகும்.[108]

சங்க கால புறப்பொருள் வாழ்வியலைக் காட்டும் இலக்கியமா விளங்குவது புறநானூறாகும். நிகழ்ச்சிகளையும் சூழ்நிலைகளையும், தனி-மனிதர்களையும் பாடப்பெற்றுள்ள இந்நூல் பாடல்கள் தமிழகத்தின் நாகரிகத்தைத் தெளிவிக்கும் பெட்டகம் என்பர் அறிஞர் மு. வரதராசனார்.[109] பண்டைய தமிழக வரலாற்று நூல்களைப் போன்றது புறநானூறு என்பர் அறிஞர் மா. இராச-மாணிக்கனார்.[110] புறநானூறு சேரர் பதின்மர், சோழர் பதின்மர், பாண்டியர் பதின்மர், குறுநில மன்னர் படைத்தலைவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் குறித்த பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது.[111] மரபுவழி வந்த பாட்டுக்களைக் கொண்டதும், படைப்பாற்றலும் பெற்ற பாணர் வீரநிலைப் பொருளில் வாய்மொழியாக வந்த பாடல்கள் புறநானூறு என்பர் அறிஞர் கைலாசபதி அவர்கள்.[112] [illegible] கவித் தொகைகளிலே, பண்டைத் தமிழகத்தின் வரலாற்றையும், நாகரிக நிலையையும், வீரநிலைப் பாட்டுக்களின் இலக்கணத்தையும் புறநானூறு கொண்டிருக்கிறதை அறியலாம்

பதிற்றுப்பத்து சேரர் குடிக்கே உரிய நூலாகும். உதியன் மரபினர் ஐவரையும், இரும்பொறை மரபினர் மூவரையும் ஆக எண்மரைக் குறித்த எண்பது பாடல்கள் இன்று கிடைக்கின்றன. புறநானூறு போலப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் அரசர்களின் கால முறையில் வரிசையாக அமைந்துள்ளன என்பர் அறிஞர்.[113] பதிற்றுப்பத்தின் நூல் பாடல்களும் பாடாண்திணைக்குரியன என்பர் நச்சினார்க்கினியர், சுந்தரம்.[114] மலைபடுகடாம் போலப் பதிற்றுப்பத்தின் ஒவ்வொரு பாடலும் அதில் தொடரொன்றைப் பெயராகப் பெற்றுள்ளன. பாடல்களுக்குத் துறை, தூக்கு, வண்ணம், பெயரும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. பதிற்றுப்பத்தின் எண்பது பாடல்களை வெட்சித்திணைக்குரியது ஒன்று, உழிஞைத் திணைக்குரியன ஒன்று, தும்பைத் திணைக்குரியன ஏழு, வாகைத் திணைக்குரியன பல, பாடாண் திணைக்குரியன அறுபத்தொன்பது என்று பகுப்பர் அறிஞர் ந. சுப்பு அவர்கள்.[115] பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் அனைத்தும் ஒரு நடைபோக்கைக் காட்டி அமைந்த ஒராசிரியரால் பாடப்பட்டிருக்குமோ என ஐயுறுவர் அறிஞர் அ.ச. ஞானசம்பந்தனார் அவர்கள்.[116] பதிற்றுப்பத்தைப் புலவர் பலரே பாடியுள்ளனர் என்பர், பதிற்றுப் பாட்டில் ஒத்த நயம் இல்லையென்று கூறுவது சரியல்ல என்றும் அறிஞர் தண்டாயுதம் கூறுவர்.[117] பதிற்றுப்பத்து பத்து வேறு புலவர்களால் பாடப்பட்டமைக்குச் சான்றில்லை. பாரி இறந்தபின் திருப்புகழ் சேர்த்தலால் புகழ் பெற்றுள்ள கபிலர் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனிடம் வந்தது விளங்கும்.[11 நடையில் ஒருமைகளைப் பொருத்திக் காணலாம், அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள்,

> சேரர் குடிப்பற்றுப் பாடும் புலவர்கள் ஒன்றைப் பத்தாக்கிப்
> பாடிப்பரவும் அதன் செறிவைத் தமிழ்ப் பாவலர் ஒரு மரபு[119]

என்ற கூற்று எண்ணத்தக்கது. சேரர் அவையில் பாடுதற்குரிய ஒரு நடையமைதி புலவர் பலரால் பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது. பத்துப்பாடல்கள் பாடவேண்டும் என்ற வரையறை போல ஒரே நடையமைதியில் பாட வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடும்

இருந்திருக்க வேண்டும். இவ்வுரிமை ஒன்றே இதனைப் புறநானூறு போலப் பரந்த படிப்பிற்கு உரியதாக இல்லாமல் தடுத்திருக்கிறது. பாட்டுக் கடையில் தெய்வக் குறிப்பிடும் மரபும் பல பத்துகளில் காணப்படுகிறது.[120] புகழ்மொழிகளும், குதிரைகளும் வெற்றி வீரமும் பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன. இதன் அமைப்பில் காணப்படும் ஒருமைத்தன்மை கொண்டு இதன் ஈறு பாடல்களும் பாடாண்திணைக்குரியன எனக் கருதல் பொருத்தமேயாகும். பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங்கள் புனைந்துரை என்பர் ஒருசார் அறிஞர்.[121] பதிகங்கள் கூறும் செய்திகளுக்குப் பதிற்றுப்பத்தி பாடல்களிலேயே சான்றுகள் உள்ளன.[122] பதிகங்களை இயற்றியவர் யார் யாரெனப் பாடிய பதிக என அறிதல் இயலாது. சேரர் கொடைகள் அளவையிலும் அளவும் பெரியன என்றும், இவ்வாறு பெருங்கொடை செய்ததே மரபு என்றும் வற்புறுத்தும் பதிகச் செய்திகள் உண்மையே என்பர் மற்றொருசார் அறிஞர்.[123] பதிகங்கள் இல்லாமல் பதிற்றுப்பத்தை ஒரு முழுமையான நிலையில் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வதே குறையாகும். பதிகச் செய்திகட்கும் சிலப்பதிகாரச் செய்திகட்கும் இடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன. பதிற்றுப்பத்து ஒரு வரலாற்றுத் தகவல்களின் பாத்தொகுப்பாகும். சிலப்பதிகாரம் வரலாற்றுக் கருவும், கற்பனைக் கதை நிகழ்ச்சியும், புராணக் கதையும் ஆகிய எல்லாம் காவியக் கலைகளாகக் கலந்தெழுந்த காப்பியமாகும். ஆகவே இரண்டையும் ஒப்பிடுதல் சரியன்று. பதிற்றுப்பத்து ஓர் அரிய வரலாற்று நூல். எல்லா மன்னர்களின் முழுமையான வரலாறாக இந்நூல் இல்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட அரச பரம்பரையினை அமைந்த இந்நூல் போலப் பிறிதொன்றில்லை. போரையும் போரின் விளைவையும் இந்நூல் நமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியர் குறிக்காத அடிப்படையில் பதிற்றுப்பத்து அமைந்தது அறிஞர் எடுத்துக் காட்டுவர்.[124] வீரநிலைக் காலத்தில் கிரேக்கர்கட்கு அடிப்படை இருந்ததில்லை என்றும், சங்ககாலத்தில் செல்வங்களே அடிப்படை உடைமைகளாக இருந்தன என்றும் கூறுவது நினைத்தற்குரியது.[125] தமிழர்களின் போராற்றலையும், வீர வாழ்வையும் எடுத்து மொழியும் வரலாற்று இலக்கியம் பதிற்றுப்பத்து எனலாம்.

பரிபாடலில் புறம் குறித்தன பதினான்கு பாக்களாகும். இவற்றுள் திருமாலுக்கு ஆறும், செவ்வேளுக்கு எட்டும் உரியன. இவை பதினான்கும் சமயம் குறித்தன ஆதலின் புறத்திணைக்குரியனவாயின. மதுரை நகர், வையையாறு, திருமாலிருஞ் சோலைமலை, திருப்பரங்குன்றம் எனப் பாண்டி நாட்டுப் பகுதிகளையே குறித்த இலக்கியமாக இந்நூல் திகழ்கின்றது. புராணக் கதைகள், வேள்வி குறித்த செய்திகள், வேதங்களைப் போல இறைவனைப் புகழ்தல், ஆகியன தமிழகத்தில் வடநாட்டு நெறிகள் பரவி விட்டமையைக் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியர் பரிபாட்டு காமம் பொருள் பற்றியே வருமென்றதற்கு மாறாகக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறும், பரிபாடல் இடம் பெற்றுள்ளது. இறைமையையும் காமப்பொருள் போலப் பாடுகின்ற நெறி காலமாற்றத்தினால் ஏற்பட்டதாதல் வேண்டும்.

பத்துப்பாட்டில் அமைந்த ஐந்து ஆற்றுப்படைகளும், மதுரைக்காஞ்சியும் புறப்பொருள் பற்றியன. பாடாண் திணைக்குரிய ஆற்றுப்படைத்துறை இவ்வைந்து ஆற்றுப்படைகளுக்கே உரியது ஆகும். திருமுருகாற்றுப்படை நீங்கிய நான்கு ஆற்றுப்படைகளும், மன்னரைப் புகழும் நோக்கின. மன்னரின் கொடை, வீரம், செங்கோன்மை ஆகியவற்றை ஆற்றுப்படை என்னும் இலக்கிய நெறியில் வைத்துப் போற்றுகின்றன இப்பாடல்கள். திருமுருகாற்றுப்படை சமய நோக்குடையது. தொல்காப்பியர் கூறிய ஆற்றுப்படை இலக்கணத்தின் வளர்ச்சி என இதனைக் கருத வேண்டும். அரசர்களைப் பாடும் நெறியிலிருந்து இலக்கியம் சமயநெறி நோக்கித் திரும்புகின்ற நிலையை இவ்வாற்றுப்படை காட்டுகின்றது. மதுரைக்காஞ்சி வேந்தனுக்கு உறுதிப்பொருள் எடுத்துரைக்கும் நெறியில் அவன் புகழையும் வீரத்தையும், மதுரை நகரின் பெருமையினையும் எடுத்துரைக்கின்றது. புறத்திணைப் பாடல் நாள்தோறும் வளர்ந்த படிப்படியே வளர்ந்த மதுரைக்காஞ்சியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. நாலடி முதலாக எழுநூற்றெண்பத்திரண்டு அடி வரை அமைந்த சங்க கால புறப் பாடல்களாக மேற்குறிப்பிட்ட நானாவிதத் தொகுப்புப் பாக்களும் அக்காலத்தின் புறப் பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுவன. பின்வந்த பல்லவர் ஆட்சிக் காலம் வரை சங்க காலப் புறத்திணைக் குறிக்கோள் அடிப்படையில் பலவகைப் பாடல்கள் தோன்றக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றன.

புறத்திரட்டு

சங்க காலத்திற்குப் பின் கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் தோன்றிய நூல்கள் பலவற்றில் அமைந்த 1506 புறப்பாடல்களைத் தொகுத்துக் காட்டுவது இந்நூல். அறத்துப்பால், பொருட்பால் என்ற இரு பாகுபாடுகளை இந்நூல் கொண்டுள்ளது. முழுமையாகக் கிடைத்த நூல்களிலிருந்தும், பகுதியாகக் கிடைத்துள்ள நூல்களிலிருந்தும், பெயர் மட்டுமே அறிந்த நூல்களிலிருந்தும், பெயரும் அறியப்படா நூல்களிலிருந்தும், பாடல்களை இந்நூல் தொகுத்துத் தருகின்றது. இத்தொகை காட்டும் நூல்களில் முப்பத்தொரு நூல்களின் பெயர்கள் அறியப்படுகின்றன. பதிமூன்று பாடல்களுக்குரிய நூல்களின் பெயர்கள் அறியப்படவில்லை.[126] பதிற்றுப்பத்தில் கிடைக்காமற் போன [illegible] பாடல்களில் இரண்டு பாடல்களை இந்நூல் முழுமையாகத் தருகின்றது. பரிபாடலில் கிடைக்காத பாடல்களில், சில பாடல்களின் பகுதிகளை இந்நூலில் காண முடிகின்றது. இந்நூலிலிருந்து ஆசிரியமாலை, [illegible] காட்சி, தகடூர் யாத்திரை, பெரும்பொருள் விளக்கம், ஆகிய நான்கு புறப்பொருள் நூல்கள் அறியப்படுகின்றன. சங்ககாலப் புறப்பொருட் பாகுபாடு பிற்காலத்தில் பெற்ற வளர்ச்சியை இந்நூலைக் கொண்டு அறியலாம்.

ஆசிரியமாலை ஆசிரியப்பாக்களை [illegible] கொண்டு விளங்கிய புறப்பொருள் இலக்கிய நூலாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பார் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள்.[127] இந்நூலில் பதினாறு பாடல்கள் புறத்திரட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூலை ஒரு தொகை நூலாகக் கருதுவர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள்.[128] இந்நூலில், கிடைக்கும் பாடல்களில் பல அறத்தை ஒட்டிய பொருளன. இராமாயணச் செய்திகள் சிலவற்றை நான்கு பாடல்களில் உவமையாக அல்லாமல் நேரடியாகவே இந்நூல் கூறுகின்றது.[129] புறநானூற்றில் இராமாயணச் செய்தி உவமையாகவே கூறப்பட்டுள்ளமை இங்கு ஒப்பிடத்தக்கதாகும்.

கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டளவாகக் கருதத்தகும் [illegible] காலத்தே செய்யப் பெற்ற ஒரு புறப்பொருள் நூலாகும். புறத்திரட்டுக்

உள்ள இரும்பல் காஞ்சி வெண்பாக்கள் முதலிய இவ்வாறு இந்நூலை வெண்பா நூலொன்றாக நினைக்கத் தூண்டுகின்றன.[130] செங்கோல், திருமால் முதலிய தெய்வங்களை இந்நூல் போற்றுகின்றது. கைக்கிளைப் பாடல்களுக்கும், காஞ்சித் திணைக்கும் தொடர்பில்லை.

தகடூர் யாத்திரை வரலாற்றுப் பழமையான கதை பொருளாகச் செய்யப்பட்டதென்பர் பேராசிரியர்.[131] புலவர் பலரால் பாடப்பெற்ற தொகைநூலாக இஃது இருக்கலாமென்ற கருத்தை நச்சினார்க்கினியரின் தொல்காப்பிய உரைக்குறிப்பு புலப்படுத்துகின்றது.[132] புறத்திரட்டு இந்நூலின் நாற்பத்தி நான்கு பாடல்களைத் திரட்டித் தந்துள்ளது. புறநானூற்றுப் பாடல்களோடு ஒப்பிடத்தக்க பாடல்கள் சில இத்தொகுப்பில் உள்ளன.

பெரும்பொருள் விளக்கம் என்னும் நூலிலிருந்து நாற்பத்தொரு வெண்பாக்களைப் புறத்திரட்டு தொகுத்துத் தந்துள்ளது. தமிழ்நெறி விளக்கம் என்னும் அகப்பொருள் நூல் போலக் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஒரு புறப்பொருள் நூல் என்று இப்பெரும் பொருள் விளக்கம் பற்றி என்ற அறிஞர் மு. அருணாசலம் கருதுவர்.[133] தொல்காப்பியம் கூறும் புறத்துறைகளுக்கு இந்நூலின் வெண்பாக்கள் தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாய் அமைகின்றன.

சங்ககாலப் புறப்பொருள் நூல்களுக்கும், சங்ககாலத்தின் பின் தோன்றிய புறப்பொருள் நூல்களுக்கும் இடையே சில ஒற்றுமைகள் உள்ளன. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலையும், புறநானூற்றையும் இந்நூல்கள் இலக்கியத் துறைகளிலும் நடையமைப்பிலும் பின்பற்ற முயன்றிருக்கின்றன. ஆசிரிய மாலையும், தகடூர் யாத்திரையும் புறநானூற்றைத் தழுவின. பெரும்பொருள் விளக்கம் தொல்காப்பியப் புறத்திணைத் துறைகளைத் தழுவியது. ஆகவே சங்ககாலப் புறத்திணை இலக்கண மரபும், புறத்திணை இலக்கியப் போக்கும் பின்னாளைக்கு வழிகாட்டுவனவாக அமைந்தன என அறியலாம்.

காப்பியங்களில் புறம்

சங்க காலத்தை அடுத்துத் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இரு காப்பியங்களிலும் அமைந்துள்ள புறத்திணைச் செய்திகள் இங்குக் காண்பதற்குரியன. சிலப்பதிகாரக் காப்பியத் தலைவனான கோவலனைக் கலைஞனாக மட்டுமன்றிக் கடமையுடைய அருமை மறவனாகவும் காட்டுவர் இளங்கோ. யானை அடக்கும் பெருவீரனாகக் காப்பியத் தலைவனைக் காட்டுதல் சிந்தாமணியிலும், மணிமேகலையிலும் பெருங்கதையிலும் உண்டு.[134] கண்ணகியின் வெகுளும் ஒரு வீர நிலை தொடர்ந்த காப்பியத் தலைவியின் பண்பாக அமைதலை இங்குக் காணலாம். வீர மறவர் வெட்சிப் போரில் வீழ்ந்தபோது கல்லெடுத்துப் பரவும் செயல் முதன் முறையாக ஒரு பெண்ணுக்கு உரிமையாக்கப்படுதலை இங்குக் காணலாம். காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுகல், வாழ்த்துதல் என்ற நிலைகள் சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டக் காதைப் பெயர்களாயின. குன்றக்குரவைத்துறை எனும் புதிய துறை தோன்றுதற்கு, கண்ணகியின் மறப்பண்பும், அப்பண்பு இளங்கோவால் பல புறத்துறைகளால் கூறப்பட்டமை துணைபுரிந்திருக்கும். சிலப்பதிகாரத்தில் வெட்சித்திணையும் கரந்தைத்திணையும் வேறு வேறு திணைகளாகக் கூறப்பட்டிருத்தல், வஞ்சித்திணைக்கு மருதமையான போர்நிலையுடையதாகக் காஞ்சித்திணை கூறப்பட்டிருத்தல், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் குறிக்கப்படுவது போலக் குடைநாட்கோள், வாள்நாட்கோள் ஆகிய துறைகளை வஞ்சித்திணைக்குரியனவாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் ஆகியவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அறிஞர் மு. அருணாசலம்பிள்ளை தொல்காப்பியத்திற்கு முரணான [illegible] நிலைக்கொள்கை நிலவியதென்பர்.[135] இவற்றால் தொல்காப்பியத்திற்கு மாறான புறத்திணைக் கொள்கை சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெற்றமை அறியப்படும். இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இயல்பிலே புலவர் நெறியாகும். தொல்காப்பியர் தமக்கு முந்திய இலக்கியங்களை ஒட்டி வகுத்த புறத்திணைக் கொள்கையின் மாறுபாடு நிகழ்ந்ததை ஒட்டிச் சிலப்பதிகார ஆசிரியர்

வேறுபடப் புனைந்திருக்க வேண்டும். வெட்சி வீரர்க்கே கல்லெடுக்கும் மரபு தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தது. இவ்வழக்கம் வடக்கிருந்த உயிர்நீத்தோர்க்கும் பின்பற்றப்பட்டதைப் புறநானூறு காட்டுகிறது.136 இவ்வழக்கத்தைப் பற்றிப் [illegible] [illegible] இலக்கோவைகள் உரிமையாக்குகிறார். ஆகவே கால வளர்ச்சியில் ஏற்படும் மாற்றங்களைத் தக இலக்கிய ஆசிரியர்கள் புதியன புனைவர். இப்புனைவடிப்படையில் புதிய இலக்கணங்களும் தோன்றக் கூடும். இவ்வகையில் பல்வேறு படலம் பிற்காலத்திலேயே தோன்றியிருக்க வேண்டும். இவ்விலக்கணப் பிறப்பிற்கும், புறத்திணைக் கொள்கையில் மாற்றத்திற்கும் சிலப்பதிகாரமும் அடிகோலியிருக்கின்றன என அறியலாம்.

மணிமேகலை சமய நோக்கில் எழுந்ததொரு காவியம். சாத்தனார் தாமே படைத்துக் கொண்ட கதை இது என்பர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள்.137 சிலப்பதிகார காவியத்தில் சமய நோக்கு பிரதானமாய் புலப்படவில்லை. கதை உணர்வு, செய்யுள் நயம் இவைகளால் சிறந்தமைந்த அக்காவியத்தில் அகப்பொருளும், புறப்பொருளும் உரிய அளவு இடம் பெற்றன. பௌத்த சமயத்தைப் பரப்புவதே நோக்கமாகக் கொண்ட மணிமேகலையில், புறப்பொருளில் சமயம் புகுந்த அளவு செய்திகள் முக்கியமானவையாக பெறவில்லை. இளங்கோ காப்பியங்களிலும் பிற்பட்டுத் தோன்றிய சிந்தாமணியில், அகப்பொருள் வரம்புமீறிக் கூறப்பட்ட நிலையில் காப்பியம் தன் சுவையை இழந்து விடுகிறது. அரசர் காட்சி வீரநிலை இலக்கியங்களைப் பாகுபாடு செய்யும் அடிப்படையில் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் தமிழிலக்கியங்களைச் சீர்க்கட்டான கதை செய்வர்.

> இத்திணைகள் முதலாவது வீரயுகத்திலேயே பிறந்து சிறந்த வீரிய பாடல்கள், தோத்திர நிலை, இவ்வுலக நிலைத்த அரசர்களது வீரத்தையும் வெற்றியையும் புகழ்ந்த பாடிய பாடல்கள் உரியன..'.

> இரண்டாவது நிலையில், இதிகாசங்களும் இவற்றில் வரும் சரிதங்களைக் குறித்த செய்யுள் நாடகமும் தோன்றின... நமது தேசத்தில் வடமொழியில் வழங்கும் மகாபாரதமும் இராமாயணமும் இந்நிலைக்கு உரியனவே.... தமிழ்மொழியில் இந்நிலைக்கு உரியதாக யாதொரு இலக்கியமும் இல்லை...
>
> மூன்றாவது நிலையில், கதைப்பாட்டுக்கள் சில பொது மக்களிடையே தோன்றின. சிலப்பதிகாரக் கதையை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்....
>
> இறுதியாக, நான்காம் நிலை தோன்றுகிறது. இதில் வீர புருஷ சரிதம் மீண்டும் அரசர்களையும் வள்ளல்களை தெய்வ உயர்வும் பிறப்பிறாவும் சிறப்பிப் போற்றப்படுகிறது.... 12-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கம்பராமாயணம் இந்த நான்காம் நிலைக்கு உரியதென்பதில் சந்தேகமில்லை[130]

இக்கூற்றிலிருந்து வரலாறு தழுவிய சங்ககாலப் புறத்திணைப் பாடல்கள் வேந்தரையும், வீரக்குடியினரையும் போற்றிப் புகழ்ந்தன என்றும், புராணக் கதைபுகளையும், அமைந்த கற்பனைப் பெருக்கையும் இப்புறத்திணைப் பாடல்கள் கலந்துகொள்ளாத நிலையில், இதிகாசங்கள் தோன்றவில்லை என்றும், நாட்டுப்புறக் கதைநிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையில் வரலாறு தழுவிய காப்பியங்கள் மிகக் குறைந்தன என்றும், இதனில் உயர்குடியினரை மதிக்கும் வீரநிலைக் காவியங்கள் புலவர்களால் படைத்து மொழியப்பட்டன என்றும் அறியலாம். ஆகவே ஒரு காலத்தில் வரலாற்றுப்படையில் பாடப்பட்ட புறப்பொருள், காவியங்கள் தோன்றி வளர்ந்த நிலையில் கற்பனையடிப்படையில் பாடப்பட்டதென அறியவருகிறது. சங்ககாலத்திற்கு மிக முற்பட்ட பண்டைத் தமிழகத்தில் நிலவிய வீரநிலைக் காலத்தில், வீரப்பண்பு மிக்க சிற்றூர்த் தலைவர்களை வாய்மொழியாகப் பரவும் கதைப்பாடல்கள் நிலவியிருக்கின்றன. ஆரியர் வருகைக்கு முன் இந்தியாவில் வாழ்ந்திருந்த ஓர் [illegible]

பழங்கதைக் கருவிலிருந்தும், வீரப்போர் நிகழ்ச்சிகளை நாட்டுப்புறச் செய்திகளிலிருந்துமே மகாபாரதம் உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென அறிஞர் சர்வபள்ளி இராதாகிருஷ்ணன் கூறுவதை எடுத்துக்காட்டி இந்திய நாட்டின் மிகப் பெரிய இதிகாசப் பிறப்புக்குக் காரணமான புறப்பொருட் கதைக்கரு தமிழுடையது என்பதை புலனாக்குகிறார்.[139]

இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகளாவன

1. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் சில இலக்கியக் கொள்கைகள் சங்க இலக்கியங்களில் மாறியுள்ளன.
2. சங்ககாலப் புறப்பாடல்களில் மிகச்சில இடங்களிலேயே உள்ளுறை உள்ளன. இதுவும் குறிப்புமொழி என்ற கொள்கையதாகும்.
3. தொல்காப்பியர் காலத்தில் உவமை ஒன்றே அணியாக விளங்கியிருக்கச் சங்கப் பாடல்களில், பிற அணிகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.
4. தொல்காப்பியர் காலத்தில் முறைபட்ட, நாகரிக நிலைகளுக்குட்பட்ட போர்முறை உருவாகி விட்டது.
5. அகத்திணையில் புறச்செய்திகள் இடம்பெறும் அளவு புறத்திணையில் அகச்செய்தி இடம்பெறவில்லை.
6. உலகமொழிகள் சிலவற்றில் தோன்றிய மிகப்பழைய இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடத்தக்க இலக்கியக் கூறுகள் சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளன. வீரப்பண்பு, சமயப்பண்பு, அறம் முதலிய பாங்கு. தனிநிலைப் பாடல்களைத் தொகை செய்யும் முறை. நிலையாமை உணர்ச்சி, உலகப் படைப்பு முதலியவை குறித்த கருத்துகள் ஒப்பிட்டுக் காணத்தக்கன.

7. தொல்காப்பியப் புறத்திணை இலக்கண மரபும், சங்க இலக்கியப் புறப்பொருள் இலக்கிய மரபும், பின்வந்த புறப்பொருள் இலக்கண இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்குத் துணை செய்திருக்கின்றன.

* * *

இயல்_ஆறு

புறப்பொருள்_ஊடகம்

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல். பொருள். இளம். நூற்பா 59, 64, 66, 70, 73, 76, 78.
2. மே.ப நூற்பா 81, 82, 83, 88.
3. மே.ப நூற்பா 56.
4. சுந்தர சண்முகனார், புலவர், தமிழ்_நூல்_தொகுப்புக்கலை, முதல் தொகுதி, பாரி நிலையம், சென்னை-1, 1972, ப.207.
5. புறநானூறு, 83-85, 86, 336-354, 356.
6. மே.ப, 87, 88, 89, 227, 235.
7. தொல். பொருள். பேராசிரியர் உரை, நூற்பா 306.
8. புறநானூறு, 23, 200, 202.
9. சிவராசன், மா., சங்க_இலக்கியத்தில்_உவமைகள், தமிழகம், சென்னை-30, 1975, ப.237-238.
10. பெரிய கருப்பன், இராம., சங்க_இலக்கிய_ஒப்பீடு, இலக்கியக் கொள்கைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1, 1975, ப.128.
11. தொல். பொருள். பேராசிரியர் உரை, நூற்பா 282.
12. பெரியகருப்பன், இராம., மு.நூ., ப.138.
13. பட்டினப்பாலை 271-272.
14. அகநானூறு 82.
15. Periya Karuppan, Rm., (Thamizhannal), Tradition and Talent in Cankam Poetry, Op.Cit., p.109.
16. தொல். பொருள். இளம்., நூற்பா 74.
17. மே.ப நூற்பா 75.
18. மே.ப நூற்பா 77.
19. Periyakaruppan, Rm., Op.Cit., p.114.

20. மாணிக்கம், வ.சுப., தமிழ்க்காதல், மு.எ., ப.122.

21. பட்டினப்பாலை, 300-301.

22. புறநானூறு, 83-85.

23. திருக்குறள் 59.

24. புறநானூறு, 191.

25. ஷை , 143-147.

26. பதிற்றுப்பத்து, 51.

27. அகநானூறு, 1:4, 6:4-5, 13:3-11, 15:10-11, 24:10-18, 25:19-20, 27:7-9, 31:13-15, 33:14, 36:14-17, 38:13-23, 44:7-18, 45:9-12, 13-4, 46:13-15, 47:16-17, 54:13-14, 55:10-12, 57:14-27, 59:5-6, 60:7-14, 61:10-16, 62:13-14, 65:5-6, 69:10-19, 70:13-17, 76:5-12, 77:7-16, 78:15-16, 79:5-7, 81:13, 83:9-10, 86:9-20, 90:10-12, 91:16-18, 93:5-21, 96:12-16, 97:12-13, 100:11-13, 105:9-12, 106:10-14, 107:11, 113:4-8, 115:5-16, 116:13-16, 117:18-19, 122:21, 123:10, 125:18-19, 126:5-10, 127:3-4, 130:11, 135:13, 137:6-14, 138:7, 141:29, 142:5-13, 143:12, 146:11, 147:9, 148:7-9, 149:11-16; 152:5-21, 159:14-19, 162:10-21, 166:4-14, 168:7, 173:16, 175:10-11, 177:16, 181:6-27, 186:15-16, 196:10-12, 197:7, 198:14, 199:19-22, 201:4, 204:12, 206:9-12; 208:13, 209:5-14, 209:3-15, 211:7-15, 212:16, 213:3-16, 216:11-14; 222:7-18, 226:8-14, 227:17-20, 231:12-13, 233:7-10, 236:16-20, 237:14, 238:14, 246:8, 249:9, 251:5-12, 253:6-19, 258:1, 262:5-10, 263:11-12, 265:3-6, 21, 266:11-20, 269:22, 270:9, 271:12, 276:9-10, 281:8, 290:12-13, 295:13-15, 296:10-12, 303:6-10,

309:10, 311:12, 312:12, 315:6, 322:8-14, 325:8, 326:10-13, 331:11-15, 335:10, 336:20, 338:5-20, 340:6-7, 342:4-20, 345:7, 346:10-25, 347:3, 349:8, 350:13, 352:12, 356:8-13, 359:6-12, 363:12, 366:12, 368:12, 369:13-14, 372:3-9, 375:10-14, 376:4-10, 381:7-15, 385:4-5, 386:3-5, 389:16, 392:27, 393:18-20, 396:2-5, 13-15, 398:19, 399:2.

28. அகநானூறு, 6, 62, 76, 116, 122, 125, 142, 148, 152, 162, 181, 186, 196, 198, 208, 212, 222, 236, 246, 258, 252, 266, 276, 322, 326, 356, 372, 376, 386, 396.

29. [illegible] 24:9-18.

30. நற்றிணை 6:9, 9:5, 20:8, 14:5-8, 18:18, 35:7, 39:10, 52:9, 56:6, 66:2, 73:9, 87:3, 100:9-12, 105:7-8, 113:9, 131:7-8, 141:8-10, 150:4, 161:5, 167:3, 170:7, 173:9, 180:6, 185:6-11, 189:5, 190:6, 192:8-9, 201:8-11, 212:5-6, 216:9, 227:5-6, 234:5-7, 237:7-8, 253:7-8, 258:10, 260:6-7, 265:4-8, 270:9, 280:8, 281:5, 291:7, 298:9, 300:10, 320:5-6, 340:2-3, 346:8-9, 350:4, 356:3, 358:10, 367:6, 369:7-9, 379:7-11, 381:7, 387:7, 390:3, 392:6, 395:9, 400:7.

31. நற்றிணை, 8, 35, 65, 73, 101, 190, 208, 131, 234, 248, 260, 270, 281, 291, 300, 379.

32. குறுந்தொகை, 11, 15, 19, 34, 59, 73, 75, 80, 89, 91, 100, 128, 158, 163, 184, 166, 196, 199, 210, 238, 258, 260, 292, 293, 298, 328, 376, 393.

33. [illegible], 54, 57, 56, 59, 61, 176-179.

34. கலித்தொகை, 60:1-5, 104:1-5, 2:1-7, 25:1-5, 26:1-7, 27:24, 52:5-6, 89:2, 100:7-8, 103:15,25, 104:8-15, 105:9-19, 108:4, 119:3, 133:1-5.

35. மணவாளன், அ.அ., இந்திய இலக்கியம், கட்டுரை, தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை ஓர் அறிமுகம், டாக்டர் ச.வே. சுப்பிரமணியம் டாக்டர் நா.வே. வீராசாமி (பதி.), உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-20. 1975, ப.30.

36. தொல். பொருள். நச்., நூற்பா 1.

37. திருக்குறள் 52, 59.

38. புறநானூறு 191.

39. மதுரைக்காஞ்சி 205-237, புறநானூறு 7.

40. பதிற்றுப்பத்து 81:20-24.

41. புறநானூறு 6:21-24.

42. பெரியகருப்பன், இராம. (தமிழண்ணல்), ஒப்பு இலக்கிய அறிமுகம், மு.நூ., ப.57.

43. Mahaffy, Rev. J.P., A History of Greek literature, Volume 1, Part 1, Macmillan and Co., London, 1891, p.15.

44. Ibid., p.16.

45. Ibid., p.16.

46. Ibid., p.17.

47. Ibid., p.18.

48. Ibid., pp.23-25.

49. 1. Ibid., p.27.
    2. The Iliad Ancient Classics for English Readers Rev. Canon Collins (ed.) William Blackwood and Sons, Edinburgh and London 1870, Reprint 1880, p.8.

50. Mahaffy, Rev. J.P., Op.Cit., p.27.

51. Ibid., p.23.

52. The Iliad, Op.Cit., p.5.

53. Ibid., p.61.

54. The Iliad, Op.Cit., p.73.

55. Ibid., p.12.

56. "Nor this the time, nor the man with whom
By forest Oak or rock, like youth and maid
To hold light talk as youth and maid might hold
Better to dare the fight, and know at once
For whom the Vict'ry is decreed by Heaven"

- The Iliad, Op.Cit., p.128.

57. 1. மஹா பாரதம், கர்ண பர்வம், உ. வே. ம.வீ. ராமானுஜாசாரியர் (மொ.பெ.), சென்னை, 1923, பக்.431-433.

2. ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணம், பால காண்டம், [illegible] [illegible], சென்னை, 1942, பக்.711-717.

3. ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணம், யுத்த காண்டம், பண்டித நடேச சாஸ்திரி (மொ.பெ.), சென்னை, 1913.

4. கம்பராமாயணம்,வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் உரை, சென்னை, பாடல் 3033-3005.

58. The Odyssey, Ancient Classics for English Readers, Rev. W. Lucas Collins (Ed.), William Blackwood and Sons Edinburgh and London, 1870, Reprint, 1881, p.2.

59. Ibid., p.2.

60. Ibid., p.4.

61. Ibid., p.61.

62. [illegible], [illegible], [illegible], சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1977, பக்.95-97.

63. மே.கு மே.கு , பக்.98-99.

64. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., [illegible] காவிய காலம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை-14, இரண்டாம் பதிப்பு, 1962, பக்.70-71.

65. மே.கு , பக்.71-72.

66. The Iliad, Op.Cit., pp.61-62.

67. Ibid., p.55.

68. Ibid., p.55.

69. [illegible] ப 56.

70. Aristotle's theory of Poetry and Fine art
Translated with critical Notes by S.H. Butcher, Kalyani Publishers, New Delhi, 4th Indian Reprint, 1978, p.407.

71. Mahaffy, Rev. J.P., Op.Cit., p.236.

72. Ibid., p.236.

73. Ibid., p.238.

74. [illegible]. [illegible]., [illegible]. [illegible]., ப.66.

75. மேற்படி , ப.75.

76. The new Encyclopaedia Britannica Macropaedia, Helen Hemingway Benton Publisher, Printed in U.S.A. 1975, p.1051.

77. [illegible]. [illegible]., [illegible] ([illegible]). [illegible].
[illegible], [illegible]-1, 1961, ப.51.

78. மேற்படி , ப.52.

79. மேற்படி , பக்.53-54.

80. The new Encyclopaedia Britannica Macropaedia, Op.Cit., p.1066.

81. Ibid., p.1066.

82. Ibid., p.1066.

83. Ibid., p.1088.

84. Ibid., p.1058.

85. Ibid., p.1088.

86. [illegible]. [illegible]., [illegible], தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை-96,
1980, பக்.41-51.

87. Bowra, C.M., Heroic Poetry, Op.Cit., p.89.

88. Krishna Chaitanya, Ancient Jewish Literature, Orient Longmans, New Delhi, 1968, p.7.

89. Ibid., p.11.

90. Ibid., p.11.

91. Ibid., pp.12-13.

92. The new Encyclopaedia Britannica Macropaedia, Op.Cit., p.1089.

93. Ibid., p.1089.

94. Berriedale Keith, A., A History of Sanskrit Literature, Oxford at the Clarendon Press, 1928, p.4.

95. Rigveda Samhita, Volume II, Book I, Veda Pratishthana, New Delhi, 1977, Hymns 1:121.

96. தமிழண்ணல், ஊ., மு.நூ., ப.152.

97. Srinivasa Iyengar, P.T., History of the Tamils, Madras, 1929, p.51.

98. Ibid., p.51.

99. தொல்.பொருள். பேரா. உரை, நூற்பா 276.

100. சக்திவேல், சு., பண்டைத்தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகள், சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1977, ப.102.

101. பெரியகருப்பன், இராம., சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, மு.நூ.ப.298.

102. பரிபாடல், 1-5, 8-9, 13-15, 17-19, 21.

103. புறநானூறு, உ.வே.சா. (பதி.), ஏழாம் பதிப்பு, 1971,
மூவேந்தரும் சேர பாடல்கள் 267, 268.
சிற்றரசர்: 244, 282, 283, 286, 289, 306, 317, 321, 323, 328, 333, 334, 335, 337, 338, 340, 342, 344, 346, 347, 352, 353, 355, 357, 361, 362, 366, 370, 371, 373, 377, 379, 380, 383, 384, 387, 388, 390, 391, 393, 395, 396, 398, 399, 400.

104. Sanjeevi, N., A Critical Study of Purananuru: Unprinted thesis submitted for the M.Litt. Degree of the Madras University, 1962, p.5.

105. புறநானூறு, உ.வே.சா. (பதி.), 1971, பக்.21-62.

106. சிநாசம், அ.. புறத்திணை, பி.லெ. புக்., மதுரை, 1977, பக்.28-31.

107. புறநானூறு: வெட்சி: 257, 258, 262, 269, 297.
கரந்தை: 259-61, 263-65, 270, 286-87, 290-91, 298.
வஞ்சி: 4, 7, 16, 36, 41, 45-47, 57, 213, 392.
காஞ்சி: 71-73, 281, 293, 336-54, 356-60, 365-66.
நொச்சி: 109-11, 271-72, 299.
தும்பை: 62-63, 80, 87-90, 273-76, 283-84, 288, 294, 295, 300-304, 307, 309-11.
வாகை: 17, 18-23, 25, 26, 31, 33, 37, 42-44, 51-54, 61, 66, 76-79, 81-82, 86, 93-94, 98-100, 104, 125, 170, 174, 178-181, 251-252, 279, 285, 296, 305, 306, 308, 312-22, 324-35, 368-73.
பாடாண்: 2, 3, 5, 6, 8-15, 28-30, 32, 34, 35, 38-40, 48-50, 53, 56, 58-60, 64, 67-70, 91, 92, 95-97, 101-103, 105-108, 122-24, 126-42, 148-69, 171-73, 175-77, 184, 198-212, 215, 216, 256, 367, 374, 400.
பொதுவியல்: 9, 24, 27, 65, 74, 75, 113-12, 182, 183, 185-95, 214, 217-22, 224-43, 245-50, 253-56, 280, 362-64.

வஞ்சிக்கை: 83-85
பெருந்தொகை: 143-47.

108. 1. தொல். பொருள். நச்., நூற்பா 80.
2. செயராமன், நா., சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை, பக்.288-2
3. உலகநாதன், பெ.சு., '[illegible]' (கட்டுரை), பதினோராவது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், 1979, பக்.122-125.
4. சந்திரன்,மு., 'புறநானூறு -பெருங்காஞ்சி' (கட்.), ப.258.
5. சொக்கலிங்கம், ந., 'குதிரைமறம்' (கட்.), ப.373.

109. வரதராசன், மு., நாகரிகம் (கட்டுரை), தமிழ் நெஞ்சம், ப.14.

110. இராமலிங்கனார், மா., தமிழ் மொழி இலக்கிய வரலாறு, மு.நூ., ப.151.

111. புறநானூறு, உ.வே.சா. (பதி.), சேரர் பாடல்கள்: 2, 5,8, 11, 17, 48, 50, 54, 62, 65, 153, 367, 368, 369, 398.
சோழர் பாடல்கள்: 4, 7, 10, 13, 16, 34, 43, 44, 45, 46, 58, 61, 67, 80, 377.
பாண்டியர் பாடல்கள்: 3, 6, 18, 21, 51, 56, 59, 184, 190, 367.
குறுநில மன்னர் பாடல்கள்: 81, 95, 96, 105, 121, 127, 137, 141, 148, 151, 152, 154, 157, 158, 162, 165, 166, 167, 168, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 200, 201, 205, 207, 209, 233, 239, 242, 359, 360, 366, 379, 381, 385, 391, 394, 395, 396, 398, 399.

இப்பாடல்களில் குறிக்கப்பெறும் இவர்கள் பெயர் அடங்கும்.

112. Kailasapathy, K., Tamil Heroic Poetry, Op.Cit., p.226.

113. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், அ., பதிற்றுப்பத்துச் சொற்பொழிவுகள், [illegible], [illegible], சென்னை-1, 1955, ப.1.

114. தொல். பொருள். நச். உரை, நூற்பா 80.

115. சஞ்சீவி, ந., சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1973, பக்.319-320.

116. ஞானசம்பந்தன், அ.ச., '[illegible] பத்து' பதிற்றுப்பத்துச் சொற்பொழிவுகள், மு.நூ., ப.145.

117. தண்டாயுதம், இரா., சங்க இலக்கியம் (எட்டுத்தொகை), தமிழ்ப் புத்தகாலயம், 1970, ப.372.

118. பதிற்றுப்பத்து, 62:8-10.

119. மாணிக்கம், வ.சுப., பதிற்றுப்பத்தில் பாரி மகள், சிந்தனைக்களங்கள், மு.நூ., ப.133.

120. பதிற்றுப்பத்து, 14:15, 24:11, 38:10, 42:7, 55:1, 65:10, 88:36.

121. ஞானசம்பந்தன், அ.ச., '[illegible] பத்து', பதிற்றுப்பத்துச் சொற்பொழிவுகள், மு.நூ., ப.130.

122. பதிற்றுப்பத்து, 61. 7-10, 85:11-13.

123. மாணிக்கம், வ.சுப., சிந்தனைக் களங்கள், மு.நூ., பக்.162-164.

124. [illegible], [illegible], [illegible], பாரி நிலையம், சென்னை-1, 1978, ப.18.

125. மேலது , ப.19.

126. மேலது , பாடல்கள் 838, 1355-1358, 1387, 1408-1410, 1430, 1455, 1475, 1492.

127. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., இலக்கிய மணிமாலை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை-5, மூன்றாம் பதிப்பு, 1964, ப.30.

128. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள், பாரிநிலையம், சென்னை-1, 1959, ப.153.

129. புறத்திரட்டு, 1332, 133, 1344, 1369.

130. ஷை , 5, 601, 1470.

131. தொல். பொருள். பேரா. உரை, நூற்பா 549.

132. தொல். பொருள். நச். உரை, நூற்பா 67.

133. அருணாசலம், மு.. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. பத்தாம் நூற்றாண்டு, காந்தி வித்தியாலயம், திருச்சிற்றம்பலம், 1972, ப.131.

134. சீவக சிந்தாமணி, 978-984, பெருங்கதை 32:5).58, மணிமேகலை, 4:42-50.

135. அருணாசலம், மு., 'புறத்திணை இலக்கண ஆராய்ச்சி' (கட்டுரை தமிழியற் காட்சி) (A Glimpse of Tamilology) V.Sp. Manickam (Ed.), The Academy of Tamil Scholars of Tamil Nadu, Tiruchirappalli, 1968, pp.8-9.

136. புறநானூறு, 214.

137. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில் காவிய காலம், மு.நூ., ப.295.

138. ஷை பக்.307-311.

139. Radhakrishnan, Indian Philosophy, Muirhead Library of Philosophy, New York, 1977, pp.480-481.

* * *

இயல் ௯

புறத்திணைப் புலவர்கள்

புறத்திணைப் புலவர்கள்

சங்கத்தொகை நூல்களின் பாடல்கள் 2379 என்றும், இவற்றுள் அகத்திணைக்குரியன 1864 என்றும், புறத்திணைக்குரியன 515 என்றும் அறிஞர் தமிழண்ணல் காட்டுவர்.[1] இவ்வெண்ணிக்கையில் பதிகங்களையும், கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களை நீக்கி, முழுமையாகக் கிடைப்பன 495 என்பது அவரே கூறும் செய்தியாகும்.[2] காமாட்சி அறிஞர் சதீசு அவர்கள் சங்க அகப்பாடல்களைப் பாடியோர் முந்நூற்று எழுவரென்றும், புறப்பாடல் பாடியோர் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், அகம், புறம் இரண்டும் பாடியோர் அறுபத்தெழுவர் என்றும் கணக்கிட்டுக் காட்டுவர்.[3] இக்கணக்கின்படி, புறப்பொருளை மட்டும் பாடியோரும், அகப்பொருள், புறப்பொருள் இரண்டும் பாடியோரும், சேர்ந்த எண்பது புலவர் நூற்றி அறுபத்தவர் புறத்திணை பற்றிப் பாடியுள்ளனர் என அறியலாம். இவருள் முப்பதின்மரை மட்டும் தேர்ந்து ஆய்கிறது. இம்முப்பதின்மரில் ஒரு பாடல் பாடிய கையர் புலத்துறையாரும், ஐம்பத்தெட்டுப் புறப்பாடல்களைப் பாடிய ஔவையும் உள்ளனர். புறத்திணைச் சிறப்பு மிக்க நல்ல பாடல்களைப் பாடியவர்கள் இப்புலவர்கள் என்ற அடிப்படையிலேயே, இம்முப்பதின்மர் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். ஏனையோர் பாடல்கள் ஈண்டு ஆராயப்படாவிடினும், அவற்றுள் பல ஒப்பீடுகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அன்னோரின் நெஞ்சை யீர்த்த தொடர்கள், படிக்க இன்புறத்தகும் உவமைகள், பாடுவோரின் நெஞ்சச் செறிவையும் தெளிவையும் எடுத்துக் காட்டும் பாங்குகள், அரிய கருத்துகள், உயர்ந்த உணர்ச்சிகள், விழுமிய கற்பனைகள் ஆகியவற்றைக் காட்டும் பாடல்களைப் பாடியோர் இம்முப்பதின்மர். பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ, நெய்தல் கார்க்கியார், நெய்தல் தத்தனார், மடல் பாடிய மாதங்கீரனார், வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார் என அகத்திணைகளையும் துறைகளையும் பாடிப் புகழ் பெற்ற புலவர்களைப் போல வெட்சி பாடினார், வஞ்சி பாடினார், தொகைநிலை பாடினார், இயன்மொழி பாடினார் எனப் புறத்திணையாலும், துறையாலும்

பெயர்பெற்ற புலவர் இவர். எனவே புறத்திணை நன்னாகனார் எனப் புறத்திணையின் பாடாண்திணை ஒன்றையே பாடிய புலவர் பெயர் பெற்றனார். காமக் கண்ணிப் பசலையை அரசரை காமக் ஒழுக்கம் பற்றிப் பாடிப் பெயர் பெற்ற புலவர் என [illegible] நூல் உண்டு என்பர் பேராசிரியர் ஔவை அறிஞர் துரைகள்.[4]

புறத்திணை_வேற்றுமைச்_சிறப்பு

வெட்சி முதலிய ஏழு திணைகளும், உரிப்பொருள் பற்றிய குறிப்பு இருப்பினும் அத்திணை பற்றிய பாடல் புறநானூற்றில் இல்லை. எனினும் ஏழு திணைகள் புறநானூற்றின் அடிக்குறிப்புகள் காட்டும் முறையில் சிறப்புடைய பாடல்களைப் பெற்றுள்ளன.

வெட்சித்திணை - ஐந்து பாடல்கள்
வஞ்சித்திணை - பதினொரு பாடல்கள்
தும்பைத்திணை - இருபத்தேழு பாடல்கள்
வாகைத்திணை - எழுபத்தேழு பாடல்கள்
காஞ்சித்திணை - ஐம்பத்தொரு பாடல்கள்
பாடாண்திணை - நூற்று நாற்பத்தி ஒன்பது பாடல்கள்

இவையன்றித் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பெறாத பிற திணைப்பெயர்களாகக் காட்டப் பெறும் பாடல்கள் வருமாறு:

கரந்தைத்திணை - பன்னிரண்டு பாடல்கள்
நொச்சித்திணை - ஆறு பாடல்கள்
பொதுவியல் திணை - எழுபது பாடல்கள்
கைக்கிளைத் திணை - மூன்று பாடல்கள்
பெருந்திணை - ஐந்து பாடல்கள்

திணைகளில் பாடாண் திணையே மிகுதியான பாடல் பெற்றுள்ளது. எனவே, [illegible] ஐம்பத்தொரு பாடல்களைக் கொண்டதாக உள்ளது. புறநானூற்றில்

பாடல்கள், புலவர் புரவலர் வரலாறு, கடவுள் வணக்கம், அறத்தின் பெருமை, இம்மை மறுமை, நால் வருணத்தவர் இயல்புகள், வேந்தரைச் சார்ந்த செய்திகள், வீரச் சிறப்பு, இல்லறம், துறவறம், அமைச்சியல், வன்மை முதலாகிய அரும் பண்புகள் கையறுநிலை, நட்பு, கல்விப்பயன், நீர்நிலை பேணுதல், மானமாண்பு, பல்வகை நிலையாமை, அருளுடைமை, அவாவின் கேடு, இல்லை கூறல், உழவு, நன்றியறிதல், கொடுங்கோன்மையின் தீமை, நலத்தின் பெருமை, மகவினால் வரும் குறை கொலையொடு பகை, நல்லோர் இணக்கம், சுற்றம் தழுவுதல், கற்பின் திறம், மக்கட்பேற்றின் மாண்பு, தாபதநிலை ஆகிய பலவகைச் செய்திகளைக் கூறுகின்றன எனச் செப்புகின்றார் அறிஞர் உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள்.[5] ஆகவே இப்புறத்திணை இலக்கியம் அக்கால வாழ்வினை நன்கு காட்டும் ஒரு தொகை நூல் எனலாம். 'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்'[6] என்பது அக்காலக் கோட்பாடாதலின், புறநானூறு ஒரு மக்கள் இலக்கியமாகக் கருத வேண்டியிருப்பினும், மன்னர்களைப் பாடுங்கால் அவரால் நாடு படும் அவல நிலைகளும் இப்பாடல்களின்வழி அறியப்படுகின்றன. பாடாண்திணையும் இயன்மொழித்துறையும் மிகுதியாயுள்ள நிலை கொண்டு, புரவலர் போற்றப்பட்ட நிலையையும், புரவலரிடம் பரிசில் பெற்றுச் சிறந்த புலவர் நிலையையும் அறியலாம். அறிஞர் மு. வரதராசனார்,

> எனவே, புலவர் அரசர்க்கு இருந்த பெரிய ஆதரவைக் கண்டோம். ஒரு புலவர் உணவுக்குப் போராடும் தேவையில் காலம் கழிக்காமல் எங்கும் சென்று புலமை தேடி வந்த நாளில். இறுதி அவர் தம் வாழ்வின் பெருமை உணர்ந்த புரவலர் சிலர் பெரும் பொருள் நல்கியும் ஆதரவளித்தும் காத்தும் வள்ளல்கள் இன்றி ஈந்த உதவிகள் எண்ணில. இந்தப் புலவரால் நமக்கு விளையும் நன்மையை உணர ஆற்றலின்றி வரவு செலவு நோக்கில் பயனின்மை கருதிப் புலவரைப் புறக்கணித்த பொதுமக்களின் வழிக் கதை[7]

என்று கூறுவர். இக்காரணங்களால் ஏற்பட்ட வறுமைக்குரிய நிலையில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பழுமரம் தேடும் பறவை போலப் பரிசில் நல்கவல்ல புரவலரை நாடிச் சென்றனர். பெரும் பெரும் பரிசில் தந்தவர்களும், நாடெல்லாம் கொடுத்தவர்களும் அரியவையே அளித்தவர்களும், இருந்த அற்றைத் தமிழகத்தில், பரிசில் நீட்டித்தவர்களும், இகழ்ந்தவர்களும், அடுத்த தலைவரும் இருந்தமையைப் புறநானூறு காட்டுகிறது. இத்தகைய புரவலர்களின் குணங்களை விளக்கும் இப்புறத்திணை நூலின் சிறப்புகள் எண்ண அடங்காதன. நாடாளும் மன்னர்களைப் புலவர்கள் தம் நீதியால் வளர்த்தனர் என்றோ, தமிழ் மொழி பற்றின் அடிப்படையில் புலவர்களை வேந்தர்கள் போற்றினர் என்றோ இப்புறத்திணைப் பாடல்களைக் கொண்டு முடிவு கட்டுதல் அரிதன்று. புலவர் கிளையும் வேந்தர் கிளையும் உயிர் கலந்த நட்புணர்ச்சியோடு பழகியுள்ளனர். இத்தகையவர்களைத் தவிர்த்த புலவர் பலரும் வேந்தர் பலரும், அக்காலத்திருந்திருக்கின்றனர். சில வேந்தர்கள், புலவர்களைப் போற்றவும், அவர்களுக்கு வேண்டும் பொருளை வழங்கவும் செய்திலர். வேந்தர் தம்மை ஒருவர் புகழின் மேம்பட வேண்டுமென்ற ஆசையும்; புலவராற் பாடப்பெறும் புகழ் பலரைச் சென்றடைய வேண்டுமென்ற வேட்கையும், புலவரைப் போற்றுதல் அறமாதலின் இம்மை வாழ்வில் புகழோடு மறுமையில் சிறப்பும் கிடைக்குமென்ற நோக்கமும் இவ்வேந்தர் புலவரைப் போற்றற்குரிய காரணங்கள் எனலாம். இருங்கோவேள் முன்னோர் கழாத்தலையாரை இகழ்ந்தமையால் அவன் அரையம் கெட்டதென்பர் கபிலர்.[8] இளவிச்சிக்கோ புலவர்க்கு அடுத்த தலைவனாதலின் அவன் மலையைப் பாடார் என்பர் பெருந்தலைச் சாத்தனார்.[9] தாமப்பல் கண்ணனாரிடம் தவறாக நடந்த சோழன்மகன் மாவளத்தான் தான் நாணுகின்றான்.[10] இவற்றின் வழியெல்லாம், அக்காலத்தில் புலவர்க்கிருந்த மதிப்பு புலனாகின்றது. கபிலரால், பரணரால், முடமோசியாரால் பாடப்படுதல் பெருமை என நினைத்த அவ்வுலகம். அடுத்த ஒரு நாட்டின் எல்லைக்கோடுகளைப் பாதுகாத்தற்குரிய மறவர்களின் திறத்தை அறத்தின் வழிநின்ற காலை பாதுகாத்த இப்புறத்திணை இலக்கியம். எயிற்புறத்தெருத்தலும், வஞ்சியும், தொகைநிலையும், உழிஞையும் என மறக்களம்

வீரர்களின் மறநிலையைப் போற்றிப் புகழ்ந்த வழிவழி வளர்கின்ற நயங்களை வளர்த்தன. இப்புறத்திணைப் பாடல்கள். வீரமிக்க வேந்தர்களிடம் அன்பும் அருளுமாகிய ஈர உணர்வுகளும் மங்காதவாறு அவர்களை கொடைப் பண்பைத் தூண்டி வளர்த்தன இப்புறத்திணைப் பாடல்கள். வாழ்வின் உண்மையை ஆய்ந்த சிந்தனையும், அறம், பொருள், யாக்கை என்பன நிலையாத அழியும் நிலையில் நிலைத்த பொருள் குறித்த சிந்தனைத் தேடலும் புறத்திணை இலக்கியமே வழங்குகிறது. இறையுணர்வையும், சமய நம்பிக்கையையும், தோற்றுவிப்பதற்கும் வளர்ப்பதற்கும் துணை செய்ததும் புறத்திணை இலக்கியமே. இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாகப் பண்டைக் காலத் தமிழக வரலாற்றையும் சமூக நிலையையும் இன்று நம்முன் காட்டும் ஆடியாகப் பொலிவது புறத்திணை இலக்கியம். அகப்பாடல்களின் இடை உள்ளேயும், இவற்றை நேர்முகமாக மயக்கமின்றிச் சித்திரிப்பன புறத்திணைப் பாடல்களாகும். வெட்சிப் பறந்தலையும், வாகைப் பறந்தலையும், தலையாலங்கானமும், திருப்போர்ப் புறமும், கோவலூரும் காட்டும் களக் காட்சிகளையும், போர் விளைவுகளையும் சங்ககாலப் புறப்பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. மன்னர்களின் வரலாற்றைப் புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் முழுமையாகக் காட்டாவிடினும், அவர்கள் வாழ்வின் அருஞ்செயல்களைக் காட்டாமலில்லை. பழங்கால வாழ்வியற் சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியன பற்றியெல்லாம் செய்திகளைத் தொகுப்பதற்கு இப்பாடல்கள் பெரிதும் துணை செய்வன. புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும், பிற்காலத்தில் தோன்றிய பலவகை இலக்கியங்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. களவழி நாற்பதும், கலிங்கத்துப் பரணியும், பிள்ளைத் தமிழும், உலாக்களும், மெய்க்கீர்த்திகளும், தோன்றுவதற்கு இவற்றின் அடியே காரணமென்பதில் ஐயமில்லை. இன்றும் மக்களிடையே தோன்றும் வீர வெறி உரைகட்கும், வாழ்த்துகள் பாராட்டுகட்கும், கல்விச் செருக்கால் பிறந்த செற்றம் நிலைகட்கும், பழந் தமிழ்ப் புறத்திணைப் பாடல்களே அடிப்படை உணர்வை அளிப்பனவாயுள்ளன. முதுகு காட்டல், வாகை சூடல், கோட்டை கட்டுதல், கோட்டை விடுதல், கப்பம் கட்டுதல் ஆகிய இன்றைய வழக்காறுகளாக இன்று மக்கள் பேச்சில் புறத்திணையின்

வாழ்வைக் காட்டுகின்றன. ஆகவே போர்முறைகள் மாறியும், முடியரசுகள் மறைந்தும், கொடை வழக்கங்கள் குன்றியும், ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் புறத்திணைகள் மறைதல் இல்லை. இத்திணைகட்கு அடிப்படையான, உரிப்பொருளைக் குறிக்கத்தகும், மண்ணாசையும், பிறர் பொருளைக் கவரும் எண்ணமும், ஒருவரை ஒருவர் அடக்கும் தொல்லைகளும், இனச்சண்டைகளும், மதக் கலவரங்களும், சாதிப் பகைகளும், [illegible] உணர்வுகளும், ஆக்கிரமிப்புகளும், போர்ப்பகையும், காத்திறமும், பிறர்க்குதவும் ஈரப் பண்புகளும் சமூக அமைப்பில் மாறிப் போகாதவையாகும். மக்கள் இனம் உள்ளவரை இவ்வுணர்ச்சிகள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும். ஆகவே புறத்திணைகளின் வாழ்வு முடிந்ததில்லை. இத்திணைகள் அமையும் பாடற்கேற்ற நிகழ்ச்சிகள் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றன. அவற்றை மனந்தோயக் கண்டு பாடும் வழக்கம் பண்டுபோல் இன்று மிகுதியாக இல்லை. அவை சிறுகதைகளாகவும், புதினமாகவும், வேறு இலக்கிய வகைகளில் பிறப்பெடுக்கின்றன. தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களாகவும், காப்பியங்களாகவும் தோன்றும் நிலை இப்போது குறைவாக உள்ளது. அறவே அழிந்துபோகாத இப்புறத்திணைக் கவிதை உணர்வை வரும் புதியவர் பாடலால் வளர்ப்பர். இப்புறத்திணைக் கவிதை வரலாற்றுக் கூறுகளைக் காட்டுவதாகவும், இலக்கியப் பயிர் வளர்ப்பதாகவும், மொழிநடையைச் செப்பமுறுத்துவதாகவும் நற்பண்பு கற்பிப்பதாகவும் அமையும்.

அரிசில் கிழார்

அரிசில் கிழார் அகத்திணையில் ஒரு பாடலும் புறத்திணையில் பதினேழு பாடல்களும் பாடியவர்.[11] பதிற்றுப்பத்தில் எட்டாம் பத்தாகப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை இப்புலவர் பாடியுள்ளார். புறநானூற்றில் இப்புலவர் பெருமகன், பேகனையும், அதியமான் எழினியையும், பெயர் அறியா மறவர் சிலரையும் பாடியுள்ளார்.[12] இரும்பொறையோடு எழினி போர்புரிதற்கு முன் சேரனது படை வலிமையை எடுத்துக் கூறி அப்போர் முயற்சியைத் தவிர்க்குமாறு இப்புலவர் எழினிக்கு

அறிவுறுத்தியிருக்கிறார்.[13] எயினர் பொதுவே மாட்டியல் கையறுநிலைத் துறையில் நேர் பாடும் புறப்பாடல் நடுகல்லுடைய மறவரை நமக்குக் காட்டுகின்றன.[14] எயினின் நிரப்பாக் கற்றோர் நீத்த கவி போல அவன் நாடு கைவிற்றன. பிறிதொரு உறுவன் வீழ்ந்திட்டு உட்கடப்போல் பகைவர் வருகைக்கு ஒருவன் அருவினைக் கூற்றுவன் கொண்டான் எல்லை தூங்கி விழாவில் நிரைக் கவரும்.[15] நடுகல்பட்ட வீரன் உடலைப் பேய் தீண்டாது மகளிர் காக்கும் மரபுரைத்த பேரும் புறப்பாட்டு அக்கால வீரர்களின் நிலைச் சடங்குகளைக் காட்டுகின்றன. வேந்தனைக் காக்கும் முயற்சியில் இறந்துபட்ட வீரனின் புண்ணைப் பேய் தொடாதவாறு, வீட்டின் இறப்பில் இரவந்தழையையும், வேம்பிலையும் செருகி, யாழும் பிற இசைக்கருவிகளும் ஒலிக்க, வெண்சிறுகடுகிறைத்து, ஆம்பல் குழல் ஊதி, மணியடித்து அகில் முதலிய புகைகொண்டு காப்போமாக எனத் தலைவி தோழியை வேண்டுவதாகப் பாடுவர். வேந்தனைப் பாதுகாக்கும் வீரர் குடியின் சிறப்பும் பழங்காலந்தொட்டு வரும் பேய் பற்றிய அச்சமும், புகையைச் செலுத்தி, ஒலி செய்து பேய்வரவைத் தடுக்க முடியுமெனக் கருதும் நம்பிக்கையும் இப்பாட்டால் விளங்கும்.[16] மற்றொரு பாட்டில் தலைவன் படைமடம் படாமையும், கொடை மடம் படுகின்றமையையும் ஒருசேரக் காட்டுவர்.[17] நெடுவேள் மார்பு புகுந்தவற்றை மகிழ்ந்தவன் தன்னிடம் வந்த இரவலர்க்குக் காப்பைத் தீரா வறத் தர நேர்ந்ததே என நாணுகிறான். தலைவனின் வள்ளன்மையை மிகுத்துக் காட்டும் நிகழ்ச்சி பிற்காலப் பாடல்கள் பலவற்றில் மேலும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன. [illegible] இரு தும்பைத் திணைப் பாடல்கள், தமையன்மாரைக் கொன்றவரைப் பழிதீர்க்கத் துடிக்கும் வீரர் இருவர் பற்றியன.[18]

நெருந லெல்லை நீயெறிந்தோன் றம்பி
அகல்பெய் குன்றியிற் சுழலும் கண்ணன்
பேரூ ரட்ட கள்ளிற்
கோரிற் கோயிற் றேருமா னின்னே [19]

என அருமைகளால் வீரன் ஒருவன் வர்ணிக்கப்படுகிறான். அகலிற் பெய்த குன்றிமணி போலச் சுழலும் கண்கள் என்னும் உவமை சினமிகுதியால் சிவந்திருக்கும் வீரனின் கண்-

கருத்துப் பொருத்தமான உவமையாகும். வீட்டிற்குள்ளே புகுந்த கள்வனைத் தேடுவார் போல உன்னைத் தேடுகிறான் என்பது பகைவர்க்கும் நெஞ்சில் வேகம், தேடும் முயற்சி குறிப்பற்ற நக்க காட்டும். "எம்முன் தம்பியோர் தம்மொடு ஒராங்கு நாணைச் செய்தல் அமர்" என்பதால் போர்க்களத்திலும் நம்பப்பட்ட உறவு-களும் பகையுணர்ச்சிக்கும் இடந்தர என்பது விளங்கும். பகைவரை மாய்ப்பேன் என்று கூறாது, என் ஐயனைக் கொன்றவனை நாளை கொல்வேன் என்பது, போர்க்களத்திலும் தனிப்பகை உணர்வு நிலவியதற்குச் சான்றாகும். பலர் கொல்லப்பட்ட போரை அடுக்கிய போர் வீரன் ஒருவன் நெஞ்சம் தன் உடன்பிறந்தானின் இறப்பிற்கு அதிகம் அடிப்பதில் வியப்பில்லை. மகனைக் கொன்றவனைக் கதிர் மறைவதற்குள் கொல்வதாகக் கூறுகின்ற அரசனின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி போன்றதே இவை. மறக்குடி மகளை மகிழ வைக்கும் வீரம் உரை செய்யும் பாக்கில், தம்முனைக் கொன்ற ஒருவனைப் பெறுக பேசுவர் இப்புலவர்.[20] மறக்குடி மகளிர் தந்தையும், உடன்பிறந்தோர்களும், வேந்தர்க்கு மண்கொடை மற்றும் போர்புரிந்த போரில் இறந்தோரின் பிணக்குவியலை வைக்கோற்போராகவும், களிற்றுயானைகளை எருது-களாகவும் கொண்டு வாழ்வு செய்தனர் என்கிறார் அரிசில் கிழார்.[21] வேந்தர்க்கும் அஞ்சாத மறக்குடியின் தலைவனை இவ்வாறு இணைந்து நம்பப்படும் பேதைகள் ஒரு சமுதாயத்தின் வீர உணர்வு வாடாதிருக்க வேண்டும் என்பது புலவரின் குறிக்கோளாகும். கபிலர், பரணர் பெருங்குன்றூர் கிழார் போல அரிசில்கிழாரும் மன்னன் பேகன் வாழ்க்கையை ஒழுங்கு செய்யப் பாடியுள்ளார்.[22] 'நீ அருளல் வேண்டுகேம். நின்னைப் பிரிந்து வருந்தும் மனைவியை மகிழ்வித்த நின் நெடுந்தேர் ஏறிப் புகுக' என்று இறைஞ்ச வேண்டுவோம். தகடூர் வேந்தன் அதிகனையும், மற்றும் வேந்தரையும் வென்ற பெருஞ்சேரலாதனை இப்புலவர் எட்டாம் பத்தில் பாடியதற்காக, அவ்வேந்தன் அரச பதவியையும், அரண்மனைச் செல்வங்களையும் அளித்துக் கொடுப்ப, இவர் அவ்வேந்தனையே அரசாளச் செய்து தான் அமைச்சுப் பணி புரிந்தார் எனப் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகம் கூறுகிறது.[23] பகைகொண்டு பெயரும் பாம்பு போலவும், மடங்கல் தீயைப்போலவும் பகைவரை வருத்தும் ஆற்றலுடையவன் என இ-

வேந்தனைப் புகழ்வர் அரிசிலார்.[24] "காவிரி யன்ன செல்வன் வையத்துப் புகழுறச் செல்க" என்றும் இச்சேர வேந்தனை இவர் விளித்துப் போற்றுவர்.[25] இப்புலவர் பெருமையின் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலொன்றில் அரிய செய்தி ஒன்று காணப்படுகிறது. 'நின் கேள்வியும் வேள்வியும் புகல்வதற்கேயாம் கூறு பாக் கியப்புற்றிலேன்' என்று கூறும் புலவர்,

முழுவரித் தொகுத்த நரம்பு நாளை
வல்லமை மாண்பும் வன் மெய்யும்
தெவ்வரும் யானைத் தலையொடு போர்க்கொல
வேறுபடு நயந்தனைப் பெயராக்
குறிஞ்சி பெருமழைப் பழுவ யாறே[26]

என்ற கூற்று பெரியோர் கருத்துத் தக்க செய்தியாகும். புரோகிதன் தன் தொழிற்குரிய சான்றாண்மைப் பண்புகளைப் பெறாத நிலையில் அவனைத் தவநெறிக் கண் செலுத்தப்படுத்தியதாக இச்செய்யுட்பகுதி காட்டுகிறது. புரோகிதனை நல்வெறிப் படுத்தவல்ல தமிழ் வேந்தன் இருந்தான் என்பதையும், அறிவு, ஒழுக்கம், தெய்வ உணர்வு முதலியவற்றில் தமிழ் வேந்தர் இயல்பாகவே சிறந்திருந்தனர் என்பதையும் இப்பகுதி காட்டுகிறது. ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகத்தில் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை தன் அமைச்சனாக மையூர் கிழானைப் புரோகிதனின் அறிவுடையவனாகச் செய்த சிறப்பு உண்டு.[27] இச்செய்தியோடு, 'போர் முகத்துக் கூறும் புறப்பொருள் நிலையமைத்த பல்லுடைய வேத நாவின் இல்லை' என்ற கருத்தமைப்புடைச் சிறுவெண்டேரையார் புறநானூற்றில் கூறுவதையும் காண, அறமும் அறிவும், அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகும் ஒழுக்க நெறியும் படைத்த தமிழர் நற்றிறத்தை விளக்குவதை அறியப்படும்.[28] ஆரியர் அறநெறி வேறு, தமிழர் அறநெறி வேறு எனத் தெரிவிக்கும் அரிய பகுதிகள் இவை. 'அந்தணா! எழுதாத வாய்மொழியாக விளங்கும் நம் வேதத்தில் இச்செய்தி உண்டோ?' எனப் பெண் ஒருத்தி கேட்பதாகக் குறுந்தொகை காட்டும் செய்தி இவற்றுடன் எண்ணத்தக்கது.[29]

அரிசில் கிழார் தும்பைத்திணையில் குதிரைமறம், தானைமறம் ஆகிய துறைகளையும், காஞ்சித்திணையில், கையறுநிலை, தொடாக்காஞ்சி, மகட்பாற் காஞ்சி தாபதநிலை வாகைத்திணையில் சால்பு முல்லை ஆகிய துறைகளில் பாடியுள்ளார். அதிகனின் இறப்புக்கு இரங்கியும், பேகனுக்கு அறிவுரை கூறியும், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பலபடப் பாராட்டியும் இவர் பாடியுள்ளார் என்பதும் எண்ணத்தகும்.

ஆலத்தூர் கிழார்

ஆலத்தூர் கிழார் குறுந்தொகையில் இரண்டும், புறநானூற்றில் ஐந்தும் பாடியவர்.[30] நன்றியறிவு, இடித்துரைக்கும் மனவலி, வள்ளல்களின் இயல்பை வெளிக்காட்டும் அறிவு, போர்முறை விளக்குதல், பொருள்களின் இயற்கை நலனைப் புலப்படுத்தல் ஆகிய இவருடைய பாடல்கள் வழியாக அறியப்படுமென்பர் உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள்.[31]

ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ[32]

என்ற இப்புலவர் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்பால் தாம் கொண்ட நன்றியறிதலை அறம்போலச் சொல்வார். திருக்குறளிற் பயின்ற நெஞ்சம் இவருடையது என்பதை 'அறம்பாடிற்றே' என்ற தொடர் காட்டும்.[33] அக்காலத்தில் ஆன்முலை அறுத்தலும், மகளிர் கருச்சிதைத்தலும், குரவர்த் தப்புதலும் கொடுமைகளாகக் கருதப்பட்டன என்பதும், இவற்றிற்குக் கழுவாய் உண்டு என்பதும், செய்ந்நன்றி கொன்றவர்க்குக் கழுவாய் இல்லை என்பதும் இப்பாட்டாற் பெறப்பட்டன. பாணர்க்கும் பல வளமும் நல்கிய கிள்ளிவளவனைத் தாம் வாழ்க எனப் பாடாவிடின் ஞாயிறு தோன்றுதல் இலன் என்ற உணர்ச்சி மிக இவர் பாடுவர்.[34] மாமழை சொரியும்

[illegible] பலகாலும் கிள்ளிவளவன் வாழ்க என்பது இவர் வாழ்த்தாகும்.[35] இவ்வாறு வாழ்த்தும் இப்புலவர் கிள்ளிவளவன் அறமில்லாத போர்செய்ய முனைகையில் வாளா இருந்திலர். போர்க் குறிப்பில்லாத பகைவர் வேந்தனின் காவல் மரங்களைக் கிள்ளி வளவன் வெட்டி வீழ்த்தியபோது "[illegible]" என்று இடித்துக் கூறுகிறார்.[36] யாழ்ப்பாணன் ஒருவனை ஆற்றுப்படுத்தலில் அவன் உடுத்த உடையைப் பற்றி இவர் கூறுவது அரிய செய்தியாகும்.[37] "வேற்றிழை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅர்" எனப்படும் உடையினையும் அவன் அக்காலத்துக் கிழிந்த பகுதி தெரியாதவாறு தைத்து உடுத்தியிருக்கிறான் என்பர்.[38] சோழன் நலங்கிள்ளியின் சிறப்பினைப் பற்றி இவர் பாடும் பாடலில், அவ்வேந்தனின் படைப்பெருக்கமும், அப்படை செல்லுதற்காகும் கால நீட்சியையும் அருமையாகப் புனைவர்.[39] நலங்கிள்ளி கேட்டால் தம்மீது படையெடுப்பான் என அஞ்சிய வேந்தர் பலர், [illegible] போன்ற சங்கைக் கட்டுத் தம்மனையில் ஒரு புடை மாட்டியிருந்தனர். இனி அவர்கள் அதனை ஒலிப்பக் கேட்டு யாம் வருந்துவோம் என்பர் ஆலத்தூரார்.[40] இப்பாடல்கள் யாவும், சீறூர்த் தலைவன் ஒருவனின் குடிவன்மையையும், உயரிய நட்பையும் குறித்த இப்புலவர் பாடியுள்ள புறப்பாட்டு மிகச் சிறந்ததாகும். காட்டுப் பூனையின் கண்போல வெருண்ட பார்வையும், பெரிய தலையும், புலால் நாறும் வாயும் உடைய வேட்டைச் சிறார் வேலமரத்தின் முள்ளை அம்பின் முனையிற் செருகி வில்லில் வைத்துப் பதுங்கி வேலியின் அடியில் உறையும் காட்டெலியைக் குறிவைப்பர். இச்சிறார் வாழும் சீறூரின் இலைக்கறியும் முன்னாள் உண்ட பந்தரின் கீழே சிதறும் பகுதியைத் தின்ற [illegible] [illegible] மிகுந்த [illegible] கொண்டபோது வேறுபாடின்றிக் கிடைக்கும். அந்த [illegible] கொளுத்திய தீ விளக்கொளியில் பாணரோடு இருப்பான் வேந்தர்க்கு உற்றுழி உதவும் பண்பினன். வேந்தர்க்குப் போர் வரின் தானும் உயிர் நீக்கும் உயரிய நட்பினன். இவ்வாறு சீறூர்த் தலைவனை ஆலத்தூர் கிழார் பாடுவர்.[41] சிற்றூரின் இயல்பைச் சொற்படம் பிடிக்கும் திறன் இப்பாட்டில் காணத்தக்கது. [illegible] எளிமையும், அவ்வூர்த் தலைவனின் எளிமையும் கூறி இறுதியாக அவன் பண்-

புணர்ச்சியைக் காட்டுவதும் நயக்கத்தக்கது. இப்புலவர் பாடாண்திணையில் இயன்மொழித்துறையையும் பாணாற்றுப்படையையும் பாடியுள்ளார். கையறுநிலை, வல்லாண் முல்லை, [illegible] ஆகியன இவர் பாடிய பிற துறைகள்.

ஆவூர் மூலங்கிழார்

ஆவூர் மூலங்கிழார் அகநானூற்றில் மூன்று பாடல்களும், புறநானூற்றில் எட்டுப் பாடல்களும் பாடியவர்.[42] குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஒருகால் எம்முள்ளீர், எந்நாட்டீர் எனக் கேட்டமைக்கு விடையாக அவனது வளத் திறம், வேண்டியன விளைக்கும் ஆற்றல் ஆகியன கூறி,

> நின்னிழற் பிறந்து நின்னிழல் வளர்ந்த
> எம்மள வெவனோ ... ...[43]

எனக் கேட்பர். வானுலகில் வழங்குதலும் இரத்தலும் இல்லை. உனது நாட்டில் இவை உண்டு. ஆகவே வானுலகிற் பெறும் நுகர்ச்சியை உன்னிடம் பெறக்கூடும் எனப் பரிசிலர் கருதுவர் என்பர் இப்புலவர்.[44] பகைவருடைய முடிபுனைந்த பசும்பொன் கொண்டு அவன் தன் காலில் வீரக்கழல் செய்து கொண்ட வீரச்செயலை இவர் போற்றுவர்.[45] 'காண்பார்க்கு எளியனாகுக' என்பது வளவனுக்கு இவர் விடுத்த வேண்டுகோளாகும்.[46] வளவனின் சோணாடு ஒரு பிடி படியும் சிறிய இடம் ஏழு களிற்றியானைகளுக்கு உணவாகும் அளவு விளைவு நல்கும் என்பர் இவர்.[47] சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் என்பான் நிகழ்த்திய பெருவேள்வியின் சிறப்பையும், அவனது கொடைத்திறத்தையும் மூலங்கிழார் ஒரு பாட்டிற் போற்றுவர். விண்ணந்தாயன் வேதத்தின் ஆறங்கமும் தேர்ந்த இருபத்தொரு வேள்வித்துறையும் குறைவின்றிச் செய்து முடித்தவன். எண் நாணப் பல வேட்டவன். மண் நாணப் புகழ் பரப்பியவன். நீர் நாண வேள்வியில் நெய் வழங்கியவன். இவ்வந்தணன் பால் பெற்ற பரிசு கொண்டு நான் மிக மகிழ்வோடு வாழ்வேன் என்கிறார் மூலங்கிழார்.

பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்கும்
தண்புனற் படப்பை எம்மூ ராங்கண்
உண்டும் தின்றும் ஊர்ந்து மாடுகம்

என்பது உணர்ச்சி மிக்க புலவர் மொழி.[48] வைதிக நெறியுரைக்கும் வேள்விக் கோட்பாடு சங்ககாலத்தில் தமிழகத்தில் பரவியிருந்தமைக்கு இப்பாடல் சான்றாகும். மல்லி கிழான் காரியாதியின் கொடை வண்மை குறித்துப் புலவர் பாடியுள்ள பாடல் மிகச் சிறப்பானதாகும். பெருவேந்தர்களின் அரண்மனை வாயிலில் நீண்ட கால கண்ணொளி மழுங்க நின்று இரவில் பெறும் யானைப் பரிசிலை விட, மல்லிகிழானின் உடநாட்டில் கள்ளருந்திய பின் களா, துடரி, நாவல் புளிய பழங்களைத் தின்ற எப்பகுதியில் நசையினால் திரட்ட சோற்றைப் பனையோலையில் வைத்து உண்ணுதல் சாலச் சிறந்த பரிசிலாகும் என்பர்.[49] புலவரின் மான உணர்வு இப்பாட்டில் புலப்படும். ஆனால் காக்கப்பெற்ற நிலம் நாடுபுரம் யாவும் பரிசிலாகக் காத்திருக்கும் நிலையைப் புலவர் கூறியதால் அத்தகைய நிகழ்ச்சியும் பண்டைத் தமிழகத்தில் நடந்தது என்பதறியப்படும். பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன் என்ற குறுநில மன்னனை இவர் பாடுங்கால், அவன் இரவலர்க்கு இனியனாகவும், தன் படைஞர் பின்னிட்டால் அவர்க்கு அரணாக முன்னின்று நிற்கும் வலியனாகவும் இருக்கும் நிலையைக் குறிப்பர்.[50] பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், மருதனிளநாகனார், நக்கீரர், காரிக்கண்ணனார் போன்ற புலமைச் செல்வரால் போற்றப்பட்டவன். இவனை நாடிச் சென்ற மூலங்கிழார் அவனிடத்து விரைந்து பரிசில் பெற இயலாமை நினைந்து வருந்தினார்

ஒல்லுவ தொல்லு மென்றலும் யாவர்க்கும்
ஒல்லா தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும்
ஆள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே
ஒல்லா தொல்லு மென்றலு மொல்லுவ
தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும் வல்லே
இரப்போர் வாட்ட லன்றியும் புரப்போர்
புகழ்குறை படூஉம் வாயில் ...[51]

என்ற கொடைப்பண்பின் இலக்கணம் கூறி "நோயிலராக நின் புதல்வர்" என்று உள்ளம் கொதிக்க எள்ளற் குறிப்புடன் சொல்லி அகல்கிறார். வள்ளல்கள் காலந்தாழ்த்திப் பரிசு வழங்குதலும் வரிசையறியாமையும் புலவர் பலர் நெஞ்சை வாட்டியிருக்கின்றன. தம்புலமையின் நம்பிக்கையும், வேந்தர் தம்மைப் புரத்தல் கடன் என்னும் கொள்கையும் கொண்ட புலவர்க்குக் காலந்தாழ்த்திப் பரிசளித்தல் தம்மை இகழ்வதாகப் படுகின்றது என்பதை மூலங்கிழார் பாட்டு உணர்த்துகின்றது. ஆநிரை மீட்கும் கரந்தைப் போரில் பட்டு இறந்த வீரனின் இல்லம் நீரற்ற ஆற்றின் ஓடம் போலவும், தலையை மழித்த, அணிகலன் ஒழித்துக் கலம் நீத்த கைம்பெண் போலவும் பொலிவிழந்தது என உவமித்துக் கூறுவர்.[52] மற்றொரு பாட்டில் பகைவர் செறிந்த முனை வேலியிடப்படுவதைக் குறித்து மனைச் சுற்றுவேலை முள்வேலி என்பர்.[53]

மூலங்கிழார் இயன்மொழி, செவியறிவுறூஉ, பார்ப்பன வாகை, வல்லாண் முல்லை, பரிசில் கடாநிலை, தானைமறம், கையறுநிலை ஆகிய துறைகளில் பாடியுள்ளார். பார்ப்பன வாகைத்துறையாகப் புறநானூற்றில் இரண்டு பாடல்கள் உள்ளன. மற்றொரு பாட்டை மதுரை வேளாசான் பாடியுள்ளார். அப்பாட்டு பார்ப்பனன் தூதாகச் சென்று போர் தவிர்த்த வெற்றி கூறுவது.[54] மூலங்கிழாரின் பாடல் வேள்வி செய்யும் விண்ணந்தாயனின் பெருமை கூறுவது.

இடைக்குன்றூர் கிழார்

இவர் புறப்பொருள் மட்டும் பாடிய புலவருள் ஒருவர். இவர் புறநானூற்றில் நான்கு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.[55] தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஒருவனையே இவர் பாடியுள்ளார் என்பதும், அந்நான்கு பாடல்களும் புறநானூற்றில் வரிசையாக இடம் பெற்றுள்ளன என்பதும், அவை நான்கும் வாகைத்திணையின் அரச வாகைத் துறையின என்பதும் நோக்கத்தக்கன. நெடுஞ்செழியன் தன்னை இளையன் என்று எள்ளிக் கூறிய இருபெருவேந்தரையும் ஐம்பெரு வேளிரையும் எதிர்த்து நின்று பொருத தலையாலங்கானப் போர்க்காட்சி இப்புலவரால் நான்கு பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. 'ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும் உலகியல்பு; ஆனால் ஒருவன் தன்னொடு பொருத எழுவர் நல்வலம்

அடங்க வென்ற செய்தியைக் கேட்டிலையோ' என்பர் புலவர் வியப்புற.56 இளங்காளைப் போரில் போல அவன் மிகவும் இளைஞன் என்பதை இப்புலவர் மிகைபடக் கூறுவர். கிண்கிணி களைந்த, குடுமி நீக்க ஒள்ள தேர்க்கொடுஞ்சி பொலிய நிற்கும் செம்மல் பாலுண்ணுதல் விட்டு இன்றே சோறருந்தத் தொடங்கினான் என்பர். உடலளவில் இளையனாயினும், மனத்திண்மையில் பெரியன் என்பர். பகைவரை அட்டு ஒழித்த வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்திலன் என்பர். உழிஞை ஆளான் என்பதற்கும் பொருந்த.

மாணிழை மகளிர் நாணினர் கழியத்
தந்தை தம்மூ ராங்கண்
தெண்கிணை கறங்கச்சென் றாண்டட் டனனே[57]

எனப் புலவர் அவன் தொடர்ந்த படைவெற்றியைக் காட்டுவர். போர்க்கு முன்னர் நீராடுதல், மன்ற வேம்பின் ஒள்ளிய தளிர் மலைதல் ஆகிய செயல்களை இவர் குறிப்பிடுவர்.58 ஆலங்கானப் போரைப் பிறரும் பாடியுள்ளனர் எனினும், தொடர்ந்த பாடல்களில், இவரைப் போல் பிறர் பாடவில்லை என்பது கருதத்தக்கது.

உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்

புறநானூற்றில் பதின்மூன்று பாடல்களைப் பாடியவர் இவர்.59 ஏனைத் தொகை நூல்களில் இவருடைய பாடல்கள் இல்லை. 'திருந்துமொழி மோசி' எனப் பெருஞ்சித்திரனார் பாராட்டுவர்.60 சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளியையும், ஆய்வேளையும் இப்புலவர் பாடியுள்ளார். கிள்ளியின் களிறு மதம் பட்டுச் சேரன் கருவூர் புகுந்தபோது அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறையோடு வேண்மாடத்திருந்த முடமோசியார் சோழனை இன்னன் எனச் சேரனுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் வகையில் புறப்பாட்டொன்றைப் பாடியுள்ளார்.61 வளநீர் வேலி நாடு கிழவோன் ஆகிய சோழனின் யானை மயங்கிய பாகரை மீறி மதம்பட்டது; அவன் நோயிலனாகப் பெயர்க எனப் புலவர் கூறுதல் வழியாக அவன் படைக் குறிப்பறிவன் என்பதைப் புலப்படுத்துவர்.62 மோசியார் ஆய் அண்டிரனைப் பாடும் பாடல்களில், கற்பனை-

பாற்றலும் உணர்ச்சியும் புதிய இலக்கிய உத்திகளும் புலப்படுகின்றன. வானம் அடங்க மீனாகப் பூத்துக் கருமையின்றி வெள்ளிதாக இருப்பினும் அம்மீன்களின் நிறைய உள்ளன ஆய் கொடுத்த யானைகள் என்பர். "நின் நாட்டு இளம்பிடி ஒரு சூல்.பத்தீனுமோ" என்றும் "களிறுமிக வுடைய இக்காடு அண்டிரன் குன்றம் பாடின கொல்லோ" என்றும் அவன் யானைப்பரிசில் வழங்கும் சிறப்பை வியந்து போற்றுவர்.[63]

வடதிசை யதுவே வான்றோ யிமயம்
தென்றிசை யாஅய்குடி யின்றாயிற்
பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலை யுலகே[64]

வடதிசை இமயமும் தென்திசை ஆய்குடியும் நிலப்பாரத்தைச் சமன் செய்கின்றன. இவ்வேளில் உலகம் கீழ் மேலாகக் கெடும் என்பதை புலவர் புகலுவர். அறத்தைப் பிறரைப் போல் மறுமைக்கு விலைப்படுத்துவோன் இலன் ஆய் என்பதை இவரே போற்றுவர்.[65] 'களிறும், மாவும், புரவியும், தேரும் பெறுதற்காக வந்திலேன்; நின்னைக் காண வந்தேன்' என்பதை இவரே அன்பு நெகிழ்வர்.[66] இப்புலவர் உணர்ச்சி மிக்கவர். முன்னமே நினைந்து செய்ய வேண்டிய ஆய் வள்ளலை இப்போது நினைந்த என் உள்ளம் ஆழ்க; என் நா போழ்க; பிறர் புகழ் கூறக் கேட்ட என் செவி பாழூர்க் கிணறைத் தூர்க என்று பாடும் இவர் மற்றொரு பாட்டில்,

நின்னின் வறுவி தாகிய வுலகத்து
நிலவன் மாரோ புலவர் துன்னிப்
பெரிய வோதினுஞ் சிறிய வுணராப்
பீடின்று பெருகிய திருவிற்
பாடின் மன்னரைப் பாடன்மா ரெமரே[67]

என்று கூறியதற்கேற்ப ஆயைக் கண்டு போற்றிய பின்னர் இவர் வேறு எவரையும் பாடியிருக்க மாட்டார் எனக் கருத இடமுண்டு. ஆய் இறந்துபட அக்கால வானத்தில் வெற்றி நிகழ்வாக இடியேறு முழங்குகின்றன. மோசியார் இந்திரன் கோயில் முரசம் ஆய்வள்ளலின் வருகை குறித்து முழங்குகிறது எனத் தற்குறிப்பேற்றம் செய்கிறார்.[68] இவருடைய 374ஆம் புறப்பாட்டு கபிலரின் எட்டாம் புறப்பாட்டையும்,

133ஆம் புறப்பாட்டு நெடும்பல்லியத்தனாரின் 64ஆம் புறப்பாட்டையும், 135ஆம் புறப்பாட்டு பதிற்றுப்பத்தில் கபிலர் ஏழாம் பத்தின் முதல் பாட்டையும் கருத்தளவில் ஒத்திருக்கக் காணலாம். இவர் பாடிய பாடல்கள் பலவும் பாடாண் திணைக்குரியன.

உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்

புறநானூற்றில் பத்து பாடல்களைப் பாடியவர் இப்புலவர்.[69] இவர் உறையூர் அரசர்க்கு நீதிநெறிகளை அறிவுறுத்தும் 'முதுகண்'ணாக இருந்திருக்கக் கூடுமென்பர் டாக்டர் உ.வே. சா. அவர்கள்.[70] இக்கருத்திற்குப் பொருந்தும் வகையில் இவர் நலங்கிள்ளியைப் பற்றிப் பாடியுள்ள நான்கு பாடல்களில் மூன்று முதுமொழிக் காஞ்சித் துறைக்குரியனவாக உள்ளன.[71] நிலையாமையைக் காட்டி இப்புலவர் நிலைத்த புகழ் படைக்கப் புலவர்க்கு ஈதல் வேண்டும் என்பர்.[72]

புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவன் ஏவா வான ஊர்தி
எய்துப என்பதஞ் செய்வினை முடித்தெனக்
கேட்ப எந்தை சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி[73]

என்று கூறி வேந்தனைப் புலவர்க்கு நல்லவை கொடுக்கத் தூண்டுவார். திங்கள் உலகில் உயிர்கள் தோன்றுதலையும் இறத்தலையும் வளர்தலையும் தேய்தலையும் காட்டும் வகையில் உள்ளதென எடுத்துரைத்து, வருந்தி வந்தோர்க்கு அருளுக என்பார்.[74] உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலர்; அவருள் இடம்பெறுக என்று வேந்தனைப் புகழ் வேட்கைக்குரியவனாக ஆக்குவர் இப்புலவர்.[75] செல்வத்தின் பயன் அறம், பொருள் இன்பம் மூன்றும் செய்தலாகும் என அறிவுறுத்தினார் இப்புலவர்.[76]

பாண்முற்றுக நின் நாண்மகிழ் இருக்கை
பாண்முற்று ஒழிந்த பின்றை மகளிர்
தோண்முற்றுக நின் சாந்துபுலர் அகலம்[77]

என்பதும் இவர் அறிவுரை. மக்கள் பலரோடு அரசர் வாழ்தலை அறக்கேடாக நினையாத சங்ககாலப் புலவர் ஒருவரின் அறிவுரை இவ்வாறு அமைவதில் வியப்பில்லை. சமய நூல்கள் காட்டும் நிலையாமைக்கும், சங்கத்தின் பாடல்கள் காட்டும் நிலையாமைக்கும் வேறுபாடுண்டு. உலக நிலையாமை உணர்ந்தும் எச்சமய நெறியும், அதனின்றும் விடுபட்டுப் பற்றை ஒழிக்கவும், நல்வினை நாடவும் கூறும். ஆனால் புறப் பாடல்கள் நிலையாமையை உணர்ந்த நிலையில் பாணர் புலவர்க்கு வறுமை நீங்க நல்கவும், வாழ்க்கையை நன்கு அனுபவிக்கவும் கூறும்.

கோடியர் நீர்மை போல முறைமுறை
ஆடுநர் கழியுமிவ் வுலகத்துக் கூடிய
நகைப்புற னாகநின் சுற்றம்
இசைப்புற னாகநீ யோம்பிய பொருளே[78]

என்பது போன்ற அறிவுரை அக்காலத்தில் அரசர்க்கே பொருந்துவது. மன்னரையே அச்சாகக் கொண்டு இயங்கிய சங்ககாலப் புறத்திணைத்தோர் எல்லா விதத்தில் செல்வச் செழிப்புடையதாக இல்லை என்பதை இவர் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. எனினும் புலவர்கள் எல்லா நேரத்திலும் வேந்தரால் புரக்கப்பட்டனர். அந்நிலையில் கொடுத்தவரையும் சீராட்டியவரையும் கண்டு செல்கின்ற புலவர், அக்காலப் பகுதியில் சிறார் வாழ்க்கை முறையைப் பாடுகின்றார். இத்தகைய பகுதிகள் குறைவே. முரஞ்சியூர் சாத்தனாரும், வேந்தர்கள் வரிசை தராததால் சிறப்பு பெருக்குடைய ஒரு வள்ளலைப் பாடுகிறார். பதினைந்து அகவையுடைய அப்பாட்டின் அத்தலைவனின் பார்ப்புறவைப் பதிவுக்குடி அகவல் விளக்கி இரண்டே அடிகளில் அவனைப் போற்றினர்.[79] நல்லிசையின் பெயரைக் குறித்ததுபோல இத்தலைவனின் பெயரையும் இப்பாட்டில் புலவர் குறிக்கவில்லை. ஆகவே படையுடைய பெருவேந்தர்க்கிருந்த ஒரு பெருமதிப்பும் போற்றுதலும், வையகத்தில் அக்காலத்தில் இல்லை, என்பது தெளிவுபடும். பெருவேந்தர்க்கிருந்த புகழை, இயல்பாகச் சுரக்கும் அளித்த வள்ளியைப் பாடி, முல்லை போலும் குறுநில மன்னர் தம் சிறப்புத் தன்மையால் பெற்றிருந்தனர் என்பதும் உன்னத் தக்கதாகும்.

ஐயூர்முடவனார்

அகத்திணையில் ஒரு பாடலும் புறத்திணையில் நான்கு பாடல்களும் பாடியவர் இவர்.[80] பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியைக் குறித்த இவர் பாடலையில், அவ்வேந்தன் "தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறாஅன்" என்பர்.[81] மூவேந்தரும் தனித்தனியே நாட்டாட்சி செய்ததும், சேர, சோழ, பாண்டிநாடுகள் என்னும் பிரிவுகள் இருந்திருப்பினும், தமிழ்நாடு என்ற மொழியடிப்படையில் வழக்கும் பெற்றிருந்தமையும், தமிழ்நாட்டைத் 'தமிழ்' என்ற ஒருபெயரால் குறித்தமையும் இப்பாட்டால் அறியப்படுகின்றன. தாமான் தோன்றிக் கோனைக் குறித்த இவர் பாடியுள்ள பாடல் இவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்பைத் தருகின்றது. இப்பாட்டில் தன்னைக் கிணைவனாகக் காட்டுவர் இப்புலவர். கிணைப்பறையின் வார் அற்ற கண் கிழிந்த போன நிலையில் அதைப் புதுப்பித்துக் கொண்ட கிணைவன், காலந்தாழ்த்துமெனக் கிணைப்பறையும் தெய்வத்திற்கும் வழிபாடு செய்யாது தோன்றிக் கோனை அடைந்த செற்ற வறுமைச் செல்வதற்குரிய பகடொன்றே யான் வேண்டுவல எனக் கேட்க அவன் உடனே பல நிலங்களை ஊர்தியோடு நல்கினான் என இப்பாட்டுக் கூறுவர்.[82] கிள்ளி வளவனையன்றிப் பிறர் முகம் நோக்கேன் என்றிருந்த புலவர், தோன்றிக்கோனை,

> அறவர் அறவன் மறவர் மறவன்
> மள்ளர் மள்ளன் தொல்லோர் மருகன்[83]

என்று போற்றுகின்றார். கிள்ளிவளவன் பால் இவர் கொண்டிருந்த அன்பு அளப்பரியது. கிள்ளிவளவன் இறப்பிற்கு வருந்திய இவர், கிள்ளி வளவனை அடக்கம் செய்தற்குத் தாழி செய்யும் குயவனை நோக்கிக் கூறியதாக அமைந்த பாடல் அவ்வேந்தனிடம் இவர் கொண்ட அன்பிற்குச் சான்றாகும். வளவன் புகழுக்குத் தக்க தாழி செய்ய வேண்டுமாயின், நிலவுலகை ஆழியாகவும், மேருமலையை மத்திரமாகவும் கொள்ள வேண்டுமென இப்புலவர் பாடுவர்.[84] கிள்ளி வளவனையும் தோன்றிக்கோனையும்

கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியையும் பாடியுள்ள ஐயூர் முடவனார், வேந்தனுக்குத் துணையாய் நின்ற சீறூர் பெயரறியாத் தலைவனையும் ஒரு பாட்டில் போற்றுகிறார்.[85] அரச வாகைத் துறைப் பாடலும், வல்லாண்முல்லை, பரிசில்கடாநிலைத் துறைகள் இவரால் பாடப்பெற்றுள்ளன.

ஔவையார்

ஔவையார் புறத்தில் முப்பத்து மூன்று பாடல்களும் அகத்தில் இருபத்தாறு பாடல்களும் பாடியவர்.[86] ஔவையின் புறப்பாடல்களில் இருபத்திரண்டு பாடல்கள் அதியமானையும் மூன்று பாடல்கள் பொகுட்டெழினியையும் குறிப்பன.[87] பரிசில் நீட்டித்த அதியனைக் "கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி தன்னறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்"[88] என்று புலமைச் செருக்குத் தோன்ற இடித்துரை சொன்ன ஔவை பின்பு அதியனையே பலபடப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அதியமான் மகன் வெற்றியையும் இவர் போற்றுகிறார்.[89] இரு தலைமுறையின் போர் வெற்றியைப் பாடும் வாய்ப்பும் பெற்றவர் இவர். நெல்லிக்கனிக் கொடையும், ஔவை என்ற பெயரில் பிற்காலத்தில் தோன்றிய புலவர்களும், சங்ககால ஔவையாரை பிற்கால ஔவையார்களிலிருந்து பிரித்து எண்ணாமையும், ஔவையார் மிக நெடிய காலம் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்பட்டமைக்குக் காரணங்களாகும். ஔவை சிறப்பாக நின்ற நாடும் பாங்கில் பகைவரை நோக்கிக் கூறுவனவாக மூன்று பாடல்கள் உள்ளன.[90] வைகல் எண்டேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த காலன்னன், முழவுத்தோள் என்னை என்பன ஔவை அதியனின் உடல்வலி குறித்த வழங்கும் உவமைத் தொடர்கள்.[91] மறப்புலி, ஞாயிறு, பெருமிதப்பகடு என அதியனைப் பலவற்றோடும் உவமித்து அவனது வீரச் சால்பை விளக்குவர்.[92]

நீல மணிமிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே ...[93]

என்பது ஔவையின் வாழ்த்தியல். தெய்வம் போல வாழ்க என்ற வாழ்த்தியல் புதுமையும், புராண நிகழ்ச்சியை இலக்கியப் படுத்திய செயலும் இவர்க்குரியன.

வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில் புலவர் பாடும் தம் புலமையை எளிமையாக் குறித்ததில்லை. "எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே"[94] என்ற செருக்குறப் பாடிய ஔவை அதியனின் அன்பிலாக் கொடைமையின் மிகவும் ஈடுபட்டு, 'யாழோடும் குழலோடும் இசையும் ஒத்திராத புதல்வரின் மழலை தந்தையர்க்கு உவகை செய்தல் போல என்வாய்ச் சொற்கள் அதியனை இன்புறுத்துகின்றன' என்கிறார்.[95] அதியனின் பகைவர்களை அச்சுறுத்தக் குறிப்பில் ஔவையார் மிகவும் நாத்திறம் உடையர். அதியனோடு போரிட்ட பகைவர் அழிவு பெற்றுத் துறக்கம் செல்வர் என்ற பாடல், "வாள் போழ்ந்தடக்கலும் உய்ந்தனர்" என்பார்.[96] 'இவ்வே பீலியணிந்து' எனத் தொடங்கும் ஔவையின் புறப்பாட்டு பழித்தது போலப் புகழ்ந்தது என்பர் புறநானூற்று உரையாசிரியர்.[97] இடைவிடாத போர் புரிந்த நிலையில், அதியமான் படையுதவி வேண்டி ஔவையாரைத் தொண்டைமானிடம் தூது அனுப்பிய செய்தியைக் குறிப்பதாகவே தோன்றுகின்றது இப்பாட்டு. இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன், உண்டாயின் பதங்கொடுத்து இல்லாயின் உடனுண்பவன், சிறுகள் பெறினே எமக்கீயும் மன் ஆகிய தொடர்கள் அதியனுக்கும் வறுமையுண்டு என்பதைக் காட்டுவன. மலையமான் திருமுடிக்காரியுடனும், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையுடனும் மாறுபாடுடையவன், புதல்வனைக் காண வந்தபோதும் செருச்சினம் மாறாத செங்கண்ணன், தொண்டைமானிடம் படை உதவி வேண்டி ஔவையை அனுப்ப, அவனிடமும், படையுதவி வேண்டும் பாடுவதான நேர்ப்பொருள் ஒன்றும் வகையில் இப்பாடல் நோக்கப்பட வேண்டும். பாட்டின் திணை பாடாண் என்பதையும், துறை வாள்மங்கலம் என்பதையும் மறத்தல் கூடாது. 'பெரும்பகை தாங்கும் வேல்' என்னும் தொல்காப்பிய வாகைத்திணைத் துறைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இப்பாடலை இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் காட்டியுள்ளனர்.[98] தலைவன், அஞ்சான், எம்கோமான் என்ற அதியனை வெளிப்படவே புகழ்ந்த பெரும் பாட்டில் பழித்தது போலப் புகழ்ந்ததாகத் தோன்றவே இல்லை. ஆகவே இப்பாடலைப் படையுதவி வேண்டியனுப்பிய தூதுப் பொருளாகக் கொள வேண்டும். பொகுட்டெழினி பிறந்ததையும், வளர்ந்த பின் அதியனுக்குப் போர்த்தலைவனாகச் "கடுமறத்தியாத்த தேமாக்கள்" போல விளங்கியதையும் ஔவையார் பாடினர்.[99] பொகுட்டெழினி

வேல் கண்ட மகளிர் கை பசந்த தொடியெறிந்த நெல்வயிர்க் கொண்டார் எனப் பாடுவர் இம்மூதாட்டி.100 வேலே, களிறே, மாவே என வேறுவகையும் தோன்ற அதியன் செய்த போர்களை அழகுற நாடகக் காட்சி போல நயம்படக் கூறுவர்.101 இவ்வாறு நாடகக் காட்சி போலக் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் பாங்கு இவருடைய அகப்பாடல்களின் சிறப்பான பண்பாகும். அப்படியே புறப் பாடல் சிலவற்றைத் தன்னுடைய கூற்றாகப் பாடாது பிறர் கூற்றாகப் பாடிச் செல்லுதலை அறியலாம். "அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்" எனத் தொடங்கும் பாடலில் அதியனின் முன்னோர் கரும்புப் பயிரை முதன்முதல் பிற நிலத்திலிருந்து தமிழகம் கொண்டு வந்த செய்தி கூறப்படும்.102 "எழுபொழில் நாட்டத் தொழாஅத் தாயம்" என்ற அடியிற் குறிக்கப்படுவது எழுநாடுகளை அன்று எனக் கூறும் அறிஞர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் கி.பி.500 முதல் கி.பி.700க்குள் தோன்றியதாகக் கருதப்படும் மானசாரம் என்னும் நூல் குறிக்கும் அரசத் தகுதிகளில் ஏழனைக் குறிக்கும் சொல்லே எழுபொழில் என்பர்.103 அதியமான் சேரர் வழியினன் என்பதை அவன் பனம்பூ மாலையை அணிபவன் என்ற குறிப்பு புலப்படுத்தும். இருபெரு வேந்தரையும் ஐம்பெரு வேளிரையும் ஆக ஏழரசரையும் வென்று மேம்பட்ட புகழினைப் பேரரசர் தமக்குரியதாகக் கூறும் ஒரு மரபு தமிழிலுண்டு. இவ்வடிப்படையில் அமைந்த புறநானூற்றுப் பழைய உரையே இவ்வடிக்குப் பொருந்துவதாகும்.104 "இன்றும் பரணன் பாடினன் மற்கொல்" என்ற கருத்தமைந்த பாடல் கிடைக்கவில்லை. 'கொல்' என்ற ஐயப் பொருளையுடைய அசைச்சொல்லும், பரணரின் பாடல் கிடைக்காமையும் அதியனைப் பரணர் பாடியிருக்க வாய்ப்பில்லை என்ற ஐயவுணர்வைத் தோற்றுவிக்கின்றன. பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்தைப் பாடிய பரணரும், எட்டாம் பத்திற்குரிய தலைவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையால் வெல்லப்பட்ட அதியனும் சமகாலத்தவராக இருத்தல் இயலாது என்பர் அறிஞர்.105 எவ்வாறாயினும் "பரணன் பாடினன்" என்னும் தொடர் ஔவைக்குப் பரணரின் புலமையிலிருந்த பற்றை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. பகைத்தொட்டோடு வேல்கை மலையும் பிணைத்துக் கூறும் பாடலைப் புறத்திணை

வழக்கை ஔவையார் குறிப்பர்.[106] அதியன் இறப்புக் குறித்துக் கையறுநிலையாக ஔவை பாடிய பல பாடல்கள் அப்புலவரின் நெஞ்ச உணர்ச்சியைக் காட்டுவன.[107] "அவனைப்பிரிந்து கழிக்கிற காலையும் மாலையும் இனி இல்லையாகுக; இனி, யான் வாழும் நாளும் இல்லையாகுக" என்பது அவரின் உணர்ச்சியுரை.[108]

என்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே
அம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந் தானிற்குமன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே
அருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுரீஇ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொன் னுண்டேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற்
சென்று வீழ்ந்தன் றவன்
அருநிறத் தியங்கிய வேலே[109]

ஔவையின்பால் அதியன் காட்டிய அன்பும் பரிவும் புலப்படுத்தும் பாட்டுப் பகுதியிது. அதியனை ஔவை 'எந்தை' என இப்பாட்டிற் போற்றுவர். மக்களின் மழலை பெற்றோர்க்கு இன்பம் செய்வது போல, என் சொற்கள் அதியனை இன்புறுத்தின என வேறொரு பாட்டிற் கூறியதும் எண்ணற்குரியது. அதியன் மார்பில் வேல் பாய்ந்து இறந்தான் என்னும் செய்தி புலவரின் அவலக் கற்பனையில் அழகிய உருவம் பெற்றுள்ளது. பாணர் மண்டையிலும், புலவர் நாவிலும் பாய்ந்தது அவ்வேல் என்ற கொடையாளனை இழந்து தவிக்கும் நிலை பாடப்பெறுகின்றது. ஔவையார் தமிழ் வேந்தர் மூவரும் ஒற்றுமையாய் வாழ வேண்டுமென்ற விருப்பமுடையவர் என்பதை "நாகத்தன்ன பாகார் மண்டிலம்" என்ற தொடக்கப் புறப்பாடல் காட்டுகின்றது.[110] முத்தீப் போல வேந்தர் ஒருங்கு வீற்றிருந்ததைக் கண்டு உள்ளம் நெகிழ்ந்த அவர்க்கு நல்வினை அல்லது புணை பிறிதில்லை என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.[111]

ஔவையின் உவமைகள் நுட்பம் சான்றன. அதியன் போர் நுணுக்கம் அறிந்தவன் என்பதற்கு வைகல் எண்டேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த காலையும்,

யானையைத் தன் இடமறிந்து ஈர்க்கும் கராத்தையும் உவமை செய்வர்.[112] சிறார்க்கு வேடிக்கைப் பொருளாகவும் பகைவர்க்கு அச்சப்பொருளாகவும் விளங்கும் களிறு போல அதியன் இரவலர்க்கு இனியனாகவும், ஒன்னார்க்கு இன்னானாகவும் அமைந்தான் என்பர்.[113] அதியமான் பரிசில் நல்கல் உறுதி என்பதற்கு யானை கோட்டிடை வைத்த கவளத்தை உவமைப்படுத்தினர்.[114] அதியமானைக் களை நீக்கும் பொருட்டெழுகையில் திங்கள் முயன்று யாத்த தேர் அச்சு என்பர்.[115] எத்திசைச் செல்லினும் தம்போலும் புலவர்க்குச் சோறு கிடைக்கும் என்பதற்கு மரங்கொல் தச்சன் கைவல்ல சிறுவர் மழுவுடன் புகுந்த காட்டினை உவமையாக்குவர்.[116] வேந்தனை வேல் மழை வந்து தாக்காது காக்கும் தகைமையாளனை உறைப்புழி ஓலையென்பர்.[117] இரவலர்க்கு ஈரமும், பகைவர்க்கு வீரமும் செய்யும் அதியனை வேட்டுக்கொள் எயிறு பிழந்த வேட்டாக்கான் உள்ளத் திறப்பிற் செருக்குக் கிடக்கும் வெவ்கோலுக்கு நிகரென்பர்.[118] இவ்வுவமைகளிலிருந்து ஒரு பொருளின் இரு வேறு பண்புகளுக்கு அதியனின் கொடைமடத்தையும் படைச்செருக்கையும் உவமையாக்கும் ஔவையின் திட்பம் புலப்படும்.

ஔவையின் பாடல்களில் அவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புகளைத் தேடுதல் பயனில் முயற்சியாகும். "முட்டுவேன் கொல், தாக்குவேன் கொல்"[119] என்ற பாத்திரத்திற்குத் தக்கவாறு உணர்ச்சியோடு பாடும் ஔவையின் பாடல்களில் அவரது தன் வாழ்க்கைக்குரியவற்றைப் பிரித்துக் காணுமாறில்லை.

வெள்ளை வெள்யாட்டுச் செச்சை போலத்
தன்னோ ரன்ன இளைய ரிருப்பப்
பலர்மீது நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக்
கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பித்
தூ வெள் ளறுவை போர்ப்பித் திலதே[120]

என்ற பாடும் புறப்பாடல் மறக்குடி மகளொருத்தி கூற்றாகப் பாடியது. இப்பாடலையும், தன்னை விறலியாக வைத்துப் பாடும் பாடல்களையும் கருதி ஆராய்ந்தால், அப்பாடல்களைப் பாத்திரக் கூற்றாக அமைத்துப் பாடும் பண்பு

புறப்பாடல் திணைத்திறம் உள்ளமை உணரலாம். அகப்பாடல்களுக்கே உரிய புலனெறி வழக்கங்கள் சில ஔவையாரின் புறப்பாடல்களிலும் பயின்றமை இப்பாடல்களால் அறியப்படும். இவ்வுண்மை நன்குணர்ந்த உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள்,

> தம்முடைய கற்றாக்கஷ்டத்தில் பாடியிருந்ததுபோல விறலி முதலியவர்களின் கூற்றுக்களாகவும் நேர் பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றில் பிற பாக்களிலும் காணப்படும். ஆனால் ஔவையார் தம்மைக் கொண்டு இவரை விறலி முதலியவர்களாக நினைந்து விரைந்து முருகு செய்த விருந்து மரபன்று; தம்மைப் பாடுதல் கவிதைமேலைக் கொள்ளுதல் முறை; பிற புலவர்கள் பாடலில் இம்முறை காணப்படும்[121]

என்று கூறுவர். ஔவையின் அகப்பாடல்கள் பல பெருந்திணைக்குரியன என்பர் வ.சுப. மாணிக்கனார்.[122] அகப்பாடல்களில் ஔவை படைத்த பாத்திரங்கள் மிகுந்த உணர்ச்சி நிரம்பியவர்கள். அதனால் அப்பாடல்கள் பெருந்திணையைத் தோற்றம் செய்கின்றன. புறப்பாடல்களிலும் இவ்வகை உணர்ச்சி மிகுதியே காணப்படுகின்றது. ஆகவே ஔவையார் நன்மையும் தீமையும் கண்டு கலங்கித் துடிக்கும் உணர்ச்சி மனத்தினர் என அறியலாம்.

ஔவையார் தாம் வாழும் சூழலைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கவிக்க வல்லவர் என்பதும் இவரது புலமைத்திறனால் மிகக் கவினுடைத்தும், அறிஞர் மு. வரதராசனார் போற்றுவர்.[123] இத்தகைய பண்புகள் இவரது புறப்பாடல்களிலும் புலனாகின்றன. முதிர்ப் பாசியின் உடை, திருமாவளவ புரவு, மத்திரம் மரபின் மட்டு, அமிழ்தின மரபின் வல்வில், வெள்ளி வெள்ளியம் என அடுத்தடுத்த ஒரு பாடல் பயிலும் தொடர்கள் சிறப்புகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.[124] ஔவையாரின் புறப்பாடல் நடையை ஆராய்ந்த தமிழண்ணல் அவர்கள்,

> ஔவையாரின் 33 புறப்பாடல்களில் 22 பாடல்கள் யாற்றொழுக்குக் கட்டமைப்பின. 11 பாடல்கள் புட்டுவல் தன்மையின[125]

என்று கூறுவர். இதிலிருந்து ஔவையார் தன் மனத்தைத் தேர்ந்த ஒரு பொருளை ஒரு குறித்த நடையில் வெளிப்படுத்தும் பண்பினர் என்பதையும், கருத்தோடு பாட்டின் வடிவு பற்றியும் எண்ணியவர் என்பதையும் அறியலாம்.

ஔவையார் பாடாண்திணையிலேயே மிகுதியாகப் பாடியுள்ளார். அடுத்து இன்மொழித்துறைப் பாடல்கள் மிகுதி. அடுத்த மிகுதியாகப் பாடியுள்ள பாடல்கள் வாகைத்திணையில் அரசவாகைத் துறைக்குரியவை. இன்மொழியும் அரசவாகையுமே தாம் விரும்பும் புறத்திணைத் தலைவரின் புகழ் மேம்பாட்டை உரைக்க ஏற்றவை என்பதால் ஔவையின் பாடல்கள் மிகுதியும் இவற்றுக்குரியனவாக அமைந்திருக்கின்றன என முடிவு செய்யலாம்.

கணியன் பூங்குன்றனார்

கணியன் பூங்குன்றனார் நற்றிணையில் ஒரு பாடலும், புறநானூற்றில் ஒரு பாடலும் பாடியவர்.[126] எவ்வேந்தனையும் எத்தலைவனையும் பாடாத புலவர் இவர். ஒருவரைப் போற்றுதலும் ஒருவரை இகழ்தலும் பொருளற்ற செயல்கள் என எண்ணியவர் இப்புலமைச் சான்றோர். செய்த வினைக்கேற்ப இன்பமும் துன்பமும் வரும் என்ற கொள்கையால் பிறர் அதற்குக் காரணமாகார் என்று மொழிவர் இக்கவிஞர்.

நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோ லாருயிர்
முறைவழிப் படூஉம் ... ...[127]

என்ற சிறப்புமிகு கருத்து போரே புறத்திணை, வீரமே பெருமித வாழ்வு எனக் கருதும் உலகில் மாறுபட்ட ஒரு சிந்தனையாகும். சங்ககாலப் புறத்திணைப் பாடல்கள் பலவும், வேந்தரின் வெற்றி வீரங்களையும் கொடைப் பண்பையும் புகழும் பாங்கினவாக அமைதல், வீரநிலைக் கால வழிவந்த சமூக வாழ்வின் காரணமாகும். அக்கால வளர்ச்சியில், சமூகத்தில் உடலாலும் உணர்ச்சியாலும் புரிந்த செயல்களுக்கு மேலாக உள்ளத்தாலும் அறிவாலும் ஆற்ற வேண்டிய செயல்களையும், பொறி புலன்கள், வினை, பிறவி, உயிர் வரவும் போக்கும் வாழ்வின் முற்பட்ட நிலை, பிற்பட்ட நிலை ஆகிய-

மற்றையும் என்பதன் வழி தமக்குத் தோன்றிய ஆழ்ந்த எண்ணங்களைப் பொருண்மொழிக் காஞ்சித் துறையில் புலவர்கள் தந்தனர். போரில் வீரப்புகழும் ஏற்பட்ட ஒரு சலிப்பும், அதன் காரணமாகத் தோன்றிய ஒரு நிலையாமை உணர்வும் இத்தகைய பாடல்கள் தோன்றக் காரணமாகும். வீரநிலைக் காலச் சமூகத்தைத் திசை திருப்பியவையாக இத்தகு சிந்தனைகளை எண்ண இடமுண்டு. தொடக்கத்தில் இத்தகைய கருத்துக்கள் பெற்ற வெற்றி தொடர்ந்து தோன்றிய நீதி நூல்கள் பலவற்றிற்கு அடித்தளமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். கணியன் பூங்குன்றனார், பக்குடுக்கை நன்கணியார் ஆகிய இருவரும் கணியர் என்பது கருதத்தக்கதாகும்.

கபிலர்

கபிலர் அகத்திலும் புறத்திலுமாக இருநூற்று முப்பத்து நான்கு பாடல்கள் பாடியவர்.[128] இவற்றுள் புறத்திணைக்குரியன புறநானூற்றில் இருபத்தெட்டும் பதிற்றுப்பத்தில் ஒரு பத்துமாகும். நக்கீரர், பொருந்தில் இளங்கீரனார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், பெருங்குன்றூர் கிழார் ஆகிய புலவர் பெருமக்களால் பாடப் பட்டவர் கபிலர்.[129] இவர் வேள்பாரியோடு உயிர்கலந்த கேண்மையுடையவர். பாரியுடன் வாழ்ந்து, பாரியிறந்த பின் அவன் மகளிர் மணம் செய்விக்கும் கடமை மேற்கொண்டு, பின்பு வடக்கிருந்து பாரியை நினைந்து உயிர்துறந்த புலனழுக்கற்ற அந்தணாளர் இவர். பறம்புமலை வளத்தை இவர் மிகச் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார். கோடுதோறும் இழியும் அருவிகள்; பெய்யிற் பெய்யாதாயினும் விளையும் வளங்கள்; சிறியிலை வெதிரின் நெல்லும், தீஞ்சுளைப் பலவும், கொழுங்கொடி வள்ளியும், ஓரி பாய்ந்த தேனும், மலிந்த மலைப் பகுதிகள்; மைம்மீன் புகையினும் தூமம் தோன்றினும், தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி ஓடினும் வளங்குன்றா நல்லியல் உடையது பறம்பு எனப் புகழ்ந்தார்.[130] இவ்வளவு வளங்களுக்கும் அவன் கோல் செம்மையே காரணமென்பார்.[131] அவன் இறந்த பிறகு அந்நாள் திங்களைய ஒலம் கேட்டது; பறம்பு நிலையும் அவரையும் காக்கும் செல்வ நிலம் வறுமையுற்றது; போரெதிர்ந்த வந்த வேந்தரின் பொலம்படைக் கலிமாவைக் குன்றேறி எண்ணிய மகளிர் இப்போது

ஈத்திலைக் குப்பைமேறி உப்பு வண்டிகளின் ஒழுகை எண்ணுவர் என்று பறம்புற்ற வறுமைக்கிரங்குவர்.[132] பாரி உலகமே ஊட்டும் மாரி போன்றவன் என்பர்.[133] பாடுவோர்க்குத் தன்னையும் குன்றையும் ஒருங்களிக்கும் வள்ளல் என்பர்.[134] வாளால் அவன் நாட்டைப் பெறுதலரிது; யாழும் விறலியருமாகச் சென்று பாடி அதனால் நாடும் குன்றும் பெறலாம் என்பர்.[135] பாரி மகளிர்க்கு மணம் செய்விக்கும் முயற்சியில் இருங்கோவேளிடம் சென்று "ஊரை இரவலர்க்கும் தேரை முல்லைக்கும் ஈந்த பாரியின் மகளிர் இவர்கள்; யான் இவர்களின் தந்தைக்குத் தோழன்; இப்போது இவர் என் மகளிர்" என்று கூறும் கபிலர், இருங்கோவேளின் புகழையும் பாடுகிறார்.[13] அந்நிலையில் அவ்வேந்தன் வடபுலத்தே இருடி கோத்திர மரபில் வந்தவன் என்று கூறுகிறார்.[137] தமிழ் வேளிர் குலத்துப் பிறந்தவனை அவ்வாறு கபிலர் கூறும் காரணம் விளங்கவில்லை. சூரிய மரபு, சந்திர மரபு, அக்கினி மரபு என்று சொல்லிக் கொள்வதில் ஒரு பெருமை என்னும் மனநிலை ஏற்பட்டிருந்திருக்கிறது. பேரதிகாரமும், பெருஞ்செல்வமும் உடைய அரசர் தம் முன்னோர் மற்றோரின் முன்னோர்போல எளிய மக்களென்று சொல்வதை விரும்பவில்லை. தம்மையும் மற்றோர் போலும் இயல்பான மக்கட் பிறவிகள் எனக் கருதிற்றிலர். இத்தகைய மன நிலையே "[illegible]"[138] என்று, பாடச் செய்தது. மன்னரைக் கடவுளரோடு உவமித்துப் புகழ்தலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மன்னர் குலத்தவர்க்குப் பிறப்பும் இறப்பும் மற்றையோரினின்றும் வேறுபட்டிருக்க வேண்டும் என எண்ணினர். இவ்வுணர்வெல்லாவற்றின் வளர்ச்சியே "திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே" என்று பிற்காலத்தில் பாடத் தூண்டியிருக்கிறது.[139] இம்மனநிலையை நன்குணர்ந்த கபிலர், இத்தகைய பரம்பரைப் பெருமையை இருங்கோவேளுக்கு ஏற்றிப் பாடியுள்ளார். இச்செய்தியைப் புகழ் கூறிய கபிலரே, இருங்கோவேள் பாரி மகளிரைக் கொள்ள மறுத்த பின் வரலாற்றுப்படையில் அம்மரபுக்குரிய ஓர் இகழ்ச்சியையும் பாடுகிறார். 'நின் முன்னோர் ஒருவன் புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை இகழ்ந்ததன் பயனாக அரையம் என்னும் நின் குடிக்குரிய ஊர் கெட்டது' என்கிறார்.[140] பாரியின்

மகளிரை நீராடல் பற்றிய விழைந்த கபிலர் பேகனை நல்லறமும் பற்றியும் வேண்டுகிறார். 'நின்னும் நின்மலையும் பாடக் குழல் இனைவதுபோல் அழுதனள் பெரிதே. அவள் யார் கொல்?' என அறியார் போல அவளை நலியும் நடத்தையைச் சுட்டுவர்.[141] திருமுடிக்காரிக்கு அறிவுறுத்தும் வகையில் 'புலவர் மாட்டு நீ பொதுநோக்கு ஒழிக' எனக் கூறுவர்.[142] காரியின் கொடை மடத்தைப் புகழ்ந்து பாடும் கபிலர் அவன் வரிசை அறிதலும் வேண்டும் என்று கூறும் நோக்க அவரின் புலமை உரிமை நன்குபுலப்படும்.[143] மகள் மறுத்தல், மகட்பாற்காஞ்சி சார்ந்தனவாக புலவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் குறித்த நிலைமேலேயே முற்பகுதியில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.[144]

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் புறநானூற்றில் இரு பாடல்களையும், பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்தினையும் பாடியுள்ளார்.[145] வேறுபட இந்த உவமையாக ஞாயிற்றை நோக்கி 'நீ சேரலாதனை ஒக்கும் பண்பு காரணமாக ஒல்லாய்' என்பதன் வழியே புகழ்ந்து பாடுதல் புதுநெறி அமைப்பர்.[146] பாரியை மாரிக்கும், சேரனை ஞாயிற்றுக்கும் எதிர்நெறியில் உவமைப்படுத்தி மொழிதல் இவரது புலமையாகும். கபிலரின் கைகள் மெல்லியவாதல் பற்றி செல்வக் கடுங்கோ வினவியமை குறித்துக் கபிலர் பாடியதாக அமைந்துள்ள புறப்பாடலொன்று நம் சிந்தனைக்குரியது.

புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
பூநாற்றத்த புகைகொளீஇ ஊன்துவை
கறிசோறு உண்டு வருந்துதொழில் அல்லது
பிறிதுதொழில் அறியா ஆகலின் நன்றும்
மெல்லிய பெரும தாமே ...[147]

என்ற கபிலர் பாடல் அடிகள் அவர் தம்மைக் குறித்துப் பாடியவா? பாணர் போலப் பாத்திரமாக நின்று பாடியவா? என்று நினைத்தல் வேண்டும். கபிலர் அந்தண மரபினர் என்பதற்காக நல்லாக்கம் தோன்றில. இவற்றைக் கபிலர் கூற்றாகவே கொள்வதாற் கேடொன்றுமில்லை. "மட்டுவாய் திறப்பவும்" எனத் தொடங்கும் பாரி குறித்த நிறைய பாடலும் இங்குக் குறிப்புடையதே.[148]

இவற்றைக் கபிலர் கூற்றாகவே கொண்டால், ஔவையார், நக்கண்ணையார் பாடல்களையும் இவ்வகையினவாகவே கொள்ள நேரும். பிறர் ஔவைக்கும் அதியனுக்கும் நக்கண்ணைக்கும் போர்வைக் கோப்பெருநற்கிள்ளிக்கும் காதல் முடிச்சிடத் தோன்றும். இதனை நன்குணர்ந்த அறிஞர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், "ஓர் ஆசிரியன் பாடல் ஆசிரியன் வாழ்வை நேரே காண முயல்வது புறப்பாடல்களிலும் மயக்கத்திற்கே இடமாகும்" என்பர்.149 ஆகவே இப்பாடல்களைப் பாத்திரக் கூற்றெனக் கொள்வதே நேரிதாகும்.

கபிலரின் பாடல்களில் கையறுநிலைத்துறை பேரளவே மிகுதி. பாரியின் இழப்பு அவரைப் பெரிதும் வருத்தியிருக்கிறது. பிசிராந்தையார், பொத்தியார் போல நட்புக்குயிர் கொடுத்த உரவோர் இவர். 'மாவேள் பாரியே! நீ நட்புக்குரியவன் இல்லை. உரியவனாயின் என்னையும் உடனழைத்துச் சென்றிருப்பாய் அன்றோ!' என்பது கபிலர் கண்ணீர் மொழி.150 செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடும்போதும், மகட்பாற்காஞ்சித் துறையில் சீறூர்த் தலைவரைப் பாடும்போதும் கபிலர் பாரியை நினைவுகூர்ந்தே பாடுகிறார்.151 பார்ப்பார்க்குப் பணிந்த, நம்பர்க்குக் கண்ணோடு உவகை மகளிர்க்கு மார்பு மலர்ந்த வாய்மையோடு ஒரும் பண்பினன் வாழியாதன் என்பர்.152 புலவோர் துய்ப்ப எஞ்சுக எஃகம், பல்லாயிரமாயிர வெள்ளமெல்லாம் எஞ்சும் ஆகிய வாழிநீ வாழ்க என ஆற்றோனை வாழ்த்துவர்.153 "காஞ்சி சான்ற வயவர் பெரும" எனக் கபிலர் இச்சேரலனை விளித்தும், "நிலையாமை எப்பொழுதும் உணர்ந்து கொண்டொழுகும் தலைமைசான்ற வீரர்" என்பதே பதிற்றுப்பத்தில் பழைய உரைகாரர் தொல்காப்பியக் காஞ்சித்திணை இலக்கணம் பொருந்த உரை கூறல் எண்ணற்குரியது.154 வடநாட்டில் வாழ்வோர் எக்காலத்தும் துன்பமே இன்றி வாழ்வதாக இப்பதிற்றுப்பத்தில் கபிலர் குறிக்கிறார்.155 பார்ப்பாரையும், வடநாட்டு வாழ்க்கையையும் இவ்வளவு உயர்வாகச் சித்தரிக்கும் பண்பு குறிஞ்சிக் கலியில் இல்லை. இதைக்கொண்டு குறிஞ்சிக்கலி கபிலர் இயற்றியதில்லை என்பர் ஆய்வாளர்.156

காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார்

"விருந்து வரக் கரைந்த காக்கை" என்று குறுந்தொகையில் பாடிச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர்.[157] புறநானூற்றில் இவர் பாடிய ஒரே பாடல் தும்பைத் திணைக்குரியது.[158] உவகைக் கலுழ்ச்சி என்னும் துறை பெறுவது. படையஞ்சி மாறினன் தன் மகன் என்று பிறர் கூறப் பொறுக்காத முதிய மகள் ஒருத்தி அவன் மண்டமர்க்கு உடைந்திருப்பின் அவன் பாலுண்ட என் முலை அறுத்திடுவேன் என்று வஞ்சினங்கூறிக் களம் செல்கிறாள்.

செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே[159]

களத்தில் இத்தகு காட்சி கண்டு மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைகிறாள். வீரநிலைக் காலத் தாயின் பண்பு இப்பாடலில் நன்கு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இஃது ஒரு கொண்டாடா மடமேயாகும். இது வழிவழி வழக்கு. குடிப்பெருமை இத்தகைய நிகழ்வுகளாலேயே நிலைபெறுமென எண்ணிய அக்காலச் சமூக நிலையை இப்பாடல் நன்கு காட்டுகின்றது.

நச்செள்ளையார் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைப் பதிற்றுப்பத்தின் ஆறாம்பத்தில் பாடியுள்ளார். அமைச்ச நெறி நின்று சேரலாதனுக்கு உரிய அறிவுரைகள் நல்கியவர் இவர். 'வெல்வேல் அண்ணல் மெல்லியல் போலும்' என்று பிறர் நினைக்க நடந்திடக் கூடாதே' என எடுத்து உரைப்பர்.[160] இங்ஙனம் பாடிய மகளிரோடு கைவினைஞரைக் கொண்டு இச்சேரவேந்தன் செய்யக்காக வேண்டிய இவள் தேன் காசுகளையும், அவ்விடத்தானத்தை அவனிடம் இவள் பணிந்த ஒழுக்கத்தையும் இப்புலவர் புறத்திணைப் பதிற்றுப்பத்தில் அலைவுறப் பாடுவர்.[161] போர்க்களத்தில் தானடைந்த வெற்றிக் களிப்பில் ஆடும் இயல்பினன் இச்சேரவேந்தன் என்பதைக் காக்கைபாடினியார் குறிக்கிறார்.[162] பதிற்றுப்பத்தின் ஆறாம்பத்துப் பாடல்கள் பலவற்றிலும், இப்புலவர், இரவலர் புன்கண் தீர ஈவதே வேந்தன் கடன் என்பதை வற்புறுத்தினர்.[163]

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்

காரிக் கண்ணனார் புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்களைப் பாடியவர்.[164] பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை இப்புலவர் பாடுகையில், பகைவரின் ஊர்களைக் கொள்ளையிடவும், எரிபரந்தெடுக்கவும், முற்ற மாறனின் மறவர்களைப் பாராட்டிக் கூறுவது போல் தொடங்கி "இவையெல்லாம் செய்வதும் செய்க; பகைவரின் காவல் மரங்களை நீ வெட்டுதல் ஒழிக" என்று கூறிப் போர் வேண்டாமையை அறிவுறுத்தவர்.[165] இப்பாட்டின் சொல் நயம் என்றும் நினைத்தற்குரியது. சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனும், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்த காட்சி கண்டு உவந்தவர் இப்புலவர். அவ்விரு வேந்தர்களைப் பலராமனும் கண்ணனும் போலத் தோற்றம் புரிகின்றனர் எனப் புகழ்ந்தவர்.[166] வேந்தர் ஒற்றுமையாய் இருத்தலைப் பொறுக்காத தெவ்வேந்தோர் நல்ல போலவும் நயவ போலவும் தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும் எவையேனும் கூறி இடைபுகுந்து கேடு விளைப்பர் என்றும் அல்லோரின் பொது மொழி கொள்ள வேண்டாமென்றும் இப்புலவர் உரைப்பன நினைக்கத்தக்கன.[167] தமிழ்வேந்தர் ஒற்றுமைப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்ற புலவர் அவா இப்பாட்டால் விளங்கும். பிட்டங்கொற்றனைக் குறித்து இப்புலவர் பாடியுள்ள இரண்டு பாடல்களும் அவனைப் புகழ்நெறியில் வாழ்த்தவை. "எந்தை [illegible] மறாத்த திலை" என்பது அவ்வாற்றதே.[168] எம் தலைவன் காவலில் யாவரும் தக்காது இன்பமாக வாழ வேண்டுமென்பது இவ்வடிக்குரிய பொருளே. மகட்பாற்காஞ்சித் துறையில் இவர் பாடியுள்ள ஒரு பாடல் சீறூர்க் குடியொன்றின் வீரம் கூறுவது. 'வேந்தே! நீ வேண்டும் மகள் தொன்குடி மன்னன் மகள். முன்பே வேந்தர் பலர்க்குக் கொடை மறுக்கப்பட்டவள். அது காரணமாக நிகழ்ந்த போரில் ஏற்பட்ட புண்கள் ஆறாமல் இருக்கின்றனர் இவளுடைய தமையன்மார்' என்று புலவர் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.[169] சீறூர்த் தலைவர்களின் குடிச்சிறப்பையும் பிற மாண்பையும் மகட்பாற்காஞ்சித் துறையைப் பாடும் இலக்கிய தெரிவிக்கின்றன

இப்பாடல். காரிக்கண்ணனார் ஐந்து புறப்பாடல்களில் ஏனைய பாடாண் திணைக்குரியன; ஒன்று காஞ்சித்திணையில் மகட்பாற்காஞ்சித் துறைக்குரியது; ஒன்று வஞ்சித் திணையில் துணைவஞ்சித் துறைக்குரியது.

கோவூர் கிழார்

கோவூர் கிழார் புறநானூற்றில் பதினைந்து பாடல்கள் பாடியவர்.[170] சோழ வேந்தர் நால்வரைத் தவிர இவர் வேறு யாரையும் பாடவில்லை என்பது குறிக்கத் தக்கது. சோழவேந்தருக்குள் பகை நிலவுதல் கூடாது என்பதற்காகப் பாடு பட்டவர் இப்புலவர்.

சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்துவழிப் படூஉந் தோற்றம் போல
இருகுடை பின்பட ஓங்கிய ஒருகுடை[171]

என அறத்தின் தலைமை போலச் சோழர் குடை உயர்தல் வேண்டுமென்பார். நலங்கிள்ளி பரிசிலர்க்கு வளத்தையும் மறத்தையும் தருபவன் என்று அவன் கொடை கூறுதல் வழி வீரமும் குறிப்பர்.[171] இவ்வேந்தன் கருதிய எல்லாம் சோணாடு நடக்குமென்பதற்கு வேட்கோவர் தேர்க்கால் வைத்த பசுமண் திரளை உவமையாக்குவது சிறப்புடையதாகும்.[173] பாண்டியனது ஏழெயிற் கதவத்தை நலங்கிள்ளி கைக்கொண்டு புலிப்பொறி பொறித்த நிகழ்ச்சியை இப்புலவர் நினைவு கூர்வர்.[174] கிள்ளிவளவனின் பகைவர்க்குக் கவலை, நலியும் நிலவும் உற்பாதங்களை இவர் காட்டுவது அக்காலச் சமூக நம்பிக்கைகளைத் தெரிவிக்கின்றது.[175] ஆவூர்க் கோட்டைக்குள் ஒடுங்கியிருந்த நெடுங்கிள்ளியை நோக்கி இவர், "நாணுத்தகவுடைத்து காணுங்காலே" என அஞ்சாது கூறினர்.[176] தாயத்தார் இருவரும் போர் செய்ய முற்படுபோது 'ஒரு குடிச் சார்ந்த நீவிர் போர் புரிதல் அறமன்று; குடிப்பொருள் அன்று நும் செய்தி' என அறிவுறுத்தினர்.[177] கிள்ளிவளவன் காரியின் மக்களை யானைக்கிடும்போது கோவூர் கிழார் அச்செயல் தவிர்க்குமாறு அறவுரைப்பர். "களிறுகண் டழூஉ அழாஅல் மறந்த புன்றலைச் சிறாஅர்" என்ற குறிப்பு பற்றிய அறிவின்றி மன்று மருண்டு நோக்கும் சிறுவர்களின் பேதைமையை நன்கு படம் பிடிப்பர்

ருக்கிறார்.[178] புலவர் சுற்றத்தைக் காப்பாற்றும்போது கோவூர் கிழார் புலவர்களின் நிலை கருதாத் தெளிவை எடுத்துக்காட்டுவதோடு நில்லாமல், அரசர் வாழ்வியல் பெருமிதம் புலவர் வாழ்க்கையோடு ஒத்து கூறும் ஆக்சாவம் முறை கல்விச் செருக்கைக் காட்டும்.[179] "உடும்புரித் தன்ன என்புஎழு மருங்கு" "இல்லெலித்தாங்கிய கேண்மை" "புலிப்புதர் முகைக் கிளைப்பவை போலக் கரந்த காவிரி" என்பன போன்ற ஒரு பாட்டின் பகுதிப் புறத்தொடர்கள்.[180] சொற்றையும் தன்மையும் நூலாசிரியர் 'நுணுக்கம்' எனக் குறிப்பர்.[181] "வலந்த வாழ் யானை காழ் கோத்தன்ன" தெய்வம் மாக்கினை என்ற நூல் கூறும் உவமை போற்றற்குரியது.[182] கிள்ளிவளவன் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்தவரும், கிள்ளிவளவனைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டவரும், நலங்கள் வாழும் பிறர்க்குரியவனாகிய பல்வகைச் சுவைச் சிறப்பு பற்றிய குறிப்பையும் ஒரு பாடலின்கண் காட்டுகிறார் கோவூர் கிழார்.[183] பாம்பு தன் தோலை உரித்துக் கொள்வது போல தன் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ள யான் நின்னிடம் வந்தேன் என்று நலங்கிள்ளியிடம் இப்புலவர் கூறுவர்.[184] எங்கள் குறிப்பிடத்த பொருள் நலத்தும் கிள்ளிவளவன் உள்ளான். ஆகவே வெல்சி யாண்டு வேண்டுமாயினும் நிற்கட்டும் என்ற கிள்ளி வளவன் வண்மை குறிப்பர்.[185] குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்பது எடுத்துக்கோளாக ஏற்பட்ட பெயரென்பது, 373ஆம் பாட்டின் முன்னுறுத்தும் சுட்டிய கிள்ளிவளவனைக் குறித்ததே என்பது அறிஞர் ஒளவை. துரைசாமி பிள்ளையவர்கள் கூறுவர்.[186] சோழர் மன்னர் ஒருவன் எதிர்த்த வேற்று பெருவேந்தனின் யானையைப் பிடித்துச் செய்தல். யானை புறங்கொடுத்தமைக்குப் பிடி நாணுத. இவ்வாறு யானை ஒருவனின் மனைவி கூறுதாக முதிர்ப்புலவர் ஒப்புமையைப் பாடினர் கோவூரார்.[187]

வஞ்சி, வாகை, பாடாண் ஆகிய மூன்று திணைகளைத் தவிரப் பிற திணைகளை இவர் பாடாமையும், சோழ வேந்தரையன்றிப் பிற பெருவேந்தரை இவர் போற்றாமையும், மனையமாண் மக்களையும், சுற்றத்தையும் காப்பாற்ற இவர் அனைத்திற்றெருவில் பாடல்கள் பாடியுள்ளமையும் இவருடைய சிறப்புகள் எனலாம்.

கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார்

புறநானூற்றில் ஆறு பாடல்களைப் பாடியுள்ள இவர் புறப்பொருள் மட்டுமே பாடியவர்.[188] பாடல்களுள் நான்கு வாகைத் திணைக்கும், இரண்டு பாடாண் திணைக்கும் உரியன. சேரமான் குட்டுவன் கோதையின் நாட்டில், இரவலர் வாயிற்காவலர்க்குச் சொல்லாது செல்லும் உரிமையுடையவர்; ஆனால் அவனுடைய நாடு பகைவர்க்கு, இடையன் மந்தையோடு அணுகச் செல்லாத புலி-புதரையும் நிகர் போன்றது என்று அவ்வேந்தனின் எளிமையும் அருமையும் ஒருங்கு புலப்படக் கூறுவர்.[189]

கொண்டைக் கூழைத் தண்டழைக் கடைசியர்
சிறுமா ணெய்த லாம்பலொடு கட்கும்
மலங்குமிளிர் செறுவின் தளம்புதடிந் திட்ட
பழன வாளைப் பரூஉக்கட் டுணியல்
புதுநெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை யாக
விலாப்புடை மருங்குல் விசிப்ப மாந்தி
நீடுகதிர்க் கழனிச் சூடுதடு மாறும்
வன்கை வினைஞர் புன்றலைச் சிறாஅர்
தெங்குபடு வியன்பழ முனையிற் றந்தையர்
குறைக்கண் நெடும்போ ரேறி விசைத்தெழுந்து
செழுங்கோட் பெண்ணைப் பழந்தொட முயலும்
வைகல் யாணர் நன்னாட்டுப் பொருநன்[190]

என்ற மருதநில வளமும் குமரனாரால் தீட்டப்பெறும். பெரும்பாலும் அகப்பாடல்களிலேயே இத்தகைய நீண்ட கருப்பொருள் வருணனை இடம்பெறும். குமரனார் அகம் பாடாது புறமே பாடியவர். எனினும் அகம் பாடவும் வல்லவர் என்பதை இக்கருப்பொருள் வருணனை காட்டும். ஏனாதி திருக்கிள்ளியை இவர் பாடும் பாட்டில் பழித்தது போலப் புகழ்தலும், புகழ்ந்தது போலப் பழித்ததுமாகிய அடிகள் உள்ளன. வாள் வடுப்பட்ட நீ கேட்பதற்குப் புகழால் இனியை; ஆனால் கண்ணுக்கு இனியை அல்லை. நின் பகைவரோ கண்ணுக்கினியர் செவிக்கின்னார். ஆதலால் நீயும் ஒன்றில் இனியை அவரும் ஒன்றில் இனியர். அவ்வாறாக உன்னை இவ்வுலகம் வியந்த

போற்றுதல் எங்ஙனம்? எனக் கேட்பார் போலப் புகழும் நெறியைப் புலமை காட்டுவர் இப்புலவர்.[191] ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன் மாறனை இப்புலவர் பாடும் பாடல் குறிக்கத் தக்கதாகும். மருந்துகொள் மரமென வாள்வடுப்பட்ட யாக்கையைத் தன் உள்ள மருந்தாய்க் காட்டி ஓர் புரவலன் பொருள் வேட்ட, கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாச் சூழலில், பகைப்புலம் உடனே சென்று பொருள் கொணர்ந்து தருதற்குக் கொல்லனிடம் வேல் வடித்துத் தருமாறு கேட்கிறான். வறுமையை உணர்த்திய காலையும் பண்பில் பிழையாத பழந்தமிழ் நல்லோர் நல்லாற சிறப்புற விளக்குவர் குமரனார்.[192] மான மேம்பாடுடைய இப்புலவர் பெருமைச் செருக்கில் நீட்டித்த சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனை,

மண்கெழு தானை ஒண்பூண் வேந்தர்
வெண்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ இலமே
எம்மால் வியக்கப் படூஉ மோரே
இடுமுட் படப்பை மறிமேய்ந் தொழிந்த
குறுநறு முஞ்ஞைக் கொழுங்கட் குற்றடகு
புன்புல வரகின் சொன்றியொடு பெறூஉம்
சீறூர் மன்ன ராயினும் எம்வயிற்
பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னோரே[193]

என்ற பொருட்படுத்தாத மொழியிடத்து, உணர்ச்சியற்றவர்களின் உடைமை வேண்டேம் எனக் கூறிச் செல்லக் காண்கிறோம். சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவனை இப்புலவர் பாடும் பாடல், பரிசிலைப் போலப் புகழ்தல் என்னும் அறநயம் பொருந்தப் பார்வையில் நேர் கண்டு என்பதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். கிணைவன் ஒருவன் குட்டுவனிடம் சென்று இரந்த நிலையில், அவ்வேந்தன் வெகுண்ட வேழமொன்றைக் கொடுத்தானாம். அதனைக் கண்டஞ்சிய கிணைவன் அதனை வேண்டாமென, வேந்தன், பரிசில் குறையுடையது என எண்ணி மீண்டும் பெருங்களிறு ஒன்று தந்தானாம். இனி அவ்வேந்தனின் புகழ்மிகு நாட்டிற்குப் பரிசில் வேண்டிப் போகேன் எனக் கிணைவன் உறுதி பூண்டானாம். தலைவனின் கொடை மடச் சால்பை நனி விளக்குவது

இப்பாடல்.194 அவனின் அக்கால நிலைமையினைக் கூற வல்ல விளக்கமென்பது மாடலன் மதுரைக்குமரனார் வாழ்ந்திருந்தமை அறியப்படும்.

சாத்தந்தையார்

புறநானூற்றில் நான்கு பாடல்களைப் பாடியுள்ள சாத்தந்தையார், மூன்றில் சோழன் போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியைப் பாடியுள்ளார்.195 தித்தன் மகனாகிய போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி யாதோ காரணம் பற்றித் தந்தையொடு பிணங்கித் தனியே இருந்திருக்கிறான். அக்காலத்தில் கிள்ளி ஆமூர் மல்லனைப் பொருது வென்றான். அவ்வெற்றியைச் சாத்தந்தையார் அழகுறப் பாடுவர். பசித்த மூங்கிலைத் தின்றற்கு முயலும் யானை போலத்தலையும் காலும் முறிய அம்மல்லனைச் சாய்த்த அக்காட்சியைத் தித்தன் காண வேண்டுமென்பது புலவர் அவா. "நல்கினும் நல்கா வாயினும் வெல்போர்ப் பொரலருந் தித்தன் காண்க" என்று பாடுவர் அவர். இம்மற்போரில் மல்லனோடு விரைந்தியங்கிய கிள்ளியின் கையியக்கத்திற்குப் புலவர் கூறும் உவமை மிகவும் நயந்த பொருத்தமுடையதாகும்.196

சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றெனப்
பட்ட மாரி உற்ற ஞான்றைக்
கட்டில் நிணக்கும் இழிசினன் கையது
போழ்தூண் டூசியின் விரைந்தன்று மாதோ197

என்பது புலவர் காட்டும் உவமை. இப்பாட்டிலும் 287ஆம் புறப்பாட்டிலும் இவர் 'இழிசினன்' என்ற சொல்லை ஆள்வர். [illegible] அக்காலத்து இழிசினன் எனப் பட்டான் என்பதற்கு இக்குறிப்பு சான்றாகும். பிறப்பின் அடிப்படையில் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தமை அக்காலத்தில் இருந்தமை இச்சொல் வழக்கால் அறியப்படும்.

நக்கண்ணையார்

அகநானூற்றில் ஒன்றும், நற்றிணையில் இரண்டும் பாடியுள்ள நக்கண்ணையார், புறநானூற்றில் மூன்று பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.198 புறநானூற்றுக் [illegible]

அவையப் பாடியவர் இவரே. இவ்விரு பாடல்களிலும் இப்புலவர் சோழன் போர் வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளியையே பாடியுள்ளார். 'என் காதலன் நினைவால் யான் பூண்ட வளையல் என்னைக் கைவிடுகின்றன; அதனால் யான் என்தாய்க்கு அஞ்சுகிறேன். அவன் தோள் முயங்க அவைக்கு நாணுகிறேன். என்போலவே இவ்வூரும் இரு-பாற்பட்டு வருந்துக' என்பது முதற்பாட்டின் கருத்தாகும்.[199] இவ்வாறு மூன்று பாடல்களுமே அகக்குறிப்பின. இவற்றைக் கொண்டு கிள்ளிக்கும் நக்கண்ணைக்கும் காதல் முகிழ்த்தமை தகாது. இப்பாடல்கள் பாத்திரக் கூற்று என்பதை மறத்தல் கூடாது. இவை காதற் பாவகையில் பாடப்பட்டன என்றும், இவ்வாறு பாடுதல் ஒரு இலக்கிய நெறி என்றும் ஆய்வாளர் கூறுவர்.[200] இப்பாடல்களைக் கைக்கிளைத் திணைக்கும், பழிச்சுதல் துறைக்கும் உரியவாகப் புறநானூற்றுத் திணைப் பகுப்பு காட்டுதல் பிற்கால மரபு. இவற்றைப் பாடாண் திணைக்குரிய கைக்கிளைத் துறை சார்ந்தனவாகக் கருதவே தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்குப் பொருந்துவதாகும்.

நக்கீரர்

சங்கத்தொகை நூல்களில் முப்பத்தாறு பாடல்களைப் பாடியவர் நக்கீரர்.[201] திருமுருகாற்றுப்படையும், புறநானூற்றில் மூன்று பாடல்களுமாக நான்கே இவர் பாடியவற்றுள் புறத்திணைக்குரியன. அகத்திணையை மிகுதியாக நக்கீரர் பாடியிருப்பினும், அவருடைய அகப்பாடல்களில் புறத்திணைச் செய்திகள் மிகுதி. அகநானூற்றில் அவர் பாடியுள்ள பதினேழு பாடல்களில் பதினைந்து பாடல்கள் வேந்தர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகின்றன என்பர் டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம்.[202] நக்கீரர் இயல்பாகவே தெய்வப்பற்றுடையவர் என்பதற்குத் திருமுருகாற்றுப்படையேயன்றிப் புறநானூறும் அகநானூறும் சான்று ஆகும். "ஞாலம் காக்கும் கால முன்பின் தோலா நல்லிசை நால்வர்" பற்றிப் புறநானூற்றில் பாடுவர்,[203]

நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போலச்
செவ்வாய் வானந் தீண்டி மீனருந்தும்
பைங்காற் கொக்கின் நிரைபறை உகப்ப[204]

என்று அகநானூற்றிற் பாடுவர். சிவபெருமான், பலராமன், திருமால், முருகன் என்ற நான்கு தெய்வங்களைப் புறநானூற்றுப் பாடலில் சமநிலையில் பாடுவர். திருமுருகாற்றுப்படையில் எனைத் தெய்வங்களினும் முருகனை உயர்த்திப் பாடுவர்.[205] நக்கீரர் இயற்கையிலே முருகனைக் கண்டார் என்று முருகாற்றுப்படை கொண்டு கூறுவர் அறிஞர் திரு.வி. கல்யாணசுந்தரனார்.[206] அறிஞர் மு. வரதராசனார் அவர்கள்,

> காலைக் காட்சியும் மாலைக் காட்சியும் புலவரின் உள்ளத்திலே
> கண்களின் களிப்புக்கு உரிய கொண்டதோடு அமையவில்லை.
> இயற்கையின் எழிலைக் கண்டு அதன் தோற்றுவாய் முருகப்
> பெருமானிடம் அவர் கொண்டிருந்த அன்பு உணர்வுக்கும் உரம்
> பெற்றுக் கொள்கிறார் நக்கீரர்[207]

என்று நக்கீரர் பாட்டில் இயற்கை அனுபவத்திற்கு இறையுணர்வுக்குமுள்ள தொடர்பைப் புலப்படுத்துவர்.

நக்கீரரின் பிற புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பாடாண்திணை, பொருண்மொழிக் காஞ்சி, கையறுநிலை ஆகிய துறைக்குரியன. இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை நாற்பெருந் தெய்வங்களோடு ஒப்பிட்டுப் புகழ்ந்தனைத் தேற காட்டுவர். இப்பாட்டில்,

யவனர் நன்கலந் தந்த தண்கமழ் தேறல்
பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்
ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்
தாங்கினி தொழுகுமதி ஓங்குவாள் மாற[208]

என்ற வேந்தன் உண்டுக் களிப்போடு ஒவ்வொரு நாளும் வாழ வாழ்த்துவர் இப்புலவர். இரவலர்க்கு அளித்தலும், மகிழ்வோடு நாம் மகிழ்ந்த வாழ்தலுமே அரச வாழ்வின் இருபெரும் கடமைகள் என்பது போன்ற கருத்தை இப்பாடல் தருகின்றது.

வீரநிலைக்காலம் மாறி நிலையான எல்லைகளும், வாழ்க்கையின் பயன் குறித்த அற விழுமியப் பொருண்மொழிக் காஞ்சிச் சிந்தனைகளும் சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் தோன்றி விட்ட பிறகும் கூட வீரநிலைக் காலப் பண்புக் கூறுகள் முற்றும் மறையவில்லை என்பதை இப்பாடல் காட்டுகின்றது. அரசர், குறுநில மன்னர் என்ற பலரைப் போற்றியுள்ள நக்கீரரே, உண்டும் உடுத்தும் மகிழ்ந்தும் வாழ்வோம் என்ப எல்லா வேண்டா என்றும், அரசராயினும் கல்லா வேட்டுவனாயினும், உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே என்ற ஒரு பொதுமை உண்மையைப் பாடுகின்றார். செல்வத்துப் பயன் ஈதல் என்பது அவரது அறிவுரை.[209] இவ்விரண்டு பாடல்களிலும் கருத்து முரண் இல்லை. அரசரும் செல்வரும் உண்டும் களித்தும் இன்பம் துய்ப்பதை இப்பாடல்கள் தடை செய்யவில்லை. பரிசிலர்க்கு நிறைய வழங்கி, அவர்களுக்கும் துய்க்க வாய்ப்பு தந்த செல்வர்களும் இன்புறவே இரு பாடல்களும் கூறுகின்றன. "துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே" என்ற கருத்து நிலையாமையின் வழிவகை பற்றிய கருத்தேயாகும்.[210] பிடவூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தனின் உயர்ந்த சால்பை நக்கீரர் கிணைவன் ஒருவன் கூற்றில் போற்றுவர்.[211]

நன்னாகனார்

புறநானூற்றுப் பாடல்களில் அடிக்குறிப்பால் புறத்திணை நன்னாகனார் என்ற இப்புலவர் குறிக்கப்படுகிறார்.[212] புறநானூற்றைத் தவிர வேறு எந்த நூலிலும் இவர் பாடல் இல்லாமையும், புறநானூற்றிலுள்ள ஐந்து பாடல்களும் பாடாண் திணைக்கே உரியவாக உள்ளமையும் கருதத்தக்கன.[213] சிறுபாணாற்றுப் படையின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய ஓய்மான் நல்லியக்கோடனை இவர் "இல்லோர் சொன்மலை" என்று குறிப்பர்.[214] 'அவனொடு என்னைப் புணர்த்திய பாலே! நீ வாழ்க' எனப் பாடுவர்.[215] பாரியின் பறம்பின் தேன்மிகு அருமையினைப் பறம்பு நாட்டார் உரைத்தது போல, நல்லியக்கோடனின் பெருமை உரைத்தற்கரிதென்' என நன்னாகனார் பாடுகின்றார்.[216] நல்லியக்கோடன் தன்னுடைய வறுமையாகிய கடலைக் கடக்கும் தெப்பம் என்பர்.[217] இப்பாட்டிலேயே நன்னாகனார், நான்

பிறர் உளத்தில் நிகழ்வன [illegible] எனக் கண்டு கொள்ளும் திறனுடையன் எனத் தன்னைக் குறித்தே மொழிந்தார்.218 கரும்பனூர் கிழான் கிணைவனை நோக்கி, 'வா மன்னர் புறங்கடைச் சென்று வருந்த வேண்டா; செல்வமிக்கிருப்பினும் வறுமையில் இருப்பினும் கவலையுறாது எம்மிடம் வருக' என்று கூறுவதாக நன்னாகனார் புனைவர்.219

ஒன்னென் வழி வேட்கை நாடன்
உரவுக் கிடவு முறிமா மக்களும்
அறத்துறை அம்பி 220

என்று கரும்பனூர் கிழானை நாகனார் உவமைப்படுத்தினர். கிழானின் கொடை மடத்தினைக் காட்ட நாகனார்க்கு அம்பி உவமம் பொருளாகிறது. கிழானின் ஒடியாகிய தகைமை மறுவின்மை பற்றிக் கவலைப்படவேண்டார்.

யாண்டு நிற்க வெள்ளி மாண்டக
உண்ட நன்கலம் பெய்து நுடக்கவும்
தின்ற நண்பு ஊன் தோண்டவும்
வந்த வைகல் அல்லது
சென்ற வெல்லைச் செலவறி யேனே221

என்று பாடுவர். தொண்டை நாட்டு மன்னர் இவரையன்றிப் பிறரை இவர் பாடவில்லை.

பரணர்

அகத்தொகை நூல்களில் எண்பத்தாறு பாடல்கள் பாடியுள்ள பரணர் அகத்திணையையே மிகுதியும் பாடியுள்ளார்.222 புறநானூற்றில் பதின்மூன்று பாடல்களும், பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்தும் இவர் பாடியவை. அகத்திணைக்குரிய பாடல்களை இவர் மிகுதியாகப் பாடியிருப்பினும், அவற்றில் புறத்திணைக்குரிய வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகுதி. பரணரின் அகப்பாடல்களில் ஐம்பத்தொன்பது வரலாற்றுக் குறிப்புடையன என்பர் வ.சுப. மாணிக்கம்.223 அவருக்குப் போர் ஆரவாரத்தையும், போரின் அறத்தைப் பெருமைகளையும்,வாளடியின் போக்கிற்கு

மன்னர் புறந்தருதலையும் உவமையாக்குவர் இப்புலவர்.[224] சோழன் உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியைப் பாடும் பரணர், வாளும், தாளும், தோளும், மாவும், களிறும், சிறந்து முடிந்த போர்க்கள காட்சியை அருஞ்சொற்களாற் புனைவர்.[225] "கொல்லேற்றின் மருப்புப் போன்றன" என ஒற்றைப்படை அமையக் கவிழ வினை காட்டுவர்.[226] ஒருவரும் ஒழியாது மாய்ந்த போர்க் களமொன்றைக் கழாத்தலையார் போல இவரும் தொகை நிலைத் துறையிற் பாடுவர்.[227]

சாந்தமை மார்பில் நெடுவேல் பாய்ந்தென
வேந்தரும் பொருதுகளத் தொழிந்தனர் ...[228]

என வேந்தரும், வீரரும் பட்ட களத்தினை நிலை கூறி, இனி என்னாவது கொல்! கும்பல் வக்கித் தொடிக்கை மகளிர் பாசவல் முக்கித் தண்புனல் பாய்கின்றனர் எனப் போரால் விளைந்த அவலம் காட்டுவர்.[229] பேகன் இல்லறம் செம்மைப்படுதற்காகத் தாபத நிலையில் இரண்டு பாடல்களை இவர் பாடியுள்ளார்.[230] பேகன் மனைவியை மறந்த வாழ்ந்த முறையை பரணரே சபையோரிடம் வெளிப்படையாகப் பாடியுள்ளார்.

எம்போ லொருத்தி நலனுறத் தென்றும்
வருஉ மென்ப வயங்குபுகழ்ப் பேகன்
ஒல்லென வொலிக்குந் தேரொடு
முல்லை வேலி நல்லூ ரானே[231]

இவ்வாறு வேறு எவ்வேந்தனின் மாற்ற உறவும் சங்ககாலத்திற் சுட்டப்படவில்லை. 'நின் உரிமை மகளிரோடு மகிழ்ந்திருக்க' என வேந்தர்க்குப் பலர் உரிமைப் பெண்டிரால் அமைந்த நிலையில் அவரோடு மகிழ்ந்திருக்க வாழ்த்துவர்.[232] இந்நிலையில் பேகன் செயல் புலவர் பாடுபொருளாவதை வியப்பை ஊட்டுகின்றது. அஃறிணை மயிலுக்கு அருள்சுரந்தவன் உயர்திணை மகளைப் பிரிந்து வருந்திய செயலைக் குறித்தும் பரணர் 'நின்பாற் பசித்து வரவில்லை; சுற்றமும் இலேம்; எப்பொழுதும் அவளொருத்தியின் துயர் களைப்பதே யாம் வேண்டும் பரிசில்' என வேண்டுவர

புறநானூற்றுப் பலவிடங்களிலும் கேட்கப்படும் புகழ்மொழிகளிலிருந்தும் எவ்விச் செருக்கமைந்த கருத்துகளிலிருந்தும் வேறுபட்டதாகும். வரையா மரபின் மாரி அறுகுளத்திலும், அகல்வயலிலும், உவர்நிலத்திலும் பெய்தல் போலப் பேகன் கொடை மடம் பட்டு வாழ்ந்தவன் எனப் பரணர் போற்றுகிறார்.[233] இரப்பவரின் வறுமை நோக்கி அவன் கொடை நேர்வதேயன்றி, தன் மறுமை நோக்கி அளிப்பதில்லை என அவன் உயர் பண்பு பாடுகிறார்.[234] பரணர் மகட்பாற்காஞ்சித்துறையில் மூ பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.[235] வேந்தர் ஆயினும் பேராற்றலுடைய ஒருத்தியால் 'எதிர்படும் சீறூர் அழிந்தே ஒழியும் நிலையில் இப்பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. பரணரன்றிக் கபிலரும், அரிசில் கிழாரும், பிறரும் இத்தகைய பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். பரணரின் பாடல் மரபுப்படி இப்பாடல்கள் பலவற்றில் வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் உள்ளன. பெண் வேட்டும் நோக்கொடு வேந்தர் திரிந்தனர் என்றும், மகட்கொடை நேர விருப்பமில்லாக் குடியினரைப் போரில் அழியச் செய்தனர் என்றும் இப்பாடல்கட்கு நேரே பொருள் கொள்ளுதல் அறமில்லை. ஓர் இலக்கியநெறியின் அடிப்படையில், சீறூர்த் தலைவரைப் போற்றவும், வேந்தர்க்கும் உடம்படாத திண்ணிய எதிர்ப்பினர் எனச் சீறூர்க் குடிப்பெண்டிர் பெருமை கூறவும், மனங்கவர்ந்த தலைவர்களைக் கவர்ச்சியான மறைப்பொருளின் வைத்துப் போற்றவும் இப்பாடல்கள் பாடப்பட்டன எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும். அந்நெறிச் சமுகத்தில் அமையாத காலத்தும் மறத்தின் இப்பாடல்களாற் பெரிதும் விதந்து வளர்க்கப்பட்டன எனக் கருதுதல் பொருத்தமாக அமையும். இவ்வாறு கொள்ளாவிடின் அந்நாட்டுப் பெருவேந்தரைக் காமக்கள்வராகவும் உயிர்நேயம் பெண்வேட்டெழுந்த பித்தராகவும் கொள்ள நேரிடும். சேரமான் வேல்கெழு குட்டுவனை மறக்களவழித் துறையில் இப்புலவர் பாடியுள்ள பாடல் உருவக அணி பொலிவுடையது.[236] யானை முகிலாக, வாள் மின்னாக, முரசு முழக்காக, பகைவர் என்னும் அரவு நடுங்கிற்றாம். அம்பு மழையாக, தேர் ஏராக, கணையும் வேலும் விதையாக, சாய்ந்த தலைவர் விளைந்த கதிராகப் போர்க்களம் விளங்கிற்றாம்.

பரணர் பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்தில் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பாடியுள்ளார். இச்செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கல்கொணர்ந்தவன் என்றும், சோழர் குடியினர் ஒன்பதின்மரை இவன் போரில் வென்றான் என்றும் பதிகம் கூறும் செய்திகள் சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்றனவேயன்றிப் பரணரின் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களில் இல்லை.[237] இதனை ஆராய்ந்த வேங்கடராஜூலு ரெட்டியார் அவர்கள்,

> பரணர் குட்டுவனைப் பாடிய பிற்காலத்தில் இச்செயல்களை அவன் செய்திருப்பான் என்று கொள்ளுதல் வேண்டும். இவ்வாறன்றி சிலப்பதிகாரக் குட்டுவன் வேறு. இச்செல்கெழு குட்டுவன் வேறு எனவும் குட்டுவன் என்னும் பெயர் ஒற்றுமையால் செங்குட்டுவன் செய்த செயல்களாகக் கருதி இப்பதிகம் பாடியவர் பாடியிருக்க வேண்டும் எனவும் கருத இடனுண்டு[238]

என்ற கூற்று ஏற்கத் தக்கதாகும். பரணரின் பத்தில் சேர நாட்டுக் கடுப்பொருட்களான யானையும் மீனும், இடம் பெறும். செங்குட்டுவனைக் குறித்த,

> வடதிசை வெல்லை யிமய மாகத்
> தென்னங் குமரியொ டாயிடை யரசர்
> முரசுடைப் பெருஞ்சமந் ததைய வார்ப்பெழச்
> சொல்பல நாட்டைத் தொல்கவின் அழித்த
> போரடு தானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவ[239]

என்ற கூற்றை கொண்டு இமயத்தும் வடநாட்டுக்கும் இருந்த தொடர்பு விளக்கப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். அறுகை என்பான் தன் நண்பனாகக் குட்டுவன் மோகூர் மன்னனை வென்று, அவன் முரசம் கொண்டு, காவல் வேம்பினை வெட்டி முரசு செய்தற்குரிய கட்டில்களாகத் தறித்த யானைப்பகடு கொண்டு செலுத்தினான் என்று இப்பத்தில் பாடுகின்றார்.[240] இவ்வேந்தன் கடற்கடம்பரை வென்ற செய்தியும் பரணரால் குறிக்கப்படுகின்றது. "கடலோ டுழந்த பனித்துறைப் பரதவ" என்பது இப்புலவர் கூற்று.[241] புலாட்டு விழாவும், வெறி விழாவுமென இருபெரு விழாக்கள் சேரநாட்டில் நிகழ்ந்ததை இப்பத்தால் அறியப்படும்.[242]

பரணர் அகத்தை நோக்கப் புறத்தைக் குறைவாகப் பாடியிருப்பினும், அகப்பாடல்களில் அவர் காட்டும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் மிகுதி. குறுந்தொகை வழங்கும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் பெரிய ஒரு பகுதி பரணர் பாடல்களிலிருந்து மட்டும் அறியப்படுவன என்பர் அறிஞர் சி. பாலசுப்பிரமணியனார்.[243] ஆகவே புறத்தை மிகுதியாகப் பாடாத குறை இருக்கவில்லை.

பிசிராந்தையார்

பிசிராந்தையார் அகத்திணைக்கு மூன்றும் புறத்திணைக்கு நான்கும் பாடியுள்ளார்.[244] ஒருவரை ஒருவர் காணாது கொண்ட நட்பிற்கு இப்புலவரும் கோப்பெருஞ்சோழனுமே எடுத்துக்காட்டாவர்.

> கேட்டல் மாத்திரை அல்லது யாவதும்
> காண்டல் இல்லாது யாண்டுபல கழிய[245]

என்பது கோப்பெருஞ்சோழன் வாய்மொழி. வடக்கிருந்து இறக்குங்கால் சோழன் தன் உயிர் நண்பன் ஆந்தை தன்னைக் காண வருவான் என்று கூறியதும், அக்கூற்றுப் பலித்து வந்ததையும் பொத்தியாரை வியப்புறுத்துகின்றன. இடைப்பட்ட தொலைவு எவ்வளவாயினும், சான்றோர் நட்டக்கால் தோன்றிய தன்மையர் என்ற உண்மையை உணர்ந்த ஒற்றுமையை நினைந்து போற்றுவர்.[246] நாடுகளை விரைந்திணைக்கும் அறிவியல் புலமைகள் இல்லா அக்கால வரலாற்றில் இந்நட்பு புதுமையானது; புதிரானதுமாகும்.

குமரித்துறையில் அயிரை மாந்திச் செல்லும் அன்னச்சேவலை நோக்கி 'வடமலையிடையில் சோழ நாடு செல்வையாயின் யான் ஆந்தையின் அடியுறை எனக் கூறின் பெருங்கோக்கிள்ளி நின் பேடை அணிய நன்கலம் நல்குவன்' என்பர்.[247] அதனால் நிகழும் கொடை மடம் இப்பாட்டில் குறிக்கப் பெறும். பிசிராந்தையார் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்கு அறவுரைக் கூறியவர்.[248] நெறியறிந்த வரி தன்மையை அறிவுறுத்தியவர். உணர்ச்சி வயப்படாத அமைந்த வாழ்க்கையுடையவர்.

மனைவியும் மக்களும் ஏவலுமாக நல்வாழ்க்கைப் பேறு பெற்றவர். அத்தகையவரின் நிலைமை காண்பாரை மருட்கை எய்த வைக்கிறது. சுற்றத்தார் இனியர்; ஏவலர் நல்லர்; வேந்தன் செங்கோலன்; ஊரவர் சான்றோர்; ஆகவே நரை பெற்றிலேன் என்பது ஆந்தையார் மொழி.[249] மனமும் உடற்கூறும் கொண்ட தொடர்பு நட்பாட்டில் நன்கு முதிர்ச்சி பெறுகிறது. கோப்பெருஞ்சோழன், பிசிராந்தையார், பொத்தியார் என்ற மூவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக வடக்கிருந்து உயிர்விடும் செயல், பற்றற்ற மனம் வாய்ந்த சான்றோர் தம் உயிர் விடுதலைப் பொருட்படுத்தாதவர் என்பதையும், அவ்வுயிர் செல்வதும் உயர்ந்த நோக்கமொன்றிற்காக எனக் கருதினர் என்பதையும் காட்டுகிறது. அகத்திணைக் காதலுக்குச் சமமான புறத்திணை நட்பு உணர்ச்சி இம்மூவரின் வாழ்வில் புலப்படுகிறது.

பெருங்குன்றூர் கிழார்

பெருங்குன்றூர் கிழார் அகத்திணையில் ஆறும், புறத்திணையில் பதினைந்தும் பாடியவர்.[250] புறத்திணை இலக்கியமாகிய பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாம் பத்தும் புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்களும் அடங்கும். கபிலர், பரணர், அரிசில் கிழார் போல இவரும், கண்ணகி காரணமாகப் பேகனைப் பாடியவர் ஆவார். அவன் துறந்த கண்ணகியின் கூந்தல் மாசறக் கழுவப்பட்டு மலர் சூட்டப்படுதலையே நான் வேண்டும் பரிசிலாகக் கேட்பர் இப்புலவர்.[251] மனைவி இறந்துபடும் நிலையில் இருக்க, அவள் உயிர் காக்க வேண்டி இப்புலவர் குடக்கோச்சேரல் இரும்பொறையிடம் பரிசில் வேண்ட அவன் பரிசில் நீட்டிக்கிறான். இந்நிலை கண்டு மனம் வெதும்பி இவர் பாடும் பாடல் அவலக் குறிப்பு மிக்கதாகும். 'வறுமையால் என் மனைவி இப்போது உயிர்பிழைத்திருக்கக் கண்டும், உயிர் சிறிதுடையளாயின் யான் இறந்து பட்டேனோ என அஞ்சித் தன் உயிரும் போகட்டும் என வருந்தியுரைப்பாள். அவல நெஞ்சத்தோடு யான் செல்கிறேன்' என்ற தனித்த மொழியில் இப்புலவர் தம் இன்னா வாழ்க்கையை எடுத்துரைப்பர்.[252] மற்றொரு பாட்டிலும் இவ்வேந்தனின் பரிசில் நீட்டித்த தன்மையை "கையுள்ள போற் காட்டி வழிநாட் பொய்யொடு நின்ற புறநிலை வருத்தம்" என்று குறிக்கிறார்.[253] சோழன் உருவப் பஃறேர்

இளஞ்சேட்சென்னியும் இப்புலவர்க்குப் பரிசில் நீட்டித்திருக்கிறான். ஆயினும், தன்னுடைய "சிறுதகைக் கொள்ளும் திருந்தா வாழ்க்கை"யை எடுத்துக்கூறி "அறிவுகெட நின்ற நல்கூர்மை"யை விரைந்து களைய வேண்டுகிறார்.254

பரிசில் கடாநிலையை மிகுதியாகப் பாடியுள்ள இப்புலவர், பதிற்றுப் பத்தில் இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பாடிப் பெரும் பரிசில் பெற்ற செய்தியைப் பதிகம் கூறுகிறது. "மருளில்லார்க்கு மருளக் கொடுக்க வென்று உவகையின் முப்பத்திராயிரம் காணங்கொடுத்து அவர் அறியாமை ஊரும் மனையும் வளமிகப் படைத்து ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண்ணற்காகா அருங்கல வெறுக்கையொடு பன்னூறாயிரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்பு மறம் தான் விட்டான் அக்கோ"255 என்பது பதிகச் செய்தியாகும். போரிலும் பாசறையிலுமாக வாழ்நாளைக் கழிக்கும் இளஞ்சேரலிரும்பொறையை நீ மனைவியைக் காணுதற்பொருட்டு ஒருநாள் செல்க எனப் பெருங்குன்றூர் கிழார் இப்பத்தில் பாடுகிறார்.256 சேரர் படைக்குத் தோற்றச் சோழன் படையினர் நிலை குறித்த செய்தி,

உலகம் கூறாக் கவலை செய்திர்
நலிந்து பாடிய நல்லிசைக்
கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே257

என உவமைப்படுத்தினர். இதனால் பெரும் பரிசில் பதிகச் செய்தி உண்மை என்பது அறியப்படும். "அறவியல் பிழையாது செருமேந் தோன்றி நோயிலை யாகியர் நீயே" என்பது இப்புலவர் வேந்தனை வாழ்த்தும்போது கூறும் செய்தியாகும்.258

வறுமையை வெளிப்படக் கூறியிருக்கும் தோற்றக் கூறலும், பரிசில் நீட்டித்த வேந்தரைச் சினந்த மொழியாலும், மனைவியைப் பிரிந்திருக்கும் மன்னனை உடன் சென்று சேர்க என அறிவுறுத்தலும், இப்புலவரின் சிறப்பியல்புகளாகும்.

பெருஞ்சித்திரனார்

பெருஞ்சித்திரனார் புறநானூற்றில் பத்துப் பாடல்கள் பாடியவர்.259 இவர் பாடல்கள் வேறு நூலில் இல்லை. குமணனையும், வெளிமானையும், புகழ்ந்த

பாடியவர், இளவெளிமானையும் அதியனையும் குறைகூறிப் பாடுவர்.[260] பாணாற்றுப்படையில் கடையெழு வள்ளல்களை நத்தத்தனார் பாடுவது போலப் பெருஞ்சித்திரனாரும் புறநானூற்றில் பாடுகிறார்.[261] குமணனைப் பற்றிய இவர் பாடும் பாடல்களில் புலவரின் குடும்பம் உற்ற வறுமை நன்கு விளக்கப்படுகின்றது. இன்னும் என் வாழ்நாள் தீர்ந்த முடியவில்லையே என்ற புலம்பும் தாய்; வற்றிய மார்பினையுடையவளாய், குப்பைக்கீரையை உப்பின்றி வேகவைக்கும் மனைவி, ஆகிய இவ்விருவர் வருத்தம் தீர வைக்கும் பரிசில் நல்குக என வேண்டுவர்.[262] முகம் மாறித் தரும் பரிசில் வேண்டேன் உவப்புறக் கொடுக்கும் பரிசில் சிறியவாயினும் கொள்வேன் என்பவர், மற்றொரு பாட்டில்,

அருந்தெவ குறுந்தொடிமகள் பெருந்தோள் புதல்வர்
தாய்படு செல்வம் காண்டொறு மருளப்
பனைமரு டடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
உயர்மருப் பேந்திய வரைமருள் நோன்பக
டொளிதிகழ் ஓடை பொலிய மருங்கிற்
படுமணி இரட்ட ஏறிச் செம்மாந்து
செலனசைஇ உற்றனென் விறன்மிகு குருசில்[263]

என்று கூறுவர். 'யானை மீதேறி அரசரெனச் செல்லும் என்னைக் கண்டு மனைவி மகிழ்ச்சியால் மருளுதல் வேண்டும்' என்பது வறுமை காரணமாக எழுந்த மன அவலத்தின் வெளிப்பாடாகும். இவ்வாறு பாடிப்பெற்ற பரிசிலை சேமித்து வைத்து வாழ வேண்டுமென்ற அவர் கலையுள்ளம் விரும்பவில்லை.

இன்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே[264]

என்பது அவர் மனைவிக்குக் கூறியதாகும். எவ்வளவு வறுமையுறினும், தம் கல்விப் பெருமைதனை மதித்துப் போற்றாதவர்களிடம் பரிசில்பெறும் நிலையில் இப்புலவர் இல்லை. வெளிமான் தானே நேரில் வந்து கொடுக்காத பரிசை மறுத்தொதுக்கி

குமணனிடம் பெற்ற யானையை வெளிமானுடைய காவல் மரத்தில் கட்டிவிட்டு இஃது உமக்கு எம் பரிசில் என்று கூறும் உள்ளச் செருக்கு இவரிடத்துண்டு.[265] ஒருகால் யானைப் பரிசிலைக் குமணனிடம் வேண்டிப் பெற்றதும் இச்செயற்காக இருக்கலாம். முதலில் பரிசில் தராத வெளிமான் தம்பியிடம், "பெரிதே உலகம் பேணுநர் பலரே" என்று கூறும் இத்தகை உளச்செருக்கு பெருஞ்சித்திரனாரிடம் இருந்தது என்பது கருதத்தக்கதாகும்.[266] அதியமான் காலம் கடந்த பொழுது மனம் நொந்த இப்புலவர் "காணா தீத்த இப்பொருட் கியானோர் வாணிகப் பரிசில னல்லேன்" எனப் பாடுகிறார்.[267] இந்த நிலையில் இளவெளிமான் சிறிது கொடுப்பதை ஏளனம் செய்கிறார்.[268] இந்நிகழ்ச்சிகளால் வேந்தர் தமக்குக் கொடுக்கும் பரிசில் தம் தகுதிக்கும் வேந்தர் தகுதிக்கும் உரியதாக இருத்தலோடு, தம்மை மதித்துப் போற்றி முகமலர மன உவகையோடு நேரில் வந்து தர வேண்டுமென இப்புலவர் விரும்பினார் என அறியலாம். வெளிமான் இறந்துபட இவர் பாடுநர் கண்ணில் ஊமன் கடற்பட்டாங்கு வருந்துதலைக் காட்டியும் யாம் தொலைதலே தகுதியாகும் என வருந்திப் பாடுகிறார்.[269] பெருஞ்சித்திரனாரின் பாடல்களில் பாடாண்திணைப் பாடல்களே மிகுதி. அவையும், பரிசில் பற்றிய முறையிலே.

பெருந்தலைச் சாத்தனார்

அகமும் புறமும் பாடிய இப்புலவர் புறநானூற்றில் ஆறு பாடல்களின் ஆசிரியர்.[270] இப்புலவர் அவலத்தையும், நகை மெய்ப்பாட்டைக் காட்சிப்படச் சித்திரிக்கும் ஆற்றல் உடையவர். இளங்கண்டீரக்கோவும், இளவிச்சிக்கோவும் ஒருகால் ஒருங்கிருந்தாராக, இவர் கண்டீரக்கோவை மட்டும் தழுவ, விச்சிக்கோ புலவர் தன்னைத் தழுவாமைக்குரிய காரணம் கேட்கிறான்.

> பாடுநர்க் கடைத்த கதவின் ஆடுமழை
> அணங்குசால் அடுக்கம் பொழியுநும்
> மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர் எமரே[271]

என்ற எம்போலும் புலவர்க்கு நீ அடைத்த கதவிலை; ஆகவே உன்னைப் பாடமாட்டோம்; நாமும் முயல்வதில்லை எனக் கூறுகிறார். ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பில் ஆம்பி பூக்கவும், பாலில்லா வறுமுலையைக் குழந்தை சுவைத்து அழுகின்ற நிலைக்கு என் மனைவி கண்ணீர் உகுப்பதும் உள்ள பொழுது குமணனே உன்னைக் கருதி வந்தேன் எனத் தம் கொடிய வறுமையை உணர்ச்சி தோன்றப் பாடுகிறார்.[272] குமணன் நாடிழந்த நிலையில் இப்புலவர் அவனைப் பாட, தனக்குச் செல்வமாகிய குமணன் கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாச் சூழலில், தம்பியால் விலை கூறப்பட்டிருக்கும் தன் தலையைப் புலவர்க்களிக்க வாளை எடுத்துத் தருகிறான். அக்காலக் கொடைப் பண்பின் உச்ச உயர் நிலையிது.

கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றெனன் ஆகக் கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்
நாடிழந் ததனினும் நனியின் னாதென
வாள்தந் தனனே தலையெனக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின்[273]

என்ற புலவர் இந்நெஞ்சைத்தொடும் கொடை நிகழ்ச்சியை உணர்ச்சியுடன் இவ்வாறு கூறுகிறார். நிலையா உலகத்தில் இசையே தம்புகழ் நிலவும் நெறியென்பர் இச்சாத்தனார். இப்புலவர் பரிசில் நீட்டித்த கடிய நெடுவேட்டுவனையும், மூவனையும் நோயிலையாகுக என வாழ்த்திச் செல்வர்.[274] தானை மறத்துறையில் பெயரறியாத் தலைவன் ஒருவனின் வீரத்தையும் இவர் போற்றுவர்.[275]

பெருஞ்சித்திரனார், பெருந்தலைச் சாத்தனார் இருவராலும் குமணன் வாழ்க்கை அறியப்படுகிறது. இரவலர்க்கு வரையாது ஈயும் வள்ளன்மை, வள்ளல் மரபினர்க்குப் பின் தோன்றியமை, தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காடு சென்றமை தலையைக் கொடுத்துப் புலவரின் வறுமை களைய முயன்றமை ஆகிய இச்செய்திகள் பாடல்களிற் கிடைக்கும் அகச்செய்திகளாகும்.

பொத்தியார்

பொத்தியார் கோப்பெருஞ்சோழனோடு வாழ்ந்தவர். சோழனும் ஆந்தையும் கொண்டிருந்த நட்பின்திறத்தை வியந்து பாடியவர். கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து இறந்த ஆற்றாமையில், இவர் பாடிய ஐந்து பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன.[276] இவையனைத்தும் கையறு நிலைத் துறையின. இவ்வொரு கூறைத் தவிரப் பிறவிடங்களில் இவர் பாடல்களை எதுந் தோன்றவில்லை.

> புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென
> என்னிவண் ஒழித்த அன்பி லாள[277]

என்பதால் சோழனோடு உடனுயிர் நீக்கத் துணிந்த இவரை மகவு பிறந்தபின் வருக எனக் கூறிச் சோழன் மாற்றியமை அறியப்படும்.

> நிலைபெறு நடுகல் ஆகியக் கண்ணும்
> இடங்கொடுத் தளிப்ப மன்ற ...[278]

என்பதால் பொத்தியார் பின்னர் வந்து உயிர் நீத்தமை அறியப்படும். கோப்பெருஞ்சோழன் பாடுநர்க் கீந்த பல்புகழாளன்; ஆடுநர்க் கீந்த பேரன்பினன்; அறவோர் புகழ்ந்த செய்கோலன்; திறவோர் புகழ்ந்த திண்ணன்பினன்; மகளிர் சாயல்; மைந்தர்க்கு மைந்து; துகளறு கேள்வி உயர்ந்தோர் புக்கில் என்று அவன் திறம் பாடினார் பொத்தியார்.[279] யானை இறப்ப வருந்திய பாகன் வறிதாய் நிற்கும் கம்பத்தைக் கண்டு கலங்கிய போலத் தான் வருந்துவதைக் குறிக்கின்றார் இச்சான்றோர்.[280] பல்லாண்டுகள் நெருங்கிப் பழகிய ஒருவரின் இழப்பில் தோன்றும் மனவருத்தத்தை இப்பாடல்கள் நன்கு காட்டுகின்றன.

பொன்முடியார்

"ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே" என்றமையால் தம்மைப் பெண்பாலார் எனக் காட்டிய இப்புலவர் பாடியுள்ள மூன்று புறப்பாடல்களும், வீரப் பெருமிதம் வாய்ந்தவை.[281] குதிரை மறம், நூழிலாட்டு, மூதின்முல்லை ஆகிய வீரஞ்செறிந்த துறையின இவர் பாடல்கள். போர் மலிந்த ஒரு வீர நிலைக்

காலச் சமூகத்தில் தாய், தந்தை, கொல்லன், வேந்தன், மகன் ஆகிய அனைவரும் மறவுணர்ச்சி குன்றாது வளர்க்கும் கடமை பூண்டவர் என்பதை இவர் பாடல் காட்டுகிறது.

பருத்தி வேலிச் சீறூர் மன்னன்
உழுத்த துண்ட ஓய்நடைப் புரவி
கடல்மண்டு தோணியிற் படைமுகம் போழ
நெய்ம்மிதி யருந்திய கொய்சுவ லெருத்தின்
தண்ணடை மன்னர் தாருடைப் புரவி
அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்
கலந்தொடா மகளிரி னிகழ்ந்து நின் றவ்வே[282]

எனக் குதிரை மறம் பாடுவர். உழுந்தைத் தின்று வளர்ந்த சீறூர் மன்னனின் குதிரைக்கு எதிர்நிற்க மாட்டாத நெய்ம்மிதி அருந்திய மன்னரின் புரவிகள் பிறகிட்டன என்பார். அப்பிறகிட்டலை அச்சமுடைய பொருந்திய முருகன் கோட்டத்துக் கலந்தொடா மகளிர் நிலையோடு உவமிப்பர். பொன்முடியார் மறக்குடிச் சமூக அமைப்பை விரும்பியவர் என்பதை இவர் பாடல்கள் அறியப்படுகின்றன. சிறு பருவத்தில் தம் கோலத்தை அழித்த மகன் களிறட்டு வீழ்ந்த நிலைக்கு உவகை காட்டுகிறாள்பொன்முடியார் கண்ட தாய்.[283]

மருதிள நாகனார்

அகத்தொகை நூல்களில் எழுபத்தொன்பது பாடல்களைப் பாடிய இவர் புறத்திணையில் ஐந்தே பாடல்களைப் பாடியுள்ளார் என்பது கருதத்தக்கதாகும்.[284] வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகியன இவர் பாடிய திணைகள். பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியை ஊனை உவந்தோடு ஒரீ நிமிர்ந்த புலிக்கு உவமைப் படுத்துவர்.[285] மாறன் போர் கண்டவனாதலின், பகை நாட்டில் மீண்டு புகை மண்ட மரங்களைச் சுற்றும் புகையோடு மிக்க தீக்கள் கெடும். அம்பலங்கள் பாழ்படும். அவ்வம்பலங்களில் நரைமூதாளர் வல் எனும் சூதாடும் பள்ளமான குழிகளில் கானக் கோழி முட்டையிடும் என்ற மாறனால் ஏற்படும்

வரைந்து கூறுவர்.286 பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு இப்புலவர் செவியறிவுறூஉவாகக் கூறும் பாட்டில் அருஞ்செய்திகள் உள்ளன. சிவபெருமான் இமயமலையை வில்லாகக் கொண்டு, மூன்று புரங்களை எரித்த புராணச் செய்தியை இப்புலவர் உவமையாகப் போற்றுவர். மூவேந்தர்களில் மாறன் உயர்ந்தவன் என்று கூற நெற்றிக்கண் இறைவன் என்பார். நாற்படை வலிமையினும் அறநெறியையே முதலாகக் கொண்டு அரசர்க்கு வெற்றி வாய்க்கும் என உறுதிப் பொருளுரைப்பர். நமர், பிறர் என்னும் பாகுபாடின்றி ஞாயிற்றைப் போல் ஆண்மையும், திங்களைப் போல் சாயலும், வானம் போல் வண்மையும் பெறுக வாழ்க என வாழ்த்துவர். முருகன் உறையும் செந்திற்பதியையும் இப்புலவர் குறிக்கின்றார்.287 சைவ சமயத் தெய்வங்களான சிவனும் முருகனும் இவரால் பாடப்பெறுதல் நோக்கத்தக்கதாகும். ஏனைய தெய்வத்தினும் சிவனைப் பெரியோனாகக் கருதும் நோக்கும் இப்பாட்டில் உள்ளது. மருதனிளநாகனார் நாஞ்சில் வள்ளுவனை இரு பாடல்களில் பாடியுள்ளார்.288 அவற்றுள் ஒரு பாட்டில், "வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறேன் மெய் கூறுவல்" என்று இப்புலவர் கூறுவர்.289 வேந்தர்க்காக நாஞ்சில் வள்ளுவன் சாதல் அஞ்சாதவன். நிலம் பிறழ்ந்தாற் போல ஒரு போர் வருமாயின் நாஞ்சில் வள்ளுவன் அதற்குச் செல்ல விடைக் கொடு. அவ்வாறு செல்லின், பசிக்கும் என் சுற்றம் என்னாவது எனப் பாணன் ஒருவன் கேட்பதாக இளநாகனார் பாடுகின்றார்.290 இப்புலவர் மகட்பாற் காஞ்சித்துறையில் பெருஞ்சிக்கல் கிழான் குடிப்பெருமையைப் பாடியுள்ள பாடல் சிறப்புடைய ஒன்றாகும்.291 மணந்தே தீருவேன் என்று வந்து நிற்கும் வேந்தன்; பணிந்து மொழியாத் தந்தை; இவ்விருவரையும் நோக்க,

அரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை
மரம்படு சிறுதீப் போல
அணங்கா யினள்தான் பிறந்த ஊர்க்கே292

என்றவாறு நிலைமை உள்ளதென்பர்.

மாங்குடி மருதனார்

அகமும் புறமும் பாடிய இப்புலவர், பத்துப்பாட்டுள் நெடும்பாடலான மதுரைக்காஞ்சியையும், புறநானூற்றுள் ஆறு பாடல்களையும் பாடியவர்.[293] "ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி மாங்குடி மருதன்" என்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாராட்டுவான்.[294]

மதுரைக்காஞ்சியில் பல புறத்திணைத் துறைகள் பொலிகின்றன என்பர் உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள்.[295] பட்டினப்பாலையில் பாலைத் திணைக்குரிய செய்தி சில அடிகளிலேயே கூறப்படுதல் போல இப்பாட்டிலும் காஞ்சித்திணைப் பொருண்மை சில அடிகளிலேயே கூறப்படுகின்றது. எஞ்சிய பல அடிகளில் நெடுஞ்செழியனின் வீரம், வெற்றி, படைச்சிறப்பு, கொடை, புகழ் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன. காஞ்சித்திணைப் பொருளை அடிப்படையாகப் பாட்டில் வைத்து ஏனைப் புறத்திணைப் பொருள்களெல்லாம் புலப்படும் வகையில் நெடுஞ்செழியன் புகழப் படுகிறான்.

காலென்னக் கடிதுராஅய்
நாடுகெட எரிபரப்பி
ஆலங்கானத் தஞ்சுவரவிறுத்
தரசுபட அமருழக்கி
முரசுகொண்டு களம்வேட்ட
அடுதிறலுயர் புகழ்வேந்தே[296]

என்ற அடிகள், வஞ்சித்திணைக்குரிய எரிபரந்தெடுத்தல், வாகைத்திணைக்குரிய அரச வாகையும், பாடாண் திணைக்குரிய இயன்மொழியும் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு பல துறைகளையும் இடம் பெற வைத்தவர்.

கரைபொரு திரங்கும் கனையிரு முந்நீர்த்
திரையிடு மணலினும் பலரே உரைசெல
மலர்தலை யுலக மாண்டுகழிந் தோரே[297]

என மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றியதாக மன்னர் பொருட்பெரிய காஞ்சித்திணையை அறிவுறுத்தி முடிவில் நிலையாமை [illegible] செய்யுமாறு உரைப்பர். இப்பாடல் தொல்காப்பியர் புறத்திணையியல் கருத்திற்குச் சிறந்த [illegible] என்பது நினைத்தற்குரியது.

மருதனார் புறநானூற்றில் ஆறு பாடல்களைப் பாடியவர். மதுரைக்காஞ்சிப் பொருளிலேயே புறநானூற்றிலும், நெடுஞ்செழியனைக் குறித்த ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளார்.298 மற்றொரு பாட்டில் அவ்வேந்தன் அடைந்த வெற்றிச் சிறப்பை அரசவாகைத் துறையில் போற்றுகின்றார்.299 எப்பொழுதும் யாதொன்றும் [illegible]. இரவலர் பொருட்டுப் பகைவரை வெல்ல [illegible] நெடுஞ்செழியன் நல்லிசைத் தலைவன் ஒருவனின் வள்ளன்மையையும் இவர் பாடுகின்றார்.300 இப்புலவர், முல்லை நிலத்துச் சீறூர் ஒன்றில் மக்கள் அணியும் பூவும், உண்ணும் உணவும், அவணிடமே நிலவும் குடிகளையும் வழிபடும் தெய்வம் பற்றி ஒரு பாட்டில் கூறுகின்றார். குரவு, தளவு, குருந்து, முல்லையெனும் பூக்களும், வரகு, தினை, கொள், அவரை எனும் உணவும், துடியன் பாணன், பறையன், கடம்பன் என்ற குடியும், கல்லெறிந்து வீழ்ந்த நடுகல்லாய தெய்வமும் அன்றி இச்சிற்றூரில் பிறவில்லை என்கிறார்.301 நெடுஞ்செழியன் கடைவெள்ளி செய்த சிறப்பை இப்புலவர் மதுரைக்காஞ்சியிலும் புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டிலும் புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.303 வாட்டாற்று எழினியாதனை இவர், "உண்டோர்க்கு வரையாதவன், கேட்டோர்க்குக் கேளாதவன்" எனச் சிறப்பிக்கின்றார்.303 இவற்றால் மாங்குடி மருதனார் புறத்திணைப் பாடல்களை எண்ணிக்கையில் மிகுதியாகப் பாடாவிடினும் மதுரைக்காஞ்சியின் வழிய புறத்திணைப் பாடல் தலைவராய்ப் புறத்திணைத் துறை [illegible] பலவும் விளக்கிப் பாடியவர் என அறியலாம்.

மாறோக்கத்து நப்பசலையார்

"மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயவென் அணிநலஞ் சிதைக்குமார் பசலை" என நற்றிணையிற் பாடியமையின் இப்புலவர் இப்பெயர் பெற்றார்.304

அகத்திணைக் குறிப்புடைய பெயரைப் பெற்றிருந்தும் இப்புலவர் அகத்திணையில் ஒரு பாடலே பாடியுள்ளார். புறநானூற்றில் இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் ஏழாகும்.[305] உறையூர்ச் சோழன் கிள்ளிவளவன் வீரத்தையும், பகைவர் மதிலழிக்கும் படை வலிமையையும் ஒரு பாடலிற் பாடியவர் மற்றொரு பாடலிற் சோழர் குடிச்சிறப்பை கிள்ளி வளவன் திறனோடு சேர்த்துப் பாடுவர்.[306] புறாவின் துயர் தீர்க்கத் துலை புக்க செம்பியனின் வழிவந்தவன்; ஆகவே ஈதல் நினக்கு இயல்பாகுமன்றிப் புகழ் தருவதன்று. நின் முன்னோர் ஒருவன் வானமெயிலெறிந்தவன்; ஆகவே அழித்தல் நினக்கும் புகழ் தருவதன்று. சோழரின் உறையூர் அவை அறம் நின்ற நிலை பெற்றது; ஆகவே முறை செய்தலும் நினக்குப் புகழ் சேர்ப்பதன்று. இத்தகைய நின்னைப் பாடுங்கால் எதனைப் பாடுவேன்?' என மருட்சியுடையார் போற் கேட்பர்.[307] புலனெறியிற் புதுமை காட்டுவது இப்பாடல். கிள்ளி வளவனை இறந்த கையறுநிலையில்,

செற்றன் றாயினுஞ் செயிர்த்தன் றாயினும்
உற்றன் றாயினும் உய்வின்று மாதோ
பாடுநர் போலக் கைதொழு தேத்தி
இரந்தன் றாகல் வேண்டும் பொலந்தார்
மண்டமர் கடக்குந் தானைத்
திண்டேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே[308]

என்ற பாடல் கிள்ளிவளவன் ஆற்றலையும், அவன் இறப்பின் வருந்தும் புலவர் மனநிலையையும் நன்கு காட்டும். பாடுநர்க்கு எதையும் கொடுக்கும் பண்பினன் வளவன். ஆகவே கூற்றமும் பாடும் புலவனாக வந்திருக்க வேண்டுமென்கிறார். காரியைப் பாடும் பாடலில்,

புலனழுக் கற்ற வந்த ணாளன்
இரந்துசெல் மாக்கட் கினியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன் ...[309]

என்று உலகம் புலந்தறிதலில்லாத வகையில் நின் புகழைக் கபிலன் பாடினன். இனி யாமும் நின் வண்மையில் சில கூறத் தொடங்குகின்றோம், என்கிறார். கபிலரால் வேந்தர்கள் பாடப்பட்ட பிறகு புலவர் பிறர் அவ்வேந்தரைத் தாம் அவ்வளவு சிறப்பாகப் பாட இயலுமோ என்ற எண்ணமுடையவர் என்பதை இப்பாடல்,

பொருந்தில் இளங்கீரனார் பாடலும் காட்டுகின்றன.[310] காரியின் மகன் ஏனாதி திருக்கண்ணன் போரில் சோழ வேந்தனுக்கு உதவி அவன் வெற்றியடையும்படி செய்த [illegible] பாரதப் போரில் கண்ணன் ஞாயிற்றைப் புலப்படுமாறு செய்த நிகழ்ச்சியை உவமையாக்கினர் நப்பசலையார்.[311] அதியனையும், அவன் மகன் பொகுட்டெழினியையும் ஔவையார் பாடியதை போல நப்பசலையார் காரியையும், அவன் மகன் திருக்கண்ணனையும் பாடுகிறார்.[312] போர்ப் புண்பட்டு இறந்துபடும் நிலையில் உள்ள தலைவன் ஒருவனைக் குறித்து [illegible] பாடும் பாடல் உணர்ச்சி மிக்கது. தலைவன் மார்பில் புண்களும் பெரிய அவற்றிடையே பகலில் வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. மனையில் நெய் ஏற்றிய விளக்குகளும் நின்றெரியவில்லை. உறங்க விரும்பா என் கண்கள் உறங்குகின்றன. கூகையும் குழறுகின்றது, விரிச்சி கேட்கும் முதுபெண்டிர் சொற்களும் குறையுடையன. துடியரும், பாணரும், விறலியுமாகிய நீவிர், மடிந்த தலைவனின்றி நீர் [illegible] அல்லியரிசியுண்ணும் கைம்பெண் போல் வாழக் கடவீரோ? எனக் கேட்பர்.[313] இறப்பின்போதும், பின்பும் நிகழும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் சடங்குகளும் இப்பாட்டில் கூறப்படுகின்றன. [illegible] நாட்டினரான அவியனைக் கிணைப் பொருநன் ஒருவன் கூற்றில் வைத்துப் பாடுகையில் 'வெள்ளியாகிய மீன் நிலை பிறழ்ந்து நிற்பதற்கு யான் வருந்தேன். என்னின் மிக்கத் தலைவன் அவியன் என்பவன்' எனப் பாடுவர்.[314]

மோசிகீரனார்

அகமும் புறமும் பாடியுள்ள மோசிகீரனார் புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்களைத் தந்துள்ளார்.[315] தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பாடிய பாட்டால் புகழ்பெற்றவர். உழிஞை சூட்டப்பட்ட, குருதி வேட்கை உருகெழு முரசத்தை வைப்பதற்குரிய கட்டிலில் அறியாது ஏறித் துயின்ற இப்புலவரை வாளால் இரு கூறாக்காது கவரி கொண்டு தன்னை வீசினான் இரும்பொறை. அறம் வாய்ந்த இச்செயலை மோசியார் தமிழறிந்த சால்பெனப் போற்றுவர்.

இவணிசை யுடையோர்க் கல்ல தவண
உயர்நிலை யுலகத் துறையு ளின்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு வேந்தே நீயீங்கிது செயலே[316]

என வேந்தன் ஆட்சியில் புகழ்க்குரிய செயல் புரிந்த தன்மையை மொழிவர். கொண்கானக்கிழானை இவர் பாடியுள்ள பாடல்களில் அரிய உவமை மலிந்து மிளிர்கின்றன. கடலின் அருகிருப்பவர், நீர் வேட்கைக்குவேறுநீர் வேண்டுதல் போலப் பெருவேந்தர்க்கு அருகிருப்பினும் நின்னைப்பொருந்த வள்ளியோரை நினைவர் என்று கூறுகிறார்.[327] இலம்படு புலவர் எல்லாம் கொண்கானக் கிழானையே நோக்கி வாழ்வதனை,

பாழூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ
ஏர்தரு சுடரின் எதிர்கொண் டாஅங்கு[328]

என்பர். இவ்வுவமை புலவரது கூர்த்த பார்வையையும், மதிநுட்பத்தையும் காட்டுவது. "நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்" என்பது மோசிகீரனார் எழும் அருட்செய்தியாகும்.[319] இவர் பாடாண்திணையையே மிகுதியாகப் பாடியவர்.

வன்பரணர்

அகத்திணையில் ஒன்றும், புறத்திணையில் ஐந்தும் பாடியவர் வன்பரணர்.[320] கண்டீரக் கோப்பெரு நள்ளியைப் பாடிப் பெற்ற சிறப்பால், தம் நாவோ பிடிக்காத மன்னரைச் "செய்யா கூறிக் கிளத்தல்" வேண்டாத தம்பியல் என்கிறார்.[321] இக்கூற்றிலிருந்து, செய்யாதன கூறிப் புகழ்தலும் அக்காலத்திருந்தது என்பதறியப்படும். காலை என மாலை என என்று அறியாவண்ணம் பாணர் போகநுகர்ச்சியில் நள்ளியின் அரண்மனையில் மயங்கிக் கிடக்குமாறு அவன் வண்மை சிறந்தது என்கிறார்.[322] நள்ளி காட்டிடையே கண்ட இரவலர்க்கு மான்தசையை நெருப்பில் வாட்டிக் கொடுப்பன்; யான் காட்டு நாட்டவன், கொடுப்பதற்கு இவையன்றி ஒன்றுமில்லை என முத்த வடங்களையுடைய ஆரத்தையும் முன்கைக் கடகத்தையும் அளிப்பன்; அத்தகையவன் தன் நாடும்

பெரும் கூறாய் என அவனைப் பெயர் வேட்டைக் கொண்டு பெருமை கூறுகிறார் வன்பரணர்.[323] வல்வில் ஓரியை இவர் பாடிய பாடலொன்று மாபெரும் வில்லாற்றல் உடையவனாகக் காட்டுகின்றது.

வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇப்
புழல்தலைப் புகர்க்கலை உருட்டி உரல்தலைக்
கேழற் பன்றி வீழ அயலது
ஆழற் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்[324]

என்று ஒரு நெறியில் வந்த விலங்குகள் பலவற்றை ஊடுருவிப் பாய்ந்தது ஓரியின் பகழி எனக் கற்பனை மெருகுடன் பாடுவர் வன்பரணர். இதனை உண்மையில்லாத மிகைக் கற்பனை என்பர் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார்.[325] ஆயினும் இக்கற்பனைக்கும் அடிப்படையான உண்மை நிகழ்ச்சி உண்டு. ஒரு கல்லில் இரு காய் என்ற உண்மையின் விரிவு இக்கற்பனை. இராமன் மராமரங்களைத் துளைத்த போதும் அருச்சுனன், நளன் ஆகியோர் ஓரம்பால் மரத்தின் இலையெல்லாம் துளைத்த போதும் அதே ஓரியின் திறன். இராமன், அருச்சுனன், நளன் ஆகியோரின் அம்புகளைச் செலுத்த மந்திரங்கள் உண்டு. இந்த ஓரியின் அம்பை இயக்கும் திறனே ஓரளவு புனைவுடன் கூறப்படுகின்றது. பலவேறு சமயங்களில் தான் வீழ்த்திய பலவேறு விலங்குகளைப் புலவர் ஒருபோது வீழ்த்தியதாகக் கற்பனை செய்தார் என இப்பாட்டைக் கருதக் கொள்ளலாம். வன்பரணர் பாலைத் துறையில், போரில் வீழ்ந்து கிடக்கும் தலைவன் ஒருவனைத் தழுவிப் புலம்பும் மனைவி கூற்றைப் பாட்டாக வகுத்துள்ளார். 'ஐயோ என வாய்விட்டு அழுதால் நின் உடலைக் கொண்டு செல்லப் புலி இனம் வரக்கூடும். அம்புபட்ட நின்னைத் தூக்கிச் செல்லவோ நின் மார்பு என்னால் தூக்கிச் செல்ல இயலாதது. கூற்றுவன் என்போல நடுங்கட்டும். மெல்ல என் கை பற்றி நடந்து வருக, நாம் அந்த மலை நிழலை அடைவோம்'. இவ்வாறு ஒருகைக்காட்சியைக் காட்டுவர் இப்புலவர்.[326] வன்பரணர்

பாடாண் திணையே மிகுதியும் பாடியுள்ளார். இவரை நெடுங்கழுத்துப் பரணர் எனக் குறிப்பர் ஒளவை. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்.[327]

இப்பதிகங்களின் புறப்பாடல்கள் கூறாநின்ற வரலாற்றுச் சான்று இலக்கியமாக ஆராயப்பட்டன. இப்பாடல்கள் ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவை என்பதால் இவை அக்காலத் தமிழர் வாழ்க்கை முறையைப் புலப்படுத்தும் கருவூலம் என்பதால் தமிழர் யாவர்க்கும் இவை குறித்த ஒரு பெருமிதம் தோன்றுவது போலாகும். பாடியோரும், தொகுத்தோரும், பதிப்பித்தோரும், காலமறிந்து போற்றி அச்சிட்டு அச்சுப்படுத்தியோரும், அனைவரும் இலக்கிய நிலைபெற்றிருக்கக் காரணமாவர். இத்தகைய தொன்மை இலக்கியங்கள் உலகில் பலமொழியாளர்க்கும் கிடைக்கவில்லை. வரலாற்றாசிரியர்கள் இவற்றை வரலாற்று மூலங்களாகக் கொண்டு தமிழகத்தின் பண்டைய வரலாற்றை உருவாக்க வாய்ப்பளிக்கின்றன. அறிஞர் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் அவர்கள் பதிற்றுப்பத்து ஆறு சேரர் குடி பற்றிய வரலாறும் கூறுகின்றது, பிறவற்றிலிருந்து வேறாவாக வரலாறு அறிய முடியவில்லையென்றும் கூறினர்.[327அ] எனினும், இவ்விலக்கியம் பண்டைய வரலாறு எல்லாம் பதிந்துள்ள நிரம்பியதாகவும், முறையானதாகவும் இல்லை. மேலும் நாம், இன்று அறிய காலக் கணக்கை ஒழுங்குறத் தரும் இவ்வகை வரலாறு ஆகாது.[328] அசோகனின் வரலாற்றில் கூடத் தெளிவற்ற பகுதி உண்டு. வரலாற்றுச் சிறப்புடைய கலிங்கப் போரில் அவனோடு போர் புரிந்தவன் பெயர் அறியப்படவில்லை. ஆகவே, தமிழர்களின் சங்ககால வரலாற்றுவாக்கத்திற்குப் புறத்திணைப் பாடல்களும், அகத்திணைப் பாடல்களில் அமைந்த புறத்திணைக் குறிப்பும் உதவும் என்பது ஐயமற்ற கருத்தாகும். எட்டுத்தொகை நூல்களில், புலவர்களால் பாடப்பெற்ற புரவலர்களின் எண்ணிக்கை முந்நூற்றுப் பதினொன்று என்றும், இவருள் பேரரசர்களின் எண்ணிக்கை பதினாறு என்றும், சிற்றரசர்களின் எண்ணிக்கை நூற்று அறுபத்தேழு என்றும் அறிஞர் சஞ்சீவி அவர்கள் குறிப்பதை ஈண்டு எண்ண வேண்டும்.[329] வேறு எந்நாட்டுப் பழைய இலக்கியமும் இவ்வளவு வரலாற்றுச் சிறப்புடைமை நல்கவில்லை. ஆயினும் இலக்கியங்களிலிருந்து வரலாற்றை உருவாக்குதல் தங்கத்தை அழுக்குகள் பொதிந்திருந்து பிரித்தெடுப்பது போன்றதாகும். இதற்கு வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம் இலக்கிய அறிவும் வேண்டும்.

__இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகளாவன__

1. புரோகிதரைத் தலைநெறிக்கண் ஆற்றுப்படுத்திய அளவில், தமிழ் வேந்தர், அறிவு, ஒழுக்கம், தெய்வ உணர்வு முதலியவற்றில் தேர்ந்திருந்தனர்.

2. போர்முறைக்கண் வரும் புறப்பொருள் திணைவழி வடமொழி வேதங்களில் இல்லை.

3. சங்கப் புலவர் காட்டும் நிலையாமைக்கும், சமயப்புலவர் காட்டும் நிலையாமைக்கும் வேறுபாடுண்டு. பற்றொழிக்கவும், நல்வினை நாடச் சொல்லவும் செய்வது சமயநெறி. வறியவர்க்கு ஈந்து, தாமும் வாழ்க்கையை இன்பத்துறைகளில் தோய்ந்து அனுபவிக்கச் சொல்வது சங்கநெறி.

4. சீறூர்த் தலைவர்களின் வள்ளன்மையைப் பாடும் புலவர்கள் அத்தலைவர்களின் பெயரைப் பெரும்பாலும் குறிக்கவில்லை.

5. புறத்திணைப் பாடல்களில், அவற்றைப் பாடிய புலவர்களின் சொந்த வாழ்க்கைக் குறிப்பைத் தேடுதல் பயனில் முயற்சியாகும்.

6. மனைவியையன்றி மற்றொருத்தியை நயந்த வாழ்வைப் புலவர் போற்றாது கண்டிக்கும் புலமையும் சங்க இலக்கியத்திலுண்டு.

7. புறத்திணைகளில் பாடாண்திணை மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. துறைகளில் இயன்மொழியும், கையறுநிலையும் மிகுதியாகப் பாடப் பட்டுள்ளன. இவை அரசர்க்கும் புலவர்க்கும் இருந்த நெருக்கமான உறவைக் காட்டுகின்றன.

8. புறத்திணையை மிகுதியாகப் பாடியவர் கபிலர். புறநானூற்றில் மிகுதியாகப் பாடியவர் ஔவையார்.

9. அகத்திணையில் பாத்திரக் கூற்றாகப் பாடுதல் போலப் புறத்திணையிலும் பாத்திரக் கூற்றாகப் பாடும் மரபு உண்டு.

10. கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் பிற்காலப் புறத்திணைக்குரிய பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன என அடிக்குறிப்புகள் காட்டுகின்றன. இவற்றைப் பாடாண்திணைக்குரியவைகளாகக் கருத வேண்டும்.

11. புறத்திணைப் பாடல்கள் அரிய வரலாற்றுச் செய்திகளை வழங்குவன. அக்கால வரலாற்றையும் சமூக நிலையையும் காணத் துணைபுரிவன.

* * *

இயல்_ஏழு

புறத்திணைப்_பகுதியின்

அடிக்குறிப்புகள்

1. Periyakaruppan, Rm., (Thamizhannal), Tradition and Talent in Cankam Poetry, Op.Cit., p.276.
2. Ibid., p.277.
3. சஞ்சீவி, ந., சங்க_இலக்கிய_ஆராய்ச்சி_அட்டவணைகள், ப.208.
4. ஔவை துரைசாமி, ஔ.சு., சங்ககாலச்_சிறப்புப்_பெயர்கள், பாரி நிலையம், சென்னை-1, ஜூலை 1960, ப.187.
5. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள் (பதி.), முன்னுரை, பக்.9-11.
6. புறநானூறு 186:2.
7. வரதராசன், மு., இலக்கியக்கலை_(கட்டுரை), தமிழ் நெஞ்சம், ப.106.
8. புறநானூறு, 202, 5-14.
9. ௸ , 161, 10-13.
10. ௸ , 43, 16-17.
11. குறுந்தொகை 193, பதிற்றுப்பத்து 71-80, புறநானூறு 146, 230, 281, 285, 300, 304, 342.
12. புறநானூறு, 146, 230, 281, 285, 300, 304, 342.
13. பதிற்றுப்பத்து 73:11-17.
14. புறநானூறு, 230.
15. ௸ , 230: 7-13.
16. ௸ , 281.
17. ௸ , 285.
18. ௸ , 300:304.

19. புறநானூறு, 300:3-6.

20. ௸ , 345.

21. ௸ , 342:11-15.

22. ௸ , 146.

23. பதிற்றுப்பத்து எட்டாம்பத்தின் பதிகம் உரைப்பகுதி.

24. ௸ 71:23. 72:15.

25. ௸ 73:8-9.

26. ௸ 74:24-28.

27. ௸ ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகம் 10-12.
28. புறநானூறு, 362.
29. குறுந்தொகை, 156.

30. ௸ , 112, 350, புறநானூறு 34, 36, 69, 225, 324.

31. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும் உ.வே.சா. (பதி.), ப.23.

32. புறநானூறு, முதற்பகுதி, ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் உரை, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு, சென்னை-1, 1967, பாடல் 34:1-7.

33. இராசமாணிக்கனார், மா., தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு, பக்.111,115.

34. புறநானூறு, 34:16-18.

35. ௸ , 34:22-23.

36. ௸ , 36:13.

37. ௸ , 69.

38. ௸ , 69:3.

39. ௸ , 225:1-5.

40. ௸ , 225:11-14.

41. ௸ , 324.

42. குறுந்தொகை 24, 156, 341. புறநானூறு 38, 40, 166, 177, 178, 196, 201, 301.

43. புறநானூறு, 38:10-11.

44. ௸ , 38:16-17.

45. புறநானூ, 40:1-5.
46. மே.௸ , 40:8-9.
47. மே.௸ , 40:10-11.
48. மே.௸ , 169:28-30.
49. மே.௸ , 177.
50. மே.௸ , 178.
51. மே.௸ , 196.
52. மே.௸ , 261.
53. மே.௸ , 301.
54. மே.௸ , 305.
55. மே.௸ , 76, 77, 78, 79.
56. மே.௸ , 76.
57. மே.௸ , 78:10-12.
58. மே.௸ , 79.
59. மே.௸ , 13, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133,
134, 135, 241, 374, 375.
60. மே.௸ , 158:12-13.
61. மே.௸ , 13.
62. மே.௸ , 13:9.
63. மே.௸ , 129, 130.
64. மே.௸ , 132:7-9.
65. மே.௸ , 134:1-2.
66. மே.௸ , 135:13-20.
67. மே.௸ , 375:17-21.
68. மே.௸ , 241.
69. மே.௸ , 27, 28, 29, 30, 325.

70. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சா. (பதி.), சென்னை, 1971, ப.27.

71. புறநானூறு, 27, 28, 29.

72. ௸ , 27:10-17, 28:13-17.

73. ௸ , 27:7-10.

74. ௸ , 27:10-19.

75. ௸ , 27:1-5.

76. ௸ , 28:15-17.

77. ௸ , 29:5-7.

78. ௸ , 29:23-26.

79. ௸ , 325.

80. அகநானூறு 216, குறுந்தொகை 123, 206, 322, நற்றிணை 206, 334, புறநானூறு 51, 228, 314, 399.

81. புறநானூறு, 51:5.

82. ௸ , 399.

83. ௸ , 399:19-20.

84. ௸ , 288:10-15.

85. ௸ , 314.

86. அகநானூறு 11, 147, 273, 303.
குறுந்தொகை 15, 25, 28, 29, 39, 43, 80, 91, 99, 102,
158, 183, 200, 364, 388.
நற்றிணை 129, 187, 295, 371, 381, 390, 394.
புறநானூறு 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96,
97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104,
140, 187, 206, 231, 232, 235, 269, 286,
290, 295, 311, 315, 367, 390, 392.

87. புறநானூறு ஔவையார்: 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95,
97, 98, 99, 100, 101, 105, 104,
206, 251, 232, 235, 315, 390.
பொகுட்டெழினி: 96, 102, 392.

88. புறநானூறு, 206:6-7.

89. ஷை.டி , 392.

90. ஷை.டி , 87, 88, 89.

91. ஷை.டி , 87:4, 88:6.

92. ஷை.டி , 90:3-9.

93. ஷை.டி , 91:6-7.

94. ஷை.டி , 206:13.

95. ஷை.டி , 92.

96. ஷை.டி , 93:10-11.

97. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சா. (பதி.), 1971, பாடல் 95-இன் உரை.

98. தொல். பொருள். புறத்.75. தொல்.பொருள். நச்சி. 76.

99. புறநானூறு, 100, 102.

100. ஷை.டி , 96.

101. ஷை.டி , 97.

102. ஷை.டி , 99:2.

103. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., இலக்கிய தீபம், பாரி நிலையம், சென்னை-1, இரண்டாம் பதிப்பு, மே, 1955, ப.126.

104. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், பாடல் 99இன் உரை.

105. Sivaraja Pillai, K.N., The Chronology of Early Tamils, p.28.

106. புறநானூறு, 100:5.

107. ஷை.டி , 231, 232, 235.

108. ஷை.டி , 232:1-2.

109. ஷை.டி , 235:6-15.

110. ஷை.டி , 367.

111. ஷை.டி , 367:13-14.

112. ஷை.டி , 87:3-4, 104:3-4.

113. புறநானூறு, 94.

114. ௸ , 101:7-8.

115. ௸ , 102:5.

116. ௸ , 206:11-13.

117. ௸ , 290:7-8.

118. ௸ , 315:4-7.

119. குறுந்தொகை, 28:1.

120. புறநானூறு, 286.

121. புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சா. (பதி.), ப.32.

122. மாணிக்கம், வ.சுப., தமிழ்க்காதல், மு.நூ., ப.399.

123. வரதராசன், மு., பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, பாரி நிலையம், சென்னை-1, 1964, ப.118.

124. புறநானூறு, 390.

125. ஔவையார் (கட்டுரை), இராம. பெரியகருப்பன், பொதிகை மலர் ஒன்று, தமிழ்த்துறை, அஞ்சல்வழித் தொடர் கல்வித்துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, மார்ச் 1979, ப.17.

126. நற்றிணை, 226, புறநானூறு 192.

127. புறநானூறு 192:9-10.

128. அகநானூறு 2, 12, 18, 42, 82, 118, 128, 158, 182, 203, 218, 238, 248, 278, 292, 318, 332, 382.

கலித்தொகை 37-65.

ஐங்குறுநூறு 201-300.

குறுந்தொகை 13, 18, 25, 38, 42, 87, 95, 100, 106, 115, 121, 142, 153, 187, 198, 206, 225, 241, 246, 249, 264, 288, 291, 312, 355, 357, 361, 385.

நற்றிணை 1, 13, 32, 59, 65, 77, 217, 222, 225, 253, 267, 291, 309, 320, 336, 353, 359, 368, 373, 376.

பத்துப்பாட்டு - குறிஞ்சிப்பாட்டு
பதிற்றுப்பத்து 61-70.
புறநானூறு 8, 14, 105, 106, 107, 108, 109, 110,
111, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119,
120, 121, 122, 123, 124, 143, 200, 201,
202, 236, 337, 347.

129. அகநானூறு 78:16, புறநானூறு 53:11-13, புறநானூறு 126:10-13
174:10, பதிற்றுப்பத்து 85:12-13.

130. புறநானூறு, 109, 117.

131. ௸ , 117:6-7.

132. ௸ , 116.

133. ௸ , 107.

134. ௸ , 110:5-6.

135. ௸ , 109:17-18.

136. ௸ , 201.

137. ௸ , 201:8-12.

138. ௸ , 75:2.

139. நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் 2464:1.

140. புறநானூறு 202:11-14.

141. ௸ 143:10-15.

142. ௸ 121:6.

143. ௸ 124, 122.

144. [illegible], ப.

145. புறநானூறு 8, 14, பதிற்றுப்பத்து, 61-70.

146. ௸ 8:5-10.

147. ௸ 14:12-16.

148. ௸ 113.

149. மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ., குடிமக்கள் காப்பியம், ப.76.

150. புறநானூறு 236.

151. பதிற்றுப்பத்து 61:9-10, புறநானூறு 337:6.

152. பதிற்றுப்பத்து 63, 68, 70.

153. மேலது 63:19-21.

154. பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சா. (பதி.), 65:4
அடியின் உரை.

155. பதிற்றுப்பத்து 68:12-14.

156. Sadasivam, M., '*Studies in Stylistics*', unprinted Thesis submitted for the Degree of Master of Letters. Centre of Advanced study in Linguistics, Annamalai University, 1974, pp.197-204.

157. குறுந்தொகை 210:3,

158. புறநானூறு 278.

159. மேலது 278:7-9.

160. பதிற்றுப்பத்து 51:23-24.

161. மேலது 52.

162. மேலது 56:2-3.

163. மேலது 54:7-9, 55:10-12, 57:14-15.

164. புறநானூறு 57, 58, 169, 171, 353.

165. மேலது 57:10-11.

166. மேலது 58:14-16.

167. மேலது 58:24-28.

168. மேலது 171:12-13.

169. மேலது 353.

170. மேலது 31, 32, 33, 41, 44, 45, 46, 47, 68, 70,
308, 373, 382, 386, 400.

171. புறநானூறு, 31:1-3.
172. ஷ௸ , 32:1-5.
173. ஷ௸ , 32:8-10.
174. ஷ௸ , 33:7-9.
175. ஷ௸ , 41.
176. ஷ௸ , 44:16.
177. ஷ௸ , 45:6-7.
178. ஷ௸ , 46:5-6.
179. ஷ௸ , 47:7-11.
180. ஷ௸ , 68.
181. ஷ௸ , 70:9.
182. ஷ௸ , 70:2-3.
183. ஷ௸ , 70:13.
184. ஷ௸ , 382:13-16.
185. ஷ௸ , 386:20-25.
186. புறநானூறு இரண்டாம் பகுதி ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் உரை. பாடல் 373இன் உரை.
187. புறநானூறு 308.
188. ஷ௸ 54, 61, 167, 180, 197, 394.
189. ஷ௸ 54:10-14.
190. ஷ௸ 61:1-12.
191. ஷ௸ 167.
192. ஷ௸ 180.
193. ஷ௸ 197:7-14.
194. ஷ௸ 394.
195. ஷ௸ 80, 81, 82, 287.
196. ஷ௸ 80.

197. புறநானூறு 82:1-4.

198. அகநானூறு 252, நற்றிணை 19, 87, புறநானூறு 83, 84, 85.

199. புறநானூறு 83.

200. செயராமன், நா., 'புறநானூற்றில் மக்கள்நிலை', கால் கண்ட கருத்துக்கள், அமுதம் பதிப்பகம், மதுரை, 1977, ப.43.

201. அகநானூறு 36, 57, 78, 93, 120, 126, 141, 205, 227,
247, 253, 290, 310, 340, 346, 369, 389.
குறுந்தொகை 78, 108, 143, 161, 266, 280, 368.
நற்றிணை 31, 80, 187, 258, 340, 358, 367.
பத்துப்பாட்டு, திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை.
புறநானூறு 56, 189, 395.

202. மாணிக்கம், வ.சுப., மு.நூ., ப.427.

203. புறநானூறு, 56:9-10.

204. அகநானூறு 120:1-3.

205. திருமுருகாற்றுப்படை 162-163.

206. கல்யாணசுந்தரனார், திரு.வி., முருகன் அல்லது அழகு, சாது அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1960, ப.12.

207. வரதராசன், மு., மு.நூ., பக்.162-163.

208. புறநானூறு 56:18-21.

209. ஷை 189.

210. திருக்குறள் 377.

211. புறநானூறு 395.

212. ஷை 176.

213. ஷை 176, 376, 379, 381, 384.

214. ஷை 176:7.

215. ஷை 176:8.

216. ஷை 176:9-11.

217. ஷை 376:17-18.

218. புறநானூறு, 376:19.

219. ௸ , 381:19-20.

220. ௸ , 381:22-24.

221. ௸ , 384:20-24.

222. அகநானூறு, 6, 62, 76, 116, 122, 125, 135, 142, 148, 152, 162, 178, 181, 186, 196, 198, 208, 212, 222, 226, 236, 246, 258, 262, 266, 276, 322, 326, 356, 367, 372, 376, 386, 390.
குறுந்தொகை 19, 24, 36, 60, 75, 89, 120, 128, 165, 199, 258, 259, 292, 298, 328, 393, 399.
நற்றிணை 6, 100, 201, 247, 260, 265, 270, 280, 300, 310, 350, 356.
பதிற்றுப்பத்து 41-50.
புறநானூறு 4, 63, 141, 142, 144, 145, 336, 341, 343, 348, 352, 354, 369.

223. மாணிக்கம், வ.சுப., த.கா., ப.451.

224. அகநானூறு 125:18-22, குறுந்தொகை 250:7, புறநானூறு 246:7-1

225. புறநானூறு 4.

226. ௸ 4:4.

227. ௸ 63.

228. ௸ 63:9-10.

229. ௸ 63:12-13.

230. ௸ 144, 145.

231. ௸ 144:11-14.

232. ௸ 6:23-24, பதிற்றுப்பத்து 63:5-6.

233. புறநானூறு 142.

234. ௸ 141:13-15.

235. ௸ 336, 341, 343, 348, 352, 354.

236. புறநானூறு 389.

237. சிலப்பதிகாரம் 26:251-254. 27:118-123.

238. வேங்கடராம ரெட்டியார், வே., புலவர், மதறாஸ் பதிப்பு,
1933, ப.78.

239. பதிற்றுப்பத்து 43:7-11.

240. ௸ 44:10-27.

241. ௸ 48:4.

242. ௸ 48:13-18.

243. Balasubramanian, C., A Critical study of Kuruntokai unprinted Thesis submitted for the degree of M.Litt. of the University of Madras, 1963, p.129.

244. அகநானூறு 308, நற்றிணை 91, புறநானூறு 67, 184, 191, 212.

245. புறநானூறு 210:1-2.

246. ௸ 210.

247. ௸ 67:6-14.

248. ௸ 184.

249. ௸ 191.

250. அகநானூறு 8, குறுந்தொகை 338, நற்றிணை 5, 112, 119, 347
பதிற்றுப்பத்து 81-90, புறநானூறு 147, 210, 211, 266, 318.

251. புறநானூறு 147.

252. ௸ 210.

253. ௸ 211:11-12.

254. ௸ 266:10-13.

255. பதிற்றுப்பத்து ஒன்பதாம் பத்துப் பதிகம்.

256. பதிற்றுப்பத்து 81:31-32.

257. ௸ 85:10-13.

258. ௸ 89:13-14.

259. புறநானூ 158, 159, 160, 161, 162, 163, 207, 208,
237, 238.

260. ௸ 160:13 238:5-7 207, 208.

261. ௸ 158.

262. ௸ 159:1-15.

263. ௸ 161:14-20.

264. ௸ 163:5-7.

265. ௸ 162:5-7.

266. ௸ 207:7.

267. ௸ 208:6-7.

268. ௸ 207:8-9.

269. ௸ 238:16-19.

270. அகநானூ 13, 224. நற்றிணை 262, புறநானூ 151, 164, 165,
205,209, 294.

271. புறநானூ 151:10-12.

272. ௸ 164.

273. ௸ 165:8-13.

274. ௸ 205:9, 209:14.

275. ௸ 294.

276. ௸ 217, 220, 221, 222, 223.

277. ௸ 222:3-4.

278. ௸ 223:3-4.

279. ௸ 221:1-6.

280. ௸ 220:1-4.

281. ௸ 299, 310, 312.

282. ௸ 299.

283. ௸ 310.

284. அகநானூறு 34, 59, 77, 90, 104, 121, 131, 184, 193,
206, 220, 245, 255, 269, 283, 297, 312,
343, 358, 365, 368, 380, 387.
கலித்தொகை 66-100.
குறுந்தொகை 77, 160, 279, 367.
நற்றிணை 21, 39, 103, 184, 216, 283, 290, 302, 326,
341, 362, 392.
புறநானூறு 52, 55, 138, 139, 349.

285. புறநானூறு 52:1-4.

286. ௸ 52:14-17.

287. ௸ 55.

288. ௸ 138, 139.

289. ௸ 139:5-6.

290. ௸ 139:13-15.

291. ௸ 349.

292. ௸ 349:5-7.

293. அகநானூறு 89, குறுந்தொகை 184, 173, 302, நற்றிணை 120, 123
பத்துப்பாட்டு - மதுரைக்காஞ்சி, புறநானூறு 24, 26, 313, 335,
372, 396.

294. புறநானூறு 72:13-14.

295. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும். உ.வே.சா. (பதி.),
முன்னுரை, ப.

296. மதுரைக்காஞ்சி 125-130.

294. ௸ 235-237.

298. புறநானூறு 24.

299. ௸ 26.

300. ௸ 313.

301. ௸ 335.

302. மதுரைக்காஞ்சி 24-36, புறநானூறு 372.

303. புறநானூறு 396.

304. நற்றிணை 304:6-7.

305. நற்றிணை 304, புறநானூறு 37, 39, 126, 174, 226, 280, 383.

306. புறநானூறு 37, 39.

307. ஷை 39:13-18.

308. ஷை 226.

309. ஷை 126:11-13.

310. ஷை 53.

311. ஷை 174:1-5.

312. ஷை 126, 174.

313. ஷை 280.

314. ஷை 383.

315. அகநானூறு 392, குறுந்தொகை 59, 84, நற்றிணை 342,
புறநானூறு 50, 154, 155, 156, 186.

316. புறநானூறு 50:14-17.

317. ஷை 154:1-3.

318. ஷை 155:4-5.

319. ஷை 186:2.

320. நற்றிணை 374, புறநானூறு 148, 149, 150, 152, 153, 255.

321. புறநானூறு 148, 6.

322. ஷை 149.

323. ஷை 150.

324. ஷை 152:1-6.

325. வரதராசன், மு. முல்லைத்திணை, பாரி நிலையம், சென்னை-1.
இரண்டாம் பதிப்பு, 1965.

326. புறநானூறு 255.

327. புறநானூறு இரண்டாம் பகுதி ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் உரை, பாடல் 255-ன் உரை.

327அ. Nilakanta Sastri. K.A. A History of South India, P.116.

328. Srinivasa Iyengar, P.T., History of the Tamils, Introduction, p.111.

329. சஞ்சீவி, ந., சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள் (பதி.). ப.384.

* * *

மங்களம்

முடிவுரை

சங்க காலம் அகம், புறம் என்ற இலக்கியப் பகுப்புடையது. புலனெறி வழக்கம் கற்பித்துக் கொண்ட இப்பகுப்பு, வாழ்வு நெறிகளை நயம்படவும், நாகரிகமாகவும் சொல்லுதற்குப் பயன்பட்டது. அகம் காதலையும் அதற்கு அடிப்படையான பாலுணர்ச்சியையும் பேசுவது. புறம் வீர உணர்வையும், அன்பு, இரக்கம், ஈகை, மானம் போன்ற பிறவற்றையும் பேசுவது. வாழ்விற்கு அகத்திணை உணர்வு, புறத்திணை உணர்வு இரண்டும் வேண்டும். ஒன்று தனி இன்ப நெறி; மற்றது சமூக நெறி.

சங்க இலக்கியத்தில் அகமே மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளது எனப் பெருமையாகப் பேசுதல் சரியன்று. அகம் உரிப்பொருளைச் சிற்சில அளவுக்குள் அடக்கும். விரித்து விரிக்கக் கருத்து இடந்தராது. அகப்பாட்டு நெறியதாகத் தோன்றுதற்கு முதல், கருப்பொருள்களின் சேர்க்கை வேண்டும். அகப்பாடல்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு பகுக்கலாம். 1. தூய அகப்பாடல்கள்; முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றில் உரிப்பொருள் தலைமையிடம் பெறப் பாடிய பாடல்கள். மிகுந்த இயற்கை வருணனையோ, வரலாற்றுக் கூறுகளோ இல்லாதவை. 2. வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சிறந்து நிற்கும் பாடல்கள். இப்பாடல்களைப் பாடிய நோக்கமே, அகத்திணை உடம்பில் புறப்பொருள் உயிரைத் தெரிந்ததாகும். கேட்குநர் விரும்ப இவ்வாறு பாடியிருக்கலாம். இவ்விரண்டாம் வகைக்குரிய பாடல்கள் பல சங்க அகவிலக்கியங்களில் உள்ளன. இவற்றை அகம் என்பதா? புறம் என்பதா? இவ்வாறு பாடுவது ஓர் இலக்கியப் புலனெறியைக் குறிக்கோளாக உடையது என்பதை உணர வேண்டும். கரிகாலன் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாட விரும்பிய புலவர், நன்னன் கொடுமையை இகழ்ந்து பாட விரும்பிய புலவர் நேராக அவற்றைப் புறத்திணைக் கோணத்தில் பாடுவதினும், மறைவாக அகத்திணைக்குப் பொருந்து காட்டுதல் வழியாக அமையும் என்று கருதியிருக்க வேண்டும். மேலும், அகப்பொருளைக் கேட்குநர் மிகவும் விரும்பியிருக்கலாம். "எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தானமர்ந்து வரூஉம் மேவற் றாகும்" என்பது

தொல்காப்பியம். ஆகவே அகத்திணை எல்லாவகை மக்கட்கும் உரிய. இனி [illegible] திணையாக அமைந்த பற்றிப் புறப்பொருளையும் அகப்பொருள் போலத் தோற்றமாகப் பாடியிருக்க வேண்டும். வானொலியில் விளம்பரம் செய்வோர் திரைப்பாடல்களுக்கு இடையே விளம்பரம் வருவது போலவும், வார இதழ் ஒன்றில் தொடர்பில்லாது [illegible] [illegible] போடுவது போலவும் அகத்திணை, புலவர் தாம் கருதியதைக் கூறுதற்குரிய கவர்ச்சி வடிவமாகி விட்டது. அகத்திணை, பாடு பொருள் என்ற நிலையிலிருந்து வடிவம் என்ற நிலைக்கு மாறியிருக்கிறது. இம்மாற்றம் சங்க காலத்திலேயே நிகழ்ந்திருக்கிறது. பாடாண் திணையில் 'கைக்கிளை' என்ற துறை ஏன் இடம் பெறவேண்டும்? பாடுதற்கமைந்த தலைவனின் சிறப்பையும் புகழையும் வெளிக்கொணர்தற்குக் காதல் போற் பாடும் இலக்கிய நெறி புலவரால் புதிதாய் பெற்றதால் கைக்கிளை அகத்திணையிலிருந்து புறத்திணைக்கு வந்திருக்கிறது. சிந்தாமணி பாடிய திருத்தக்கதேவர்க்குத் தலைவனின் காமச் செய்திகளைக் கட்டுரைக்க வேண்டுமென்பதா குறிக்கோள்? உயர் நெறி போக வேண்டுமெனில் காம ஊடகம் (Medium) வேண்டுமெனக் கருதினர் என்பதே உண்மை. [illegible] கடவுளையும் [illegible] காம நெறிக்கு விதிவிலக்கில்லை என்பர் தொல்காப்பியர். ஆகவே புறப்பொருளில் [illegible] [illegible] ஆகுமோ? அகப் பாடல்களை ஆராய்வோர் இக்கண் கொண்டு ஆராய்தல் வேண்டும் என்பதை இவ்வாய்வு அனுபவத்தால் [illegible] கூறுகிறது.

அகப்பாடல்களில் ஏன் இவ்வளவு வரலாற்றுக் குறிப்பு? புலவர் தான் வாழ்ந்த காலத்து மக்களைப் பாடுவதோடு நில்லாமல், தன்னூர், தான் பயின்ற பழைய இடம் என்ற மட்டுமல்லாமல், தனக்கு மிக முற்காலத்து வாழ்ந்த மூத்த மக்களையும், சேர்நாட்டு மலை, ஆறு, ஊர், அங்காடி பற்றியும் ஏன் குறிக்க வேண்டும்? தமிழ் வரலாற்றையே எழுதி அறியவா? அனைத்துமன்று என்பது இவ்வாய்வு கண்ட முடிவாகும். உவமைக்குப் பெரிதும் பழமொழிக்கும், கதை நிகழ்ச்சிக்கும், இராம இராவணப் போரும், தமிழ் [illegible] இக்காலத்தில் இடம்பெறும் இடங்கள்.

ஆட்சி அரசரின் செய்தி அனுபவம். இதுபோலவே சங்கப் புலவர் தாம் கேட்டவற்றையும் கண்டவற்றையும், தமக்கு இடங்களிற் உவமையாகவும், உருவகமாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வாறு, புறநானூற்றிலிருந்து இவையே அவர்கள் காலத்தில் பெருமதிப்பும் பெற்றிருந்தன. தம் அறிவுப் பரப்பையும், பெருமையையும் வெளிப்படுத்த அதனாலே அவர்களை இவ்வாறு வரலாற்றுக் குறைகளைப் பாடத் தூண்டியுள்ளன. மற்றும் சிறந்த அறிவுப் புலவர்களான இளங்கோவும், திருத்தக்க தேவரும், இசைக்கலை பற்றியும், மலைகள், பாம்புகள், யானை முதலிய விலங்குகள் பற்றித் தாம் நன்கு அறிந்த செய்திகளைப் பற்றியும் தொடர்பு படுத்திக் கொண்டு பாடும் போது சங்கப் புலவர் தாமறிந்த வரலாற்றுண்மைகளைக் கூறித் தம் அறிவுத்திறம் காட்ட நினைத்தாரோ? சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள் பற்றிய தேடலில் தோன்றிய எண்ணம் இது. ஆய்வோர் மேலும் ஆய்வாராக.

ஒவ்வொரு மொழியிலக்கியத்திலும் ஒரு வீரநிலைக் காலம் இருந்திருக்கிறது. இவ்வகையில் தமிழர்களின் வீரநிலைக் காலம் சங்க காலத்திற்கு மிக முன்பே முடிந்து விட்டது. சங்க காலத்தில் வீரநிலைக் காலப்பண்புகள் மாறியிருக்கும் நிலை அறியப்படுகிறது. போரைத் தவிர்க்கும் மனநிலை, போரின்றி வாழும் அமைதிப்போக்கை விரும்பும் உள்ளப்போக்கு இவை சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. சங்க கால மக்களின் முதிர்ந்த கல்வியறிவும், சிந்தனை வளமுமே இவ்வகை அமைதி வாழ்வைக் காண விழைந்தன. உடல் வலிமையும், போர்த்திறமையும் இருந்தும் பண்புகளாகப் போற்றிக் கொண்டிருந்த ஒரு சமுதாயம், அறிவால் வாழும் வாழ்க்கை முறைக்கு மதிப்பும் பெருமையும் ஏற்படுத்துகின்றது. அன்பு, அருள் ஆகிய மென்மை உணர்வுகள் வாழ்க்கையில் பேரிடம் பெறுகின்றன. கொடை, வாடா இரக்கம், மக்கள் துயரம் பொறுக்காமையும் என்ற உணர்வு அடிப்படை வேறுபாடாகியிருக்கிறது. ஆகவே சங்க காலப் புறப்பொருள் பற்றி இவ்வாறே காண்பார். புறப்பொருளின் வீரத்தை அடுத்துப் பிற மென்மைப் பண்புகள் இடம்பிடித்துக் கொள்ளும் நிலையைக் காணலாம்.

மெல்ல மெல்லக் கால மாற்றத்தில் புறப்பொருளில் தலைமையிடம் பெற்ற வீரத்தின் நோக்கமும் மாறியிருக்கிறது. அருள் சிந்தனை, அற நாட்டம், [illegible], [illegible] [illegible] போக்கையும் வீரம் என்றிருந்த நிலைமாறித் தன்னை ஒறுத்துக் கொள்ளும் ஒழுகலையும், புலனடக்கிய ஒழுகலையும் வீரமெனப் போற்றும் நிலை உருவாகியிருக்கிறது. 'தாபத வாகை' என்ற துறை இதனை நன்கு காட்டுகிறது. இவ்வகை மாற்றமே சமயங்கள் பெருகி வளரக் காரணமாகியிருக்கிறது. இச்சூழ்நிலையில் சமய ஆசிரியர்களும், புத்தரும், மகாவீரரும் பிறரும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். புறப்பொருள் வீர உலகத்திலிருந்து சமய உலகத்திற்குச் சென்றுவிட்ட நிலையை இச்சூழல் காட்டுகிறது. சங்க காலமே இதற்கு ஆதாரம் அமைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. புலவர்களின் அறிவுத் தலைமை, வடக்கிருத்தல் போன்ற நோக்குகள் ஆகியன இம்மாற்றத்திற்கு வழி செய்திருக்கின்றன. ஆகவே சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள் என்ற இந்த ஆய்வேடு, சங்க காலத்தில் வீரம் தலைமை பெற்றிருந்ததையும், அதற்குப் பின்பு சமயம் தலைமை பெறுவதற்குச் சங்க காலத்திலேயே வழி ஏற்பட்டமையையும் இங்கு விளக்கியிருக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் என்ற கருத்தை இவ்வாய்வேடு ஏற்கவில்லை. எழுத்துக்கலை தோன்றிப் பல்லாண்டான நிலையில், வாய்மொழி இலக்கியமே எழுத்துருவம் பெற்றிருக்கும். இன்று கிடைத்திருக்கும் சங்க காலத்தில் தோன்றிய பாடல்கள் எழுதப்பட்டவை என்றே இவ்வாய்வேடு கருதுகிறது. பதிற்றுப்பத்தில் அமைந்த நடை இதனை உறுதி செய்கிறது. சேரர் நூலில் ஒவ்வொரு பாடிய பதிற்றுப்பாடல்களின் நடையமைப்பில் மிகுந்திருக்கும் பாகுபாடுகள் ஓர் ஒழுங்கு நினைக்கப்படவேண்டும். கல்வெட்டுகளைப் பிற ஆய்வுகள் வழக்குத் தடை போடப் பெறாமையையும் நினைக்க வேண்டும். ஆகவே எழுதப்பட்ட இலக்கியம் சங்க இலக்கியம் என்ற இவ்வாய்வேடு முடிவு செய்கிறது.

தமிழரின் போர் நெறிகளை ஒரு நெறி நின்ற இவ்வாய்வேடு ஆய்வு செய்யவில்லை. மேலும் இதனை முழுமையாக ஆய்வு செய்வதற்கு இடமிருக்கிறது.

கொலை மலிந்த போர்க்களத்திலும் சில அறங்கள் கூறப்பட்டுள்ளமைக்குரிய காரணங்கள் மேலும் ஆய்வுக்குரியன. சங்ககாலப் போரின் தன்மை பற்றியும் கலிங்கத்துப்பரணிப் போரின் உயர்வு பற்றியும் ஒப்பிட்டு ஆராய்தற்குரியன. முன்னேற்ற நிலை தமிழ் இலக்கியங்களில் வழிவழி வருகின்றதாகி வருகின்றும் இடம் பெற்றுவிட்டன. கலிங்கத்துப் பரணியும், பாண்டியன் பரிசும் முதலியன இதனைத் தெளிவான இலக்கியப் பொருளாக்கியுள்ளன. எந்நாட்டுக் கதையையும் தமிழன் தன் வழிமுறைப் பண்போடு காப்பியத்தில் இடம்பெறச் செய்வதற்குப் படைக்கலன் ஏந்தாரை எய்யாமை என்ற தமிழ்மறப் பண்பைக் கம்பர், முதற்போர்புரி படலத்தில் இடம்பெறச் செய்வதைக் காட்டலாம். ஆகவே சங்ககாலப் போர் முறை இன்றைய நடைமுறை உலகில் இளங்கோவும், கம்பரும், சயங்கொண்டாரும், பாரதிதாசனும் தழுவிக்கொண்டமை இன்றும் இலக்கிய வாழ்வுடையதாக இருக்கிறது.

சங்ககாலச் சமயம் எது? மறைமலையடிகளும், கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்களும் கூறுவது போன்ற சைவம் என்றோ அறிஞர் புருடோத்தம நாயுடு கூறுவது போல வைணவம் என்றோ இன்னதென்றே முடிவு கூறவில்லை. வான், மலை, காடு, தீ, காற்று எனப் பயந்தவை இயற்கைக் கூறுகளையெல்லாம் வணங்கிய நிலையிலிருந்த மக்களுக்கும் ஏனைய மரத்தையோ கல்லையோ நட்டு வழிபடும் இயற்கைத் தெய்வநெறி ஒன்று நிலவியிருக்கின்றது என்பது இன்னாருக்கே கண்ட முடிவாகும். தமிழகத்துக் கோயில் ஒன்றில் திருமால் ஏன் வடிவில் காணப்படுகிறார்; சிவன் இலிங்க உருவில் பல கோயில்களில் காட்சி தருகிறார்; இந்த கோயில்களில் சிவன் தன்பெருமிதமாக விளங்குகிறார். சமய வரலாறுகளும், அவற்றின் கொள்கை உருவாக்கங்களும் மேலும் ஆய்வதற்குரியன. தமிழகத்திலேயே தோன்றி வளர்ந்த சைவ சமயத்தின் சித்தாந்த நூல்களெல்லாம் வடமொழியாக இருப்பதற்குரிய காரணமும் மேலாய்வுக்குரியது. சங்ககால தமிழ்நாட்டு வாழ்வைச் சமயம் பாதிக்கவில்லை என்பதை இக்காறுமே காட்டியுள்ளனர்.

செல்வ மாண்பும், தண்மையும், பெருந்தகவும், சால்பும் அமைந்த ஒரு காலத்தில் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற பாகுபாடுகள் ஏன்? 'இழிசினர்' என்ற சொல் ஏன் தோன்றிட வேண்டும். இவ்வகை உயர்வு தாழ்வுகள் பலவாக ஒரு பொற்காலமெனக் கருதப்படும் காலத்தில் இருந்தமை வியப்பளிக்கிறது. அதற்கெலாம் இதனை ஆராயுமாக. வேற்று நாகரிகங்களின் ஊடுருவலுக்கும், தமிழரசர்களின் கொடியும் படையும் அவர்கள் வென்ற பிற நாடுகளில் நிலைபெறுமைக்கும் தமிழர்களின் பெருந்தன்மையே காரணமா? இரக்கமென்ற பெயரால் மெலிந்த உள்ளத்தினராக அன்றைத் தமிழர் இருந்தனரா? போரிலும் வல்லவர்களாக இருந்தவர்கள் அமைதியான சமுக வாழ்வில் நல்லவர்களாக மட்டும் இருந்தனரா? கருவிக்குத் தம்போலப் பார்வையிட்டுக் கபிலரையும் ஒளிர்ந்த பாரியையும் நட்புப் போர்வையும், போரில் பகையும் கொண்டு வந்த நாகரிகப் பகைவரால் நலிந்தனரா? இவ்வினாக்களை எதிர்கால ஆய்வாளர் முன் நிறுத்துகிறது இவ்வாராய்ச்சி.

'சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்' என்ற இவ்வாய்வு, சங்ககாலச் சமுக வாழ்வியல் தன்மைகளைக் காட்டுகிறது. அழிந்த கால வரலாற்றுப் பழம்பெருமையும் மிகப் பேசப் படும் கதைகளே எனத் தீர எழுதலாம். உதாரணமாக, ஓட்டுனருக்குத் தெரிய வரும் சாலையின் பாதையைக் காட்டும் கண்ணாடி போல இறந்தகாலம் பின் இருக்கும் எதிர்காலத்தோடிணைந்த எச்சரிக்கைகளே. அவ்வகையில், ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும் உண்மை, நாடு மீக்கூறுநர் மக்களையும் உண்மை, இறந்தவர் எதுவும் நட்பும் பகைதும், வளமையும் வறுமையும், சால்பும் சான்றாண்மையும், உண்மை பண்டைத்தமிழ்ப் புறப்பாடல்கள் செப்பும்; செப்பும். வேலும் வாளும் போன்ற கருவிகள் அறிவுக் கூர்மையால் துப்பாக்கியும் பீரங்கியும் அணுகுண்டுமாக மாறி உள்ளன. மனதில் தோன்றும் அச்சம், வீரம், போராண்மை, ஆசை, நட்பு, பகை, ஆகிய அடிப்படை உணர்ச்சிகளில் மாற்றம் இல்லை. ஆநிரைக் களவை நாகரிகமற்ற திருட்டாக இன்று கருதலாம்; எனினும் நோக்கங்களையே

கடைசிச் செய்யும் புதிய கோட்பாட்டை ஒட்டிய வழக்கின் உண்மை. 'எதிர்ப்பு கருத்தும்' என்ற சொல்லாமலேயே தொடும்பொழுதில் நாடகளைப் பாடுதலும் புதிய சக்தி உறைந்திய கருத்து 'புகுத்திய புதிய வழி இது. தேர்தல் வாகைகளும், ஊர்வப் பாடல்களும், மகிழ்ந்த காவியம். இந்நாவலும் வாகைக் காதிகளையும், தொலைத் தொடர்களையும், வீர கலைஞர்களையும் காலுணர்ந்த நெஞ்சில் எதிரொலிக்கும் இலக்கியக் கடல்.

உண்டா லம்மஇவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிறர் அஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே

(புறம் 182)

UNIV LIBRARY

ഗ്രന്ഥസൂചി

பின்னிணைப்பு 1

சங்க இலக்கியங்களில் புறப்பொருட் செய்திகள்

1. நற்றிணை

வரிசை எண்	பாடல் எண்	புறப்பொருட் செய்தி	குறிப்பு
1	2	3	4
1.	1	கடவுள் வாழ்த்து	திருமால் பற்றியது
2.	2	உயர்ந்தோர் கேண்மை	நட்பு பற்றியது
3.	2	இடைச்சுரத்தில் புலிகள் தாக்குதல்	பகைத்தலைவம்
4.	3	சிறார் வட்டாடுதல் கள்வர் ஆறலைத்தல்	பொழுதுபோக்கு பகைத்தலைவம்
5.	4	வலை உணக்குதல் உப்பு விற்றல்	உமணர் தொழில் வாணிகம்
6.	5	குறிஞ்சியில் உழவு	தொழில்
7.	6	ஓரியின் கானம் நாறுதல்	புகழ்
8.	7	சந்தனக் காட்டில் யானை அவிதல்	விலங்கின் செயல் (இயற்கை)
9.	8	பொறையன் தொண்டி	புகழ்
10.	9	வழிபடு தெய்வத்தைக் கண்ணாற் காணுதல்	சமயம்
11.	10	பழையன் வேற்படைக்குக் கொங்கர் வீழ்ந்தது	போர்
12.	11	நெய்தல் நிலத்தில் மகளிர் விளையாடல் செய்திகள்	ஆடல்
13.	12	நெல் குற்றல்	தொழில்
14.	13	தினைப்புனக் காவல் மழவர் பசுநிரைக் கொள்ளுதல்	தொழில்

1	2	3	4
15.	14	[illegible] சிங்கங்கள் எதிர்த்தமை	போர்
		புலிவித்த காடு	வரலாறு
16.	15	தாய்மை - குழந்தையின்	அன்பு, அருளுடைமை
17.	16	பொறுமையாளர்கள்	முயற்சி
18.	17	[illegible] யார் செய்கள்	இயற்கை இசை
19.	18	தொண்டியும் பொதுவும் [illegible] பத்மனர் கோட்டைக்குள்ளே சாதித்தமை	போர்முறை
20.	19	நீரா, சுரா வழக்கு	செய்திகள் இயற்கை
21.	20	கிளிகள், கொடி, புலி, [illegible]	குடை, [illegible]
22.	21	குதிரை வீரர் [illegible] தேர்த்தல்	தொழில்
23.	22	[illegible] நோன்பு	சமயம்
24.	23	[illegible] பரப்பில் கொற்கை	இயற்கை [illegible]
25.	24	[illegible] வழக்கம்	இயற்கை
26.	25	பொன் உரைகள்	தொழில்
27.	26	[illegible] [illegible]	காடு
28.	27	[illegible] [illegible] [illegible]	இயற்கை
29.	28	அன்னை அன்பு, [illegible] கொடுமை	அன்பு, அருளுடைமை
30.	29	வழிநடைச் செல்வோரைத் தாக்கும் புலி காத்திருத்தல்	பகைத்திறம்
31.	30	பாலைத் தீயால் [illegible] உயிர்கள் [illegible] நிலையில், ஒரு பலகையைப் பற்றி பற்றுதல்	கதை நம்பிக்கை
32.	31	[illegible] பட்டங்கள் கலக்கிடும் வழக்கம்	வாணிகம்

1	2	3	4
33.	32	மாயோன், சேயோன் நட்பாராய்தல்	சமயம் நட்பு
34.	33	ஆறலை கள்வர்	தொழில்
35.	34	முருகன்	சமயம்
36.	35	மாநகர்	நகர்ச்சிறப்பு
37.	36	புலி யானையைத் தாக்குதல்	விலங்குப்போர் - இயற்கை
38.	37	பாம்பின் தலை தீய இடியேறு முழங்குதல்	இயற்கை.
39.	38	காட்டாறில் எருமை நீந்தல் திதியன் - பரதவர் மீன் விற்றல் பண்டமாற்றுதல்	வரலாறு, வாணிகம், பழக்க வழக்கம்
40.	39	செழியன் கூடல்	நகர்ச்சிறப்பு
41.	40	மகளைத் தந்தை காத்தல் தந்தை பெயரால் எனல்	பழக்கவழக்கம்
42.	41	நெல்லின் சோறு பொங்குதல்	பழக்க வழக்கம்
43.	42	தவளை ஒலியில் தேரின் ஒலி மறைதல்	இயற்கை
44.	43	செந்நாய் கொன்ற மரையானை வழிச்செல்வோர் உண்ணுதல்	வழிக்கொள்ளை
45.	44	மின்மினியை விளக்காகக் கொண்டு மலை நெருப்புக் கருதல்	இயற்கை
46.	45	பரதவர் குடிசை அமைப்பு	வாழ்க்கை
47.	46	செல்வம், இளமை, யாக்கை ஆகியன நிலையாமை	நிலையாமை
48.	47	முருக வழிபாடு	சமயம்
49.	48	ஆறலை கள்வர்	வழிக்கொள்ளை

1	2	3	4
50.	49	சூரியன் பிறந்த உலகமும் பரதவர் வம்சமும்	தெய்வம் கதை
51.	50	[illegible]	பழக்கம்
52.	51	இடியேற்றிறம் பாம்பு குத்தல்	இயற்கை
53.	52	நரி கணக்கு	புதிர்
54.	53	காட்டாற்று நீர் மருந்தாதல்	இயற்கை
55.	54	சந்திர மறைவு கிரகணம் பயன்படுத்தல்	கதை
56.	57	காட்டுப்பசுவின் பாலை மந்தி தேத்த பறவை ஊட்டுதல்	இயற்கை
57.	58	சீறு வேலியாக் கொண்டு திக்கவில் முறையோர்	வேடிக்கை சிறப்பு
58.	59	உடும்பு, நண்டு, நாய், மான் குறிப்ப வேட்டைக் கலைமாதல்	பழக்கம்
59.	60	மீன் உணவு, தாலிக்கோவை, உழவு	உணவு, தொழில்
60.	62	மூக்கின் வழிநா மொழிதல் மாலை அமாவாசைத்தல் பொருத்தல்	இயற்கை
61.	63	மீன் வலைத்தல்	தொழில்
62.	64	அறுக்கப்பட்ட சந்தன மரம் மற்றி நீர் சொரிதல்	இயற்கை
63.	65	புலியோடு யானை போருதல் – யானைத் தந்தத்தை வேடர் வாரிதல் [illegible]	இயற்கை வரலாறு
64.	66	உவரி மரத்தின் காதிகை நிறைய புரா வளர்தல்	இயற்கை

1	2	3	4
65.	67	இரவில் கடலில் மீன் வேட்டம்	தொழில்
66.	69	பறவை கூடடைதல், கோவலர் முல்லைசூடுதல் – மாலை	இயற்கை
67.	72	பொறுத்தக்கதைப் பெரியோர் பேணுதல்	பண்பு
68.	73	பேய் பயிற்றல்	நம்பிக்கை
		சாய்க்காடு என்ற ஊர் எழில்	வரலாறு
69.	74	பரதவர் குடிச் செயற்கை	தொழில்
70.	77	வலை உணக்கல், பாகை மீந்துநிற புன்னையின் கீழ் இருத்தல்	தொழில்
71.	81	வேந்தர் பகை தவிர்த்தல்	போர் முறை
72.	82	முருகு புணர்ந்தியன்ற வள்ளி	சமயம்
73.	83	கடவுள் முதுமரம்	சமயம்
		ஆடு, மறி மேய்த்துக் குழைக்கவைத்துக் கலைக்கேலிக்கல்	பழக்கம்
74.	85	கானவர் முள்ளம்பன்றி இறைச்சி உண்ணுதல்	உணவு
75.	86	சந்தனம்	அணி
76.	87	அழிசி ஆர்க்காடு	வரலாறு
77.	90	புலத்தி கஞ்சியிட்ட ஆடை ஒலித்தல்	தொழில்
78.	91	நாரை நல் விருந்தினரை ஊட்டுதல்	பண்பு
79.	92	பாணர் பிறவை நீங்குதல்	பண்பு
80.	96	மழைக்கொண்டோடுதல்	தொழில்
81.	97	புள்ளின் கேள்விகள்	கொள்கை
82.	98	முன்னிரவில் பல்லிச்சொல் கேட்டல்	நம்பிக்கை
83.	100	மலையன் குதிரை கத்தர் முதிர்ந்தல்	புகழ்

1	2	3	4
84.	104	மூத்தவர் பாலைக்கப்போற தொண்டைப் பற்ற முடிக்கும்	ஒருமை
85.	105	ஒட்டேரி குடமை	புகழ்
86.	107	நன்மை பற்றிய அறிவு	சமயம்
87.	108	குறவர், கலை, கிளை, கனி கொண்டு காரும்	குடியிருப்பு
88.	109	சேற்றுத் தொழுவத்தில் பசுவின் சபரி	தனிமை
89.	111	பாரதக் கிராமப் பேரேட்டம்	தொழில்
90.	113	உலகின் மக்கள் ஒற்றுமை ஏற்பு	வரலாறு
91.	114	இறந்த யானையின் தந்தத்தைக் குறைவர் எடுத்தல்	தொழில்
92.	116	வெள்ளிமலைச் சாரல்	ஒழுக்கம்
		வீடு முத்தம் மனைவிக்கு ஒரு கடிதம்	இயற்கை
93.	118	ஒரு யானையின் ஒப்பற்ற பட்டுப நகைச்சுவை	கதை
94.	119	பள்ளி பட்டோரிய திருப்புத்தகம் தேர்வும் வைத்தல்	தொழில்
95.	120	வீட்டில் சர்க்கரை பற்றியம்	கல்வி
96.	124	மேக்கிழப் உருக்கும்	தொழில்
97.	125	கரடி பாய்ப்பிடிக்கும் முறைகள்	தொழில்
98.	126	தேனை எடுப்பது காய முடிவு நன்மை	நிலையாமை
99.	131	பெரியத் எப்போதும் பொறுமையாய	புகழ்
100.	132	பாமக் காலையில் கத்துரம்	தொழில்
101.	133	கொழிக்கும் உலகில் நீர் தெளிந்தல்	தொழில்
102.	134	நட்டை மற்றும் கிழங்கு கரும்	தொழில்

1	2	3	4
103.	136	மருந்தை அறவோர் செயல்	தொழில்
104.	138	உயர் [illegible] [illegible] நீக்கச் செய்தல்	தொழில்
105.	139	பழமை என்னும் பண்	கலை
106.	141	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	இயற்கை
107.	142	இரவில் வரும் விருந்தையும் போற்றுதல்	குடும்பம்
108.	150	மாறும் [illegible]	வாழ்க்கை
109.	158	புலி யானையைத் தாக்குதல்	இயற்கை
110.	161	நெருநெல் [illegible] [illegible]	வரலாறு
111.	164	[illegible] [illegible] [illegible] உடல் [illegible] [illegible]	மருத்துவம்
112.	165	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	சமயம்
113.	167	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	[illegible]
114.	168	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	இயற்கை
115.	169	இடையன் [illegible] [illegible]	பழக்க வழக்கம்
116.	170	[illegible] [illegible]	வீரம்
117.	171	[illegible] [illegible] [illegible]	நம்பிக்கை
118.	172	[illegible] புலி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	விளையாட்டு
119	173	[illegible]	சமயம்
120.	175	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	பழக்கம்
121.	179	[illegible] பாரம் [illegible]	பழக்கம்

1	2	3	4
122.	100	[illegible]	வரலாறு
123.	102	[illegible]	வாய்ப்பு
124.	105	[illegible]	கலை
125.	106	[illegible]	கலை
126.	108	[illegible]	மெய்யியல்
127.	189	[illegible]	சமயம்
128.	190	[illegible]	புதிர்
129.	195	[illegible]	புதிர்
130.	196	[illegible]	[illegible]
131.	202	[illegible]	அறிவு
132.	209	[illegible]	தொழில்
133.	210	[illegible]	சமயம்
134.	212	[illegible]	வரலாறு
135.	214	[illegible]	மெய்யியல்
136.	216	[illegible]	வரலாறு
137.	226	[illegible]	மெய்யியல்
138.	227	[illegible]	வரலாறு
139.	230	[illegible]	இயற்கை
140.	231	[illegible]	சமயம்
141.	234	[illegible]	வரலாறு
142.	237	[illegible]	நகை

1	2	3	4
143.	240	உலகு படைத்தோன்	சமயம்
144.	241	வேந்தர்க்கு வான் விமானம்	பழக்கம்
145.	246	பகைவொறி பலி	நம்பிக்கை
146.	250	சிறார் தேர் உருட்டுதல்	விளையாட்டு
147.	251	கடவுட் பலி	பழக்கம்
148.	253	பாசி குறைத்	புகழ்
149.	256	மடக்காரிப்பட்டினம்	வீரப்பெருமை
150.	260	கேடிமை	வீரப்பெருமை
151.	261	யானையும் பாம்பு புறப்படல்	இயற்கை
152.	265	மிகைக்க பாரம், ஓங்கி கொள்	வரலாறு
153.	270	மாற்றார் கந்தனை பகைவர் யானை- க்கை நன்றி இழுக்க் கொணர்ந்தமை	மறம்
154.	278	பழ மகளிர்	சமயம்
155.	279	சிலம்பு கழி நோன்பு	பழக்கம்
156.	280	வேலின் குயிரா ரி	வரலாறு
157.	281	ஐயவி	ஊர்ச்சிறப்பு
158.	291	பச்சுர் மக்கள் குதிரை கொணர்ந்தமை	போர்
159.	292	சாதிமாறிய வேந்தனின் முறை	இயற்கை
160.	293	பூவை பசித்தோடிய நிலைம்	பழக்கம்
161.	298	செழியன் கடம்	ஊர்ச்சிறப்பு
162.	299	கிள்ளாக் பசிய குதிரை	தொழில்
163.	300	நடுப்பகல் வரா ர்	வரலாறு
164.	303	மரத்தில் கடவுள் உறைதல்	நம்பிக்கை
165.	304	குலைவாயைக் கொல்லுதல்	அருவினை
166.	320	குயில் கன்று உறிஞ்ச உக்கும் பாகல்	பழக்கம்

1	2	3	4
167.	314	[illegible] [illegible]; [illegible] அறியப்படாத	மெய்ம்மை
168.	315	[illegible] [illegible] மேம்புலத்தில் விட்டெறிதல்	அறம்
169.	320	[illegible] [illegible] [illegible]	வறுமை
170.	327	சான்றோர் கடமை [illegible]	குடிமை
171.	329	[illegible]	நம்பிக்கை
172.	331	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	பழக்கம்
173.	338	உலகம் படைத்த [illegible]	நம்பிக்கை
174.	340	[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]	வரலாறு
275.	341	[illegible] [illegible]	பழக்கம்
176.	346	[illegible] [illegible]	புகழ்
177.	349	[illegible] [illegible] [illegible]	நம்பிக்கை
178.	350	[illegible] [illegible]	ஊர்ச்சிறப்பு
179.	353	[illegible] மகளிர் [illegible] [illegible]	தொழில்
180.	355	நட்டோர் [illegible] [illegible]	மானம்
181.	356	[illegible] [illegible] [illegible] மகளிர் [illegible]	நம்பிக்கை
182.	358	[illegible] [illegible]	ஊர்ச்சிறப்பு
183.	360	பாகர் யானைய [illegible]	தொழில்
184.	363	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	தொழில்
185.	367	[illegible] [illegible]	புகழ்
186.	369	[illegible] பேரியாழ்	புகழ்

1	2	3	4
187.	377	நிலவை ஆறு நீக்கல்	நம்பிக்கை
188.	379	சோழர் [illegible]	[illegible]
189.	381	[illegible] தேர் வழங்குதல்	ஈகை
190.	387	[illegible] போர்	வரலாறு
191.	388	[illegible] [illegible] ஈட்டியால் எறிதல்	தொழில்
192.	390	[illegible] [illegible] [illegible]	[illegible]
193.	391	[illegible]	இடச்சிறப்பு
194.	393	[illegible]	இயற்கை
195.	395	[illegible]	போர்
196.	397	பிறப்பு தொடர்தல்	நம்பிக்கை
197	400	சோழர் உறந்தையின் துறை விளக்கம்	புகழ்

2. குறுந்தொகை

198.	0	கடவுள் வாழ்த்து	சமயம்
199.	1	செங்கோட் குன்றம்	சமயம்
200.	7	ஆரியர் [illegible]	தொழில்
201.	11	வடுகர், கட்டி	வரலாறு
202.	15	நாலூர்க் கோசர்	வரலாறு
203.	16	கள்வர் அம்புகளை நகத்தால் புரட்டுதல்	தொழில்
204.	19	எவ்வி	ஈகை

1	2	3	4
205.	31	மகளிர் [illegible]	கதை
206.	33	நேர்மைக்கு வெற்றி	கவிதை
207.	34	[illegible] சாதனை	ஊர்ச்சிறப்பு
208.	37	[illegible]	இயற்கை
209.	38	[illegible]	இயற்கை
210.	49	[illegible]	நம்பிக்கை
211.	52	[illegible]	நம்பிக்கை
212.	53	[illegible]	பழக்கம்
213.	60	[illegible]	வேடிக்கை
214.	61	[illegible]	விளையாட்டு
215.	67	[illegible]	[illegible]
216.	68	[illegible]	இயற்கை
217.	69	[illegible]	இயற்கை
218.	73	[illegible]	[illegible]
219.	74	[illegible]	இயற்கை
220.	78	பொங்கல் பாடல்	ஊர்ச்சிறப்பு
221.	79	[illegible]	கதை
222.	80	[illegible]	போர்
223.	82	[illegible]	உழவு
224.	83	பெரும்பெயர் உலகம்	நம்பிக்கை

1	2	3	4
225.	84	ஆயின் பொதியில்	இடச்சிறப்பு
226.	85	குருவி ஈனில் புனைதல்	இயற்கை
227.	87	மரத்துறையும் கடவுள்	சமயம்
228.	89	பொறையன் கொல்லி மலையில் அழியாத் தெய்வம் எழுதிய பாவை	நம்பிக்கை
229.	91	நள்ளியின் கொடை	கதை
230.	100	ஓரியின் கொல்லிமலையின் பாவை	நம்பிக்கை
231.	101	புதிரேதல் பாடு	நம்பிக்கை
232.	105	தெய்வத்திற்குப் புதிய விளைக்கதிர் படைத்தல்	பழக்கம்
233.	112	நெடுவேள்	சமயம்
234.	123	கற்றலைக்கு வெறும் கொள்ளுதல்	பழக்கம்
235.	116	சோழர் உறந்தை	வீரச்சிறப்பு
236.	118	வீட்டு வாயில் நடைக்கதவில் விருந்தினர் வரவு வழி பார்த்தல்	பழக்கம்
237.	128	தொண்டி	வீரச்சிறப்பு
238.	131	முன்னோர் உறையும் இடப்புறுதல்	சமயம்
239.	135	வினையே ஆடவர்க்குயிர்	மெய்ம்மை
240.	138	இரவலர் வறுமை தீர்ப்புதல்	அறம்
241.	139	மனையுறை கோழி அஞ்சுதல்	இயற்கை
242.	140	ஓந்தி நிமித்தம் காட்டுதல்	நம்பிக்கை
243.	142	பிடியானை உயிர்த்தல்	இயற்கை
244.	143	நிலையாமையே நிலைத்த ஒப்புரவாளன் பொருள்	மெய்ம்மை அறம்

1	2	3	4
245.	150	திசைப்புகழ் பரவும் மெய் கொள்கை மாட்சிகள்	பழக்கம்
246.	152	நாம் நினைவாத பட்டை அறிவு	இயற்கை
247.	156	பார்ப்பவர் சேதம் எழுப்படாமை	நாகரிகம்
248.	161	புதியவர் தாய் திவாரிக்கையிடம்	பழக்கம்
249.	163	புதி நாட்டாரின் கூட்டம்	தெய்வம்
250.	165	உயர் ஜடம் மனதீத அறிவு	இயற்கை
251.	166	மாதிகை	சிறப்பு
252.	171	பிள்ளையின் மாற்பகுதல்	இயற்கை
253.	172	ஒளி விளைக்கு ஓரிடம் அமைந்த உலை	தொழில்
254.	178	பிறமொழியுகம்	பழக்கம்
255.	180	விதைப்பு வீடு கொள்ளி பயிற்றுதல்	இயற்கை
256.	192	பொருள்களைக் கட்டவைக்கவின் உபத்திரம்	தொழில்
257.	196	மரம் பறம்பின் பரிசீலனை	இயற்கை
258.	198	மலையின் காலம்	இயற்கை
259.	199	ஒளி காலம்	இயற்கை
260.	210	நதி காலம்	இயற்கை
261.	219	கொடுமைக்கும் பயிர்கள், வாய்புரா ம் பித்திகள், வர்க்க	நம்பிக்கை
262.	221	பாலொடு விதை வழங்கு பெயர்கள்	வலிமை
263.	224	ஐயம் வருத்தம்	உயிர்

1	2	3	4
264.	225	[illegible] உதவி மறத்தல்	நன்றியின்மை
265.	229	[illegible] போர்	இயற்கை
266.	231	[illegible]	[illegible]
267.	233	[illegible]	பழக்கம்
268.	236	தொண்டு	[illegible]
269.	239	பாம்புமிழ் மணி	நம்பிக்கை
270.	242	[illegible] தொழில்	தொழில்
271.	244	[illegible]	இயற்கை
272.	252	[illegible]	[illegible]
273.	256	[illegible]	வறுமை
274.	260	[illegible]	வறுமை
275.	263	[illegible]	நம்பிக்கை
276.	273	[illegible]	[illegible]
277.	276	[illegible]	[illegible]
278.	277	[illegible] வெற்றி பெறுதல்	இயற்கை
279.	283	[illegible]	[illegible]
280.	287	[illegible]	[illegible]
281.	292	[illegible]	வறுமை
282.	293	[illegible]	[illegible]
283.	295	[illegible]	[illegible]
284.	297	[illegible]	கொடுமை

1	2	3	4
285.	298	[illegible]	வரலாறு
286.	305	குப்பைக் கோழிப்போர்	இயற்கை
287.	312	மலையும் கானம்	இயற்கை
288.	322	[illegible] விரட்டப்பட்ட [illegible] குறத்தியிடம் அடைக்கலம் புகுதல்	இயற்கை
289.	324	[illegible]	[illegible]
290.	328	[illegible] பெருமகள் [illegible] மாறுபாடு	போர்
291.	349	[illegible] கேட்டல்	[illegible]
292.	354	[illegible]	[illegible]
293.	361	உயர்நிலை உலகம்	நம்பிக்கை
294.	366	[illegible]	நம்பிக்கை
295.	374	[illegible]	இயற்கை
296.	378	யாமக் காவலர்	தொழில்
297.	379	[illegible] கிடைத்தல்	[illegible]
298.	393	[illegible]	வரலாறு

3. [illegible]

1	2	3	4
299.	0	[illegible] - [illegible]	சமயம்
300.	1	[illegible] சாத்திரம்	சாத்திரம்
301.	2	[illegible]	சாத்திரம்

1	2	3	4
302.	3-10	அரசர் வாழ்க	வாழ்த்தியல்
303.	24	[illegible] பிள்ளை [illegible]	இயற்கை
304.	42	காவிரி வெள்ளம்	இயற்கை
305.	43	[illegible]	இயற்கை
306.	44	[illegible] வளர்தல்	இயற்கை
307.	49	[illegible]	[illegible]
308.	51	[illegible]	இயற்கை
309.	54	பாண்டி நாட்டுச் [illegible]	[illegible]
310.	55	[illegible]	
311.	56	[illegible]	
312.	57	[illegible]	[illegible]
313.	58	இளமை	[illegible]
314.	61	[illegible]	[illegible]
315.	62	இந்திர விழாவிற் பரத்தையர் ஆடுதல்	[illegible]
316.	78	[illegible]	மறம்
317.	87	[illegible]	[illegible]
318	151-160	[illegible]	[illegible]

1	2	3	4
319.	171	தொண்டி	ஊர்ச்சிறப்பு
320.	175	தொண்டி	ஊர்ச்சிறப்பு
321.	177	தொண்டி	ஊர்ச்சிறப்பு
322.	178	குட்டுவன் தொண்டி	ஊர்ச்சிறப்பு
323.	179-80	தொண்டி	ஊர்ச்சிறப்பு
324.	108,38	கொற்கை	ஊர்ச்சிறப்பு
325.	194	களைபறித்தல்	தொழில்
326.	202	[illegible] தலைப் பார்ப்பன	தொழிற்கம்
327.	206	மழைக்காலத்தில் [illegible] பாவைநாத்தல்	தொழில்
328.	211	நெல் [illegible] உழுத மாவி விடலைச் செய்தல்	உணவு
329.	267	இறைக் கடவுளை வேண்டிப் பெண் மகவு பெறுதல்	சமயம்
330.	269	குல தெய்வ வழிபாடு	சமயம்
332.	287-276	[illegible] கோக் கொண்டு மாரி பொழிதல் புகுத்தல்	இயற்கை
332.	311	வெள்ளை மசி கோழிப்போர் பந்தயப் பார்த்தல்	கலை
333.	362	வெறியாடல் நடனம்	பழக்கம்
334.	442	[illegible] [illegible] கதிப்பு	புராணம்

1	2	3	4
		4. பதிற்றுப்பத்து	
335.	11	முருகன் பெருமையைக் கொற்றமை சேரலாதன் கடம்பரை எறிந்தமை	புராணம் வரலாறு
336.	12	சேரலாதன், இரவலர்க்கு உண்சோறு, கள், நா னாக் கள்ளின் வழங்குதல்	ஈகை
337.	13	சேரலாதன் பகை பெற்ற நாடுகள் அழிதல் அருள்பெற்ற நாடுகள் பொலிவு பெறுதல்	மறம் செங்கோல்
338.	14	புலவர்களைப் போலச் சுற்றம் - குதிரை ஆணையால் - சான்றோர் மெய்ம்மறை	புகழ்
339.	15	எரிபரந்தெடுத்தல் - தோற்றோர் தேயம் சேரலாதனை வாழ்த்தும் புலவர்	புகழ்
340.	16	மதிலழிவு - மக்கள் - உரிமைமகளிர்	வீரம், ஈரம்
341.	17	கடம்பின் வீழ்ச்சி, முரசுப் பலி, கடற்பிறக் பகைவரைப் பொருதல்	மறம், அறம்
342.	18	மாரி பொழிவதும் பொய்யா ஈகையும்	ஈகை
343	19	போருக்கு ஆயத்தமான சேரனின் படை நாட்டின் உழவு ஒழிதல் - வேற்றுநில மக்கள் நடுக்கம்	போர் - மறம்
344.	20	மாவும், களிறும் தேரும் கொண்டு போரில் - பகைவர்கள்	ஈகை
345.	21	பெரும்பெயர் ஆவுதி, அருங்கடி ஆவுதி இறைச்சிப் புகை - செருப்பெறல் மரபு அடிசிலமை - பல சுவை வெள்ளம் வாழ்த்த	ஈகை வரலாறு புகழ்
346.	22	ஆண்டுகோளிய நற்பண்புகள் - கொண்கர் நாட்டுக் கட்டளைச் செய்தல் - நாற்படைப் பெருமை - அகப்பா எறிந்தமை	அறம், மறம்

1	2	3	4
347.	23	பெருங்கலம் கிடைத்தல் - பகைநாடுகள் காடாயின	அறம், மறம்
348.	24	அந்தணர் வழி ஒழுகல் - புலவரிடம் சுற்றம் வெளிவரு உரிய இடத்தில் நிறுவ மறை பொழிதல்	வீரம் - சுற்றம்
349.	25	பகைநாட்டுக் கழுதை ஏர் பூட்டி உழுதல்	மறம்
350.	26	பீர்க்கும் நெருஞ்சியும் மலிந்த பகைநிலம்	மறம்
351.	27	புகல் அறியா நல்லாறு பாழாயினமை	மறம்
352.	28	நாடு காக்கும் சிறப்பு	தொழில்
353.	29	ஒட்டலர் பகைநாடு அழிவுற்றல்	மறம்
354.	30	நுவலா நிலைக்கவும், வேந்தரும் வேளிரும் நடுங்க முரசெறிதல்	மறம்
355.	31	திருமால் வழிபாடு - சா கிளைவிடு - வட்டக் கற்ற கல்லம் - அறுத்தல்	சமயம், புராணம் வரலாறு
356.	32	இருகையும் தபுதல் - பகைவரிடத்தும் பொறை	வீரம், பண்பு
357.	33	பகைவர் புறந்தந்த முருகம்	வீரம்
358.	34	நாற்படையின் பெருமை - ஆனைப்படைக் கடத்தல்	வீரம்
359.	35	தலைமேற்கொண்டிய வெம்பாடு பறந்தலை பொருதல்	மறம்
360.	36	யானை பட்ட வாள்மயங்கு கடுந்தார் கவிழ [illegible] மதிற்றாக்கும் கொம்பல நிறுத்தல்	மறம்
361.	37	பகைவர்க்குக் கடியன், நகைவர்க்கு நல்லன்	மறம், அறம்
362.	38	களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் வாகைப்பறந்தலை - நன்னனைத் தொலைத்தவன்	மறம், அறம்
363.	39	நார்முடிச் சேரல் காவல் அவையவன் நார்முடியின் வருகை	மறம்
364.	40	நன்னன் வாகை தடிந்த நார்முடிச்சேரல்	மறம், வரலாறு

1	2	3	4
365.	41	முரசு, பறவை, காம்பு ஆகிய [illegible] செங்குட்டுவனைக் காண வருதல்	மறம், கொடை
366.	42	புன்னைத் துறைத்தல் - தமிழ் [illegible]	மருத்துவம், [illegible]
367.	43	இமயம், குமரி இடைப்பட்ட நாடுகளை வென்ற புலவர், நகைவர், விறலியர், மன்னர், ஆகியோர் பரிசுபெறுதல்	மறம் - கொடை
368.	44	[illegible] - போரில் மகளிர் முரசு கொண்டு, காவல் வேம்பு தடிந்து [illegible] கொண்டு [illegible]	நட்பு - மறம்
369.	45	[illegible] மார்பு - [illegible] - [illegible]	[illegible], கலை, [illegible]
370.	46	படைவெள்ளம் வேம்புகழ்ந்து [illegible] பெரியாற்று பாலை பகைப்புறம் - உழிஞை பாடல்	மறம் - கொடை
371.	47	நெய்தொளியும் யாக்கும் [illegible], விறலியர் [illegible]	வளம் - கொடை
372.	48	கடற்போர் - [illegible] - முரசு [illegible] - [illegible] விழா	போர் - ஆற்றல் விழா
373.	49	கொங்கர்ப்போர் - வெற்றியற்றுதல்	போர்
374.	50	காடு, மக்கள் - [illegible]	போர்-படைச்சிறப்
375.	51	பகைவர் மெய்யுடன் [illegible] [illegible] விரிதல்	அறிவுரை நம்பிக்கை
376.	52	[illegible]	கொடை
377.	53	[illegible] - எதிரிப் போரியலுமிரு [illegible] - [illegible] வாழும் ஆறு	மறம் கட்டடக்கலை
378.	54	[illegible] - வீரியர் மறம் பாடல் [illegible] செல்வமும் [illegible] பொருட்டு [illegible] வாழ்க எனல்.	மறம் வாழ்த்து
379.	55	[illegible] - [illegible] [illegible] கொள்ளுதல்	உலகு கொடை

1	2	3	4
380.	56	போர்க்களத்தில் [illegible]	களம்
381.	57	இரவலர் [illegible] பொருளை பாடும்	கொடை
382.	58	மறவர் பெருமை - [illegible]	மறம் - புகழ்
383.	59	[illegible] [illegible] [illegible]	அரசியல்
384.	60	[illegible] [illegible]	வாழ்த்துரைப்பு
385.	61	பாரி இறந்தமை	வரலாறு
386.	62	பகைவர் [illegible] [illegible]	புகழ்
387.	63	பார்ப்பாரித் தேர்ந்த [illegible] - அரசர் இயைந்த வெற்றி - [illegible] [illegible] [illegible]	தலைமை, வரலாறு
388.	64	பெண்கள் [illegible] கொடை - [illegible] [illegible] குதிரை, தேர் [illegible] கொடுத்தல்	கொடை
389.	65	[illegible] வீரம் - [illegible] [illegible] பண். நாள்மகிழ் இருக்கை	வீரம் - களம் அரசியல்
390.	66	கடவுள் வாகை - வஞ்சியம் - [illegible]	சமயம் - வீரம் துறை
391.	67	[illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] நேர்மை	நம்பிக்கை உயர்வு தாழ்வு இயற்கை
392.	68	[illegible] - கட்டூர் - [illegible] நடக்கும் குளம்	களம் - போர் வகைம்
393.	69	நாற்படை - [illegible]	செல்வம் - வாணிகம்
394.	70	நகரம் பொய்யாமை, [illegible] [illegible] உயர்நிலை உலகத்தவரை [illegible]	பண்பு நம்பிக்கை
395.	71	[illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] பெருகும் பாசம்	வரலாறு நம்பிக்கை

1	2	3	4
396.	72	நற்றிறம் உலகத்த அமைச்சர் - மடங்கலர்	ஆரியம் - புராணம்
397.	73	காவிரி மருங்கு புணரிச்செல்வன் - கொல்லிப் பொருநன்	புகழ்
398.	74	பத்தினிமுதல் - புதல்வர்ப்பேறு - நரைமுதாளனைத் தெருட்டியமை	வலி வேத, அறிவு
399.	75	வேந்தர், வேளிர் பிறர் சேரலைப் பணிதல்	தலைமை
400.	76	மரக்கலம் பழுதுபார்த்தல்	தொழில்
401.	77	கொங்கர் குதிரை - தேர் யானை	செல்வம்
402.	78	தகடூர் எறிவை	போர்
403.	79	முரசம் கிழித்தல், அரசர் கொட்டுதல் கட்டிலில் ஏற்றல் - கொற்றவைப் பலி	மறம் - செயல்கள்
404.	80	திறைபெறுதல்	தலைமை
405.	81	பகைநாட்டில் அழிவுகளைக் காண்தல் [illegible] கள்ளுண்டு ஆடுதல்	பழக்கம்
406.	82	இளஞ்சேரல் இரும்பொறை [illegible] [illegible] நெடுவேள் ஆவியடக்	புகழ்
407.	83	நாடுகெட எரிக்கு நல்லாம் நகர்	மறம்
408.	84	காஞ்சி சான்ற செரு - மதம்பட [illegible] கூற்றம்	மறம்
409.	85	கபிலர் பல ஊர் பெற்றமை	வரலாறு
410.	86	காவிரியில் தீர்த்தம் சாபம்	சுரம்
411.	87	வேழக்கரும்பின் ஆலைவல்லம்	சுரம்
412.	88	அருவி, நல்லவர் ஆவேதனை வைப்போர் வழியினர்	வரலாறு
413.	89	அருந்ததி அனைய கற்பு	புராணம்

1	2	3	4
414.	90	புதல்வனைப் பயந்த - காட்சி சான்றவள் மாந்தர் நெறி	வீரம் - பண்பு

5. பரிபாடல்

1	2	3	4
415.	1	திருமாலின் உருவ அழகு - காமன், சாமன் தந்தை - திங்கள், ஞாயிறு, சிவன், வேதம் எல்லாம் திருமாலே	சமயம் புராணம்
416	2	உலகத் தோற்றம் - ஐந்து பூதம் - வராக அவதாரம் - பலதேவன் உடன்பிறப்பு தேவர்க்கு அமிர்தம்	சமயம் புராணம்
417	3	பூதம், கோள், ஐம்பூத [illegible] தலைமைத் தேவர் - முனிவர் உலகு எல்லாம் திருமாலிடம் தோன்றின. தேவர் அமிர்தம் - பாற்கடல் கடைந்தமை	"
418.	4	[illegible] முதல்வ நான்காம் அவதாரம் ஈகை செய்தல் - பிரகலாதன் - இரணியன் - கடுங்கோப	"
419.	5	முருகன் பிறப்புக் கொள்கை - சிறப்பேற்ற அமிர்தம் - முருகனின் தோற்றம் - வச்சிரப் படை - போர்க்கருவிகள்	"
420.	6	வையையில் கூடல் மகளிர் நீராடுதல் தலைவன் பரத்தையிற் சேர் ஊடல்கள்	நம்பிக்கை
421.	7	வையை வெள்ளம் - யாழ் [illegible] [illegible]	கலை
422.	8	திருமால், சிவன், நான்முகன், ஐம்பெரும் பூதர், எல்லாரும் பரங்குன்றில் முருகனைக் காண வருதல் பரங்குன்றின் வளம் - முருகவேள் மேல் ஊடல்கள்	சமயம் புராணம்
423.	9	முருகன் தோற்றம் - திருமணம் - வள்ளி தேவசேனை போர்	"

1	2	3	4
424.	10.	வையை வெள்ளம் - புனலாட்டம் மதுரையில் கலைகள்	கலை
425.	11	வையை பாடல் - திருமாலிருஞ்சோலை	சமயம்
426.	13	திருமால் வழிபாடு இறைவனை ஆற்றல், [illegible] சக்கம் அவதாரம்	சமயம்
427.	14	பரங்குன்றக் காட்சிகள்	இயற்கை
428.	15	திருமாலிருஞ்சோலைமலை	இயற்கை
429.	16	பாண்டியன் போர் வையை வருபுனல்	புகழ்
430.	17	பரங்குன்றில் இசை, கூத்துக்கலைகள்	கலை
431.	18	முருகன் தோன்றிய திருநிலை - பரங்குன்றின் சிறப்பு	சமயம், இயற்கை
432.	19	முருகன் பரங்குன்றில் வள்ளியை மணந்தமை பாண்டியன் வழிபாடு - பாடல், யாழ், குழல் நடனம்	புராணம் வரலாறு கலைகள்
433.	21	முருகனுக்குப் பலியிடுதல், [illegible]	புராணம்
434.	22	பாண்டியனுக்குப் பகைவர் திறை	வரலாறு

பரிபாடல் திரட்டு

1	2	3	4
435.	1	குன்றேறும் [illegible] ஆயிரந் திருமால் மந்திரங்களையும் பாடியதின் இசைத். சிவன் திரிபுரம் எரித்தல்	புராணம்
436.	6	தென்னவன் கூடற் சிறப்பு	புகழ்
437	7	மதுரை நகரமைப்பு	நகர்ச்சிறப்பு

6. கலித்தொகை

1	2	3	4
438	1	கடவுள் வாழ்த்து - சிவன் - திரிபுரம் கொடுகொட்டி - காபாலம்	சமயம்
439.	2	திரிபுரம் எரித்தமை - கடவுள்	„

1	2	3	4
440.	4	[illegible] உயிர் வெளவல்	கொடுமை
441.	8	கொடுங்கோல் வேந்தன் செயல்	"
442.	9	அந்தணர் ஒழுக்கம், நடை	பண்பு
443.	10	[illegible] கெட்டால் [illegible]	இயற்கை
444.	11	பொருள் [illegible]	உலகியல்
445.	12	[illegible]	நிலையாமை
446.	17	மருத்துவன் மருந்தூட்டல்	மருத்துவம்
447.	22	இரக்குங்கால் முகம் கொடுக்குங்கால் முகம் வேறாதல்	உலகியல்
448.	24	[illegible]	"
449.	25	திருப்பாற்கடல், [illegible] – [illegible] ஆலகாலம் – [illegible]	புராணம்
450.	26	[illegible]	புராணம்
451.	27	[illegible] – [illegible]	உலகியல் [illegible]
452.	32	[illegible] செய்தல்	கலை
453.	34	[illegible]	பண்பு
454.	35	மதியினால் செல்வம் பெறுதல் கடலின் புலவர் [illegible]	[illegible] கல்வி
455.	36	[illegible]	புராணம்
456.	38	இராவணன் கயிலையை எடுத்தது	"
457.	41	[illegible] ஆகியவற்றைத் தாக்குதல்	நாட்டுவளம் ஆற்றல்

1	2	3	4
458.	43	[illegible]	வல்
459.	48	[illegible]	புராணம்
460.	49	யானை கனவில் புலியைக் கண்டு மருள்	இயற்கை
461.	51	[illegible]	பழக்கம்
462.	52	திருமால், மக்களைக் காத்தமை	புராணம்
463.	56	யானை நீர்த்துறை செல்லும் பறையறைதல்	பழக்கம்
464.	60	[illegible]	நம்பிக்கை
465.	65	[illegible] செயல்	[illegible]
466.	68	[illegible] செய்தல்	பழக்கம்
467.	81	[illegible]	புராணம்
468.	84	காமன் கொடி எழுதிய மோதிரம்	அணி
469.	86	கிண்கிணி, மகுடம், [illegible] தொடி, பூண்	அணி
470.	89	[illegible]	புராணம்
471.	94	பேயும் பேயும் [illegible]	நம்பிக்கை
472.	95	குறும்பூழ்ப்போர்	விளையாட்டு
473.	96	[illegible]	[illegible]
474.	99	விமானம், [illegible]	புராணம்
475.	201	[illegible]	புராணம் வீரம்
476.	104	[illegible]	[illegible] புராணம்
477.	105	[illegible]	[illegible], புராணம்

1	2	3	4
478.	107	பல்லோர் குறி கொண்டோ கோடல்	வீரம்
479.	108	செல்வேந்தன் சேனை திருந்தமை காப்பிய புத்தேள் மகள்	போர் புராணம்
480.	110	தேன் மருந்து	மருத்துவம்
481.	115	காணாத உட்ட உணவு நாவை செய்ய நடுக்க உரைத்தல்	கட்டுரை
482.	119	தேவியார்	புராணம்
483.	120	மெய்யன் தெய்வம், பொய்யன் தெய்வம்	பேச்சு
484.	124	காலத்திறந்தார் முதல்வன் - பரமன்	புராணம்
485.	125	நினைவை மறப்பவரின் மனோநிலை	உளவியல்
486.	126	அந்தணர் மந்திரம் கருதல்	ஒழுக்கம்
487.	127	தெய்வானை தாள்	புராணம்
488.	129	மருந்தை அறிவேன் என வலித்தல்	கொள்கை
489.	133	தக்கனையழித்தி	புராணம்
490.	134	மல்லரை மறமொத்தமை கலைக்களிற்றினைப் புனை பேசுதல்	புராணம் பேதகை
491.	136	கட்டாறுகள்	கதை
492.	139	சான்றோர் பண்பு - பிறர் நோவுத் தம் நோய் போல் போற்றுதல் - அறமுறை அறக்கதிரைச் செய்தல்	பண்பு
493.	143	பாழ்நெஞ்சில் பின் குழந்தையும் கொண்டல்	குழந்தை
494.	147	கல்லும் நெருப்பு கட்ட மயங்கல்	கட்டுரை
495.	150	குதிரை நாய்கள் பேசுதல்	புராணம்

1	2	3	4
		7. அகநானூறு	
496.	0	கடவுள் வாழ்த்து - சிவபெருமான்	சமயம்
497.	1	முருகனைப் போன்ற நெடுவேளாவி	சமயம், வரலாறு
498.	4	கறங்கிசை விழவின் உறந்தை	ஊர்ச்சிறப்பு
499.	5	நடுகல்செய்தி	கலை
500.	6	தித்தன் உறந்தை, மத்தி கழார்	வரலாறு
501.	9	பல்லி படுதொறும் பரவுதல்	நம்பிக்கை
502.	10	தொண்டி	ஊர்ச்சிறப்பு
503.	13	கோடைமலைத்தலைவன் பண்ணி	வரலாறு
504.	16	நன்னன் பாழி	நகர்ச்சிறப்பு
505.	22	தினையைக் குருதியொடு வெறி முருகாற்றுப்படுத்தல்	வழிபாடு
506.	24	வேளாப் பார்ப்பான் வளை செய்தல் யானைகள் மதிற்கதவோடு பொருதல்	தொழில் போர்
507.	25	பொதியிற் செல்வன் திதியன்	வரலாறு
508.	27	பாண்டியர் கொற்கை முத்து	வளம்
509.	28	கிளிகடிதல், புனங்காத்தல்	தொழில்
510.	31	தமிழ்கெழு மூவர் காக்கும் தேயம்	மொழிபெயர்
511.	33	வெல்போர் வானவன் கொல்லி	மலைச்சிறப்பு
512.	34	புலைத்தி துவைக்கும் பசைவிழுதுகள்	தொழில்
513.	35	மறவர் நடுகல் வணக்கம் - சாமிக்கு பெயர்பொ- றித்திருத்தல்	வழிபாடு, வரலாறு
514.	36	தலையாலங்கானப்போர்	வரலாறு
515.	44	நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, கணையன், பெரும்பூட்சென்னி - கழுமலம் அழிப்பு	போர் ஊர்ச்சிறப்பு

1	2	3	4
516.	45	கிள்ளி, கிள்ளியர் போர் - [illegible] பறந்தலை [illegible] வெற்றி	வரலாறு
517.	46	செழியன் [illegible]	வீரச்சிறப்பு
518	47	செழியன் [illegible]	[illegible]
519.	54	[illegible] [illegible]	புகழ்
520.	55	வெண்ணிப் பறந்தலை	வரலாறு
521.	57	செழியன் முசிறி முற்றுகை	போர்
522.	59	[illegible] மகளிர் தழை உடுக்க மரம் உதவுதல் திருப்பரங்குன்றம் - [illegible] பாடிய மலை	புராணம் புகழ்
523.	60	பொறையன் தொண்டி - சேரர் [illegible]	வீரச்சிறப்பு
524.	61	புலி வேட்டம் - [illegible] பொருதல்	"
525.	62	கொல்லிப்பாவை	கலை
526.	65	உதியஞ்சேரலைப் பாடும் பரிசில் பெறும் [illegible] படகில் [illegible]	கொடை பழக்கம்
527.	66	புதல்வரைப் பெற்றவர்க்கு [illegible]	நம்பிக்கை
528.	67	பீலி [illegible] நடுகல் [illegible] பகை	வழிபாடு
529.	69	வேளிர் - குடி	வரலாறு
530.	70	கபிலர் - இராமன்	வரலாறு, புராண
531.	76	[illegible] - [illegible] - காவிரி	வரலாறு
532.	77	[illegible] நடத்தும் தேர்தல்-பீடம்	வரலாறு
533.	78	வாய்மொழிக் கபிலன் - பாரி	நட்பு
534.	79	கொங்கர்சேரா	செல்வம்
535.	81	[illegible] [illegible] [illegible]	வீரச்சிறப்பு
536.	82	[illegible], [illegible], [illegible], யாழ் - [illegible]	கலை, [illegible]

1	2	3	4
537.	85	புல்லி - வேங்கடம்	ஊர்ச்சிறப்பு
538.	85	திரையன் வேங்கடம்	"
539.	90	கோசர் நியமம்	"
540.	91	குட்டுவன் குடநாடு	நாட்டுச்சிறப்பு
541.	93	சோழர் உறந்தை - கருவூர் கூடல் நாளங்காடி - ஆன்பொருநை	ஊர்ச்சிறப்பு வளம்
542.	96	அஃதையின் தந்தை பழையனின் வெற்றி	வரலாறு
543.	100	பெரியனின் புறந்தை	ஊர்ச்சிறப்பு
544.	105	எழினியின் படைஞர் ஆனிரை கவர்தல்	போர்
545.	106	செழியன் போர் புரிதல்	போர்
546.	107	வடுகர் - கல்லா நீண்மொழி	இயல்பு
547.	113	அஃதை - கோசர் - பாணன்	வரலாறு
548.	114	பாணன் காவலர் விளக்கு நாட்டுதல்	தொழில்
549.	115	எருமையின் குடநாடு	நாட்டுச்சிறப்பு
550.	116	செழியன் - கூடற்பறந்தலை	போர்
551.	117	[illegible]	ஊர்ச்சிறப்பு
552.	120	தெருவேல் - பெண்ணையாறு	சமயம் - [illegible]
553.	121	பகை முனைக் கடலின் சோழபொருந்திய செல்வம்	பழக்கம்
554.	122	திதியன் உறந்தை	ஊரியல்பு
555.	123	அறவோர் உலகம், நீராடாமை காவிரி கரையகம்	அறம் ஊர்ச்சிறப்பு
556.	124	நன்னார் திருவு கொளுத்தல் - கோவலர் குழுமிய	வழக்கம்
557.	125	கரிகாலன் வாகைப்பறந்தலையின் வெற்றி	போர்

1	2	3	4
558.	126	கல் எறிபோர் கொடி கட்டுதல் - [illegible] முதலை கவரப் பெறுதல் - திறல் ஆற்றி போர்	[illegible] போர்
559.	127	சோழனது கடற்போர் வெற்றி	கடற்படை
560.	129	மூவர் குடிகளைக் கொன்ற நீர்மை	பழக்கம்
561.	130	கொற்றவைக் [illegible] முதலைக் குதிரைகளின் [illegible]	வளம்
562.	131	கல்லில் வல்லீர் கொடுத்த வரிசை வீரர் நடுகல்லாதல்	போர்
563.	133	[illegible] குடித் திருநாள்	[illegible]
564.	137	கலைவிலா முதல் விலையும் பாடு நாடு	வளம்
565.	138	பொருநின் - நாடு மணி எடுத்தல் [illegible] மனைக்கள் [illegible]	பெருமை வழிபாடு
566.	140	நெற்களஞ்சிய உப்பு விற்றல்	வணிகம்
567.	141	பாலை [illegible]	[illegible]
568.	142	[illegible] வராதலின் நன்கல் - அதிகனைக் கொன்ற மீறல் - மாற்றாம் போரழியின் கதை	வரலாற்றுத் தொடர்
569.	143	[illegible] குதிரையை	வரலாறு
570.	145	[illegible] - [illegible] போர்	போர்
571.	147	[illegible] நிலவு	வாழ்க்கை
572.	148	[illegible] போர்	போர்
573.	149	பனைமரம் வாணிகம் - மீன் - கடல்	வாணிகம், வளம்
574.	151	[illegible]	நம்பிக்கை
575.	152	பட்டம், நல்ல, நகர், குடி பற்றிய குறிப்பு	வரலாறு
576.	155	பொருநின் ஆற்றல் - வழிபாடு	உவமம், பெருமை

1	2	3	4
577.	156	குடிகள் வெயான் வயலைப் பாதுகாத்தல் தெய்வத்திற்குக் கையுறை	காவல், வழிபாடு
578.	157	வீட்டு சித்திரோர் பசிக்கை	வழிபாடு
579.	158	நகைத்து செல்லல் உயர்வேறல்	நம்பிக்கை
580.	159	உழவர் வழிவிடுதல் சமைத்தல், நூலைப்பாதுதல்	பழக்கம்
581.	163	அவிகள் மலை - பாம்புடன் கொடி	புகழ்
582.	164	யானை கழிவொல் ஒலித்தல்	விலங்கியல்
583.	165	யானைக்கன்று வளமைப்பாங்கான்	விலங்கியல்
584.	166	வேலர் வாக்கில் பயிற்படும் தெய்வம்	வீரச்சிறப்பு
585.	167	கோயில் பாதுபட, குழல் கடவுள் நீக்கல்	கலை
586.	168	உதிகள் குடியு	நகை
587.	171	கூற வேட்டை	தொழில்
588.	172	காவல் வயிற்றில் கொம்புத்துப் பறம்பையில் வசித்தல்	தொழில்
589	173	அறநிலையம் பிரியாத குலம் - செல் செய்தற்கு	அறநெறி
590.	174	வெற்றி பெற்ற பின் புக்கோள் நிலை	போர் நெறி
591.	176	குதிரைப்போர்	போர்
592.	177	காவிரி வடக்கே பணிகள் இருந்தமை	வரலாறு
593.	178	போர்க்குழு கட்டளை	தொழில்
594.	181	ஆடி எனிய சித்திரபோல புதிய கம்பலை மக்கள் செல்வம் அவைத்தல்	புகழ் சமயம்
595.	185	கார்த்திகை நாளில் மலை உச்சியில் விளக்கிடுதல்	பழக்கம்
596.	183	பழையன் போர் செல்லல் வலி	வீரச்சிறப்பு
597.	187	மதுரையில் புத்தொடை விழா	விழா
598.	190	உப்பில் குவியல் எழித் திரள் செய்தல்	பழக்கம்

1	2	3	4
599.	195	[illegible] வாழ் [illegible] [illegible] [illegible]	[illegible]
600.	196	[illegible] கடி பெறுதல் - [illegible] கொன்ற பழிதீர்ந்த [illegible]	[illegible] வரலாறு
601.	197	[illegible] [illegible] [illegible]	வீரச்சிறப்பு
602.	198	[illegible] [illegible]	மலைச் சிறப்பு
603.	199	[illegible] பெருந்திறை - [illegible] சேரல் [illegible] வெற்றி கொள்ளுதல்	போர்
604.	201	பாண்டியன் [illegible] [illegible]	வளம்
605.	204	[illegible] பாசறை - [illegible] [illegible]	போர், வீரச்சிறப்பு
606.	205	உயிர்கலந்து ஒன்றிய தொன்முது நட்பு [illegible] பட்டினம்	நட்பு நகர்
607.	206	[illegible] புறத்தில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	விளையாட்டு [illegible]
608.	207	உப்பு [illegible] [illegible] [illegible] உமணர் பாதுகாப்போடு செல்லும்	பழக்கம்
609.	208	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible]	வரலாறு
610.	209	[illegible] - [illegible] வேட்டம் [illegible] [illegible] [illegible]	வரலாறு
611.	210	பறவை [illegible] [illegible] [illegible]	தொழில்
612.	211	வேட்டம் - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	மலைச்சிறப்பு போர்
613.	212	[illegible] [illegible]போர்	போர்

1	2	3	4
614.	213	தொண்டையர் வேந்தன் - கட்பலி கொடுக்கும் மரபு	வரலாறு பழக்கம்
615.	216	சோழர் விளையாட்டு	விளையாட்டு
616.	219	[illegible] தாய் உணவூட்டல்	பழக்கம்
617.	220	பரசுராமன் வேள்வி, [illegible]	புராணம், வரிச் சிறப்பு
618.	222	குட்டநாட்டினைச் [illegible] [illegible] [illegible] காதலர் காட்டிய மதில்	வரலாறு
619.	226	[illegible] கூறார்	[illegible]
620.	227	[illegible] தமிழ் [illegible] - [illegible] என்ற புலவர், [illegible] [illegible] [illegible]	வரலாறு
621.	231	பகைவர் செருக்களத்தில், [illegible] உழவர் [illegible] - பசும்பூண் பாண்டியன் படை	பண்புகள் வரிச்சிறப்பு
622.	233	உதியஞ்சேரல் பெருஞ்சோறு கொடுத்த போர களத்து [illegible] [illegible]	புராணம்
623.	236	குட்டநாட்டுத் [illegible] [illegible] மதில்	வரலாறு
624.	237	புன்னைமரத்து [illegible] [illegible]	வரிச்சிறப்பு
625.	238	[illegible] மலை	[illegible]
626.	239	மகளிர் பிறைதொழுதல்	பழக்கம்
627.	246	[illegible] [illegible] விற்றல்	வணிகம்
628.	246	கரிகாலன் வெண்ணிப்போர்	போர்
629.	249	[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	வரிச்சிறப்பு
630.	252	சோழர் பழையன் போர் - மோரியர் [illegible] - நந்தர் செல்வம்	வரலாறு

1	2	3	4
631.	252	[illegible]	பழக்கம்
632.	253	பசும்பூண் பாண்டியனின் கூடல் - போர் ஆரவாரம்	போர்
633.	258	நன்னன் பாழியில் வேளிர் வைத்த செல்வம்	வரலாறு
634.	262	அன்னி மிஞிலியின் நோன்பு - திதியன் கோசரைக் கொன்றது	"
635.	265	நந்தர் கங்கையடியில் மறைந்த வைத்தசெல்வம்	"
636.	268	[illegible] உறந்தையில் படைஞர்க்குக் கள்ளும் சோறும் அளித்தமை	உணவு
637.	269	[illegible] விழவு	வளம்
638.	270	குட்டுவன் கழுமலம்	வளம்
639.	271	[illegible]	வரலாறு
640.	272	[illegible]	நம்பிக்கை
641.	273	[illegible]	தொழில்
642.	281	வடுகர் மோரியர் தென்னகம் வர வழி செய்தமை	வரலாறு
643.	282	[illegible]	வளம்
644.	290	[illegible]	வளம்
645.	292	[illegible]	[illegible]
646.	296	செழியன் கூடல் [illegible]	போர்
647.	301	[illegible]	இயற்கை
648.	303	[illegible] - [illegible] பறம்பிற்கு [illegible] கோசர்	நம்பிக்கை, இயற்கை
649.	307	கடவுள் போகிய கருந்தாட்கந்தம்	[illegible]
650.	309	தெய்வம் [illegible] - [illegible]	நம்பிக்கை

1	2	3	4
651.	311	புலிப்போர்த்தறை [illegible] [illegible] அடைந்தன் புலியின் [illegible]	பழக்கம் வரைவு
652.	312	[illegible] உயர்த்திய [illegible]	போர்
653.	315	வழுதியின் கடல்	வீரச்சிறப்பு
654.	318	நாய்களை [illegible] செய்பு [illegible]	பழக்கம்
655.	322	திதியனின் பொதியில்	மலைச்சிறப்பு
656.	325	பாணன் [illegible] நாடு	வரைவு
657.	326	பழையன் போர் [illegible] [illegible]	வரைவு
658.	327	[illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] போல	[illegible]
659.	331	திதியன் வேலோடு போர்	போர்
660.	335	செழியன் பாடுநர்	வீரச்சிறப்பு
661.	336	கடல்நாடு திரியும் [illegible] - [illegible] சோழரின் [illegible] படை [illegible]	[illegible] வரைவு
662.	337	[illegible] சென்ற பாரிப்பாலைக் கொன்ற கபிலர் [illegible]	வரைவு
663.	338	பசும்பூண் பாண்டியனின் பொதியில் - பொருநன் [illegible], சோழர் [illegible]	வரைவு
664.	340	திரையனின் [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]	[illegible] [illegible] மாப்பொருள்
665.	342	[illegible] நல்லூர் - நல்லூர் [illegible]	புகழ்
666.	345	காவிரி [illegible] [illegible]	சமயம்
667.	346	மாறனைக் [illegible] [illegible] வென்றி கொள்கை சேரன் [illegible]	போர்
668.	347	சேரலாதனின் கடற்போர்	போர்

1	2	3	4
669.	348	பாம்புக் கடிப்பவை தோம்பு	பேதிகை
670.	349	நகைக்கு ஏற்ற குற்றம்	பேதிகை
671.	350	வையபுரி வந்த பரதவர் சங்க முழக்கம்	தொழில்
672.	351	வெற்றிநாட்டு உறையுள் விருப்பம்	மனநிலை
673.	352	குறிஞ்சி முதல் போலப் பலவும் பழம் கொள்ளுதல்	பேதிகை
674.	356	நல்லன், சோழர் மருகன் நல்லது	வரலாறு
675.	359	சேரன் செம்பியன் -புகழ்	வரலாறு
676.	360	பெருந்தெய்வம்	சமயம்
677.	365	கழுமி காரி	வரலாறு
678.	366	நாற்படையாளர் கைப்பி கொண்ட வெள்ளில் நீரல் எண்ணம் பரி	வரலாறு
679.	369	கொங்கர் உள்ளி விழா	வரலாறு
680.	369	சோழர் உறந்தை	வரலாறு
681.	372	அகுதை வைரப்பித்த பாழி	பேதிகை
682.	375	சோழன் பாழியை அழித்தல், பொரிபுரிதல் குடிக்கட்டு வைல்	வரலாறு
683.	376	நீட்டைத்தி காவிரியில் வெள்ளம் - நீட்டல் மாதிதை	"
684.	385	சோழர் உறந்தை	"
685.	386	பாணன் வைப்பாய் குரியம்பொருளை வெள்ளம்	"
686.	392	காவிரி நகர்	"
687.	393	புள்ளிப் வெற்றடம்	"
688.	396	ஆய் எயினன் - மிஞிலி போர் வடவரை வென்ற வடுகர் போர்	

1	2	3	4
		8. புறநானூறு	
689.	1	கடவுள் வாழ்த்து - சிவன்	சமயம்
690.	2	ஐம்பூத சுற்றம் - பாரதப்போர் நால்வேத நெறி - இமயம் - பொதியில்	புராணம் வேதம் - மலை
691.	3	யானைப்படை - வழுதியின் கொடைமை	படை, கொடை
692.	4	நாற்படை	படை
693.	5	நாடு காவல் நெறி - நிரயம்	அறிவுரை
694.	6	எல்லைகள் - யானைப்படை முக்கட் செல்வன் வாழ்த்து	பெருமை, புகழ், சமயம், வாழ்த்திய
695.	7	பகைவர் ஊர் சுடுதல்	போர்
696.	8	சேரலாதன் ஞாயிற்றின் சிறந்தவன்	புகழ்
697.	9	போரில் எய்யத் தகாதவர் - முதுகுடுமி விழா	அறப்போர் - விழா
698.	10	அரச நெறிகள்	அறிவுரை
699.	11	பாணர், விறலி தாமரை பெறுதல்	கொடை
700.	12	பகைவரை வருத்தி புலவர்க்கீதல்	மறம், அறம்
701.	13	மதம்பட்ட யானை	படை
702.	14	அதிசேரனும் போற்றிய புலவர்	நகை
703.	15	நாற்படை - வேள்வி பல செய்தல்	படை, புகழ்
704.	16	யானைப்படை - அழகான சித்திரங்களைப் பதிமைகள்	படை, அறம் போர்
705.	17	எல்லைகள் - சிறைமீட்டுக்கொண்ட சேரன் தப்புதல்	சுற்றம்
706.	18	நீர்நிலைகளை உண்டாக்கக் கூறல்	அறிவுரை
707.	19	தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங்கானம்	போர்
708.	20	புதக்களிறும் சுற்றம்- செங்கோலன்	புகழ்

1	2	3	4
709.	21	காமப்பெருமிதம் அகழி, புரிசை	அரண்
710.	22	பாலைப்பட்ட, – மாந்தருக்கென்று நாடு புக்கேகம் நாடு போன்ற	காவல்
711.	23	குலக்கொண்டிதட்ட காவு ஒக்கும் – முதலில் அறிக் கற்றம் – காவல் மறக்கை கேட்டுதல்	போர், புறமாக மறம்
712.	24	கனிமிகு மிறகை – வெவ்வேறு பந்தா ர்–நாள் மீன் காமிக – மகளிர் கற்பு தேறல்	பார்க்கிறபடி நாச வாழ்வு
713.	25	வகைவகை நுழந்தோர் மாரியில் அறைந்த ஒலித்து	இரவு
714.	26	கலவேள்வி .	போர் வெற்றி
715.	27	உழவரும் பாட்டும் உடன்போர் புனர் பாடும் புகழ்வர்	புகழ்
716.	28	உறவுபறைகம் – அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றும் உரைப்பவர்	பிறர், முப்பொருள்
717.	29	கருங் கழியும் இருளுகம்	நிலையாமை
718.	30	குமிழ புற்றம் அறிந்தோர் போல – வடக்கிருந் வரும் பட்டம்	அறிதல் வாழ்க்கை
719.	31	பொருள் இன்பம் அறத்தையிற்பால்	அறநெறி
720.	32	வஞ்சி, மகளிர் – வேட்டுவர் இசைபர் எல்லாம் போரில் பாட்டும்	வீரம், தொழில்
721.	33	தமிழ் வேல்வேள் – மக்கட்செறிவுமனை	வணிகம், உணவு
722.	34	முதற் கொடுமைகள் – கொடுந்தமிழ் கொண்டோர்க்கு உதவிக்கை என அறம் பாடுதல்	அறநெறி
723.	35	மலேந்தர் – முறை வேண்டுவோர்க்கு வழங்குதல், அரச வெற்றி வழுவட அரும்பலோ – பெரும் முடிபோகிய	அறிவுரை

1	2	3	4
724.	36	போர் விரும்பாமை - காவல் மரம் தகர்தல் நாணத்தக்கதென்ற அறிவுரை	அறிவுரை
725.	37	மதிற்றகை நாகம் - யாமக்காவலர்	புராணம், தொழில்
726.	38	சேய்நாடு நினைக்கும் சுற்றம்	சுற்றம்
727.	39	புறவின் அல்லல் தீர்த்த செம்பியன் மருகன்	மரபு
728.	40	முடிபுனைந்த பசும்பொன் கழலாதல் - காண் பதத்தை ஆக	வெற்றி, அறிவுரை
729.	41	தீய சகுனங்கள்	நம்பிக்கை
730.	42	வளவன் செங்கோல் - மக்களுக் கேளிர்போல விருந்து - பகைவரை வருத்தல் காட்சி	அறவியல், வீரத் திறம்
731.	43	கிள்ளி தம்பி - பிழைபொறுத்த நாகரிகம்	உறவு
732.	44	மதிற்புறத் தொகுத்தபோர் நிகழ்வு - குறிப்பை	போர் செய்ய ஏ விடம்
733.	45	ஒரு குடியினர் போரைத் தடுத்தல்	அறிவுரை
734.	46	காரியின் சிறுவரைக் கொலைபடாமல் தடுத்தல்	அறிவுரை
735.	47	புலவர் வாழ்வு - அரசை ஒத்த தலைமை	பெருமிதம்
736.	48	புலவரை அறிமுகப்படுத்தல்	இலக்கியநெறி
737.	49	நானிலத்திற்கும் சேரன் தலைவன்	புகழ்
738.	50	முரசு - முரசு கட்டில் - மரபு - கவரி வீசிய காவலன்	அரச மரபு அருள்
739.	51	தண்டமிழ் பொதுவைப் பொறாமை	வேற்றுமையில் ஒற்றுமை
740.	52	கடவுள் எழுதும் வைத்துறைக் கோட்டம்	தெய்வ மரபு நிலைபாட்டு
741.	53	கபிலரின் கவிப் பெருமை	புகழ்
742.	54	புலவர்க்கு அரசவையில் உள்ளும் உரிமை	கல்வி

1	2	3	4
743.	55	முப்புரம் எரித்தமை - நாற்படை அறநெறிச் சிறப்பு - செந்நெறி மருகன்	சமயம், படை அறிவுரை
744.	56	சிவன், பலராமன், திருமால், முருகன் நால்வரையும் வேந்தன் ஒத்திருத்தல்	கடவுள் உவமை
745.	57	காவல் மரம் வெட்டற்க என்	போர் தவிர்த்தல்
746.	58	சோழ பாண்டியரைப் பலராமன் கண்ணன்போல ஒருமித்திருக்க வேண்டுதல்	அறிவுரை
747.	59	பகைவர்க்கு ஞாயிறனையன்; மற்றவர்க்குத் திங்கள் அனையன்	புகழ்
748.	60	உவவுமதியைக் குடையெனத் தொழுதல்	புகழ்
749.	61	வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை மீன் - பகைபுறம் எதிர்போர்	வளம்
750.	62	பேய்ப் பெண்டிர் களித்தாடுதல் - மகளிர் மாண்ட கணவரொடு கிடத்தல்	போரழிவு
751.	63	நாற்படை அழிவு	போரழிவு
752.	64	குடுமிக் கோமான் பாசறைச் செல்வு	அரசியல்
753.	65	புறப்புண் நாணி வடக்கிருத்தல்	மானம்
754.	66	வெண்ணிப் பறந்தலை	போர்
755.	67	கோப்பெருஞ்சோழனின் சால்பு	கொடை
756.	68	பகைப்புலத்துச் சேறுக என மறவர் வேட்கை	மறம்
757.	69	கிள்ளிவளவன் இரவலர்க்கீதல்	கொடை
758.	70	[illegible]	கொடை
759.	71	அரசுரிமையைத் துறப்பேன் - புறப்பாண்டியன் நண்பர் - வஞ்சினம்	அரசியல், நட்பு அறநெறி
760.	72	மாங்குடி மருதன் புலவர் தலைவன் - செழியன் வஞ்சினம்	கல்விப்பற்று

1	2	3	4
761.	73	[illegible]	[illegible]
762.	74	[illegible]	பெருமை
763.	75	[illegible]	[illegible]
764.	76	[illegible]	[illegible]
765.	77	[illegible]	போரியல்
766.	78	[illegible]	போர்
767.	79	[illegible]	[illegible]
768.	80	[illegible]	[illegible]
769.	81	[illegible]	[illegible]
770.	82	[illegible]	[illegible]
771.	83	[illegible]	[illegible]
772.	84	[illegible]	"
773.	85	[illegible]	"
774.	86	[illegible]	மறம்
775.	87	[illegible]	[illegible]
776.	88	[illegible]	போர்
777.	89	[illegible]	மறம்
778.	90	[illegible]	மறம்
779.	91	[illegible]	[illegible]
780.	92	[illegible]	[illegible]
781.	93	[illegible]	[illegible]
782.	94	[illegible]	[illegible]

1	2	3	4
783.	95	ஔவை உதவி கேட்டல்	அரசியல்
784.	96	பொகுட்டெழினியின் கூற்று	வீரம்
785.	97	நாற்படை - நிறை செய்திகை எஃகு	வலிமை, அறிவுரை
786.	98	பகைவர் தம்மூர் காத்தல்	காவல்
787.	99	கரும்பு கொணர்ந்தமை, எழுவரோடு பொருது பாடியமை - கோவலூர் வெற்றி	புகழ்
788.	100	மகப் பிறந்தமை கேட்டுக் கடுகொண்ட சினம்	மறம்
789.	101	யானை கோட்டிடை வைத்த கவளம் போன்ற உறுதியான கொடைச் செயல்	ஈகை
790.	102	உமணர் சிறுமருங்கில் யாத்த சேமஅச்சு	நெறி
791.	103	விறலியர் மண்டைக் கொழுநிணம் பெய்தல்	கொடை
792.	104	கயிற்றிலும் [illegible] முதலை	விளக்கியல்
793.	105	கோடு தொடுத்திடும் அருவி	பறம்பு வளம்
794.	106	கடவுள் எருக்கை மலரும் ஏற்றல்	சமயம்
795.	107	பாரி மாரியனையன்	புகழ், கொடை
796.	108	குறத்தி எரித்த விறகெரிந்தப் புகை	வளம்
797.	109	சீரியாம் பண்பாடல் - விறலியர் ஆடல்	கலை
798.	110	பறம்புநாடு முந்நூறு ஊர்த்து	வரலாறு
799.	111	விறலிக்குப் பாடல்	நகை
800.	112	திங்களாலின் சுற்றம் - பழைய நினைவு	வரலாறு
801.	113	கொழுந்துவை ஊன்சோறு	உணவு
802.	114	யானை மேல் தோன்றும் மலை ஓங்கும் வெற்பும்	பறம்புவளம்
803.	115	பாணர் மட்டு நிறையும் கடி	"
804.	116	பகைவர் குதிரைகளை எண்ணுதல் உப்புச் சகடங்களை எண்ணுதல்	கையறுநிலை

1	2	3	4
805.	117	மைம்மீன் புகைதல், தூமம் தோன்றுதல்	காலம்
806.	118	எண்ணாட்டிங்கள் போலும் குளம்	இயற்கை
807.	119	[illegible]	உணவு
808.	120	வெட்டு நிலத்தில் வரகு விதைத்தல் - எள்ளுக்காய் கொத்தல் - அவரைக்காய் - நறுநெய்ப்பெய்த் கூழை பொரித்தல்	உணவு
809.	121	புலவர் வரிசையறிய வேண்டுதல்	தகுதி
810.	122	காரி மூவருள் ஒருவனுக்குத் துணை அருந்ததி அனைய கற்பு	வீரம் புராணம்
811.	123	மலையன் வழங்கிய தேர்	கொடை
812.	124	நல்ல நாள் - புள் நிமித்தம்	நம்பிக்கை
813.	125	பருத்தி நூற்கும் பெண் - பகடு ஆழி திரிதல் தோற்றவரும் மலையனைப் புகழ்தல்	தொழில், பழக்கம்,வீரம்
814.	126	பகைவர் யானைப் பொன்னை இரவலர்க்கீதல் புலவருக்கேற்ற அந்தணன் கபிலன்	கொடை புகழ்
815.	127	களம்பழம் போலும் கரியயாழ் யானைத்தறியில் கானமஞ்ஞை தங்குதல்	உரு கொடையால் வறுமை
816.	128	பலாமரத்தில் முழவு - ஆடுமகள் குறுகுதல்	இசை
817.	129	இரவலர்க்கு யானைக்கொடை - குறவர் சேரி	கொடை, கலை
818.	130	கொங்கரை ஆய் வென்றமை	வரலாறு
819.	131	ஆய் வளமுடைமைக் காடு	மரபு
820.	132	இமயமலையில் கவரி நரந்தப்புல் மேய்தல்	இயற்கை
821.	133	மாரியன்ன வண்மைத் தேர்வேள் ஆய்	புகழ்
822.	134	இம்மை மறுமை	நம்பிக்கை

1	2	3	4
823.	135	பருவமடைப்பாவை எழிற் பசி	இசை
824.	136	பேரூர் குடையில் தந்தை - பசிநோய் - குறைவு கவ்வி - வறுமை	வறுமை
825.	137	புலேந்திரன் பாடாமை - நாட்டின் மனை - தந்தை தாயையும் வாழ்த்தல்	பெருமிதம், இழவை, மரு
826.	138	சிநாகேசிகை	வலிமை
827.	139	வாழ்தல் வேண்டிப் பொருள் கூறாமை	பெருமிதம்
828.	140	கலிப் கொடுத்த கொடை மடம்	கொடை
829.	141	பாணர் முழு பசி போற்றாமை	அறி
830.	142	மழை எங்கொண்டுக்கவிழ் பெய்தல்	இயற்கை
831.	143	குறவர் மழை பெறுதல் மீன் நிறைதல்	நம்பிக்கை
832.	144	பேகன் மனைவி [illegible]	பரத்தமை
833.	145	மயிலுக்குப் படாம் ஈந்தமை	கொடை
834.	146	குதிரையின் வேட்டாமை - மலையமான் ஏந்த வேட்டல்	அச்சம்
835.	147	கந்தரத்தின் தேசி பணாமை	வீரம்
836.	148	செருப்பாழை கொண்டல் புகழ்தல் வெல்ப்பாமை	பெருமிதம்
837.	149	நுவனொடு பொருதறியாத பசி	கலை
838.	150	கதிர் பருத்தி சீறு போலும் குடை தம்பியின் நகை	வறுமை கொடை
839.	151	பாரநாரிக்கு குடித்த குழு - மயிலையும் புணர் பாடாமை	புணர் போற்றாமை
840.	152	கல்வி நாவில் கலை பயன்தரு களறும்	சுற்றம்
841.	153	பொருளர் மாலை பரிசளித்தல் .- மன்னர் பொன்னைக் கடலக் தந்தல்	உறக்கம்
842.	154	கடவுளே செல்வர் குடிநீர் வேண்டல்	உறக்கம்

1	2	3	4
843.	155	நெருஞ்சிப் ஞாயிற்றின் திசை நோக்கல்	இயற்கை
844.	156	கடன் கொடுத்தவர் வளைத்தல்	வழக்கம்
845.	157	பிறர் மிடிமைக்கு நாணுதல் - அவையில் தலைமேற்படுத்த நடத்தல் - மானின் குழவியைப் புலிவேட்டல்	சால்பு இயற்கை
846.	158	முரசறைதல், சங்கு முழங்குதல் - பாரி முதலான ஏழவர் - பலாப்பழம் பெற்ற கடுவன் மந்தியை அழைத்தல்	பழக்கம், வரலாறு, இயற்கை
847.	159	உயிர் போகாமைக்குப் புலம்புதல் - கோலினால் குப்பைக்கீரைக் கொய்தல்	துன்பம், வ றுமை
848.	160	மறம்புக வறுமையால் மகவும் காட்டும் பசி மாற்றுதல் - பசி தீர்ந்த உடம்பு	வறுமை
849.	161	கடமை வேண்டல் - ஆனை கன்றுடன் அளித்தல்	வரலாறு, அறநெறி
850.	162	[illegible] வழிநீர் புலவர் யானை பிணித்தமை	பெருமை
851.	163	குமணன் வழங்கிய செல்வம் எல்லோர்க்கும் கொடுத்தல்	பெருமை
852.	164	அடுப்பில் ஆம்பி பூத்தல் - தாய் பாலின்றிக் குழவியை வாட்டமை	வறுமை
853.	165	மன்னா உலகத்து மன்னுதல் - தலை கொடுத்தல்	கொடை
854.	166	பார்ப்பான் வேள்வித்தொழில் சிறந்தமை	கல்வி
855.	167	வாள்வாய்ப்பட்ட வடுவாறு யாக்கை	மறம்
856.	168	தேறல் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மறையானின் பால் உலையீர் - வானமுதிலை	வளம்
857.	169	படைக்கு முந்துறல், இப்போதே பரிசு தருக என்ல்	மறம், உ
858.	170	நெல்லிவேலி - இழிபிறப்பாளன் தடி முழக்குதல் பிட்டன் உலையின் அடைகல் போன்றவன்	இயற்கை, வலிமை

1	2	3	4
859.	171	உண்டு மகிழ்ந்திருக்க வேட்டல் – சேக்கைத் தொழுவொடு கொடுத்தல்	அன்பு, கொடை
860.	172	மாணிக்கம் ஒளிர்விடுதல் – உலை சமைத்தல்	இயற்கை, பழக்கம்
861.	173	தான் வாழுநாளும் பிறர் வாழ்கவென்க – எறும்பு முட்டை கொண்டு போதல் – இரவலர் சோற்றொடு போதல்	வாழ்க்கை, இயற்கை, கொடை
862.	174	அவுணர் ஞாயிறை மறைத்தமை – கபிலன் பாடிய மலை. உயர்ந்தோங்குமலை	புராணம், வரலாறு, நம்பிக்கை
863.	175	நெஞ்சில் நம்பி உறைதல் – மோரியர் தேர்ச் செலவு	நட்பு, வரலாறு
864.	176	ஓரை ஆயம் – ஆமை முட்டை, ஆம்பல் கிழங்கு கீழ்வாய் – நல்லியக்கோடன் – பாரி பசிக்கலை	விளையாட்டு, உணவு, வரலாறு
865.	177	திங்களும் நாளும் எந்திரம் படியுமை – கரி-மோடு ஊன், கொட்டி பழங்கள் உண்ணுதல்	அறம், கட்டுடை
866.	178	அறிவுடைக்கு முன்னிற்றல் – கட்புலம் அறியா மறத்தல்	மறம் – கட்டுடை
867.	179	படை வேண்டுழி வாள் உதவி – வினை வேண்டுழி அறிவு உதவி புரிதல்	பண்பு
868.	180	மருந்துமரம் வடுப்படுதல் – கொல்லனை வேல் வேண்டுதல்	ஒப்புமை – வீரம்
869.	181	பாணர் விளாம்பழம் உண்ணுதல் – புல்வாய்	இயற்கை, வரலாறு
870.	182	புகழெனின் உயிர் கொடுத்தல் – பழிக்கஞ்சுதல் தமக்கென முயலாமை	சான்று
871.	183	கல்வியின் சிறப்புகளை. தாய். அரசர். மேற்-பாலாரைப் போற்றல் – கற்றுதல்	கல்வி

1	2	3	4
872.	184	யானையை ஒட்டும் முறை - வரியாகிய நெறி	அரசியல்
873.	185	செங்கோன்மையும் கொடுங்கோன்மையும்	அரசியல்
874.	186	மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்	அரசியல்
875.	187	மக்கள் நல்லராக நிலனும் நல்லை	பண்பு
876.	188	மக்கள் சோறுண்ணுதல் - குழந்தைப்பேறு	மக்கட்பேறு
877.	189	அரசர் முதலியோர் எல்லோர்க்கும் உண்பது ஒன்றே செல்வத்தின் பயன் ஈதல்	மெய்ம்மை
878.	190	எலி முயற்சியின்மை - புலி முயற்சி செய்தல்	ஊக்கம்
879.	191	நரையின்மைக்குக் காரணங்கள்	செம்மை
880.	192	ஆருயிர் முறை வழிப்படும் - சாதல் புதுவது தீதும் நன்றும் பிறர்தர கொள்கை	மெய்ம்மை
881.	193	தப்பியோட இல்வாழ்க்கை தடை	மெய்ம்மை
882.	194	உலகு படைத்தோன் பண்பிலாளன் எனல்	நிலையாமை
883.	195	கயல்முள் போல் உரோமமுடையீர் அல்லது செய்யாதீர் என அறிவுறுத்தல்	நம்பிக்கை செவியறிவுறூஉ
884.	196	பரிசில் நீட்டித்தல் - தோன்றாராக நின் புதல்வர் என அல்லது மொழி இகல்	வசை
885.	197	வெற்றுடைச் செல்வம் விழைவாம் அல்லேம்- நல்லோர் உடைமை நினைவாம்	பெருமிதம்
886.	198	மனைவி மகவொடு வாழ வாழ்த்துதல், நிலையா போதும் செல்வம் - வாழியர்	வாழ்த்தியல், புறநானூறு இயற்கை
887.	199	கடவுள் ஆலம் - விருந்தினர் பேணல்	நம்பிக்கை, பண்பு
888.	200	பாரி மகளிர் - விச்சிக்கோனை மணக்கக் கபிலர் வேண்டல்	வரலாறு
889.	201	இருங்கோவேளிடம் கபிலர்	புராணம்

1	2	3	4
890.	202	கபிலரையாதரிக்க இருங்கோவை வேண்டல்	வசை
891.	203	இரப்போர்ப் பாதுகாத்தல் அரசின் கடமை	கொடை
892.	204	இரத்தல் இழிவு - ஈயாமை அதனினும் இழிவு	மெய்ம்மை
893.	205	பெட்பின்றி ஈதல் வேண்டாமை	பெருமிதம்
894.	206	பரிசில் நீட்டித்தலை இகழ்தல்	பெருமிதம்
895.	207	முகனழி பரிசில் வேண்டாமை	பெருமிதம்
896.	208	காணாது ஈந்த பரிசில் வேண்டாமை	பெருமிதம்
897.	209	நோயிலையாகுமதி என்ற வாழ்த்தல்	வசை
898.	210	பரிசில் பெற்று வரும் கணவனை எதிர்நோக்கி மனைவி காத்திருத்தல்	உவகை
899.	211	பரிசில் நீட்டிப்பதற்கு நாண வேண்டுமெனல்	அறிவுரை
900.	212	கோப்பெருஞ்சோழன் பாங்கும் பகையும் பொத்தியார் நட்பும்	பண்பு
901.	213	மக்களோடு போரிடுதல் தந்தைக்குத் தகுவதன்மை என்றல்	அறிவுரை
902.	214	செய்வினைக்கு ஏற்ற பயன் - தோற்றியா உலகம் இசை நட்டு மாய்தல்	மெய்ம்மை
903.	215	சோணாட்டுரையும் தமிழ்நாட்டு ஊர் பிசிரோன் பிசிரோன் உயிர் நட்பினர்	கனவு நட்பு
904.	216	நண்பர்க்கு இடமிருக்கக் கூறுதல்	நட்பு
905.	217	காணா நட்பை வியத்தல்	நட்பு
906.	218	பொன் துகிர் முத்து ஆகியவற்றால் மாலை அமைத்தல்.	தொழில்
907.	219	வடக்கிருந்தவன் - வேந்தனொடு பலர் வடக்கிருந்தமை	நோன்பு
908.	220	கிள்ளி இருப்பிடம் பாழ் பட்டமை	அன்புணர்த்தல்
909.	221	கோப்பெருஞ்சோழனின் இனிய பண்புகள்	புகழ்
910.	222	புதல்வன் பிறந்த பின் வருகென பொத்தி-யாரைக் கோதை பணித்தமை	அன்புணர்த்தல்

1	2	3	4
911.	223	நடுகல்லாகியும் இடங்கொடுத்தமை	அன்புணர்ச்சி
912.	224	கரிகாலன் வேள்வி முடித்தவன்	புகழ்
913.	225	நலங்கிள்ளியின் சேனைப்பெருக்கம்	புகழ்
914.	226	கூற்றவன் கைதொழுதே உயிர்கொண்டதன்	புகழ்
915.	227	வித்திட்டு உண்டனை	உலகு
916.	228	புகழுக்குத் தக்க கலம் செய்தல்	மரபு
917.	229	மேடம், கார்த்திகை, முடம், புனர்பூசம், ஆடு இராசி, மீனம் - விண்மீன் விழுதல் புலவர் அச்சம்	வானியல், அறிவு
918.	230	வீரனை உறவும் விழுங்கினன்	உலகு
919.	231	உடலைச் சுடுதல்	இரக்கம்
920.	232	நடுகல்லுக்குப் பீலி சூட்டிக் கள் உகுத்தல்	அழிபாடு
921.	233	எவ்வியின் மார்புப் புண்	வீரம்
922.	234	இறந்தவர்க்குப் பிண்டம் வைத்தல்	இரக்கம்
923.	235	புலவர்க்குக் கள்ளும் ஊனும் ஈதல் - அதியமான் தலைமை பெருமை	இரக்கம்
924.	236	பாரியோடு மறுபிறவியில் வாழக் கபிலர் விழைதல்	நம்பிக்கை நட்பு
925.	237	மகளிர் மார்பில் அறைந்து கொண்டு அழுதல்	பழக்கம்
926.	238	கழுகு, [illegible], காக்கை, கோட்டான் உறையும் சுடுகாடு	இயற்கை
927.	239	ஒரு மன்னன் செய்யத்தக்கவை	புகழ்
928.	240	ஆய் மேலோர் உலகம் சென்றான் எனல்	புகழ்
929.	241	வச்சிரத்தடக்கை நெடியோன் கோயில்	நம்பிக்கை
930.	242	தலைவன் இறந்தபோது பூச்சூடாமை	இழவு
931.	243	இளமைக்காலத்தில் நெடுநீர்க்குட்டத்தில் குதித்தமை	நிலையாமை

1	2	3	4
932.	245	மனைவி இறந்த நிலையில் கணவன் கவலை	இழவு
933.	246	கணவன் இறந்தவுடன் தீப்பாய்தல்	இழவு
934.	248	தலைவன் இறந்ததால் பொருந்தா மனத்துயரம்	இழவு
935.	249	இறந்தவர்க்கு இடமெழுகிப் பலியிடல்	இழவு
936.	250	கணவனை இழந்தவர் கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கல்	இழவு
937.	251	துறவி உடை புனைதல்	பழக்கம்
938.	252	துறவி அருவியைத்தாங்கி கொள்தல்	பழக்கம்
939.	253	கணவன் இறந்ததைக் கூறல்	இழவு
940.	254	தாய், மனைவி ஆகியோர் புலம்பல்	இழவு
941.	255	இறப்பிற்குப் புலம்புதல் இயலாமை	இழவு
942.	256	முதுமக்கள் தாழி வனைதல்	இழவு
943.	257	நிரை கவர்ந்த இளையோன்	புகழ்
944.	258	கறிசோறு மற்றும் மது – நிரை கவர்தல்	வெட்சி – போர்
945.	259	நிரை மீட்சி – தெய்வம் ஏறிய புலைமகள்	போர் – சமயம்
946.	260	[illegible] இறந்த பின் – தலைவியின் நிலை கூறல் [illegible], – நிலையை பாடிப் பறந்தல்	[illegible]
947.	261	கைம்மை நோன்பு	இழவு
948.	262	நிரை கவர்ந்த வெற்றி	போர்
949.	263	யானையடி போன்ற ஒருகண் இரும் பறை	கலை
950.	264	நிரை கவர்ந்த வீரன் நடுகல்லாதல்	வழிபாடு
951.	265	நடுகல்லானவர்க்கு வேங்கை மலரும் பனந்தோட்டும் தொடுத்துச் சூட்டுதல்	வழிபாடு
952.	266	வறுமையுற்றவர்க்கு வேந்தன் உடனே வேண்டுகோள் செய்தல்	அரசியல்

1	2	3	4
953.	269	நிரை கவர்ந்தோர் பிழிமகிழ் வல்சி உண்டல்	பழக்கம்
954.	270	மகவை இறந்த தாய்க்கு ஆறுதல்	இழவு
955.	271	செருவிடை நிலைபோர் வீழ்தல்	இழவு
956.	272	தொடர்ந்த மறவரும் மகளிரும் கொள்ளுதல்	இழவு
957.	273.	நீராடுட்டித்த மகன் வீழ்தல்	இயற்கை
958.	274	கலிநெறிந்த பெயர்தல்	மறம்
959.	275	உடையும் படையும் தாக்குதல்	மறம்
960.	276	பாலை உறைவிடுதல்	வழக்கம்
961.	277	மகனீ் மறச்சாவிற்குத் தாய் மகிழ்தல்	குடிமை
962.	278	மறக்குடி மகள் பழிப்பச்சம்	குடிமை
963.	279	ஒருமகனையே ஈந்தோர் மறம்	குடிமை
964.	280	தேமியிற் றுயிலை - கைம்மையின் துயர்	நிலையாமை
965.	281	வீரனை புண்ணைப் பேய் நீக்காமல் காத்தல்	பழக்கம்
966.	282	புகழ் நிலை இறந்த வீரனைப் புலவர் பாடல்	புகழ்
967.	283	வாளை மீன தாம் கொள்ளுதல்	[illegible]
968.	283	யானைக் கொல்லாத் போருதல்	போர்
969.	285	சாற்றுமைக் கீழ் தந்த தலைவன் நானோ	ஈகை
970.	286	இரந்தோரைக் காக்கும் எட்டுமிருந்திகள்	பழக்கம்
971.	287	புலையன், இயக்கு - நல்லாட பெறுதல்	சாதிமுறை, கொல
972.	288	வெற்ற எற்றுக் தோளாக் முரசைப் போர்த்தல்	பழக்கம்
973.	289	ஏறு ஆடுந்த உழவு செய்தல்	பழக்கம்
974.	290	வழிவழிப் போர் செய்யும் மறக்குடி	குடிமை
975.	291	புண்ணை நம்புதல் - சாதற்செறல்	இழவு
976.	292	போரிக் முந்தியவன் கள்ளுண்ணும் முந்தல்	உரிமை

1	2	3	4
977.	293	வள்ளுவன் போர்ப்பறை அறைதல்	தொழில்
978.	294	தமர் பிறர் அறியா அமர்மயங்கு அழுவம்	போர்
979.	295	கணவன்பட்ட மகனைக் கண்ட தாய்க்கு மார்பு சுரத்தல்	உவகை
980.	296	வேம்புந்தழை ஒடித்தல், காஞ்சி பாடல், ஐயவி புகைத்தல்	இழவு
981.	297	வீரர் கரம்பைச் சீர வேட்டமை	பெருமை
982.	298	தலைவன் கள்ளினைப் படைஞர்க்கு அளித்தல்	ஈகை
983.	299	உழுத்தம் அல்லது உண்ட குதிரையின் மறம் கலந்தொடா மகளிர்	மறம் இரக்கம்
984.	300	கொல்லப்பட்டோன் தம்பி கொன்றவனைத் தேடல்	மறம்
985.	301	வேந்தர் பாசறை வலிமை	மறம்
986.	302	அலைக்கழித்த ஒளியில் போர்க் குதிரை நிகழ்ச்சி	மறம்
987.	303	வேலைக் கற்றி வீரர் யானை அழிய வைத்தல்	மறம்
988.	304	தலைவனைக் கொன்றவன் தம்மோடு நாளை போர் செய்வேன் எனல்	மறம்
989.	305	பார்ப்பான் தூது சென்று போர் தவிர்த்தமை	ஆற்றல்
990.	306	நாடு பகை எதிர்க்க கல் தொழுது மகள் வேண்டல்	மறம்
991.	307	உயர் மேம்பட்ட பண்டை வீரர் அடக்கம்	பழக்கம்
992.	308	பிறநாட்டுக் களிறுகள் புறக்கொடுத்தல்	போர்
993.	309	ஒருவன் மறத்திறம் பகைவர் அஞ்சுதல்	மறம்
994.	310	களிறட்டு வீழ்தல்	மறம்
995.	311	புழுதிபடு குடை வெளுத்தல்	தொழில்
996.	312	தாயர், தந்தையர், கொல்லர், அரசர், மைந்தர் கடமை	ஒழுக்கம்

1	2	3	4
997.	313	கைப்பொருள் இல்லாவிடத்துத் தருதல் ஈகை	ஈகை
998.	314	முனைக்கு வரம்பும் மனைக்குக் காவலும் ஆதல்	வீரம்
999.	315	ஞெலிகோலை இல்லின் இறப்பில் செருகுதல்	பழக்கம்
1000.	316	வாளை அடகு வைத்தல்	பழக்கம்
1001.	317	தோலில் படுத்துறங்கல்	பழக்கம்
1002.	318	தலைவன் தம்புறைச் சமையல் செய்யாமை	பழக்கம்
1003.	319	குமரிக் கழுதைத் திகிரி பூட்டுதல்	பழக்கம்
1004.	320	கணவன் துயிலும், கலை பிணை இரண்டும் இடையூறு படாமை நடத்தல்	பழக்கம்
1005.	321	குறும்பூழ்ச் சேவல் எலியை குமைத்தல்	இயற்கை
1006.	322	கரும்பின் எந்திரம் சிலைத்தல்	தொழில்
1007.	323	வாளை உறை கழித்தல்	போர்
1008.	324	வேட்டுவச் சிறார் உடை முள்ளை வில்லெனக்கொண்டு கோர்த்து எய்தல்	விளையாட்டு
1009.	325	முள்ளம்பன்றி, உடும்பு முதலிய உண்ணுதல்	பழக்கம்
1010.	326	வெருகிற்குக் கோழிப்பெடை அஞ்சுதல்	இயற்கை
1011.	327	வரகு கடன் வாங்குதல்	பழக்கம்
1012.	328	வரையாமல் விருந்தோம்பல்	பண்பு
1013.	329	நடுகல்லுக்கு விளக்கேற்றலும் பலி	வழிபாடு
1014.	330	படைக்கடலைக் கரைபோல ஒருவன் நிற்றல்	மறம்
1015.	331	வறிய காலத்தும் விருந்தினரை உண்பித்தல்	பண்பு
1016.	332	வேலுக்கு மாலை சூட்டுதல்	பழக்கம்
1017.	333	குறியெதிர்ப்புப் பெறுதல்	பழக்கம்
1018.	334	சிறார்க்கஞ்சி முயல் வைக்கோற் போரில் ஒடுங்குதல்	இயற்கை

1	2	3	4
1019.	335	துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன் என்ற பழங்குடிகள்	வரலாறு
1020.	336	சிறுகுடி மகளை வேந்தன் வேட்டல் என்ற உத்தியில் பாடல்கள்	இலக்கியநெறி
1021.	337	பாரி பறம்பிற் பகைமை	புகழ்
1022.	338	வேம்பு, ஆர், போந்தை அணியும் வேந்தர்	தலைமை
1023.	339	மகள் வாளை மீனோடு உகளுதல்	இயற்கை
1024.	340	தழையுடை உடுத்தல்	பழக்கம்
1025.	341	அரைத்த மஞ்சள் [illegible] [illegible]	பழக்கம்
1026.	342	போர் வீரரோடு மறுத்து மகள் மணத்தல்	பழக்கம்
1027.	343	அகில், மிளகு, தேன் ஆகிய கலங்கள்	வணிகம்
1028.	344	விருப்போடு தந்த பெண்ணை மணத்தல்	பழக்கம்
1029.	345	பொருநர் [illegible] இறுத்தல்	போர்
1030.	346	[illegible] பால் [illegible] பெண்பெறுவம்	இளமை
1031.	347	யானைகளைக் காவல் மரங்களில் பிணித்தல்	போர்
1032.	348	தழும்பன் ஊணூர்	ஊர்ச்சிறப்பு
1033.	349	[illegible] [illegible] பெண் காரணமாகப் போர் எழல்	போர்
1034.	350	மூவேந்தர் மறக்குடி வாயிலில் நிற்றல்	போர்
1035.	351	எயில் வாகை	ஊர்ச்சிறப்பு
1036.	352	[illegible] போர்த்திறம்	மறம்
1037.	353	[illegible] [illegible] புல்லராயினும் போர் செய்யுந் தன்மை	மறம்
1038.	354	வேலை நீர்ப்படை செய்தல்	பழக்கம்
1039.	355	ஊரின் அழிந்தமை, அகழ் அழிந்தமை	அழிவு
1040.	356	எல்லோர் புறம் தான் கண்ட முதுகாடு	நிலையாமை

1	2	3	4
1041.	357	பொதுமை சுட்டிய மூவருலகம்	புகழ்
1042.	358	பற்றுவிட்டோரைத் திருமகள் நீக்காள்	நம்பிக்கை
1043.	359	காடு சேரும் நாள் எல்லோர்க்கும் உண்மை	நிலையாமை
1044.	360	புகழைப் பெறத்தீத்துச் சோறு படைத்தல்	பழக்கம்
1045.	361	முந்தறிந்த வழுவர் கேட்பின்	புகழ்
1046.	362	வீரர் உடம்பொடு மறக்கம் ஒழுகம்	நம்பிக்கை
1047.	363	இழிபிறப்பினோர் பலி நக்கல்	பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு
1048.	364	காடு செல்லுமுன் சுற்றத்தால் இரவலரை மகிழ்வித்தல்	அறிவுரை
1049.	365	நிலமகள் அழுத காஞ்சி	நிலையாமை
1050.	366	தெய்வங்களுக்குத் தேக்கிலைகளில் மடைகொடுத்தல்	பழக்கம்
1051.	367	பார்ப்பார்க்குப் பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிதல்	பழக்கம்
1052.	368	நாற்படை அழிவு	போர்
1053.	369	அரசனை ஏருழவனாக உருவகித்தல்	போர்
1054.	370	பேய், கழுகு, எருவை திரியும் களம்	போர்
1055.	371	நிணவட்ட பேய்மகள் வெந்நீர் காய்ச்சல்	போர்
1056.	372	களவேள்வி	போர்
1057.	373	பகைநாட்டுக் கவர்ந்தன பரிசிலாதல்	கொடை
1058	374	மான் இசை கேட்டல் - பிறர் புகழ்பவர் நாள் அறிதல்	கதை -பழக்கம்
1059.	375	பெருமையில்லாதவரைப் பாடாமை	பெருமிதம்
1060.	376	அரசு கொடுத்தன தேறல் - நிரயம் போலும் வறுமை	மது-வறுமை
1061.	377	தேவர்க்கு அமுது	நம்பிக்கை

1	2	3	4
1062.	378	சோழன் தந்த அணிகலன் - சீதையின் அணிகலன் கலந்த உவமை	அணி
1063.	379	அரிவாளை துவைத்த ஒட்டும் தீட்டுதல்	தொழில்
1064.	380	தென்கடல் முத்தம் வடமலைச் சாந்தம்	இயற்கை
1065.	381	வேங்கடநாடன் வறுமை காவற்றின் தன்னிடம் வருமாறு இரவலை வேண்டல்	கொடை
1066.	382	பாரிப்பு தொலைத்தல்	இயற்கை
1067.	383	இவுளி வாளா ஒழியும் கவிதம்	தொழில்
1068.	384	சீறு நல்லூர் உள் தோன்றுதல்	பழக்கம்
1069.	385	பலபல வாழ்த்துதல்	பழக்கம்
1070.	386	வெள்ளடை வெளிப்படுகை செல்தொழிலார் வெளிப்படுபாலை	நகை
1071.	387	தனி பெருமையின் தகவு நோக்கி பரிசில் கொடுத்தல்	நகை
1072.	388	பகட்டுப்படை எந்நாளும் வாழ்த்திப் பாடுதல்	பழக்கம்
1073.	389	வெட்சி தெறிந்த செல்வ நாடு வருகிறதல்	காதல்
1074.	390	இரவலரை வேண்டி வெறுக்கையின அருக்குதல்	நகை
1075.	391	கல்லூர்போர் இறைத்திலை உடைமை	பழக்கம்
1076.	392	பகைநாட்டைக் கழுதை ஏர் பூட்டி உழுதல்	போர்
1077.	393	வறுமையின் மதிப்பீட்டுப் கெடுதல்	இயற்கை
1078.	394	யானைக் கொடை	கொடை
1079.	395	இரவலைத் தந்தைப்போல் போற்றுக என முகைவிரித்த கூறு	கொடை
1080.	396	வாட்டாற்று எழினி விருந்தோம்பல்	கொடை
1081.	397	வைகறைப் பள்ளியெழுப்புதல்	பழக்கம்

1	2	3	4
1082.	398	தான் உண்ணும் கள்ளில் உணவற்றை வேந்தன் இரவலர்க்கீதல்	கொடை
1083.	399	உணவு பெறாதுத் தாழ்க்குமெனத் தெய்வத்தையும் வணங்காமல் செல்லல்	பழக்கம்
1084.	400	பசிப்பிணியால் வருந்திய நாட்களை அறியாமை	கொடை

9. பத்துப்பாட்டு

1085.	1 திருமுருகாற்றுப் படை.	ஞாயிறு வலமாகத் திரிதல் - தெய்வயானையின் கணவன் முருகன் - சூர மகளிர் தோற்றம் - பேய் மகள் துணங்கை - பரங்குன்றம் - சீரலைவாயில் ஆறுமுகம் பன்னிரு கையுடன் முருகன் தோன்றுதல் - முனிவர் குழுவில் முனிவர் தொழ நிற்றல். அயன், அரி, அரன் மூவர்க்கும் தலைவன் முருகன் திருவேரகத்தில் அந்தணர் தொழுகை - குறவரோடு மகிழ்ந்த குரவை கொண்டாடு குகன் காடு காவும் துருத்தியும் சதுக்கமும் சந்தியும் மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடையும் முருகன் உறைவிடம் - பழமுதிர் சோலை - முருகன் சிறப்பு - முருகனைப் போற்றுதல் முருகன் அன்பர்க்கு இரங்கி அருள் புரிதல்	சமயம் ஒற்றுமை நெறி
1086.	2 பொருநராற்றுப் படை.	யாழின் வருணனை விறலி வருணனை கரிகாலன் விருந்தோம்பல் உடை அளித்தல் கரிகாலன் பிறப்பு, வளர்ப்பு சிறப்பு ஆட்சியமைப்பு முறை திணை மயக்கம்	கலை உடலியல் ஈகை தொழில் வரலாறு பண்பு வளம்

LIBRARY

1	2	3	4
1087.	3		
	சிறுபாணாற்றுப் படை	விறலி வருணனை	உடலியல்
		வஞ்சி, மதுரை, உறந்தை வருணனைப்- பட்டமை	வரலாறு
		கடையெழு வள்ளல்கள்	வரலாறு
		அழிபசி வருத்தம்	வறுமை
		செல்நெறி - நானில வழி	வழி
		அரசன் பண்புகள்	அரசியல்
1088.	4		
	பெரும்பாணாற்றுப் படை	யாழ் வருணனை	கலை
		வழிச்செப்பமின்மை	செங்கோல்
		உமணர் வாணிகத்தின் செல்வம்	வாணிகம்
		உல்குடைப் பெருவழிக் காவல்	காவல்
		எயினர், ஆயர், உழவர், வலைஞர், அந்தணர் வாழும் இருந்தொழிலகம்	இருக்கை
		நானில வளம்	வளம்
		பாரதப் போர்	புராணம்
		கச்சிநகர் - இளந்திரையன் பண்புகள்	ஊர், பண்பு
1089.	5		
	முல்லைப் பாட்டு	நீர்செல நிமிர்ந்த மால்	புராணம்
		விரிச்சி கேட்டல்	நம்பிக்கை
		[illegible]	நெறி
		பாகர் யானைக்கு வடமொழி பயிற்றல்	தொழில்
		பாசறை - காவல் - வாளேந்திய மகளிர் புடை மங்கையர்	போர்
1090	6		
	மதுரைக் காஞ்சி	பாண்டியர் குடி - களவேள்வி	பெருமை-போர்
		அகத்தியர் தமிழாய்ந்தமை	புராணம்
		நாற்படைச் சிறப்பு	பெருமை

1	2	3	4
		நெடியோன் வழியில் நெடுஞ்செழியன்	வரலாறு
		சாலியூர் வெற்றி - ஆலங்கான வெற்றி	வரலாறு
		பகை நாடுகள் அழிதல்	போர்
		நாட்டு வளம்	வளம்
		மதுரை நகரமைப்பு - அகழி மதில், மாடம், தெரு, கொடிகள்	நகரமைப்பு
		நாளங்காடி - திருவிழாக் காட்சிகள்	
		கோயில்களும் பள்ளிகளும் அல்லங்காடி	வணிகம்
		- இரவுப்பொழுதில் நகர் ஓண விழா	சமயம்
		- வேலன் வழிபாடு குரவைக் கூத்து	வழிபாடு
		ஊர்க் காவலர்கள் விடியலில் மதுரை	நகர்ச்சிறப்பு
		மன்னன் துயில் - காலையெழுச்சி	கொடை
		வேந்தன் கொடை	
1091	7 நெடுநல் வாடை	வாடையால் கோவலர் துன்பம்	
		கூதிர்க்கால நிலை - மாலை வரவு	
		மைந்தரும் மகளிரும் - அரண்மனை	
		வருந்தல் - அரசியின் கட்டில் நலன்	
		பாசறை நிலை	போர்
1092.	8 குறிஞ்சிப் பாட்டு	சான்றும் இயல்பும் வியப்பும்	
		குறிஞ்சிப் புனம் அழிதல்	ஒழுக்கம்
		சமர் செய்தல்	போர்
		தினைப்புனம் காத்தல்	தொழில்
		தொண்ணூற்றொன்பது மலர்கள்	இயற்கை
		தலைவன் வேட்டை	தொழில்
		மாலைப்பொழுதின் வருணனை	இயற்கை

1	2	3	4
1093.	9		
	பட்டினப் பாலை	வாணிகச் சிறப்பு	இயற்கை
		புகார் நகர வளம்	வளம்
		மக்கள் விளையாட்டுக்கள்	விளையாட்டு
		ஏற்றுமதி இறக்குமதி	வாணிகம்
		பலவகைக் கொடிகள் - வாணிகச் சிறப்பு	நகரமைதி
		திருமாவளவன் வெற்றிகள்	வரலாறு
		பிறச்சிறப்பு - உறந்தைச்சிறப்பு	ஊர்ச்சிறப்பு
1094.	10		
	மலைபடு கடாம்	கூத்தர் இசைக்கருவிகளோடு செல்லுதல்	கலை
		பேரியாழ்	கலை
		மலைநாட்டுக்குச் செல்லும் வழி	ஆற்றுப்படுத்தல்
		மலைநாட்டுப் பெரும் பொருள்கள்	வளம்
		காரி உண்டிக் கடவுள்	சமயம்
		தேவரும் மருளும் குன்றம்	வளம்
		மலையிற் பல்வேறு ஒலிகள்	வளம்
		நடுகற்கள்	வழிபாடு
		கோவலர், வேடர் உழவர், ஏனை மக்கள் தருவோர் விருந்து	பண்பு
		நன்னன் கொடை	கொடை

பின்னிணைப்பு - 2

புறநானூற்றுப் பாடல்களுக்குத் தொல்காப்பிய அடிப்படையில் திணை துறை அமைப்பு

வரிசை எண்	பாடல் எண்	இளம்பூரணர்	நச்சினார்க்கினியர்	சோமசுந்தர பாரதியார்	[illegible]
1	2	3	4	5	6
1.	1	---	---	---	பாடாண் - கடவுள்வாழ்த்து
2.	2	----	செவியறிவுறூஉ, வாழ்த்தியல், ஓம்படை	பாடாண் ஓம்படை	〃 இயன்மொழி-வாழ்த்து
3.	3	---	---	---	〃 செவியறிவுறூஉ
4.	4	---	வாழ்த்து	---	〃 〃
5.	5	---	பாடாண்-வாயுறை வாழ்த்து	பாடாண் - வாயுறை வாழ்த்து, செவியறிவுறூஉ	〃 〃
6.	6	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ	பாடாண் - வாயுறை வாழ்த்து	〃 〃
7.	7	---	வஞ்சி-வியந்தெடுத்தல்	பாடாண் - கொற்றவள்ளை	வஞ்சி - வியந்தெடுத்தல்
8.	8	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
9.	9	வஞ்சி-பொருகளத்து பேரன் பாடாண் - இயன்மொழி வாழ்த்து	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி

1	2	3	4	5	6
10.	10	---	---	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ, இயன்மொழி
11.	11	---	---	---	பாடாண்-பரிசில்கடாநிலை
12.	12	வஞ்சி, கொழுத்தம் எறிய கொடை	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
13.	13	---	---	---	பாடாண்-வாழ்த்தியல்
14.	14	வாகை-அரசர்பக்கம்	வாகை-அரசர் பக்கம்	---	பாடாண்-இயன்மொழி
15.	15	---	பாடாண்-[illegible]	பாடாண்-[illegible] மங்கலம்	பாடாண்-இயன்மொழி
16.	16	வஞ்சி-எரிபரந்தெடுத்தல்	வஞ்சி-எரிபரந்தெடுத்தல்	உழிஞை-தோலின் பெருக்கம்	வஞ்சி-எரிபரந்தெடுத்தல்
17.	17	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
18.	18	---	---	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ
19.	19	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
20.	20	வாகை-அரசர்பக்கம் பாடாண்-ஓம்படை	பாடாண்-ஓம்படை	பாடாண்-விளக்குநிலை	பாடாண்-இயன்மொழி
21.	21	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
22.	22	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
23.	23	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
24.	24	---	---	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ

1	2	3	4	5	6
25.	25	வாகை-பெரும்பகை தாங்கும் வேல்	---	---	வாகை-அரசவாகை
26.	26	வாகை-பார்ப்பனப் பக்கம்	வாகை-பார்ப்பனப் பக்கம்	---	வாகை-அரசவாகை
27.	27	---	---	---	காஞ்சி-முதுகாஞ்சி
28.	28	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
29.	29	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
30.	30	---	வாகை-பொருநவாகை	---	பாடாண்-இயன்மொழி
31.	31	வஞ்சி-படையியங்கரவம்	---	வாகை	வாகை-அரசவாகை
32.	32	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
33.	33	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
34.	34	பாடாண்-இயன்மொழி	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
35.	35	வாகை-ஏனோர்பக்கம்	பாடாண்-குடைநிழல்மரபு	பாடாண்-குடைநிழல்மரபு	" -செவியறிவுறூஉ
36.	36	உழிஞை-உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பு	உழிஞை-உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தன் சிறப்பு	---	உழிஞை-உள்ளியதுமுடித்தல்
37.	37	உழிஞை-புறத்தோன் அணங்கிய பக்கம்	---	---	உழிஞை-குற்றுழிஞை
38.	38	---	பாடாண்	---	பாடாண்-இயன்மொழி
39.	39	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி

1	2	3	4	5	6
40.	40	---	---	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ
41.	41	பாடாண்-ஓம்படை	பாடாண்-ஓம்படை	பாடாண்-ஓம்படை	பாடாண்-ஓம்படை
42.	42	உழிஞை-கொள்ளார்தேஎம் குறித்த கொற்றம்	உழிஞை-கொள்ளார்தேஎக்குறித்த கொற்றம்	உழிஞை-கொள்ளார் தேஎங்குறித்த கொற்றம்	உழிஞை-கொள்ளார்தேஎக் குறித்தகொற்றம்
43.	43	---	---	வாகை-பிழைத்தோர் தாங்கும் காவல்	வாகை-அரசவாகை
44.	44	உழிஞை-உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பு	---	---	உழிஞை-ஒருபகை வேந்தர் [illegible]
45.	45	---	---	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ
46.	46	---	---	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ
47.	47	---	---	---	" "
48.	48	---	---	---	" - ஆற்றுப்படை
49.	49	---	---	---	" - இயன்மொழி
50.	50	-	பாடாண்-இயன்மொழி	---	" - இயன்மொழி
51.	51	---	---	வாகைப்பாடாண்	வாகை-அரசவாகை
52.	52	---	---	---	" "
53.	53	---	---	---	" "
54.	54	---	---	---	" "
55.	55	---	---	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ

1	2	3	4	5	6
56.	56	---	வெட்சி-புலைநிலை	வெட்சி-புலைநிலை உழிஞை-உ[illegible] [illegible]	பாடாண்-வாழ்த்தியல்
57.	57	பாடாண்-கொற்றவள்ளை	---	---	" -கொற்றவள்ளை
58.	58	---	---	---	" -செவியறிவுறூஉ
59.	59	---	---	---	" -இயன்மொழி
60.	60	---	பாடாண்	---	" -குடைநிழல் மரபு
61.	61	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
62.	62	தும்பை-தொகைநிலை	தும்பை-தொகைநிலை	தும்பை-தொகைநிலை	தும்பை-தொகைநிலை
63.	63	---	---	---	" "
64.	64	---	பாடாண்-கடைக்கூட்டுநிலை	---	பாடாண்-கடைக்கூட்டுநிலை
65.	65	---	---	---	காஞ்சி-கையறுநிலை
66.	66	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
67.	67	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
68.	68	---	---	---	" -ஆற்றுப்படை
69.	69	---	---	---	" "
70.	70	---	---	---	" "
71.	71	---	காஞ்சி-மஞ்சிக்காஞ்சி	காஞ்சி-மஞ்சிக்காஞ்சி வெட்சி-தெருமொழி	காஞ்சி-மஞ்சிக்காஞ்சி

1	2	3	4	5	6
72.	72	கார்த்தி-மத்திமக்கார்த்தி	கார்த்தி-மத்திமக்கார்த்தி	வெட்டி-நெடுவெரி	கார்த்தி-மத்திமக்கார்த்தி
73.	73	---	கார்த்தி-மத்திமக்கார்த்தி	வெட்டி-நெடுவெரி	" "
74.	74	கார்த்தி-நாக்குறியபுழு	கார்த்தி-நாக்குறியபுழு	கார்த்தி-நாக்குறியபுழு	கார்த்தி-நாக்குறியபுழு
75.	75	---	---	---	கார்த்தி-குறுகார்த்தி
76.	76	சம்பை-நாற்றி	---	சம்பை-நாற்றி, வாழை மக்கி-குதிரை ரிந்த கட்டமொத்தம்	சம்பை-நாற்றி
77.	77	உழுந்து-குறுனாம் மண்ணு வானம்	---	மக்கி-பொருந்தொதிந்த பேரளி	வாழை-நாடுவாழை
78.	78	---	---	வாழை-அரும்பசை நாக்கொத்தம்	மக்கி-குதிரை ரிந்த கட்ட மொத்தம்
79.	79	---	---	---	வாழை-நாடவாழை
80.	80	வாழை-பொருவாழை	---	சம்பம் பாடாளி	"-பொருவாழை
81.	81	---	---	---	"-நாடவாழை
82.	82	---	...	...	"-பொருவாழை
83.	83	---	பாடாளி	---	பாடாளி-கைக்கிலை
84.	84	---	---	---	" "
85.	85	---	---	---	" "
86.	86	---	---	---	சம்பை-நாகைமுறி

1	2	3	4	5	6
87.	87	வாகை-அரும்பகைதாங்கும் ஆற்றல்	வாகை-அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றல்	---	வாகை-அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றல்
88.	88	---	---	தும்பை பாடாண்	" "
89.	89	---	---	---	" "
90.	90	---	---	---	" "
91.	91	---	---	---	பாடாண்-வாழ்த்தியல்
92.	92	--- ---	---	---	" -இயன்மொழி
93.	93	வஞ்சி-[illegible] அட்ட கொற்றம்	---	---	வஞ்சி-[illegible] அட்ட கொற்றம்
94.	94	பாடாண்-இயன்மொழி	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
95.	95	வாகை-பெரும்பகைதாங்கும் வேல்	---	---	வாகை-பெரும்பகை தாங்கும் வேல்
96.	96	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
97.	97	---	---	உழிஞை-மண்ணுமங்கலம்	" "
98.	98	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
99.	99	---	---	---	" "
100.	100	---	---	---	" "
101.	101	---	---	வாகை-[illegible] வசிபுகழ்ந்த கொடைமை	பாடாண்-பரிசில்கடாநிலை
102.	102	---	---	---	" -இயன்மொழி

1	2	3	4	5	6
103.	103	---	---	---	பாட்டம்-குத்தப்படை
104.	104	---	---	---	வாகை-குரவோகை
105.	105	---	---	பாட்டம்-கீழ்-வாரப்படை	பாட்டம்-குத்தப்படை
106.	106	---	---	---	" -நெல்லொழி
107.	107	---	பாட்டம்-கொல்லிபோரேத்தம் கொடாத் பழித்தம்	பாட்டம்-கொல்லி-போரேத்தம்	" -கொல்லிபோ-ரேத்தம்
108.	108	பாட்டம்-கொல்லிபோ-ரேத்தம்	---	---	" "
109.	109	உரிமை-குத்தோரால் செலவு	உரிமைகுத்தோரால் செலவு	உரிமை-குத்தோரால் செலவு	உரிமை-குத்தோரால் செல
110.	110	---	---	வாகை-நடப்பு வருடத்திக்கோட்டை	பாட்டம்-நெல்லொழி
111.	111	---	---	---	" "
112.	112	---	---	காத்திப்பாட்டம்	காத்தி-வைபருக்கை
113.	113	---	---	---	" "
114.	114	---	---	---	" "
115.	115	---	---	---	" "
116.	116	---	---	---	" "
117.	117	---	---	---	" "

1	2	3	4	5	6
118.	118	---	---	---	காஞ்சி-கையறுநிலை
119.	119	---	---	---	" "
120.	120	---	---	---	" "
121.	121	---	பாடாண்-[illegible]	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ
122.	122	---	---	---	" -இயன்மொழி
123.	123	---	---	---	" "
124.	124	---	---	---	" "
125.	125	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
126.	126	---	---	---	பாடாண்-பரிசில் கடைக்கூட்டு நிலை
127.	127	பாடாண்-கொடார்ப் பழித்தல்	பாடாண்-கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப்பழித்தல்	---	" -கொடுப்போரேத்திக் கொடாஅர்ப்பழித்தல்
128.	128	---	---	---	" -இயன்மொழி
129.	129	---	---	---	" "
130.	130	---	---	---	" "
131.	131	---	---	---	" "
132.	132	---	---	---	" "
133.	133	பாடாண்-ஆற்றுப்படை	பாடாண்-ஆற்றுப்படை	---	பாடாண்-ஆற்றுப்படை

1	2	3	4	5	6
134.	134	---	பாடாண்-இயன்மொழி	பாடாண்-இயன்மொழி	பாடாண்-இயன்மொழி
135.	135	---	---	---	" -பரிசிற்கடைக் கூட்டுநிலை
136.	136	---	---	---	" "
137.	137	---	---	---	" -இயன்மொழி
138.	138	---	---	---	" -ஆற்றுப்படை
139.	139	---	---	---	" -பரிசில் கடைக்கூட்டு நிலை
140.	140	பாடாண்-கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தல்	பாடாண்-கொடுப்-போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப்பழித்தல்	பாடாண்-[illegible]	" -கொடுப்போ-ரேத்தல்
141.	141	பாடாண்-ஆற்றுப்படை	பாடாண்-ஆற்றுப்படை	---	" -ஆற்றுப்படை
142.	142	---	---	---	" -இயன்மொழி
143.	143	---	---	---	" -இயன்மொழி
144.	144	---	பாடாண்-கைக்கிளை	---	" -கைக்கிளை
145.	145	---	பாடாண்-ஆற்றுப்படை	---	" -செவியறிவுறூஉ
146.	146	---	---	---	" - "
147.	147	---	பாடாண்-கைக்கிளை	---	" - "
148.	148	---	---	---	" -கொடுப்போரேத்திக் கொடாஅர்ப்பழித்த

1	2	3	4	5	6
149.	149	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
150.	150	---	---	---	" "
151.	151	---	---	பாடாண்-கொடைப்- பொருத்தல்	" -கொடைப்பொருத்தல் கொடாமைப்பழித்தல்
152.	152	---	பாடாண்-இரவலர்விடை	---	" -இரவலர்விடை
153.	153	---	---	---	" -இயன்மொழி
154.	154	---	---	---	" -பரிசிற்றுறை
155.	155	---	---	பாடாண்-பாணாற்றுப்படை	" -ஆற்றுப்படை
156.	156	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி	" -இயன்மொழி
157.	157	---	---	---	" "
158.	158	---	பாடாண்-இயன்மொழி	---	" -பரிசிற்றுறை
159.	159	---	---	---	" "
160.	160	---	---	---	" "
161.	161	---	---	---	" "
162.	162	வாகை-பார்ப்பனப்பக்கம்	பாடாண்-இரவலர்விடை	---	" -இரவலர்விடை
163.	163	பாடாண்-இரவலர்விடை	---	---	" -இயன்மொழி
164.	164	பாடாண்-கடைக்கூட்டுநிலை	பாடாண்-கடைக்கூட்டுநிலை	---	" -பரிசிற்றுறை
165.	165	வாகை-இடையில் வல்- புகழ்க் கொடைமை	வாகை-இடையில் வல்- புகழ்க் கொடைமை	---	வாகை-கொடைமை

1	2	3	4	5	6
166.	166	வாகை-பார்ப்பனப்பக்கம்	வாகை-பார்ப்பனப்பக்கம்	பாடாண்-வேள்விநிலை	வாகை-பார்ப்பன வாகை
167.	167	---	---	---	" -அரசவாகை
168.	168	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
169.	169	---	---	வஞ்சி-தழிஞ்சி	" -பரிசிற்றுறை
170.	170	---	---	---	" -இயன்மொழி
171.	171	---	பாடாண்-இயன்மொழி	---	" "
172.	172	---	---	---	" "
173.	173	---	---	---	" "
174.	174	---	---	---	வாகை-அரசவாகை
175.	175	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
176.	176	---	---	---	" "
177.	177	---	---	---	" "
178.	178	---	---	வெட்சி-நெடுமொழி	வாகை-வல்லாண்பக்கம்
179.	179	---	---	---	" "
180.	180	தும்பை-தார்நிலை	தும்பை-தார்நிலை	---	" "
181.	181	---	---	---	வாகை-வல்லாண்பக்கம்
182.	182	வாகை-சான்றோர்பக்கம்	வாகை-பாடாண்	வாகை-அறிவொடு புணர்ந்த குறிப்பு	" -சான்றோர்பக்கம்

1	2	3	4	5	6
183.	183	வாகை-ஏனோர்பக்கம்	வாகை-ஏனோர்பக்கம்	---	வாகை-ஏனோர்பக்கம்
184.	184	பாடாண்-வாயுறைவாழ்த்த	பாடாண்-வாயுறைவாழ்த்த	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ
185.	185	---	---	---	காஞ்சி-முதுகாஞ்சி
186.	186	---	---	பாடாண்-[illegible]	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ
187.	187	---	---	" "	" "
188.	188	வாகை-பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்	வாகை-பொருளொடு புணர்ந்தபக்கம்	---	வாகை-பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்
189.	189	---	---	---	" "
190.	190	---	---	---	" "
191.	191	---	---	---	" "
192.	192	---	---	---	" "
193.	193	---	பாடாண்-[illegible]	---	" "
194.	194	---	---	---	காஞ்சி-மாற்றருங். கூற்றம் சாற்றிய பெருமை
195.	195	காஞ்சி-முதுகாஞ்சி பாடாண்-ஓம்படை	காஞ்சி-மாற்றருங்கூற்றம் சாற்றிய பெருமை	காஞ்சி-மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமை	" "
196.	196	பாடாண்-கொடாஅர்ப் பழித்தல்	பாடாண்-கொடுப் போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப்பழித்தல்	---	பாடாண்-கொடுப்போரேத்திக் கொடாஅர்ப்பழித்தல்

1	2	3	4	5	6
197.	197	---	---	---	பாடாண்-கொல்லிப்பாரேத்தி கொடாரிப்புத்தகம்
198.	198	---	---	---	" "
199.	199	---	---	---	" "
200.	200	---	---	---	" -பரிசில் நிலை
201.	201	---	---	---	" "
202.	202	---	---	---	" "
203.	203	---	உழிஞை-கொங்கார் தேசமிறுத்த கொற்றம்	உழிஞை-கொங்கார் தேசம் அழித்த கொற்றம்	" "
204.	204	---	---	வாகை-இடையில் வல்-புகழ்க் கொடை	" "
205.	205	---	---	---	" -கொடாரிப்புத்தகம்
206.	206	பாடாண்-கடைநிலை	பாடாண்-கடைநிலை	பாடாண்-கடைநிலை	" -கடைநிலை
207.	207	---	---	---	" -கொடாரிப்புத்தகம்
208.	208	---	பாடாண்-கடைக்கூட்டுநிலை	---	" - "
209.	209	---	---	---	" "
210.	210	---	---	---	" "
211.	211	---	---	---	" "

1	2	3	4	5	6
212.	212	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
213.	213	---	---	---	" -செவியறிவுறூஉ
214.	214	---	---	---	" -[illegible]
215.	215	---	---	---	" -இயன்மொழி
216.	216	---	---	---	" - "
217.	217	---	---	---	காஞ்சி -கையறுநிலை
218.	218	---	---	---	" -மன்னைக்காஞ்சி
219.	219	---	---	---	" -கையறுநிலை
220.	220	---	---	---	" "
221.	221	---	காஞ்சி-மன்னைக்காஞ்சி	---	" -மன்னைக்காஞ்சி
222.	222	---	---	---	" -கையறுநிலை
223.	223	---	---	---	" "
224.	224	---	---	---	" "
225.	225	---	---	---	" "
226.	226	காஞ்சி-கையறுநிலை	காஞ்சி-மன்னைக்காஞ்சி	---	" "
227.	227	---	---	---	" "
228.	228	---	---	---	" "
229.	229	பாடாண்-ஓம்படை	பாடாண்-ஓம்படை	---	பாடாண்-ஓம்படை

1	2	3	4	5	6
230.	230	---	---	---	காஞ்சி-கையறுநிலை
231.	231	---	---	---	" "
232.	232	---	---	---	" "
233.	233	---	---	---	" "
234.	234	---	---	காஞ்சிப் பாடாண்	" "
235.	235	காஞ்சி-மன்னைக்காஞ்சி	காஞ்சி-மன்னைக்காஞ்சி	---	" -மன்னைக்காஞ்சி
236.	236	---	---	---	" -கையறுநிலை
237.	237	---	---	---	" "
238.	238	---	---	---	" "
239.	239	---	---	---	" -மன்னைக்காஞ்சி
240.	240	---	---	---	" -கையறுநிலை
241.	241	---	---	---	" "
242.	242	---	---	காஞ்சி-மன்னைக்காஞ்சி கையறுநிலை	" "
243.	243	---	காஞ்சி-முதுகாஞ்சி	---	" -முதுகாஞ்சி
244.	244	---	---	---	" - கையறுநிலை
245.	245	காஞ்சி-தபுதாரநிலை	காஞ்சி-தபுதாரநிலை	---	" - தபுதாரநிலை

1	2	3	4	5	6
246.	246	காஞ்சி-பாலைநிலை	காஞ்சி-பாலைநிலை	காஞ்சி-பாலைநிலை	காஞ்சி-பாலைநிலை
247.	247	---	---	காஞ்சி-முதுகாஞ்சி	" -தாபதநிலை
248.	248	காஞ்சி-தாபதநிலை	காஞ்சி-தாபதநிலை	காஞ்சி-தாபதநிலை	" "
249.	249	---	காஞ்சி-தாங்கரும்பையுள்	---	" -தாங்கரும்பையுள்
250.	250	---	---	காஞ்சி-தபுதாரநிலை	" - "
251.	251	வாகை-தாபதப்பக்கம்	வாகை-தாபதப்பக்கம்	காஞ்சி-தபுதாரநிலை	வாகை-தாபதவாகை
252.	252	" "	---	---	" "
253.	253	---	---	காஞ்சி-முதுபாலை	காஞ்சி-முதுபாலை
254.	254	---	காஞ்சி-முதுபாலை	---	" "
255.	255	காஞ்சி-முதுபாலை	---	காஞ்சி-முதுபாலை	" "
256.	256	---	---	---	காஞ்சி-[illegible]
257.	257	வெட்சி-[illegible]	---	வெட்சி-ஆகோள்	வெட்சி-கோடல்
258.	258	---	---	வெட்சி-கோடல், உண்டாட்டு	" -உண்டாட்டு
259.	259	வெட்சி-ஆபெயர்த்துத்தருதல்	வெட்சி-ஆபெயர்த்துத் தருதல்	வெட்சி-ஆகோள்	" -ஆபெயர்த்துத் தருதல்
260.	260	---	" "	---	" -[illegible]

1	2	3	4	5	6
261.	261	---	வெட்சி-பிள்ளையாட்டு, வஞ்சி-கொடை	---	வெட்சி-வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தல்
262.	262	வெட்சி-தலைத்தோற்றம்	வெட்சி-உண்டாட்டு	வெட்சி-தலைத்தோற்றம் வருதார் தாங்கல்	" -தலைத்தோற்றம்
263.	263	---	வெட்சி-ஆபெயர்த்துத் தருதல்	வெட்சி-கல்நடுதல்	" -வருதார்தாங்கல்
264.	264	---	---	வெட்சி-ஆமபோட்டுக் ஆபெயர்த்துத்தருதல்	" -நடுகல்
265.	265	---	வெட்சி-காட்சி	வெட்சி-கல்நடுதல்	" -வாழ்த்து
266.	266	---	---	பாடாண்-பரிசில் கடாநிலை	பாடாண்-பரிசில்நிலை
267.	269	---	---	வெட்சி-ஆமபோட்டுக் ஆபெயர்த்துத்தருதல்	வெட்சி-உண்டாட்டு
268.	270	---	---	---	" -வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தல்
269.	271	உழிஞை-அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சி	---	---	உழிஞை-அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சி
270.	272	---	உழிஞை-அகத்தோன் நொச்சி	---	" "
271.	273	---	தும்பை-தானையானை குதிரைநிலை	தும்பை-குதிரைமறம் உழிஞை-நொச்சி	தும்பை-குதிரை நிலை

1	2	3	4	5	6
272.	274	தும்பை-படையறுத்துப் பாழி கொள்கை	தும்பை-படையறுத்துப் பாழி கொள்கை	தும்பை-படையறுத்துப் பாழி கொள்ளுதல்	தும்பை-படையறுத்துப் பாழி கொள்கை
273.	275	தும்பை-கூழைதாங்கிய பெருமை	தும்பை-தானையானை குதிரைநிலை	---	" -கூழை தாங்கிய பெருமை
274.	276	தும்பை-தானையானை குதிரைநிலை	தும்பை-தானையானை குதிரைநிலை	வஞ்சி-வயங்கல் எய்திய பெருமை	தும்பை-தானைநிலை
275.	277	---	---	---	" -களிறெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு
276.	278	---	காஞ்சி-தலைப்பெயல்நிலை	காஞ்சி-தலைப்பெயல் நிலை	காஞ்சி-தலைப்பெயல்நிலை
277.	279	---	வெட்சி-பிள்ளைநிலை	---	வாகை-அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றல்
278.	280	---	---	---	காஞ்சி-தாபதநிலை
279.	281	காஞ்சி-தொடாக்காஞ்சி	காஞ்சி-தொடாக்காஞ்சி	காஞ்சி-தொடாக்காஞ்சி	" -தொடாஅக்காஞ்சி
280.	282	---	---	---	" -[illegible]நிலை
281.	283	---	---	---	தும்பை-தானைநிலை
282.	284	வஞ்சி-தழிஞ்சி	உழிஞை-ஒருதான் மண்டிய குறுமை	---	" "
283.	285	---	---	---	வாகை-வல்லாண்பக்கம்
284.	286	---	வஞ்சி-பிண்டம்மேய பெருஞ்சோற்றுநிலை	---	காஞ்சி-பூசல் மயக்கம்
285.	287	வஞ்சி-மாராயம்பெற்ற நெடுமொழி	வஞ்சி-மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி	வஞ்சி-கொடுத்தல் எய்திய கொடைமை	வஞ்சி-மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி

1	2	3	4	5	6
286.	288	---	நஞ்சை-[illegible]	---	புஞ்சை-[illegible]
287.	289	[illegible]	---	---	" "
288.	290	---	புஞ்சை-[illegible]	புஞ்சை-[illegible]	" -[illegible]
289.	291	---	---	---	" "
290.	292	---	---	---	" "
291.	293	---	---	---	" "
292.	294	புஞ்சை-[illegible]	புஞ்சை-[illegible]	---	" -[illegible]
293.	295	---	---	---	" -[illegible]
294.	296	---	---	---	" "
295.	297	---	[illegible]	---	[illegible]
296.	298	---	---	---	" "
297.	299	---	புஞ்சை-[illegible]	---	புஞ்சை-[illegible]
298.	300	---	---	---	" -[illegible]
299.	301	---	நஞ்சை-[illegible]	---	நஞ்சை-[illegible]
300.	302	---	---	---	புஞ்சை-[illegible]

1	2	3	4	5	6
301.	303	தும்பை-தானை மாலை குதிரைநிலை	தும்பை-தானை மாலை குதிரைநிலை	தும்பை-குதிரை மறம்	தும்பை-குதிரை நிலை
302.	304	---	---	---	தும்பை-தார்நிலை
303.	305	---	உழிஞை-உயிர்பெற ஒழுக்கும் வெற்றிச் சிறப்பு	---	வாகை-பார்ப்பனவாகை
304.	306	---	---	---	" -வல்லாண்பக்கம்
305.	307	தும்பை-களிறெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு	---	---	தும்பை-களிறெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு
306.	308	---	வெட்சி-குறமநோட்டம்	---	வாகை-வல்லாண்பக்கம்
307.	309	---	வாகை-பெரும்பகை தாங்கும் வேல்	---	" -பெரும்பகை தாங்கும் வேல்
308.	310	---	---	---	தும்பை-களிறெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு
309.	311	---	---	---	" -நூழில்
310.	312	---	காஞ்சி-தலைப்பெயல்நிலை	---	வாகை-வல்லாண்பக்கம்
311.	313	---	வெட்சி-வெற்றிச் சிறப்பு-பெருந்தகைத்தல்		" "
312.	314	---	---	---	" "
313.	315	---	---	---	" "
314.	316	---	வெட்சி-குறமநோட்டம்	---	" "
315.	317	---	---	---	" "

1	2	3	4	5	6
316.	318	---	---	---	வாகை-வல்லாண்பக்கம்
317.	319	---	---	---	" "
318.	320	---	---	---	" "
319.	321	---	---	---	" "
320.	322	---	---	---	" "
321.	323	---	---	---	" "
322.	324	---	வெட்சி-தூரமோட்டல்	---	" "
323.	325	---	---	---	" "
324.	326	---	---	---	" "
325.	327	வாகை-வல்லாண்பக்கம்	வாகை-அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றல்	வாகை-வல்லாண்பக்கம்	" "
326	328	---	---	---	" "
327.	329	---	வெட்சி-கரந்தோரி	---	" "
328.	330	வஞ்சி-கிளைவழு புனைந்த சீர்த்தி போல ஒருவன் தாங்கிய பெருமை	வஞ்சி-ஒருவன் தாங்கிய பெருமை	வஞ்சி-ஒருவன்தாங்கிய பெருமை	வஞ்சி-ஒருவன் தாங்கிய பெருமை
329.	331	---	---	---	வாகை-வல்லாண்பக்கம்
330.	332	பாடாண்-கரிமங்கலம்	உழிஞை-காக்கமுடா மக்கள்	வாகை-பெரும்பகை தாங்கும் வேல் உழிஞை-மக்கமுடா மக்கள்	வாகை-பெரும்பகை தாங்கும் வேல்

1	2	3	4	5	6	
331.	333	---	---	---	ஓரசு-ஏம்னாமிபக்கம்	
332.	334	---	---	---	"	"
333.	335	---	---	---	"	"
334.	336	---	---	---	"	"
335.	337	---	---	---	"	"
336.	338	---	---	---	"	"
337.	339	---	---	---	"	"
338.	340	---	---	---	"	"
339.	341	---	---	---	"	"
340.	342	---	---	---	"	"
341.	343	---	---	---	"	"
342.	344	---	---	---	"	"
343.	345	---	ஸார்ந்தி-மேட்பாதிகேடு	---	"	"
344.	346	---	---	---	"	"
345.	347	---	---	---	"	"

1	2	3	4	5	6
346.	348	---	---	---	காஞ்சி-மகட்பாற்காஞ்சி
347.	349	காஞ்சி-மகட்பாற்காஞ்சி	காஞ்சி-மகட்பாற்காஞ்சி	---	" "
348.	350	---	---	---	" "
349.	351	---	---	---	" "
350.	352	---	---	---	" "
351.	353	---	---	---	" "
352.	354	---	---	---	" "
353.	355	---	---	---	" "
354.	356	காஞ்சி-காவோந்திய	காஞ்சி-காவோந்திய	காஞ்சி-காவோந்திய	காஞ்சி-காவோந்திய
355.	357	---	---	---	" -பெருங்காஞ்சி (கதி சாத்தியம)
356.	358	---	வாகை-கட்டுக்கொற்றபாலி	வாகை-கட்டுக்கொற்ற பாலி	வாகை-கட்டுக்கொற்ற பாலி
357.	359	---	---	---	காஞ்சி-பெருங்காஞ்சி
358.	360	---	---	---	" "
359.	361	---	---	---	" "
360.	362	---	---	---	" "
361.	363	காஞ்சி-மாற்றுக் கற்பசாற்றிய பெருமை	காஞ்சி-மாற்றுக் கற்பசாற்றிய பெருமை	---	காஞ்சி-மாற்றுக்கற்பு சாற்றிய பெருமை

1	2	3	4	5	6
362.	364	---	---	---	காஞ்சி-[illegible] சாற்றிய பெருமை
363.	365	---	காஞ்சி	---	〃 〃
364.	366	---	---	---	〃 〃
365.	367	---	---	---	பாடாண்-செவியறிவுறூஉ
366.	368	---	---	---	வாகை-களவழி
367.	369	வாகை-களவழி	வாகை-களவழி	---	〃 〃
368.	370	---	---	---	〃 〃
369.	371	வாகை-[illegible]	வாகை-[illegible]	---	〃 〃
370.	372	---	---	---	〃 〃
371.	373	---	---	---	〃 〃
372.	374	---	---	---	பாடாண்-இயன்மொழி
373.	375	---	---	---	〃 〃
374.	376	---	---	---	〃 〃
375.	377	---	---	---	〃 〃
376.	378	பாடாண்-[illegible]	பாடாண்-[illegible]	---	〃 〃
377.	379	---	---	---	〃 〃
378.	380	---	---	---	〃 〃

1	2	3	4	5	6
379.	381	பாடம்-இருவகையிட	பாடம்-கடடக்கட்டுநிலை	---	பாடம்-கொடுபிபோர்ந்தல்
380.	382	---	---	---	" -பரிக்குநிலை
381.	383	---	---	---	" -கொடுபிபோர்ந்தல்
382.	384	---	---	---	" - "
383.	385	---	---	---	" - இலிமொழி
384.	386	---	---	---	" "
385.	387	---	---	---	" "
386.	388	---	---	---	" "
387.	389	---	---	---	" "
388.	390	---	---	---	" "
389.	391	---	---	---	" "
390.	392	---	பாடம்-கடடக்கட்டுநிலை	---	" "
391.	393.	---	---	---	" "
392.	398	பாடம்-குறிப்பிடம்	பாடம்-குறிப்பிடம்	---	பாடம்-குறிப்பிடம்

1	2	3	4	5	6
393.	395	---	---	---	படாம்-ஜீல்மோரி
394.	396	---	---	---	" "
395.	397	---	---	---	" "
396.	398	---	---	---	" -[illegible]
397.	399	---	---	---	" -[illegible]
398.	400	---	---	---	" -ஜீல்மோரி

இணைப்பு பட்டியல்

துணைப் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

அ. இலக்கணம்

அறுவகை இலக்கணம், தவத்திரு. தண்டபாணி சுவாமிகள், சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரி வெளியீடு, திருப்பேரூர், 1976.

இலக்கண விளக்கம், தி.வே. கோபாலையர், (பதி), சரஸ்வதி மகால் வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 1972.

-------------, சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (பதி), சென்னை, [illegible].

[illegible] தொன்னூல் விளக்கம், [illegible] (பதி.), சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1891.

சுவாமிநாதம், செ.வை. சண்முகம் (பதி.), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம், 1975.

தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, சிவஞான முனிவர், சை.சி.நூ. கழகம், மூன்றாம் பதிப்பு, 1975.

தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், நச்சினார்க்கினியம், கணேசையர் (பதி.), சுன்னாகம், யாழ்ப்பாணம், இரண்டாம் பதிப்பு, 1952.

தொல்காப்பியம் பொருட்படலம் புத்துரை-புறத்திணையியல், ச. சோமசுந்தர பாரதியார், பசுமலை, மதுரை, 1942.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்பூரணம், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1974.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், [illegible], [illegible] வெளியீடு, [illegible], மறுபதிப்பு, 1968.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1970.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் பேராசிரியம்,	சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1966.
தொன்னூல் விளக்கம்,	ச.வே. சுப்பிரமணியன் (பதி.). தமிழ்ப் பதிப்பகம், அடையாறு, சென்னை, 1978.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,	உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1940.
-------------------,	பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1972.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆராய்ச்சி,	நா. சிவபாத சுந்தரனார், வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதித் தமிழ்ச் சங்கம், இலங்கை, முதற்பதிப்பு, 1972.
முத்து வீரியம்,	முத்துவீர உபாத்தியாயர், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1972.
வீரசோழியம், பெருந்தேவனார் உரையுடன்,	கா.ர. கோவிந்தராச முதலியார் (பதி.), பவானந்தர் கழகம், சென்னை, 1942.

இ. இலக்கியம்

அகநானூறு (நித்தில பகுதி),	பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1974.
ஐங்குறுநூறு,	பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1972.
சிலப்பதிகாரம், புகார்க் காண்டம் முதற்பகுதி,	வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் உரை, சென்னை, 1958.
கலித்தொகை,	நச்சினார்க்கினியர் உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1962.
குறுந்தொகை, மூலமும் உரையும்,	உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1955.
சங்க இலக்கியம், (பாட்டும் தொகையும்) இரு பகுதிகள்,	எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, சைவ சித்தாந்த சமாஜம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1967.

சிலப்பதிகாரம் மூலம் அரும்பத-வுரையும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும்.	உ.வே. சாமிநாதையர், சென்னை, எட்டாம் பதிப்பு, 1968.
சிலப்பதிகார மூலம் ந.மு.வே. உரையும்.	சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1956.
சீவக சிந்தாமணி, இரு பகுதிகள்.	பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (உரை), சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1960.
தமிழ்நெறி விளக்கம்.	உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.). சென்னை, பதிப்பு, 1947.
திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை.	சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1967.
திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், ஆறாம் திருமுறை.	திருப்பனந்தாள் மடத்துப் பதிப்பு, [illegible], 1962.
நற்றிணை.	சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1976.
நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தம்.	திருவேங்கடத்தான் திருமன்றம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும்.	உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1961.
பத்துப்பாட்டு மூலம் பொ.வே. சோ. உரையும் (இரு பகுதிகள்)	சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1956.
பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும்.	உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1957.
பதிற்றுப்பத்து மூலம் விளக்க உரையும்.	ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1958.
பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலழகருரையும்.	உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1956.

பரிபாடல் மூலமும் உரையும்.	பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1975.
புறத்திரட்டு.	இரா. இளங்குமரன் (பதி.), சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1972.
புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும்.	உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1971.
புறநானூறு (1-200 பாட்டுக்கள்).	ஔவை சு. துரைசாமி பிள்ளை உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1967.
புறநானூறு (201-400 பாட்டுக்கள்).	ஔவை சு. துரைசாமி பிள்ளை உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1972.
பெருங்கதை.	சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1962.
மணிமேகலை.	ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் + ஔவை சு. துரைசாமி பிள்ளை உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1969.
ஸ்ரீமஹாபாரதம், ஆதி பர்வம்,	ம.வீ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் (மொ.பெ.), ம.வீ. ராமாநுஜாசாரியர் (பதி), கும்பகோணம், 1952.
ஸ்ரீமஹாபாரதம், கர்ண பர்வம்,	ம.வீ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் (மொ.பெ.) சென்னை, 1923.
ஸ்ரீமஹாபாரதம், சாந்திபர்வம் (இரண்டாம் பாகம்).	ம.வீ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் (மொ.பெ.), சென்னை, 1932.
ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம், பால காண்டம்.	ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியும், பிறரும், (மொ.பெ.), சென்னை, 1941.
ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம், யுத்த காண்டம்,	பண்டித நடேச சாஸ்திரி, (மொ.பெ.), வெ. கல்யாணராம ஐயர் (பதி.); சென்னை, 1922.

துணை நூல்கள்

அ. தமிழ்

அப்பாத்துரை, கா., இந்திய நாகரிகத்தில் திராவிடப் பண்பு (மொ.பெ.) சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1955.

----------------, உலக இலக்கியங்கள் (முதற்பகுதி) சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1961.

----------------, தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ஒளவை நூலகம், சென்னை, 1957.

அருணாசலம், ப., தொல்காப்பியர், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1975.

----------------, பக்தி இலக்கியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1973.

அருணாசலம், மு., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு காந்தி வித்யாலயம், திருச்சிற்றம்பலம், 1975.

----------------, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பதினோராம் நூற்றாண்டு, திருச்சிற்றம்பலம், 1971.

அறவாணன், க.ப., அற்றைநாள் காதலும் வீரமும், பாரி நிலையம், சென்னை, 1978.

----------------, சைனரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை, சைன இளைஞர் மன்றம், சென்னை, 1974.

இராகவையங்கார், மு., தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, ஆராவமுதையங்கார், மு.ரா. பதிப்பகம், மானாமதுரை, 1960.

----------------, வேளிர் வரலாறு, செந்தமிழ்ப் பிரசுரம், மதுரை, 1916.

இராசமாணிக்கனார், மா., தமிழ் மொழி இலக்கிய வரலாறு, பாரி நிலையம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1969.

இராசமாணிக்கனார், மா., பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1970.

-------------------, மொஹெஞ்சொதரோ அல்லது சிந்துவெளி நாகரிகம், சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, 1962.

இளந்திரையன், சாலை, சமுதாய நோக்கு, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1980.

..., இறையனாரகப்பொருள், சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1969.

கதிரேசச் செட்டியார், பண்டிதமணி, & இராமானுஜாசாரி, பி.ஸ்ரீ., கௌடலீயம் பொருணூல், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1955.

கலியாணசுந்தரனார், திரு.வி., முருகன் அல்லது அழகு, சாது அச்சுக்கூடம் சென்னை, 1960.

காசிராசன், இரா., உலகக் காப்பியங்கள், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1980.

கிருஷ்ண, சி., இந்தியா நாடும் மக்களும், - [illegible] (மொ.பெ.), [illegible] நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், புது தில்லி, 1976.

கேசவன், கோ., மண்ணும் மனித உறவுகளும், சென்னை புக் ஹவுஸ், நாராயணப்பன் தெரு, சென்னை, 1979.

கோதண்டபாணி பிள்ளை, சில மேலை நாட்டின் மெய்ப்பொருளியல் வரலாறு தொகுதி 1 (மொ.பெ.), [illegible], அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1978.

கோவிந்தன், புலவர் கா., பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி, பாரி நிலையம், சென்னை, 1965.

கைலாசபதி, க.,	ஒப்பியல் இலக்கியம், பாட்டாளிகள் வெளியீடு, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.
————————,	பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1978.
சஞ்சீவி, ந.,	சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1973.
சதாசிவம், செ.,	சேரநாடும் செந்தமிழும், நாகர்கோவில், மூன்றாம் பதிப்பு, 1956.
சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி.வை.,	பாண்டியர் வரலாறு, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1969.
——————————,	பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், நான்காம் பதிப்பு, 1967.
சாமி, பி.எல்.,	தமிழ் இலக்கியத்தில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1976.
சிவகுருநாத பிள்ளை, ந.,	சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு, 1949.
சிவாக்கிர யோகிகள்,	சிவஞான சித்தியார் சுபக்க உரை, திருவாவடுதுறை ஆதீனம், 1965.
சிதம்பரம், அ.,	புறத்திணை, பி.கே. புக்ஸ், மதுரை, 1977.
சீனிவாசன், ரா.,	சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், அமுதம், சென்னை 30, 1973.
சுந்தர சண்முகனார், புலவர்,	தமிழ் நூல் தொகுப்புக்கலை, முதல் தொகுதி, பாரி நிலையம், சென்னை, 1972.
சுந்தர மகாலிங்கம், பொ.,	புறத்திணை விருந்து, சேகர் பதிப்பகம், சென்னை-30, 1977.
சுந்தரமூர்த்தி, இ.,	இலக்கியத் தடம், தமிழ் நிலையம், சென்னை-5, 1977.

சுந்தரமூர்த்தி, கோ., பண்டைத் தமிழ் இலக்கியக்கொள்கைகள், சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1977.

சுப்பிரமணியம், ச.வே., வீரசோழியம் ஒரு திறனாய்வு, [illegible] ஐந்திரம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1977.

சுப்பிரமணியன், ந., பண்டைய இந்திய அரசியல் ஆட்சி நிலைமைகள், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1973.

செயப்பிரகாசம், ச., தமிழ் மொழி வரலாறு (மொ.பெ.), மீனாட்சிசுந்தரம் தெ.பொ., சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1977.

செயராமன், நா., சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1975.

-------------, [illegible] பதிப்பகம், மதுரை, 1977.

சொக்கலிங்கம், கே.எஸ்., பொருளாதாரச் சிந்தனை வரலாறு, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1972.

சோமசுந்தர பாரதியார், ச., சேரர் தாய முறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1935.

தண்டாயுதம், இரா., சங்க இலக்கியம் (எட்டுத்தொகை), தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1978.

திருநாவுக்கரசு, க.த., திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1971.

திருலோக சீதாராம், மநுதர்ம சாஸ்திரம் (மொ.பெ.), பாரி நிலையம், சென்னை, 1961.

துரைசாமிப் பிள்ளை, ஔவை. சு., பண்டை நாளைச் சேரமன்னர் வரலாறு, [illegible] பதிப்பகம், [illegible], 1968.

தேவநேயன், ஞா., பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், நேசமணி பதிப்பகம், காட்டுப்பாடி, வேலூர், 1966.

------------, வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1973.

நாராயணன், வெ., சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், (மொ.பெ.), பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, 1964.

பிலோ இருதயநாத், ஆதிவாசிகளின் மறைந்த வரலாறு, தமிழ்ச் செல்வி நிலையம், சென்னை, 1977.

பிள்ளை, கே.கே., தமிழக வரலாறும் மக்கள் பண்பாடும், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1972.

பெரியகருப்பன், இராம., சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1975.

பெரியகருப்பன், இராம. & இலக்குமணன், எம்.எஸ்., ஆய்வியல் அறிமுகம், மீனாட்சி புத்தகநிலையம், மதுரை, 1977.

பெருமாள் முதலியார், ப.பா., தென்னிந்திய வரலாறு (மொ.பெ.), கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1979.

மதிவாணன், இரா., இலெமூரியா முதல் அரப்பா வரை, சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1977.

மறைமலையடிகள், தமிழர் மதம், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1965.

மகாதேவன், கதிர்., ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் சங்ககாலம், சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1977.

------------------, பழந்தமிழர் வீரப் பண்பாடு, ஏரக வெளியீடு, மதுரை, 1980.

மாணிக்கம், வ.சுப., சிந்தனைக் களங்கள், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1975.

---------------, தமிழ்க் காதல், பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.

மாயாண்டி, இரா., சங்க இலக்கியத்தில் வறுமை, அறிவகம், அப்பாது நாயுடு வெளியீடு, சென்னை, 1980.

மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ.பொ., குடிமக்கள் காப்பியம், தொல்காப்பியர் நூலகம், சென்னை, 1961.

முத்து. கண்ணப்பன், தி., சங்க இலக்கியத்தில் [illegible] நிலை, அருட்பதி பதிப்பகம், சென்னை, 1978.

ராஜகோபாலன், கோவை., ஜானகியின் [illegible], ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை, 1959.

வரதராசன், மு., இலக்கியத் திறன், பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1965.

---------------, தமிழ் நெஞ்சம், பாரி நிலையம், சென்னை, பத்தாம் பதிப்பு, 1973.

---------------, பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1964.

---------------, முல்லைத்திணை, பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1955.

வானமாமலை, நா., தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 1970.

வித்தியானந்தன், சு., தமிழர் சால்பு, பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1971.

வெள்ளைவாரணன், க., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தொல்காப்பியம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், மூன்றாம் பதிப்பு, 1978.

வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., அஞ்சிறைத்தும்பி, ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1964.

---------------------, தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள், பாரி நிலையம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1969.

---------------------, சமணமும் தமிழும், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1954.

---------------------, சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ், மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், 1966.

---------------------, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1974.

---------------------, பௌத்தமும் தமிழும், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1950.

---------------------, மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள், பாரி நிலையம், சென்னை, 1959.

வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார், வே., பரணர், மதறாஸ் யுனிவர்சிடி, 1958.

வேலுப்பிள்ளை, ஆ., தமிழர் சமய வரலாறு, பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1980.

வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., இலக்கியச் சிந்தனைகள், பாரி நிலையம், சென்னை, 1956.

---------------------, இலக்கிய தீபம், பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1955.

---------------------, இலக்கிய மணிமாலை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1964.

---------------------, தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில் காவிய காலம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1962.

வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., தமிழ்ச்சுடர் மணிகள், [illegible] காரியாலயம், சென்னை, 1949.

[illegible], எம்.ஜி., [illegible] (ஆய்வேடு) ([illegible]), மதுரை, 1977.

ஆ. ஆங்கிலம்

Anthony Havil, The technique of Sex, The Whales Publishing Company, London, 1939.

Bagavan Das, The Science of Emotions, Theosophical Publishing House, Adyar, Madras, Fourth Edition, 1953.

Banerjee, P., Early Indian Religions, Vikas Publishing House, Delhi, 1973.

Berriedale Keith, A., A History of Sanskrit literature, Oxford University Press, London, 1928.

Bowra, C.M., Heroic Poetry, Macmillan Press Ltd., London and Basingstoke fifth edition, Reprint, 1978.

Butcher, S.H., Aristotle's theory of Poetry and Fine art, (tr.), Kalyani Publishers New Delhi, Fourth Indian Reprint, 1978.

Chadwick H.M. & Chadwick, N.K., The Growth of Literature, Vol. II and Vol. III, Cambridge at the University Press, London, Reprint, 1968.

Dikshit, K.N., Pre historic civilization of the Indus Valley, University of Madras, Madras, 1973.

Frazer, J.G., The Golden Bough (ed.), A Study in Magic and Religion, Part I, Vol. II, Macmillan & Co., London, Third edition, 1911.

God Frey Lien Hardt, Social Anthropology, Oxford University Press, London, 1966.

Jacquetta Hawkes and Sir Leonard Woolley, History of Mankind Cultural and Scientific Development, Unesco, Third impression, 1967.

Jayaswal, K.P., Hindu Polity, The Bangalore Printing & Publishing Co. Ltd., Bangalore, second edition, 1943.

Kailasapathy, K., Tamil Heroic Poetry, Oxford at the Clarendon Press, London, 1968.

Krishna Chaitanya, Ancient Jewish Literature, Orient Longmans, New Delhi, 1968.

Lewis, H.D., The Principal upanishads (ed.), The Muirhead Library of Philosophy, London, 1974.

Louis Renou, Religions of Ancient India, University of London, 1953.

Mahaffy Rev. J.P., A History of Greek literature, Vol. I Part I, Macmillan & Co., London, 1891.

Mary Douglas Dr. and others, Man in Society, Patterns of Human organisation, Ed.), The Double day pictorial Library, New York, 1964.

Maurice Bloomfield, The Ancient Religion of India, G.P. Putnam's Sons, New York, London, 1908.

Nilakanta Sastri, K.A., A History of South India, Oxford University Press, Madras, 1955.

————————————, Foreign Notices on South India, (ed.) University of Madras, Madras, 1939.

Pearce, F.G., An outline History of civilisation, Oxford University Press, London, Second Edition, 1965.

Periyakaruppan, Ra., Tradition and Talent in Cankam poetry, Madurai Publishing House, Madurai, First edition, 1976.

Radhakrishnan, S., Indian Philosophy, Vol.I, Muirhead Library of Philosophy, Blackie & Son, London, 10th impression, 1977.

————————————, The Principal Upanishads, London George Allen and Unwin Ltd., New York, 1978.

Ramachandra Dikshitar, V.R.,	War in Ancient India, University of Madras, Macmillan and Co. Ltd., Madras, London, 1944.
Sathianathaier, R.,	History of South India, Vol. I, S. Viswanathan (Pub.), Madras, Reprint, 1969.
Seshaingar, A.,	Studies in Indian culture, Sri Rama General Stores, Bangalore, 1973.
Singaravelu, S.,	Social life of the Tamils, The classical period, University of Malaya, Kualalumpur, 1966.
Sir John Marshall,	Mohenjo-Daro and the Indus Civilization, Arthur Probsthain Great Russel St., London, 1931.
Sivaraja Pillai, K.N.,	The Chronology of Early Tamils, University of Madras, Madras, 1932.
Srinivasa Iyengar, P.T.,	History of the Tamils, C. Coomaraswamy Naidu and Sons, Madras, 1929.
Subramanian, N.,	Sangam Polity, Ennes Publications, Madurai, 1980.
Subramaniya Pillai, G.,	Tree worship and Ophilatory, Annamalai University, Chidambaram, 1948.
Subramania Sastri, P.S.,	Tolkappiam, Madras, 1949.
Sushil Kumar De,	Studies in the History of Sanskrit Poetics, Luzac & Co., Great Russel St. London, 1925.
Swami Satya Prakash Saraswathy & Satya Kam Vidyalankar,	Rig Veda Samhitha (Tr.), Vol.II, Book I, Veda Pratishthana, New Delhi, 1977.
Thani Nayagam, X.S.,	Tamil Culture and Civilization, Asia Publishing House, Madras, 1970.
Vaithialingam, S.,	Fine arts and Crafts in Pattu-p-pattu and Ettu-t-tokai, Annamalai University, Chidambaram, 1977.

Vaiyapuri Pillai, S.,	History of Tamil language and Literature, New Century Book House, Madras, 1956.
William Blackwood and Sons,	The Iliad, Ancient Classics for English Readers, Edinburgh and London, Reprint, 1880.
------------------------,	The Odyssey, Ancient Classics for English Readers, Edinburgh and London, Reprint, 1881.
William Mc Dougall,	An introduction to Social Philosophy Methuen & Co. Ltd., London, Thirtieth edition, 1950.

அகராதிகள், நிகண்டுகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், குறிப்பு நூல்கள்

சேந்தன் திவாகரம்,	12வது பல்பொருட் கூட்டத்தொரு பெயர்த் தொகுதி, தாண்டவராய முதலியார் (பதி.) பி. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ், சென்னை, ஆண்டு இல்லை.
தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம்,	தொகுதி நான்கு, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் சென்னை, 1950.
------------------,	தொகுதி ஒன்பது, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1956.
Tamil Lexicon,	Volume III, Part I, University of Madras, Madras, 1934.
----------------,	Volume V, Part I, University of Madras, Madras, 1934.
An Encyclopaedia of Religion,	Vergilius Ferm (Ed.), The Philosophical Library, New York, 1945.
The Encyclopaedia Britannica,	Volume XXIII, Cambridge at the University Press, London, Eleventh Edition, 1911.

The New Encyclopaedia Britannica Macropaedia,	Helen Henning Way Benton, USA, 1975.
The Imperial Gazetter of India,	The Indian Empire, Vol.II, Oxford at the Clarendon Press, London, 1908.

ஆய்வேடுகள்

Balasubramaniam, C.,	'A Critical study of Kuruntokai', Unpublished thesis submitted for the degree of M.Litt., of the Madras University, Madras, 1963.
George, P.K., Fr.,	A Comparative study of the Cankam literature of Tamil and the Golden Age literature of Latin, Unpublished thesis submitted for Ph.D. of the Annamalai University, Chidambaram, 1977.
Sadasivam, M.,	Studies in stylistics, Unpublished thesis submitted for the degree of Master of Letters, Centre of Advanced study in Linguistics, Annamalai University, Chidambaram, 1974.
Shanmugam, S.,	'Narrinai - A literary study', Unpublished M.Litt. thesis of Annamalai University, Chidambaram, 1969.
Sanjeevi, N.,	A Critical study of Pur:anha:nu:ru Unpublished thesis submitted for the M.Litt. degree of Madras University, Madras, 1962.

ஆய்வுக் கோவைகள்

உலகநாதம், பெ.ஏ.,	'உடன்பாடு', பதினோராவது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி 1, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், உஸ்மானியா பல்கலைக்கழகம், ஐதராபாத், 1979.

செல்வராசு, செ.,
'சதி சந்தம்', பதினோராவது கருத்தரங்கு
ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி 2, இந்தியப்
பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்;
உஸ்மானியா பல்கலைக்கழகம்,
ஹைதராபாத், 1979.

சந்தானம், ம.,
'புறநானூறு - பொருண்மைச்சி'; பதினோராவது
கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி 1,
இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர்
மன்றம், உஸ்மானியாபல்கலைக்கழகம்;
ஹைதராபாத், 1979.

தாமோதரன், ப.,
'தொல்காப்பியர் கருத்தில் அகம் புறம்',
ஐந்தாவது கருத்தரங்குஆய்வுக்கோவை, சென்னை
மாநிலக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைச் சார்பு
வெளியீடு, சென்னை, 1973.

மாணிக்கம், வ.சுப.,
'பாடாண் விடு', பதினோராவது கருத்தரங்க
ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி 2, இந்தியப்
பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்,
உஸ்மானியா பல்கலைக்கழகம்;
ஹைதராபாத்; 1979.

மீனாட்சிசுந்தரம், தெ.பொ.,
o Tolkappiars'
தாவது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, சென்னை
க் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைச் சார்பு
, சென்னை, 1973.

Dorai Arangaswamy, M.A.,
'Did
bharam Ceral belong to the Maha
First Period', Proceedings of the
of Tdernational conference Seminar
natioStudies, Volume I, Inter-
Kuala Association of Tamil Research,
ur, Malaysia, April 1966.

Kailasapathy, K.,
'Tamil
of the ic Poetry', Proceedings
seminar d International conference
Internatiamil Studies, Volume II,
Research, Association of Tamil
as, 1971.

இதழ்கள்

செந்தமிழ்ச்செல்வி, 29ஆம் சிலம்பு பரல் 8, ஏப்ரல் 1955, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை.

தமிழ்ப் பொழில், துணர் 4 1928-29, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சாவூர்.

[illegible], [illegible] [illegible], 25.10.82, உறையூர், திருச்சி.

[illegible] கட்டுரைகள்

அருணாசலம், ப., 'புறத்திணை இலக்கண ஆராய்ச்சி', தமிழியல் கட்டுரைகள், வ.சுப. மாணிக்கம் (பதி.)

சதாசிவ பண்டாரத்தார், டி.வி., 'பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்கள்', பதிற்றுப்பத்து, ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை உரை, சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1958.

சிதம்பரநாத செட்டியார், அ., தலைமையுரை, பதிற்றுப்பத்துச் சொற்பொழிவுகள், சை.சி.நூ. கழகம், சென்னை, 1955.

நாகசாமி, இரா., 'நடுகல்', கல்வெட்டியல், தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை, 1972.

பெரியகருப்பன், இராம., 'ஔவையார்' 'பொருநை' மலர் ஒன்று, தமிழ்த்துறை, அஞ்சல்வழித் தொடர் கல்வித் துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1979.

மணவாளன், [illegible], 'சங்க இலக்கியம்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை ஓர் அறிமுகம், டாக்டர் ச.வே. சுப்பிரமணியன், டாக்டர் நா.வே. வீராசாமி, (பதி.). உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1975.

***

UNIV LIBR

COMPUTERISED

சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்

UNIVERSITY LIBRARY MADRAS-5
10 JUL 1990
10 JUL 1990

பிஎச். டி. பட்டத்திற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

கு. வெ. பாலசுப்பிரமணியன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
மா. மன்னர் கல்லூரி
புதுக்கோட்டை

தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

மார்ச்சு 1984

సమాప్తము

முடிவுரை

சங்க காலம் அகம், புறம் என்ற இலக்கியப் பகுப்புடையது. புலனெறி வழக்கம் கருதிக் கொண்ட இப்பகுப்பு, வாழ்வு நெறிகளை நயம்படவும், நாகரிகமாகவும் சொல்வதற்குப் பயன்பட்டது. அகம் காதலையும் அதற்கு அடிப்படையான பாலுணர்ச்சியையும் பேசுவது. புறம் வீர உணர்வையும், அன்பு, இரக்கம், ஈகை, மானம் போன்ற பிறவற்றையும் பேசுவது. வாழ்விற்கு அகத்திணை உணர்வு, புறத்திணை உணர்வு இரண்டும் வேண்டும். ஒன்று தனி இன்ப நெறி; மற்றது சமூக நெறி.

சங்க இலக்கியத்தில் அகமே மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளது எனப் பெருமையாகப் பேசுதல் சரியன்று. அதில் உரிப்பொருளாம் சிற்சில அகக்கூறுகள் அடங்கும். சிற்சில சிதைக் கலந்த இடத்தனவாம். அகப்பாட்டு அகப்பாட்டாகத் தோன்றுதற்கு முதல், கருப்பொருள்களின் சேர்க்கை வேண்டும். அகப்பாடல்களைச் சிறப்பிடமாகப் பகுக்கலாம். 1. தூய அகப்பாடல்கள்; முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றில் உரிப்பொருள் தலைமையிடம் பெறும் தூய பாடல்கள். மிகுந்த இயற்கை வருணனையோ, வரலாற்றுக் கூறுகளோ இல்லாதவை. 2. வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சிறந்த நிற்கும் பாடல்கள். இப்பாடல்களைப் பாடிய நோக்கமே, அகத்திணை உடம்பில் புறப்பொருள் உயிரைச் செறித்தனரோ. கேட்போர் விரும்ப இவ்வாறு பாடியிருக்கலாம். இவ்விரண்டாம் வகைக்குரிய பாடல்கள் பல சங்க அகவிலக்கியங்களில் உள்ளன. இவற்றை அகம் என்பதா? புறம் என்பதா? இவ்வாறு பாடுவது ஓர் இலக்கியப் புலனெறியைக் குறிக்கோளாக உடையது என்பதை உணர வேண்டும். கரிகாலன் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாட விரும்பிய புலவர், நன்னன் கொடுமையினை நொந்து பாட விரும்பிய புலவர் நேராக அவற்றைப் புறத்திணைக் கோவையில் பாடுவதினும், மறைவாக அகத்திணைக்குப் பொருந்தக் காட்டுதல் வாயிலாக நயமுண்டு எனக் கருதியிருக்க வேண்டும். மேலும், அகப்பொருளைக் கேட்போர் மிகவும் விரும்பியிருக்கலாம். "எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தானமர்ந்து வரூஉம் மேவற் றாகும்" என்பது

தொல்காப்பியம். ஆகவே அகத்திணை எல்லாவகை மக்கட்கும் உரிய. வேறு வேட்கைத் திணையாக அமைந்தது பற்றிப் புறப்பொருளையும் அகப்பொருள் போலத் தோற்றமாகப் பாகுபிரிக்க வேண்டும். வானொலியில் விளம்பரம் செய்வோர் திரைப்பாடல்களுக்கு இடையே விளம்பரம் கூறுவது போலவும், வார இதழ் ஆசிரியர் தொடர்கதையின் இடையில் பெண்படம் போடுவது போலவும் அகத்திணை, புலவர் தாம் கருதியதைக் கூறுதற்குரிய ஊர்தி வகையாகி விட்டது. அகத்திணை, பாடுபொருள் என்ற நிலையிலிருந்து உருவம் என்ற நிலைக்கு மாறியிருக்கிறது. இம்மாற்றம் சங்க காலத்திலேயே நிகழ்ந்திருக்கிறது. பாடாண் திணையில் 'கைக்கிளை' என்ற துறை ஏன் இடம் பெறவேண்டும்? பாட்டுடைத் தலைவனின் சிறப்பையும் புகழையும் வெளிக்கொணர்ந்து காட்டுவது போல் பாடும் இலக்கிய நெறி புலவரால் புகுத்தப் பெற்றதால் கைக்கிளை அகத்திலிருந்து புறத்திற்கும் வந்திருக்கிறது. சிந்தாமணி பாடிய திருத்தக்கதேவர்க்குத் தலைவனின் காமச் செயல்களைக் கட்டுரைக்க வேண்டுமென்பதா குறிக்கோள்? உலகிற்கு நீதி போதிக்க வேண்டுமெனில் காம ஊடகம் (Medium) வேண்டுமெனக் கருதினர் என்பதானே உண்மை. ஒழுக்கமும் கடவுளும் இல்லைக் கலக்காம நெறிக்கு விதிவிலக்கில்லை என்பர் தொல்காப்பியர். ஆகவே புறப்பொருளில் இல்லாத இலக்கியமெல்லாம் அகமெனலாமா? சங்கப் பாடல்களை ஆராய்வோர் இக்கண் கொண்டு ஆராய்தல் வேண்டும் என்பது இவ்வாய்வு அனுபவத்தால் இவ்வுண்மையும் கூறப்படுகிறது.

அகப்பாடல்களில் ஏன் இவ்வளவு வரலாற்றுக் குறிப்பு? புலவர் தாம் வாழ்ந்த காலத்து மக்களைப் பாடுவதோடு நில்லாமல், தமது ஊர், தாம் பயின்ற பழைய இடம் என்ற மட்டுமல்லாமல், தனக்கு மிக முற்காலத்து வாழ்ந்த ஆண்ட மன்னரையும், சேர்நாட்டு மனை, ஆறு, ஊர், அங்காடி பற்றியும் ஏன் குறிக்க வேண்டும்? தமிழ் வரலாற்றினை எழுப்ப அன்றோ. அகமட்டுமன்று என்பது இவ்வாய்வு கண்ட முடிவாகும். மணமக்கள் பேச்சில் பழமொழியும், கதை நிகழ்ச்சியும், இராம இராவணமும், கதை அறிவோதுவதும் இக்காலத்திலும் இடம்பெறும் இயற்கை.

ஆழ்ந்த அவர்களின் கேள்வி அனுபவம். இதுபோலவே சங்கப் புலவர் தாம் கேட்டவற்றையும் கண்டவற்றையும், தக்க இடங்களில் உவமைகளாகவும், அணிகளாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இங்ஙனம், புறச் செய்திகளும் இவையே அவர்கள் காலத்தில் பெருமதிப்புப் பெற்றிருந்தன. தம் அறிவும் பரப்பையும், பெருமையையும் வெளிப்படுத்த அதனாலே அவர்களை இவ்வாறு வரலாற்றுக் கருவூலம் பாட்டு எழுதினர். முதல் சிறந்த சங்கப் புலவர்களாக இளங்கோவும், திருத்தக்க தேவரும், இவர்களை பற்றியும், மக்கள், பாம்புகள், யானை முதலிய விலங்குகள் பற்றித் தாம் கண்டறிந்த செய்திகளைப் பற்றியும் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டு பாடும் போது சங்கப் புலவர் தாமறிந்த வரலாற்றுண்மைகளைக் கூறித் தம் அறிவுத்திறம் காட்ட நினைத்தாரோ? சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள் பற்றிய தேடலில் தோன்றிய எண்ணம் இது. அறிஞர் மேலும் ஆய்வாராக.

ஒவ்வொரு மொழியிலக்கியத்திலும் ஒரு வீரநிலைக் காலம் இருந்திருக்கிறது. இவ்வகையில் தமிழர்களின் வீரநிலைக் காலம் சங்க காலத்திற்கு மிக முன்பே முடிந்து விட்டது. சங்க காலத்தில் வீரநிலைக் கூறுப்பண்புகள் மாறியிருக்கும் நிலை அறியப்படுகிறது. போரைத் தவிர்க்கும் மனநிலை, போரின்றி வாழும் அமைதிப்போக்கை விரும்பும் உள்ளப்போக்கு இவை சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகிறது. சங்க கால மக்களின் முதிர்ந்த கல்வியறிவும், சிந்தனை வளமுமே இவ்வகை அமைதி வாழ்க்கைக் காரண விளைந்தன. உடல் வலிமையும், போர்த்திறமையும் இயற்கைப் பண்புகளாகப் போற்றிக் கொண்டிருந்த ஒரு சமுதாயத்தில், அறிவால் வாழும் வாழ்க்கை முறைக்கு மதிப்பும் பெருமையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அன்பு, அருள் போன்ற மென்மை உணர்வுகள் வாழ்க்கையில் பேரிடம் பெறுகின்றன. கொடை, வாடா இரக்கம், மன்னிப்பு பொறுக்காமையும் என்ற மென்மை அடிப்படை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இதனை சங்க காலப் புறப்பொருள் பற்றி இங்ஙனமே காண்பார். புறப்பொருளின் வீரத்தை அடுத்துப் பிற மென்மைப் பண்புகள் இடம்பெற்றுக் கொள்ளும் நிலையைக் காணலாம்.

மெல்ல மெல்லக் கால மாற்றத்தால் புறப்பொருளில் தலைமையிடம் பெற்ற வீரத்திலும் நோக்கம் மாறியிருக்கிறது. அருள் சிந்தனை, அற நாட்டம், தலைவத்தனம், கைவேல் களிற்றொடு போக்கவும் வீரம் சிறந்திருந்த நிலைமாறித் தன்னை ஒறுத்துக் கொள்ளும் ஒழுக்கமும், புலனடக்கிய ஒழுக்கமும் வீரமெனப் போற்றும் நிலை உருவாகியிருக்கிறது. 'தாபத வாகை' என்ற துறை இதனை நன்கு காட்டுகிறது. இவ்வகை மாற்றமே சமயங்கள் பெருகி வளரக் காரணமாகியிருக்கிறது. இச்சூழலிலேயே சமய ஆசிரியர்களும், புத்தரும், மகாவீரரும் பிறரும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். புறப்பொருள் வீர உலகத்திலிருந்து சமய உலகத்திற்குச் சென்றுவிட்ட நிலையை இச்சூழல் காட்டுகிறது. சங்க காலமே இதற்கு ஆதாரம் அமைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. புலவர்களின் அறிவுத் தலைமை, வடக்கிருத்தல் போன்ற நோக்குகள் ஆகியன இம்மாற்றத்திற்கு வழி செய்திருக்கின்றன. ஆகவே சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள் என்ற இந்த ஆய்வே, சங்க காலத்தில் வீரம் தலைமை பெற்றிருந்ததையும், அதற்குப் பின்பு சமயம் தலைமை பெறுவதற்குச் சங்க காலத்திலேயே வழி ஏற்பட்டமையையும் இங்கு விளக்கியிருக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் என்ற கொள்கை இவ்வாய்வேடு ஏற்கவில்லை. எழுத்துக்கலை தோன்றிப் பல்லாண்டான நிலையில், வாய்மொழி இலக்கியமே எழுத்துருவம் பெற்றதாகும். கல்வி சிறந்திருந்த சங்க காலத்தில் தோன்றிய பாடல்கள் எழுதப்பட்டவை என்றே இவ்வாய்வேடு கருதுகிறது. பதிற்றுப்பத்தில் அமைந்த நடை இதனை உறுதி செய்கிறது. சேரர் அவையில் ஓசைநீர் பாடிய பதிற்றுப்பாடல்களின் நடையமைப்பில் மிகுந்திருக்கும் பாகுபாடுள்ள ஓர் ஒழுங்கு நினைக்கப்படவேண்டும். எழுத்தொலியின்றிப் பிற நாட்டின் வழக்குத்தடை போட்டுப் பெறாமையையும் நினைக்க வேண்டும். ஆகவே எழுதப்பட்ட இலக்கியம் சங்க இலக்கியம் என்ற இவ்வாய்வேடு முடிவு செய்திருக்கிறது.

தமிழரின் போர் நெறிகளை ஒரு நெறி நின்று இவ்வாய்வேடு ஆய்வு செய்யவில்லை. மேலும் இதனை விரிவாக ஆய்வு செய்வதற்கு இடமிருக்கிறது.

கொலை மலிந்த போர்க்களத்திலும் சில அறங்கள் கூறப்பட்டுள்ளமைக்குரிய காரணங்கள் மேலும் குறிக்கத்தக்கன. சங்ககாலப் போரின் தன்மை பற்றியும் கலிங்கத்துப்பரணிப் போரின் உயர்வு பற்றியும் ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளன. முடிவில் இருவேறு நிலை தமிழ் இலக்கியங்களில் வழிவழி வருகின்றதாகி மரபாகும் இடம் பெற்றுவிட்டன. கலிங்கத்துப் பரணியும், பாண்டியன் பரிசும் ஒரேவகை இருவகைச் சுவையான இலக்கியப் பொருளாக்கியுள்ளன. எந்நாட்டுக் கதையையும் தமிழன் தன் வழிமுறைப் பண்போடு காப்பதில் இயல்புடையவன் என்பதற்குப் படைக்கலன் இருந்தாலும் எவ்வாறு எந்த தமிழ்ப் பண்பைக் கம்பர், முதற்போர்புரி படலத்தில் இடம்பெற வைப்பதைக் காட்டலாம். ஆகவே சங்ககாலப் போர் முறை இன்றைய நடைமுறை உலகில் இல்லா-விடினும், கம்பரும், சயங்கொண்டாரும், பாரதிதாசனும் தழுவிக்கொண்டமை இன்றும் இலக்கிய வாழ்வுடையதாக இருக்கிறது.

சங்ககாலச் சமயம் எது? மறைமலையடிகளும், கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்களும் கூறுவது போலச் சைவம் என்றோ ஆரியர் புகுபோந்தமை நாடு கூறுவது போல வைணவம் என்றோ இவ்வாய்வேடு முடிவு கூறவில்லை. வான், மலை, காடு, தீ, காற்று எனும் பயந்தரும் பேறுகளைத் தெய்வங்களெனப் போற்றி வணங்கிய நிலையிலிருந்த சந்திரனையும் ஞாயிறையும் மரத்தையோ கல்லையோ நட்டு வழிபடும் இயற்கைத் தெய்வநெறி ஒன்று நிலவியிருக்கின்றது என்பது இவ்வாய்வேடு கண்ட முடிவாகும். தமிழகத்துக் கோயில் ஒன்றில் திருமால் [illegible] வடிவில் காணப்படுகிறார்; சிவன் இலிங்க வடிவாகப் பல கோயில்களில் காட்சி தருகிறார்; அந்தக் கோயில்களில் சிவன் ஐம்பெரும்பூதமாக விளங்குகிறார். சமய வரலாறுகளும், அவற்றின் கொள்கை உருவாக்கங்களும் மேலும் குறிக்கத்தக்கன. தமிழகத்திலேயே தோன்றி வளர்ந்த சைவ சமயத்தின் சித்தாந்த உண்மையெல்லாம் வடமொழியாக இருப்பதற்குரிய காரணமும் மேலாய்வுக்குரியது. சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வைச் சமயம் பாதிக்கவில்லை என்பதை இவ்வாய்வேடு காட்டுகின்றது.

செல்வ வளப்பமும், தண்மையும், பெருந்தகவும், சால்பும் அமைந்த ஒரு காலத்தில் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற பாகுபாடுகள் ஏன்? 'இழிசினன்' என்ற சொல் ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்? இவ்வகை உயர்வு தாழ்வுகள் பழைய ஒரு பொற்காலமெனக் கருதப்படும் காலத்தில் இருந்தமை வியப்பளிக்கிறது. [illegible] இவை ஆராயுமாக. வேத நாகரிகங்களின் வருகைக்கும், தமிழரசர்களின் கொடியும் படையும் ஆரியர் வென்ற பிற நாடுகளில் நிலைபெறுவதற்கும் தமிழர்களின் பெருந்தன்மையே காரணமா? இரக்கமென்ற பெயரால் மெலிந்த உள்ளத்தினராக அக்காலத் தமிழர் இருந்தனரா? போரிலே வல்லவர்களாக இருந்தவர்கள் அமைதியான சமுக வாழ்வில் நல்லவர்களாக மட்டும் இருந்தனரா? [illegible] பார்வையிற்றிக் [illegible] கையும் ஒளிர்ந்த பாரியையும் நட்பும் போர்வையும், பொலிவு பகையும் கொண்டு வந்த நாகரிகப் பகையால் நலிந்தனரா? இவ்வினாக்களை எதிர்கால ஆய்வாளர் முன் நிறுத்துகிறது இவ்வாராய்ச்சி.

'சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்' என்ற இவ்வாய்வு, சங்ககாலச் சமுக வாழ்வியல் நிலைகளைக் காட்டுகிறது. அந்த கால வரலாற்றுப் பழம்பெருமையும் பிறர் பேசும் பழங் கதைதானே என்று சிலர் கருதலாம். உண்மையில், [illegible] அந்த போரும் சாவையும் பார்வை காட்டும் கண்ணாடி போல இந்தகாலம் பிறர் இரக்கமும் எதிர்காலத்தோர் உணர்ந்த எச்சரிக்கையும். அவ்வகையில், ஒருவரை ஒருவர் அழிக்கும் கொலையுணர்வும் உள்ளமை, நாடு பிடிக்கும் [illegible] உள்ளமை, இரக்கமும் ஈதலும் நட்பும் பிறவும், வளமையும் வறுமையும், சால்பும் சான்றாண்மையும், உள்ளமை பல்லடுக்கிலும் புறப்பாடல்கள் செப்பும்; செப்பும். வேல் வாள் போன்ற கருவிகள் அழிவுக் கருவியாக் துப்பாக்கியும் பீரங்கியும் அணுகுண்டுமாக மாறி உள்ளன. மனிதர் தோன்றிய அச்சம், சினம், பொறாமை, ஆசை, நட்பு, பகை, அன்பு முதலிய உணர்ச்சிகளில் மாற்றம் இல்லை. [illegible] அவை நாகரிகமற்ற திட்டமாக இன்று கருதலாம்; எனினும் [illegible]

கடத்திச் செல்லும் புதிய வெட்டித்தறை நீதி வழக்கில் உள்ளது. 'எதிர்ப்பு கலாச்சாரம்' என்ற சொல்லாமலேயே தொழிற்பொழுதில் நாடகங்கள் பாழடித்தும் புதிய வடிவத் தமைத்திய கலைகளுக்கு"புகட்டும் புதிய வழி நேர். நேர்த்தி வாகனங்களும், கூத்துப் பாடல்களும், மக்கள் காவடிக. இந்நாடகம் வர்க்கச் சக்திகளையும், தொழிற் நெருக்கடிகளையும், வீர சவடால்களையும் காயடிக்கொள் நெஞ்சில் எதிரொலிக்கும் இலக்கியத்தின் குரல்.

உண்டா லம்மவிவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே

(புறம் 182)